

Ellen G. White Estate

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΜΑΧΗ - ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΛΕΝΗ Γ. ΧΟΥΑΪΤ

Η Μεγάλη Διαμάχη

Μέρος Δεύτερο

Ελλεν Γ. Ωηιτε

ὀψριγητ © 2021
Ελλεν Γ. Ωηιτε Εστατε, Ινς.

Ινφορματιον αβουτ της Βοοκ

Οεριεω

Της εΒοοκ ις προιδεδ βψ της [Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε](#). Ιτ ις ινζλυδεδ ιν της λαργερ φρεε [Ονλινε Βοοκς](#) ζολλεςτιον ον της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε Ωεβ σιτε.

Αβουτ της Αυτηορ

Ελλην Γ. Ωηιτε (1827-1915) ις ζονσιδερεδ της μοστ ωιδελψ τραν-σλατεδ Αμερικαν αυτηορ, ηερ ωορκς ηαινγ βεεν πυβλισηεδ ιν μορε τηαν 160 λανγυαγες. Σηε ωροτε μορε τηαν 100,000 παγες ον α ωιδε αριετψ οφ σπιριτυαλ ανδ πραςτιςαλ τοπιςς. Γυιδεδ βψ της Ηολψ Σπιριτ, σηε εξαλτεδ Θεουσ ανδ ποιντεδ το της Σςριπτυρες ας της βασις οφ ονε'ς φαιτη.

Φυρτηερ Λινκς

[Α Βριεφ Βιογραπηψ οφ Ελλην Γ. Ωηιτε
Αβουτ της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε](#)

Ενδ Υσερ Λικενσε Αγρεεμεντ

Τηε ιεωινγ, πριντινγ ορ δωωνλοαδινγ οφ της βοοκ γραντς ψου ονλψ α λιμιτεδ, νονεζζλυσιε ανδ νοντρανσφεραβλε λικενσε φορ υσε σολελψ βψ ψου φορ ψουρ οων περσοναλ υσε. Τηις λικενσε δοες νοτ περμιτ ρεπυβλιςατιον, διςτριβυτιον, αςσιγνμεντ, συβλικενσε, σαλε, πρεπαρατιον οφ δεριατιε ωορκς, ορ οτηερ υσε. Ανψ υναυτηοριζεδ υσε οφ της βοοκ τερμινατες της λικενσε γραντεδ ηερεβψ. (Σεε [ΕΓΩ Ωριτινγς Ενδ Υσερ Λικενσε Αγρεεμεντ](#).)

Φυρτηερ Ινφορματιον

Φορ μορε ινφορματιον αβουτ της αυτηορ, πυβλισηερς, ορ ηωω ψου ζαν συπορτ της σεριςε, πλεασε ζονταςτ της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστα-

τε ατ [μυιλῶηιτεεστατε.οργ](http://mailwhiiteestate.org). Ωε αρε τηανκφυλ φορ ψουρ ιντερεστ
ανδ φεεδβαςκ ανδ ωιση ψου Γοδ'ς βλεσσινγ ασ ψου ρεαδ.

Περιεχόμενα

Ινφορματιον αβουτ της Βοοκ	i
Κεφάλαιο 20: Ενα μεγαλο θρησκευτικο ξυπνημα	5
Κεφάλαιο 21: Ενα περιφρονημενο μηνυμα	26
Κεφάλαιο 22: Εκπληρωμενες προφητειες	43
Κεφάλαιο 23: Τι ειναι το αγιαστηριο	62
Κεφάλαιο 24: Στα αγια των αγιων	77
Κεφάλαιο 25: Ο αμεταβλητος νομος του θεου	87
Κεφάλαιο 26: Ενα μεταρρυθμιστικο εργο	105
Κεφάλαιο 27: Συγχρονες αναζωπυρωσεις	116
Κεφάλαιο 28: Η διερευνητικη κριση	135
Κεφάλαιο 29: Η πηγη του καχου	148
Κεφάλαιο 30: Ο ασπονδος εχθρος του ανθρωπου	162
Κεφάλαιο 31: Αγαθα και πονηρα πνευματα	169
Κεφάλαιο 32: Σατανικες παγιδες	177
Κεφάλαιο 33: Η αρχικη μεγαλη απατη	191
Κεφάλαιο 34: Ο πνευματισμος	211
Κεφάλαιο 35: Αντικειμενικοι σκοποι του παπισμου	223
Κεφάλαιο 36: Η επικειμενη παλη	244
Κεφάλαιο 37: Οι αγιες γραφες: σιγουρο καταφυγιο	256
Κεφάλαιο 38: Η τελευταια προειδοποιηση	267
Κεφάλαιο 39: Ο καιρος της θλιψης	277
Κεφάλαιο 40: Η απολυτρωση του λαου του θεου	300
Κεφάλαιο 41: Η ερημωση της γης	318
Κεφάλαιο 42: Η τραγωδια εληξε	327

Κεφάλαιο 20: Ένα μεγάλο θρησκευτικό ζυπνημα

Στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης αναφέρεται μία μεγάλη θρησκευτική αφύπνιση σαν αποτέλεσμα της διάδοσης της αγγελίας της επικείμενης επιστροφής του Χριστού. Ένας άγγελος παρουσιάζεται να πετάει «εις το μεσουράνημα όστις είχεν ευαγγέλιον αιώνιον, δια να κηρύξη εις τους κατοικούντας επί της γης, και εις πάν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν. Και έλεγε μετά φωνής μεγάλης, Φοβήθητε τον Θεόν, και δότε δόξαν εις Αυτόν, διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού· και προσκυνήσατε τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.» (Αποκ. 14:6-7.)

Το γεγονός ότι ένας άγγελος αναφέρεται να κηρύττει την αγγελία αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία. Με την αγνότητα, τη δόξα και τη δύναμη του ουρανίου απεσταλμένου, η θειική σοφία ευδόκησε να παραστήσει τον ιδιάζοντα χαρακτήρα του έργου που θα επιτελείτο με το άγγελμα αυτό καθώς και τη δύναμη και τη δόξα που θα το συνόδευαν. Το πέταγμα του αγγέλου «εις το μεσουράνημα,» η διάδοση της αγγελίας «μετά φωνής μεγάλης,» καθώς και η επέκτασή της σε όλους «τους κατοικούντας επί της γής,» «εις πάν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν,» πιστοποιούν τόσο την ταχύτητα όσο και τον παγκόσμιο χαρακτήρα του κινήματος αυτού.

Πότε ακριβώς θα μεσολαβούσε αυτό το κίνημα μας το πληροφορεί η ίδια η αγγελία που αποτελεί μέρος από το «ευαγγέλιον το αιώνιον» και διακηρύσσει την αρχή «της κρίσεως» του Θεού. Το άγγελμα της σωτηρίας έχει διαδοθεί καθόλους τους αιώνες. Αλλά η αγγελία αυτή αποτελεί μέρος του ευαγγελίου που δεν θα μπορούσε να κηρυχθεί παρά μόνο στις έσχατες ημέρες, ακριβώς επειδή τότε μόνον αληθεύει ότι «ήλθεν η ώρα της κρίσεως.» Οι προφητείες μας παρουσιάζουν μία αλληλουχία γεγονότων τα οποία καταλήγουν στην ώρα της κρίσης. Αυτό αληθεύει ιδιαίτερα για το βιβλίο του Δανιήλ. Το μέρος εκείνο της προφητείας που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες, ο Δανιήλ έλαβε την εντολή να το κλείσει και να το σφραγίσει «μέχρι του εσχάτου καιρού.» Μόνον όταν θα φθάναμε στην

[384]

εποχή αυτή θα μπορούσε να κηρυχθεί μία αγγελία σχετικά με την ημέρα της κρίσης και με βάση την εκπλήρωση των προφητειών αυτών. Για τον έσχατο αυτόν καιρό ο προφήτης αναφέρει ότι «τότε πολλοί θέλουσι περιτρέχει και η γνώσις θέλει πληθυνθή.» (Δαν. 12:4.)

Ο απόστολος Παύλος προειδοποίησε την εκκλησία της εποχής του ότι δεν έπρεπε να περιμένουν την επιστροφή του Χριστού στις μέρες τους. «Δεν θέλει ελθεί η ημέρα εκείνη,» λέγει, «εάν δεν έλθη πρώτον η αποστασία, και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας.» (Β' Θεσ. 2:3.) Όστε λοιπόν δεν πρέπει να περιμένουμε την έλευση του Κυρίου μας παρά μόνο μετά τη μεγάλη αποστασία, και τη μακροχρόνια περίοδο της κυριαρχίας του «άνθρώπου της αμαρτίας.» Ο «άνθρωπος της αμαρτίας» αναφέρεται επίσης ως το «μυστήριο της ανομίας» ο «υιός της απώλειας,» και ο «άνομος» και εκπροσωπεί την παπική δύναμη που σύμφωνα με την προφητεία, θα διατηρούσε την υπεροχή για 1260 χρόνια. Η περίοδος αυτή έληξε το 1798. Ο Χριστός δεν μπορούσε να έχει έρθει πριν από την εποχή αυτή. Οι οδηγίες του Παύλου καλύπτουν χρονολογικά ολόκληρη τη χριστιανική οικονομία μέχρι το 1798. Στο διάστημα που ακολουθεί τη χρονολογία αυτή επρόκειτο να κηρυχθεί η δεύτερα παρουσία του Χριστού. Ποτέ τέτοια αγγελία δεν δόθηκε στο παρελθόν. Όπως είδαμε ο Παύλος δεν τη μετέδωσε. Την παρουσίαζε στους αδελφούς του για το απώτερο της εποχής τους μέλλον. Ούτε οι Μεταρρυθμιστές τη μετέδωσαν. Ο Μαρτίνος Λούθηρος υπολόγιζε την ημέρα της κρίσης σε τριακόσια περίπου μελλοντικά από την εποχή του χρόνια. Από το 1798 όμως το βιβλίο του Δανιήλ ξεσφραγίσθηκε, η κατανόηση των προφητειών προόδευσε και η σοβαρή αγγελία της επικείμενης κρίσης διακηρύχθηκε από πολλούς.

Όπως η Μεγάλη Μεταρρύθμιση του δεκάτου έκτου αιώνα, το κίνημα του Αντβεντισμού εμφανίσθηκε ταυτόχρονα σε διάφορες χώρες του χριστιανικού κόσμου. Τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Αμερική, άνθρωποι πίστης και προσευχής επεδόθησαν στη μελέτη των προφητειών και παρακολουθώντας την εξέλιξη των γεγονότων όπως αναφέρονται στα εμπνευσμένα κατάστιχα, έφθασαν στο αναντίρρητο συμπέρασμα ότι το τέλος του κόσμου πλησίαζε. Σε

[385]

[386]

διάφορες χώρες, απομονωμένες ομάδες Χριστιανών, με την αποκλειστική μελέτη των Αγίων Γραφών, απέκτησαν την πεποίθηση ότι η επιστροφή του Σωτήρα ήταν πολύ κοντά.

Το 1821, τρία χρόνια μετά το συμπέρασμα του Μύλλερ ότι οι προφητείες επιστούσαν την προσοχή στην ώρα της κρίσης, ο Δόκτωρ Ιωσήφ Γουόλφ, ο γνωστός «διεθνής ιεραπόστολος,» άρχισε να κηρύττει την εγγύτητα της επιστροφής του Κυρίου. Γεννημένος στη Γερμανία, ο Γουόλφ ήταν εβραϊκής καταγωγής και είχε πατέρα ραββίνο. Πολύ μικρός ακόμη είχε ήδη πειστεί για την αλήθεια της χριστιανικής θρησκείας. Με ένα ξύπνιο και ερευνητικό πνεύμα άκουγε προσεκτικά τις συζητήσεις που γίνονταν στο πατρικό του σπίτι, όπου καθημερινά μαζεύονταν καθιερωμένοι Εβραίοι και εξιστορούσαν τις ελπίδες και τις προσδοκίες του λαού τους, τη δόξα του αναμενόμενου Μεσσία και την αποκατάσταση του Ισραήλ. Όταν μια μέρα άκουσε να αναφέρουν για τον Ιησού το Ναζωραίο, το παιδί ρώτησε ποιος ήταν Αυτός. «Ένας Ιουδαίος, μια μεγάλη διάνοια,» του απάντησαν· «επειδή όμως ισχυρίζονταν ότι Αυτός ήταν ο Μεσσίας, το Ιουδαϊκό συνέδριο τον καταδίκασε σε θάνατο.» «Αλλά γιατί να καταστραφεί η Ιερουσαλήμ και γιατί να ζούμε στην αιχμαλωσία;» ξαναρώτησε το παιδί. «Αλλοίμονο, αλλοίμονο!» απάντησε ο πατέρας «γιατί οι Ιουδαίοι φόνευσαν τους προφήτες.» Αυτόματα η ιδέα γεννήθηκε στη σκέψη του παιδιού. «Μπορεί και ο Ιησούς να ήταν προφήτης και οι Εβραίοι να τον φόνευσαν ενώ ήταν ανώσος.» («Τραελς ανδ Αδεντυρες οφ τη Ρε. Θοσεπη Ωολφφ.» Τόμ. 1. σελ. 6.) Τόσο βαθιά είχε ριζώσει αυτή η σκέψη μέσα του ώστε, αν και του είχαν απαγορεύσει να πατήσει σε χριστιανική εκκλησία, αυτός συχνά στεκόταν απ' έξω για να ακούσει το κήρυγμα.

Όταν σε ηλικία επτά μόλις ετών καιχιόταν μια μέρα σ' έναν ηλικιωμένο Χριστιανό γείτονα για τον μελλοντικό θρίαμβο του Ισραήλ και για τον ερχομό του Μεσσία, ο γέροντας του είπε καλοκάγαθα: «Να σου πώ, καλό μου παιδί, ποιος ήταν ο πραγματικός Μεσσίας: ήταν ο Ιησούς ο Ναζωραίος ... που οι προπάτορές σου σταύρωσαν όπως έκαναν και με τους παλαιότερους προφήτες. Πήγαινε σπίτι και διάβασε το πεντηκοστό τρίτο κεφάλαιο του προφήτη Ησαΐα και θα πειστείς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού.» (Ίδιο μέρος Τόμ. 1, σελ. 7.) Είχε κι όλα πάρει την απόφασή του. Πήγε στο σπίτι και διάβασε τη Γραφική περικοπή, περίεργος να δει μέχρι ποιο σημείο η προφητεία εκπληρώνονταν στη ζωή του Ιησού της Ναζαρέτ. Είναι δυνατόν να είχε δίκαιο ο Χριστιανός· διερωτώταν το παιδί. Ζήτησε από τον πατέρα του να του εξηγήσει την προφητεία,

αλλά συνάντησε μια τέτοια παγερή σιωπή, που ποτέ πια δεν τόλμησε να ξανααναφέρει το ίδιο θέμα. Η στάση αυτή όμως αύξησε ακόμη περισσότερο την επιθυμία του να γνωρίσει καλύτερα τη χριστιανική θρησκεία.

Το Ιουδαϊκό του περιβάλλον του απέκρυβε με μεγάλη προσοχή τη γνώση που ζητούσε να αποκτήσει. Αλλ' όταν έγινε ένδεκα ετών, εγκατέλειψε το πατρικό του σπίτι και φεύγοντας αποφάσισε να αποκτήσει τη μόρφωση και να διαλέξει τη θρησκεία και το επάγγελμα που θα ακολουθούσε. Κατέφυγε προσωρινά σ' ένα συγγενικό του σπίτι απ' όπου τον πέταξαν σε λίγο έξω σαν αποστάτη. Κατάμονος και απένταρος ήταν υποχρεωμένος να κάνει τη ζήση του ανάμεσα στους ξένους. Πήγαινε από μέρος σε μέρος σπουδάζοντας ταυτόχρονα και συντηρώντας τον εαυτό του παραδίδοντας μαθήματα της Εβραϊκής γλώσσας. Κάτω από την επιρροή ενός Καθολικού δασκάλου, ασπάσθηκε τη Ρωμαιοκαθολική θρησκεία και πήρε την απόφαση να γίνει ιεραπόστολος μεταξύ του λαού του. Μ' αυτόν το σκοπό πήγε λίγα χρόνια αργότερα στη Ρώμη για να σπουδάσει στο Κολέγιο της Προπαγάνδας. Εδώ το ανεξάρτητο πνεύμα του και η γλώσσα του της αλήθειας τον έκαναν να χαρακτηριστεί για αιρετικός. Κατέκρινε χωρίς περιστολή τις καταχρήσεις της εκκλησίας και επεσήμανε την ανάγκη για μεταρρύθμιση. Αν και στην αρχή οι παπικοί ιεράρχες του είχαν δείξει εξαιρετική εύνοια, ύστερα από λίγο όμως τον μετέθεσαν από τη Ρώμη. Πάντοτε κάτω από την επιτήρηση της εκκλησίας, πήγαινε από μέρος σε μέρος, ώσπου αποδείχθηκε ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να υποδουλωθεί στο Ρωμαιοκαθολικισμό. Χρωματίστηκε αδιόρθωτος και τον άφησαν ελεύθερο να πάει όπου ήθελε. Τότε πήγε στην Αγγλία και, ασπαζόμενος τη διαμαρτυρόμενη πίστη, έγινε μέλος της Αγγλικανικής Εκκλησίας. Ύστερα από διετή μελέτη ξεκινούσε το 1821 για την αποστολή του.

[388] Όταν δέχθηκε την αλήθεια της πρώτης παρουσίας αναγνωρίζοντας το Χριστό σαν «Άνθρωπον Θλίψεων και δόκιμον ασθeneίας,» ο Γουόλφ παρατήρησε ότι οι προφητείες αναφέρονται με την ίδια σαφήνεια και στη δεύτερα παρουσία Του, τη με μεγάλη δύναμη και δόξα. Και ενώ προσπαθούσε να οδηγήσει τους συμπατριώτες του στον Ιησού το Ναζωραίο σαν το Μεσσία που τους είχε υποσχεθεί ο Θεός, απέδειχνε ταυτόχρονα ότι Αυτός που είχε έρθει μέσα στην ταπείνωση την πρώτη φορά να προσφερθεί θυσία για τις αμαρτίες

των ανθρώπων, θα έρχονταν τη δεύτερη φορά σαν Βασιλιάς και Λυτρωτής τους.

«Ο Ιησούς ο Ναζωραίος,» έλεγε, «ο πραγματικός Μεσσίας, του οποίου τα χέρια και τα πόδια τρυπήθηκαν με τα καρφιά, Αυτός που σύρθηκε σαν πρόβατο στη σφαγή, που ήταν ο Άνθρωπος Θλίψεων και δόκιμος ασθeneίας, που όταν αφαιρέθηκε το σκήπτρο από τον Ιούδα και η νομοθετική δύναμη αποσύρθηκε απ' αυτόν ήρθε την πρώτη φορά, θα έρθει και δεύτερη φορά πάνω στα σύννεφα του ουρανού και με τη σάλπιγγα του Αρχαγγέλου» (Θοσεπη Ωολφφ, «Ρεσεαρσες ανδ Μισσιοναρψ Λαβορς,» σελ.62,) «και θα σταθεί πάνω στο Όρος των Ελαιών· και η εξουσία πάνω στη δημιουργία που άλλοτε είχε χορηγηθεί στον Αδάμ και που του αφαιρέθηκε για τιμωρία (Γέν. 1:26, 3:17,) θα δοθεί στον Ιησού. Αυτός θα βασιλεύσει σ' ολόκληρη τη γη. Οι θρηνωδίες και οι αναστεναγμοί της κτίσης θα παύσουν και θα ακουσθούν τα άσματα της δοξολογίας και των ευχαριστιών... Όταν έρθει ο Ιησούς μέσα στη δόξα του Πατέρα Του, μαζί με τους αγίους αγγέλους, ... οι πιστοί νεκροί θα αναστηθούν πρώτοι. (Α' Θεσ. 4:16, Α' Κορ. 15:23.) Αυτό είναι εκείνο που εμείς οι Χριστιανοί αποκαλούμε πρώτη ανάσταση. Τότε το ζωϊκό βασίλειο θα μεταβάλει τη φύση του. (Ης. 11:6-9,) και θα υποταγεί στον Ιησού. (Ψαλμ. 8.) Θα κυριαρχήσει παγκόσμια ειρήνη.» («Θουρναλ οφ Ρε. Θοσεπη Ωολφφ,» σελ. 378-379.) «Ο Κύριος τότε θα επιβλέψει τη γη και θα πει, «Ίδού, αυτή είναι καλή λίαν.» (Ίδιο μέρος, σελ. 294.)

Ο Γουώλφ πίστευε ότι ο ερχομός του Κυρίου πλησίαζε και η δική του προφητική ερμηνεία τοποθετούσε το ολοκληρωματικό αυτό γεγονός σε χρονολογικά πλαίσια που ελάχιστα διέφεραν από εκείνα που προσδιόρισε ο Μύλλερ. Σε όσους ισχυρίζονταν ότι βάση του γραφικού «περί της ώρας εκείνης και της ημέρας ουδείς γινώσκει,» οι άνθρωποι δεν πρέπει να ξέρουν τίποτε για την εγγύτητα της παρουσίας, ο Γουώλφ απαντούσε: «Είπε μήπως ο Κύριός μας ότι η ημέρα εκείνη και η ώρα δεν θα γίνουν ποτέ γνωστές· Δεν ήταν Εκείνος που μας έδωσε τα σημεία των καιρών ώστε να ξέρουμε τουλάχιστο ότι πλησιάζει η παρουσία Του, όπως ξέρουμε ότι πλησιάζει το καλοκαίρι όταν βλέπουμε τα φύλλα να βλαστάνουν στη συκιά· (Ματθ. 24:32.) Δεν πρόκειται ποτέ να γνωρίσουμε τη χρονολογική αυτή περίοδο, αφού Αυτός ο ίδιος μας προτρέπει όχι μόνο να διαβάσουμε αλλά και να κατανοήσουμε τον προφήτη Δανιήλ· Αυ-

τόν τον προφήτη Δανιήλ στον οποίο αναφέρεται ότι οι λόγοι είχαν σφραγισθεί μέχρι τον έσχατο καιρό (πράγμα που αληθεύει για την εποχή του) ότι τότε «πολλοί θέλουσι περιτρέχει» (ένας εβραϊκός ιδιωματοσιμός για τον υπαινιγμό και υπολογισμό του χρόνου και ότι «η γνώσις) (δηλαδή του χρόνου) «θέλει πληθυνθεί.» (Δαν. 12:4.) 'Άλλωστε ο Χριστός δεν ήθελε μ' αυτό να πει ότι η εγγύτητα του καιρού δεν θα γνωστοποιείτο αλλά είπε ότι την ακριβή «ημέραν και ώραν ουδείς γινώσκει.» Λέγει ότι αρκετά θα καταστούν γνωστά από τα διάφορα σημεία των καιρών ώστε να παρακινήθουμε για να προετοιμαστούμε για τον ερχομό Του όπως ο Νώε που προετοίμασε την κιβωτό.» (Ωολφφ, Ρεσεαρςηες ανδ Μισσιοναρψ Λαβορς, σελ. 404-405.)

Σχετικά με το αρεστό στο πλατύ κοινό σύστημα ερμηνείας ή παρερμηνείας των Γραφών, ο Γουόλφ έγραφε: «Η χριστιανική εκκλησία έχει εξωκλείνει κατά το μεγαλύτερο μέρος της από την απλότητα της Γραφής και στράφηκε προς το παραισθησιακό σύστημα των Βουδιστών οι οποίοι πιστεύουν ότι η μελλοντική ευτυχία της ανθρωπότητας έγκειται στο να πετούν οι άνθρωποι στον αέρα και υποθέτουν ότι όταν διαβάζουν για τους Ιουδαίους πρέπει να εννοούν τους Εθνικούς και όταν διαβάζουν για την Ιερουσαλήμ πρέπει να καταλαβαίνουν την εκκλησία, και όπου μιλάει για τη γη θέλει να πει για τον ουρανό, και με την έλευση του Κυρίου πρέπει να καταλάβουν την πρόοδο των ιεραποστολικών οργανώσεων, και ότι η άνοδος στο βουνό του οίκου του Κυρίου σημαίνει μια μεγάλη σύναξη των Μεθοδιστών.» (Θουρναλ οφ τρε Ρε. Θεοσεπη Ωολφφ, σελ.96.)

Για είκοσι τέσσερα χρόνια, από το 1821 μέχρι το 1845, ο Γουόλφ ταξίδεψε εκτεταμένα: στην Αφρική, όπου επισκέφθηκε την Αίγυπτο και την Αβυσσινία. Στην Ασία, όπου διέσχισε την Παλαιστίνη, Συρία, την Περσία, το Μποκαρά και την Ινδία. Επισκέφθηκε επίσης και τις Ηνωμένες Πολιτείες και ενώ βρισκόταν ακόμη στο δρόμο κήρυξε στο νησί της Αγίας Ελένης. Έφθασε στη Νέα Υόρκη τον Αύγουστο του 1837 και, αφού κήρυξε στην πόλη αυτή, έκανε μετά το ίδιο στη Φιλαδέλφεια και στη Βαλτιμόρη. Τελικά έφθασε στη Βασιγκτόνα όπου, καθώς αναφέρει, «με την εισήγηση του πρώην προέδρου, Τζών Κουήνση Άνταμς, στο Κογκρέσο η Βουλή παμφηφεί μου χορήγησε την άδεια να χρησιμοποιήσω την αίθυσά τους για μια διάλεξη που έκανα το Σάββατο και που τίμησαν

με την παρουσία τους όλα τα μέλη του Κογκρέσου, ο επίσκοπος της Πολιτείας της Βιργινίας, καθώς και ο κλήρος και ο λαός της Βασιγκτόνας. Την ίδια τιμή μου έκαναν κυβερνητικοί εκπρόσωποι των Πολιτειών της Νέας Υερσέης και της Πενσυλβανίας παρουσία των οποίων έδωσα διαλέξεις για τις έρευνές μου στην Ασία, καθώς επίσης και για την προσωπική βασιλεία του Ιησού Χριστού.» (Ίδιο μέρος, σελ. 398-399.)

Ο Δόκτορας Γουόλφ ταξίδεψε μέσα στις πιο βάρβαρες χώρες χωρίς να έχει την προστασία καμιάς Ευρωπαϊκής δύναμης. Υπέφερε κάθε λογής ταλαιπωρίες και αντιμετώπισε αναρίθμητους κινδύνους. Πείνασε, ραβδίστηκε, πουλήθηκε για σκλάβος, καταδικάστηκε τρεις φορές σε θάνατο, υπέστη ληστρικές επιθέσεις και επανειλημμένα έφθασε στο χείλος του θανάτου εκτεθειμένος στη δίψα. Μια φορά απογυμνώθηκε από όλα τα υπάρχοντά του και αναγκάστηκε να διασχίσει εκατοντάδες μίλια πεζός πάνω στα βουνά, ενώ το χιόνι του μαστίγωνε το πρόσωπο και γυμνά τα πόδια του είχαν παραλύσει από την επαφή με το παγωμένο έδαφος.

Όταν τον συμβούλευαν να μη πηγαίνει άοπλος ανάμεσα σε άγριες και εχθρικές φυλές, εκείνος απαντούσε ότι «είχε εφοδιαστεί με όπλα την προσευχή, το ζήλο για το Χριστό, και την εμπιστοσύνη στη βοήθειά Του.» «Και είμαι ακόμη εφοδιασμένος,» έλεγε, «με την αγάπη στην καρδιά μου για το Θεό και για τον πλησίον μου και με τη Γραφή στο χέρι.» (Ω. Η. Δ. Αδαμς, «In Perils Ophi», σελ. 192.) Είχε πάντοτε μαζί του την Εβραϊκή και Αγγλική Αγία Γραφή οπουδήποτε πήγαινε. Σχετικά με ένα από τα τελευταία του ταξίδια λέγει: «Είχα ... πάντοτε τη Βίβλο ανοικτή στο χέρι μου. Ένοιωθα ότι η δύναμή μου προέρχονταν απ' αυτό το Βιβλίο και ότι η δύναμή του θα με στήριζε.» (Ίδιο μέρος, σελ. 201.)

Μ' αυτό τον τρόπο συνέχισε με επιμονή το έργο του μέχρι που το άγγελμα της θείκης κρίσης διαδόθηκε σ' ένα μεγάλο μέρος του κόσμου. Σε Ιουδαίους, σε Τούρκους, σε Πέρσες, σε Ινδούς και σε άλλες πολλές εθνικότητες και φυλές διέδωσε το λόγο του Θεού στις διαφορετικές αυτές γλώσσες διαγγέλλοντας παντού ότι η βασιλεία του Μεσσία πλησίαζε.

Κατά τα ταξίδια του στο Βοκαρά διαπίστωσε ότι η διδασκαλία της επικείμενης επιστροφής του Κυρίου ήταν γνωστή σε μια απόμακρη και απομονωμένη φυλή. «Οι Άραβες της Υεμένης,» αναφέρει, «έχουν στην κατοχή τους ένα βιβλίο που λέγεται «Σήρα» και στο

[391]

[392]

οποίο γίνεται μνεία για τη δεύτερα παρουσία του Χριστού και την ένδοξη βασιλεία Του και αυτοί περιμένουν μεγάλα γεγονότα να συμβούν το 1840.» («Θουρναλ οφ τηε Ρε. Θοσεπη Ωολφφ.» σελ. 377.) «Στην Υεμένη ... πέρασα έξη μέρες με τους απογόνους των Ρηχαβιτών. Δεν πίνουν κρασί, δεν φυτεύουν αμπέλια, δεν σπέρνουν σπορικά και κατοικούν σε σκηνές σε ένδειξη ανάμνησης του καλού παλιού Ιωναδάβ, γιού του Ρηχάβ. Και συνάντησα ανάμεσα ς” αυτούς παιδιά του Ισραήλ, από τη φυλή του Δάν ... που περιμένουν όπως και τα παιδιά του Ρηχάβ το σύντομο ερχομό του Μεσσία πάνω στα σύννεφα του ουρανού.» (Ίδιο μέρος, σελ. 389.)

Ένας άλλος ιεραπόστολος συνάντησε παρόμοιες πεποιθήσεις ανάμεσα στους Τάρταρους. Κάποιος Τάρταρος παπάς υπέβαλε την ερώτηση στον ιεραπόστολο σχετικά με τον καιρό της δεύτερας παρουσίας του Χριστού. Όταν ο ιεραπόστολος απάντησε ότι δεν είχε ιδέα, ο παπάς έμεινε κατάπληκτος μπροστά σε τέτοια άγνοια από έναν που ισχυρίζονταν ότι ήταν δάσκαλος της Γραφής. Έδωσε τότε τη δική του άποψη που βάση της προφητείας τοποθετούσε την επιστροφή του Χριστού γύρω στο 1844.

Νωρίς ακόμη το 1826, το άγγελμα της επιστροφής του Χριστού άρχισε να κηρύσσεται στην Αγγλία. Το κίνημα αυτό δεν γνώρισε τις διαστάσεις που είχε λάβει στην Αμερική. Η ακριβής χρονολογία της δεύτερας παρουσίας δεν διδάσκονταν τόσο εκτεταμένα, πλην όμως η μεγάλη αλήθεια της εγγύτητας του ερχομού του Χριστού με δύναμη και δόξα, κηρύχθηκε σε μεγάλη ευρύτητα. Και αυτό δεν συνέβη μόνο με τους διίσταμένους ή αυτούς που ήταν διάφοροι από την επίσημη θρησκεία. Ο Άγγλος συγγραφέας Μούραντ Μπρόκ, αναφέρει ότι επτακόσιοι περίπου ιεροκήρυκες της Αγγλικανικής Εκκλησίας καταγίνονταν με το κήρυγμα του «ευαγγελίου της βασιλείας.» Η αγγελία που προέλεγε την επιστροφή του Κυρίου για το 1844 γνωστοποιήθηκε και στη Μεγάλη Βρετανία. Έντυπα των Αντβεντιστών προερχόμενα από τις Ηνωμένες Πολιτείες κυκλοφόρησαν πλατιά, ενώ βιβλία και περιοδικά ξανατυπώθηκαν στην Αγγλία. Το 1842, ο αγγλικής καταγωγής Ροβέρτος Ουήντερ που είχε δεχθεί την πίστη του αντβεντισμού στην Αμερική, επέστρεψε στην πατρίδα του για να κηρύξει εκεί την έλευση του Κυρίου. Άλλοι ενώθηκαν μαζί του στο έργο αυτό και έτσι η αγγελία της κρίσης διαδόθηκε σε διάφορα μέρη της Αγγλίας.

Στη Νότια Αμερική ανάμεσα στη βαρβαρότητα και στη δεισιδαιμονία ο Λακούνζα, ένας Ισπανός Ιησουΐτης, καταφεύγοντας στην Αγία Γραφή ανακάλυψε την αλήθεια της σύντομης επιστροφής του Χριστού. Νοιώθοντας την παρόρμηση να μεταδώσει την προειδοποίηση και επιθυμώντας συνάμα να αποφύγει τις προστριβές με τη Ρώμη, δημοσίευσε τις απόψεις του με το εβραϊκό ψευδώνυμο «Ραββίνος Μπέν-Έσδρα,» όπου παρουσιάζονταν σαν Ιουδαίος προσήλυτος. Ο Λακούνζα έζησε το δέκατο όγδοο αιώνα. Αλλά κατά το 1825 το βιβλίο του, φθάνοντας στο Λονδίνο μεταφράστηκε στην αγγλική γλώσσα. Η δημοσίευσή του προκάλεσε ζωηρότερο ακόμη ενδιαφέρον στο αφυπνισμένο ήδη θέμα της δευτέρας παρουσίας.

Στη Γερμανία η διδαχή αυτή είχε κηρυχθεί το δέκατο όγδοο αιώνα από το Μπέγκελ, Λουθηρανό ιεροκήρυκα, λόγιο και σχολιαστή διάσημο της Γραφής. Μετά την αποπεράτωση των σπουδών του, ο Μπέγκελ «αφιερώθηκε στη σπουδή της θεολογίας όπου φυσιολογικά τον έσπρωχνε η σοβαρή και θρήσκα ψυχική του διάθεση εντεινόμενη από την πρότερη εκπαίδευσή του και την πειθαρχημένη του ζωή. Όπως και άλλοι βαθυστόχαστοι νέοι πριν και μετά απ' αυτόν, είχε και εκείνος να παλέψει ενάντια στην αμφιβολία και άλλες δυσκολίες θρησκευτικού χαρακτήρα. Γράφοντας κάνει μια συγκινητική νύξη για τα «διάφορα βέλη που κατατρύπησαν την καρδιά του και καταπίκραναν τη νειότη του.» («Ενςψςλοπεδια Βριταννισα,» άρθρο Βενγελ, εννάτη έκδοση) Όταν έγινε μέλος της Εκκλησιαστικής συνόδου της Βυρτεμβέργης, μεταβλήθηκε σε υπέρμαχο της θρησκευτικής ανεξαρτησίας. «Ενώ υποστήριζε τα προνόμια και τα δικαιώματα της εκκλησίας, ήταν συνάμα θιασώτης της χορήγησης κάθε λογικής ελευθερίας ς' όσους πίστευαν ότι η συνείδησή τους τους επέβαλε διακοπή σχέσεων με την εκκλησία.» («Ενςψςλοπεδια Βριταννισα,» εννάτη έκδοση άρθρο «Βενγελ.») Τα αγαθά αποτελέσματα της νοοτροπίας αυτής έχουν καταστεί αισθητά και σήμερα ακόμη στη γενέτειρά του.

Ενώ ο Μπέγκελ ασχολείτο με την ετοιμασία ενός κηρύγματος από το κεφάλαιο 21 της Αποκάλυψης για τον προ των Χριστουγέννων εκκλησιασμό, το φως της δευτέρας παρουσίας του Χριστού άστραψε ξαφνικά στο νού του. Οι προφητείες της Αποκάλυψης άρχισαν να του παρουσιάζονται τόσο κατανοητές όσο ποτέ άλλοτε. Τέτοια μεγάλη εντύπωση του έκαμαν η καταπληκτική σημασία και η απεριγράπτη δόξα των σκηνών εκείνων όπως τις περιγράφει ο προ-

φήτης, ώστε θεώρησε απαραίτητο να αποσπάσει για ένα διάστημα το νού του από του να συλλογίζεται το θέμα αυτό. Στον άμβωνα όμως μια μέρα του ξαναπαρουσιάσθηκε τόσο καθαρά και έντονα, που από τότε αποφάσισε να αφοσιωθεί στη μελέτη των προφητειών, ιδιαίτερα της Αποκάλυψης και έφθασε σε λίγο στο συμπέρασμα ότι αυτές έδειχναν πως ο ερχομός του Χριστού επίκειτο. Και η χρονολογία που καθόρισε για τη δεύτερα παρουσία ελάχιστα μόνο χρόνια διέφερε απ' εκείνη που αργότερα προσδιόρισε ο Μύλλερ. Τα συγγράμματα του Μπέγκελ διαδόθηκαν ζ' ολοκληρωτο το χριστιανικό κόσμο. Οι προφητικές απόψεις βρήκαν γενική αποδοχή στην πατρίδα του, τη Βυρτεμβέργη, και μερική αποδοχή σε άλλα μέρη της Γερμανίας. Μετά το θάνατό του, η κίνηση εξακολούθησε και η αγγελία του αντιβεντισμού διαδόθηκε στη Γερμανία την ίδια εποχή που κινούσε το ενδιαφέρον του κόσμου σε άλλες χώρες. Σε λίγο μερικοί προσήλυτοι έφευγαν στη Ρωσία όπου σχημάτισαν αποικίες και την πεποίθηση της επικείμενης επιστροφής του Χριστού την έχουν διατηρήσει οι Γερμανικές εκκλησίες της χώρας αυτής μέχρι και σήμερα.

Το φως έλαμψε επίσης στη Γαλλία και στην Ελβετία. Στη Γενεύη, όπου ο Φαρέλ και ο Καλβίνος διέδωσαν την αλήθεια της Μεταρρύθμισης, ο Γκωσέν κήρυξε την αγγελία της δευτέρας παρουσίας. Κατά τα φοιτητικά του χρόνια, ο Γκωσέν είχε έρθει αντιμέτωπος με το πνεύμα εκείνο του ορθολογισμού από το οποίο είχε εμποτιστεί ολόκληρη η Ευρώπη προς το τέλος του δεκάτου ογδόου και τις αρχές του δεκάτου εννάτου αιώνα. Έτσι όταν πήρε τη θέση του στον άμβωνα, όχι μόνο είχε άγνοια από την πραγματική πίστη, αλλά έρρεπε και προς το σκεπτικισμό. Νέος όμως ακόμη είχε παρουσιάσει έκδηλο ενδιαφέρον για τη μελέτη της προφητείας. Διαβάζοντας την «Αρχαία Ιστορία» του Ρωλλέν, η προσοχή του στράφηκε προς το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ και του έκανε μεγάλη εντύπωση η καταπληκτική ακρίβεια με την οποία εκπληρώθηκε η προφητεία σύμφωνα με την έκθεση του ιστοριογράφου. Ανακάλυψε ζ' αυτή μία μαρτυρία που υποστήριζε τη θεοπνευστία των Γραφών και που του χρησίμευσε για άγκυρα στην αντιμετώπιση των κινδύνων στα μετέπειτα χρόνια. Ανικανοποίητος από τις διδαχές του ορθολογισμού, στράφηκε στη μελέτη της Γραφής και καθώς ερευνούσε για περισσότερο φως, οδηγήθηκε σε λίγο σε μία εντελώς θετική πίστη.

Συνεχίζοντας να μελετάει τις προφητείες, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παρουσία του Κυρίου πλησίαζε. Του έκαμε τόση εντύπωση η σπουδαιότητα της μεγάλης αυτής αλήθειας, ώστε θέλησε να την παρουσιάσει στον κόσμο. Αλλά η κυριαρχούσα γνώμη ότι οι προφητείες του Δανιήλ είναι μυστηριακές και ακατανόητες του παρεμβάλλονταν σαν σοβαρό εμπόδιο στο δρόμο του. Τελικά αποφάσισε—όπως ο Φαρέλ πριν απ’ αυτόν όταν προσπαθούσε να κηρύξει στη Γενεύη—να αρχίσει από τα παιδιά, ελπίζοντας να ελκύσει σε λίγο το ενδιαφέρον των γονέων. Εκιθέτοντας αργότερα τους λόγους που τον έκαναν να ακολουθήσει την τακτική αυτή έγραφε: «Ένα πράγμα επιθυμώ να κάνω κατανοητό: δεν είναι λόγο της μηδαμινής του σημασίας, αλλ’ αντίθετα λόγο της ανυπολόγιστης αξίας του που θέλησα να παρουσιάσω το θέμα μ’ αυτόν το γνωστό τρόπο και που το απεύθυνα στα παιδιά. Ήθελα να με ακούσουν και φοβήθηκα ότι δεν θα με άκουγαν αν αποτεινόμενοι απ’ αρχής στους μεγάλους.» «Γι’ αυτό αποφάσισα να στραφώ στους πιο μικρούς. Συγκεντρώνω πρώτα ένα ακροατήριο από παιδιά. Αν ο κύκλος μεγαλώσει, αν φανεί ότι ακούν με προσοχή, με ενδιαφέρον, με ευχαρίστηση, ότι δίνουν εξηγήσεις και καταλαβαίνουν το θέμα, τότε είμαι σίγουρος ότι θα έχω σε λίγο ένα δεύτερο κύκλο και με τη σειρά τους θα δουν και οι μεγάλοι ότι αξίζει να στρωθούν και να μελετήσουν. Όταν αυτό συμβαίνει τότε ο σκοπός είναι κερδισμένος.» (Λ. Γαυσσεν, «Δανιελ της Προφητ.», Τόμ. 2, Πρόλογος.)

Η προσπάθειά του πέτυχε. Ενώ απευθύνονταν στα παιδιά, έρχονταν να ακούσουν και οι μεγάλοι. Οι εξώστες της εκκλησίας του γέμισαν από προσηλωμένους ακροατές. Ανάμεσά τους βρίσκονταν άνθρωποι με υψηλά αξιώματα και μόρφωση, καθώς και ξένοι που τύχαινε να παρεπηδηθούν στη Γενεύη. Μ’ αυτόν τον τρόπο η αγγελία μεταδίδονταν και σε άλλα μέρη. Παίρνοντας θάρρος από την επιτυχία του αυτή, ο Γκωσέν τύπωσε τα μαθήματά του με την ελπίδα να προάγει τη μελέτη των προφητικών βιβλίων μεταξύ των Γαλλοφώνων εκκλησιών. «Το να τυπώσει κανείς μαθήματα που προορίζονται για παιδιά,» έλεγε ο Γκωσέν, «είναι σα να λέει στους μεγάλους που πάρα πολύ συχνά παραγκωνίζουν τα βιβλία αυτά με τη δικαιολογία ότι είναι ακατανόητα: «πώς λοιπόν είναι ακατανόητα, αφού τα παιδιά σας μπορούν και τα καταλαβαίνουν.» «Είχα τη σφοδρή επιθυμία,» προσθέτει, «να παρουσιάσω, αν ήταν δυνατόν, μια επεξήγηση των προφητειών οι οποίες ήταν γνωστές στο εκ-

κλησίασμά μας.» «Και κατά τη γνώμη μου, δεν υπάρχει πραγματικά βαθύτερη μελέτη που να ανταποκρίνεται ικανοποιητικότερα στις ανάγκες του παρόντος καιρού.» «Μ' αυτόν τον τρόπο μπορούμε να προετοιμαστούμε για τον καιρό της θλίψης που πλησιάζει και να αγρυπνούμε και να περιμένουμε την επιστροφή του Ιησού Χριστού.»

Αν και διαπρεπής και πολύ αγαπητός ανάμεσα στους Γαλλόφωνους ιεροκήρυκες, ο Γκωσέν αργότερα κηρύχθηκε έκπτωτος από την ιερατεία με τη βασική αφορμή ότι αντί για την εκκλησιαστική κατήχηση—ένα άψυχο, ορθολογιστικό εγχειρίδιο, απογυμνωμένο σχεδόν από τη θετική επιρροή της πίστης—μεταχειρίζονταν τη Βίβλο για την εκπαίδευση της νεολαίας. Έγινε μετά καθηγητής μιας θεολογικής σχολής, ενώ την Κυριακή καταγίνονταν με το έργο του κατηχητή διδάσκοντας την Αγία Γραφή στα παιδιά. Επίσης τα συγγράμματα του πάνω σε προφητικά θέματα, προκάλεσαν ζωηρό ενδιαφέρον. Από την καθηγητική του έδρα, από τον τύπο και από την αγαπημένη του θέση του κατηχητή των παιδιών, εξακολούθησε για πολλά χρόνια να ασκεί βαθιά επιρροή και να επιστά την προσοχή πολλών ατόμων στη μελέτη των προφητειών οι οποίες τόνιζαν την εγγύτητα της επιστροφής του Κυρίου.

Η αγγελία της δευτέρας παρουσίας διαδόθηκε επίσης στη Σκανδιναβία όπου και προκάλεσε ζωηρότατο ενδιαφέρον. Πολλοί ξυπνούσαν από το λήθαργο της επιπόλαιας σιγουριάς που τους κατείχε και κατέληγαν στο να εξομολογούνται και να εγκαταλείπουν τις αμαρτίες τους και να ζητούν συγχώρηση στο όνομα του Χριστού. Αλλά οι κληρικοί της επίσημης εκκλησίας του κράτους πρόβαλαν αντίσταση στην κίνηση αυτή και έγιναν μάλιστα αφορμή να φυλακιστούν μερικοί από αυτούς που κήρυτταν την αγγελία. Σε πολλά μέρη όπου οι κήρυκες της επικείμενης επιστροφής του Κυρίου βρέθηκαν έτσι αναγκασμένοι να σιγήσουν, ο Θεός ευδόκησε να γνωστοποιήσει την αγγελία κατά ένα θαυματουργικό τρόπο μεταχειριζόμενος μικρά παιδιά. Επειδή ο νόμος δεν τα έπιανε στην ηλικία αυτή, τα παιδιά μπορούσαν να μιλήσουν ανενόχλητα.

[397]

Η κίνηση αυτή κυρίως παρατηρήθηκε ανάμεσα στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα και οι άνθρωποι συγκεντρώνονταν στα φτωχόσπιτα των εργατών για να ακούσουν την προειδοποιητική αγγελία. Οι παιδικοί εκείνοι κήρυκες ανήκαν κατά το μεγαλύτερο μέρος σε οικογένειες αγροτών. Μερικά από τα παιδιά δεν ήταν μεγαλύτερα από έξη ή οκτώ χρονών. Αν και η ζωή τους μαρτυρούσε την

αγάπη τους για το Σωτήρα και προσπαθούσαν να ζήσουν αρμονικά με τις άγιες απαιτήσεις του Θεού, κανονικά η διανοητική τους στάθμη δεν ήταν διαφορετική από εκείνη των συνομήλικων τους. Όταν όμως στέκονταν για να μιλήσουν μπροστά στα πλήθη, ήταν φανερό ότι βρίσκονταν κάτω από το κράτος μιας επιρροής που υπερέβαινε τα ατομικά όρια των φυσικών χαρισμάτων τους. Ο τόνος της φωνής και οι τρόποι τους άλλαζαν και με καταπληκτική επισημότητα έδιναν την αγγελία της κρίσης χρησιμοποιώντας τα ίδια λόγια της Γραφής: «Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού.» Κατέκριναν τις αμαρτίες των ανθρώπων, όχι μόνο καταδικάζοντας τη διαφθορά και την ανηθικότητα, αλλά καυτηριάζοντας ακόμη την κοσμικότητα και την επιστροφή στα παλιά λάθη και προειδοποιώντας τους ακροατές τους να σπεύσουν να εκφύγουν τη μελλοντική οργή.

Οι άνθρωποι άκουγαν τρέμοντας. Καταδικάζοντας τα σφάλματα, το Πνεύμα του Θεού μιλούσε στις καρδιές τους. Πολλοί παρακινήθηκαν να ερευνήσουν τις Γραφές με καινούριο και βαθύτερο ενδιαφέρον. Όσοι ήταν δοσμένοι στην ακράτεια και στην ανηθικότητα, διορθώνονταν, άλλοι εγκατέλειπαν τις ανέντιμες συνήθειές τους και ένα τέτοιο μεγάλο έργο επιτελείτο, ώστε και αυτοί ακόμη οι ιεροκήρυκες της επίσημης εκκλησίας αναγκάστηκαν να ομολογήσουν ότι δάκτυλος Θεού κατεύθυνε τη δραστηριότητα αυτή.

Ήταν Θεού θέλημα να διαδοθεί η αγγελία της επιστροφής του Σωτήρα στις Σκανδιναβικές χώρες. Και όταν οι φωνές των δούλων Του σίγησαν, τότε χορήγησε το Πνεύμα Του στα μικρά παιδιά ώστε το έργο αυτό να εκπληρωθεί. Όταν ο Ιησούς πλησίαζε στα Ιεροσόλυμα συνοδευόμενος από τα ενθουσιώοντα πλήθη τα οποία Τον επεφημούσαν με κραυγές θριάμβου και σείοντας τα φοινικόκλαδα Τον προσφωνούσαν Υιό του Δαυίδ, ζηλόφθονοι οι Φαρισαίοι Του ζήτησαν να επιβάλει στα πλήθη να σιγήσουν. Αλλ' ο Ιησούς απάντησε ότι όλα αυτά ήταν εκπλήρωση της προφητείας και ότι αν ο λαός σιωπούσε, τότε αυτές οι πέτρες θα φώναζαν. Φοβισμένα από τις απειλές των ιερέων και αρχηγών του λαού, τα πλήθη σταμάτησαν τη χαρούμενη διαδήλωσή τους μόλις διάβηκαν τις πύλες της Ιερουσαλήμ. Στον αυλόγυρο του ναού όμως, τα μικρά παιδιά συνέχισαν αργότερα την επωδό και κινώντας τα δαφνόκλαδά τους φώναζαν: «Ωσαννά τω Υιώ Δαυίδ!» (Ματθ. 21:8-16.) Στην ερώτηση των βαθιά δυσαρεστημένων Φαρισαίων: «Δεν ακούεις τι

[398]

[399]

λέγουσιν·» ο Ιησούς απάντησε: «Ναι· ποτέ δεν ανεγνώσατε ότι εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων ητοιμάσας αίνεσιν·» Όπως ο Θεός εργάστηκε με τα παιδιά τον καιρό της πρώτης παρουσίας του Χριστού, το ίδιο πάλι με τα παιδιά εργάστηκε για τη διάδοση της αγγελίας της δευτέρας παρουσίας Του. Ο λόγος του Θεού ότι το άγγελμα του ερχομού του Σωτήρα θα διαδίδονταν σε όλους τους λαούς, τα έθνη και τις γλώσσες έπρεπε να βρει την εκπλήρωσή του.

Η διάδοση της αγγελίας στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ανατέθηκε στο Γουλλιέλμο Μύλλερ και στους συνεργάτες του. Σύντομα η χώρα αυτή έγινε το επίκεντρο της μεγάλης κίνησης του Αντβεντισμού και η προφητεία του πρώτου αγγέλου της Αποκάλυψης (κεφ. 14:6-7) βρήκε εκεί την πιο άμεση εκπλήρωσή της. Τα συγγράμματα του Μύλλερ και των συντρόφων του μεταφέρονταν σε χώρες μακρινές. Οπουδήποτε στον κόσμο εισχωρούσαν οι ιεραπόστολοι, μαζί τους έφθαναν και οι αγαθές αγγελίες της σύντομης επιστροφής του Χριστού. Παντού αντηχούσε το αιώνιο ευαγγέλιο: «Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού.»

Η μαρτυρία της προφητείας που τοποθετούσε την έλευση του Χριστού στην άνοιξη του 1844 έκανε βαθιά εντύπωση στους ανθρώπους. Καθώς η αγγελία προχωρούσε από τη μία Πολιτεία στην άλλη, αφύπνιζε παντού ένα ζωηρότατο ενδιαφέρον. Πολλοί πείθονταν ότι οι προφητικές ερμηνείες ήταν ακριβείς και θυσιάζοντας τη γνωμική φιλοτιμία τους, χαρούμενα αποδέχονταν την αλήθεια. Ακόμη και μερικοί ιεροκήρυκες, βάζοντας κατά μέρος τις προσωπικές τους θρησκευτικές αντιλήψεις και τα αισθήματά τους, εγκατέλειπαν και το μισθό και την εκκλησία τους και ενώνονταν στο να διαδώσουν τον ερχομό του Ιησού. Καθώς όμως τέτοιου είδους ιεροκήρυκες ήταν σχετικά ολιγάριθμοι, το έργο αυτό βασικά ανέλαβαν να εκτελέσουν ταπεινά μέλη των εκκλησιών. Αγρότες εγκατέλειπαν τα χωράφια τους, τεχνίτες τα εργαλεία τους, έμποροι τιςπραμάτειες τους, επαγγελματίες τα πόστα τους. Και πάλι ο αριθμός των εργατών αυτών ήταν μικρός ανάλογα με το έργο που έπρεπε να επιτελεσθεί. Η χλιαρή κατάσταση της εκκλησίας και η αμαρτωλότητα του κόσμου πίεζε τις ψυχές των ευσυνείδητων αυτών φρουρών και χωρίς να δυσανασχετούν υπέμειναν κόπωση, στερήσεις και ταλαιπωρίες για να μπορέσουν να καλέσουν τους ανθρώπους σε μετάνοια που οδηγεί στη σωτηρία. Παρ' όλη την αντίδραση του Σατανά, το

[400]

έργο εξακολουθούσε να προχωρεί και χιλιάδες ψυχές εγκολπώθηκαν το μήνυμα της επιστροφής του Κυρίου.

Παντού ακούονταν η ενδελεχής μαρτυρία καλώντας τους αμαρτωλούς, εκκλησιαζόμενους και μη, να σωθούν από την επερχόμενη οργή. Όπως ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, Πρόδρομος του Χριστού, έτσι οι κήρυκες αυτοί έβαζαν την αξίνη στη ρίζα του δένδρου, παροτρύνοντας τους πάντες να φέρουν στη ζωή τους καρπούς άξιους της μετάνοιας. Οι συγκλονιστικές εκκλήσεις τους έρχονταν σε άκρα αντίθεση με τα λόγια της σιγουριάς για την ειρήνη και την ασφάλεια που ακούονταν από το ύψος των δημοφιλών αμβώνων. Όπου και αν πήγαινε το μήνυμα, συγκινούσε τις καρδιές των ανθρώπων. Η απλή και σαφής μαρτυρία των Γραφών, με τη συνηγορία του Αγίου Πνεύματος, ασκούσε τέτοια επιρροή, ώστε ελάχιστοι μπορούσαν να της αντισταθούν καθολοκληρία. Όσοι είχαν μία επιφανειακή μόνο θρησκεία ζυπνούσαν από την επίπλαστη ασφάλειά τους. Έβλεπαν τα ολισθήματά τους, την κοσμικότητά τους, την απιστία τους, την υπερηφάνειά τους, την ιδιοτέλειά τους. Με μετάνοια και με ταπείνωση πολλοί εκζητούσαν τον Κύριο. Άνθρωποι που είχαν δώσει όλη τους τη στοργή προς τα πράγματα του κόσμου, στρέφονταν τώρα προς τα ουράνια αγαθά. Το Πνεύμα του Θεού αναπαύονταν επάνω τους και με απαλή τώρα και υποτακτική καρδιά ένωναν και αυτοί τις φωνές τους για να διακηρύξουν: «Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού.»

Κλαίοντας οι αμαρτωλοί ρωτούσαν: «Τι πρέπει να κάμω δια να σωθώ;» Όσοι είχαν σπιλώσει τη ζωή τους με ανέντιμες πράξεις ήταν πρόθυμοι να προβούν σε επανορθώσεις. Όλοι όσοι βρήκαν στο Χριστό την ψυχική τους γαλήνη, λαχταρούσαν να δουν και τους άλλους να γευτούν την ίδια ευλογημένη πείρα. Οι καρδιές των γονέων στρέφονταν προς τα παιδιά και οι καρδιές των παιδιών προς τους γονείς. Οι φραγμοί της υπερηφάνειας και της επιφύλαξης σαρώνονταν. Ειλικρινείς εξομολογήσεις επακολουθούσαν και ενωμένα τα μέλη της οικογένειας συνεργάζονταν για τη σωτηρία προσφιλών συγγενών. Συχνά γίνονταν ακουστή η ένθερμη συνηγορία. Παντού υπήρχαν ψυχές που αγωνιούσαν βαθιά στις ικεσίες τους με το Θεό. Πολλοί αγωνίζονταν ολονυχτίς στην προσευχή ζητώντας να βεβαιωθούν για την άφεση των δικών τους αμαρτημάτων, ή για την επιστροφή συγγενών τους ή γειτόνων.

Ἄνθρωποι όλων των κοινωνικών στρωμάτων συνέρρεαν στις Αντβεντιστικές συναθροίσεις. Πλούσιοι και φτωχοί, ανώτεροι και κατώτεροι, για διάφορους λόγους αδημονούσαν να ακούσουν καθένας για τον εαυτό του τη διδαχή της δευτέρας παρουσίας. Ο Θεός συγκροτούσε το αντιδραστικό πνεύμα ενόσω οι δούλοι Του εξηγούσαν τους λόγους της πίστης τους αυτής. Κάποτε τα όργανά Του φαίνονταν αδύναμα. Αλλά το Πνεύμα του Θεού προσέδιδε δύναμη στην αλήθεια Του. Η παρουσία των αγίων αγγέλων γίνονταν αισθητή στις συναθροίσεις εκείνες και πολλοί καθημερινά προστίθονταν στην ομήγυρη των πιστών. Καθώς επαναλαμβάνονταν τα σημεία της επικείμενης επιστροφής του Χριστού, πλήθη μεγάλα άκουγαν τα συγκλονιστικά εκείνα λόγια με κομμένη αναπνοή. Ουρανός και γη φαίνονταν να αλληλοζυγώνονται. Η δύναμη του Θεού γίνονταν αισθητή από γέροντες και νέους και μεσήλικες. Οι άνθρωποι επέστρεφαν στα σπίτια τους με ύμνους δοξολογίας στα χείλη και οι χαρούμενοι ήχοι αντιλαλούσαν μέσα στις νύχτας τη σιγαλιά. Κανένας απ' αυτούς που παραβρέθηκαν στις συναθροίσεις εκείνες θα μπορέσει ποτέ να λησμονήσει σκηνές τέτοιου μεγάλου ενδιαφέροντος.

Η διακήρυξη του καθορισμένου καιρού της επιστροφής του Χριστού συνάντησε ζωνή αντίδραση από μέρους ατόμων όλων των κοινωνικών αποχρώσεων, από τον ιεροκήρυκα στον άμβωνα μέχρι τον πιο θρασύ, προκλητικό αμαρτωλό. Ο προφητικός λόγος βρήκε την εκπλήρωσή του: «Θέλουσιν ελθεί εν ταις εσχάταις ημέραις εμπαικται, περιπατούντες κατά τας ιδίας αυτών επιθυμίας και λέγοντες. Που είναι η υπόσχεσις της παρουσίας Αυτού· διότι απ' ἥς ημέρας οι πατέρες εκοιμήθησαν, τα πάντα διαμένουσιν ούτως απ' αρχής της κτίσεως.» (Β' Πέτρ. 3:3-4.) Πολλοί απ' εκείνους που υπαινίσσονταν ότι αγαπούσαν τον Σωτήρα ισχυρίζονταν ότι δεν είχαν καμιά αντίρρηση ως προς τη διδασκαλία της δευτέρας παρουσίας του Χριστού, αλλ' ότι αντιτίθονταν μόνο στον προσδιορισμό του καθορισμένου καιρού. Ο παντογνώστης όμως Θεός διάβαζε τα μύχια της καρδιάς τους. Αυτοί στην πραγματικότητα δεν είχαν καμιά επιθυμία να ακούσουν ότι έρχεται ο Χριστός για να κρίνει τον κόσμο με δικαιοσύνη. Έζησαν τη ζωή τους σαν δούλοι πονηροί που τα έργα τους δεν ήταν σε θέση να υποστούν την εξονυχιστική επιθεώρηση του καρδιογνώστη Θεού και γι' αυτό φοβόταν να συναντήσουν τον Κύριό τους. Όπως οι Εβραίοι στην εποχή της πρώτης παρουσίας

του Χριστού, το ίδιο και αυτοί ήταν ανέτοιμοι να υποδεχθούν τον Ιησού. Όχι μόνο αρνούνταν να ακούσουν τα απλά επιχειρήματα της Βίβλου, αλλά και κοροΐδευαν εκείνους που περίμεναν την επιστροφή του Κυρίου. Ο Σατανάς και οι άγγελοί του θριαμβολογούσαν και χλεύαζαν κατά πρόσωπο το Χριστό και τους αγίους αγγέλους ότι ο λεγόμενος λαός Του τόσο λίγη αγάπη έτρεφε γι' Αυτόν και ούτε κόν επιθυμούσε την παρουσία Του.

«Περί της ημέρας εκείνης και της ώρας ουδείς γινώσκει,» ήταν η κοινή αντιλογία εκείνων που απέρριπταν το άγγελμα του αντιβεντισμού. Η Γραφή λέγει: «Περί δε της ημέρας εκείνης και της ώρας ουδείς γινώσκει ουδέ οι άγγελοι των ουρανών, ειμί ο Πατήρ Μου μόνος.» (Ματθ. 24:36.) Όσοι πρόσμεναν τον Κύριο, έδιναν μια σαφή και αρμονική ερμηνεία της περικοπής αυτής και απέδειχναν καθαρά την εσφαλμένη εξήγηση που πρόβαλλαν οι υποστηρικτές της. Αυτά τα λόγια είχαν ειπωθεί από το Χριστό στην αξιομνημόνευτη εκείνη συνομιλία με τους μαθητές Του πάνω στο όρος των Ελαιών όταν είχε απομακρυνθεί για τελευταία φορά από το ιερό. Οι μαθητές είχαν ρωτήσει: «Τι το σημείον της παρουσίας Σου, και της συντελείας του αιώνος;» Ο Ιησούς τους έδωσε σημεία και μετά πρόσθεσε: «Όταν ίδητε πάντα ταύτα εξεύρετε ότι πλησίον είναι, επί τας θύρας.» (Εδάφια 3 και 33.) Δεν μπορούμε να ερμηνεύουμε ορισμένα λόγια του Χριστού με το να ακυρώνουμε προηγούμενες δηλώσεις Του. Μολονότι κανείς δεν γνωρίζει την ημέρα και την ώρα της παρουσίας Του, προτρεπόμαστε όμως και εντελλόμαστε να γνωρίζουμε πότε ο καιρός αυτός πλησιάζει. Διδασκόμαστε επί πλέον ότι το να μη δίνουμε σημασία στην προειδοποίηση που μας κάνει και να αρνούμαστε ή να αμελούμε να μάθουμε πότε πλησιάζει η παρουσία Του, θα αποβεί το ίδιο μοιραίο και για μας όπως απέβη για τους συγχρόνους του Νώε που δεν κατάλαβαν πότε τους κατέφθασε ο κατακλυσμός. Και στην παραβολή του ιδίου κεφαλαίου, όπου τονίζεται η ζωηρή αντίθεση ανάμεσα στον πιστό και στον άπιστο δούλο, καθώς και η καταδίκη εκείνου που λέει μέσα του: «Βραδύνει να έλθη ο Κύριός μου,» αποδεικνύεται πως κρίνει και αμοίβει ο Χριστός αυτούς που αγρυπνούν και γνωστοποιούν την επιστροφή Του, καθώς και αυτούς που την αρνούνται. «Αγρυπνείτε λοιπόν,» λέγει. «Μακάριος ο δούλος εκείνος, τον οποίον όταν έλθη ο Κύριος αυτού θέλει ευρεί πράττοντα ούτως.» (Εδάφια 42 και 46.)

«Εάν λοιπόν δεν αγρυπνήσης, θέλω ελθεί επί σε ως κλέπτης, και δεν θέλεις γνωρίσει ποίαν ώραν θέλω ελθεί επί σε.» (Αποκ. 3:3.)

Ο Παύλος ομιλεί για μία κατηγορία ανθρώπων τους οποίους η επιστροφή του Κυρίου θα εύρει ανίδεους. «Η ημέρα του Κυρίου, ως κλέπτης εν νυκτί ούτως έρχεται. Επειδή όταν λέγωσιν ειρήνη και ασφάλεια, τότε επέρχεται επ' αυτούς αιφνίδιος όλεθρος ... και δεν θέλουσιν εκφύγει.» Αλλά γι' αυτούς που δίνουν τη δέουσα προσοχή στις προειδοποιήσεις του Σωτήρα, προσθέτει: «Σείς, αδελφοί, δεν είσθε εν σκότει, ώστε η ημέρα να σας καταφθάσει ως κλέπτης. Πάντες σείς είσθε υιοί φωτός και υιοί ημέρας· δεν είμεθα νυκτός ουδέ σκότους.» (Α' Θεσς. 5:2-5.)

Βλέπουμε λοιπόν ότι η Γραφή δεν δικαιολογεί την άγνοια των ανθρώπων σχετικά με την εγγύτητα της παρουσίας του Χριστού. Όσοι όμως επιθυμούσαν να προβάλλουν δικαιολογίες για την απόρριψη της αλήθειας, κώφευαν στην εκδοχή αυτή και τα λόγια «περί της ημέρας και της ώρας ουδείς γινώσκει,» εξακολουθούσαν να αντηχούν τόσο από τους θρασείς εμπάικτες, όσο και από τους τιτλοφορούμενους χριστιανούς ιεροκήρυκες. Μόλις οι άνθρωποι αφυπνίζονταν και άρχιζαν να ενδιαφέρονται για τον τρόπο της σωτηρίας τους, θρησκευτικοί δάσκαλοι έμπαιναν ανάμεσα ς' αυτούς και στην αλήθεια και προσπαθούσαν να καθησυχάσουν τους φόβους τους παρερμηνεύοντας το λόγο του Θεού. Φρουροί ανάξιοι ένωναν τις προσπάθειές τους στο έργο του μεγάλου απατεώνα φωνάζοντας, ειρήνη, ειρήνη, τη στιγμή που ο Θεός δεν μιλούσε για ειρήνη. Σαν τους Φαρισαίους της εποχής του Χριστού, πολλοί όχι μόνο αρνούσαν να εισέλθουν στη βασιλεία των ουρανών οι ίδιοι, αλλά εμπόδιζαν και τους εισερχομένους. Από το χέρι τους ο Θεός θα ζητήσει το αίμα των ψυχών αυτών.

[404] Στις εκκλησίες, τα πιο ταπεινά και καθιερωμένα μέλη ήταν συνήθως εκείνα που δέχονταν πρώτα την αγγελία. Όσοι καταγίνονταν μόνοι τους με τη μελέτη της Βίβλου, δεν μπορούσαν παρά να αναγνωρίσουν τον αντιβιβλικό χαρακτήρα των λαϊκών απόψεων περί της προφητείας. Και εκεί όπου οι άνθρωποι έμεναν ανεπηρέαστοι από τους κληρικούς, εκεί όπου μόνοι τους επεδίδονταν στη μελέτη του λόγου του Θεού, η διδαχή της παρουσίας του Χριστού δεν είχε παρά να συγκριθεί με τη Γραφή προκειμένου να εδραιωθεί το θεϊκό της κύρος.

Πολλοί υπέστησαν διωγμούς από μέρους των απειθούντων αδελφών τους. Για να μπορέσουν να παραμείνουν μέσα στην εκκλησία, μερικοί συγκατατέθηκαν να σιγήσουν όσον αφορά την ελπίδα τους· άλλοι όμως ένοιωθαν ότι η αφοσίωσή τους στο Θεό δεν τους επέτρεπε να αποκρύψουν τις αλήθειες που Εκείνος τους είχε εμπιστευτεί. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι από τους οποίους αφαιρέθηκε το δικαίωμα επικοινωνίας με την εκκλησία μόνο και μόνο επειδή ομολογούσαν ότι πίστευαν στην παρουσία του Χριστού. Πολύτιμα για όσους πέρασαν από τη δοκιμασία αυτή ήταν τα λόγια του προφήτη : «Οι αδελφοί σας, οίτινες σας μισούσι και σας αποβάλλουσιν ένεκεν του ονόματος Μου, είπαν, ας δοξασθή ο Κύριος· πλήν Αυτός θέλει φανεί εις χαράν σας, εκείνοι δε θέλουσι καταισχυνηθή.» (Ης. 66:5.)

Άγγελοι του Θεού παρακολουθούσαν με βαθύτατο ενδιαφέρον τα αποτελέσματα της αγγελίας. Εκεί όπου συναντούσαν μία γενική απόρριψη της αγγελίας από μέρους των εκκλησιών, οι άγγελοι απομακρύνονταν λυπημένοι. Ήταν όμως και πολλοί που δεν είχαν ακόμη περάσει από τη δοκιμασία της διδασκαλίας της παρουσίας του Χριστού. Πολλοί είχαν παρασυρθεί από τους άντρες τους ή από τις γυναίκες τους, τους γονείς ή τα παιδιά τους στο να πιστεύουν ότι αμαρτάνουν και με το να ακούν ακόμη τις αιρετικές δοξασίες των Αντβεντιστών. Άγγελοι όμως είχαν ενταλθεί να φυλάξουν ιδιαίτερα τις ψυχές αυτές επειδή ένα άλλο φως από το θρόνο του Θεού έμελλε ακόμη να λάμψει επάνω τους.

Όσοι είχαν δεχθεί την αγγελία καρτερούσαν την επιστροφή του Σωτήρα τους με μια ανέκφραστη επιθυμία. Ο καιρός που περίμεναν να Τον συναντήσουν πλησίαζε και αυτοί ετοιμάζονταν για την ώρα εκείνη με μια γαλήνια επισημότητα. Απολάβαιναν μια γλυκιά επικοινωνία με το Θεό, με μια ενδόμυχη γαλήνη που θα τη γεύονταν διαρκώς μελλοντικά. Κανένας από αυτούς που ένοιωσαν αυτή την ελπίδα και τη διαβεβαίωση θα μπορέσει ποτέ να λησμονήσει τις πολύτιμες εκείνες ώρες της προσμονής. Λίγες εβδομάδες πριν από την καθορισμένη ημερομηνία, οι πρόσκαιρες επιχειρήσεις είχαν κατά το μεγαλύτερο μέρος εγκαταληφθεί. Με μεγάλη προσοχή οι πιστοί έρευνούσαν την κάθε τους σκέψη και τα αισθήματα της καρδιάς τους σαν να βρίσκονταν στην κλίνη του θανάτου και επρόκειτο να κλείσουν σε λίγο για πάντα τα μάτια στα εγκόσμια. Κανείς τους δεν ετοίμασε «στολές για την ανάληψη» αλλά όλοι τους αισθάνονταν ότι τους χρειαζόνταν αποδεικτικά του εσωτερικού εξαγνισμού,

βάση του οποίου θα κρίνονταν έτοιμοι να συναντήσουν το Σωτήρα. Για λευκές στολές είχαν την αγνότητα της ψυχής—του χαρακτήρα που έχει καθαριστεί από το μίasma της αμαρτίας με το εξιλαστήριο αίμα του Χριστού. Θα ήταν ευχής έργο αν ο σημερινός λαός του Θεού εμφορείτο από το ίδιο πνεύμα του αυτοέλεγχου και από την ίδια εκείνη ειλικρινή αποφασιστική πίστη. Αν εξακολουθούσαν να ταπεινώνονται κατά τον ίδιο τρόπο μπροστά στο Θεό και να προσεύχονται με την ίδια εμμονή μπροστά στο θρόνο της χάρις Του, θα γέυονταν μια ασύγκριτα πλουσιότερη εμπειρία από αυτή που κατέχουν τώρα. Ελάχιστα προσεύχεται σήμερα ο λαός του Θεού, ελάχιστα αναγνωρίζει την αμαρτωλότητά του και η έλλειψη της ζωντανής πίστης τους αποστερεί από τη χάρη που τόσο πλουσιοπάροχα παρέχει ο Λυτρωτής μας.

Ο Θεός προτίθονταν να δοκιμάσει το λαό Του. Το χέρι Του είχε αποκρύψει ένα λάθος στους υπολογισμούς των προφητικών περιόδων. Οι Αντβεντιστές δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν το λάθος. Ούτε και αυτοί ακόμη οι πιο μορφωμένοι ανταγωνιστές τους μπόρεσαν να το ανακαλύψουν και δήλωναν: «Οι υπολογισμοί σας των προφητικών περιόδων είναι σωστοί. Ένα μεγάλο γεγονός πρόκειται να συμβεί. Δεν είναι όμως αυτό που προλέγει ο κύριος Μύλλερ. Πρόκειται για την πνευματική μεταλλαγή του κόσμου και όχι για τη δευτέρα παρουσία του Χριστού.»

[406] Ο καιρός της αναμονής πέρασε και ο Χριστός δεν φάνηκε για να λυτρώσει το λαό Του. Μια πικρή απογοήτευση κατέλαβε όσους περίμεναν το Σωτήρα τους με ειλικρινή πίστη και αγάπη. Ο σκοπός όμως του Θεού εκπληρώνονταν: δοκίμαζε τις καρδιές εκείνων που ισχυρίζονταν ότι προσδοκούσαν την επιστροφή Του. Ανάμεσα σ' αυτούς υπήρχαν άνθρωποι που παρακινούνταν αποκλειστικά και μόνο από το φόβο. Η μορφή της ευσέβειας δεν είχε αγγίξει ούτε την καρδιά, ούτε τη ζωή τους. Όταν το προσδοκόμενο γεγονός δεν μεσολάβησε, τα άτομα αυτά δήλωσαν ότι δεν ένοιωθαν καμιά απογοήτευση. Κατά βάθος ποτέ δεν πίστεψαν ότι θα έρχονταν ο Χριστός. Αυτοί πρωτοστάτησαν στο να γελοιοποιήσουν τη θλίψη των ειλικρινών πιστών.

Αλλ' ο Χριστός και ο ουρανός ολόκληρος έσχυβαν με αγάπη και συμπάθεια πάνω στον όμιλο αυτών που είχαν δοκιμαστεί και έμειναν πιστοί παρ' όλη την απογοήτευσή τους. Αν μπορούσε να σηκωθεί ο πέπλος που διαχωρίζει τον ορατό από τον άορατο κόσμο,

θα φαίνονταν οι άγγελοι να περιβάλλουν τις αλύγιστες αυτές ψυχές και να τις προστατεύουν από τις επιθέσεις του Σατανά.

Όταν ανέλαβαν να κηρύξουν τη διδαχή της δευτέρας παρουσίας, ο Γουλλιέλμος Μύλλερ και οι σύντροφοί του ένα μόνο είχαν αποκλειστικό σκοπό, να παρακινήσουν τους ανθρώπους να προετοιμαστούν για την ημέρα της κρίσης. Τους θρησκευόμενους προσπαθούσαν να αφυπνίσουν σχετικά με την πραγματική ελπίδα της εκκλησίας καθώς και την προσωπική τους ανάγκη για την απόκτηση μιας βαθύτερης χριστιανικής εμπειρίας. Τους ακαθιέρωτους πάλι προσπαθούσαν να τους ξυπνήσουν ως προς την επιτακτική τους ανάγκη για μετάνοια και καθιέρωση στο Θεό. «Δεν κατέβαλαν καμία προσπάθεια για να προσηλυτίσουν τους ανθρώπους προς μία ορισμένη θρησκευτική μερίδα ή οργάνωση. Γι' αυτό και συνεργάστηκαν με όλες γενικά τις θρησκευτικές αποχρώσεις χωρίς να αναμιγνύονται στα διοργανωτικά ή πειθαρχικά τους συστήματα.»

«Καθ' όλο μου το έργο,» έλεγε ο Μύλλερ, «ποτέ δεν μου γεννήθηκε ούτε η επιθυμία ούτε η σκέψη να δημιουργήσω κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον προς μία ορισμένη εκκλησία ξέχωρα από αυτές που ήδη υπήρχαν, ή να ωφελήσω τη μία εκκλησία εις βάρος της άλλης. Ήθελα όλες να ωφεληθούν. Υποθέτοντας ότι αν όλοι οι Χριστιανοί χαίρονταν με την προοπτική της παρουσίας του Χριστού και ότι όσοι δεν θα συμμερίζονταν τις απόψεις μου δεν θα περιφρονούσαν αναγκαστικά όσους αποδέχονταν τη διδαχή αυτή, δεν μου πέρασε ποτέ από το νού ότι θα παρουσιάζετο η ανάγκη να έχουμε ξεχωριστές συναθροίσεις. Ο μοναδικός σκοπός μου ήταν οι ψυχές να στραφούν στο Θεό, ο κόσμος να προειδοποιηθεί για την επικείμενη κρίση, και οι συνάνθρωποί μου να παρακινήθουν για να επιδοθούν στην προετοιμασία εκείνη της καρδιάς που θα τους καθιστούσε ικανούς να συναντήσουν με ειρήνη το Θεό. Κατά γενική πλειοψηφία, αυτοί που ανένηψαν χάρη στις προσπάθειές μου έγιναν μέλη των διαφόρων ήδη υφισταμένων εκκλησιών.» (Βλίσς, «Μεμοίρς οφ Ωιλλιαμ Μίλλερ,» σελ. 328.)

Επειδή αρχικά θεωρήθηκε εποικοδομητικό για τις εκκλησίες, το έργο του Μύλλερ είχε για ένα διάστημα κριθεί με ευμένεια. Όταν

όμως οι ιεροκήρυκες και οι θρησκευτικοί αρχηγοί τάχθηκαν κατά της διδαχής του αντβεντισμού (δηλαδή της δευτέρας παρουσίας,) προσπαθώντας να καταστείλουν την αναταραχή που δημιουργούσε το σοβαρό αυτό ζήτημα, τότε όχι μόνο αντέδρασαν από τον άμβωνα, αλλά και αρνήθηκαν στα μέλη τους το προνόμιο να παρακολουθούν κηρύγματα σχετικά με τη δεύτερα παρουσία, ή και να μιλούν ακόμη για την ελπίδα τους αυτή κατά τις ψυχαγωγικές συγκεντρώσεις της εκκλησίας τους. Έτσι οι πιστοί βρέθηκαν σε μία κατάσταση μεγάλης δοκιμασίας και αμηχανίας. Αγαπούσαν τις εκκλησίες τους και δεν είχαν καμία διάθεση να χωριστούν από αυτές. Όταν όμως είδαν ότι έμπαιναν φραγμοί στη μαρτυρία του λόγου του Θεού και ότι τους αφαιρείτο το δικαίωμα να ερευνήσουν τον προφητικό λόγο, τότε αισθάνθηκαν ότι η αφοσίωσή τους στο Θεό δεν τους επέτρεπε να υποκύψουν. Δεν μπορούσαν να παραδεχθούν ότι αυτοί που απέκλειαν τη μαρτυρία του λόγου του Θεού αποτελούσαν την Εκκλησία του Χριστού «το στύλο και το εδραίωμα της αλήθειας.» Έτσι το καλοκαίρι του 1844 πενήντα περίπου χιλιάδες Χριστιανών αποσύρθηκαν από τις εκκλησίες τους.

Την ίδια περίπου εποχή μία σημαντική μεταλλαγή παρατηρήθηκε στις περισσότερες εκκλησίες των Ηνωμένων Πολιτειών. Από πολλά χρόνια είχε παρατηρηθεί μία βαθμιαία, αλλά διαρκώς αυξάνουσα προσαρμογή προς τους τρόπους και τις συνήθειες του κόσμου με αποτέλεσμα την παρακμή της αγνής πνευματικής ζωής. Εκείνη τη χρονιά όμως, το φαινόμενο της ξαφνικής και αξιοπρόσεκτης κατάπτωσης γενικεύτηκε σε όλες τις εκκλησίες της χώρας. Αν και κανένας δεν μπορούσε να αποφανθεί ποια ήταν η αιτία, το γεγονός όμως επέστησε γενικά την προσοχή καθώς και τα σχόλια τόσο του τύπου, όσο και του άμβωνα.

Σε μία συνέλευση του πρεσβυτερίου της Φιλαδέλφειας, ο Κάρολος Μπάρνς, συγγραφέας ενός έργου ερμηνευτικών σχολίων με ευρύτατη κυκλοφορία και ποιμένας μιας από τις μεγαλύτερες εκκλησίες της πόλης εκείνης, «ανέφερε ότι μέχρι την πρόσφατη τελετή της Θείας Κοινωνίας, ποτέ στο διάστημα της εικοσαετούς ιερατείας του δεν είχε προσφέρει τη Θεία Ευχαριστία χωρίς μερικά νέα μέλη να προστίθενται κάθε φορά στην εκκλησία. Τώρα όμως, δεν υπάρχουν πνευματικές αφυπνίσεις, δεν υπάρχουν ατομικές καθιερώσεις, δεν υπάρχει αισθητή αύξηση σε θειική χάρη στη ζωή των εκκλησιαζομένων και κανείς δεν έρχεται πιά στο αναγνωστήριο για να

συζητήσει το θέμα της σωτηρίας της ψυχής. Με την επιτυχή άνοδο του επαγγελματικού επιπέδου καθώς και με την ευοίωνη εξέλιξη του εμπορίου και της βιομηχανίας, παρουσιάστηκε μία γενική ροπή προς την κοσμικότητα. Και αυτό παρατηρείται σε όλες τις εκκλησίες.» («ὄνγρεγατιοναλ Θουρναλ,» 23 Μαΐου 1844.)

Το Φεβρουάριο της ίδιας χρονιάς, ο καθηγητής Φίννυ του Πανεπιστημίου του Όμπερλιν δήλωσε: «Πρέπει να ομολογήσουμε το γεγονός ότι γενικά οι Διαμαρτυρόμενες Εκκλησίες της χώρας μας τήρησαν είτε απαθή ή εχθρική στάση σε όλες σχεδόν τις ηθικές μεταρρυθμίσεις του αιώνα μας. Υπάρχουν μερικές εξαιρέσεις, αλλ' αυτές είναι μάλλον ανεπαίσθητες για να μεταβάλουν τη γενική όψη του γεγονότος. Αντιμετωπίζουμε επίσης ένα άλλο επιβεβαιωμένο γεγονός: την παγκόσμια σχεδόν απουσία της αναζωπύρωσης του θρησκευτικού συναισθήματος μέσα στις εκκλησίες. Η πνευματική απάθεια έχει εισχωρήσει σχεδόν παντού και έχει ριζώσει σε ανησυχαστικό βαθμό. Αυτό διαπιστώνει ο θρησκευτικός τύπος ε" ολόκληρη τη χώρα ... Σε ευρύτατη κλίμακα τα μέλη των εκκλησιών μεταβάλλονται σε θιασώτες του συρμού—γίνονται ένα με τους απίστευτους στις ψυχαγωγικές συγκεντρώσεις, στους χορούς, στις γιορτές κ.λ.π. ... Αλλά δεν χρειάζεται να ενδιατρίβουμε περισσότερο πάνω στο οδυνηρό αυτό θέμα. Φθάνει το ότι οι ενδείξεις διαρκώς πληθύνονται και μας πιέζουν απ' όλες τις πλευρές για να αποδειχτεί ότι γενικά οι εκκλησίες υφίστανται μια αξιοθρήνητη κατάπτωση. Έχουν απομακρυνθεί πάρα πολύ από το Θεό και Εκείνος αποτραβήχθηκε από αυτές.»

Ένας άλλος συγγραφέας του «Θρησκευτικού Τηλεσκοπίου» βεβαιώνει: «Ποτέ δεν έχουμε παραστεί μάρτυρες μιας γενικότερης θρησκευτικής παρακμής απ' ότι σήμερα. Πράγματι η εκκλησία θα όφειλε να ξυπνήσει και να αναζητήσει να βρει την αιτία αυτής της συμφοράς· γιατί συμφορά πρέπει να τη θεωρήσουν όλοι όσοι αγαπούν την εκκλησία. Όταν αναλογισθεί κανείς πόσο «σπάνιες και σποραδικές» είναι οι περιπτώσεις των γνησίων καθιερώσεων και σε τι απaráμιλλο σχεδόν βαθμό έχει φθάσει η θρασύτητα και η σκληρότητα των αμαρτωλών, θα έφθανε ίσως στο σημείο να φωνάζει άθελά του: «Λησμόνησε την ευσπλαχνία ο Θεός· ή έκλεισε η θύρα του ελέους.»»

[410]

Μία τέτοια κατάσταση δεν κυριαρχεί ποτέ αν δεν υπάρχει αιτία μέσα στην ίδια την εκκλησία. Το πνευματικό σκοτάδι που σκεπάζει

τα έθνη, τις εκκλησίες και τα άτομα, δεν οφείλεται στη χωρίς λόγο ανάκληση της συμπαράστασης της θείκης χάρης από μέρος του Θεού, αλλά στην αμέλεια ή στην απόρριψη του θείκου φωτός από μέρος των ανθρώπων. Ένα εντυπωσιακό παράδειγμα της αλήθειας αυτής παρουσιάζει η ιστορία του Ιουδαϊκού λαού την εποχή του Χριστού. Η αγάπη τους για τα εγκόσμια—και η λησμονιά τους για το Θεό και για το λόγο Του επέφερε τη συσκότιση του νού και την απορρόφηση της καρδιάς από τα επίγεια και τη φιληδονία. Έτσι είχαν άγνοια για τον ερχομό του Μεσσία και με την υπερηφάνεια και την απιστία τους απέρριψαν το Λυτρωτή. Αλλά ούτε και τότε ακόμη ο Θεός απέκλεισε το Ιουδαϊκό έθνος από του να γνωρίσουν και να συμμετέχουν στα ευλογημένα αποτελέσματα της σωτηρίας. Εκείνοι όμως που απέρριψαν την αλήθεια έχασαν κάθε επιθυμία για τη δωρεά του Ουρανού. Έπαιρναν το φως για σκότος και το σκότος για φως, ώσπου και το φως που υπήρχε μέσα τους μεταβλήθηκε και αυτό σε σκότος. Και τι σκότος ζοφερό!

Συμφέρει στην πολιτική του Σατανά οι άνθρωποι να διατηρούν τη μορφή της ευσέβειας, φθάνει μόνο να τους λείπει το πνεύμα της γνήσιας θεοσέβειας. Αφού απέρριψαν το ευαγγέλιο, οι Ιουδαίοι εξακολούθουσαν με ζήλο να εκτελούν τις παλιές ιεροτελεστιές τους και με μεγάλη σχολαστικότητα διατηρούσαν την εθνική αποκλειστικότητά τους, αν και αυτοί οι ίδιοι δεν μπορούσαν παρά να παραδεχθούν ότι η παρουσία του Θεού είχε αποσυρθεί από το μέσο τους. Η προφητεία του Δανιήλ τόνιζε με τέτοια ευκρίνεια τον καιρό του ερχομού του Μεσσία και με τόση σαφήνεια πρόλεγε το θάνατό Του, ώστε η μελέτη της απαγορεύτηκε και τελικά οι ραββίνοι αναθεμάτισαν όλους όσους θα επιδίδονταν στην ερμηνεία των χρονολογικών υπολογισμών της. Μέσα στην τύφλωση και στην αμετανοησία του, ο λαός του Ισραήλ παρέμενε κατά τους επακόλουθους αιώνες αδιάφορος στις ευσπλαχνικές προτάσεις της σωτηρίας, περιφρονώντας τις ευλογίες του ευαγγελίου. Αυτή είναι μία περίτρανη και φοβερή προειδοποίηση για τον κίνδυνο που διατρέχουν όσοι απορρίπτουν το ουράνιο φως.

Παρόμοιες αιτίες τα ίδια πάντα αποτελέσματα κυοφορούν. Όσοι από σκοπού καταπνίγουν την ορθή αντίληψη που έχουν για το καθήκον όταν αυτό αντιτίθεται προς τις φυσικές τους κλίσεις, θα καταλήγουν να μη μπορούν να κάνουν διάκριση ανάμεσα στην αλήθεια και στην πλάνη. Η διάνοια σκοτίζεται, η συνείδηση εξασθε-

[411]

νεί, η καρδιά σκληρύνεται και η Ψυχή απομακρύνεται από το Θεό. Εκεί όπου η θείκη αλήθεια καταφρονείται ή αποκρούεται, η εκκλησία θα βυθιστεί στο σκότος. Η πίστη και η αγάπη ψυχραίνονται, και τη θέση τους παίρνουν η αποξένωση και η διάσταση. Μέλη της εκκλησίας στρέφουν το ενδιαφέρον και την ενεργητικότητά τους προς τα εγκόσμια συμφέροντα, ενώ οι αμαρτωλοί σκληρύνονται ακόμη περισσότερο από την αμεταμέλειά τους.

Η αγγελία του πρώτου αγγέλου στο κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης, γνωστοποιώντας την ώρα της κρίσης του Θεού και καλώντας τους ανθρώπους να φοβηθούν και να λατρεύσουν το Θεό, απέβλεπε στο να διαχωρίσει το λεγόμενο λαό του Θεού από την ψυχοφθόρα επιρροή του κόσμου· στο να τους αφυπνίσει ώστε να μπορέσουν να δουν την πραγματική τους κατάσταση μέσα στην κοσμικότητα και στο εκ νέου ολίσθημά τους προς τα πίσω. Με την αγγελία αυτή ο Θεός έστειλε στις εκκλησίες μία προειδοποίηση που, αν γίνονταν δεκτή, θα είχε διορθώσει όσα τρωτά τις κρατούσαν σε απόσταση από Αυτόν. Αν είχαν δεχθεί το ουράνιο μήνυμα ταπεινώνοντας τις καρδιές τους μπροστά στο Θεό και προσπαθώντας ειλικρινά να προετοιμαστούν για να σταθούν στην παρουσία Του, το Πνεύμα και η δύναμη του Κυρίου θα είχαν εκδηλωθεί στο μέσο τους. Η εκκλησία θα είχε επανέλθει στην ευλογημένη εκείνη κατάσταση της ενότητας, της πίστης και της αγάπης των αποστολικών χρόνων, τότε που των πιστών «η καρδιά και η ψυχή ήτο μία,» και «ελάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρησίας» τότε που «ο Κύριος προσέθετε καθ' ημέραν εις την εκκλησίαν τους σωζομένους.» (Πράξ. 4:32,31, 2:47.) Αν ο τιτλοφορούμενος λαός του Θεού δέχονταν το φως όπως αυτό τους φωτίζει μέσα από το λόγο Του, θα έφθαναν σ' εκείνη την ενότητα για την οποία προσευχήθηκε ο Χριστός και την οποία ο απόστολος περιγράφει σαν την «ενότητα του Πνεύματος δια του συνδέσμου της ειρήνης.» Είναι, λέγει, «έν σώμα και έν Πνεύμα, καθώς και προσεκλήθητε με μίαν ελπίδα της προσκλήσεώς σας. Είς Κύριος, μία πίστις, έν βάπτισμα.» (Εφ. 4:3-5.)

[412]

Αυτά τα ευλογημένα αποτελέσματα γεύτηκαν όσοι εγκολπώθηκαν το μήνυμα της δευτέρας παρουσίας. Αν και προέρχονταν από διαφορετικά θρησκευτικά δόγματα, όλοι οι θρησκευτικοί φραγμοί ισοπεδώθηκαν· οι θρησκευτικές διαφορές εξομαλύνθηκαν· η αστήρικτη στη Γραφή διδασχή της ευδαίμονης επίγειας χιλιετηρίδας εγκαταλήφθηκε· οι λαθεμένες απόψεις για τη δευτέρα παρουσία διευθε-

τήθησαν· η υπερηφάνεια και η αγάπη για τα εγκόσμια εξανεμίσθηκαν· οι αδικίες επανορθώθηκαν· μέσα σε μια γλυκιά ατμόσφαιρα επικοινωνίας οι καρδιές συσφίγγονταν και η αγάπη και η χαρά βασίλευαν παντού. Αν αυτά τα αποτελέσματα είχε η διδαχή (της επιστροφής του Χριστού) για τους λίγους που τη δέχθηκαν, τα ίδια αποτελέσματα θα είχε και για όλους αν όλοι την αποδέχονταν.

Γενικά όμως οι εκκλησίες απέρριψαν το μήνυμα. Οι ποιμένες που, σαν «φρουροί του οίκου Ισραήλ,» θα έπρεπε να είναι οι πρώτοι στο να διακρίνουν τα σημεία της παρουσίας του Χριστού, απέτυχαν στο να αναγνωρίσουν την αλήθεια τόσο από τη μαρτυρία των προφητειών, όσο και από τα σημεία των καιρών. Πωρωμένη από τις κοσμικές ελπίδες και φιλοδοξίες, η καρδιά απονέκρωσε την αγάπη για το Θεό και την πίστη στο λόγο Του. Και όταν η αγγελία του αντβεντισμού εμφανίσθηκε, προκάλεσε μόνο την απιστία και την προκατάληψή τους. Σημαντικό επιχείρημα εναντίον της προβάλλονταν το ότι αυτή κατά το μεγαλύτερο μέρος μεταδίδονταν από λαϊκά μέλη της εκκλησίας. Όπως στην παλιά εποχή, η φανερή αλήθεια από το λόγο του Θεού αντιμετωπίζονταν με την ερώτηση: «Μήπως τις εκ των αρχόντων είστευσεν ή εκ των Φαρισαίων.» Βλέποντας πόσο δύσκολο ήταν να αντικρούσουν τα βασιζόμενα στις προφητικές περιόδους επιχειρήματα, πολλοί αποθάρρυναν τη μελέτη των προφητειών, με τον ισχυρισμό ότι τα προφητικά βιβλία ήταν σφραγισμένα και δεν ήταν δυνατόν να ερμηνευτούν. Πλήθη ανθρώπων, έχοντας ακλόνητη εμπιστοσύνη στους ποιμένες τους, αρνήθηκαν να δώσουν προσοχή στην προειδοποίηση. Άλλοι πάλι, αν και είχαν πειστεί πως αυτή ήταν η αλήθεια, δεν τολμούσαν να την ομολογήσουν από φόβο «μήπως γίνουν αποσυνάγωγοι.» Η αγγελία η σταλμένη από το Θεό για τη δοκιμή και τον εξαγνισμό της εκκλησίας Του, απέδειξε περίτρανα πόσο πολυάριθμοι ήταν εκείνοι που προτίμησαν να παραχωρήσουν την αγάπη τους στον κόσμο παρά στο Χριστό. Οι δεσμοί που τους τραβούσαν προς τα γήινα αποδείχθηκαν ισχυρότεροι από εκείνους που έλκουν προς τα επουράνια. Προτίμησαν να υπακούσουν στη φωνή της σοφίας του κόσμου, καταφρονώντας την αγγελία της αλήθειας που ελέγχει τα βάθη της Ψυχής.

Απορρίπτοντας το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, απέρριψαν τα μέσα που είχε προμηθεύσει ο ουρανός για την επανόρθωσή τους. Περιφρόνησαν τον ευσπλαχνικό απεσταλμένο ο οποίος είχε έρθει με σκοπό να διορθώσει τα φαύλα σημεία που τους χώριζαν από

το Θεό, και με μεγαλύτερη ακόμη προθυμία στράφηκαν προς τη φιλία του κόσμου. Αυτή ήταν η αιτία των τρομερών εκείνων συνθηκών της κοσμικότητας, της επιστροφής στην αμαρτωλότητα και στον πνευματικό μαρασμό που κυριαρχούσαν στις εκκλησίες κατά το 1844.

Στο κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης ο πρώτος άγγελος συνοδεύεται από ένα δεύτερο άγγελο που διακηρύττει: «Έπεσεν, έπεσε Βαβυλών, η πόλις η μεγάλη· διότι εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής επότισε πάντα τα έθνη.» (Αποκ. 14:8.) Ο όρος «Βαβυλών» προέρχεται από τη «Βαβέλ» και σημαίνει σύγχυση. Στη Γραφή χρησιμοποιείται για να χαρακτηρίσει τις διάφορες μορφές της πλανημένης ή αποστατημένης θρησκείας. Στο κεφάλαιο 17 της Αποκάλυψης, η Βαβυλώνα παριστάνεται σαν μία γυναίκα—εικόνα την οποία μεταχειρίζεται συμβολικά η Γραφή για να παραστήσει την εκκλησία. Η ενάρετη γυναίκα τυποποιεί την αγνή εκκλησία, ενώ η αμαρτωλή γυναίκα συμβολίζει την αποστατημένη εκκλησία.

Στη Βίβλο ο άγιος και ακατάλυτος χαρακτήρας των σχέσεων ανάμεσα στο Χριστό και στην Εκκλησία Του συμβολίζεται με το δεσμό του γάμου. Ο Κύριος έχει ενωθεί με το λαό Του με μία διαθήκη επίσημη όπου Αυτός υπόσχεται ότι θα είναι ο Θεός τους και εκείνοι πάλι δεσμεύονται με την υπόσχεση ότι θα ανήκουν ζ' Αυτόν και αποκλειστικά ζ' Αυτόν. «Θέλω σε μνηστευθεί,» διακηρύττει ο Θεός, «εις Εμαυτόν εις τον αιώνα και θέλω σε μνηστευθεί εις Εμαυτόν εν δικαιοσύνη και εν κρίσει, και εν ελέει, και εν οικτιρμοίς.» (Ωσηέ 2:19.) Ο απόστολος Παύλος πάλι χρησιμοποιεί την ίδια μεταφορική εικόνα στην Καινή Διαθήκη όταν λέγει: «Σας ηρραβώνισα με έναν άνδρα, δια να σας παραστήσω παρθένον αγνήν εις τον Χριστόν.» (Β' Κορ. 11:2.)

[414]

Όταν η εκκλησία απιστώντας στρέφει την εμπιστοσύνη της και την αγάπη της από το Χριστό στον κόσμο και επιτρέπει η προτίμηση των πρόσκαιρων αγαθών να καταλάβει στην καρδιά τη θέση που διεκδικεί ο Χριστός, η απιστία της αυτή παρουσιάζεται με την παραβίαση της ιερής υπόσχεσης του γάμου. Με την ίδια αλληγορία παριστάνεται η απομάκρυνση του Ισραήλ από το Θεό, ενώ η θαυμαστή αγάπη του Θεού, καταφρονημένη, αποδίδεται με αυτή τη συγκινητική περιγραφή: «Ωμοσα προς σε, και εισήλθον εις συνθήκην μετά σου, λέγει Κύριος ο Θεός, και έγεινες Εμού.» «Και έγεινες ωραία σφόδρα, σφόδρα, και ευημέρησας μέχρι βασιλείας. Και εξήλθεν η

φήμη σου μεταξύ των εθνών δια το κάλλος σου· διότι ήτο τέλειον δια του στολισμού Μου, τον οποίον έθεσα επί σε. ... Συ όμως ε-
θαρρεύθης εις το κάλλος σου, και επορνεύθης δια την φήμην σου.»
«Ως γυνή μοιχαλίσ αντί του ανδρός αυτής δεχομένη ξένους.» (Ιεζ.
16:8, 13-15,32.) «Καθώς γυνή αθετεί εις τον άνδρα αυτής, ούτως
ηθετήσατε εις Εμέ, οίκος Ισραήλ, λέγει Κύριος.» (Ιερ. 3:20.)

Παρόμοια αλληγορική γλώσσα χρησιμοποιεί και η Καινή Δια-
θήκη απευθυνόμενη στους τιτλοφορούμενους Χριστιανούς που α-
ποζητούν τη φιλία του κόσμου περισσότερο από την εύνοια του
Θεού. Ο απόστολος Ιάκωβος λέγει: «Μοιχοί και μοιχαλίδες, δεν ε-
ξεύρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι έχθρα του Θεού· όστις λοιπόν
θελήση να είναι φίλος του κόσμου, εχθρός του Θεού καθίσταται.»
(Ιακ. 4:4.) Η γυναίκα, (η Βαβυλώνα) στο κεφάλαιο 17 της Απο-
κάλυψης, περιγράφεται «ενδεδυμένη πορφύραν και κόκκινον, και κε-
χρυσωμένη με χρυσόν και λίθους τιμίους και μαργαρίτας, έχουσα
εν τη χειρί αυτής χρυσούν ποτήριον, γέμον βδελυγμάτων και α-
καθαρσιών ... και επί το μέτωπον αυτής ήτο όνομα γεγραμμένον,
Μυστήριον, Βαβυλών η μεγάλη, η μήτηρ των πορνών.» Και συνε-
χίζει ο προφήτης: «Είδον την γυναίκα μεθύουσαν εκ του αίματος
των αγίων, και εκ του αίματος των μαρτύρων του Ιησού.» Στη συ-
νέχεια αναφέρεται ότι η Βαβυλώνα είναι «η πόλις η μεγάλη η έχουσα
βασιλείαν επί των βασιλέων της γης.» (Αποκ. 17:4-6, 18.) Η δύναμη
που για πολλούς αιώνες εξάσκησε δεσποτική επιρροή πάνω στους
μονάρχες του χριστιανικού κόσμου είναι η Ρώμη. Το πορφυρό και
κόκκινο χρώμα, το χρυσάφι, τα πολύτιμα πετράδια και τα μαργαρι-
τάρια είναι μία χτυπητή απεικόνιση της φαντασμαγορικής επίδειξης
και μεγαλοπρέπειας της υπεροπτικής Ρωμαϊκής Έδρας που ξεπερνά
και αυτές ακόμη τις βασιλικές αυλές. Και καμία άλλη δύναμη δεν
θα μπορούσε πιο δικαιολογημένα να χαρακτηριστεί ως «μεθύουσα
εκ του αίματος των αγίων» όσο η εκκλησία εκείνη που με τόση
αγριότητα κατέτρεξε τους οπαδούς του Χριστού. Κατηγορείται α-
κόμη η Βαβυλώνα για τις ανθέμιτες σχέσεις της με τους «βασιλείς
της γης.» Η Ιουδαϊκή εκκλησία είχε καταστεί πόρνη με την απο-
μάκρυνσή της από το Θεό και με τη σύναψη συμμαχίας με τους
εθνικούς. Και η Ρώμη, υφιστάμενη την ίδια διαφθορά με το να εκ-
ζητεί την υποστήριξη των πολιτικών δυνάμεων, λαμβάνει παρόμοια
καταδίκη.

[415]

[416]

Η Βαβυλώνα ονομάζεται «η μήτηρ των πορνών.» Οι θυγατέρες της πρέπει να συμβολίζουν τις εκκλησίες εκείνες που προσκολλούνται στις διδασκαλίες και στις παραδόσεις της και ακολουθούν το παράδειγμά της θυσιάζοντας την αλήθεια και την επιδοκιμασία του Θεού προκειμένου να συνάψουν παράνομη συμμαχία με τον κόσμο. Το μήνυμα του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης αγγέλλοντας την πτώση της Βαβυλώνας, αφορά τις θρησκευτικές εκείνες οργανώσεις που ξέφυγαν από την πρότερη αγνότητά τους και έχουν υποστεί τη διάβρωση. Αφού το μήνυμα αυτό ακολουθεί την αγγελία της κρίσης, έπεται ότι μεταδίδεται μόνο κατά τις έσχατες ημέρες. Μ' αυτό συνάγεται ότι δεν είναι δυνατό να αναφέρεται αποκλειστικά στη Ρωμαϊκή Εκκλησία, αφού αυτή βρίσκεται σε έκπτωτη κατάσταση εδώ και αιώνες τώρα. Επί πλέον στο κεφάλαιο 18 της Αποκάλυψης, ο λαός του Θεού καλείται να εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Σύμφωνα με τη γραφική αυτή περικοπή, μεγάλο μέρος του λαού του Θεού θα πρέπει να βρίσκεται ακόμη μέσα στη Βαβυλώνα. Και μέσα σε ποια θρησκευτικά σώματα πρέπει να αναζητηθεί σήμερα ο σημαντικότερος αριθμός των οπαδών του Χριστού; Χωρίς αμφιβολία μέσα στις οργανώσεις εκείνες που πρεσβεύουν τη διαμαρτυρόμενη πίστη. Τον καιρό της ανόδου τους, οι εκκλησίες αυτές είχαν τηρήσει θαρραλέα στάση χάρη του Θεού και της αλήθειας Του και σαν αποτέλεσμα απολάμβαναν τις θεϊκές ευλογίες. Ακόμη και αυτοί οι άπιστοι αναγκάζονταν να αναγνωρίσουν τα αγαθά αποτελέσματα της αποδοχής των ευαγγελικών αρχών. Όπως εκφράζουν τα λόγια του προφήτη για το λαό του Ισραήλ: «Εξήλθεν η φήμη σου μεταξύ των εθνών δια το κάλλος σου· διότι ήτο τέλειον δια του στολισμού Μου, τον οποίον έθεσα επί σε, λέγει Κύριος ο Θεός.» (Ιεζ. 16:14.) Ξέπεσαν όμως εξ αιτίας της ίδιας επιθυμίας που επέφερε την κατάρα και την καταστροφή του Ισραήλ: την επιθυμία να μιμούνται τις συνήθειες και να επιζητούν τη φιλία των απίστων.

[417] «Συ όμως εθαρρεύθης εις το κάλλος σου, και επορνεύθης δια την φήμην σου.» (Ιεζ. 16:15.)

Πολλές προτεσταντικές Εκκλησίες ακολουθούν το παράδειγμα της Ρώμης με το να συνάπτουν παράνομες σχέσεις με «τους βασιλείς της γής» οι επίσημες κρατικές εκκλησίες με τις σχέσεις που δημιουργούν με τις κυβερνητικές εξουσίες, και οι διάφορες πάλι θρησκευτικές οργανώσεις με το να επιζητούν την εύνοια του κόσμου. Και ο όρος «Βαβυλών» (σύγχυση) δικαιολογημένα αποδίδεται στα

εκκλησιαστικά αυτά σώματα που ενώ όλα τους ισχυρίζονται ότι έλκουν τη διδασκαλία τους από τη Βίβλο, στην πραγματικότητα όμως είναι διηρημένα σε αναρίθμητες σχεδόν αιρέσεις με βαθιά αλληλοσυγκρουόμενα δόγματα και θεωρίες.

Εκτός από τις αθέμιτες σχέσεις τους με τον κόσμο, οι εκκλησίες οι αποσπασμένες από τη Ρώμη, παρουσιάζουν τώρα και άλλα κοινά μ' αυτήν χαρακτηριστικά.

Ένα Ρωμαιοκαθολικό σύγγραμμα ισχυρίζεται ότι, «αν η Καθολική Εκκλησία υπήρξε ποτέ ένοχη για ειδωλολατρεία στο ζήτημα των αγίων, η θυγατέρα της, η Αγγλικανική Εκκλησία, είναι το ίδιο συνένοχη όταν αφιερώνει δέκα εκκλησίες στην Παρθένο Μαρία και μία στον Ιησού Χριστό.» (Ριςηαρδ ήαλλονερ, «Τηε άτηολις ήριστιαν Ινστρυστεδ,» Πρόλογος, σελ. 21-22.)

Στη «Διατριβή περί της Χιλιετηρίδας» ο Δρ Χόπκινς υποστηρίζει: «Δεν υπάρχει λόγος να διατεινόμαστε ότι το αντιχριστιανικό πνεύμα και οι αντιχριστιανικές μέθοδοι περιορίζονται αποκλειστικά στην εκκλησία τη γνωστή με το σύγχρονο τίτλο της Ρωμαιοκαθολικής. Πολλά χαρακτηριστικά του Αντίχριστου κρύβουν στα σπλάχνα τους οι Προτεσταντικές εκκλησίες και πολύ απέχουν από του να έχουν ολοκληρωτικά απαλλαγεί από ... τις καταχρήσεις και τη διαφθορά.» (Σαμουελ Ηοπκινς, «Ωορκς,» Τόμ. 2, σελ. 328.) Σχετικά με την αποσχίτηση της Πρεσβυτεριανής Εκκλησίας από τη Ρώμη, ο Δρ Γκάθρη γράφει: «Πριν τριακόσια χρόνια η εκκλησία μας παρήλαυνε βγαίνοντας από τις πύλες της Ρώμης έχοντας στο λάβαρό της μία ανοικτή Γραφή με το έμβλημα «Ερευνάτε τας Γραφάς.» Συνεχίζοντας υποβάλλει την ακόλουθη σημαντική ερώτηση: «Βγήκε όμως από τη Βαβυλώνα καθαρή;» (Τηομας Γυτηριε, «Τηε Γοσπελ ιν Εζεκιελ,» σελ. 237.)

«Η Αγγλικανική εκκλησία,» λέγει ο Στέρτζον, «φαίνεται να κατασπαράζεται από τον αντιμυσταγωγισμό. Αλλά ο αντικονφορμισμός [η μη συμμόρφωση προς την επίσημη θρησκεία] εμφανίζεται το ίδιο σχεδόν σκανδαλώδης με τη φιλοσοφική του απιστία. Εκείνοι στους οποίους στηρίζαμε τις προσδοκίες μας, απομακρύνονται, ο ένας μετά τον άλλον από τα βασικά στοιχεία της πίστης. Έχω την εντύπωση ότι αυτή η καρδιά της Αγγλίας έχει υπονομευτεί από μία επάρατη απιστία που έχει το θράσος να ανεβαίνει ακόμη και στον άμβωνα φέροντας το όνομα του Χριστού.»

[418]

Ποια ήταν η αιτία της μεγάλης αρχικής αποστασίας; Πως απομακρύνθηκε για πρώτη φορά η εκκλησία από την απλότητα του ευαγγελίου; Με την προσαρμογή στις ειδωλολατρικές συνήθειες, με σκοπό να διευκολύνουν την αποδοχή του Χριστιανισμού από μέρους των ειδωλολατρών. Στις μέρες του ακόμη ο απόστολος Πάυλος είχε δηλώσει: «Το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται.» (Β' Θεσς. 2:7.) Όσο βρίσκονταν στη ζωή οι απόστολοι, η εκκλησία σχετικά διατηρήθηκε αγνή. «Πρός το τέλος όμως του δευτέρου αιώνα, οι περισσότερες εκκλησίες προσέλαβαν καινούργια όψη. Η αρχική απλότητα εξέλιπε· και απαρατήρητα, ενώ οι πρώτοι μαθητές ο ένας μετά τον άλλον κατέληγαν στον τάφο, οι διάδοχοί τους μαζί με τους νέους προσήλυτους ... ήρθαν στα προσκήνια προσδίδοντας νέο σμίλευμα στη θρησκεία.» (Ροβερτ Ροβινσον, «Εξςλεσιαστικαλ Ρεσεαρςρες,» κεφ. 6, παρ. 17, σελ. 51.) Αποβλέποντας στην εξασφάλιση περισσότερων προσήλυτων, το υψωμένο λάβαρο της χριστιανικής πίστης κατέβαινε όλο και χαμηλότερα, με αποτέλεσμα «ο ειδωλολατρικός χείμαρρος να κατακλύσει την εκκλησία προσκομίζοντας μέσα στην ορμή του ήθη και έθιμα και είδωλα μαζί.» (Γααζζι, «Λεστυρες,» σελ. 278.) Όταν η χριστιανική θρησκεία εξασφάλισε την εύνοια και την υποστήριξη των πολιτικών ηγεμόνων, έγινε ασπαστή από τα πλήθη σωρηδόν. Φαινομενικά όμως Χριστιανοί, πολλοί «στην ουσία παρέμειναν ειδωλολάτρες, εξακολουθώντας να λατρεύουν τα είδωλά τους στα κρυφά.» (Ίδιο μέρος, σελ. 278.)

[419]

Μήπως η ίδια διαδικασία δεν επαναλήφθηκε στην περίπτωση της κάθε σχεδόν εκκλησίας που φέρει το όνομα της Διαμαρτύρησης; Μετά το θάνατο των ιδρυτών τους, αυτών που έπονταν από το βαθύ πνεύμα της Μεταρρύθμισης, οι μεταγενέστεροί τους παρουσιάζονται στα προσκήνια, «προσδένοντας νέο σμίλευμα στη θρησκεία.» Με τυφλή προσήλωση στην πίστη των πατέρων τους και αρνούμενοι να αναγνωρίσουν κάθε περαιτέρω αλήθεια από εκείνη που αυτοί δέχθηκαν, οι απόγονοι των μεταρρυθμιστών διαμετρικά απομακρύνονται από το παράδειγμα εκείνων—παράδειγμα ταπεινοφροσύνης, αυταπάρνησης και περιφρόνησης των εγχοσμίων. Έτσι «η αρχική απλότητα εξαφανίζεται.» Ο κοσμικός χείμαρρος κατακλύζει την εκκλησία προσκομίζοντας μέσα στην ορμή του «ήθη και έθιμα και είδωλα μαζί.»

Αλλοίμονο, τι τρομακτικές διαστάσεις έχει λάβει η φιλία του κόσμου, αυτή η «έχθρα του Θεού,» μέσα στις καρδιές των ονομαζόμενων οπαδών του Χριστού! Πόσο έχουν απομακρυνθεί οι λαοφιλείς εκκλησίες της Χριστιανοσύνης από τις Βιβλικές αρχές της ταπεινοφροσύνης, της αυτοθυσίας, της απλότητας και της θεοσέβειας! Αναφερόμενος στην ορθή χρήση των χρημάτων ο Ιωάννης Γουέσλη, έγραφε: «Μη σπαταλάτε ούτε μόριο ενός τόσο πολυτίμου ταλάντου για την τέρψη των ματιών σε περιττό, πολυδάπανο ντύσιμο ή σε ανώφελα στολίσματα. Μη σπαταλάτε τίποτε για την εκκεντρική διακόσμηση των σπιτιών σας με σπάνια, πανάκριβα έπιπλα, βαρύτιμους πίνακες ζωγραφικής, ή χρυσοποίκιλτα αντικείμενα. ... Μη προβαίνετε σε καμία περιττή δαπάνη για να ικανοποιήσετε την υπερηφάνεια του βίου και να κερδίσετε το θαυμασμό ή τα εγκώμια των ανθρώπων ... «όσο εξακολουθείς να τιμάς τον εαυτό σου, οι άνθρωποι θα σε επαινούν.» Και όσο εξακολουθείς να ντύνεσαι «με βύσσον και πορφύραν» και να ζεις «ευφραινόμενος καθ' ημέραν,» χωρίς αμφιβολία πολλοί θα σε χειροκροτήσουν για το λεπτό σου γούστο τη γενναιοφροσύνη σου και τη φιλοξενία σου. Μη εξαγοράζεις όμως τόσο ακριβά τα χειροκροτήματά τους. Ικανοποιήσου καλύτερα με την τιμή που προέρχεται από το Θεό.» (Ωεσλεψ, «Ωορκς,» Κήρυγμα 50, «Η χρήση των χρημάτων.») Αυτού του είδους η διδαχή όμως αγνοείται από πολλές εκκλησίες των ημερών μας.

Η κατά τύπους θρησκεία φαίνεται να κερδίζει έδαφος μεταξύ των ανθρώπων του κόσμου. Αρχηγοί, πολιτικοί, δικηγόροι, γιατροί, έμποροι, γίνονται μέλη της εκκλησίας για να αποκτήσουν το σέβας και την εμπιστοσύνη της κοινωνίας και να εξυπηρετήσουν τα κοσμικά τους συμφέροντα. Προσπαθούν να καλύψουν όλες τις ανέντιμες δοσοληψίες τους με το να υποκρίνονται ότι είναι Χριστιανοί. Οι διάφορες εκκλησίες, ενισχυμένες με τον πλούτο και την επιρροή των νέων αυτών κοσμικών μελών, παρουσιάζονται δημοφιλέστερες και κηδεμονικότερες ακόμη. Μεγαλόπρεπες εκκλησίες, εξωραϊσμένες κατά το δαπανηρότερο τρόπο, υψώνονται σε περίφημες λεωφόρους. Οι εκκλησιαζόμενοι ντύνονται όσο πιο πολυδάπανα και επιτηδευμένα γίνεται. Παχυλοί μισθοί προσφέρονται σε εύγλωττους ιεροκέρυκες για να ελκύουν και να αιχμαλωτίζουν τα πλήθη. Τα κηρύγματά τους δεν πρέπει να αναφέρουν για τα γνωστά ολισθήματα, αλλά να γίνονται με τρόπο ήπιο και ευχάριστο στα κοσμικά αυτιά. Έτσι οι κοσμικοί αμαρτωλοί εγγράφονται σαν μέλη στα

εκκλησιαστικά κατάστιχα και οι αμαρτίες του συρμού καλύπτονται κάτω από μια προσποιητή θεοσέβεια.

Σχολιάζοντας τη σημερινή στάση των λεγομένων Χριστιανών έναντι του κόσμου, μία από τις ιθύνουσες λαϊκές εφημερίδες αναφέρει: «Απαρατήρητα η εκκλησία έχει προσχωρήσει στο πνεύμα της εποχής και έχει υιοθετήσει το τυπικό της λειτουργίας της σύμφωνα με τις σύγχρονες απαιτήσεις.» «Πραγματικά η σύγχρονη εκκλησία μετέρχεται όλα τα μέσα που συντελούν στο να καταστήσουν τη θρησκεία ελκυστική.» Και στον «Ανεξάρτητο» της Νέας Υόρκης αναφέρονται τα ακόλουθα σχετικά με τη Μεθοδιστική εκκλησία στη σημερινή της κατάσταση: «Η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις τάξεις των πιστών και απίστων χάνεται μέσα ς” ένα θαμπό ημίφως, ενώ ζηλωτές και από τα δύο μέρη αγωνίζονται να εξαλείψουν κάθε διαφορά στον τρόπο της ζωής και των απολαύσεων.» «Η εκλαίκευση της θρησκείας τείνει να αυξήσει κατά πολύ τον αριθμό αυτών που επιζητούν τα προνόμιά της χωρίς να εκπληρώνουν κανονικά τα προς αυτήν καθήκοντά τους.»

Ο Χάουαρντ Κρόσμπη παρατηρεί: «Εμπνέει βαθιά ανησυχία το ζήτημα ότι η εκκλησία του Χριστού τόσο ελάχιστα ανταποκρίνεται στις προθέσεις του Κυρίου. Όπως ακριβώς οι αρχαίοι Ιουδαίοι επέτρεπαν οι σχέσεις τους με τους ειδωλολάτρες να υποκλέπτουν τις καρδιές τους από το Θεό, ... το ίδιο κάνει τώρα και η εκκλησία του Χριστού. Συνάπτει αθέμιτες σχέσεις με τον κόσμο της απιστίας, εγκαταλείποντας τις στοιχειώδεις πνευματικές αρχές της χαρακτηριστικής ζωής της και κάνοντας υποχωρήσεις στις ολέθριες, αν και συχνά εύσχημες συνήθειες μιας κοινωνίας χωρίς Χριστό, χρησιμοποιώντας επιχειρήματα και καταλήγοντας σε συμπεράσματα ξένα προς τη Θεία αποκάλυψη και άμεσα ανταγωνιζόμενα προς κάθε πρόοδο πνευματικής χάρης.» («Τηε Ηεαλτηψ ηριστιαν: Αν Αππεαλ το τηε ηυρη.» σελ. 141-142.)

[421]

Μέσα ς” αυτό το πέλαγος της κοσμικότητας και της φιληδονίας, το πνεύμα της αυταπάρνησης και της αυτοθυσίας χάρη του Χριστού εξέλιπε σχεδόν καθολοκληρία. «Μερικά από τα ενεργά μέλη των εκκλησιών μας σήμερα—άντρες και γυναίκες—είχαν διδαχθεί από τα παιδικά τους χρόνια να υποβάλλονται σε ορισμένες θυσίες για να μπορέσουν να δώσουν ή να κάνουν κάτι για το Χριστό: «Τώρα όμως κάθε φορά που χρειάζονται χρήματα, ... κανένας δεν καλείται να συνεισφέρει δωρεάν. Α, όχι. Διοργανώνουμε αγορές, παραστάσεις

κωμωδίες, εσπερίδες, κάτι τι να φάμε, οτιδήποτε που να διασκεδάζει τον κόσμο.»

Κατά το ετήσιο άγγελμά του στις 9 Ιανουαρίου 1873 ο διοικητής Ουώσπερν της Πολιτείας του Ουϊσκώνσιν διακήρυξε: «Είναι πρόδηλο ότι χρειαζόμαστε ένα νόμο που να επιβάλει το κλείσιμο των κέντρων όπου προάγονται τα τυχερά παιχνίδια. Γέμισε ο τόπος από αυτά. Ακόμη και αυτή η εκκλησία—ασφαλώς χωρίς πρόθεση—επιτελεί μερικές φορές το έργο του διαβόλου. Κονσέρτα, αγορές, λοταρίες, τόμπολα, οργανωμένα κάποτε για την υποστήριξη κάποιου θρησκευτικού ή κοινωφελούς σκοπού, πολλές φορές όμως και για αμφίβολουσ αγαθοεργούσ σκοπούσ, όλα αυτά συντελούν στην απόκτηση του χρήματοσ χωρίσ την προσφορά της αξίασ. Τίποτε δεν είναι πίο ψυχοφθόρο, πίο καταστρεπτικά ελκυστικό, ιδιαίτερα για τουσ νέουσ, από την απόκτηση χρημάτων χωρίσ την παροχή εργασίασ. Όταν πρόσωπα αξιοσέβαστα παίρνουν μέρος σε τέτοιεσ επιχειρήσεισ καθυπαγόρευση της τύχησ, καθησυχάζοντασ τη συνείδησή τουσ με τη σκέψη ότι τα χρήματα διατίθεντασ για ένα καλό σκοπό, δεν είναι καθόλου παράξενο ότι οι νέοι της Πολιτείασ μασ αποκτούν συνήθειεσ που οφείλοντασ σχεδόν χωρίσ εξαίρεση στα τυχερά παιχνίδια.»

Το πνεύμα της προσαρμογήσ με τον κόσμο κατακλύζει τις εκκλησίεσ της Χριστιανοσύνησ. Σ” ένα κήρυγμά του στο Λονδίνο, ο Ροβέρτοσ Άτκινσ παριστάνει μια απαισιόδοξη εικόνα της πνευματικήσ κατάπτωσησ που κυριαρχεί στην Αγγλία: «Οι πραγματικά δίκαιοι άνθρωποι λιγοστεύουν από προσώπου της γησ και κανείσ [422] δεν φαίνεται να το παίρνει επί πόνου. Σ” όλεσ τις εκκλησίεσ, οι θρησκευόμενοι της σημερινήσ εποχήσ αγαπούν τον κόσμο, προσαρμόζοντασ με τον κόσμο, λατρεύουν τις ανέσεισ, αναζητούν την ευυποληψία. Καλούντασ να υποφέρουν μαζί με το Χριστό, αλλά αυτοί οπισθοχωρούν από φόβο ακόμη και μπροστά σε μια επιτίμηση. ... Αποστασία, αποστασία, αποστασία, είναι χαραγμένη σ” αυτή ακόμη την πρόσοψη της κάθε εκκλησίασ. Αν το ήξεραν τουλάχιστον και αν το αισθάνονταν, θα υπήρχε ελπίδα. Αλλοίμονο, όμως! Φωνάζουν: «Πλούσιοσ είμαι, και επλούτησα και δεν έχω χρείαν ουδενόσ.» (Σεζονδ Αδεντ Λιβραρψ, Τεύχοσ Αρ. 39.)

Η μεγάλη αμαρτία που αποδίδεται στη Βαβυλώνα είναι ότι «εκ του οίνου του θυμού της πορνείασ αυτήσ έπιον πάντα τα έθνη.» Αυτό το μεθυστικό ποτήρι που προσφέρει στον κόσμο, συμβολίζει τις

ψευδείς διδασκαλίες που έχει υιοθετήσει η εκκλησία σαν αποτέλεσμα των παρανόμων σχέσεων της με τους μεγάλους της γης. Η φιλία του κόσμου διαφθείρει την πίστη της εκκλησίας και αυτή με τη σειρά της ασκεί μια φθοροποιά επιρροή στον κόσμο, διδάσκοντας δόγματα αντίθετα και προς αυτές ακόμη τις πιο σαφείς δηλώσεις του Αγίου Πνεύματος.

Η Ρώμη είχε κατακρατήσει τη Βίβλο από τους ανθρώπους και απαιτούσε από όλους να δεχθούν τις δικές της διδασκαλίες με τις οποίες την είχε αντικαταστήσει. Σκοπός της Μεταρρύθμισης ήταν να επαναφέρει το λόγο του Θεού στη διάθεση των ανθρώπων. Αλλά δεν είναι μήπως αναντίρρητο γεγονός ότι στις σημερινές εκκλησίες οι άνθρωποι διδάσκονται να στηρίζουν την πίστη τους επάνω στα σύμβολα και στα δόγματα της εκκλησίας, παρά επάνω στην Αγία Γραφή. Μιλώντας για τις Προτεσταντικές εκκλησίες, ο Κάρολος Μπήτσερ έλεγε: «Αισθάνονται τον ίδιο αποτροπιασμό στο άκουσμα μιας λέξης αντίθετης προς τα καθιερωμένα δόγματα, τον οποίο οι άγιοι εκείνοι πατέρες αισθάνονταν στο άκουσμα ενός σκληρού λόγου κατά της προσκύνησης των αγίων και των μαρτύρων που πάσχιζαν να επιβάλουν. ... Οι Διαμαρτυρόμενες Ευαγγελικές εκκλησίες έχουν σχηματίσει ένα τέτοιο στενό κλοιό αλληλεγγύης μεταξύ τους, που είναι εντελώς αδύνατο να αναλάβει κανείς οπουδήποτε αυτές θέση ιεροκήρυκα χωρίς να δηλώσει υποταγή και ζ' ένα δεύτερο βιβλίο εκτός από τη Γραφή. ... Δεν αποτελεί αποκύημα της φαντασίας η δήλωση ότι η δύναμη των δογμάτων αρχίζει

[423] τώρα να εμποδίζει τη Γραφή όπως ακριβώς συνέβη με τη Ρώμη, αν και με κάπως διακριτικότερο τρόπο.» (Κήρυγμα με θέμα «Της Βιβλε α Συμφισιεντ 'ρεεδ,» της 22 Φεβρ. 1846 στο Φορτ Ωαψνε της Ιντιάνας.)

Όταν καθιερωμένοι δάσκαλοι ερμηνεύουν το λόγο του Θεού, εμφανίζονται τότε άνθρωποι πολυμαθείς, ποιμένες που ισχυρίζονται ότι είναι γνώστες των Γραφών και που κατακρίνουν την υγιή διδασκαλία για αίρεση και αποθαρρύνουν με αυτόν τον τρόπο όσους επιζητούν να γνωρίσουν την αλήθεια. Αν ο κόσμος δεν ήταν σε τέτοιον απελπιστικό βαθμό τυφλωμένος στο μεθύσι από το κρασί της Βαβυλώνας, πλήθη ολόκληρα θα είχαν πειστεί για την αμαρτωλότητά τους και καθιερωθεί στο Θεό με τη βοήθεια των απλών, αιχμηρών αληθειών του θείκου λόγου. Αλλά η θρησκευτική πίστη παρουσιάζει μία τέτοια σύγχυση και ένα τέτοιο κυκεώνα αντιφάσε-

ων, που οι άνθρωποι δεν ξέρουν τι πρέπει να πιστέψουν. Την ευθύνη για το κρίμα της αμετανοησίας του κόσμου τη φέρνει η εκκλησία.

Η αγγελία του δευτέρου αγγέλου του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης μεταδόθηκε για πρώτη φορά το καλοκαίρι του 1844. Την εποχή αυτή βρήκε κατά το μεγαλύτερο μέρος την εφαρμογή της στις εκκλησίες των Ηνωμένων Πολιτειών όπου η αγγελία της κρίσης είχε ευρύτερα διαδοθεί και γενικά απορριφθεί, και όπου η εκκλησιαστική παρακμή είχε ταχύτατα εξαπλωθεί. Αλλά το άγγελμα αυτό του δευτέρου αγγέλου δεν εκπληρώθηκε ολοκληρωτικά το 1844. Οι εκκλησίες είχαν τότε υποστεί μια ηθική κατάπτωση σαν αποτέλεσμα της άρνησής τους να δεχθούν το φως της αγγελίας της δευτέρας παρουσίας. Η πτώση εκείνη όμως δεν ήταν οριστική. Εξακολουθώντας να απορρίπτουν τις αλήθειες τις αναφερόμενες στη σύγχρονη εποχή, οι εκκλησίες έπεφταν όλο και χαμηλότερα. Αλλά ούτε και ε” αυτό το σημείο μπορούμε να πούμε ότι καιρικά ευσταθεί το άγγελμα «Έπεσε η Βαβυλών ... διότι εκ του οίνου της πορνείας αυτής επότισε πάντα τα έθνη.» Επειδή δεν έχει ακόμη ποτίσει όλα τα έθνη. Το πνεύμα της προσαρμογής προς τις συνήθειες του κόσμου, καθώς και η αδιαφορία προς τις έντονες αλήθειες που αναφέρονται στην εποχή μας, διέπει τώρα και εξακολουθεί να κερδίζει έδαφος στις εκκλησίες της διαμαρτυρόμενης πίστης σε όλες τις χώρες της Χριστιανοσύνης. Οι εκκλησίες αυτές συμπεριλαμβάνονται στο επίσημο, στο τρομερό εκείνο απορριπτικό άγγελμα του δευτέρου αγγέλου. Το έργο όμως της αποστασίας δεν έχει φθάσει ακόμη στο κορύφωμά του.

[424]

Η Γραφή διακηρύττει ότι πριν από την παρουσία του Κυρίου, ο Σατανάς θα εργαστεί «εν πάση δυνάμει και σημείοις και χέρασι ψεύδους, και εν πάση απάτη της αδικίας» και ότι όσοι «δεν εδέχθησαν την αγάπην της αλήθειας δια να σωθώσι,» θα πέσουν λεία σε μια «ενέργεια πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος.» (Β΄ Θεσς. 2:9-11.) Μόνον όταν επέλθει αυτή η κατάσταση και η σύμπτυξη της εκκλησίας με τον κόσμο γενικευτεί ε” όλη τη Χριστιανοσύνη, τότε η πτώση της Βαβυλώνας θα ολοκληρωθεί. Η μεταβολή προχωρεί κατά στάδια και η ολοκληρωτική εκπλήρωση του μηνύματος της Αποκάλυψης 14:8 ανήκει ακόμη στο μέλλον.

Μολονότι επικρατεί πνευματικό σκότος και αποξένωση από το Θεό στις εκκλησίες της σημερινής Βαβυλώνας, το μεγαλύτερο μέρος των πραγματικών οπαδών του Χριστού βρίσκεται ακόμη μέσα

στα σπλάχνα τους. Πολλοί απ' αυτούς δεν έχουν ποτέ μέχρι τώρα ακούσει τις ιδιαίτερες αλήθειες που αφορούν την εποχή μας. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που, ανικανοποίητοι από την τωρινή κατάστασή τους, λαχταρούν για ευκρινέστερο φως. Μάταια ψάχνουν να βρουν το Χριστό να απεικονίζεται στις εκκλησίες στις οποίες ανήκουν. Καθώς οι εκκλησίες αυτές απομακρύνονται διαρκώς περισσότερο από την αλήθεια και συμμαχούν στενότερα με τον κόσμο, το χάσμα της διαφοράς ανάμεσα στις δύο τάξεις θα ευρύνεται ώσπου θα καταλήξει στο διαχωρισμό. Θα "ρθει ο καιρός όπου όσοι αγαπούν το Θεό πάνω από όλα στη ζωή τους δεν θα μπορέσουν πιά να ανεχθούν τη συνύπαρξη με όσους είναι «φιλήδονοι μάλλον παρά φιλόθεοι· έχοντες μὲν μορφήν ευσεβείας, ηρνημένοι δε την δύναμην αυτής.» (Β' Τιμ. 3:4-5.)

Το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης υποδεικνύει τον καιρό όπου, σαν επακόλουθο της απόρριψης της τριπλής αγγελίας του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου (εδάφ. 6-12,) η κατάσταση της εκκλησίας θα έχει φθάσει ακριβώς στο σημείο εκείνο της περιγραφής του δευτέρου αγγέλου και ο λαός του Θεού, όσος βρίσκεται μέσα στη Βαβυλώνα, θα κληθεί να χωριστεί απ αυτή. Το μήνυμα αυτό είναι το τελευταίο που θα δοθεί στον κόσμο και θα εκπληρώσει το σκοπό του. Όταν «οι μη πιστεύσαντες εις την αλήθειαν, αλλ' ευαρεστηθέντες εις την αδικίαν» (Β' Θεσς. 2:12,) εγκαταληφθούν στη δύναμη της πλάνης και στην αποδοχή του ψεύδους, τότε το φως της αλήθειας θα λάμψει πάνω σε όλους όσοι διατηρούν τις καρδιές τους ανεπηρέαστες για να το δεχθούν. Τότε όλα τα παιδιά του Θεού, όσα βρίσκονται ακόμη μέσα στη Βαβυλώνα, θα υπακούσουν στην πρόσκληση: «Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός Μου.» (Αποκ. 18:4.)

[425]

Όταν πέρασε η άνοιξη του 1844, αυτοί που με πίστη περίμεναν την παρουσία του Κυρίου εκείνο τον προκαθορισμένο καιρό, βρέθηκαν για ένα διάστημα μέσα στην αμφιβολία και στην αβεβαιότητα. Αλλά ενώ ο κόσμος τους έβλεπε ηττημένους κατά κράτος, αναγνωρισμένα της αυταπάτης τους θύματα, εκείνοι εξακολουθούσαν να πιστεύουν ακράδαντα στο λόγο του Θεού, τη μοναδική γι' αυτούς πηγή παρηγοριάς. Πολλοί συνέχισαν την έρευνα των Γραφών, ανασκοπώντας από την αρχή τα αποδεικτικά στοιχεία της πίστης τους και μελετώντας με προσοχή τις προφητείες για να αποκτήσουν πρόσθετο φως. Η βιβλική μαρτυρία, σαφής και αναμφισβήτητη, βρίσκονταν σε απόλυτη συμφωνία με τις απόψεις τους. Τα σημεία μαρτυρούσαν αναμφισβήτητα την εγγύτητα της παρουσίας του Χριστού. Οι ιδιαίτερες ευλογίες του Θεού, όπως εκδηλώθηκαν τόσο στην περίπτωση της επιστροφής των αμαρτωλών, όσο και της πνευματικής αναζωπύρωσης των πιστών, μαρτυρούσαν ότι το άγγελμα είχε θεϊκή προέλευση. Μολονότι δεν ήξεραν που να αποδώσουν τους λόγους της απογοήτευσής τους, δεν αμφέβαλαν όμως καθόλου ότι ο Θεός τους είχε οδηγήσει στην πείρα τους εκείνη.

Συνυφασμένες με τις προφητείες που κατά τη γνώμη τους αναφέρονταν στον καιρό της επιστροφής του Χριστού, βρίσκονταν και οδηγίες ιδιαίτερα προσαρμοσμένες στην τωρινή τους κατάσταση της αβεβαιότητας και εναγώνιας προσμονής. Αυτές τους ενθάρρυναν να περιμένουν καρτερικά, με την πεποίθηση ότι τα δυσνόητα ακόμη γι' αυτούς σημεία θα τους αποκαλύπτονταν στην κατάλληλη στιγμή.

Μία από τις προφητείες αυτές ήταν του Αβακκούμ κεφ. 2:1-4 «Επί της σκοπιάς μου θέλω σταθή, και θέλω στυλωθή επί του πύργου, και θέλω αποσκοπεύει δια να ίδω τι θέλει λαλήσει προς εμέ, και τι θέλω αποκριθή προς τον ελέγχοντά με. Και απεκρίθη προς εμέ ο Κύριος και είπε, γράψον την όρασιν, και έκθεσον αυτήν επί πινακιδίων, ώστε τρέχων να αναγινώσκη τις αυτήν. Διότι η όρασις μένει έτι εις ορισμένον καιρόν, αλλ' εις το τέλος θέλει λαλήσει και

δεν θέλει ψευστή· αν και αργοπορή, πρόσμενον αυτήν· διότι βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει. Ιδού η ψυχή αυτού επήρθη, δεν είναι ευθεία εν αυτώ· ο δε δίκαιος θέλει ζήσει δια της πίστεως αυτού.»

Η παρότρυνση που δίνεται στην προφητεία αυτή, «γράψον την όρασιν και έκθεσον αυτήν επί πινακιδίων, ώστε τρέχων να αναγινώσκη τις αυτήν,» ενεθάρρυνε τον Κάρολο Φήτς νωρίς ακόμη το 1842 να καταρτίσει ένα προφητικό σχεδιοχάρτη όπου απεικονίζονταν οι οράσεις του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. Η εκτύπωση του σχεδιοχάρτη είχε ερμηνευτεί τότε σαν εκπλήρωση της εντολής που δίνεται μέσω του Αβακκούμ. Αλλά κανείς δεν είχε προσέξει ότι μέσα στην ίδια προφητεία, καθαρά αναφέρονταν μία φαινομενική επιβράδυνση στην εκπλήρωση της όρασης—μία αργοπορία. Μετά την απογοήτευση όμως, η γραφική αυτή περιχοπή παρουσιάστηκε ιδιαίτερα σημαντική: «Η όρασις μένει έτι εις ορισμένον καιρόν, αλλ' εις το τέλος θέλει λαλήσει και δεν θέλει ψευστή· αν και αργοπορή, πρόσμενον αυτήν· διότι βεβαίως θέλει ελθεί ... ο δε δίκαιος θέλει ζήσει δια της πίστεως αυτού.»

«Μία άλλη πηγή δύναμης και παρηγοριάς για τους πιστούς ήταν η ακόλουθη περιχοπή από την προφητεία του Ιεζεκιήλ: «Έγεινε λόγος Κυρίου προς εμέ λέγων, υιέ ανθρώπου, τις αύτη η παροιμία, την οποίαν έχετε εν γή Ισραήλ, λέγοντες, αι ημέραι μακρύνονται, και πάσα όρασις εχάθη· Ειπέ δια τούτο προς αυτούς, ούτω λέγει Κύριος ο Θεός. ... Πλησιάζουσιν αι ημέραι και η εκπλήρωσις πάσης οράσεως. ... Εγώ θέλω λαλήσει, και ο λόγος τον οποίον θέλω λαλήσει θέλει εκτελεσθή· δεν θέλει πλέον μακρυνθή.» «Ο οίκος Ισραήλ λέγουσιν, η όρασις την οποίαν ούτος βλέπει, εκτείνεται εις ημέρας πολλάς και προφητεύει περί χρόνων μακρών. Δια τούτο ειπέ προς αυτούς, ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· ουδείς των λόγων Μου θέλει πλέον μακρυνθή, αλλ' ο λόγος τον οποίον ελάλησα θέλει εκτελεσθή, λέγει Κύριος ο Θεός.» (Ιεζ. 12:21-25, 27-28.)

Μεγάλη χαρά ένοιωσαν τότε οι προσμένοντες πιστοί, αναγνωρίζοντας ότι Εκείνος που γνωρίζει το τέλος από την αρχή, είχε προβλέψει την απογοήτευσή τους ολόκληρους αιώνες πριν και τους έστελνε ενθαρρυντικά και ελπιδοφόρα μηνύματα. Αν δεν υπήρχαν αυτές οι γραφικές περιχοπές για να τους ενθαρρύνουν να περιμένουν με υπομονή και να διατηρήσουν ακλόνητη την εμπιστοσύνη τους στο λόγο του Θεού, θα είχαν χάσει την πίστη τους κατά την κρίσιμη εκείνη ώρα.

Η παραβολή των δέκα παρθένων του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου του Ματθαίου απεικονίζει επίσης την πείρα των Αντβεντιστών. Στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο, απαντώντας στην ερώτηση των μαθητών Του σχετικά με τα σημεία της παρουσίας Του και της συντέλειας του κόσμου, ο Χριστός επεσήμανε μερικά από τα σημαντικότερα γεγονότα της παγκόσμιας και εκκλησιαστικής ιστορίας που θα μεσολαβούσαν ανάμεσα στην πρώτη και στη δεύτερη παρουσία Του: συγκεκριμένα την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, τη μεγάλη θλίψη της εκκλησίας κάτω από το πέλμα των ειδωλολατρικών και παπικών διωγμών, τη συσκότιση του ηλίου και της σελήνης και την πτώση των αστερών. Στη συνέχεια αναφέρθηκε στον ερχομό Του με τη βασιλεία Του και τους διηγήθηκε την παραβολή των δύο διαφορετικών τάξεων των δούλων που περιμένουν την παρουσία Του. Το κεφάλαιο 25 αρχίζει με τα λόγια: «Τότε θέλει ομοιωθή η βασιλεία των ουρανών με δέκα παρθένους.» Εδώ παριστάνεται η εκκλησία των εσχάτων ημερών, η ίδια που αναφέρεται και στο τέλος του εικοστού τέταρτου κεφαλαίου. Στην παραβολή αυτή η πείρα της εκκλησίας απεικονίζεται με τα γαμήλια έθιμα της ανατολής. «Τότε θέλει ομοιωθή η βασιλεία των ουρανών με δέκα παρθένους, αίτινες λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών, εξήλθον εις απάντησιν του νυμφίου. Πέντε δε εξ αυτών ήσαν φρόνιμοι και πέντε μωραί. Αίτινες μωραί, λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών, δεν έλαβον μεθ' εαυτών έλαιον. Αι φρόνιμοι όμως έλαβον έλαιον εν τοις αγγείοις αυτών μετά των λαμπάδων αυτών. Και επειδή ο νυμφίος εβράδυνεν, ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο. Εν τω μέσω δε της νυκτός έγεινε κραυγή. Ιδού ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού.» (Ματθ. 25:1-6.)

Η έλευση του Χριστού, όπως εξαγγέλλεται με το μήνυμα του πρώτου αγγέλου της Αποκάλυψης [«ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού,»] είχε εκληφθεί ως ο ερχομός του νυμφίου. Το μεγάλο μεταρρυθμιστικό κίνημα του 1844 με τη διακήρυξη της επικείμενης παρουσίας Του, ανταποκρίνεται στο συναπάντημα των δέκα παρθένων. Στην παραβολή αυτή, καθώς και στο κεφάλαιο 24 του Ματθαίου, δύο ανθρώπινες τάξεις απεικονίζονται. Όλοι τους είχαν πάρει μαζί τους τις λαμπάδες τους, δηλαδή την Αγία Γραφή, και ακολουθώντας το φως της, πήγαν να συναντήσουν το Νυμφίο. Αλλά ενώ [429] «αι μωραί λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών, δεν έλαβον μεθ' εαυτών έλαιον,» «αι φρόνιμοι όμως έλαβον έλαιον εν τοις αγγείοις αυτών μετά των λαμπάδων αυτών.» Η δεύτερη αυτή κατηγορία είχε δεχθεί

τη χάρη του Θεού, την αναμορφωτική και διαφωτιστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος που καθιστά το λόγο Του «φώς εις τους πόδας και λύχνον εις τας τρίβους.» Με φόβο Θεού είχαν μελετήσει τις Γραφές για να ανακαλύψουν την αλήθεια, και με μεγάλη επιμέλεια είχαν επιδιώξει την αγνότητα της ψυχής και της ζωής. Αυτοί είχαν γευτεί μια τέτοια προσωπική εμπειρία και βαθιά πίστη στο Θεό και στο λόγο Του, που καμιά απογοήτευση και καμιά καθυστέρηση δεν μπορούσε να ανατρέψει. Οι άλλοι «έλαβον τας λαμπάδας αυτών αλλά δεν έλαβον μεθ' εαυτών έλαιον.» Αυτοί ενέργησαν από παρόρμηση. Το συγκλονιστικό άγγελμα αφύπνισε τους φόβους τους. Βασίζονταν όμως στην πίστη των αδελφών τους, ικανοποιημένοι με την τρεμουλιαστή φλόγα των αγαθών μόνο προθέσεων, δίχως τη βαθιά κατανόηση της αλήθειας, ή την πραγματική αναγέννηση της καρδιάς. Αυτοί είχαν βγει να προϋπαντήσουν το Νυμφίο αποβλέποντας στην άμεση ανταμοιβή. Δεν ήταν προετοιμασμένοι για την αργοπορία και την απογοήτευση. Όταν ήρθε η ώρα της δοκιμασίας, η πίστη τους τους εγκατέλειψε και το φως τους έσβησε.

«Επειδή ο νυμφίος εβράδυνε, ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο.» Η βραδύτητα του νυμφίου υποδηλεί την πάροδο του χρόνου κατά τον οποίο ο Κύριος αναμένονταν να επιστρέψει, την απογοήτευση και τη φαινομενική αναβολή. Στην ώρα αυτή της αβεβαιότητας, οι επιφανειακοί και μισόκαρδοι πιστοί άρχισαν να χάνουν το ενδιαφέρον τους και να χαλαρώνουν τις προσπάθειες τους. Αντίθετα, όσοι είχαν στηρίξει την πίστη τους σε μία ατομική γνώση των Γραφών πατούσαν πάνω σε βράχο στερεό, που έμενε ασάλευτος από τα κύματα της απογοήτευσης. «Ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο» η μία τάξη παραδομένη στον ύπνο της αδιαφορίας και της εγκατάλειψης της πίστης, η άλλη τάξη καρτερικά προσμένοντας να τους αποδοθεί καθαρότερο φως. Μέσα στη νύχτα της δοκιμασίας όμως, αυτή η τελευταία παράταξη παρουσίαζε κάποια ύφεση στο ζήλο και στην αφοσίωσή της. Όσοι είχαν πιστέψει επιφανειακά και με μισή καρδιά, δεν μπορούσαν να στηριχτούν περισσότερο στην πίστη των αδελφών τους. Είτε στέκονταν είτε θα έπεφτε, ο καθένας ήταν υπεύθυνος για τον εαυτό του.

[430]

Την εποχή εκείνη άρχισε να παρουσιάζεται ο φανατισμός. Μερικοί που διατείνονταν ότι ήταν ένθερμοι ζηλωτές της αγγελίας απέρριψαν τη μοναδική αλάθητη καθοδήγηση του λόγου του Θεού και, με τον ισχυρισμό ότι ενεργούν κάτω από την επήρεια του

Αγίου Πνεύματος, παραδόθηκαν στον έλεγχο των δικών τους αισθημάτων, εντυπώσεων και φαντασιώσεων. Μερικοί ακόμη είχαν καταληφθεί από ένα τέτοιο τυφλό και άκαμπτο ζήλο, ώστε έφθασαν να καταδικάζουν όλους όσους δεν επιδοκίμαζαν τη στάση τους. Μολονότι η μεγάλη πλειοψηφία των Αντβεντιστών δεν ενέκρινε ούτε τις φανατικές ιδέες, ούτε τις πράξεις τους, έγιναν όμως τα άτομα αυτά αφορμή να διασυρθεί ο σκοπός της αλήθειας.

Με αυτό το μέσο ο Σατανάς προσπαθούσε να αντicroύσει και να εκμηδενίσει το έργο του Θεού. Οι άνθρωποι είχαν ξεσηκωθεί με την αγγελία της παρουσίας του Κυρίου. Χιλιάδες αμαρτωλοί είχαν επανέλθει στον ίσιο δρόμο, ενώ πιστοί άνθρωποι είχαν ολόψυχα δοθεί στη διάδοση της αλήθειας, ακόμη και κατά την ώρα αυτή της αργοπορίας. Ο άρχοντας του κακού έχανε τους υπηκόους του και προκειμένου να δυσφημίσει το έργο του Θεού, προσπάθησε να εξαπατήσει μερικούς από αυτούς που πρέσβευαν την πίστη και να τους οδηγήσει στα άκρα. Τότε οι πράκτορες του έσπευδαν να επωφεληθούν από κάθε λάθος, κάθε αποτυχία, κάθε ανάρμοστη πράξη των ανθρώπων αυτών και να την παρουσιάσουν στον κόσμο μεγαλοποιώντας την όσο το δυνατόν περισσότερο προκειμένου να καταστήσουν απεχθείς τόσο τους Αντβεντιστές όσο και την πίστη τους. 'Όσο λοιπόν περισσότερους μη αναγεννημένους οπαδούς κατόρθωνε να συνωστήσει στον κύκλο τους κάνοντάς τους να υποκρίνονται πίστη στη δευτέρα παρουσία, ενώ στην ουσία εξουσιάζονταν από αυτόν, τόσο πιο κερδισμένος θα έβγαινε με το να στρέφει την προσοχή του κόσμου ς" αυτούς που τους παρουσίαζαν σαν αντιπροσώπους της ολομέλειας των πιστών.

Ο Σατανάς είναι ο «κατήγορος των αδελφών» και από αυτό το πνεύμα του εμφορούμενοι οι άνθρωποι, επιδίδονται στο να ανακαλύπτουν λάθη και ελλείψεις στο λαό του Θεού που να παρουσιάσουν στα μάτια του κόσμου, ενώ οι ενάρετες πράξεις τους περνούν τελείως απαρατήρητες. Βρίσκεται σε διαρκή υπερένταση κάθε φορά που ο Θεός εργάζεται για τη σωτηρία των ψυχών. Κάθε φορά που οι γιοι του Θεού έρχονται να παραστούν στην παρουσία του Κυρίου, εκεί χώνεται και αυτός ανάμεσα τους. Σε κάθε περίπτωση πνευματικής αφύπνισης ετοιμάζεται να ανακατέψει άτομα με ακαιθιέρωτη καρδιά και σαλεμένο νοου. Μόλις αυτοί ασπασθούν ορισμένα μόνο στοιχεία της αλήθειας και πάρουν θέση πλάι στους πιστούς, τότε τους χρησιμοποιεί σαν όργανά του για την εισήγηση καινοτομιών

που να αποπλανήσουν τους ανίδεους. Κανείς δεν αποδεικνύεται ότι είναι γνήσιος Χριστιανός επειδή συναναστρέφεται με το λαό του Θεού, ή επειδή συχνάζει στον οίκο Του, ή ακόμη παίρνει μέρος στη Θεία Κοινωνία. Συχνά ο Σατανάς παρεβρίσκεται και αυτός εκεί στις πιο επίσημες ακόμη περιστάσεις, προσωποποιημένος από αυτούς που μπορεί να χρησιμοποιήσει σαν όργανά του.

Ο αρχηγός του κακού διεκδικεί κάθε εκατοστόμετρο του εδάφους όπου πατάει ο λαός του Θεού βαδίζοντας προς τον ουράνιο προορισμό του. Καμιά μεταρρυθμιστική προσπάθεια στην όλη εξέλιξη της εκκλησιαστικής ιστορίας δεν σημείωσε επιτυχία χωρίς να συναντήσει σοβαρά εμπόδια στην πορεία της. Αυτό συνέβαινε στην εποχή του Παύλου. Οπουδήποτε ο απόστολος ίδρυε μία εκκλησία, παρουσιάζονταν κάθε φορά εκείνοι οι οποίοι, φαινομενικά υποστηρικτές της αλήθειας, εισήγαγαν στην εκκλησία αιρέσεις που άμα γίνονταν αποδεκτές, ήταν δυνατόν να εξοστρακίσουν βαθμηδόν την αγάπη για την αλήθεια. Ο Λούθηρος πέρασε και αυτός στιγμές αγωνίας και αμηχανίας εξαιτίας της διαγωγής φανατικών στοιχείων που, με τον ισχυρισμό ότι ο Θεός είχε κατευθείαν επικοινωνήσει μαζί τους, κατέληγαν να βάζουν τις ατομικές τους ιδέες και πεποιθήσεις πάνω από τη μαρτυρία των Γραφών. Έτσι, πολλοί με ελάχιστη πίστη και με περιορισμένη πείρα, αλλά με υπερβολική αυτοπεποίθηση και κλίση στο «να λέγωσι και να ακούωσι τι νεώτερον,» δελεάζονταν από τις αβάσιμες αξιώσεις των νεωτεριστών δασκάλων και συνεργάζονταν με τις δυνάμεις του Σατανά για να γκρεμίσουν κάθε τι που ο Θεός είχε παρακινήσει το Λούθηρο να εποικοδομήσει. Το ίδιο συνέβη και με τους αδελφούς Γουέσλεη και άλλους που έγιναν ευλογία στον κόσμο με την επιρροή και την πιστότητά τους. Συνάντησαν σε κάθε τους βήμα τις σκευωρίες του Σατανά στο να εξωθεί σε κάθε λογής φανατισμό άτομα με υπέρμετρο ζήλο, ανισόρροπο νού και ακαθιέρωτη καρδιά.

[432] Ο Γουλλιέλμος Μύλλερ δεν μπορούσε να ανεχθεί αυτού του είδους τις εκδηλώσεις που οδηγούσαν στο φανατισμό. Όπως ο Λούθηρος, πίστευε και αυτός ότι κάθε πνεύμα πρέπει να παραβάλλεται με το λόγο του Θεού. «Ο διάβολος ασκεί μεγάλη επίδραση πάνω στη σχέση μερικών συγχρόνων μας,» έλεγε ο Μύλλερ. «Πώς θα γνωρίσουμε λοιπόν από τι είδους πνεύμα εμφορούνται;» Την απάντηση τη δίνει η Γραφή: «Από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς.» ... Πολλά πνεύματα επήλθαν στον κόσμο· γι' αυτό μας

συμβουλευτάι να εξετάζουμε τα πνεύματα. Κάθε πνεύμα που δεν μας παρακινεί να ζήσουμε «σοφρώνως, και δικαίως, και ευσεβώς» στον παρόντα κόσμος, δεν είναι το Πνεύμα του Χριστού. Όσο πάει πείθομαι και περισσότερο ότι ο Σατανάς παίζει ένα σπουδαίο ρόλο σ' αυτά τα εξωφρενικά κινήματα. ... Πολλοί από μας που ισχυριζόμαστε ότι έχουμε υποστεί τον ολοκληρωτικό αγιασμό, ακολουθούμε τις παραδόσεις των ανθρώπων και, καθώς φαίνεται, έχουμε και εμείς την ίδια άγνοια της αλήθειας όπως εκείνοι που δεν προβαίνουν σε παρόμοιους ισχυρισμούς.» (Βλίσς, «Μεμοιρς οφ Ωιλλιαμ Μίλλερ,» σελ. 236, 237.) «Το πνεύμα της πλάνης μας απομακρύνει από την αλήθεια· ενώ το Πνεύμα του Θεού μας οδηγεί στην αλήθεια. Αλλά, θα μου πείτε, μπορεί κανείς να είναι στην πλάνη και όμως να νομίζει ότι βρίσκεται στην αλήθεια. Τι γίνεται τότε· Σ' αυτό απαντούμε: το Πνεύμα και ο λόγος του Θεού βρίσκονται πάντοτε σε αρμονία. Αν κάποιος αναμετρηθεί με το λόγο του Θεού και ανακαλύψει ότι καθολοκληρία είναι ενάρμοστες οι απόψεις του μ' αυτόν, τότε μπορεί να είναι σίγουρος ότι βαδίζει στην αλήθεια. Αν όμως το πνεύμα από το οποίο διέπεται δεν συμφωνεί κατά πάντα με το νόημα του νόμου και του λόγου του Θεού, τότε καλά θα κάνει να προσέξει που βαδίζει, μη τυχόν και πέσει στην παγίδα του διαβόλου.» («Τη Αδεντ Ηεραλδ ανδ Σιγνς οφ τηε Τιμες Ρεπορτερ,» Τόμ, 8, αρ. 23, 15 Ιαν. 1845.) «Συχνά ένα λυπημένο βλέμμα, ένα χυμένο δάκρυ ή ένα αναφιλητό μου παρέχουν αποτελεσματικότερα τεκμήρια για τη γνησιότητα της εσωτερικής ευσέβειας απ' ότι ολόκληρος ο συνασπισμένος θόρυβος της Χριστιανοσύνης.» (Βλίσς, «Μεμοιρς οφ Ωιλλιαμ Μίλλερ» σελ. 282.)

Την εποχή της Μεταρρύθμισης, οι εχθροί της απέδιδαν τις καταστρεπτικές συνέπειες του φανατισμού ακριβώς στα πρόσωπα εκείνα που κατέβαλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για να τον καταστείλουν. Την ίδια τακτική τήρησαν και οι ανταγωνιστές της κίνησης του Αντ-βεντισμού. Δεν τους έφθανε η διαστρέβλωση και η μεγαλοποίηση των σφαλμάτων των αδιαλλάκτων και φανατικών, αλλά άρχισαν να διαδίδουν και πρόσθετες κακόβουλες φήμες, στερημένες από κάθε ίχνος αλήθειας. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν για κίνητρα το μίσος και την προκατάληψη. Το κήρυγμα της άμεσης επιστροφής του Χριστού, τους χαλούσε την ησυχία. Αν και φοβόταν ότι θα έβγαινε σωστό, κατά βάθος εύχονταν να ήταν λάθος και σ' αυτό έγκειτο το μυστι-

κό που τους έκανε να στραφούν ενάντια στους Αντβεντιστές και στην πίστη τους.

Επειδή μερικοί φανατικοί είχαν εισχωρήσει μέσα στις τάξεις των Αντβεντιστών, δεν εικάζεται μ' αυτό ότι το κίνημα δεν είχε θεϊκή προέλευση· όπως ούτε το γεγονός ότι μερικοί φανατικοί και πλάνοι εμφανίσθηκαν μέσα στην εκκλησία της εποχής του Παύλου και του Λουθήρου ήταν αρκετή δικαιολογία για να απορριφθεί το έργο των ανθρώπων εκείνων. Ας ξυπνούσε μόνο ο σημερινός λαός του Θεού από το λήθαργο του και ας επιδίδονταν με ζήλο στο έργο της μετάνοιας και της μεταρρύθμισης· ας ερευνούσαν τις Γραφές για να ανακαλύψουν την αλήθεια όπως ακριβώς αυτή εκτίθεται στη ζωή του Ιησού· ας έκαναν μιά ολοσχερή καθιέρωση στο Θεό, και δεν θα αργούσε να φανεί ότι ο Σατανάς αγρυπνεί και σήμερα πανέτοιμος για δράση. Θα επιδείξει τη δύναμή του με κάθε δυνατή εξαπάτηση, επικαλούμενος τη βοήθεια όλων των πονηρών αγγέλων της επικράτειας του.

Ούτε ο φανατισμός ούτε το ρήγμα μπορούν να αποδοθούν στη διακήρυξη της αγγελίας της δευτέρας παρουσίας. Η κατάσταση αυτή δημιουργήθηκε το καλοκαίρι του 1844, τότε που οι Αντβεντιστές βρέθηκαν μέσα στην αμφιβολία και στην αμηχανία προκειμένου να καθορίσουν τη θέση τους. Το κήρυγμα της αγγελίας του πρώτου αγγέλου καθώς και η «φωνή του μεσονυκτίου» άμεσα αποσκοπούν στο να καταστείλουν το φανατισμό και τις διχογνωμίες. Όσοι πήραν μέρος σ' εκείνες τις επίσημες εκδηλώσεις βρίσκονταν σε τέλεια αρμονία μεταξύ τους. Οι καρδιές τους ξεχείλιζαν από αγάπη του ενός για τον άλλο και για το Χριστό που περίμεναν σε λίγο να αντικρύσουν. Η μία πίστη και η μία μακαρία ελπίδα τους ύψωναν πάνω από τον έλεγχο οποιοσδήποτε ανθρώπινης επιρροής και χρησίμευαν σαν ασπίδα εναντίον των επιθέσεων του Σατανά.

«Επειδή ο νυμφίος εβράδυνεν, ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο. Εν τω μέσω δε της νυκτός έγεινε κραυγή, Ιδού ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού. Τότε εσηκώθησαν πάσαι αι παρθένοι εκείναι, και ητοίμασαν τας λαμπάδας αυτών.» (Ματθ. 25:5-7.) Το καλοκαίρι του 1844, ακριβώς στο χρονικό ενδιάμεσο ανάμεσα στην άνοιξη όπου αρχικά υπολογίζονταν ότι θα κατέληγαν τα 2300 ημερονύκτια και στο φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς, όπου αργότερα ανακαλύφθηκε ότι αυτά επεκτείνονταν, δόθηκε η αγγελία με τις ίδιες ακριβώς τις λέξεις της Γραφής: «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται!»

[434]

[435]

Εκείνο που οδήγησε στη διακήρυξη αυτή ήταν η ανακάλυψη ότι το διάταγμα του Αρταξέρξη για την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ, το οποίο αποτελούσε την αφετηρία της χρονικής περιόδου των 2300 ημερών, τέθηκε σε ισχύ το φθινόπωρο του 457 π.Χ, και όχι την άνοιξη, όπως αρχικά είχε υπολογιστεί. Λογαριάζοντας λοιπόν από το φθινόπωρο του 457, οι 2300 ημέρες λήγουν το φθινόπωρο του 1844.

Άλλα επιχειρήματα στηριζόμενα στους τύπους της Παλαιάς Διαθήκης, επίσης επεσήμαναν ότι καιρικά το γεγονός του «καθαρισμού του αγιαστηρίου» έπρεπε να τοποθετηθεί στο φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς. Αυτό αποδείχθηκε με μεγάλη σαφήνεια όταν δόθηκε προσοχή στον τρόπο με τον οποίο οι τύποι που αφορούσαν την πρώτη παρουσία του Χριστού είχαν εκπληρωθεί.

Το σφάξιμο του Πασχαλινού αμνού απεικόνιζε το θάνατο του Χριστού. Ο Παύλος λέγει: «Το Πάσχα ημών εθυσιάσθη ο Χριστός υπέρ ημών.» (Α Κορ. 5:7.) Το δεμάτι της προσφοράς των πρωτογεννημάτων [ή απαρχών] το οποίο τον καιρό του Πάσχα κινείτο ενώπιον του Κυρίου, αποτυπούσε την ανάσταση του Χριστού. Μιλώντας για την ανάσταση του Κυρίου και του λαού Του, ο Παύλος πάλι λέγει: «Ο Χριστός είναι η απαρχή έπειτα όσοι είναι του Χριστού, εν τη παρουσία Αυτού.» (Α' Κορ. 15:23.) Όπως το κινητό εκείνο δεμάτι αποτελείτο από τα πρώτα ώριμα σπαρτά συναγμένα πριν από τη συγκομιδή, έτσι και ο Χριστός αποτελεί την πρωτοκαρπία της αιώνιας εκείνης συγκομιδής των λυτρωμένων που κατά τη μελλοντική ανάσταση θα συναχτούν στις ουράνιες αποθήκες.

Οι τυπικές αυτές τελετές εκπληρώνονταν όχι μόνο εν σχέση με το γεγονός αλλά και με το χρόνο. Τη δέκατη τέταρτη ημέρα του πρώτου Εβραϊκού μήνα, την ίδια ακριβώς ημέρα όπου για δεκαπέντε ολόκληρους αιώνες το Πασχαλινό αρνί προσφέρετο θυσία, ο Χριστός, αφού έφαγε το Πάσχα με τους μαθητές Του, θέσπισε την τελετή εκείνη που θα τιμούσε το θάνατο Αυτού του Ιδίου ο οποίος ήταν ο πραγματικός «Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου.» Την ίδια εκείνη νύχτα, μισαρά χέρια Τον έσερναν στο σταυρικό θάνατο και στη σφαγή. Και σαν αντίτυπο πάλι της κινητής προσφοράς του δεματιού του σίτου, ο Χριστός αναστήθηκε την τρίτη μέρα από τον τάφο και «έγεινε απαρχή των κεκοιμημένων» (Α' Κορ. 15:20) αντιπροσωπευτικός τύπος των αναστημένων δικαίων

όταν «το σώμα της ταπεινώσεως» μεταβάλλεται και γίνεται «σύμμορφον με το σώμα της δόξης Αυτού.» (Φιλ. 3:21.)

Κατά τον ίδιο τρόπο η συμβολική ιερουργία απέβλεπε στην τυποποίηση γεγονότων που αναφέρονταν στη δευτέρα παρουσία και έπρεπε να επαληθεύσουν στον καθορισμένο καιρό. Σύμφωνα με το Μωσαϊκό τελετουργικό σύστημα, ο καθαρισμός του θυσιαστηρίου—η μεγάλη Ημέρα του Εξιλασμού—έπεφτε πάντοτε στις δέκα του εβδόμου εβραϊκού μήνα. (Λευ. 16:29-34.) Την ημέρα εκείνη, ο αρχιερέας, αφού έκανε την τελετή της εξιλέωσης για ολόκληρο το λαό του Ισραήλ, απομακρύνοντας με τον τρόπο αυτό τις αμαρτίες τους από το ιερό, εμφανίζονταν μετά και ευλογούσε τα πλήθη. Το γεγονός αυτό οδήγησε στην πεποίθηση ότι ο Χριστός, ο μεγάλος Αρχιερέας μας, θα παρουσιάζονταν για να καθαρίσει τη γη καταστρέφοντας την αμαρτία και τους αμαρτωλούς και για να φέρει στον αναμένοντα λαό Του την ευλογημένη αθανασία. Επειδή η δεκάτη ημέρα του εβδόμου μήνα, η μεγάλη δηλαδή Ημέρα του Εξιλασμού και του καθαρισμού του θυσιαστηρίου στο 1844 έπεφτε στις 22 Οκτωβρίου, αυτή καθορίσθηκε σαν ημερομηνία της επιστροφής του Κυρίου. Το συμπέρασμα αυτό, βάση των αποδεικτικών στοιχείων που προαναφέραμε, συμφωνούσε απόλυτα ότι οι 2300 ημέρες έληγαν το φθινόπωρο, ώστε παρουσιάζονταν ακαταμάχητο.

Στην παραβολή των δέκα παρθένων, το διάστημα της αναμονής και του ύπνου ακολουθείται από τον ερχομό του νυμφίου. Και αυτό πάλι συμφωνούσε με τα επιχειρήματα που μόλις προαναφέραμε τόσο από τον προφητικό λόγο, όσο και από την τυπική λατρεία. Μεγάλη βαρύτητα είχε η αληθοφάνεια εκείνη και «η φωνή του μεσονυκτίου» χαιρετίστηκε από χιλιάδες πιστούς.

[437] Σαν φουσκωμένο κύμα, το κίνημα αυτό κατέκλυσε ολόκληρη τη χώρα. Από πόλη σε πόλη, από χωριό σε χωριό, έφθασε ως τα πιο απόμακρα μέρη, μέχρι που αφύπνισε στα βάθη της καρδιάς του τον προσμένοντα λαό του Θεού. Ο φανατισμός διαλύονταν μόλις έρχονταν σε επαφή με την κηρυσσόμενη αγγελία σαν πρωινή πάχνη με τη ζεστασιά του ηλίου. Οι πιστοί διαπίστωναν τις αμφιβολίες και τις απορίες τους να εξαφανίζονται και τις καρδιές τους να γεμίζουν με θάρρος και ελπίδα. Το έργο αυτό ήταν απαλλαγμένο από τις γνωστές ακρότητες που πάντοτε εκδηλώνονται εκεί όπου αφυπνίζεται ο ανθρώπινος συναισθηματισμός χωρίς την τροχοπέδη του λόγου και του Πνεύματος του Θεού. Η φύση του υπενθύμιζε τις εποχές ε-

κείνες της ταπείνωσης και της επιστροφής στο Θεό που συνόδευαν τις επιτιμητικές αγγελίες των προφητών στον αρχαίο Ισραήλ. Έφερε τα ίδια χαρακτηριστικά που διακρίνουν το αναμορφωτικό έργο του Θεού στην κάθε εποχή. Αντί να καταλαμβάνονται από έκσταση, οι πιστοί αφοσιώνονταν στον ειλικρινή έλεγχο της ψυχής, στην εξομολόγηση των αμαρτιών και στην εγκατάλειψη των εγκοσμίων. Το μοναδικό βάρος που πίεζε τις συντριμμένες ψυχές ήταν η προετοιμασία για τη συνάντηση του Κυρίου. Οι άνθρωποι επιδίδονταν στην έμμονη προσευχή και παραδίδονταν ολοκληρωτικά στο Θεό.

Ο Μύλλερ περιγράφει με τα ακόλουθα λόγια το έργο εκείνο: «Δεν βλέπει κανείς κανένα αξιοσημείωτο παραλήρημα χαράς. Όπως φαίνεται, αυτό φυλάγεται για το μέλλον, τότε που ουρανός και γη θα συνδεθούν σε μια πανένδοξη, ανεκλάλητη χαρά. Ούτε επευφημίες ακούονται. Και αυτές φυλάγονται για να ενωθούν με τις αγγελικές στρατιές, στην ουράνια χορωδία. ... Δεν υπάρχει σύγκρουση αισθημάτων. «Πάντων ο νούς και η καρδιά είναι μία.»» (Βλίσς «Μεμοιρς οφ Ωιλλιαμ Μιλλερ» σελ. 270-271.)

Κάποιος άλλος που είχε συμμετάσχει στην κίνηση αυτή μαρτυρεί: «Προκαλούσε (η κίνηση) παντού ένα βαθύτατο αυτοέλεγχο και ταπείνωση της ψυχής μπροστά στο μεγάλο Θεό του ουρανού. Επέφερε τη νέκρωση των κοσμικών επιθυμιών, τη θεραπεία των αντιγνωμιών και εχθροτήτων, την εξομολόγηση των σφαλμάτων, ένα ξέσπασμα σε κλάμα μπροστά στο Θεό με ένθερμες, δακρύβρεχτες προσευχές για συγχώρηση και αποδοχή. Προξενούσε μία τέτοια εκμηδένιση του εγώ και συντριβή της ψυχής, που ποτέ δεν διαπιστώσαμε προηγουμένως. Σύμφωνα με την προσταγή του Θεού στον Ιωήλ, καθώς θα πλησίαζε η ημέρα του Κυρίου, οι άνθρωποι όφειλαν να διαρρήξουν τις καρδιές τους και όχι τα ρούχα τους και έπρεπε να στραφούν προς τον Κύριο με νηστεία, με κλαυθμό και με πένθος. Και σύμφωνα με την υπόσχεση στο Ζαχαρία ο Θεός [438] επέχεε στα τέκνα Του «πνεύμα χάριτος και ικεσιών» και «επέβλεψαν προς Εκείνον τον οποίον εξεκέντησαν- έγινε πένθος μέγα εν τη γη, ... και οι προσμένοντες τον Κύριον εταπείνωσαν τας ψυχάς αυτών ενώπιον Αυτού.» (Βλίσς, «Αδεντ Σηιελδ ανδ Ρειεω,» Τόμ. 1, σελ. 271. Ιαν. 1845.)

Από όλα τα μεγάλα θρησκευτικά κινήματα από την εποχή των αποστόλων και δώθε, κανένα δεν υπήρξε τόσο απαλλαγμένο από ανθρώπινες ατέλειες και σατανικές πλεκτάνες όσο εκείνο που με-

σολάβησε το φθινόπωρο του 1844. Ακόμη και τώρα, τόσα χρόνια αργότερα, όλοι όσοι είχαν συμμετάσχει στο κίνημα αυτό και έμειναν πιστοί στις επάλξεις της αλήθειας, νοιώθουν την ευλογημένη επιρροή της πείρας εκείνης και ομολογούν ότι το έργο ήταν του Θεού. Μόλις ακούσθηκε η φωνή «ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού,» εκείνοι που περίμεναν «εσηκώθησαν και ητοιμάσαν τας λαμπάδας αυτών.» Επεδόθησαν στη μελέτη του λόγου του Θεού με ένα τέτοιο ζωηρό ενδιαφέρον, μέχρι τότε άγνωστο. Άγγελοι σταλμένοι από τον ουρανό ενίσχυαν αυτούς που λιγοψυχούσαν και τους προετοίμαζαν να δεχθούν την αγγελία. Το έργο αυτό δεν στηρίζονταν στη σοφία και στις γνώσεις των ανθρώπων, αλλά στη δύναμη του Θεού. Αυτοί που πρώτοι δέχθηκαν και συμμορφώθηκαν με την αγγελία δεν ήταν οι πιο μορφωμένοι, αλλά οι πιο απλοί και καθιερωμένοι. Αγρότες εγκατέλειπαν ανέγγιχτη στα χωράφια τη σοδιά τους, τεχνίτες παρατούσαν τα εργαλεία στη δουλειά τους, και έτρεχαν με δάκρυα χαράς να φέρουν την προειδοποίηση στον κόσμο. Αυτοί που είχαν άλλοτε πρωτοστατήσει στην ιδέα, ήταν από τους τελευταίους να συμμετάσχουν στο κίνημα αυτό. Γενικά οι εκκλησίες είχαν κλείσει τις πόρτες στην αγγελία, ώστε ένας μεγάλος αριθμός αυτών που τη δέχθηκαν αποκλείστηκαν από κάθε επαφή μαζί τους. Κατ' επιταγή της Θείας Πρόνοιας η αγγελία αυτή ενσωματώθηκε με την αγγελία του δευτέρου αγγέλου και το κίνημα απέκτησε μεγαλύτερο ακόμη κύρος.

[439] Το μήνυμα «Ίδού ο Νυμφίος έρχεται!» δεν αποτελούσε ως τόσο θέμα επιχειρηματολογίας, αφού η Γραφική συνηγορία ήταν σαφής και αναμφισβήτητη. Οπουδήποτε έφθανε συνοδεύονταν από μία ακατανίκητη παρόρμηση που ξεσήκωνε την ψυχή. Δεν υπήρχαν αμφιβολίες, δεν υπήρχαν αντιρρήσεις. Στην περίπτωση της θριαμβευτικής εισόδου του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, οι άνθρωποι συγκεντρωμένοι από κάθε γωνιά της χώρας για τη γιορτή, συνέρρεαν προς το όρος των Ελαιών· και όταν συμπτύχθηκαν με τα πλήθη που συνόδευαν τον Ιησού, τους συνεπήρε ο ενθουσιασμός της στιγμής και πρόσθεταν και αυτοί τις ζητωκραυγές τους στο τεράστιο κύμα των επιφημιών: «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!» (Ματθ. 21:9.) Έτσι και οι άπιστοι που συνέρρεαν στις συναθροίσεις των Αντβεντιστών,—άλλοι από περιέργεια, άλλοι απλώς για να ειρωνευτούν—αισθάνθηκαν και αυτοί την ακαταμάχητη δύναμη που περιέβαλλε την αγγελία, «Ίδού ο Νυμφίος έρχεται!»

Η πίστη της εποχής εκείνης ήταν πίστη εμφανών αποτελεσμάτων προσευχής. Ήταν μία πίστη που ήξερε να αμοίβεται. Όπως πέφτει η βροχή πάνω στη δικασμένη γη, έτσι και το Πνεύμα της θείκης χάρης έπεφτε πάνω στους πρόθυμους ερευνητές. Αυτοί που περίμεναν να δουν σε λίγο πρόσωπο προς πρόσωπο το Λυτρωτή τους ένοιωθαν μια σεμνή ιεροπρεπή και ανέκφραστη χαρά. Η μαλακτική εξημερωτική δύναμη του Αγίου Πνεύματος συνέτριβε τις καρδιές, επιδαφιλεύοντας τις ευλογίες Του σε πολλαπλή μερίδα στους πιστούς.

Έτσι με το δέος και την επισημότητα που ενέπνεε η αγγελία, έφθασαν στον καθορισμένο καιρό κατά τον οποίο περίμεναν να συναντήσουν τον Κύριό τους. Κάθε πρωί το πρώτο τους μέλημα ήταν να βεβαιωθούν ότι θα γίνονταν αποδεκτοί από το Θεό. Τους ένωνε ένας μεγάλος ψυχικός σύνδεσμος και προσεύχονταν πολύ όλοι τους μαζί και ο ένας για τον άλλο. Συχνά συγκεντρώνονταν σε απομονωμένα μέρη για να επικοινωνήσουν με το Θεό και ικετευτικές φωνές ανέρχονταν στον ουρανό από αγρούς και περιβόλια. Η εξασφάλιση της επιδοκιμασίας του Σωτήρα ήταν πολυτιμότερη γι' αυτούς από την καθημερινή τροφή. Και αν λάχαινε κανένα σύννεφο να τους σκιάζει τη σκέψη, δεν έβρισκαν ανάπαυση μέχρι που να διαλυθεί. Αισθάνονταν την ενδόμυχη επίδραση της συγχωρητικής χάρης, και λαχταρούσαν να αντικρύσουν Εκείνον που αγαπούσαν με όλη τους την καρδιά.

Καινούργια όμως απογοήτευση τους περίμενε. Η προθεσμία πέρασε και ο Σωτήρας δεν παρουσιάστηκε. Είχαν περιμένει τον ερχομό Του με ακράδαντη εμπιστοσύνη και ένοιωσαν τότε σαν τη Μαρία που, φθάνοντας στον τάφο του Χριστού και βρίσκοντάς τον άδειο, ξεσπώντας σε λυγμούς φώναξε: «Εσήκωσαν τον Κύριόν μου, και δεν εξεύρω που έθεσαν Αυτόν.» (Ιωάν. 20:13.)

[440]

Ένα αίσθημα δέους, ένας φόβος ότι μπορούσε και να βγει σωστή η αγγελία, επενεργούσε για ένα διάστημα σαν χαλινός στα πλήθη των απίστων. Το χαλινάρι αυτό δεν αφαιρέθηκε αμέσως με το πέρασμα της προθεσμίας. Στην αρχή δεν τολμούσαν να δείξουν το θρίαμβό τους απέναντι ς' αυτούς που είχαν καταληφθεί από απογοήτευση. Μη διακρίνοντας όμως στον ορίζοντα κανένα σημάδι της οργής του Θεού, άρχισαν να συνέρχονται από τους φόβους τους και να επιδίδονται στις επικρίσεις και στους σαρκασμούς. Τότε μία μεγάλη μερίδα από αυτούς που ισχυρίζονταν ότι πίστευαν στην επι-

στροφή του Χριστού απέβαλαν την πίστη τους. Μερικοί, που είχαν πιστέψει με όλη τη δύναμη της ψυχής τους, ένοιωσαν τόσο πληγωμένη την αξιοπρέπειά τους που θα ήθελαν να εξαφανιστούν από το πρόσωπο της γης. Όπως ο Ιωνάς, άρχισαν και αυτοί να παραπονιούνται στο Θεό, προτιμώντας το θάνατο παρά αυτή τη ζωή. Άλλοι, που είχαν στηρίξει την πίστη τους σε γνώμες τρίτων και όχι στο λόγο του Θεού, βρέθηκαν και πάλι έτοιμοι να ξαναλλάξουν γνώμη. Οι εμπαικτές, κερδίζοντας με την παράταξή τους τους ασταθείς και τους δειλούς, διατυμπάνιζαν τώρα όλοι μαζί από κοινού ότι απ' εδώ και πέρα ούτε φόβοι ούτε προσδοκίες αναμένονταν. Η προθεσμία πέρασε, ο Χριστός δεν είχε έρθει και ο κόσμος μπορούσε να εξακολουθεί ο ίδιος για χιλιάδες χρόνια ακόμη.

Οι ένθερμοι, οι καθιερωμένοι πιστοί είχαν απαρνηθεί τα πάντα για το Χριστό και είχαν κάνει, όσο ποτέ προηγουμένως, ότι μπορούσαν για την παρουσία Του. Είχαν μεταδώσει στον κόσμο την τελευταία, όπως πίστευαν, προειδοποίηση. Περιμένοντας ότι σύντομα θα έρχονταν σε άμεση επικοινωνία με το θείο Διδάσκαλό τους και τους ουρανίους αγγέλους, είχαν ως επί το πλείστο αποξενωθεί από τη συναναστροφή εκείνων που απέρριπταν την αγγελία. Με λαχτάρα που ανέβαινε από τα μύχια της καρδιάς τους είχαν προσευχηθεί: «Έρχου, κύριε Ιησού, ναι έρχου ταχέως.» Αλλά Εκείνος δεν ήρθε. Και τώρα έπρεπε να επιστρέψουν και να αναλάβουν πάλι το βαρύ φορτίο με τις έγνοιες και φροντίδες της καθημερινής ζωής, έχοντας ακόμη να αντιμετωπίσουν το χλευασμό και τα σκώμματα του κόσμου. Τι τρομερή δοκιμασία πίστης και υπομονής!

[441] Και όμως η απογοήτευση αυτή δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο εκείνη που πέρασαν οι μαθητές κατά την πρώτη παρουσία του Χριστού. Με τη θριαμβευτική είσοδο του Ιησού στα Ιεροσόλυμα, οι οπαδοί Του πίστευαν ότι βάδιζε προς την ανάρρηση του θρόνου του Δαβίδ και πως θα λύτρωνε τον Ισραήλ από τα χέρια των καταδυναστών του. Οι ελπίδες τους κορυφώθηκαν και με χαρούμενα προαισθήματα, συναγωνίζονταν μεταξύ τους ποιος να δείξει τη μεγαλύτερη εύνοια στο Βασιλιά τους. Πολλοί, έστρωναν τα πανωφόρια τους για χαλί στο δρόμο Του, ή σάλευαν πυκνόφυλλα δαφνόκλαδα στο πέρασμά Του και Τον ζητωκραύγαζαν μέσα σ' ένα παραλήρημα χαράς και ενθουσιασμού: «Ωσαννά τω Υιώ Δαβίδ!» Όταν οι Φαρισαίοι, δυσαρεστημένοι και εξοργισμένοι από το ξέσπασμα αυτό της χαράς, ζήτησαν από τον Ιησού να επιτιμήσει τους μαθητές Του,

Εκείνος απάντησε: «Εάν ούτοι σιωπήσωσιν, οι λίθοι θέλουσι φωνάζει.» (Λουκ. 19:40.) Η προφητεία έπρεπε να εκπληρωθεί. Και οι μαθητές το σκοπό του Θεού εκπληρούσαν. Και όμως τους ήταν αναπόφευκτο να περάσουν την πικρή απογοήτευση. Ελάχιστες μέρες αργότερα, παρίσταντο μάρτυρες της επιθανάτιας αγωνίας του Σωτήρα και κατέβαζαν το σώμα Του στον τάφο. Οι προσδοκίες τους δε βρήκαν την παραμικρή επαλήθευση, και μαζί με το θάνατο του Χριστού έσβυσαν και οι δικές τους ελπίδες. Μόνο όταν βγήκε νικητής από τον τάφο ο Χριστός, μόνο τότε κατάλαβαν ότι όλα αυτά είχαν προαναφερθεί από την προφητεία και ότι «έπρεπε να πάθη ο Χριστός και να αναστηθή εκ νεκρών.» (Πράξ. 17:3.)

Πεντακόσια χρόνια πριν ο Θεός είχε αναγγείλει με τον προφήτη Ζαχαρία: «Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· αλάλαζε θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού ο Βασιλεύς σου έρχεται πρός σε· Αυτός είναι δίκαιος και σώζων· πραύς, και καθήμενος επί όνου, και πώλου υιού υποζυγίου.» (Ζαχ. 9:9.) Αν ήξεραν τότε οι απόστολοι ότι ο Χριστός βιάδιζε πρός την καταδίκη και το θάνατο, θα τους ήταν αδύνατο να εκπληρώσουν την προφητεία αυτή.

Έτσι και ο Μύλλερ και οι συνεργάτες του εκπλήρωσαν μία προφητεία δίνοντας την προειδοποίηση που, σύμφωνα με τη Θεοπνευστία, έπρεπε να δοθεί στον κόσμο. Δεν θα μπορούσαν όμως να την εκπληρώσουν αν κατά βάθος αντιλαμβάνονταν τις προφητείες που έκαναν μνεία για την απογοήτευσή τους και επιπλέον ότι συμπεριλάμβαναν άλλη μία προειδοποίηση που θα έπρεπε να δοθεί ολόκληρο τον κόσμο πριν από τον ερχομό του Κυρίου. Οι αγγελίες του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου δόθηκαν όταν έπρεπε να δοθούν και εκπλήρωσαν το σκοπό που ο Θεός προτίθονταν μ' αυτές να εκπληρώσει.

Ο κόσμος παρακολουθούσε, περιμένοντας ότι όταν έληξε η προθεσμία και ο Χριστός δεν παρουσιάστηκε, ολόκληρο το οικοδόμημα του Αντβεντισμού θα κατέρρεε. Ενώ όμως πολλοί από αυτούς κάτω από την πίεση του πειρασμού, εγκατέλειψαν την πίστη, άλλοι εξακολούθησαν να παραμένουν ακλόνητοι. Οι χαρακτηριστικοί καρποί του Αντβεντιστικού κινήματος, το πνεύμα της ταπεινοφροσύνης και του αυτοέλεγχου, η απάρνηση των εγχοσμίμων και η αναγεννημένη ζωή που συνόδευαν το έργο αυτό, μαρτυρούσαν τη θειική του προέλευση. Δεν τολμούσαν να αρνηθούν ότι η δύναμη του Αγίου Πνεύματος ήταν εκείνη που συμπαραστατούσε στο κήρυγμα

της δευτέρας παρουσίας, ούτε μπορούσαν να ανακαλύψουν κανένα λάθος στους χρονικούς υπολογισμούς τους των προφητικών περιόδων. Και αυτοί ακόμη οι δεινότεροι αντίπαλοί τους δεν κατόρθωσαν να ανατρέψουν το ερμηνευτικό προφητικό τους σύστημα. Κατά συνέπεια δεν συγκατατίθονταν να αποκηρύξουν χωρίς τη Βιβλική μαρτυρία συμπεράσματα στα οποία είχαν καταλήξει ύστερα από ένθερμη προσευχή και μελέτη των Γραφών από μέρους ανθρώπων με φωτισμένο νού από το Πνεύμα του Θεού και με καρδιές που φλέγονταν από τη ζώσα δύναμή Του· γιατί ήταν συμπεράσματα που είχαν υποστεί τους πιο εξονυχιστικούς σχολιασμούς και τις πιο δρυμείς επιθέσεις από δημοφιλείς θεολόγους και από πολυμαθείς προσωπικότητες του κόσμου και είχαν αντέξει στις συμπτυγμένες επιθέσεις της μάθησης και της ρητορικής, του χλευασμού και της ειρωνείας που προέρχονταν τόσο από εντιμότερα όσο και κατώτατα στοιχεία της κοινωνίας.

Η αλήθεια είναι ότι απέτυχαν στο ζήτημα της αναμονής του μεγάλου γεγονότος. Ούτε αυτό όμως στάθηκε ικανό να κλονίσει την πίστη τους στο λόγο του Θεού. Όταν ο Ιωνάς ανήγγειλε βαδίζοντας στους δρόμους της Νινευή ότι η πόλη θα καταστρέφονταν σε σαράντα μέρες, ο Θεός, βλέποντας την ταπείνωση των Νινευιτών, παρέτεινε την προθεσμία του ελέους Του. Και όμως το κήρυγμα του Ιωνά ήταν από το Θεό σταλμένο και η Νινευή υπέστη τη δοκιμασία σύμφωνα με το θέλημά Του. Έτσι και οι Αντβεντιστές παραδέχονταν ότι ο Θεός με τον ίδιο τρόπο τους είχε καθοδηγήσει να μεταδώσουν το προάγγελμα της θειικής κρίσης. «Το άγγελμα αυτό,» συμπέραναν, «έγινε αφορμή να δοκιμαστεί κάθε καρδιά που το άκουσε. Από το ένα μέρος αφύπνισε την αγάπη για την παρουσία του Κυρίου, και από το άλλο διήγειρε εναντίον της μίσος, άλλοτε καλυμμένο και άλλοτε απροκάλυπτο, ς” Εκείνον όμως αναμφισβήτητα γνωστό. Χάραξε μια διαχωριστική γραμμή ... ώστε αυτοί που ήθελαν να ερευνησουν τις καρδιές τους να είναι σε θέση να ξέρουν σε ποια παράταξη θα βρίσκονταν αν ο Κύριος επέστρεφε την εποχή εκείνη. Θα φώναζαν από χαρά, «Ιδού, ούτος είναι ο Θεός ημών περιεμείναμεν Αυτόν και θέλει σώσει ημάς,» ή θα παρακαλούσαν τα βουνά και τους βράχους: «Πέσατε εφ’ ημάς και κρύψατε ημάς από προσώπου του καθημένου επί του θρόνου, και από της οργής του Αρνίου.» Πιστεύομε λοιπόν ότι ο Θεός δοκίμασε το λαό Του, σφυγμομέτρησε την πίστη τους, τους έλεγξε και διαπίστωσε

αν στην κρίσιμη στιγμή της δοκιμασίας θα εγκατέλειπαν τη θέση όπου Εκείνος έκρινε καλό να τους τάξει, ή αν θα απαρνούσαν τον κόσμο και θα στηρίζονταν με ακλόνητη εμπιστοσύνη στο λόγο του Θεού.» («Τηε Αδεντ Ηεραλδ ανδ Σιγνς οφ τηε Τιμες Ρεπορτερ,» Τόμ. 8, Απ.14, 13 Νοεμ. 1844.)

Τα αισθήματα εκείνων που εξακολουθούσαν να πιστεύουν ότι ο Θεός τους καθοδήγησε κατά την πρόσφατη πείρα τους, περιγράφουν τα ακόλουθα λόγια του Γουλλιέλμου Μύλλερ: «Αν επρόκειτο να ξαναζήσω τη ζωή μου, βάση των ιδίων δεδομένων που είχα τότε, για να είμαι ειλικρινής έναντι Θεού και ανθρώπων, θα έπρεπε να ξανακάνω ακριβώς αυτό που έκανα. Ελπίζω ότι έπλυνα τα χέρια μου από το αίμα των ψυχών των συνανθρώπων μου. Αισθάνομαι πως έκανα ότι εξαρτώταν από μένα ώστε να μη με βαρύνει η ενοχή της απώλειάς τους.» «Αν και πέρασα τις δύο απογοητεύσεις,» έγραφε ο άνθρωπος αυτός του Θεού, «δεν αισθάνομαι μέχρι τώρα ούτε ήττα ούτε αποθάρρυνση. ... Η ελπίδα μου στην παρουσία του Χριστού είναι το ίδιο ακλόνητη σήμερα όσο ήταν πάντοτε. Δεν έκανα τίποτε άλλο εκτός από εκείνο που, ύστερα από βαθιά περίσκεψη πολλών ετών, πίστεψα ότι ήταν καθήκον μου να κάνω. Αν έσφαλα, αυτό οφείλεται μόνο στη χριστιανική καλοκαγαθία, στην αγάπη για τους συνανθρώπους μου και στην αφοσίωση για το καθήκον μου προς το Θεό.» «Ένα πράγμα ξέρω, ότι δεν κήρυξα τίποτε άλλο εκτός από εκείνο που πίστεψα και είχα το Θεό με το μέρος μου. Η δύναμή Του εκδηλώθηκε στο έργο αυτό που έληξε με καλά αποτελέσματα.» «Χιλιάδες ανθρώπων, απ' ό,τι φαίνεται τουλάχιστο, [444] αποφάσισαν να στραφούν στη μελέτη των Γραφών σαν αποτέλεσμα του επικαίρου αυτού κηρύγματος. Και με αυτό τον τρόπο, καθώς και με την πίστη και με το ραντισμένο αίμα του Χριστού, έφθασαν στη συμφιλίωση με το Θεό.» (Βλινς, «Μεμοιρς οφ Ωιλλιαμ Μιλλερ,» σελ. 256, 255, 277, 280, 281.) «Ποτέ δεν επεζήτησα τις κολαχίες των υπερήφανων, ούτε λιποψύχησα ποτέ μπροστά στο συνοφρύωμα του κόσμου. Και τώρα δεν προτίθεμαι ούτε την εύνοιά τους να εξαγοράσω, ούτε άσκοπα το μίσος τους να προκαλέσω. Δεν πρόκειται να τους ζητήσω ποτέ να μου χαρίσουν τη ζωή και ελπίζω πως ούτε θα αρνηθώ να τη θυσιάσω, αν η αγαθή πρόνοια του Θεού το πρόσταζε και αυτό.» (Θ. Ωηιτε, «Λιφε οφ Ωιλλιαμ Μιλλερ,» π. 315.)

Ο Θεός δεν εγκατέλειψε το λαό Του. Το Πνεύμα Του εξακολουθούσε να παραμένει με εκείνους που δεν πήραν τη βιαστική απόφαση να αποσκιρτήσουν από το φως που τους είχε δοθεί και να απορρίψουν το κίνημα του Αντβεντισμού. Στην προς Εβραίους επιστολή βρίσκονται λόγια ενθαρρυντικά και προειδοποιητικά για τους δοκιμασμένους και υπομονητικούς δούλους του Θεού κατά την κρίσιμη εκείνη ώρα. «Μη αποβάλητε λοιπόν την παρρησίαν σας, ήτις έχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. Διότι έχετε χρείαν υπομονής, δια να κάμητε το θέλημα του Θεού, και να λάβητε την επαγγελίαν. Διότι έτι ολίγον καιρόν, και θέλει ελθεί ο ερχόμενος και δεν θέλει βραδύνει· ο δε δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως· αλλ' εάν τις συρθή οπίσω, η ψυχή Μου δεν ευαρεστείται εις αυτόν. Ημείς όμως δεν είμεθα εκ των συρομένων οπίσω προς απώλειαν, αλλά εκ των πιστευόντων προς σωτηρίαν ψυχής.» (Εβρ. 10:35-39.)

Ότι η παρότρυνση αυτή απευθύνεται στην εκκλησία των εσχάτων ημερών αποδεικνύεται από τα λόγια που αναφέρονται στην εγγύτητα της παρουσίας του Κυρίου: «Διότι έτι ολίγον καιρόν, και θέλει ελθεί ο ερχόμενος και δεν θέλει βραδύνει.» Πρόδηλος είναι επίσης και ο υπαινιγμός της φαινομενικής καθυστέρησης και ότι ο Κύριος θα παρουσιάζετο με κάποια επιβράδυνση. Οι συμβουλές που δίνονται εδώ έβρισκαν ιδιαίτερα την εφαρμογή τους στην πείρα των Αντβεντιστών της εποχής εκείνης. Απευθύνονται σε ανθρώπους που κινδύνευαν να ναυαγήσουν στην πίστη. Είχαν εκτελέσει το θέλημα του Θεού σύμφωνα με τις υποδείξεις του Πνεύματός Του και του λόγου Του. Και όμως δεν μπορούσαν να εξηγήσουν τις προθέσεις του Θεού κατά την πρόσφατη αυτή πείρα τους, ούτε ήταν σε θέση να καθορίσουν την μελλοντική πορεία τους και διέτρεχαν έτσι τον κίνδυνο να αμφιβάλλουν αν ο Θεός ήταν Εκείνος που τους είχε πράγματι καθοδηγήσει. Σ' αυτή την περίσταση εφαρμόσθηκε το ρητό: «Ο δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως.» Την εποχή που το λαμπρό φως «της φωνής του μεσονυκτίου» φώτιζε το δρόμο τους και παρακολουθούσαν το ξεσφράγισμα των προφητειών και τα εκπληρούμενα αλληλοδιαδοχικά σημεία της παρουσίας του Χριστού, ζούσαν μέσα σε μια ψηλαφητή σχεδόν πραγματικότητα. Τώρα όμως, λυγισμένοι καθώς ήταν κάτω από το βάρος των διαψευσμένων ελπίδων τους, μοναδικό στήριγμά τους απέμενε η πίστη τους στο Θεό και στο λόγο Του. «Απατηθήκατε οικτρά,» τους περιέπαιζε ο κόσμος. «Παρατήστε την λοιπόν την πίστη σας αυτή και ομολογήστε ότι

το κίνημα του Αντβεντισμού ήταν δάκτυλος του Σατανά.» Ο λόγος όμως του Θεού δήλωνε: «Εάν τις συρθή οπίσω, η ψυχή Μου δεν ευαρεστείται εις αυτόν.» Να εγκαταλείψουν στο σημείο αυτό την πίστη τους και να αρνηθούν τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που είχε συνοδεύσει το διάγγελμα, σήμαινε να συρθούν πίσω, προς την απώλεια. Πήραν θάρρος για να μείνουν σταθεροί από τα λόγια του Παύλου: «Μη αποβάλητε λοιπόν την παρρησία σας» «έχετε χρείαν υπομονής,» «διότι έτι ολίγον καιρόν, και θέλει ελθεί ο ερχόμενος και δεν θέλει βραδύνει.» Η μόνη ασφαλής πορεία τους ήταν να εκτιμήσουν το φως που ο Θεός τους είχε μέχρι τότε στείλει, να μείνουν πιστοί στις υποσχέσεις Του, να συνεχίσουν την έρευνα των Γραφών και με υπομονή και καρτερικότητα να αγρυπνούν μέχρι να τους χορηγηθεί πρόσθετο φως.

Η Γραφική διακήρυξη «έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερονυκτίων, τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή» (Δαν. 8:14,) αποτέλεσε πάνω από κάθε τι άλλο το στύλο και το εδραίωμα της πίστης των Αντβεντιστών. Το εδάφιο αυτό είχε γίνει πασίγνωστο σε όλους όσους απέβλεπαν στην άμεση επιστροφή του Κυρίου. Χιλιάδες στόματα επαναλάμβαναν την προφητική αυτή περικοπή σαν σύνθημα της πίστης τους. Όλοι περίμεναν πως από τα γεγονότα αναφερόμενα στην προφητική εκείνη περίοδο που έληγε το φθινόπωρο του 1844 εξαρτώνταν οι λαμπρότερες προσδοκίες τους και οι προσφιλέστερες ελπίδες τους. Οι προφητικές αυτές ημέρες αποδείχθηκε ότι έληγαν το φθινόπωρο του 1844. Μαζί με τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο, οι Αντβεντιστές νόμιζαν και αυτοί ότι η γη καθολοκληρία ή κατά μέρος, αποτελούσε το αγιαστήριο. Πίστευαν λοιπόν ότι ο καθαρισμός του αγιαστηρίου συμβόλιζε τον καθαρισμό της γης με την εξολοθρευτική φωτιά κατά τη μεγάλη τελική ημέρα, δηλαδή κατά τη δευτέρα παρουσία. Η πεποίθηση αυτή οδήγησε στο συμπέρασμα ότι ο Χριστός θα επέστρεφε στη γη το 1844.

Αλλά ο προσδιορισμένος καιρός πέρασε και ο Κύριος δεν παρουσιάστηκε. Οι πιστοί ήξεραν ότι ο λόγος του Θεού δεν μπορεί να σφάλει. Η δική τους ερμηνεία της προφητείας ήταν λαθεμένη. Που έπρεπε όμως να αναζητηθεί το λάθος· Πολλοί έλυσαν το πρόβλημα καταλήγοντας στο βιαστικό συμπέρασμα ότι τα 2300 ημερονύκτια δεν έληγαν το 1844. Το συμπέρασμά τους αυτό δεν στηρίζονταν σε καμία άλλη βάση εκτός από το γεγονός ότι ο Χριστός δεν ήρθε τότε που Τον περίμεναν. Υποστήριζαν ότι αν οι προφητικές ημέρες έληγαν το 1844, ο Χριστός όφειλε να είχε τότε παρουσιαστεί για να καθαρίσει τη γη με φωτιά. Αφού όμως δεν ήρθε, έπετο με αυτό ότι η περίοδος των ημερών εκείνων δεν είχε ακόμη λήξει.

Η αποδοχή ενός τέτοιου συμπεράσματος σήμαινε την απόρριψη όλων των προηγούμενων προφητικών υπολογισμών. Ως αφετηρία των 2300 ημερών είχε αναγνωρισθεί το διάταγμα του Αρταξέρξη για την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ που τέθηκε σε ισχύ το φθινόπω-

ρο του 457 π.Χ. Ξεκινώντας απ' αυτό το σημείο, είχαν ανακαλύψει ότι όλα τα γεγονότα τα αναφερόμενα στην εξήγηση της προφητείας του Δανιήλ 9:25-27 είχαν εκπληρωθεί με μαθηματική ακρίβεια. Αν χωρίζονταν εξήντα εννέα εβδομάδες, ή τα πρώτα αντίστοιχα 483 χρόνια από τον συνολικό αριθμό των 2300 χρόνων, τότε θα έπρεπε να φθάσουν στον καιρό του Μεσσία, δηλαδή του «Κεχρισμένου.» Η βάπτιση του Χριστού, το 27 μ.Χ με το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος που Αυτός έλαβε τότε, εκπληρώνει κατά γράμμα τη διευκρίνιση αυτή. Στα μέσα της εβδομηκοστής εβδομάδας ο Μεσσίας, σύμφωνα με την προφητεία, έπρεπε να «εκκοπή.» Τριάμισι ακριβώς χρόνια μετά το βάπτισμά Του, ο Χριστός υπέστη το σταυρικό θάνατο, την άνοιξη του 31 μ.Χ. Οι εβδομήντα εβδομάδες, ή τα αντίστοιχα 490 χρόνια, αφορούσαν ειδικά τον Ιουδαϊκό λαό. Με την εκπνοή της προθεσμίας αυτής, το Ιουδαϊκό έθνος σφράγισε την από μέρους του απόρριψη του Χριστού με το διωγμό που διήγειρε εναντίον των οπαδών Του και τότε πια, το 34 δηλ. μ.Χ., οι απόστολοι στράφηκαν προς τα έθνη. Αν τα αρχικά αυτά 490 χρόνια αφαιρεθούν από τον ολικό αριθμό των 2300, μένει ένα υπόλοιπο 1810 χρόνων. Λογαριάζοντας από το 34 μ.Χ., τα 1810 χρόνια καταλήγουν στο 1844. «Τότε,» είπε ο άγγελος, «το αγιαστήριον θέλει καθαρισθεί.» Όλες λοιπόν οι προηγούμενες λεπτομέρειες της προφητείας είχαν χωρίς αμφιβολία εκπληρωθεί με κάθε ακρίβεια στον καθορισμένο καιρό.

Όλα συμφωνούσαν απόλυτα με τους υπολογισμούς αυτούς, εκτός από ένα σημείο: ότι κανένα γεγονός που να ανταποκρίνεται στον καθαρισμό του αγιαστηρίου, δεν συνέβηκε το 1844. Το να αρνηθεί κανείς ότι πράγματικά ε' αυτή τη χρονολογία κατέληγε η προφητική περίοδος, σήμαινε να φέρει σε πλήρη σύγχυση ολόκληρο το θέμα από μιας αρχής, και να αγνοήσει όλα τα βασικά στοιχεία που είχαν κατοχυρωθεί με την αναντίρρητη εκπλήρωση της προφητείας.

Ο Θεός όμως είχε οδηγήσει το λαό Του στο μεγάλο κίνημα του Αντβεντισμού. Εκείνος που με τη δόξα και τη δύναμή Του είχε περιβάλει το έργο αυτό, δεν θα επέτρεπε ούτε να καταλήξει στο σκότος και στην απογοήτευση, ούτε να στιγματιστεί σαν πλάνη και ακούχημα φανατισμού. Δεν θα εγκατέλειπε το λόγο Του εκτεθειμένο στην αμφιβολία και στην αστάθεια. Μολονότι πολλοί απέρριψαν τότε τους γνωστούς υπολογισμούς των προφητικών περιόδων και ανακήρυξαν ολόκληρο το οικοδόμημα του κινήματος πλανημένο, άλ-

λοι όμως ήταν αποφασισμένοι να μη απαρνηθούν τα σημεία εκείνα της πίστης και της εμπειρίας που είχαν την υποστήριξη τόσο της Γραφής, όσο και της μαρτυρίας του Πνεύματος του Θεού. Βέβαιοι ότι είχαν υιοθετήσει μια υγιή ερμηνευτική μέθοδο για τη μελέτη των προφητειών, θεώρησαν καθήκον τους να μείνουν πιστοί στις αλήθειες τις οποίες ήδη είχαν αποκτήσει και να συνεχίσουν να ερευνούν κατά τον ίδιο τρόπο την Αγία Γραφή. Με κατανυκτική προσευχή έκαναν μία αναθεώρηση των βασικών πεποιθήσεών τους και επεδόθησαν στη μελέτη των Γραφών με σκοπό να ανακαλύψουν το λάθος τους. Μη βρίσκοντας κανένα λάθος στο χρονικό υπολογισμό της προφητείας, τους ήρθε τότε η έμπνευση ότι έπρεπε να στραφούν στην πιο επισταμένη εξέταση του θέματος του αγιαστήριου.

Η έρευνά τους αυτή τους αποκάλυψε ότι δεν υπήρχε πουθενά βιβλική εκδοχή που να υποστηρίζει την επικρατούσα κοινή γνώμη ότι το αγιαστήριο συμβολίζει τη γη. Ανακάλυψαν όμως στη Γραφή μία λεπτομερή διασάφηση του θέματος του αγιαστήριου, της ιδιότητάς του, της τοποθεσίας του και του λειτουργικού του συστήματος. Τόσο σαφής και ευκολονόητη είναι πράγματι η περιγραφή των εμπνευσμένων συγγραφέων, ώστε να μη αφήνει καμία απολύτως αμφιβολία. Ο απόστολος Παύλος στην επιστολή του προς τους Εβραίους αναφέρει: «Είχε μεν λοιπόν και η πρώτη σκηνή διατάξεις λατρείας, και το άγιον το κοσμικόν· διότι κατασκευάσθη σκηνή η πρώτη, εις την οποίαν ήτο και η λυχνία, και η τράπεζα, και η πρόθεσις των άρτων, ήτις λέγεται Άγια. Μετά δε το δεύτερον καταπέτασμα ήτο σκηνή η λεγομένη Άγια αγίων, έχουσα χρυσούν θυμιατήριον, και την κιβωτόν της διαθήκης πανταχόθεν περικεκαλυμμένην με χρυσίον, εν η ήτο στάμνος χρυσή έχουσα το μάννα, και η ράβδος του Ααρών η βλαστήσασα, και οι πλάκες της διαθήκης· υπεράνω δε αυτής ήσαν Χερουβείμ δόξης κατασκιάζοντα το ιλαστήριον.» (Εβρ. 9:1-5.)

Το αγιαστήριο, όπως το περιγράφει εδώ ο Παύλος, είναι εκείνο που κατασκεύασε ο Μωϋσής σύμφωνα με την εντολή του Θεού, για να είναι το επίγειο κατοικητήριο του Υψίστου. «Ας κάμωσιν εις Εμέ αγιαστήριον δια να κατοικώ εν μέσω αυτών.» (Έξ. 25:8.) Αυτή την εντολή έλαβε ο Μωϋσής όταν βρίσκονταν επάνω στο όρος Σινά μαζί με το Θεό. Επειδή οι Εβραίοι οδοιπορούσαν στην έρημο, το αγιαστήριο είχε κατασκευαστεί με τρόπο που να επιτρέπει τη

μεταφορά του από το ένα μέρος στο άλλο. Αλλ' ήταν ένα αφάνταστα μεγαλόπρεπο κατασκεύασμα. Τα τοιχώματά του, αποτελούμενα από κατακόρυφες σανίδες πλούσια επιχρυσωμένες, στηρίζονταν πάνω σε βάσεις αργυρές, ενώ η οροφή σχηματιζόταν από διπλά παραπετάσματα· τα εξωτερικά αποτελούσαν το πρώτο κάλυμμα, καμωμένο από δέρματα ζώων, τα εσωτερικά από υφαντό λινό, με έντεχνη εργασία αγγελικών παραστάσεων. Εκτός από την εξωτερική αυλή όπου ήταν τοποθετημένο το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος, το καθαυτό αγιαστήριο αποτελείτο από δύο διαμερίσματα: τα άγια και τα άγια των αγίων, χωρισμένα μεταξύ τους με ένα ωραίο πλουσιοπάροχο παραπέτασμα. Ένα παρόμοιο καταπέτασμα έκλεινε την είσοδο του πρώτου διαμερίσματος.

Στο χώρο των αγίων, στο δυτικό μέρος, βρίσκονταν η επτάφωτη λυχνία που φώτιζε το αγιαστήριο νύχτα-μέρα. Στο βόρειο μέρος ήταν τοποθετημένη «η τράπεζα των άρτων της προθέσεως,» και μπροστά στο καταπέτασμα που χώριζε τα άγια από τα άγια των αγίων, βρίσκονταν ο βωμός του θυμιάματος ή «το χρυσούν θυμιατήριον,» απ' όπου ένα ευωδιαστό σύννεφο, ανάμικτο με τις προσευχές του λαού Ισραήλ, καθημερινά ανέβαινε στην παρουσία του Θεού.

Μέσα στα άγια των αγίων βρίσκονταν τοποθετημένη η κιβωτός, ένα κιβώτιο καμωμένο από πολύτιμο ξύλο, πλουσιοπάροχα καλυμμένο με χρυσάφι που περιείχε τις δύο λίθινες πλάκες πάνω στις οποίες ο Θεός είχε χαράξει τις εντολές του Δεκαλόγου. Πάνω από την κιβωτό ήταν τοποθετημένο το ιλαστήριο, σχηματίζοντας το κάλυμμα της· ένα αριστούργημα τέχνης που απέληγε σε δύο χερουβείμ, ένα στην κάθε πλευρά, το σύνολο κατασκευασμένο από ατόφιο χρυσάφι. Σ' αυτό το διαμέρισμα, ανάμεσα από τα χερουβείμ, έκανε την εμφάνισή της η θείκη παρουσία μέσα σ' ένα σύννεφο δόξας.

Μετά την εγκατάσταση των Εβραίων στη γη Χαναάν, το αγιαστήριο αντικατέστησε ο ναός του Σολομώντα. Ένα μόνιμο τώρα οικοδόμημα, έπιανε σαν συγκρότημα μεγαλύτερη έκταση, ο καθαυτού όμως ναός ακολουθούσε τις ίδιες αρχικές διαστάσεις και έφερε την ίδια ακριβώς επίπλωση. Σ' αυτή τη μορφή υφίστατο πάντοτε το αγιαστήριο—εκτός από τον καιρό της ερήμωσής του στην εποχή του Δανιήλ—μέχρι την τελική καταστροφή του από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ.

[450]

[451]

Αυτό είναι το μοναδικό αγιαστήριο που υπήρξε ποτέ πάνω στη γη, σύμφωνα με τις πληροφορίες της Αγίας Γραφής. Αυτό είναι που ο Παύλος αποκαλεί το αγιαστήριο της πρώτης (Παλαιάς) διαθήκης. Αλλά, γεννάται το ερώτημα: η νέα διαθήκη δεν έχει αγιαστήριο·

Γυρίζοντας πάλι στην επιστολή προς Εβραίους, οι ερευνητές εκκείνοι της αλήθειας ανακάλυψαν ότι μέσα στα ίδια αυτά λόγια του αποστόλου Παύλου εξυπακούετο η ύπαρξη ενός δευτέρου αγιαστηρίου, του αγιαστηρίου της καινής διαθήκης: «Είχε μεν λοιπόν η πρώτη σκηνή διατάξεις λατρείας και το άγιον το κοσμικόν.» Η λέξη «και» υπονοεί ότι ο Παύλος είχε πρωτύτερα αναφέρει για την ύπαρξη ενός άλλου αγιαστηρίου. Επιστρέφοντας στην αρχή του προηγούμενου κεφαλαίου, διάβασαν τα ακόλουθα: «Κεφάλαιον δε των λεγομένων είναι τούτο: Τοιούτον έχομεν αρχιερέα, όστις εκάθισεν εν δεξιά του θρόνου της μεγαλωσύνης εν τοις ουρανοίς, λειτουργός των αγίων, και της σκηνής της αληθινής, την οποίαν κατεσκεύασεν ο Κύριος, και ουχί άνθρωπος.» (Εβρ. 8:1-2.)

Η περιγραφή αυτή αφορά το αγιαστήριο της πρώτης διαθήκης. Εκείνο που κατασκεύασε ο Μωϋσής, ήταν χειροποίητο, ενώ αυτό εδώ έχει θεϊκή κατασκευή και όχι ανθρώπινη. Σ' εκείνο το αγιαστήριο ιερουργούσαν γήινοι ιερείς. Σε τούτο λειτουργεί ο Χριστός, ο μεγάλος αρχιερέας μας, στα δεξιά του Πατέρα. Το ένα αγιαστήριο ήταν επίγειο, το άλλο είναι επουράνιο.

Βλέπουμε ακόμη ότι το αγιαστήριο το κατασκευασμένο από το Μωϋσή ακολουθούσε ένα ορισμένο σχέδιο. Ο Κύριος του είχε δώσει οδηγίες: «Κατά πάντα όσα Εγώ δεικνύω προς σε, κατά το παράδειγμα της σκηνής, και κατά το παράδειγμα πάντων των σκευών αυτής, ούτω θέλετε κάμει.» (Εξ. 25:9.) Και πάλι του εφιστά την προσοχή: «Πρόσεχε να κάμης κατά τον τύπον αυτών τον δειχθέντα εις σε επί του όρους.» (Εξ. 25:40.) Γι' αυτό και ο Παύλος αναφέρει ότι το πρώτο εκείνο αγιαστήριο «ήτο τύπος εις τον τότε παρόντα καιρόν καθ' όν προσεφέροντο δώρα και θυσίαι,» ότι τα άγια ήταν «οι τύποι των επουρανίων,» ότι οι ιερείς οι οποίοι σύμφωνα με το νόμο πρόσφεραν τα δώρα, «λειτουργούσιν εις υπόδειγμα και σκιάν των επουρανίων,» και ότι ο Χριστός «δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλ' εις αυτόν τον ουρανό δια να εμφανισθή τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών.» (Εβρ. 9:9, 23, 8:5, 9:24.)

Το ουράνιο αγιαστήριο, όπου ο Χριστός ιερουργεί για μας, αποτέλεσε το μεγάλο πρότυπο για το αγιαστήριο το οποίο κατασκεύασε ο Μωϋσής και το οποίο ήταν το αντίγραφο. Ο Θεός χορήγησε το Πνεύμα Του στους οικοδόμους του επιγείου αγιαστηρίου. Η καλλιτεχνική ευφυΐα, όπως επιδεικνύονταν στο κατασκεύασμα εκείνο, ήταν μία ένδειξη θειικής σοφίας. Τα τοιχώματα, αντανακλώντας προς κάθε κατεύθυνση το φως της επτάφωτης λυχνίας, έδιναν την εντύπωση ότι ήταν καμωμένα από ατόφιο χρυσάφι. Το τραπέζι των άρτων και το θυσιαστήριο του θυμιάματος αστραφτοκοπούσαν και αυτά σαν στιλβωμένο χρυσάφι. Τα φανταχτερά καταπετάσματα της οροφής, καλοδουλεμένα με αγγελικές παραστάσεις σε γαλάζιες, άλικες και πορφυρές αποχρώσεις, πρόσθεταν στη φαντασμαγορία της σκηνης. Και πίσω από το δεύτερο παραπέτασμα του ναού, βρίσκονταν το άγιο ιλαστήριο, η ορατή εκδήλωση της δόξας του Θεού, όπου κανείς άλλος εκτός από τον αρχιερέα δεν μπορούσε να μπει και να παραμείνει ζωντανός.

Η ασύγκριτη λαμπρότητα του επιγείου αγιαστηρίου αντανακλούσε στα μάτια των ανθρώπων ανταύγειες του ουρανού αγιαστηρίου όπου ο Χριστός, ο πρόδρομός μας, ιερουργούσε μπροστά στο θρόνο του Θεού. Το πραγματικό κατοικητήριο του «Βασιλέως των βασιλέων όπου χίλια χιλιάδες υπηρετούν Αυτόν και μύρια μυριάδες ίσταντο ενώπιον Αυτού (Δαν. 7:10,) ο ναός εκείνος ο γεμάτος με τη δόξα του αιωνίου θρόνου, όπου τα σεραφείμ, οι περίλαμπροι φρουροί του, ενώ προσκυνούν καλύπτουν τα πρόσωπά τους, αυτός ο ναός ήταν αδύνατο να αποδοθεί όπως ακριβώς είναι, έστω και ζ' αυτό ακόμη το μεγαλοπρεπέστερο οικοδόμημα που ανθρώπινα χέρια κατασκεύασαν ποτέ. Αυτό δεν ήταν παρά μία αμυδρή μόνο αντανάκλαση της απεραντοσύνης και της δόξας του. Μολαταύτα σπουδαίες αλήθειες σχετιζόμενες με το ουράνιο αγιαστήριο καθώς και το σημαντικό έργο που επιτελείτο ζ' αυτό για τη σωτηρία του ανθρώπου, διδάσκονταν μέσω του επιγείου αγιαστηρίου και της λειτουργίας του.

Τα ιερά διαμερίσματα του ουρανού αγιαστηρίου αντιστοιχούν στα δύο διαμερίσματα του επιγείου αγιαστηρίου. Όταν σε οπτασία ο Ιωάννης είχε το προνόμιο να ρίξει μια ματιά στον ουράνιο ναό του Θεού, αναφέρει ότι του παρουσιάστηκαν εκεί, «επτά λαμπάδες πυρός καιόμεναι έμπροσθεν του θρόνου.» Εμφανίσθηκε επίσης ένας άγγελος «κρατών θυμιατήριον χρυσούν- και εδόθησαν εις αυτόν

θυμιάματα πολλά, δια να προσφέρη με τας προσευχάς πάντων των αγίων επί το θυσιαστήριον το χρυσούν το ενώπιον του θρόνου.» (Αποκ. 8:3.) Το μέρος που επετράπηκε στον Ιωάννη να αντικρύσει ήταν το πρώτο διαμέρισμα του ουρανού αγιαστηρίου. Εκεί είδε «τας επτά λαμπάδας πυρός» και «το χρυσούν θυσιαστήριον» που αντιστοιχούν στην επτάφωτη λυχνία και στο θυσιαστήριο του θυμιάματος του γήινου αγιαστηρίου. Πάλι λέγει ότι «ηνοιχθη ο ναός του Θεού εν τω ουρανώ.» (Αποκ. 11:19) και τότε κοίταξε πέρα από το διαχωριστικό καταπέτασμα, δηλαδή μέσα ζ' αυτά τα άγια των αγίων. Αυτό που αντίκρισε τώρα ήταν «η κιβωτός της διαθήκης Αυτού,» απεικονίζοντας εκείνη που είχε κατασκευάσει ο Μωϋσής για να είναι ο θεματοφύλακας του νόμου του Θεού.

Έτσι για τους ερευνητές του θέματος η μελέτη απέδωσε αδιάσειστα στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη ενός αγιαστηρίου στον ουρανό. Ο Μωϋσής κατασκεύασε το αγιαστήριο σύμφωνα με τον τύπο που του είχε υποδειχθεί. Ο Παύλος διδάσκει ότι ο τύπος ήταν αυτό το πραγματικό αγιαστήριο του ουρανού· και ο Ιωάννης διαπιστώνει ότι αυτό ακριβώς αντίκρισε στον ουρανό.

Σ' αυτό λοιπόν το ουράνιο αγιαστήριο, το κατοικητήριο του Θεού, ο θρόνος Του έχει θεμελιωθεί πάνω στη δικαιοσύνη και στην κρίση. Στα άγια των αγίων υπάρχει ο νόμος Του, ο μεγάλος κανόνας του δικαίου, βάση του οποίου θα κριθεί μια μέρα όλη η ανθρωπότητα. Μπροστά ζ' αυτή την κιβωτό, όπου φυλάγονται οι πλάκες του Δεκαλόγου, σκεπασμένες με το Ιλαστήριο, ο Χριστός ικετεύει, παρουσιάζοντας το αίμα Του χάρη των αμαρτωλών. Έτσι παριστάνεται η συνένωση της δικαιοσύνης και της ευσπλαχνίας στο σχέδιο της απολύτρωσης του ανθρώπου. Μια τέτοια συνένωση μόνο η άπειρη σοφία μπορούσε να την επινοηθεί και μόνο η απεριόριστη δύναμη μπορούσε να την πραγματοποιήσει. Γεμίζει ολόκληρο τον ουρανό με θαυμασμό και λατρεία. Στο επίγειο αγιαστήριο, τα χερουβείμ που ευλαβικά υποκλίνονται μπροστά στο ιλαστήριο, υποδηλούν το ενδιαφέρον που τρέφει η ουράνια στρατιά για το απολυτρωτικό έργο. Αυτό είναι το μυστήριο της ευσπλαχνίας «εν τω οποίω οι άγγελοι επιθυμούν να παραχύψωσι:» το μυστήριο σύμφωνα με το οποίο ο Θεός αποδείχεται δίκαιος, δικαιώνοντας συνάμα τον μετανοούντα αμαρτωλό και επανασυνδέοντας τις σχέσεις Του με την αμαρτωλή φυλή· το μυστήριο της βαθιάς ταπείνωσης του Χριστού προκειμένου να ανασύρει από το βάραντρο της καταστρε-

πτικῆς αβύσσου τα πλήθη εκείνα τα αμέτρητα για να τα ντύσει με το άσπιλο ένδυμα της δικαιοσύνης Του ώστε να αποκατασταθούν στη συντροφιά των αναμαρτήτων αγγέλων και να απολαύσουν την αιωνιότητα στην παρουσία του Θεού.

Το μεσιτικό έργο του Χριστού απεικονίζει ο Ζαχαρίας στην ωραία εκείνη προφητεία όπου αναφέρεται ς” Εκείνον «του οποίου το όνομα είναι Βλαστός.» Λέγει ο προφήτης: «Αυτός θέλει οικοδομήσει τον ναόν του Κυρίου και Αυτός θέλει λάβει την δόξαν, και θέλει καθήσει και διοικήσει επί του θρόνου Αυτού [του Πατρός] και θέλει είσθαι ιερέυς επί του θρόνου Αυτού· και βουλή ειρήνης θέλει είσθαι μεταξύ των δύο Τούτων.» (Ζαχ. 6:12,13.)

«Θέλει οικοδομήσει οίκον εις τον Κύριον.» Με το εξιλαστικό και το μεσιτικό Του έργο, ο Χριστός καθίσταται τόσο το θεμέλιο όσο και ο οικοδόμος της εκκλησίας του Θεού. Ο απόστολος Παύλος Τον αποκαλεί «αχρογωνιαίον λίθον εν τω οποίω πάσα η οικοδομή συναρμολογουμένη αυξάνεται εις ναόν άγιον εν Κυρίω» και συνεχίζει: «εν τω οποίω και σεις συνοικοδομείσθε εις κατοικητήριον του Θεού δια του Πνεύματος.» (Εφ. 2:20-22.)

«Θέλει λάβει την δόξαν.» Στο Χριστό ανήκει η δόξα για την απολύτρωση της αμαρτωλής φυλής. Στους ατελεύτητους αιώνες το άσμα των λυτρωμένων θα είναι: «Εις τον αγαπήσαντα ημάς και λύσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών με το αίμα Αυτού ... εις Αυτόν είη η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.» (Αποκ. 1:5,6.)

«Θέλει καθήσει και βασιλεύσει επί του θρόνου Αυτού- και θέλει είσθαι ιερέυς επί του θρόνου Αυτού.» Ο Χριστός δεν κάθεται τώρα «επί του θρόνου της δόξης Αυτού.» Η βασιλεία της δόξας δεν έχει ακόμη φθάσει. Μόνον όταν τελειώσει το μεσιτικό Του έργο, «θέλει δώσει εις Αυτόν Κύριος ο Θεός τον θρόνον Δαβίδ του Πατρός Αυτού,» μία βασιλεία της οποίας «δεν θέλει είσθαι τέλος.» (Λουκ. 1:32,33.) Σαν ιερέας, ο Χριστός συμμερίζεται τώρα το θρόνο του Πατέρα. (Αποκ. 3:21.) Πάνω στον ίδιο θρόνο με τον αιώνιο, αυθύπαρκτο Θεό, κάθεται Εκείνος ο οποίος «τας ασθενείας ημών εβάστασε και τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη.» (Ης. 53:4.) Αυτός ο οποίος πειράσθηκε «κατά πάντα καθ’ ομοιότητα ημών, χωρίς αμαρτίας,» (Εβρ. 4:15,) ώστε να «δύναται να βοηθήση τους πειραζομένους.» (Εβρ. 2:18.) Εάν λοιπόν «τις αμαρτήση, έχομεν Παράκλητον πρός τον Πατέρα.» (Α’ Ιωάν. 2:1.) Η μεσιτεία Του για βάση

της έχει το θρυμματισμένο σώμα, την άψογη ζωή. Τα πληγωμένα χέρια, το κεντημένο πλευρό, τα τρυπημένα πόδια συνηγορούν για λογαριασμό του αμαρτωλού του οποίου ο λυτρωμός με τέτοια μια ανυπολόγιστη τιμή έχει εξαγοραστεί.

«Και συμβούλιον ειρήνης θέλει είσθαι μεταξύ των δύο Τούτων.» Η αγάπη του Πατέρα, το ίδιο όπως και η αγάπη του Υιού, είναι η πηγή της λυτρωτικής δύναμης για τη χαμένη φυλή. Πριν να αναληφθεί ο Χριστός, είπε στους μαθητές Του: «Δεν σας λέγω ότι Εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα περί υμών· διότι Αυτός ο Πατήρ σας αγαπά.» (Ιωαν. 16:26-27.) «Ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ διαλάσσω τον κόσμον προς Εαυτόν.» (Β' Κορ. 5:19.) Και κατά την εξάσκηση της διακονίας Του στο επουράνιο αγιαστήριο «συμβούλιον ειρήνης θέλει είσθαι μεταξύ των δύο Τούτων.» «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή, δια να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις Αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.» (Ιωαν. 3:16.)

Στην ερώτηση «Τι είναι το αγιαστήριο·» την απάντηση χορηγούν με σαφήνεια οι Άγιες Γραφές. Ο ορισμός «αγιαστήριο» όπως αναφέρεται στη Βίβλο, αποδίδεται πρώτα στη σκηνή του μαρτυρίου που κατασκεύασε ο Μωϋσής σαν «τύπο των επουρανίων,» και κατόπιν «αυτή τη «σκηνή την αληθινή» στον ουρανό όπου απέβλεπε το τελετουργικό σύστημα του επιγείου αγιαστηρίου. Με το θάνατο του Χριστού, το τελετουργικό εκείνο σύστημα έληξε. Για την Καινή Διαθήκη το αγιαστήριο αποτελεί τώρα «η σκηνή η αληθινή» στον ουρανό. Και αφού η προφητεία του Δανιήλ 8:14 καταλήγει στα χρονολογικά πλαίσια της νέας οικονομίας, τότε το αγιαστήριο για το οποίο γίνεται λόγος, πρέπει να είναι το αγιαστήριο της Καινής Διαθήκης. Όταν οι 2300 μέρες έληξαν το 1844, την εποχή εκείνη το επίγειο αγιαστήριο δεν υφίστατο από πολλούς ήδη αιώνες. Έτσι η προφητεία «έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερονυκτίων· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή,» εννοεί χωρίς καμία αμφιβολία, το επουράνιο αγιαστήριο.

[456] Αλλά εδώ γεννάται το σπουδαιότερο ερώτημα: Τι εννοείται με τον καθαρισμό του αγιαστηρίου; Το ότι μια ιδιαίτερη ιεροτελεστία απαιτείτο για τον καθαρισμό του επιγείου αγιαστηρίου, το αναφέρει η Παλαιά Διαθήκη. Μπορεί όμως να υπάρχει τίποτε στον ουρανό που να απαιτεί καθαρίσμα; Στο ένατο κεφάλαιο της επιστολής προς Εβραίους γίνεται λόγος για τον καθαρισμό τόσο του επουρανίου

όσο και του επιγείου αγιαστηρίου. «Σχεδόν με αίμα καθαρίζονται πάντα κατά τον νόμον, και χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις. Ανάγκη λοιπόν ήτο οι μεν τύποι των επουρανίων να καθαρίζονται δια τούτων [δηλαδή του αίματος των ζώων] αυτά όμως τα επουράνια με θυσίας ανωτέρας παρά ταύτας.» (Εβρ. 9:23-24,) μάλιστα με το πολύτιμο αίμα του Χριστού.

Ο καθαρισμός, τόσο κατά την τυπική όσο και κατά την πραγματική λατρεία, επιτελείται με αίμα—με το αίμα των ζώων για την πρώτη, με το αίμα του Χριστού για τη δεύτερη. Ο απόστολος Παύλος εξηγεί το λόγο για τον οποίο το αίμα είναι απαραίτητο για τον καθαρισμό. «Χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις» Το επιτελούμενο έργο σκοπό έχει την άφεση ή εξάλειψη της αμαρτίας. Πως όμως εξηγείται η παρουσία της αμαρτίας μέσα στο αγιαστήριο, ουράνιο ή επίγειο· Και πάλι την απάντηση θα βρούμε αν ανατρέξουμε στη συμβολική υπηρεσία, επειδή οι επίγειοι ιερείς «λειτουργούσιν εις υπόδειγμα και σκιάν των επουρανίων.» (Εβρ. 8:5.)

Το τελετουργικό σύστημα του γήινου αγιαστηρίου είχε δύο φάσεις: οι ιερείς λειτουργούσαν στα άγια, καθημερινά· ενώ ο αρχιερέας, μία φορά το χρόνο, στα άγια των αγίων, επιτελούσε ένα ιδιαίτερο έργο εξιλασμού για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου. Μέρα με τη μέρα ο κάθε μεταμελούμενος αμαρτωλός παρουσίαζε τη θυσία του στην είσοδο του αγιαστηρίου και, τοποθετώντας τα χέρια του στο κεφάλι του θύματος, εξομολογείτο τις αμαρτίες του. Έτσι μεταφέρονταν συμβολικά οι αμαρτίες από αυτόν τον ίδιο στο αιθίο θύμα. Τότε το ζώο σφάζονταν. «Χωρίς χύσεως αίματος,» λέγει ο απόστολος, «δεν γίνεται άφεσις.» «Η ζωή της σαρκός είναι εν τω αίματι.» (Λευ. 17:11.) Ο παραβιασμένος νόμος του Θεού απαιτούσε τη ζωή του παραβάτη. Το αίμα, συμβολίζοντας τη ζωή του αμαρτωλού του οποίου την ενοχή έφερε τώρα το θύμα, μεταφέρετο από τον ιερέα μέσα στα άγια. Εκεί ραντίζονταν πάνω στο καταπέτασμα, πίσω από το οποίο βρίσκονταν η κιβωτός που περιείχε τον παραβιασμένο από τον αμαρτωλό νόμο. Με την τελετή αυτή, η αμαρτία συμβολικά μεταφέρετο με το αίμα μέσα στο αγιαστήριο. Σε ορισμένες περιπτώσεις το αίμα δε φέρνονταν μέσα στα άγια διαμερίσματα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις όμως το κρέας έπρεπε να φαγωθεί από τους ιερείς, σύμφωνα με την εντολή του Μωϋσή στους γιούς του Ααρών: «Έδωκεν αυτό εις εσάς ο Κύριος δια να σηκώνητε την ανομίαν της συναγωγής.» (Λευ. 10:17.) Και οι δύο αυτές τελετές το ίδιο πράγ-

μα συμβόλιζαν: τη μεταβίβαση της αμαρτίας από τον αμαρτωλό στο αγιαστήριο.

Αυτό το έργο συνεχίζετο μέρα με την ημέρα, ολόκληρο το χρόνο. Οι αμαρτίες του λαού Ισραήλ μεταφέρονταν έτσι στο αγιαστήριο και μία ειδική υπηρεσία απαιτείτο για την εξάλειψή τους. Ο Θεός είχε διατάξει τον ιδιαίτερο καθαρισμό για το καθένα από τα δύο ιερά διαμερίσματα. «Θέλει κάμει εξιλέωσιν υπέρ του αγιαστηρίου, δια τας ακαθαρσίας των υιών Ισραήλ, και δια τας παραβάσεις αυτών καθ' ὅλας αυτών τας αμαρτίας· και ούτω θέλει κάμει περί της σκηνής του μαρτυρίου, ήτις κατοικεί μεταξύ αυτών εν τω μέσω της ακαθαρσίας αυτών.» Άλλον ένα εξιλασμό έπρεπε να κάνει και για το θυσιαστήριο για να «καθαρίσει αυτό και αγιάσει αυτό από πάντων των ακαθαρσιών των υιών Ισραήλ.» (Λευ. 16:16,19.)

Μία φορά το χρόνο, τη μεγάλη Ημέρα του Εξιλασμού, ο αρχιερέας έμπαινε στα άγια των αγίων για να επιτελέσει τον καθαρισμό του αγιαστηρίου. Μ' αυτό το έργο συμπληρώνονταν ο ετήσιος κύκλος των ιεροτελεστιών. Την Ημέρα εκείνη του Εξιλασμού, δύο τράγοι φέρονταν στην είσοδο του αγιαστηρίου. Έριχναν τότε πάνω τους κλήρους, «ένα κλήρον δια τον Κύριον και ένα κλήρον δια τον τράγον τον απολυτέον.» (Λευ. 16:8.) Ο τράγος που έφερε τον κλήρο του Κυρίου έπρεπε να σφαγεί για «προσφορά περί αμαρτίας του λαού.» Το αίμα του έπρεπε να φέρει ο αρχιερέας στο εσωτερικό του καταπετάσματος και να ραντίσει με αυτό απανωτά και μπροστά στο ιλαστήριο. Με το αίμα έπρεπε επίσης να ραντιστεί και το θυσιαστήριο του θυμιάματος, έξω από το καταπέτασμα.

[458] «Και θέλει επιθέσει ο Ααρών τας δύο χείρας αυτού επί την κεφαλήν του τράγου του ζώντος, και θέλει εξομολογηθή επ' αυτού πάσας τας ανομίας των υιών Ισραήλ, και πάσας τας παραβάσεις αυτών καθ' ὅλας αυτών τας αμαρτίας και θέλει επιθέσει αυτάς επί την κεφαλήν του τράγου και θέλει αποστείλει αυτόν, δια χειρός διωρισμένου ανθρώπου εις την έρημον. Και θέλει βαστάσει ο τράγος εφ' εαυτού πάσας τας ανομίας αυτών εις γην ακατοίκητον· και θέλει απολύσει τον τράγον εις την έρημον.» (Λευ. 16:21-22.) Ο αποδιοπομπαίος τράγος δεν ξαναγύριζε πια στο στρατόπεδο του Ισραήλ. Και ο άνθρωπος που είχε επιφορτιστεί με την απομάκρυνσή του όφειλε να πλυθεί ο ίδιος και να πλύνει και τα ρούχα του πριν επιστρέφει στο στρατόπεδο.

Ολόκληρη αυτή η ιεροτελεστία απέβλεπε στο να εντυπωσιάσει τους Ισραηλίτες παριστάνοντας τον άγιο χαρακτήρα του Θεού και την αποστροφή Του για την αμαρτία. Απέβλεπε ακόμη στο να τους αποδείξει ότι δεν ήταν δυνατό να έρθουν σε επαφή με την αμαρτία χωρίς να μολυνθούν από αυτή. Όσο διαρκούσε η τελετή εκείνη του εξιλασμού, ο καθένας ήταν υποχρεωμένος να ταπεινώσει την ψυχή του. Κάθε εργασία σταματούσε και ολόκληρη η σύναξη του λαού όφειλαν να περάσουν την ημέρα βαθιά ταπεινωμένοι στην παρουσία του Θεού, με προσευχή, με νηστεία και με εξονυχιστικό αυτοέλεγχο.

Σπουδαίες αλήθειες αναφορικά με το θέμα του εξιλασμού δίδασκε η τυπική ιερουργία. Τη θέση του αμαρτωλού, έπαιρνε ένας αντικαταστάτης. Το αίμα όμως του θύματος δεν μπορούσε να εξαλείψει την αμαρτία. Αυτό ήταν ένα μέσο για να μεταφερθεί η αμαρτία στο αγιαστήριο. Παρουσιάζοντας το αίμα του θύματος, ο αμαρτωλός αναγνώριζε το κύρος του νόμου, εξομολογείτο την ενοχή της παράβασής του και φανέρωνε την επιθυμία του να αποκτήσει συγχώρηση με πίστη που εξέφραζε στον αναμενόμενο Λυτρωτή. Αλλά και τότε ακόμη δεν μπορούσε να θεωρηθεί οριστικά απαλλαγμένος από την καταδίκη του νόμου. Την Ημέρα του Εξιλασμού, ο αρχιερέας, αφού δέχονταν τη θυσία της προσφοράς του λαού, εισέρχονταν φέροντας το αίμα της προσφοράς αυτής στα άγια των αγίων· εκεί ράντιζε το αίμα επάνω στο ιλαστήριο, κατευθείαν πάνω από το νόμο, για να παράσχει την ικανοποίηση των αξιώσεων του. Κατόπιν με τη μεσιτική του ιδιότητα, ο αρχιερέας φορτίζονταν τις αμαρτίες επάνω του και τις μετέφερε έξω από το αγιαστήριο. Τοποθετώντας τότε τα χέρια του στο κεφάλι του τράγου του απολυτέου, εξομολογείτο πάνω ς” αυτόν όλες εκείνες τις αμαρτίες και τις μετέφερε συμβολικά από τον εαυτό του στον τράγο. Τέλος ο τράγος τις έπαιρνε μαζί του στην έρημο και η απομάκρυνσή τους από το λαό θεωρείτο οριστική.

Αυτή ήταν η υπηρεσία που επιτελείτο κατ’ «υπόδειγμα και σκιάν των επουρανίων.» Και όλα όσα τυπικά επιτελούνταν κατά την ιερουργία του επιγείου αγιαστηρίου, εκτελούνταν στην πραγματικότητα κατά την υπηρεσία του ουρανίου αγιαστηρίου. Μετά την ανάληψή Του, ο Σωτήρας μας ανέλαβε τα ιερατικά Του καθήκοντα. Αυτό λέγει ο Παύλος: «Ο Χριστός δεν εισήλθεν εις χειροποίητα

[459]

άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλ'» εις αυτόν τον ουρανόν δια να εμφανισθή χώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών.» (Εβρ. 9:24.)

Η καθημερινή υπηρεσία των ιερέων, όπως εξακολουθούσε ολόκληρο το χρόνο στο πρώτο διαμέρισμα του αγιαστηρίου, «ένδον του καταπετάσματος» το οποίο χρησίμευε σαν είσοδος και χώριζε τα άγια από την εξωτερική αυλή, αντιστοιχεί με το ιερατικό έργο του Χριστού μετά την ανάληψή Του. Έργο του ιερέα στην καθημερινή αυτή ιερουργία ήταν να παρουσιάσει ενώπιον του Θεού το αίμα της «περί αμαρτίας προσφοράς,» καθώς και το θυμιάμα που υψώνονταν μαζί με τις προσευχές του λαού του Ισραήλ. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Χριστός παρουσίαζε την αξία του αίματός Του μπροστά στον Πατέρα χάρι των αμαρτωλών· παρουσίαζε επίσης ανάμεικτες με την πολύτιμη ευωδιά της δικαιοσύνης Του και τις προσευχές των μετανοούντων πιστών. Αυτή είναι λοιπόν η λειτουργία του πρώτου διαμερίσματος στο αγιαστήριο του ουρανού.

Εκεί μέσα ακολούθησαν με τα μάτια της πίστης το Χριστό οι μαθητές Του όταν Τον έχασαν από τα φυσικά τους μάτια. Εκεί συγκεντρώθηκαν όλες οι ελπίδες τους όπως εκφράζεται ο Παύλος για την «προκειμένην ελπίδα την οποίαν έχομεν ως άγκυραν της Ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν και εισερχομένην εις το εσωτερικόν του καταπετάσματος όπου ο Ιησούς εισήλθεν υπέρ ημών πρόδρομος, γενόμενος αρχιερεύς εις τον αιώνα.» «Ουδέ δι αίματος τράγων και μόσχων, αλλά δια του ιδίου Αυτού αίματος εισήλθεν άπαξ εις τα άγια, αποκτήσας αιωνίαν λύτρωσιν.» (Εβρ. 6:19-20. 9:12.)

Δέκα οκτώ αιώνες ο Χριστός έκαμε το ιερατικό αυτό έργο στο πρώτο διαμέρισμα του αγιαστηρίου. Παρουσιάζοντας το αίμα Του χάρι των μετανοούντων αμαρτωλών, εξασφάλιζε γι' αυτούς την άφεση και την αποδοχή τους από τον Πατέρα. Οι αμαρτίες τους όμως εξακολουθούσαν να παραμένουν στα κατάστιχα του ουρανού. Όπως ο ετήσιος κύκλος της τυπικής ιεροτελεστίας συμπληρώνονταν με την τελετή του εξιλασμού, το ίδιο και πριν λήξει το απολυτρωτικό έργο του Χριστού για τον άνθρωπο, υπολείπεται ένα εξιλαστικό έργο για την απομάκρυνση των αμαρτιών από το αγιαστήριο. Το έργο αυτό άρχισε όταν έληξαν οι 2300 ημέρες. Την εποχή εκείνη, σύμφωνα με την προφητεία του Δανιήλ, ο Αρχιερέας μας εισήλθε στα άγια των αγίων για να επιτελέσει την τελική φάση της θειικής αποστολής Του, τον καθαρισμό του αγιαστηρίου.

Όπως στην παλιά εποχή οι αμαρτίες του λαού μεταβιβάζονταν μέσω της πίστης επάνω στο θύμα και κατόπιν με το αίμα του θύματος συμβολικά μεταφέρονταν στο επίγειο αγιαστήριο, έτσι και στην εποχή της νέας διαθήκης, οι αμαρτίες των μετανοούντων αμαρτωλών με την πίστη μεταβιβάζονται στο Χριστό και πραγματικά μεταφέρονται στο ουράνιο αγιαστήριο. Και όπως ο τυπικός καθαρισμός του επιγείου αγιαστηρίου επιτελείτο με την απομάκρυνση των αμαρτιών που το μόλυναν, το ίδιο και ο πραγματικός καθαρισμός του επουρανίου αγιαστηρίου πρέπει να επιτελεσθεί με την απομάκρυνση ή εξάλειψη των αμαρτιών που βρίσκονται καταχωρημένες εκεί. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει παρά αφού προηγηθεί η εξέταση των καταχωρητικών βιβλίων ώστε να αποδειχτεί ποιοι είναι εκείνοι που με τη μεταμέλεια για την αμαρτία και με την πίστη στο Χριστό δικαιούνται να απολαύσουν τα προνόμια της απολυτρωτικής θυσίας Του. Έπεται με αυτό ότι ο καθαρισμός του αγιαστηρίου συνεπάγεται μία ανάκριση, μία δικαστική διαδικασία. Το έργο αυτό μεσολαβεί πριν από την επιστροφή του Χριστού στη γη για την απολύτρωση του λαού Του, αφού όταν ο Κύριος έρχεται φέρνει μαζί Του το μισθό Του για να αποδώσει στον καθένα σύμφωνα με τα έργα του. (Αποκ. 22:12.)

Έτσι, αυτοί που ακολούθησαν το φως του προφητικού λόγου, κατάλαβαν ότι αντί να επιστρέψει στη γη το 1844 στο τέλος των 2300 ημερών, ο Χριστός εισήλθε τότε στα άγια των αγίων του ουρανού αγιαστηρίου για να αναλάβει την τελική φάση του εξιλαστικού έργου που προηγείται από την παρουσία Του.

Κατάλαβαν επίσης ότι ενώ η θυσία της αμαρτίας απεικόνιζε τη θυσία του Χριστού, και ο αρχιερέας αντιπροσώπευε σαν μεσολαβητής το Χριστό, ο αποδιοπομπαίος τράγος συμβόλιζε το Σατανά, τον εισηγητή της αμαρτίας που τελικά θα επιφορτιστεί με τις αμαρτίες όλων των ειλικρινά μετανοούντων πιστών. Όταν, χάρη στο αίμα του θύματος, ο αρχιερέας εξάλειψε τις αμαρτίες από το αγιαστήριο, τις τοποθετούσε τότε επάνω στον τράγο τον απολυτέο. Και ο Χριστός, όταν με την αξία του αιματός Του, εξαλείψει τις αμαρτίες του λαού Του από το ουράνιο αγιαστήριο στο τέλος της ιερατικής διακονίας Του, θα τις τοποθετήσει επάνω στο Σατανά. Εκτελώντας τη δικαστική απόφαση αυτός οφείλει να υποστεί την τελεσίδικη ποινή που του υποβάλλεται. Ο αποδιοπομπαίος τράγος στέλνονταν μακριά σε ακατοίκητη γη για να μη μπορέσει να επι-

[461]

στρέψει ποτέ πια στη σύναξη του λαού του Ισραήλ. Το ίδιο και ο Σατανάς θα εξαφανιστεί για πάντα από την παρουσία του Θεού και του λαού Του και, κατά την τελική καταστροφή της αμαρτίας και των αμαρτωλών, η εξόντωσή του θα είναι οριστική.

Το θέμα του αγιαστηρίου αποτέλεσε το κλειδί που ξεσφράγισε το μυστικό της απογοήτευσής του 1844. Αποκάλυψε ένα ολόκληρο αρμονικό σύστημα συναφών αληθειών αποδείχνοντας ότι το χέρι του Θεού είχε οδηγήσει το μεγάλο κίνημα των Αντβεντιστών και καθόριζε τη θέση και την αποστολή του λαού Του, χορηγώντας φως για τη συνέχιση των νέων καθηκόντων τους. Όπως οι μαθητές του Ιησού ύστερα από το φοβερό σκότος και την αγωνία της απογοήτευσης που πέρασαν, «εχάρησαν όταν είδον τον Κύριον,» έτσι χάρηκαν και εκείνοι που είχαν με πίστη προσμένει τη δευτέρα παρουσία Του. Τον περίμεναν να εμφανιστεί με δόξα για να χορηγήσει την ανταμοιβή στους δούλους Του. Όταν οι ελπίδες τους διαφεύσθηκαν και έχασαν το Χριστό από τα μάτια τους, έκλαψαν και αυτοί όπως η Μαρία πλάι στο μνήμα : «Εσήκωσαν τον Κύριόν μου και δεν εξεύρω που έθεσαν Αυτόν.» Αλλά τώρα Τον είχαν ανακαλύψει τον πολυεύσπλαχνο Αρχιερέα τους, μέσα στα αγια των αγίων, έτοιμο να εμφανιστεί σε λίγο Βασιλιάς και Λυτρωτής τους. Φως προερχόμενο από το αγιαστήριο φώτιζε τώρα παρελθόν, παρόν και μέλλον. Ήξεραν ότι για οδηγό τους είχαν ακολουθήσει την αλάθητη πρόνοια του Θεού. Παρ' όλο ότι, σαν τους πρώτους μαθητές, απέτυχαν και αυτοί να κατανοήσουν οι ίδιοι τη φύση της αγγελίας που είχαν να διαδώσουν, σε όλες της όμως τις λεπτόμέρειες αυτή αποδείχθηκε σωστή. Μεταδίδοντάς την είχαν εκπληρώσει το σκοπό του Θεού· δεν εκοπίασαν «ματαίως εν Κυρίω.» Αναγεννηθέντες «εις ελπίδα ζώσαν,» αγαλλιάσθηκαν «με χαράν ανεκλάλητον και ένδοξον.»

Τόσο η προφητεία του Δανιήλ 8:14, «Έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερονυκτίων· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθεί,» όσο και η αγγελία του πρώτου αγγέλου, «Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού,» υποδηλούσαν την ιερατική διακονία του Χριστού στα αγια των αγίων για το έργο της ερευνητικής κρίσης και όχι την επιστροφή του Χριστού για την απολύτρωση του λαού Του και την καταστροφή

των αμαρτωλών. Το λάθος δεν οφείλονταν στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων, αλλά στη φύση του προσδιορισμένου γεγονότος: που θα μεσολαβούσε στο τέλος των 2300 ημερών. Αν και το λάθος αυτό έγινε αφορμή να υποστούν οι πιστοί μία μεγάλη απογοήτευση, όλα όμως όσα προείπε η προφητεία, όλα όσα υποστήριζε η Γραφική τους έρευνα ότι έπρεπε να εκπληρωθούν, πράγματι εκπληρώθηκαν. Ακριβώς τότε που αυτοί θρηνούσαν τις χαμένες τους ελπίδες, μεσολαβούσε το γεγονός εκείνο που η προφητεία ανέφερε ότι έπρεπε να εκπληρωθεί πριν από την επιστροφή του Κυρίου για την ανταμοιβή των δούλων Του.

Ο Χριστός είχε παρουσιαστεί, όχι όμως στη γη όπως περίμεναν, αλλά στα άγια των αγίων του ναού του Θεού στον ουρανό, όπως η τυπική λατρεία σκιαγραφούσε. Ο προφήτης Δανιήλ Τον απεικονίζει την ώρα που παρουσιάζεται μπροστά στον «Παλαιόν των Ημερών»: «Είδον εν οράμασι νυκτός, και ιδού, ως Υιός ανθρώπου ήρχετο μετά των νεφελών του ουρανού, και έφθασεν» (όχι στη γη, αλλά) «έως του Παλαιού των Ημερών, και εισήγαγον Αυτόν ενώπιον Αυτού.» (Δαν.7:13.)

Ο ερχομός αυτός σκιαγραφείται και από τον προφήτη Μαλαχία: «Ο Κύριος τον οποίον σείς ζητείτε, εξαίφνης θέλει ελθεί εις τον ναόν Αυτού, ναί, ο άγγελος της διαθήκης τον οποίον σεις θέλετε· ιδού έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.» (Μαλ. 3:1.) Ο ερχομός του Κυρίου στο ναό Του υπήρξε ξαφνικός, αναπάντεχος για το λαό Του. Δεν περίμεναν να Τον δουν εκεί. Περίμεναν ότι θα παρουσιάζονταν στη γη «εν πυρί φλογός, κάμνων εκδίχισιν εις τους μή γνωρίζοντας Θεόν, και εις τους μη υπακούοντας εις το ευαγγέλιον.» (Β' Θεσ. 1:8.)

Ο λαός Του όμως δεν ήταν ακόμη κατά πάντα έτοιμος για να υποδεχθεί τον Κύριό του. Έπρεπε ακόμη να επιτελέσουν ένα έργο προετοιμασίας. Καινούργιο φως έμελλε να χορηγηθεί, επιστώντας την προσοχή τους στον επουράνιο ναό του Θεού. Και καθώς με τα μάτια της πίστης θα παρακολουθούσαν τον Αρχιερέα τους στην εκεί υπηρεσία Του, νέα καθήκοντα θα τους αποκαλύπτονταν. Μία άλλη αγγελία με μία ιδιαίτερη προειδοποίηση και καθοδήγηση έμελλε να δοθεί στην εκκλησία.

Όπως αναφέρει ο προφήτης: «Τις δύναται να υπομείνη την ημέραν της ελεύσεως Αυτού· και τις δύναται να σταθή εις την παρουσίαν Αυτού· Διότι Αυτός είναι ως πύρ χωνευτού και ως σμίγ-

μα γναφένων. Και θέλει καθήσει ως ο χωνεύων και καθαρίζων το αργύριον· και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευί, και θέλει στραγγίσει αυτούς ως το χρυσίον και το αργύριον, και θέλουσι προσφέρει εις τον Κύριον προσφοράν εν δικαιοσύνη.» (Μαλ. 3,2-3.) Όσοι θα ζούν στη γη τότε που το μεσιτικό έργο του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο θα έχει λήξει, θα βρεθούν υποχρεωμένοι να σταθούν χωρίς μεσίτη στην παρουσία ενός Άχραντου Θεού. Η περιβολή τους πρέπει να είναι άψογη, ο χαρακτήρας τους άσπιλος, εξαγνισμένος από την αμαρτία με το αίμα του ραντίσματος. Με τη βοήθεια του Θεού και με τις δικές τους άοκνες προσπάθειες πρέπει να νικήσουν στον αγώνα τους εναντίον του κακού. Το διάστημα κατά το οποίο η ερευνητική διαδικασία μεσολαβεί στον ουρανό και οι αμαρτίες των μετανοημένων πιστών εξαλείφονται από το ουράνιο αγιαστήριο, ο λαός του Θεού επάνω στη γη πρέπει να επιδοθεί ς" ένα ιδιαίτερο έργο εξαγνισμού και αποβολής της αμαρτίας. Το έργο αυτό παραστατικότερα απεικονίζουν οι αγγελίες του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης.

Όταν αυτό το έργο θα έχει πραγματοποιηθεί τότε πια οι οπαδοί του Χριστού γίνονται έτοιμοι για την παρουσία Του. «Τότε η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι αρεστή εις τον Κύριον, καθώς εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις, και καθώς εν τοις προλαβούσιν έτεσι.» (Μαλ. 3:4.) Τότε ο Κύριός μας παραλαμβάνει κατά την παρουσία Του την εκκλησία Του, «εκκλησίαν ένδοξον, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα, ή τι των τοιούτων.» (Εφ. 5:27.) Τότε αυτή παρουσιάζεται «ως η αυγή, ωραία ως η σελήνη, λάμπουσα ως ο ήλιος, τρομερά ως στράτευμα με σημαίας.» (Άσμα 6:10.)

Εκτός από τον ερχομό του Κυρίου στο ναό Του, ο Μαλαχίας προφητεύει με τα ακόλουθα λόγια και τη δευτέρα παρουσία Του, τον ερχομό Του στη γη για την εκτέλεση της θεϊκής κρίσης: «Θέλω πλησιάσει πρός εσάς δια κρίσιν· και θέλω είσθαι μάρτυς σπείδων εναντίον των μάγων, και εναντίον των μοιχευόντων, και εναντίον των επιόρκων, και εναντίον των αποστερούντων τον μισθόν του μισθωτού, και καταδυναστευόντων την χήραν και τον ορφανόν, και των αδικούντων τον ξένον, και των μη φοβουμένων Με, λέγει Κύριος των δυνάμεων.» (Μαλ. 3:5.) Στην ίδια σκηνή αναφέρεται και ο Ιούδας όταν λέγει: «Ίδού, ήλθεν ο Κύριος με μυριάδας αγίων Αυτού, δια να κάμει κρίσιν κατά πάντων, και να ελέγξη πάντας τους ασεβείς εξ αυτών, δια πάντα τα έργα της ασεβείας αυτών.» (Ιούδ. 14:15.)

Αυτός ο ερχομός από το ένα μέρος, και ο ερχομός του Κυρίου στο ναό Του από το άλλο, αναφέρονται σε δύο διαφορετικά και εντελώς ξεχωριστά γεγονότα.

Ο ερχομός του μεγάλου αρχιερέα μας Χριστού στα άγια των αγίων για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου όπως απαντάται στο Δαν. 8:14, η παρουσία του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιόν των Ημερών, όπως παρουσιάζεται στο Δαν. 7:13, και η παρουσία του Κυρίου στο ναό Του, όπως προφητεύει ο Μαλαχίας, περιγράφουν ένα και το αυτό γεγονός. Στο ίδιο αυτό γεγονός αναφέρεται και ο ερχομός του νυμφίου όπως περιγράφεται από το Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο κεφάλαιο 25 του Ματθαίου.

Το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1844 δόθηκε το διάγγελμα: «Ίδού ο Νυμφίος έρχεται,» με αποτέλεσμα να σχηματιστούν τότε οι δύο κατηγορίες ανθρώπων που συμβολίζονται από τις φρόνιμες και τις μωρές παρθένες: η μία τάξη που περίμενε με χαρά την παρουσία του Κυρίου και κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια επιμελημένης προετοιμασίας για τη συνάντησή Του· η άλλη τάξη, που δρούσε παρακινούμενη από φόβο και αυθορμητισμό, έμενε ικανοποιημένη με τη θεωρητική μόνο γνώση της αλήθειας, αλλά ήταν απογυμνωμένη από τη χάρη του Θεού. Στην παραβολή, όταν ο νυμφίος παρουσιάστηκε, «αι έτοιμοι εισήλθον μετ' αυτού εις τους γάμους.» Ο ερχομός του νυμφίου, όπως αναφέρει η περικοπή, μεσολαβεί πριν από τους γάμους. Ο γάμος συμβολίζει την αποδοχή της βασιλείας Του από μέρους του Χριστού. Η αγία πόλη, η Νέα Ιερουσαλήμ, που είναι η αντιπροσωπευτική πρωτεύουσα του βασιλείου Του, ονομάζεται «η νύμφη» και «η γυνή του Αρνίου.» «Ελθέ,» είπε ο άγγελος στον Ιωάννη, και «θέλω σοι δείξει την νύμφην, του Αρνίου την γυναίκα.» «Και με έφερεν εν πνεύματι επί όρος μέγα και υψηλόν» αναφέρει ο προφήτης, «και μοι έδειξε την πόλιν την μεγάλην, την αγίαν Ιερουσαλήμ, καταβαίνουσαν εκ του ουρανού από του Θεού.» (Αποκ. 21:9-10.) Είναι λοιπόν φανερό ότι η «νύμφη» τυποποιεί την αγία πόλη και ότι οι παρθένες που εξέρχονται να προϋπαντήσουν το νυμφίο συμβολίζουν την εκκλησία. Στην Αποκάλυψη οι πιστοί του Θεού αναφέρονται ως «κεκλημένοι εις το δείπνον του γάμου του Αρνίου.» (Αποκ. 19:9.) Αφού όμως είναι «οι κεκλημένοι.» τότε δεν μπορεί ταυτόχρονα να είναι και «η νύμφη.» Ο Χριστός, όπως περιγράφει ο Δανιήλ, θα παραλάβει από τον Αρχαίο των Ημερών στον ουρανό την εξουσία, τη δόξα και τη βασιλεία, (κεφ. 7:14,)

[466]

θα παραλάβει τη Νέα Ιερουσαλήμ, την πρωτεύουσα του βασιλείου Του, «ητοιμασμένην ως νύμφην κεκοσμημένην δια τον άνδρα αυτής.» (Αποκ. 21:2.) Όταν η βασιλεία περιέλθει στην εξουσία Του, τότε ο Χριστός θα επιστρέφει με όλη Του τη δόξα σαν «Βασιλεύς βασιλέων και Κύριος κυρίων» για την απολύτρωση του λαού Του οι οποίοι «θέλουσι καθίσει μετά του Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ,» στο μεγάλο τραπέζι της βασιλείας των ουραनों. (Ματθ. 8:11, Λουκ. 22:30,) για να συμμετάσχουν στο δείπνο του γάμου του Αρνίου.

Το καλοκαίρι του 1844, το διάγγελμα «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται,» έκανε χιλιάδες ανθρώπους να περιμένουν την άμεση επιστροφή του Κυρίου. Τον προσδιορισμένο καιρό, ο Νυμφίος παρουσιάστηκε, όχι όμως στη γη όπως τα πλήθη περίμεναν, αλλά στον ουρανό στον «Παλαιό των Ημερών» για τους γάμους, δηλαδή για την παραλαβή της βασιλείας Του. «Αι έτοιμοι εισήλθον μετ' Αυτού εις τους γάμους, και εκλείσθη η θύρα.» Δεν μπορούσαν να παρεβρεθούν αυτοπροσώπως στους γάμους, αφού αυτοί γίνονται στον ουρανό, ενώ οι πιστοί βρίσκονται ακόμη στη γη. Αλλ' οι οπαδοί του Χριστού «προσμένουσι τον Κύριον αυτών πότε θέλει επιστρέψει εκ των γάμων.» (Λουκ. 12:36.) Οφείλουν όμως να κατανοήσουν το έργο Του και με την πίστη να Τον παρακολουθήσουν εκεί όπου βρίσκεται στην παρουσία του Θεού. Αυτό εννοεί όταν λέγει ότι «εισήλθον μετ' Αυτού εις τους γάμους.»

Στην παραβολή, τα άτομα που είχαν εφοδιάσει τις λαμπάδες τους με λάδι, πήραν μέρος στη γαμήλια τελετή. Το 1844 όσοι, εκτός από τη Γραφική γνώση της αλήθειας, είχαν ακόμη και το Πνεύμα και τη χάρη του Θεού και μέσα στο καταθλιπτικό σκοτάδι της δοκιμασίας τους υπέμειναν καρτερικά ερευνώντας τη Γραφή για περισσότερο φως, εκείνοι ήταν που ανακάλυψαν την πραγματικότητα σχετικά με το ουράνιο αγιαστήριο και την αλλαγή της ιερατικής υπηρεσίας του Σωτήρα. Με τα μάτια της πίστης Τον παρακολούθησαν στην επίδοση του έργου Του στο ουράνιο αγιαστήριο. Και όλοι όσοι δέχονται τις ίδιες αλήθειες από τη μαρτυρία των Γραφών, και με την ίδια πίστη παρακολουθούν το Χριστό να εμφανίζεται ενώπιον του Θεού για να επιτελέσει την τελευταία φάση του μεσιτικού Του έργου πριν επιστρέψει να παραλάβει τη βασιλεία Του, όλοι αυτοί είναι εκείνοι που παριστάνονται ότι «εισέρχονται εις τους γάμους.»

Επίσης στην παραβολή του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου του Ματθαίου, απαντάται η ίδια γαμήλια απεικόνιση και η ερευνητική κρίση με σαφήνεια παριστάνεται να μεσολαβεί πριν από το γάμο. Πριν από την τελετή ο βασιλιάς παρουσιάζεται στην αίθουσα και εξετάζει τους καλεσμένους για να διαπιστώσει αν όλοι είναι ντυμένοι με τα κατάλληλα γαμήλια ρούχα, δηλαδή το άσπιλο παρασταστικό του χαρακτήρα ένδυμα, πλυμένο και λευκασμένο με το αίμα του Αρνίου. (Ματθ. 22:11, Αποκ. 7:14.) Όποιος δεν φέρει το ένδυμα αυτό πετιέται έξω. Αλλά εκείνοι που βρίσκονται ντυμένοι με το γαμήλιο ένδυμα γίνονται δεκτοί από το Θεό και κρίνονται άξιοι να συμμεριστούν τη βασιλεία Του και να καθίσουν μαζί Του στο θρόνο Του. Αυτό το έργο της εξέτασης του χαρακτήρα και της διαλογής των υποψηφίων για τη βασιλεία του Θεού απεικονίζεται με τη διερευνητική κρίση, την τελειωτική αυτή φάση της υπηρεσίας στο ουράνιο αγιαστήριο.

Όταν η ερευνητική αυτή διαδικασία λήξει, και οι ατομικές υποθέσεις όλων εκείνων που ανά τους αιώνες υποστήριζαν ότι ακολουθούσαν το Χριστό εξεταστούν και οι αποφάσεις εκδοθούν, τότε και μόνο τότε λήγει η προθεσμία της θείκης χάρης και κλείνει πια η θύρα του ελέους. Έτσι η μοναδική, λακωνική αυτή φράση: «Αι έτοιμοι εισήλθον μετ' Αυτού εις τους γάμους και εκλείσθη η θύρα,» μας μεταφέρει μέσο της τελικής φάσης της ιεροσύνης του Χριστού, μέχρι την εποχή που το μεγάλο απολυτρωτικό έργο για τον άνθρωπο θα έχει περατωθεί.

Στην υπηρεσία του επιγείου αγιαστηρίου που, όπως είδαμε, είναι τύπος της υπηρεσίας του επουρανίου, όταν την ημέρα του εξιλασμού ο αρχιερέας εισήρχετο στα άγια των αγίων, η λειτουργία στο πρώτο διαμέρισμα σταματούσε. Ο Θεός είχε διατάξει: «Ουδείς δε άνθρωπος θέλει εισθαι εν τη σκηνή του μαρτυρίου, όταν αυτός εισέρχεται να κάμει εξιλέωσιν εις το αγιαστήριον εωσού εξέλθη.» (Λευ. 16:17.) Το ίδιο έγινε όταν ο Χριστός εισήλθε στα άγια των Αγίων για να αποτελειώσει το εξιλαστήριο έργο Του. Έπαψε τότε η υπηρεσία Του στο πρώτο διαμέρισμα του αγιαστηρίου. Αλλ' ο τερματισμός της υπηρεσίας στο πρώτο διαμέρισμα σήμαινε την αφετηρία της υπηρεσίας στο δεύτερο διαμέρισμα. Όταν κατά την τυπική λατρεία, την Ημέρα του Εξιλασμού, ο ιερέας έβγαινε από τα άγια, εισήρχετο τότε στην παρουσία του Θεού για να προσφέρει το αίμα της «περί αμαρτίας προσφοράς,» για ολόκληρο το λαό Ισραήλ που

[468]

[469]

είχε εκφράσει την ειλικρινή μετάνοια για τις αμαρτίες του. Έτσι και ο Χριστός είχε τελειώσει με την πρώτη μόνο φάση του μεσιτικού Του έργου για μας όταν ανέλαβε μετά τη δεύτερη φάση, εξακολουθώντας πάντοτε να παρουσιάζει την αξία του αίματός Του μπροστά στον Πατέρα χάρη των αμαρτωλών.

Οι Αντβεντιστές του 1844 δεν το είχαν κατανοήσει το θέμα αυτό. Όταν ο προσδιορισμένος καιρός της επιστροφής του Σωτήρα είχε περάσει, αυτοί πίστευαν ακόμη ότι ο ερχομός Του πλησίαζε. Είχαν την εντύπωση ότι είχαν φθάσει σε μία κρίσιμη καμπή και ότι το μεσιτικό έργο του Χριστού στην παρουσία του Θεού είχε τερματιστεί. Πίστευαν ότι η Γραφή δίδασκε πως η προθεσμία της θειικής χάρης θα έληγε λίγο πριν να επιστρέψει ο Χριστός ανάμεσα στα σύννεφα του ουρανού. Αυτή η εκδοχή υποστηρίζονταν από τις Γραφικές εκείνες περικοπές που αναφέρουν ότι αν και θα ζητούν, θα χτυπούν και θα παρακαλούν οι άνθρωποι μπροστά στη θύρα του ελέους, αυτή θα παραμένει πάντοτε κλειστή. Και άρχισαν να διερωτώνται μήπως η χρονολογία της επιστροφής του Χριστού όπως την είχαν προσδιορίσει ήταν μάλλον η αρχή αυτής ακριβώς της περιόδου που άμεσα θα προηγείτο του ερχομού Του. Αφού διέδωσαν την αγγελία της επικείμενης κρίσης, πίστευαν ότι είχαν εκπληρώσει το καθήκον τους προς τον κόσμο και δεν αισθάνονταν το ίδιο βάρος να πιέζει την ψυχή τους για την τύχη των αμαρτωλών. Εξάλλου και το θράσος και οι βλάσφημες ειρωνίες των ασεβών φαίνονταν σαν μία επιπλέον απόδειξη ότι το πνεύμα του Θεού είχε αποσυρθεί από τους περιφρονητές της ευσπλαχνίας Του. Όλα αυτά συνηγορούσαν με την αρχική τους πεποίθηση ότι ο καιρός της προθεσμίας είχε λήξει, ή όπως συνήθιζαν να λέν, ότι «η θύρα του ελέους είχε κλείσει.»

Με την επιμελημένη όμως έρευνα του θέματος του αγιαστηρίου διαφωτίστηκαν περισσότερο και τότε μπόρεσαν να καταλάβουν ότι πραγματικά είχαν δίκαιο να πιστεύουν ότι η λήξη των 2300 ημερών το 1844 επεσήμανε ένα κρίσιμο γεγονός. Μολονότι αλήθευε ότι εκείνη η θύρα της ελπίδας και του ελέους μέσω της οποίας οι άνθρωποι για δέκα οκτώ αιώνες επικοινωνούσαν με το Θεό είχε κλείσει, τώρα όμως ανοίγονταν μία άλλη θύρα, και άφεση των αμαρτιών προσφέρονταν στους ανθρώπους με το μεσιτικό έργο του Χριστού στα αγία των αγίων. Το ένα μέρος της υπηρεσίας Του τελείωσε παραχωρώντας τη θέση του στο επόμενο. Εξακολουθο-

ύσε να υπάρχει μία «θύρα ανοικτή» στο ουράνιο αγιαστήριο όπου ο Χριστός μεσίτευε ακόμη χάρη των αμαρτωλών.

Τότε εφαρμόσθηκαν τα λόγια της Αποκαλύψης τα οποία ο Χριστός απηύθυνε ακριβώς στην εκκλησία της εποχής εκείνης: «Ταύτα λέγει ο άγιος, ο αληθινός, ο έχων το κλειδίον του Δαβίδ· όστις ανοίγει, και ουδείς κλείει- και κλείει, και ουδείς ανοίγει· εξεύρω τα έργα σου· ιδού, έθεσα ενώπιον σου θύραν ανεωγμένην, και ουδείς δύναται να κλείση αυτήν.» (Αποκ. 3:7-8.)

Όσοι με πίστη παρακολουθούν το Χριστό στο μεγάλο Του έργο του εξιλασμού, γίνονται οι δέκτες των ευεργετικών αποτελεσμάτων της μεσιτείας που προσφέρεται γι' αυτούς. Αντίθετα, όσοι απορρίπτουν το φως σχετικά με το λειτουργικό αυτό έργο αποκλείονται από τα προνόμια που αυτό επιδαφιλεύει. Απορρίπτοντας οι Εβραίοι το φως που χορηγήθηκε με την πρώτη έλευση του Χριστού και αρνούμενοι να Τον πιστέψουν σαν Σωτήρα του κόσμου, απέτυχαν να αποκτήσουν τη συγχώρηση που χορηγείται μέσω Αυτού. Όταν, μετά την ανάληψη, ο Ιησούς εισήλθε με την προσφορά του ιδίου Του αίματος στο ουράνιο αγιαστήριο για να χορηγήσει στους οπαδούς Του τις ευλογίες της μεσιτείας Του, οι Ιουδαίοι, εγκαταλειμμένοι εντελώς στο σκότος, εξακολουθούσαν τις χωρίς καμία πια σημασία θυσίες και προσφορές τους. Ο καιρός της τυπικής λατρείας και των σκιών είχε περάσει. Η θύρα εκείνη που έφερε πρωύτερα τους ανθρώπους σε επαφή με το Θεό είχε κλείσει. Αρνούμενοι οι Ιουδαίοι να εκζητήσουν το Θεό με τον αποκλειστικό τρόπο με τον οποίο θα μπορούσαν να Τον βρουν, δηλαδή μέσω της λειτουργίας του ουρανού αγιαστηρίου, έχασαν κάθε επικοινωνία μαζί Του. Γι' αυτούς η θύρα είχε κλείσει. Δεν αναγνώρισαν το Χριστό σαν την πραγματική θυσία και το μοναδικό Μεσσίτη του Θεού. Γι' αυτό και δεν μπορούσαν να επωφεληθούν από τα ευεργετικά αποτελέσματα του μεσιτικού Του έργου.

[471] Η κατάσταση των απίστων Ιουδαίων απεικονίζει την κατάσταση εκείνων μεταξύ των ονομαζομένων Χριστιανών που χαρακτηρίζονται από μία τέτοια αμέλεια και έλλειψη πίστης ώστε θεληματικά προτιμούν να παραμένουν στην άγνοια σχετικά με το έργο του ευσπλαχνικού Αρχιερέα μας. Στην τυπική λατρεία, όταν αρχιερέας εισέρχονταν στα άγια των αγίων, ολόκληρος ο λαός του Ισραήλ ήταν υποχρεωμένος να συγκεντρωθεί γύρω από το αγιαστήριο και κατά τον επισημότερο τρόπο να ταπεινώσουν τις καρδιές τους ε-

νώπιον του Θεού για να μπορέσουν να λάβουν άφεση των αμαρτιών τους και να μη αποκοπούν από τη σύναξη του λαού. Πόσο λοιπόν ασύγκριτα σπουδαιότερο είναι για μας ς” αυτή την αντίστοιχη συμβολική Ημέρα του Εξιλασμού να καταλάβουμε τη φύση του έργου του Αρχιερέα μας και να γνωρίσουμε τι μας επιβάλλεται να κάνουμε.

Οι άνθρωποι δεν μπορούν να απορρίπτουν τις προειδοποιήσεις που τους στέλνει ο πανεύσπλαχνος Θεός χωρίς να υποστούν τις συνέπειες. Ένα ουράνιο μήνυμα είχε σταλεί στον κόσμο την εποχή του Νώε, και η σωτηρία τους εξαρτώταν από τη σημασία που θα απέδιδαν ς” αυτό. Όταν περιφρόνησαν το μήνυμα, το Πνεύμα του Θεού αποσύρθηκε από την αμαρτωλή φυλή που τελικά εξαφανίστηκε μέσα στα νερά του κατακλυσμού, τον καιρό του Αβραάμ η ευσπλαχνία έπαψε να ικετεύει για τη σωτηρία των ασεβών κατοίκων των Σοδόμων, και το αποτέλεσμα ήταν να καταστραφούν όλοι τους μέσα στην ουρανοκατέβατη φωτιά εκτός από το Λώτ, τη γυναίκα του και τις δυο τους κόρες. Έτσι και στις ημέρες του Χριστού. Ο Υιός του Θεού προειδοποίησε την άπιστη εκείνη Ιουδαϊκή γενιά: «Ίδού, ο οίκος σας αφήνεται έρημος.» (Ματθ. 23:38.) Ρίχνοντας μια ματιά μέχρι τις έσχατες ημέρες, η ίδια Απέραντη Δύναμη αναφέρει για όσους δεν δέχθηκαν την αγάπη της σοφίας δια να σωθώσι· «Δια τούτο θέλει πέμψει επ” αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος δια να καταδικασθώσι πάντες οι μη πιστεύσαντες εις την αλήθειαν, αλλ” ευαρεστηθέντες εις την αδικίαν.» (Β’ Θεσς. 2:10-12.) Όταν οι άνθρωποι απορρίπτουν τις διδασκαλίες του λόγου Του, ο Θεός αποσύρει το Πνεύμα Του και τους εγκαταλείπει μέσα στις πλάνες που αγαπούν.

Ο Χριστός όμως εξακολουθεί ακόμη να μεσιτεύει για το καλό του ανθρώπου και το φως θα χορηγηθεί ς” αυτούς που το αναζητούν. Αν και στην αρχή το σημείο αυτό δεν έγινε αντιληπτό από τους Αντβεντιστές, διασαφηνίστηκε όμως αργότερα με την κατανόηση των Γραφικών κειμένων που φανερά καθόριζαν τη θέση τους. Η εκπνοή της προθεσμίας το 1844 είχε σαν επακόλουθο μία μεγάλη δοκιμασία για κείνους που εξακολουθούσαν να μένουν στερεοί στην αλήθεια του Αντβεντισμού. Η αποκλειστική ένδειξη που τους διαβεβαίωνε για την ορθότητα της πορείας τους ήταν το φως που έστρεψε τη σκέψη τους στο θέμα του ουρανίου αγιαστηρίου. Μερικοί, αποκηρύσσοντας την προηγούμενη πεποίθησή τους

στους μαθηματικούς υπολογισμούς των προφητικών περιόδων, απέδωσαν σε ανθρώπινους ή σατανικούς παράγοντες τη δυναμική επιρροή του Αγίου Πνεύματος που κατεύθυνε το κίνημα του Αντιβεντισμού. Μία άλλη τάξη ανθρώπων όμως εξακολουθούσαν να πιστεύουν ακράδαντα ότι ο Θεός τους είχε οδηγήσει στην πείρα αυτή. Και καθώς περίμεναν, και με αγρυπνία και προσευχή προσπαθούσαν να γνωρίσουν το θέλημά Του, αντελήφθησαν τότε ότι ο μεγάλος Αρχιερέας τους είχε μόλις εισέλθει ς" ένα καινούργιο τομέα του ιερατικού Του έργου και παρακολουθώντας Τον με τα μάτια της πίστης, μπόρεσαν να διακρίνουν μακρύτερα ακόμη μέχρι την τελειωτική φάση του έργου της εκκλησίας. Απέκτησαν μία πληρέστερη κατανόηση των μηνυμάτων του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, και ήταν τώρα έτοιμοι να δεχθούν, με σκοπό να μεταδώσουν στον κόσμο, την αγγελία του τρίτου αγγέλου του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης.

«Και ηνοιχθη ο ναός του Θεού εν τω ουρανώ, και εφάνη η κιβωτός της διαθήκης Αυτού.» (Αποκ. 11:19.) Η κιβωτός της διαθήκης του Θεού βρίσκονταν στα άγια των αγίων, στο δεύτερο διαμέρισμα του αγιαστηρίου. Κατά τη λειτουργία του επιγείου αγιαστηρίου, που ήταν «τύπος και σκιά των επουρανίων,» το διαμέρισμα αυτό δεν άνοιγε παρά μία μόνο φορά το χρόνο για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου. Συνάγεται μ' αυτό ότι η γνωστοποίηση του ανοίγματος του ναού του Θεού στον ουρανό και της εμφάνισης της κιβωτού της διαθήκης, αναφέρεται στα άγια των αγίων του ουρανού αγιαστηρίου όταν άνοιξαν το 1844, τότε που ο Χριστός εισήλθε εκεί για να ασχοληθεί με την τελειωτική φάση του μεσιτικού Του έργου. Εκείνοι που μέσο της πίστης παρακολούθησαν το μεγάλο Αρχιερέα τους κατά την ανάληψη των καθηκόντων Του μέσα στα άγια των αγίων, διέκριναν εκεί την κιβωτό της διαθήκης Του. Αφού μελέτησαν το θέμα του αγιαστηρίου, κατανόησαν το σημείο της μεταβολής στην ιερατική διακονία του Σωτήρα και Τον έβλεπαν τώρα να εκτελεί τα υψηλά Του καθήκοντα μπροστά στην κιβωτό του Θεού, παρουσιάζοντας την αξία του αίματός Του χάρη των αμαρτωλών.

Η κιβωτός του επιγείου αγιαστηρίου περιείχε τις δύο λίθινες πλάκες επάνω στις οποίες ήταν χαραγμένες οι εντολές του νόμου του Θεού. Η κιβωτός απλώς χρησίμευε σαν θήκη όπου ήταν τοποθετημένες οι πλάκες του δεκαλόγου και η παρουσία των θείων αυτών εντολών ήταν εκείνη που πρόσδιδε ιδιαίτερη αξία και ιερότητα στην κιβωτό. Όταν ο ναός του Θεού ανοίχτηκε στον ουρανό, φανερώθηκε η κιβωτός της διαθήκης Του. Μέσα λοιπόν στα άγια των αγίων του ουρανού αγιαστηρίου βρίσκεται φυλαγμένος με ιερή ευλάβεια ο θείκος νόμος· ο ίδιος εκείνος νόμος ο γνωστοποιημένος με τη φωνή Αυτού του Θεού μέσα από τις βροντές του Σινά και ο χαραγμένος με το ίδιο Του το χέρι επάνω στις λίθινες πλάκες.

Ο νόμος του Θεού όπως βρίσκεται στο ουράνιο αγιαστήριο είναι το αυθεντικό πρωτότυπο των εντολών εκείνων που χαράχθηκαν στις λίθινες πλάκες και αναφέρονται από το Μωϋσή στην Πεντάτευ-

χο. Αυτές αποτελούσαν το ακριβές αντίγραφο. Η κατανόηση αυτού του σημαντικού θέματος, οδήγησε τους πιστούς να αντιληφθούν τον άγιο και αναλλοίωτο χαρακτήρα του νόμου του Θεού. Κατάλαβαν τότε όσο ποτέ άλλοτε τη βαρύτητα των λόγων του Σωτήρα: «Έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γή, ιώτα εν, ή μία κεραία δεν θέλει παρέλθει από του νόμου.» (Ματθ. 5:18.) Αποτελώντας την αποκάλυψη του θελήματος Του και το αντίγραφο του χαρακτήρα Του, ο νόμος του Θεού ισχύει για πάντα σαν «πιστός μάρτυς εν τω ουρανώ.» Καμία από τις εντολές του δεν έχει ακυρωθεί. Ούτε ένα γιώτα ούτε μία κεραία δεν έχουν αλλοιωθεί. Ο Ψαλμωδός λέγει: «Εις τον αιώνα, Κύριε, διαμένει ο νόμος Σου εν τω ουρανώ.» «Αληθιναί πάσαι αι εντολαί Αυτού, εστερεωμέναι εις τον αιώνα του αιώνος.» (Ψαλμ. 119:89, 111:7,8.)

Στην καρδιά του Δεκαλόγου βρίσκεται η τετάρτη εντολή, όπως ακριβώς αυτή είχε εξαγγελθεί απ' αρχής: «Ενθυμού την ημέραν του Σαββάτου δια να αγιάζης αυτήν· έξ ημέρας εργάζου, και κάμνε πάντα τα έργα σου· η ημέρα όμως η εβδόμη είναι Σάββατον Κυρίου του Θεού σου· μη κάμης εν ταύτη ουδέν έργον, μήτε σύ, μήτε ο υιός σου, μήτε η θυγάτηρ σου, μήτε ο δούλος σου, μήτε η δούλη σου, μήτε το κτήνος σου, μήτε ο ξένος σου ο εντός των πυλών σου. Διότι εις έξ ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γήν και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτή· εν δε τη ημέρα τη εβδόμη κατέπαυσε· δια τούτο ευλόγησε Κύριος την ημέραν του Σαββάτου και ηγίασεν αυτήν.» (Έξ. 20:8-11.)

Το Πνεύμα του Θεού άγγιξε τις καρδιές των μελετητών εκείνων του λόγου Του και τότε διαπίστωσαν ότι, μέσα στην άγνοιά τους, υπήρξαν οι ακούσιοι παραβάτες της εντολής αυτής καταπατώντας την πραγματική ημέρα ανάπαυσης του Δημιουργού. Άρχισαν να εξετάζουν τους λόγους για τους οποίους τηρείτο η πρώτη ημέρα της εβδομάδας αντί της ημέρας την οποία ο Θεός είχε αγιάσει. Δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν στη Βίβλο καμία απόδειξη για την κατάλυση της τετάρτης εντολής ή για την τροποποίηση του Σαββάτου. Η ευλογία με την οποία αρχικά αγιάστηκε το Σάββατο δεν είχε ποτέ μετακινηθεί. Προσπαθούσαν ειλικρινά να γνωρίσουν και να εκτελέσουν το θέλημα του Θεού. Η διαπίστωση ότι υπήρξαν παραβάτες του νόμου Του τους προξένησε βαθιά λύπη. Επιθυμώντας να δείξουν την αφοσίωσή τους στο Θεό, άρχισαν τότε να αγιάζουν τη δική Του ημέρα του Σαββάτου.

[475]

Πολλές και επίμονες προσπάθειες καταβλήθηκαν για να ανατρέψουν την πεποίθησή τους αυτή. Δεν μπορούσε κανείς να αρνηθεί ότι αφού το επίγειο αγιαστήριο ήταν τύπος και σκιά του ουρανίου, ο νόμος ο τοποθετημένος στην κιβωτό του επιγείου ήταν το πραγματικό αντίγραφο του νόμου του φυλαγμένου στην κιβωτό του επουρανίου. Επομένως η αναγνώριση της αλήθειας της αναφερομένης στο θέμα του ουρανίου αγιαστηρίου συνεπάγονταν την παραδοχή των αξιώσεων του νόμου του Θεού, συμπεριλαμβανομένης και της τετάρτης εντολής. Εδώ ακριβώς έγκειτο το μυστικό της μεγάλης και αποφασιστικής αντίδρασης στην κατά πάντα εναρμονισμένη Γραφική αποκάλυψη σχετικά με την υπηρεσία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν να κλείσουν την πόρτα που ο Θεός είχε ανοίξει και να ανοίξουν την πόρτα που Εκείνος είχε κλείσει. Αλλ' Εκείνος «όστις ανοίγει και ουδείς κλείει και κλείει και ουδείς ανοίγει,» είχε δηλώσει: «Εξεύρω τα έργα σου· ιδού έθεσα ενώπιον σου θύραν ανεωγμένην και ουδείς δύναται να κλείσει αυτήν.» (Αποκ. 3:7-8.) Ο Χριστός άνοιξε τη θύρα—δηλαδή την πόρτα της λειτουργίας στα άγια των αγίων—φως ξεχύθηκε τότε από την ανοικτή θύρα του ουρανίου αγιαστηρίου και η τετάρτη εντολή αποκαλύφθηκε ότι αποτελεί μέρος του νόμου που φυλάσσεται εκεί. Και αυτό που είχε θεσπιστεί από το Θεό, κανείς δεν μπορούσε να το ανατρέψει.

Όσοι είχαν αποδεχθεί το φως του μεσιτικού έργου του Χριστού και του αιωνίου χαρακτήρα του νόμου του Θεού, ανακάλυψαν ότι οι ίδιες αυτές αλήθειες παρουσιάζονται στο κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης. Οι αγγελίες του κεφαλαίου αυτού σχηματίζουν στο σύνολό τους μία τριπλή προειδοποίηση που σκοπό έχει να προετοιμάσει τον κόσμο για την επιστροφή του Κυρίου. Η κοινοποίηση «ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού,» αναφέρεται στη λήξη του ιερατικού έργου του Χριστού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Διακηρύττει μία αλήθεια η οποία πρέπει να κοινοποιείται μέχρι που να λήξει το εξιλαστικό έργο του Σωτήρα και Αυτός να επιστρέψει στη γη για να παραλάβει το λαό Του. Η διαδικασία της κρίσης που άρχισε το 1844 θα συνεχιστεί ώσπου να εκδοθούν όλες γενικά οι ατομικές αποφάσεις ζώντων και νεκρών· ώστε αυτό παρατείνεται μέχρι το τέλος της ιστορίας της ανθρωπότητας. Προκειμένου να βρεθούν οι άνθρωποι προετοιμασμένοι για να παρουσιαστούν στην κρίση, το διάγγελμα τους προστάζει: «Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις

Αυτόν,» «και προσκυνήσατε τον ποιήσαντα τον ουρανόν, και την γήν, και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.» Το αποτέλεσμα της αποδοχής των αγγελιών αυτών εμφανίζεται στην ακόλουθη παράγραφο: «Εδώ είναι οι φυλάττοντες τας εντολάς του Θεού και έχοντες την μαρτυρίαν του Ιησού.» Προκειμένου να προετοιμαστούν για την ημέρα της κρίσης, οι άνθρωποι υποχρεούνται να τηρήσουν το νόμο του Θεού. Με βάση το νόμο αυτόν διερευνάται ο χαρακτήρας του καθενός κατά την κρίση. Ο απόστολος Παύλος δηλώνει: «Όσοι ημάρτησαν υπό νόμον, θέλουσι κριθῆ δια νόμου, ... εν τη ημέρα ότε θέλει κρίνει ο Θεός τα κρυπτά των ανθρώπων δια του Ιησού Χριστού.» Λέγει ακόμη ότι «οι εκτελεστοί του νόμου θέλουσι δικαιωθῆ.» (Ρωμ. 2:12-16.) Η πίστη είναι απαραίτητος παράγοντας στην τήρηση του νόμου του Θεού· επειδή «χωρίς πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις Αυτόν.» (Εβρ. 11:6.) «Και πάν ότι δεν γίνεται εκ πίστεως, είναι αμαρτία.» (Ρωμ. 14:23.)

Ο πρώτος άγγελος καλεί τους ανθρώπους να φοβηθούν το Θεό και να δώσουν δόξα σ' Αυτόν και να Τον προσκυνήσουν σαν Δημιουργό του ουρανού και της γης. Για να κάνουν αυτό, οφείλουν να δείξουν υπακοή στο νόμο Του. Ο φιλόσοφος Σολομών λέγει: «Φοβού τον Θεόν και φύλαττε τας εντολάς Αυτού· επειδή τούτο είναι το πάν του ανθρώπου.» (Εκκλ. 12:13.) Χωρίς την υπακοή στις εντολές Του καμία λατρεία δεν είναι ευάρεστη στο Θεό. «Αύτη είναι η αγάπη του Θεού, το να φυλάττωμεν τας εντολάς Αυτού.» (Α' Ιωάν. 5:3.) «Του εκκλίνοντος το ωτίον από του να ακούη τον νόμον, και η προσευχή αυτού θέλει είσθαι βδέλυγμα.» (Παρ. 28:9.)

Η υποχρεωτική προσκύνηση του Θεού απορρέει από το γεγονός ότι Αυτός είναι ο Δημιουργός και σ' Αυτόν οφείλουν την ύπαρξή τους όλα τα πλάσματά Του. Κάθε φορά που η Γραφή αναφέρεται στην αξίωση του Θεού για σεβασμό και λατρεία, πάνω από τις ειδωλολατρικές θεότητες, για αποδεικτικό στοιχείο παρουσιάζει πάντοτε τη δημιουργική Του ικανότητα. «Διότι πάντες οι θεοί των εθνών είναι είδωλα· ο δε Κύριος τους ουρανούς εποίησε.» (Ψαλμ. 96:5.)

[477] «Με τίνα λοιπόν θέλετε Με εξομοίωσει και θέλω εξισωθει· λέγει ο Άγιος. Σηκώσατε υψηλά τους οφθαλμούς σας, και ιδέτε, τις εποίησε ταύτα.» (Ης. 40:25-26.) «Ούτω λέγει Κύριος, ο ποιήσας τους ουρανούς, Αυτός ο Θεός ο πλάσας την γην και ποιήσας αυτήν Εγώ είμαι ο Κύριος και δεν υπάρχει άλλος.» (Ης. 45:18.) Ο Ψαλμωδός λέγει: «Γνωρίσατε ότι ο Κύριος είναι ο Θεός· Αυτός έκαμεν ημάς

[478]

και ουχί ημείς.» (Ψαλ. 100:3.) «Δεύτε ας προσκυνήσωμεν και ας προσπέσωμεν· ας γονατίσωμεν ενώπιον του Κυρίου του Ποιητού ημών.» (Ψαλ. 95:6.) Και αυτές οι άγιες υπάρξεις που λατρεύουν το Θεό στον ουρανό βασίζουν την εκδήλωση του σεβασμού τους στην ομολογία: «Άξιος είσαι, Κύριε, να λάβης την δόξαν και την τιμήν και την δύναμιν· διότι σύ έκτισας τα πάντα.» (Αποκ. 4:11.)

Στο κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης οι άνθρωποι καλούνται να λατρεύσουν το Δημιουργό. Και σαν αποτέλεσμα της διάδοσης της τριπλής αγγελίας, η προφητεία παρουσιάζει μία κατηγορία ανθρώπων που φυλάττουν τις εντολές του Θεού. Ανάμεσα στις εντολές αυτές είναι μία που άμεσα αποδεικνύει το Θεό σαν Δημιουργό. Η τετάρτη εντολή διακηρύττει: «Η ημέρα όμως η εβδόμη είναι Σάββατον Κυρίου του Θεού σου ... διότι εις εξ ημέρας εποίησεν Κύριος τον ουρανόν και την γήν, την θάλασσαν, και πάντα τα εν αυτή· εν δε τη ημέρα τη εβδόμη κατέπαυσε· δια τούτο ευλόγησε Κύριος την ημέραν του Σαββάτου και ηγίασεν αυτήν.» (Έξ. 20:10-11.) Αναφερόμενος στο Σάββατο ο Κύριος λέγει: «Ας είναι μεταξύ Εμού και υμών σημείον ώστε να γνωρίζητε ότι Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας.» (Ιεζ. 20:20.) Και ο λόγος που δίδεται σαν εξήγηση είναι: «Διότι εις έξ ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γήν, εν δε τη εβδόμη ημέρα κατέπαυσε και ανεπαύθη.» (Έξ. 31:17.)

«Η σπουδαιότητα του Σαββάτου σαν αναμνηστικό της δημιουργίας έγκειται στο ότι παρουσιάζει ένα μόνιμο αποδεικτικό στοιχείο για την οφειλή λατρείας στο Θεό»—επειδή Αυτός είναι ο Δημιουργός και εμείς τα δημιουργήματά Του.—«Όστε λοιπόν το Σάββατο αποτελεί το θεμέλιο της θεϊκής λατρείας, αφού διδάσκει τη σημαντική αυτή αλήθεια κατά τον πιο εντυπωσιακό τρόπο. Αυτό δεν συμβαίνει με καμία άλλη εντολή. Η πραγματική βάση για τη θεϊκή προσκύνηση όχι μόνο στην περίπτωση του Σαββάτου, αλλά και κατά γενικό κανόνα λατρείας, βρίσκεται στη διάκριση που υφίσταται ανάμεσα στον Ποιητή και στα πλάσματά Του. Η μεγάλη αυτή αλήθεια δεν μπορεί να περιέλθει ποτέ σε αχρηστία, ούτε πρέπει ποτέ να λησμονηθεί.» (Θ. Ν. Ανδρεως «*Ιστορησφ της Σαββατη,*» κεφ. 27.) Ο αντικειμενικός σκοπός του Θεού κατά τη θέσπιση του Σαββάτου στην Εδέμ ήταν να διατηρηθεί ανεξίτηλα χαραγμένη η αλήθεια αυτή στη διάνοια του ανθρώπου. Και όσο αποτελεί γεγονός ότι η δημιουργική ιδιότητα του Θεού συνεπάγεται έγκυρη αξίωση για τη λατρεία Του, άλλο τόσο το Σάββατο θα εξακολουθεί να ε-

ίναι σημείο Του και αναμνηστικό Του. Αν το Σάββατο είχε βρει παγκόσμια απήχηση, οι καρδιές και οι σκέψεις των ανθρώπων θα είχαν στραφεί στο Δημιουργό σαν αντικείμενο του σεβασμού και της λατρείας τους και δεν θα υπήρχαν στον κόσμο ειδωλολάτρες, άθεοι ή άπιστοι. Η τήρηση του Σαββάτου είναι ένδειξη αφοσίωσης προς τον πραγματικό Θεό, «τον ποιήσαντα τον ουρανό, την γήν, την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.» Συμπεραίνεται μ' αυτό ότι η αγγελία που εντέλλεται στους ανθρώπους να λατρεύσουν το Θεό και να τηρήσουν τις εντολές Του στρέφει την προσοχή τους ιδιαίτερα στην τήρηση της τετάρτης εντολής.

Σε αντιδιαστολή με όσους τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν την πίστη του Ιησού, ο τρίτος άγγελος αναφέρεται σε μία άλλη κατηγορία ανθρώπων που οι πλάνες τους καυτηριάζονται με μία επίσημη και τρομακτική προειδοποίηση: «Όστις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτού και λαμβάνει χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή της χειρός αυτού, και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού.» (Αποκ. 14:9-10.) Η κατανόηση της αγγελίας αυτής απαιτεί την ορθή ερμηνεία των αναφερομένων συμβόλων. Τι παριστάνει το θηρίο, η εικόνα, το χάραγμα;

Η προφητική συνοχή μέσα στην οποία απαντώνται τα σύμβολα αυτά αρχίζει με το δωδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Συγκεκριμένα με το δράκοντα που επεδίωξε να εξοντώσει το Χριστό κατά τη γέννησή Του. Διευθετείται ότι ο δράκοντας είναι ο Σατανάς. (Αποκ. 12:9) Αυτός ήταν ο ηθικός αυτουργός που εξώθησε τον Ηρώδη να θανατώσει το Σωτήρα. Αλλά ο κύριος συντελεστής του Σατανά στον πόλεμο εναντίον του Χριστού και του λαού Του κατά τα πρώτα χρόνια της χριστιανικής εποχής, ήταν η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία με την επικρατούσα θρησκεία της της ειδωλολατρείας. Ενώ λοιπόν ο δράκοντας κατά πρώτιστο ρόλο παριστάνει το Σατανά, συμβολίζει κατά δευτερεύουσα έννοια την ειδωλολατρική Ρώμη.

[480]

Στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο, (εδάφια 1-10,) παρουσιάζεται άλλο ένα θηρίο «όμοιο με πάρδαλι», στο οποίο ο δράκοντας έδωσε «την δύναμιν αυτού, και τον θρόνον αυτού και εξουσίαν μεγάλην.» Το σύμβολο αυτό, όπως η πλειοψηφία των Διαμαρτυρομένων παραδέχεται, παριστάνει την παπική εξουσία που διαδέχθηκε την αρχαία Ρωμαϊκή αυτοκρατορία στη δύναμη, στο θρόνο και στην κυριότητα. Για το θηρίο το όμοιο με τη λεοπάρδαλη λέγεται ότι «εδόθη εις αυτό στόμα λαλούν μεγάλα και βλασφημίας ... και ήνοιξε το

στόμα αυτού εις βλασφημίαν εναντίον του Θεού, να βλασφημήση το όνομα Αυτού, και την σκηνήν Αυτού, και τους κατοικούντας εν τω ουρανώ. Και εδόθη εις αυτό να κάμη πόλεμον με τους αγίους, και να νικήση αυτούς· και εδόθη εις αυτό εξουσία επί πάσαν φυλήν, και γλώσσαν και έθνος.» Η προφητεία αυτή, πανομοιότυπη σχεδόν με την περιγραφή του μικρού κέρατος του εβδόμου κεφαλαίου του Δανιήλ, αποδίδεται αναμφισβήτητα στον παπισμό.

Ο προφήτης αναφέρει: «Εδόθη εις αυτό εξουσία να κάμη πόλεμον τεσσαράκοντα δύο μήνας.» Πάλι ς΄ ένα άλλο σημείο λέγει: «Είδον μίαν των κεφαλών αυτού ως πεπληγωμένην θανατηφόρως.» Και συνεχίζει: «Όστις φέρει εις αιχμαλωσίαν, εις αιχμαλωσίαν υπάγει· όστις φονεύση με μάχαιραν, πρέπει αυτός να φονευθή με μάχαιραν.» Οι σαράντα δύο μήνες ισοδυναμούν με το διάστημα του «καιρού, καιρών και ημίσεως καιρού,» τριάμιση χρόνια, ή με τις 1260 μέρες του Δανιήλ 7—διάστημα κατά το οποίο η παπική εξουσία θα καταδυναστευε το λαό του Θεού. Η χρονική αυτή περίοδος, όπως είδαμε σε προηγούμενα κεφάλαια, άρχισε με την επικράτηση της παπικής υπεροχής το 538 και έληξε το 1798. Τη χρονιά εκείνη ο πάπας αιχμαλωτίστηκε από τα Γαλλικά στρατεύματα, η παπική δύναμη δέχθηκε τη θανατηφόρα της πληγή και η προφητεία «όστις φέρει εις αιχμαλωσίαν, εις αιχμαλωσίαν υπάγει,» βρήκε την εκπλήρωσή της.

Σ΄ αυτό το σημείο εμφανίζεται ένα καινούργιο σύμβολο. Ο προφήτης λέγει: «Είδον άλλο θηρίον ανεβαίνον εκ της γής, και είχε κέρατα δύο όμοια με αρνίου.» (Αποκ. 13:11.) Τόσο η όψη του θηρίου αυτού όσο και ο τρόπος της ανάρρησής του, δείχνουν ότι το έθνος το συμβολιζόμενο εδώ είναι διαφορετικό από τα έθνη τα περιγραφόμενα με τα προηγούμενα σύμβολα. Οι μεγάλες παγκόσμιες αυτοκρατορίες που κυριάρχησαν στη γη παρουσιάστηκαν στο Δανιήλ σαν αρπακτικά θηρία ανεβαίνοντας από τα ύδατα «όταν οι τέσσαρες άνεμοι του ουρανού συνεφόρμησαν επί την θάλασσαν την μεγάλην.» (Δαν. 7:2.) Στην Αποκάλυψη 17:15, δίνεται η εξήγηση ότι με τα ύδατα συμβολίζονται «λαοί και όχλοι, και έθνη και γλώσσαι.» Οι άνεμοι εξάλλου υποδηλώνουν πολέμους. Οι τέσσερεις άνεμοι του ουρανού «οίτινες συνεφόρμησαν επί την θάλασσαν την μεγάλην,» απεικονίζουν τις τρομερές σκηνές των κατακτήσεων και επαναστάσεων που εξασφάλισαν την υπεροχή στα βασίλεια αυτά.

[481]

[482]

Το δικέρατο όμως θηρίο που μοιάζει με αρνί παρουσιάζεται «αναβαίνον εκ της γής.» Αντί να εγκαθιδρυθεί ανατρέποντας άλλες δυνάμεις, το έθνος αυτό ιδρύεται πάνω σε ακατάκτητα ακόμη εδάφη και εξελίσσεται σιγά-σιγά και με τρόπο ειρηνικό. Δεν μπορούσε λοιπόν να εμφανιστεί ανάμεσα στα συνοστιζόμενα και συμπλεκόμενα κράτη της Γηραιάς Ευρώπης—την πολυτάραχη αυτή θάλασσα λαών, όχλων, εθνών και γλωσσών. Πρέπει να αναζητηθεί στο Δυτικό Ημισφαίριο.

Ποιο έθνος στο Νέο Κόσμο γύρω στα 1798 ανέρχονταν όλο και ψηλότερα σε δύναμη, με προοπτική κύρους και μεγαλοσύνης, επισύροντας την παγκόσμια προσοχή; Η εφαρμογή του συμβόλου δεν επιδέχεται καμία αμφιβολία. Ένα, και μόνο ένα έθνος, ανταποκρίνεται στα χαρακτηριστικά της προφητείας αυτής: Αναντίρρητα οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Πολλές φορές την ίδια αυτή ιδέα, κάποτε τα ίδια σχεδόν λόγια του εμπνευσμένου προφήτη χρησιμοποίησαν διάφοροι ιστορικοί και ρήτορες για την περιγραφή της εμφάνισης και ανάπτυξης του έθνους αυτού. Το θηρίο παρουσιάστηκε «αναβαίνον εκ της γής.» Σύμφωνα με τους σχολιαστές, η αναφερόμενη εδώ λέξη «αναβαίνον» στην κυριολεξία αποδίδεται σε κάτι που «μεγαλώνει ή ξεφυτρώνει όπως το φυτό.» Επί πλέον όπως είδαμε, το έθνος αυτό έμελλε να κάνει την εμφάνισή του σε ακατάκτητα ακόμη εδάφη. Ένας διάσημος συγγραφέας, περιγράφοντας την ανάρρηση των Ηνωμένων Πολιτειών, μιλάει για «το μυστήριο της εμφάνισής τους από το αχανές και λέγει ότι «αυξηθήκαμε σε αυτοκρατορία σαν ανθόρυβο φυτό.» (Γ. Α. Τωσενδ, «The New World's Empire of the Old,» σελ. 462.) Το 1850 μία Ευρωπαϊκή εφημερίδα χαρακτηριστικά περιέγραφε τις Ηνωμένες Πολιτείες σαν μία καταπληκτική «αναδυομένη» πολιτική εξουσία «που καθημερινά αυξάνει σε δύναμη και υπεροχή μέσα στη σιγαλιά της γης.» (The «Dublin Nation.») Ο Εδουάρδος Έβερτ σε μία αγόρευσή του με θέμα τους Πρωτοπόρους ιδρυτές του κράτους αυτού ανέφερε: «Απόμακρο μέρος ζητούσαν να βρουν· ακίνδυνο μέσα στην ασημότητά του και σίγουρο μέσα στην απομόνωση του όπου η μικρή εκκλησία του Λάϊνδεν να μπορεί να απολαμβάνει τη θρησκευτική ελευθερία: Να σε ποια πανίσχυρα εδάφη έφθασαν να υψώσουν τη σημαία του σταυρού με ειρηνικές κατακτήσεις» (Ομιλία στις 22 Δεκ. 1824 στο Πλύμουθ της Μασσαχουσέττης σελ. 11.)

[483]

«Και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου.» Τα κέρατα του αρνιού συμβολίζουν νεαρή ηλικία, αθωότητα και ήπιο χαρακτήρα και αποτελούν πιστή σκιαγράφηση του ποιού των Ηνωμένων Πολιτειών την εποχή που ο προφήτης τις οραματίστηκε να «ανεβαίνουν» κατά το 1798. Ανάμεσα στους Χριστιανούς εξόριστους που ζήτησαν άσυλο στην Αμερική για να αποφύγουν την καταπιεστική στάση των εστεμμένων και την αδιαλλαξία των ιερωμένων, υπήρχαν πολλοί αποφασισμένοι να ιδρύσουν ένα κράτος πάνω στις στερεές βάσεις της πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας. Οι απόψεις τους αυτές εξωτερικεύονται στο Διάγγελμα της Ανεξαρτησίας όπου διακηρύσσεται η μεγάλη αλήθεια ότι «όλοι οι άνθρωποι είναι γεννημένοι ίσοι,» και έχουν αναπόσπαστα δικαιώματα στη «ζωή, στην ελευθερία και στην επιδίωξη της ευτυχίας.» Και το Αμερικανικό Σύνταγμα εγγυάται στο λαό το δικαίωμα της αυτοδιοίκησης με την εκλογή αντιπροσώπων που εκλέγονται με λαϊκή ψηφοφορία για τη νομοθέτηση και την εφαρμογή των νόμων. Επιπλέον εξασφαλίζει την ανεξίθρησκειά επιτρέποντας στο κάθε άτομο να λατρεύει το Θεό σύμφωνα με τις υπαγορεύσεις της συνείδησής του. Η Δημοκρατία και ο Προτεσταντισμός απέβησαν οι θεμελιώδεις αρχές του έθνους, αποτελώντας το μυστικό της δύναμης και της ευημερίας του. Οι καταπιεζόμενοι και καταδυναστευόμενοι ολόκληρου του Χριστιανικού κόσμου απέβλεπαν ς' αυτή τη χώρα με ενδιαφέρον και με ελπίδα. Εκατομμύρια αποζήτησαν τις ακτές της με αποτέλεσμα οι Ηνωμένες Πολιτείες να καταστούν ένα από τα ισχυρότερα κράτη της γης.

Το θηρίο όμως με τα κέρατα του αρνιού «ελάλει ως δράκων. Και ενήργει όλην την εξουσίαν του πρώτου θηρίου ενώπιον αυτού, και έκαμνε την γήν και τους κατοικούντας εν αυτή να προσκυνήσωσι το θηρίον το πρώτον, του οποίου εθεραπεύθη η θανατηφόρος πληγή ... λέγον προς τους κατοικούντας επί της γης να κάμωσιν εικόνα εις το θηρίον το οποίον έχει την πληγήν της μαχαίρας και έζησεν.» (Αποκ. 13:11-14.)

Τα αρνίσια κέρατα και η δρακόντια φωνή παρουσιάζουν μια καταπληκτική αντίφαση ανάμεσα στις φαινομενικές διακηρύξεις και στις πράξεις του έθνους που σκιαγραφείται κατ' αυτόν τον τρόπο. Το έθνος «λαλεί» με την εφαρμογή των νομοθετικών και δικαστικών θεσπισμάτων του. Αυτή η εφαρμογή θα αποβεί η διάφευση των φιλελευθέρων και ειρηνικών αρχών που απετέλεσαν τα θεμέλια της

πολιτικής του. Η πρόρρηση ότι θα μιλήσει «ως δράκων» και θα εξασκήσει «όλην την εξουσίαν του πρώτου θηρίου» απερίφραστα προμηνύει τη βαθμιαία πρόοδο ενός πνεύματος αδιαλλαξίας και κατατρεγμού το οποίο είχε εκδηλωθεί από τα έθνη εκείνα που συμβολίζονται με το δράκοντα και τη λεοπάρδαλη. Και η δήλωση ότι το δικέρατο θηρίο «έκαμε την γήν και τους κατοικούντας εν αυτή να προσκυνήσωσι το θηρίον το πρώτον» υπονοεί ότι το έθνος αυτό θα κάνει χρήση της εξουσίας του για την επιβολή κάποιας θρησκευτικής εφαρμογής σαν εκδήλωση τιμής στον παπισμό.

Μία τέτοια στάση θα ήταν εντελώς αντίθετη προς τις αρχές του κράτους αυτού, προς τη μεγαλοφυΐα των φιλελευθέρων θεσπισμάτων του, προς τις σαφείς και επίσημες ανακοινώσεις του Διαγγέλματος της Ανεξαρτησίας και προς το Σύνταγμά του. Οι ιδρυτές του έθνους με μεγάλη σύνεση προσπάθησαν να διαζεύξουν την εκκλησία από την πολιτική εξουσία, αποσκοπώντας στην παράκαμψη των αναποφεύκτων αποτελεσμάτων της αδιαλλαξίας και του θρησκευτικού διωγμού. Το Σύνταγμα καθορίζει ότι «το Νομοθετικό Σώμα δεν δικαιοδοτείται να θεσπίζει νομοθετικά διατάγματα για την επιβολή της θρησκείας, ούτε για την απαγόρευση της ελεύθερης εξάσκησης της θρησκείας.» Επίσης ότι «η εξάσκηση κανενός ιδιαίτερου θρησκευματος μπορεί ποτέ να τεθεί όρος απαραίτητος για την κατάληψη οποιασδήποτε δημοσίας ή εμπιστευτικής θέσης στα πλαίσια της δικαιοδοσίας των Ηνωμένων Πολιτειών.» Μόνο με τη σκανδαλώδη παραβίαση των προστατευτικών αυτών θεσπισμάτων της εθνικής ελευθερίας θα μπορούσε οποιοσδήποτε θρησκευτικός νόμος να επιβληθεί από μέρος της κρατικής εξουσίας. Μία τέτοια πολιτική φαίνεται εξίσου ασυμβίβαστη όπως και το σύμβολο που την εκπροσωπεί: το θηρίο με τα αρνίσια κέρατα—το φαινομενικά αγνό, ήπιο και άκαχο—που μιλάει σαν δράκοντα.

[485]

«Λέγον προς τους καχοικούνχας επί χης γής να κάμωσιν εικόνα εις χο θηρίον.» Εδώ σαφέςχαχα απεικονίζεχαι ένα πολιχικό σύσχημα χου οποίου η νομοθεχική δύναμη βρίσχεχαι σχα χέρια χου λαού· άλλη μία περίχρανη απόδειξη όχι χο υποδεικνυόμενο από χην προφηχεία έθνος είναι οι Ηνωμένες Πολιχείες.

Τι είναι όμως η εικόνα χου θηρίου και πώς μπορεί να σχημαχισθεί· Η εικόνα διαμορφώνεχαι από χο δικέραχο θηρίο και αναφέρεχαι σαν «εικόνα εις χο θηρίον,» ή η «εικών ιοί2 θηρίου.» Για να μάθομε χι είναι η εικόνα και με ποιό χρόπο μπορεί να σχημαχισθε-

ί, πρέπει να μελετήσουμε χα χαρακχηρισχικά αυχού χου ίδιου χου θηρίου, δηλαδή χης παπωσύνης.

Όχαν η αρχέγονη εκκλησία διαφθάρηκε με χην απομάκρυνσή χης από χις απλές ευαγγελικές αρχές και με χην από μέρους χης παραδοχή ειδωλολαχρικών ηθών και εθίμων, έχασε χόχε χο Πνεύμα και χη δύναμη χου Θεού. Προκειμένου να ασχεί έλεγχο επάνω σχις συνειδήσεις χων ανθρώπων, επεζήχησε χην κραχική υποσχήριξη. Έχσι γεννήθηκε ο παπισμός, μία εκκλησία δηλαδή που εξούσιαζε χο κράχος και που χο χρησιμοποιούσε για χην υποσχήριξη χων συμφερόνχων χης, ιδιαίχера για χην χιμωρία χης «αίρεσης.» Για να φθάσουν μιά μέρα οι Ηνωμένες Πολιχίες να διαμορφώσουν εικόνα σχο θηρίο, θα πρέπει ο θρησκευχικός παράγονχας να κυριαρχήσει επάνω σχην πολιχική εξουσία με χέχοιον χρόπο ώσχε η κραχική εξουσία να χρησιμοποιηθεί επίσης από χην εκκλησία για χην επίχευξη χων επιδιώξεών χης.

Όσες φορές η εκκλησία απέκχησε πολιχική δύναμη, χην εξήσχησε πάνχοχε για χην χιμωρία χης διαφωνίας πρόσ χα θεσπίσμαχά χης. Όσες από χις Προχεςχανχικές εκκλησίες ακολούθησαν χο παράδειγμα χης Ρώμης συμμαχώνχας με πολιχικές δυνάμεις, εξέφρασαν χην ίδια επιθυμία για χην περισχολή χης ελευθερίας χης συνείδησης. Ένα σχεχικό παράδειγμα είναι οι μακρόχρονοι διωγμοί χων ανχιφρονούνχων πρόσ χις αρχές χης Αγγλικανικής Εκκλησίας. Καχά χο δέκαχο έκχο και δέκαχο έβδομο αιώνα, χιλιάδες από χους μη υποχαγμένους σχην επίσημη θρησκεία χου κράχους ιεροκήρυκες, αναγκάσθηκαν να εγχαχαλείψουν χις εκκλησίες χους, ενώ πολυάριθμοι ήχαν χόσο οι ιερωμένοι όσο και οι λαϊκοί που υποβλήθηκαν σε πρόσχιμο και φυλάχιση ή υπέσχησαν βασανισχήρια και μαρχυρικό θάναχο.

Η αποσχασία οδήγησε χην αρχαία εκκλησία να ζηχήσει χη συνδρομή χης πολιχικής εξουσίας· και αυχό προλείανε χο δρόμο για την άνοδο του παπισμού, δηλαδή του θηρίου. Ο απόστολος Παύλος είχε πεί ότι έπρεπε πρώτα να «έλθη η αποσχασία και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας.» (Β΄ Θεσ. 2:3.) Και η αποσχασία της σύγχρονης εκκλησίας θα προετοιμάσει ξανά το δρόμο για την εικόνα του θηρίου.

Η Γραφή δηλώνει ότι πρίν από την παρουσία του Κυρίου θα κυριαρχήσει μία κατάσταση πνευματικής κατάπτωσης παρόμοια με εκείνη των πρώτων χριστιανικών αιώνων. «Εν ταις εσχάταις ημέραις

θέλουσιν ελθεί καιροί κακοί- διότι θέλουσιν είσθαι οι άνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, απειθείς εις τους γονείς, αχάριστοι, ανόσιοι, άσπλαχνοι, αδιάλλακτοι, συκοφάνται, ακρατείς, ανήμεροι, αωιλάγαθοι, προδόται, προπετείς, τετυφλωμένοι. Φιλήδονοι μάλλον παοά Φιλόθεοι, έχοντεο μεν μορφήν ευσεβεία, ηρηνημένοι δε την δύναμιν αυτήο.» (Β΄ Τιμ. 3:1-5.) «Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εν υστέροις καιροίς θέλουσιν αποστατήσει τινές από της πίστεωσ, προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης, και εις διδασκαλίας δαιμόνιων.» (Α΄ Τιμ. 4:1.) Ο Σατανάς θα εργασθεί «εν πάσει δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψεύδους και εν πάσει απάτη της αδικίας.» Και όλοι όσοι «δεν εδέχθησαν την αγάπην της αλήθειας δια να σωθώσι,» θα εγκαταλειφθούν στο να αποδεχθούν «ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος.» (Β΄ Θεσ. 2:9-11.) Όταν προχωρήσει ς΄ αυτό το σημείο η ασέβεια, τα ίδια αποτελέσματα των πρώτων χριστιανικών αιώνων θα επακολουθήσουν.

Η μεγάλη δογματική ανομοιότητα που παρουσιάζουν οι Προτεσταντικές Εκκλησίες θεωρείται από πολλούς σαν κατηγορηματική απόδειξη ότι καμιά αποτελεσματική προσπάθεια δεν μπορεί να καταβληθεί ποτέ για την επιβολή μιάς αναγκαστικής δογματικής ομοιομορφίας. Αλλά χρόνια τώρα παρατηρείται μέσα στις εκκλησίες της Διαμαρτυρόμενης πίστης μία συνεχώς αυξανόμενη διακαής επιθυμία για την εκκλησιαστική ένωση, με βάση τα κοινά δογματικά δεδομένα. Προκειμένου να επιτευχθεί μία τέτοια ένωση, η συζήτηση των αντιλεγομένων θεμάτων—όσο σοβαρα και αν λογίζονται αυτά από την άποψη του λόγου του Θεού—πρέπει αναγκαστικά να αποφευχθεί.

[487] Ο Κάρολος Μπήτσερ, ς΄ ένα κήρυγμα του το 1846, ανέφερε ότι η ιερωσύνη «των ευαγγελικών Προτεσταντικών εκκλησιών όχι μόνο αποτελείται απ΄ αρχής μέχρι τέλους από μία τρομερή καταπίεση προκαλούμενη αποκλειστικά από ανθρώπινο φόβο, αλλά ζεί και κινείται και υπάρχει μέσα σε μια κατάσταση πραγμάτων ριζικής διαφθοράς, κάνοντας διαρκώς έκκληση στα κατώτερα στοιχεία της υπόστασής τους να κατασιγάσουν την αλήθεια και να κλίνουν γόνυ μπροστά στη δύναμη της αποστασίας. Αυτά δεν έκανε η Ρώμη· Και μήπως δεν επαναλαμβάνομε και εμείς τα ίδια· Τι περιμένουμε σε λίγο· Μιά καινούργια γενική σύνοδο! Μιά παγκόσμια συνέλευση! Μιά ευαγγελική συμμαχία, ένα οικουμενικό σύμβολο πίστης!»

(Κήρυγμα 22 Φεβρ. 1 846 στο Φορτ Ωαψνε της Ιντιάνας με θέμα «Τη Βιβλε α Συφφισιεντ ῥρεεδ.») Όταν αυτό επιτευχθεί, δεν υπολείπεται παρά ένα μόνο βήμα για την εξασφάλιση της ολοκληρωτικής ένωσης: η προσφυγή στη βία.

Όταν οι σημαντικότερες εκκλησίες των Ηνωμένων Πολιτειών συμπτυχθούν γύρω από τα κοινά μεταξύ τους δογματικά στοιχεία και ασκήσουν την επιρροή τους επάνω στο κράτος για την επιβολή των διαταγμάτων τους και την υποστήριξη των ιδρυμάτων τους, τότε η Διαμαρτυρόμενη Αμερική θα έχει σχηματίσει μία εικόνα Ρωμαϊκής ιεραρχίας, και η επιβολή κυβερνητικών κυρώσεων θα επακολουθήσει σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα.

Το δικέρατο θηρίο «έκαμε [διέταξε] πάντας, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελευθέρους και τους δούλους να λάβωσι χάραγμα επί της χειρός αυτών της δεξιάς, ή επί των μετώπων αυτών· και να μη δύναται μηδείς να αγοράση ή να πωλήση, ειμί ο έχων το χάραγμα, ή το όνομα του θηρίου, ή τον αριθμόν του ονόματος αυτού.» (Αποκ. 13:16-17.) Η αγγελία του τρίτου αγγέλου λέγει: «Όστις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτού και λαμβάνει χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή επί της χειρός αυτού και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού.» Το «θηρίον» της περιχοπής αυτής του οποίου η προσκύνηση επιβάλλεται από το δικέρατο θηρίο, είναι το πρώτο, το όμοιο με λεοπάρδαλη θηρίο, του δεκάτου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης—δηλαδή η παποσύνη. Η «εικόνα του θηρίου» παριστάνει την ιδιαίτερη όψη που θα πάρει ο αποστάτης Προτεσταντισμός όταν οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες καταφύγουν στην υποστήριξη της κρατικής δύναμης για την επιβολή των θεσπισμάτων τους. Υπολείπεται ακόμη να διασαφηνιστεί το «χάραγμα του θηρίου.» Στη [488] συνέχεια της προειδοποίησης κατά της προσκύνησης του θηρίου [489] και της εικόνας του, η προφητεία διακηρύσσει: «Εδώ οι φυλάττοντες τας εντολάς του Θεού και την πίστιν του Ιησού.» Αφού οι τηρητές των εντολών του Θεού παρουσιάζονται έτσι σε αντίθεση με τους προσκυνητές του θηρίου και της εικόνας του τους δεχομένους το χάραγμά του, έπεται ότι η τήρηση του νόμου του Θεού από το ένα μέρος, και η παράβασή του από το άλλο, αποτελούν τα διακριτικά σημεία ανάμεσα στους προσκυνητές του Θεού και στους προσκυνητές του θηρίου.

Κύριο χαρακτηριστικό του θηρίου—επομένως και της εικόνας του—είναι η παράβαση των εντολών του Θεού. Σχετικά με το μικρό κέρασ, τον παπισμό, ο Δανιήλ αναφέρει: «Θέλει διανοηθεί να μεταβάλει καιρούς και νόμους.» (Δαν. 7:25.) Και ο Παύλος αποδίδει στην ίδια αυτή δύναμη τους τίτλους: «ο άνθρωπος της αμαρτίας ... ο αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός.» Η μία προφητεία συμπληρώνει την άλλη. Μόνο με τη μεταλλαγή του νόμου του Θεού θα μπορούσε ο παπισμός να εξυψωθεί πάνω από το Θεό. Όσοι συνειδητά τηρούν τον αλλοιωμένο τώρα αυτό νόμο αποδίδουν φόρο τιμής στη δύναμη εκείνη την υπεύθυνη για την αλλοίωση. Μία τέτοια στάση υποταγής στον παπικό νόμο ισοδυναμεί με το χάραγμα,—το σημείο της υποταγής στον πάπα αντί στο Θεό.

Ο παπισμός πράγματι επεχείρησε να μεταβάλει το νόμο του Θεού. Η δεύτερη εντολή που απαγορεύει τη λατρεία των εικόνων έχει αφαιρεθεί από το Δεκάλογο, ενώ η τετάρτη εντολή έχει τροποποιηθεί κατά τρόπο που να εντέλλεται την τήρηση της πρώτης αντί της εβδόμης ημέρας για Σάββατο του Κυρίου. Οι Καθολικοί όμως θεολόγοι προβάλλουν σαν δικαιολογία για την παράληψη της δευτέρας εντολής τον πλεονασμό. Αφού η εντολή αυτή συμπεριλαμβάνεται στην πρώτη, ισχυρίζονται ότι περιττεύει και ότι ο νόμος αποδίδεται με την ίδια έννοια την οποία αρχικά του απέδωσε ο Θεός. Όστε αυτή δεν μπορεί να είναι η αλλαγή που αναφέρει ο προφήτης. Εδώ γίνεται λόγος για μιά προμελετημένη, μιά σκόπιμη μεταλλαγή: «Θέλει διανοηθή να μεταβάλει καιρούς και νόμους.» Την προφητεία αυτή ακριβέστατα εκπληρεί η μετατροπή της τετάρτης εντολής. Επειδή η μόνη αυθεντία που προβάλλεται γι' αυτήν είναι η αυθεντία της εκκλησίας. Εδώ απροκάλυπτα η παπική εξουσία τίθεται πάνω από τον ίδιο το Θεό.

[490]

Ενώ τους προσκυνητές του Θεού τους χαρακτηρίζει ιδιαίτερα ο σεβασμός προς την τετάρτη εντολή—αφού αυτή αποτελεί το σημείο της δημιουργικής Του δύναμης και το αποδεικτικό της θείκης αξίωσης για την απονομή ανθρώπινης τιμής και ευλαβείας—οι προσκυνητές του θηρίου χαρακτηρίζονται από τις προσπάθειές τους να κατακρημνίσουν το αναμνηστικό του Δημιουργού, εξυψώνοντας στη θέση του το θέσπισμα του παπισμού. Το ζήτημα της Κυριακής σημειώνει την αφετηρία των αλαζονικών παπικών αξιώσεων. Και η παπική προσφυγή στην κρατική συνδρομή εγκαινιάστηκε με την επιβολή της εξαναγκαστικής τήρησης της πρώτης ημέρας της εβδο-

μάδας ως «ημέρας του Κυρίου.» Η Γραφή όμως δεν παρουσιάζει την πρώτη, αλλά την έβδομη ημέρα για ημέρα του Κυρίου. Ο Χριστός είπε: «Ο Υιός του ανθρώπου Κύριος είναι και του Σαββάτου.» (Μάρκ. 2:28.) Η τετάρτη εντολή διακηρύσσει: «Η έβδομη ημέρα είναι Σάββατον Κυρίου.» Και μέσο του προφήτη Ησαΐα ο Κύριος το καθορίζει: «Αγία Μου ημέρα.» (Ης. 58:13.)

Ο ισχυρισμός ότι ο Χριστός μετέβαλε την ημέρα του Σαββάτου διαφεύδεται από τα ίδια του Χριστού τα λόγια: «Μη νομίσητε ότι ήλθον να καταλύσω τον νόμον ή τους προφήτας· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω. Διότι αληθώς σας λέγω, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γή, ιώτα έν, ή μία κεραία δεν θέλει παρέλθει από του νόμου, έως ού εκπληρωθώσι πάντα. Όστις λοιπόν αθετήση μίαν των εντολών τούτων των ελάχιστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών· όστις δε εκτελέση και διδάξη, ούτος μέγας θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών.» (Ματθ. 5:17-19.)

Κατά γενική ομολογία οι Διαμαρτυρόμενοι παραδέχονται ότι οι Γραφές δεν παρέχουν καμία εξουσιοδότηση για την αλλαγή του Σαββάτου. Το γεγονός αυτό σαφέστατα αναφέρεται στις δημοσιεύσεις της Αμερικανικής Εταιρείας Θρησκευτικών Φυλλαδίων, καθώς και της Αμερικανικής Ένωσης Κυριακών Σχολείων. Ένα από τα έργα αυτά ομολογεί την «απόλυτη σιωπή της Καινής Διαθήκης αναφορικά με οποιαδήποτε σαφή εντολή για το Σάββατο [αλλαγμένο στην Κυριακή ή την πρώτη ημέρα της εβδομάδας,] ή για ορισμένους κανόνες σχετικά με την τήρησή του.» (Γεοργε Ελλιοττ, «Τηε Αβιδινγ Σαββατη» σελ. 184.)

Ένας άλλος συγγραφέας παρατηρεί: «Μέχρι το θάνατο του Χριστού καμία μεταβολή δεν είχε επέλθει στην ημέρα αυτή» και «σύμφωνα με τις καταχωρημένες ενδείξεις, αυτοί [οι απόστολοι] δεν ... έδωσαν καμία σαφή εντολή που να υποστηρίζει την εγκατάλειψη του Σαββάτου της έβδομης ημέρας και την τήρησή του κατά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας.» (Α. Ε. Ωαφφλε, «Τηε Λορδ΄ς Δαψ,» σελ. 186-188.)

Οι Ρωμαιοκαθολικοί παραδέχονται ότι η μεταλλαγή του Σαββάτου είναι έργο της εκκλησίας τους και ισχυρίζονται ότι οι Διαμαρτυρόμενοι αναγνωρίζουν τη δύναμη της εκκλησίας αυτής με την τήρηση της Κυριακής αργίας. Στο εγχειρίδιο «ἄτηρολις ἄτεςησιμ οφ ἥριστιαν Ρελιγιον,» αναφέρεται η ακόλουθη δήλωση σαν απάντηση

[491]

στο ερώτημα σχετικά με την ημέρα αργίας που πρέπει να τηρηθεί κατά τον ορισμό της τετάρτης εντολής: «Σύμφωνα με την παλιά νομοθεσία, το Σάββατο ήταν η αγιασμένη ημέρα. Η εκκλησία όμως, διδαγμένη από τον Ιησού Χριστό και καθοδηγημένη από το Πνεύμα του Θεού, αντικατέστησε το Σάββατο με την Κυριακή: τώρα αγιάζουμε την πρώτη και όχι την έβδομη ημέρα. Κυριακή σημαίνει, και έγινε πλέον, η ημέρα του Κυρίου.»

Σαν ένδειξη του κύρους της Καθολικής Εκκλησίας, οι θεολογικοί συγγραφείς της αναφέρουν «αυτό ακριβώς το γεγονός της αλλαγής του Σαββάτου στην Κυριακή το οποίο παραδέχονται οι Διαμαρτυρόμενοι ... επειδή με το να τηρούν την Κυριακή αναγνωρίζουν την εξουσία της εκκλησίας στο να θεσπίζει τελετές και να τις επιβάλλει με τον κολασμό της αμαρτίας.» (Ηενρψ Τυβεριλλε, «Αν Αβριδγμεντ οφ τηε ήριστιαν Δοστρινε,» σελ. 58.) Τι άλλο λοιπόν μπορεί να είναι η αλλαγή του Σαββάτου εκτός από το σημείο ή το χάραγμα της αυθεντίας της Καθολικής Εκκλησίας, με άλλα λόγια «το χάραγμα του θηρίου»

Η Ρωμαϊκή εκκλησία δεν έχει παραιτηθεί από τις αξιώσεις της για την υπεροχή. Και όταν ο κόσμος και οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες δέχονται το Σάββατο της δικής της επινόησης απορρίπτοντας το Σάββατο της Γραφής, τότε στην πραγματικότητα δηλώνουν υποταγή στις αξιώσεις της αυτές. Μπορεί να επικαλούνται το κύρος των παραδόσεων και των Αγίων Πατέρων για τη μετατροπή. Με τον τρόπο όμως αυτόν παραγνωρίζουν εκείνες ακριβώς τις αρχές που τους ξεχωρίζουν από τη Ρώμη, ότι δηλαδή «η Γραφή και μόνο η Γραφή αποτελεί τη θρησκεία των Διαμαρτυρομένων.» Οι παπιστές τους βλέπουν ότι αυταπατώνται με το να κλείνουν εσκεμμένα τα μάτια μπροστά στα αδιάσειστα δεδομένα επί του θέματος αυτού. [492] Καθώς η κίνηση για την αναγκαστική τήρηση της Κυριακής αργίας [493] κερδίζει έδαφος, εκείνοι χαίρονται με τη σκέψη ότι νωρίς ή αργά ολόκληρος ο Προτεσταντικός κόσμος θα περιέλθει κάτω από το λάβαρο της Ρώμης.

Οι Ρωμαιοκαθολικοί δηλώνουν ότι «η τήρηση της Κυριακής από μέρους των Προτεσταντών αποτελεί την παρά τη θέλησή τους απότιση φόρου τιμής στην εξουσία της [Καθολικής] Εκκλησίας.» (Μονσιγνορ Σεγυρ, «Πλαιν Ταλκ αβουτ Προτεσταντισμ,» σελ. 213.) Η εξαναγκαστική επιβολή της Κυριακής αργίας από μέρους των Διαμαρτυρομένων Εκκλησιών αποτελεί εξαναγκαστική επιβο-

λή λατρείας του παπισμού—εννοείται του θηρίου. Όσοι, παρ' όλο ότι κατανοούν τις αξιώσεις της τετάρτης εντολής, προτιμούν να τηρούν το κίβδηλο αντί για το πραγματικό Σάββατο, δηλώνουν μ' αυτό τον τρόπο υποταγή στην εξουσία εκείνη που αυθαίρετα το θέσπισε. Αλλά μ' αυτή ακριβώς την πράξη χρησιμοποίησης βίας για την εκτέλεση ενός θρησκευτικού καθήκοντος μέσω της πολιτικής δύναμης, οι εκκλησίες οι ίδιες σχηματίζουν εικόνα στο θηρίο. Ωστε η εξαναγκαστική τήρηση της Κυριακής αργίας στις Ηνωμένες Πολιτείες ισοστοιχεί με την εξαναγκαστική λατρεία του θηρίου και της εικόνας του.

Οι Χριστιανοί όμως των περασμένων γενεών τήρησαν την Κυριακή έχοντας την ιδέα ότι τηρούσαν το Σάββατο της Γραφής. Και υπάρχουν σήμερα πραγματικοί Χριστιανοί μέσα σε όλες τις εκκλησίες, χωρίς την εξαίρεση της Ρωμαιοκαθολικής, που ειλικρινά πιστεύουν ότι η Κυριακή είναι η από το Θεό καθιερωμένη ημέρα αργίας. Ο Θεός δέχεται τις ειλικρινείς προθέσεις τους και την προς Αυτόν ακεραιότητά τους. Όταν όμως η Κυριακή αργία θα επιβληθεί με το νόμο και ο κόσμος θα ενημερωθεί σχετικά με την υποχρέωσή του έναντι του πραγματικού Σαββάτου, τότε όσοι εξακολουθούν να παραβαίνουν την εντολή του Θεού για να υπακούσουν σε μία διαταγή που καμία άλλη εγκυρότητα δεν έχει εκτός από την εγκυρότητα της Ρώμης, τότε απονέμουν μεγαλύτερη τιμή στην παποσύνη παρά στο Θεό. Απονέμουν σεβασμό στη Ρώμη και στη δύναμη η οποία επιβάλλει με τη βία το πρόσταγμα το εκπονημένο από τη Ρώμη. Προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του. Απορρίπτοντας τότε οι άνθρωποι το διάταγμα που ο Θεός αποκαλεί σημείο της εξουσίας Του για να τιμήσουν στη θέση του εκείνο που η Ρώμη διάλεξε σαν τεκμήριο της υπεροχής της, θα δεχθούν μ' αυτό τον τρόπο το σημείο της υποταγής τους στη Ρώμη, ή το «χάραγμα του θηρίου.» Αλλά μόνον όταν το ζήτημα θα έχει έτσι καθαρά εκτεθεί στα μάτια του κόσμου και όταν βρεθούν υποχρεωμένοι να εκλέξουν ανάμεσα στις εντολές του Θεού και στις εντολές των ανθρώπων, όσοι εξακολουθούν να ζουν στην παράβαση, θα λάβουν τελικά το «χάραγμα του θηρίου.»

Η τρομακτικότερη απειλή που απευθύνθηκε ποτέ σε θνητούς περιέχεται στο άγγελμα του τρίτου αγγέλου. Η αμαρτία αυτή θα πρέπει να είναι στο άκρο τρομερή ώστε να προκαλέσει την οργή του Θεού χωρίς κανένα ίχνος ευσπλαχνίας. Οι άνθρωποι δεν πρόκειται

να αφειθούν στο σκότος σχετικά μ' αυτό το τόσο σπουδαίο ζήτημα. Η προειδοποίηση κατά της αμαρτίας αυτής θα δοθεί πριν οι τιμωρίες του Θεού προσβάλουν τον κόσμο, ώστε όλοι να έχουν την ευκαιρία να τις αποφύγουν. Σύμφωνα με την προφητεία, ο πρώτος άγγελος δίνει την προειδοποίηση της αγγελίας του «εις πάν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν.» Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, αποτελώντας μέρος της τριπλής αυτής αγγελίας, διαδίδεται και αυτό σε όχι λιγότερο ευρεία έκταση. Η προφητεία το παριστάνει να μεταδίδεται με μία φωνή μεγάλη από έναν άγγελο που πετάει στο μεσουράνημα· και αυτό θα επισύρει την παγκόσμια προσοχή.

Σ' αυτή τη φάση του αγώνα, ολόκληρος ο Χριστιανικός κόσμος θα βρει διηρημένος σε δύο παρατάξεις: ς' αυτούς που τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν την πίστη του Ιησού, και ς' αυτούς που προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του και δέχονται το χάραγμά του. Μολονότι εκκλησία και κράτος θα συμπύξουν τις δυνάμεις τους για να εξαναγκάσουν «πάντας τους μικρούς και τους μεγάλους και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελεύθερους και τους δούλους» να λάβουν «το χάραγμα του θηρίου» (Αποκ. 13:16-17,) ο λαός του Θεού όμως δεν θα το λάβει. Ο προφήτης της Πάτμου οραματίζεται «εκείνους οίτινες ενίκησαν κατά του θηρίου και κατά της εικόνας αυτού, και κατά του χάραγματος αυτού, και κατά του αριθμού του ονόματος αυτού, ισταμένους επί την θάλασσαν την υαλίνην, έχοντας κιθάρας του Θεού. Και έψαλλον την ωδήν του Μωϋσέως, του δούλου του Θεού, και την ωδήν του Αρνίου.» (Αποκ. 15:2-3.)

Το μεταρρυθμιστικό έργο που έμελλε να πραγματοποιηθεί στις έσχατες ημέρες για την επαναφορά του Σαββάτου είχε προλεχθεί από τον προφήτη Ησαΐα: «Ούτω λέγει Κύριος: φυλάττετε κρίσιν, και κάμνετε δικαιοσύνην· διότι η σωτηρία Μου πλησιάζει να έλθη, και η δικαιοσύνη Μου να αποκαλυφθή. Μακάριος ο άνθρωπος όστις κάμνει τούτο, και ο υιός του ανθρώπου όστις κρατεί αυτό· όστις φυλάττει το σάββατον, ώστε να μη πράξη μηδέν κακόν.» «Περί δε των υιών του αλλογενούς, οίτινες ήθελον προστεθή εις τον Κύριον, δια να δουλεύωσιν εις Αυτόν, και να αγαπώσι το όνομα του Κυρίου, δια να είναι δούλοι Αυτού, όσοι φυλάττουσι το σάββατον ώστε να μη βεβηλώσωσιν αυτό, και κρατούσι την διαθήκην Μου, και τούτους θέλω φέρει εις το άγιόν Μου όρος, και θέλω ευφραίνει αυτούς εν τω οίκω της προσευχής Μου.» (Ης. 56:1-2, 6-7.)

Τα λόγια αυτά βρίσκουν την εφαρμογή τους στη χριστιανική εποχή, όπως περιγράφεται στο ίδιο κείμενο: «Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο συνάγων τους διεσχορπισμένους του Ισραήλ: Θέλω συνάξει έτι και άλλους εις αυτόν, εκτός των συνηγμένων αυτού.» (Εδ. 8.) Εδώ σκιαγραφείται η σύναξη των εθνικών σαν αποτέλεσμα του έργου του ευαγγελίου. Μία ιδιαίτερη ευλογία προφέρεται σε όσους από αυτούς τιμήσουν τότε το Σάββατο. Έτσι η τήρηση της τετάρτης εντολής επεκτείνεται πέρα από τη σταύρωση, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού, μέχρι τον καιρό που οι δούλοι Του θα έφθαναν να κηρύξουν το χαροποιό ευαγγελικό μήνυμα σε όλα τα έθνη.

Με τον ίδιο προφήτη ο Θεός εντέλλεται: «Δέσον την μαρτυρίαν, σφράγισον τον νόμον μεταξύ των μαθητών Μου.» (Ης. 8:16.) Η σφραγίδα του νόμου του Θεού βρίσκεται στην τετάρτη εντολή. Από όλες τις δέκα εντολές, αυτή είναι η μόνη στην οποία εμφανίζεται το όνομα και ο τίτλος του Νομοθέτη. Διακηρύττει ότι Αυτός είναι ο Δημιουργός του ουρανού και της γης αποδεικνύοντας μ' αυτό ότι μόνος Εκείνος έχει το δικαίωμα να απαιτεί το σεβασμό και τη λατρεία πάνω από κάθε άλλον. Εκτός από την εντολή αυτή, κανένα

άλλο στοιχείο δεν περιέχεται στο Δεκάλογο που να αποκαλύπτει ποιος ευθύνεται για τη νομοθέτησή του. Με την τροποποίηση του Σαββάτου από την παπική εξουσία, η σφραγίδα εξέλιπε από το νόμο. Αυτή τη σφραγίδα οι οπαδοί του Χριστού καλούνται να αποκαταστήσουν, επαναφέροντας το Σάββατο της τετάρτης εντολής στη νόμιμη θέση του σαν αναμνηστικό της αυθεντίας Του.

«Εις τον νόμον και εις την μαρτυρίαν.» Ενώ οι αντιθετικές θεωρίες και διδαχές πολλαπλασιάζονται διαρκώς, ο νόμος του Θεού εξακολουθεί να παραμένει ο μόνος αλάθητος κανόνας με βάση τον οποίο πρέπει να συγκρίνονται όλες οι γνώμες, οι διδαχές και οι θεωρίες. «Εάν δεν λαλώσι κατά τον λόγον τούτον, βεβαίως δεν είναι φώς εν αυτοίς,» λέγει ο προφήτης. (Ης. 8:20.)

Παρακάτω δίνεται η προσταγή: «Αναβόησον δυνατά, μη φεισθής· ύψωσον την φωνήν σου ως σάλπιγγα, και ανάγγειλον προς τον λαόν Μου τας ανομίας αυτών και προς τον οίκον Ιακώβ τας αμαρτίας αυτών.» Η επίπληξη δεν αφορά τον αμαρτωλό κόσμο, αλλά εκείνους που ο Θεός αποκαλεί «λαό Μου.» Αυτοί ακριβώς αποδοκιμάζονται για τις παραβάσεις τους. Όπως διασαφίζεται πιο κάτω: «Με ζητούσιν όμως καθ' ημέραν, και επιθυμούσι να μανθάνωσι τας οδούς Μου, ως έθνος το οποίον έκαμε δικαιοσύνην, και δεν εγκατέλιπε την κρίσιν του Θεού αυτού.» (Ης. 58:1-2.) Εδώ παρουσιάζεται μία τάξη ανθρώπων που θεωρούνται δίκαιοι και εκδηλώνουν ακραιφνή ζήλο στην υπηρεσία του Θεού. Αλλά η αυστηρή και επίσημη επίπληξη του καρδιογνώστη Θεού τους παρουσιάζει να ποδοπατούν τα θεϊκά εντάλματα. Ο προφήτης αναφέρει συγκεκριμένα για την περιφρονημένη εντολή: «Θέλεις ανεγείρει τα θεμέλια πολλών γενεών· και θέλεις ονομασθή ο Επιδιορθωτής των χαλασμάτων, ο Ανορθωτής των οδών δια του κατοικισμού. Εάν αποστρέψης τον πόδα σου από του σαββάτου, από του να κάμνης τα θελήματά σου εν τη αγία Μου ημέρα, και ονομάζης το σάββατον τρυφήν, αγίαν ημέραν του Κυρίου, έντιμον, και τιμάς αυτό, μη ακολουθών τας οδούς σου, μηδέ ευρίσκων εν αυτώ το θέλημά σου, μηδέ λαλών τους λόγους σου, τότε θέλεις εντρυφά εν Κυρίω.» (Ης. 58:12-14.) Και αυτή η προφητεία αφορά επίσης την εποχή μας. Το χάλασμα υπέστη ο νόμος του Θεού όταν η παπική εξουσία μετέβαλε την ημέρα του Σαββάτου. Ο καιρός όμως για την αποκατάσταση του θεϊκού θεσπίσματος έφθασε. Τα χαλάσματα πρέπει να επιδιορθωθούν και τα θεμέλια πολλών γενεών να αναστηλωθούν.

Αγιασμένο με το παράδειγμα της ανάπαυσης του Δημιουργού και με την ευλογία Του, το Σάββατο τηρήθηκε το ίδιο από τον αθώο ακόμη Αδάμ μέσα στη θεσπέσια Εδεμική ατμόσφαιρα, όπως και από τον παραβάτη, αλλά μετανοημένο κατόπιν Αδάμ, εξορισμένο από τη θελκτική κατοικία του. Τηρήθηκε επίσης από όλους τους πατριάρχες, από τον Άβελ μέχρι το δίκαιο Νώε, τον Αβραάμ και τον Ιακώβ. Τον καιρό της αιχμαλωσίας του εκλεκτού λαού στην Αίγυπτο, πολλοί, μέσα στην επικρατούσα ειδωλολατρεία, έχασαν την επίγνωση του νόμου του Θεού. Όταν όμως ο Κύριος απελευθέρωσε το λαό του Ισραήλ, διακήρυξε το νόμο Του μπροστά στα συγκεντρωμένα πλήθη ανάμεσα από σκηνές φαντασμαγορικού μεγαλείου, ώστε να μπορέσουν να γνωρίσουν το θέλημά Του και να Τον φοβούνται και να Τον υπακούουν παντοτινά.

Από εκείνη την ημέρα μέχρι σήμερα, τόσο η επίγνωση του νόμου του Θεού όσο και η αργία του Σαββάτου της τετάρτης εντολής, διατηρήθηκαν πάνω στη γη. Μολονότι ο «άνθρωπος της ανομίας» κατόρθωσε να ποδοπατήσει την αγία ημέρα του Θεού, όμως και ε” εκείνη ακόμη την εποχή της απολυταρχίας του, υπήρχαν πιστοί άνθρωποι κρυμμένοι σε απόμακρα μέρη οι οποίοι την τιμούσαν. Από τον καιρό της Μεταρρύθμισης και δώθε, υπήρξαν σε κάθε γενεά οι ολιγάριθμοι εκείνοι πιστοί που συνέχισαν την τήρησή της. Αν και συχνά υπήρξε ο στόχος του ονειδισμού και του κατατρεγμού, η μαρτυρία όμως για το αμετάβλητο του νόμου του Θεού και για την ιερή υποχρέωση της τήρησης του Σαββάτου της δημιουργίας εξακολούθησε χωρίς διακοπή.

Οι αλήθειες αυτές, όπως παρουσιάζονται στο κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης σε σχέση με το «αιώνιο ευαγγέλιο,» θα είναι χαρακτηριστικές της εκκλησίας του Χριστού ιδιαίτερα στον καιρό της παρουσίας Του. Επειδή σαν αποτέλεσμα της τριπλής αγγελίας ακολουθεί η δήλωση: «Εδώ οι φυλάττοντες τας εντολάς του Θεού και την πίστην του Ιησού.» Αυτό είναι το τελευταίο άγγελμα που θα ακουστεί πριν από την επιστροφή του Κυρίου. Αμέσως μετά τη διάδοση της αγγελίας αυτής, ο προφήτης αντικρύζει τον Υιό του ανθρώπου να έρχεται με όλη Του τη δόξα για να θερίσει το θερισμό της γης.

[498]

[499]

Αυτοί που είχαν δεχθεί το φως σχετικά με την ερμηνεία του αγιαστηρίου και το αμετάβλητο του νόμου του Θεού, ένοιωσαν χαρά και θαυμασμό μαζί καθώς αντιλαμβάνονταν να τους αποκαλύπτεται

το ωραίο και αρμονικό σύστημα της αλήθειας. Ο πόθος της καρδιάς τους ήταν τώρα, το φως αυτό, το τόσο πολύτιμο γι' αυτούς, να μεταδοθεί σε όλους τους Χριστιανούς. Και περίμεναν ότι όλοι θα το δέχονταν με χαρά. Αλήθειες όμως που θα τους εξέθεταν στα μάτια της κοινωνίας δεν γίνονταν εύκολα αποδεκτές από την πλειοψηφία των ισχυριζομένων ότι είναι οπαδοί του Χριστού. Η υπακοή της τετάρτης εντολής απαιτούσε θυσίες μπροστά στις οποίες η πλειοψηφία οπισθοχώρησε.

Όταν τα στοιχεία που απαιτούν την τήρηση του Σαββάτου εκτέθηκαν μπροστά τους, πολλοί σκέφθηκαν σύμφωνα με τη νοοτροπία του κόσμου: «Εμείς την Κυριακή έχουμε πάντοτε φυλάξει, όπως τη φύλαξαν και οι πατέρες μας και πολλοί καλοί και ευλαβείς άνθρωποι πέθαναν ευχαριστημένοι φυλάγοντάς την. Αν εκείνοι έπραξαν σωστά, και εμείς σωστά πράττουμε. Η τήρηση αυτού του νέου Σαββάτου θα κατέστρεφε τις αρμονικές σχέσεις μας με τον υπόλοιπο κόσμο και δεν θα είχαμε καμία επιρροή στους ανθρώπους. Τι μπορεί να κάνει μία μικρή ομάδα τηρητών της εβδόμης ημέρας μπροστά σ' ένα κόσμο ολόκληρο που φυλάγουν την Κυριακή.» Με παρόμοια επιχειρήματα προσπαθούσαν και οι Ιουδαίοι να δικαιολογήσουν την από μέρους τους απόρριψη του Χριστού. Αν οι πατέρες τους έγιναν αποδεκτοί από το Θεό με τις θυσίες και τις προσφορές που Του παρουσίαζαν, γιατί και τα παιδιά να μη μπορούν να αποκτήσουν τη σωτηρία τους ακολουθώντας την ίδια τακτική. Και στην εποχή του Λουθήρου, οι παπιστές ισχυρίζονταν ότι τόσοι πραγματικοί Χριστιανοί είχαν πεθάνει μέσα στην Καθολική θρησκεία: επομένως η θρησκεία εκείνη ήταν αρκετή για την εξασφάλιση της σωτηρίας. Τέτοιοι συλλογισμοί καταλήγουν στο να φράζουν το δρόμο κάθε προόδου στον τομέα της θρησκευτικής πίστης ή της έμπρακτης εφαρμογής.

Πολλοί ισχυρίζονταν ότι η τήρηση της Κυριακής αποτελούσε ένα πάγιο θέσπισμα και μία συνήθεια εκκλησιαστική επί πολλούς αιώνες. Στο επιχείρημα αυτό αντιτάσσονταν το γεγονός ότι το Σάββατο και η τήρησή του είχαν αρχαιότερη ακόμη καταγωγή και γενικότερη εφαρμογή, αφού το Σάββατο έχει την ίδια αρχαία προέλευση όπως και ο κόσμος και αγιάζεται τόσο από το Θεό όσο και από τους αγγέλους. Τον καιρό της θεμελίωσης της γης, «όταν τα άστρα της αυγής έφαλλον ομού και πάντες οι υιοί του Θεού ηλάαζον,» (Ιώβ 38:6-7, Γέν. 2:1-3,) τότε θεμελιώθηκε και το Σάββατο.

Ο θεσμός αυτός δεν ορίστηκε από καμία ανθρώπινη εξουσία, ούτε στηρίζεται πάνω σε ανθρώπινες παραδόσεις, αλλά νομοθετήθηκε από τον «Παλαιόν των Ημερών,» και εντάλθηκε από τον αιώνιο λόγο Του, ώστε δικαιολογημένα απαιτεί το σεβασμό μας.

Όταν το θέμα του μεταρρυθμιστικού έργου για την επαναφορά της πραγματικής ημέρας αργίας επέστησε την προσοχή του κόσμου, γνωστοί θεολόγοι επεδόθησαν στην παραποίηση του λόγου του Θεού, αποδίδοντας στη μαρτυρία του ερμηνείες τέτοιες που θα μπορούσαν να κατευνάσουν όσο το δυνατόν περισσότερο τα αφυπνισμένα πνεύματα. Και όσοι δεν ενδιαφέρονταν να ερευνήσουν οι ίδιοι την Αγία Γραφή, ικανοποιημένοι παραδέχονταν τα συμπεράσματα των άλλων, όταν μάλιστα αυτά ανταποκρίνονταν στις επιθυμίες τους. Κάθε λογής προσπάθειες καταβλήθηκαν για την ανατροπή της αλήθειας: επιχειρηματολογίες, σοφιστείες, παραδόσεις των Πατέρων και η αυθεντία της εκκλησίας. Για την υπεράσπιση του κύρους της τετάρτης εντολής, οι υποστηρικτές της προσκολλήθηκαν στη Γραφή. Με μοναδικό τους όπλο το λόγο της αλήθειας, τα απλοϊκά εκείνα άτομα αντιμετώπιζαν τις επιθέσεις των πολυμαθών ανθρώπων. Κατάπληκτοι και εξοργισμένοι οι τελευταίοι αυτοί, διαπίστωναν την αποτυχία των ρητορικών σοφισμάτων τους στο να ανατρέψουν τον ανεπιτήδευτο αλλά βάσιμο συλλογισμό εκείνων που τις γνώσεις τους αντλούσαν από τη Γραφή και όχι από τα επιστημονικά λεπτολογήματα των διαφόρων Σχολών.

Μη βρίσκοντας καμία Βιβλική βάση για την υποστήριξη των απόψεών τους—και λησμονώντας ότι η ίδια τακτική είχε τηρηθεί εναντίον του Χριστού και των αποστόλων Του, πολλοί επαναλάμβαναν με ακατάβλητη επιμονή: «Γιατί οι μεγάλοι άνθρωποι της κοινωνίας μας δεν το κατανοούν αυτό το θέμα του Σαββάτου· Ελάχιστοι πιστεύουν όπως εσείς. Δεν μπορεί να έχετε εσείς δίκαιο και όλος ο μορφωμένος κόσμος να έχει άδικο.»

Προκειμένου να πειστούν για το αβάσιμο παρομοίων αντιρρήσεων, δεν είχαν οι άνθρωποι παρά να στρέψουν την προσοχή τους στις διδασκαλίες της Γραφής και στο ιστορικό της ανέκαθεν συμπεριφοράς του Θεού προς το λαό Του. Ο Θεός εργάζεται με όσους ακούουν τη φωνή Του και υπακούουν στο θέλημά Του· με όσους δεν διστάζουν να πουν τη γυμνή αλήθεια εκεί όπου χρειάζεται, ούτε φοβούνται να κατακρίνουν προσφιλείς στους ανθρώπους αμαρτίες. Ο λόγος για τον οποίο ο Θεός συχνά προτιμά να μη αναθέτει σε

άτομα με μεγάλη μόρφωση και υψηλή κοινωνική θέση την ήγηση ενός μεταρρυθμιστικού κινήματος, είναι ότι αυτοί στηρίζονται στις ατομικές θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, στις θεωρίες και στα θεολογικά συστήματα και δεν αισθάνονται την ανάγκη να γίνουν οι διδακτοί του Θεού. Μόνο όσοι έρχονται σε στενή, προσωπική επαφή με την πηγή της σοφίας είναι σε θέση να καταλάβουν και να ερμηνεύσουν τις Γραφές. Μερικές φορές άτομα με περιορισμένη μόρφωση καλούνται να διακηρύξουν μία ορισμένη αλήθεια, όχι γιατί είναι αμόρφωτοι, αλλά γιατί αναγνωρίζοντας την αναξιότητά τους, δέχονται την καθοδήγηση του Θεού χωρίς να στηρίζονται στον εαυτό τους. Μαθητεύουν στο σχολείο του Χριστού και η αξία τους έγκειται αποκλειστικά στην ταπεινοφροσύνη και στην υπακοή. Εμπιστευόμενος ς” αυτούς τη γνώση της αλήθειας Του, ο Θεός τους περιβάλλει με μια τέτοια τιμή, που μπροστά της ωχριούν όλες οι ανθρώπινες τιμές και τα μεγαλεία του κόσμου.

Η πλειοψηφία των Αντβεντιστών απέρριψε την αλήθεια του αγιαστηρίου και του νόμου του Θεού και πολλοί εγκατέλειψαν τότε ολοκληρωτικά την πίστη του κινήματος του Αντβεντισμού και υιοθέτησαν παράλογες αντιφατικές απόψεις σχετικά με τις προφητείες τις εφαρμόσιμες στο έργο αυτό. Μερικοί έπεσαν στο λάθος του να προσδιορίζουν επανειλημμένες ακριβείς χρονολογίες για τη δεύτερα παρουσία του Χριστού. Το φως που τώρα περιέβαλλε το θέμα του αγιαστηρίου έφθανε για να τους αποδείξει ότι καμία προφητική περίοδος δεν επεκτείνεται μέχρι την ημέρα της δεύτερας παρουσίας και ότι η ακριβής χρονολογία της παρουσίας αυτής είναι άγνωστη. Αλλ’ αυτοί απορρίπτοντας το φως, εξακολουθούν να προσδιορίζουν κάθε φορά καινούργιες ημερομηνίες για την επιστροφή του Χριστού και κάθε φορά ένοιωθαν καινούργιες απογοητεύσεις.

[502] Στους Θεσσαλονικείς πιστούς που είχαν υιοθετήσει εσφαλμένες αντιλήψεις για την επιστροφή του Χριστού, ο απόστολος Παύλος συνέστησε να αντιπαραβάλλουν με προσοχή τις ελπίδες και τις προσδοκίες τους με το λόγο του Θεού. Τους ανέφερε, ορισμένες προθεσμίες με ανεκπλήρωτα ακόμη γεγονότα που έπρεπε να προηγηθούν από την παρουσία του Χριστού και τους απέδειξε ότι δεν είχαν λόγους για να περιμένουν το Χριστό στις μέρες τους. «Μηδείς ας μη σας εξαπατά κατ’ ουδένα τρόπον» (Β’ Θεσς. 2:3,) τους προειδοποιούσε. Αν ενέμεναν στις αστήρικτες από τη Γραφή προσδοκίες τους, θα έπαιρναν εσφαλμένη πορεία δράσης. Η απογοήτευση θα

τους εξέθετε στους χλευασμούς των απίστων. Θα κινδύνευαν να αποκάμουν αποκαρδιωμένοι, και θα έπεφταν στον πειρασμό να αμφιβάλλουν για τις επιτακτικές για τη σωτηρία τους αλήθειες. Η αποστολική παρότρυνση προς τους Θεσσαλονικείς περιέχει ένα σπουδαίο μάθημα για όσους ζούν στις έσχατες ημέρες. Πολλοί Αντβεντιστές αισθάνονταν ότι αν δεν στερώναν την πίστη τους επάνω σε μία καθορισμένη χρονολογία της παρουσίας του Κυρίου, δεν θα μπορούσαν να επιδοθούν με ζήλο και επιμέλεια στην κατάλληλη προετοιμασία. Αλλά με την αλλεπάλληλη έξαψη των ελπίδων τους και την απογοήτευση που ακολουθεί, η πίστη τους υφίσταται κάθε φορά τέτοιο δυνατό κλονισμό, που καταντάει σχεδόν αδύνατο γι' αυτούς να δώσουν τη δέουσα προσοχή στις βαρυσήμαντες προφητικές αλήθειες.

Η διακήρυξη μιας καθορισμένης χρονολογίας για την κρίση κατά τη διάδοση της πρώτης αγγελίας, ήταν ενταλμένη από το Θεό. Ο υπολογισμός των προφητικών περιόδων όπου στηρίζονταν η αγγελία εκείνη, τοποθετώντας τον τερματισμό των 2300 ημερών στο φθινόπωρο του 1844, είναι αναμφισβήτητος. Οι επανειλημμένες όμως προσπάθειες καθορισμού νέων χρονολογικών ορίων για την αφετηρία και τον τερματισμό των προφητικών περιόδων, καθώς και οι παράλογες επιχειρηματολογίες που προβάλλονται για την υποστήριξή τους, όχι μόνο αποσπούν την προσοχή από την παρούσα αλήθεια, αλλά οδηγούν γενικά στην περιφρόνηση όλων των καταβαλλομένων προσπαθειών για την ερμηνεία των προφητειών. Όσο περισσότερο πολλαπλασιάζονται και διαδίδονται οι καινούργιες αυτές της δευτέρας παρουσίας προηθεσίες, τόσο μεγαλύτερη επιτυχία σημειώνουν τα σχέδια του Σατανά. Κάθε φορά που περνάει η προηθεσία, ξεσηκώνει το χλευασμό και την καταφρόνια των ανθρώπων προς τους υποστηρικτές της, καλύπτοντας έτσι με γενική περιφρόνηση το μεγάλο κίνημα του Αντβεντισμού του 1843-1844. Όσοι επιμένουν στην πλάνη τους αυτή θα καταλήξουν να προσδιορίσουν μία ημερομηνία για την επιστροφή του Χριστού κάπου στο απώτερο μέλλον και, επαναπαυόμενοι μέσα στο λίκνισμα της ανύπαρκτης σιγουριάς, πολλοί δεν θα ξυπνήσουν από την πλάνη τους παρά όταν θα είναι πια πολύ αργά.

Η ιστορία του αρχαίου Ισραήλ αποτελεί μία ανάγλυφη εικόνα της πείρας που πέρασαν οι Αντβεντιστές. Ο Θεός οδήγησε το λαό Του στο κίνημα του Αντβεντισμού όπως οδήγησε το λαό του Ισραήλ

στην έξοδο από την Αίγυπτο. Με τη μεγάλη απογοήτευση, η πίστη τους δοκιμάσθηκε όπως δοκιμάσθηκε και η πίστη των Εβραίων στην Ερυθρά θάλασσα. Αν εξακολουθούσε ο λαός να εμπιστεύεται το χέρι που τους είχε οδηγήσει μέχρι τότε, θα αξιώνονταν να δουν το σωτήριο έργο του Θεού, Αν όλοι όσοι συνεργάστηκαν αρμονικά στο έργο του 1844 δέχονταν την αγγελία του τρίτου αγγέλου και τη μετέδιδαν με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, ο Θεός θα είχε επιτελέσει θαυμάσια πράγματα με τις προσπάθειές τους. Ένας χερίμαρρος φωτός θα είχε περιβάλει τον κόσμο. Εδώ και χρόνια πριν οι κάτοικοι της γης θα είχαν προειδοποιηθεί, η τελική φάση του έργου θα είχε επιτελεσθεί και ο Χριστός θα είχε ήδη εμφανιστεί για την απολύτρωση του λαού Του.

Δεν ήταν το θέλημα του Θεού να περιπλανώνται οι Ισραηλίτες σαράντα χρόνια στην έρημο. Η επιθυμία Του ήταν να τους οδηγήσει κατευθείαν στη γη Χαναάν και να τους εγκαταστήσει εκεί, έναν άγιο και ευτυχισμένο λαό. Αλλά «δια απιστίαν δεν ηδυνήθησαν να εισέλθωσι.» (Εβρ. 3:19.) Τα συνεχή ολισθήματα και η αποστασία τους τους έκαναν να απολεσθούν στην ερημιά και άλλοι παρουσιάστηκαν για να εισέλθουν στη Γη της Επαγγελίας. Ούτε και τώρα είναι θέλημα Θεού να βραδύνει τόσο πολύ η παρουσία του Χριστού και να παραμένει ο λαός Του τόσα πολλά χρόνια μέσα σ' αυτόν τον κόσμο της αμαρτίας και της θλίψης. Αλλά η απιστία τους χώρισε από το Θεό. Αφού αυτοί αρνήθηκαν να εκτελέσουν το έργο που τους είχε αναθέσει, άλλοι παρουσιάστηκαν για να κηρύξουν την αγγελία. Από ευσπλαχνία Του για τον κόσμο επιβραδύνει ο Χριστός την παρουσία Του, ώστε οι αμαρτωλοί να έχουν την ευκαιρία να ακούσουν την προειδοποίηση και να ζητήσουν να καταφύγουν σ' Αυτόν πριν ξεσπάσει η οργή του Θεού.

[504] Στις μέρες μας όπως και στις περασμένες εποχές, η υπόδειξη μιας αλήθειας που καυτηριάζει τις σύγχρονες αμαρτίες και πλάνες θα διαγείρει οπωσδήποτε αντίδραση. «Πας όστις πράττει φαύλα μισεί το φως, δια να μη ελεγχθώσι τα έργα αυτού.» (Ιωάν. 3:20.) Αφού οι άνθρωποι βλέπουν ότι η άποψή τους δεν έχει κανένα γραφικό στήριγμα, πολλοί μολαταύτα επιμένουν στο να την υποστηρίζουν πάση θυσία και με κακεντρέχεια διαβάλλουν το χαρακτήρα και τα κίνητρα εκείνων που υπερασπίζονται μία ανεπιθύμητη αλήθεια. Ακριβώς η ίδια διαγωγή εκδηλώθηκε σε κάθε εποχή. Ο Ηλίας κατηγορήθηκε ότι τάραττε τον Ισραήλ, ο Ιερεμίας ότι τον πρόδο-

σε, ο Παύλος ότι του βεβήλωσε το ναό. Απ' αρχής μέχρι σήμερα όσοι προσκολλώνται στην αλήθεια αποκηρύχθηκαν σαν στασιαστές, αιρετικοί ή σχισματικοί. Πλήθη ολόκληρα που αδυνατούν να πιστέψουν στο βέβαιο λόγο της προφητείας πιστεύουν χωρίς καμία αμφιβολία τις κατηγορίες που εκτοξεύονται εναντίον όσων τολμούν να ελέγχουν τις αμαρτίες του συρμού. Το πνεύμα αυτό θα εκδηλώνεται όλο και πιο έντονα με το πέρασμα του χρόνου. Και η Βίβλος με σαφήνεια διδάσκει ότι πλησιάζει ο καιρός οπότε η κυβερνητική νομοθεσία θα έρθει σε τέτοια σύγκρουση με το νόμο του Θεού, ώστε όσοι προτιμήσουν να μείνουν πιστοί σε όλες τις εντολές του Θεού θα έχουν να αντιμετωπίσουν μομφή και τιμωρία σαν να είναι κακοποιοί στοιχεία.

Εν όψη του γεγονότος αυτού, ποιο είναι το καθήκον του αγγελιοφόρου της αλήθειας; Πρέπει να συμπεράνει ότι η αλήθεια οφείλει να αποσοβηθεί, αφού συχνά το μοναδικό αποτέλεσμα είναι να διεγείρει τους ανθρώπους να παρακάμπτουν ή να ανθίστανται στις αξιώσεις της. Οχι. Κανένα περισσότερο δικαίωμα δεν έχει να κατακρατήσει τη μαρτυρία του λόγου του Θεού εξαιτίας της προκαλουμένης αντίδρασης, από ότι είχαν οι προηγούμενοι Μεταρρυθμιστές. Η ομολογία της πίστης από μέρους αγίων και μαρτύρων του παρελθόντος, έχει καταχωρηθεί για το καλό των μεταγενεστέρων ανθρώπων. Τα ζωντανά εκείνα παραδείγματα της αγιοσύνης και της σταθερής ακεραιότητας έχουν φθάσει μέχρι τις ημέρες μας με σκοπό να ενθαρρύνουν όσους καλούνται να παραστούν σύγχρονοι μάρτυρες για το Θεό. Η χάρη και η αλήθεια που τους χορηγήθηκε δεν ήταν μόνο για τον εαυτό τους, αλλά για να φωτίσει η γνώση του Θεού μέσω αυτών τον κόσμο. Έχει χορηγήσει ο Θεός ιδιαίτερο φως στους δούλους Του της σύγχρονης γενεάς: τότε αυτοί είναι υποχρεωμένοι να το μεταδώσουν στον κόσμο.

Στην παλιά εποχή ο Θεός είπε σε κάποιον που έπρεπε να μιλήσει στο όνομά Του: «Ο οίκος όμως Ισραήλ δεν θέλει να σου ακούση· διότι δεν θέλουν να εισακούωσιν Εμού.» (Ιεζ. 3:7.) Παρ' όλα αυτά όμως τον πρόσταξε: «Θέλεις λαλήσει τους λόγους Μου προς αυτούς, εάν τε ακούσωσιν, εάν τε απειθήσωσι.» (Ιεζ. 2:7.) Στο σύγχρονο δούλο του Θεού δίνεται η εντολή: «Ύψωσον την φωνήν σου ως σάλπιγγα, και ανάγγειλον προς τον λαόν Μου τας ανομίας αυτών και προς τον οίκον Ιακώβ τας αμαρτίας αυτών.» (Ης. 58:1.)

[505]

Ανάλογα με τις παρουσιαζόμενες ευκαιρίες, καθένας που έχει δεχθεί το φως της αλήθειας ευθύνεται με την ίδια ιερή και φοβερή υποχρέωση όπως ο προφήτης του Ισραήλ στον οποίο ο Θεός απηύθυνε τα ακόλουθα λόγια: «Υιέ ανθρώπου, Εγώ σε έθεσα φύλακα επί τον οίκον Ισραήλ· άκουσον λοιπόν λόγον εκ του στόματός Μου, και νουθέτησον αυτούς παρ' Εμού. Όταν λέγω εις τον άνομον, Άνομε, θέλεις εξάπαντος θανατωθή· και σύ δεν λαλήσης δια να αποτρέψης τον άνομον από της οδού αυτού, εκείνος μεν ο άνομος θέλει αποθάνει εν τη ανομία αυτού, πλην εκ της χειρός σου θέλω εκζητήσει το αίμα αυτού. Αλλ' εάν συ αποτρέπης τον άνομον από της οδού αυτού δια να επιστρέψη απ' αυτής, και δεν επιστρέψη από της οδού αυτού, εκείνος μεν θέλει αποθάνει εν τη ανομία αυτού, σύ δε ηλευθέρωσας την ψυχήν σου.» (Ιεζ. 33:7-9.)

Το σημαντικότερο πρόσκομμα τόσο για την αποδοχή όσο και για τη διάδοση της αλήθειας είναι ότι αυτή δημιουργεί ενόχληση και προκαλεί τα σκώμματα των ανθρώπων. Αυτό είναι το μοναδικό κατά της αλήθειας επιχείρημα που οι υποστηρικτές της δεν μπόρεσαν ποτέ να διαψεύσουν. Αλλά οι πραγματικοί ακόλουθοι του Χριστού, δεν πτοούνται απ' αυτό. Αυτοί δεν περιμένουν πρώτα να γίνει η αλήθεια δημοφιλής. Σίγουροι για το καθήκον τους, σηκώνουν εθελοντικά το σταυρό, κρίνοντας μαζί με τον απόστολο Παύλο ότι «η προσωρινή ελαφρά θλίψις ημών εργάζεται εις ημάς καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης,» (Β' Κορ. 4:17,) και θεωρώντας όπως ο Μωϋσής «τον υπέρ του Χριστού ονειδισμόν μεγαλύτερον πλούτον παρά τους εν Αιγύπτω θησαυρούς.» (Εβρ. 11:26.)

[506] Όποιες και αν είναι οι θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, μόνο οι άνθρωποι που κατά βάθος ζούν για τον κόσμο κινούνται από κίνητρα συνηθειών μάλλον παρά αρχών όταν πρόκειται για θρησκευτικά ζητήματα. Οφείλουμε να διαλέξουμε το σωστό επειδή είναι σωστό, αφήνοντας τις συνέπειες στα χέρια του Θεού. Για όλες τις μεγάλες μεταρρυθμίσεις του παρελθόντος, ο κόσμος οφείλει ευγνωμοσύνη σε ανθρώπους ήθους, πίστης και θάρρους. Με τέτοιους ανθρώπους πρέπει να διεκπεραιωθεί και το μεταρρυθμιστικό έργο των ημερών μας.

Ούτω λέγει Κύριος: «Ακούσατέ Μου, σεις οι γνωρίζοντες δικαιοσύνην. Λαέ εν τη καρδιά του οποίου είναι ο νόμος Μου. Μη φοβείσθε τον ονειδισμόν των ανθρώπων, μηδέ ταράττεσθε εις τας ύβρεις αυτών. Διότι ως ιμάτιον θέλει καταφάγει αυτούς ο σκώληξ,

και ως μαλλίον θέλει καταφάγει αυτούς ο σής· αλλ’ η δικαιοσύνη Μου θέλει μείνει εις τον αιώνα, και η σωτηρία Μου εις γενεάς γενεών.» (Ης. 51:7-8.)

Οπουδήποτε ο λόγος του Θεού μεταδόθηκε με πιστότητα, τα επακολουθήσαντα αποτελέσματα επεβεβαίωναν τη θείκη του προέλευση. Το Πνεύμα του Θεού συνόδευε το προειδοποιητικό άγγελμα των δούλων Του και ο λόγος μεταδίδονταν με δύναμη. Η συνείδηση των αμαρτωλών αφυπνίζονταν. Το φως εκείνο «το οποίο φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον,» φώτιζε τους μυστικούς θαλάμους της ψυχής και τα κρυφά του σκότους γίνονταν φανερά. Ο νους και η καρδιά καταλαμβάνονταν από ένα βαθύ αίσθημα ενοχής. Οι άνθρωποι πείθονταν «περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί της μελλούσης κρίσεως.» Έρχονταν σε επίγνωση της δικαιοκρισίας του Θεού και η ακαταλληλότητά τους να παρουσιαστούν όπως ήταν με το βάρος της ενοχής και της ρυπαρότητας μπροστά στο μεγάλο Ερευνητή των καρδιών τους γέμιζε με δέος. Μέσα στην απόγνωσή τους αναφωνούσαν και εκείνοι: «Τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου.» Καθώς ο σταυρός του Γολγοθά, σύμβολο της ανυπολόγιστης θυσίας για τη σωτηρία του αμαρτωλού τους αποκαλύπτονταν, έβλεπαν ότι τίποτε άλλο παρά μόνο η αξία του Χριστού μπορούσε να τους λυτρώσει από την ενοχή της αμαρτίας. Μόνο αυτό μπορούσε να τους συμφιλιώσει με το Θεό. Με πίστη και ταπείνωση δέχονταν τον Αμνό του Θεού τον αίροντα την αμαρτία του κόσμου και το αίμα του Χριστού τους εξασφάλιζε την άφεση «των προγενομένων αμαρτημάτων.»

Οι ψυχές αυτές παρουσίαζαν καρπούς αξίους της μετάνοιας. Πίστευαν, βαπτίζονταν και άρχιζαν μία ανακαινισμένη ζωή. Γίνονταν «νέα κτίσματα εν Χριστώ Ιησού»—όχι πια προσαρμοζόμενοι με τις πρότερες αμαρτωλές επιθυμίες, αλλά με πίστη στον Υιό του Θεού, ακολουθώντας τα ίχνη Του, αντανακλώντες το χαρακτήρα Του και «καθαρίζοντες εαυτούς καθώς Εκείνος είναι καθαρός.» Πράγματα που άλλοτε μισούσαν, τώρα τα αγαπούσαν και εκείνα που κάποτε αγαπούσαν, τώρα τα απεχθάνονταν. Οι περήφανοι και

ξοι και υπεροπτικοί μεταβάλλονταν σε συνετούς και σεμνοπρεπείς. Οι ανόσιοι μετατρέπονταν σε ευλαβείς, οι μέθυσοι σε εγκρατείς, οι έκλυτοι σε ηθικούς. Οι μάταιες συνήθειες του κόσμου αφήνονταν κατά μέρος. Οι Χριστιανοί επεδίωκαν ο στολισμός τους να είναι «ουχί ο εξωτερικός, ο του πλέγματος των τριχών και της περιθέσεως των χρυσίων, ή της ενδύσεως των ιματίων, αλλ' ο κρυπτός άνθρωπος της καρδιάς, κεκοσμημένος με την αφθαρσίαν του πράου και ησυχίου πνεύματος, το οποίον ενώπιον του Θεού είναι πολύτιμον.» (Α' Πέτ. 3:3-4.)

Θρησκευτικές αναζωπυρώσεις προκαλούσαν εξονυχιστικό αυτοέλεγχο και πραγματική ταπείνωση. Χαρακτηρίζονταν από σοβαρές, ειλικρινείς εκκλήσεις, απευθυνόμενες με τρυφερό ενδιαφέρον προς τους αμαρτωλούς για να αποδεχθούν τη δωρεά του αίματος του Χριστού. Άντρες και γυναίκες προσεύχονταν και αγωνίζονταν προσευχόμενοι στο Θεό για τη σωτηρία των ψυχών. Οι καρποί των αναζωπυρώσεων αυτών παρουσιάζονταν στη ζωή ατόμων που όχι μόνο δεν πτοούνταν από την αυταπάρνηση και τη θυσία, αλλά μάλλον χαίρονταν ότι είχαν κριθεί άξιοι να υποφέρουν ονειδισμούς και δοκιμασίες για το όνομα του Χριστού. Ο κόσμος παρακολουθούσε τη μεταμόρφωση στη ζωή εκείνων που άλλοτε αρκούνταν στο όνομα μόνο του Χριστιανού. Το περιβάλλον γύρω τους ευεργετείτο από την επιρροή αυτών που συλλέγοντας μαζί με το Χριστό, έσπερναν στο Πνεύμα για να θερίσουν στην αιωνιότητα. Γι' αυτούς εφαρμόζονταν τα λόγια: «Ελυπήθητε προς μετάνοιαν.» «Διότι η κατά Θεόν λύπη γεννά μετάνοιαν προς σωτηρίαν αμεταμέλητον· η λύπη όμως του κόσμου γεννά θάνατον. Διότι ιδού, αυτό τούτο, το ότι ελυπήθητε κατά Θεόν, πόσην σπουδήν εγέννησεν εις εσάς! αλλά απολογίαν, αλλά αγανάκτησιν, αλλά φόβον, αλλά πόθον, αλλά ζήλον, αλλ' εκδίκησιν! κατά πάντα απεδείξατε εαυτούς ότι είσθε καθαροί εις τούτο το πράγμα.» (Β' Κορ. 7:9-11.)

Αυτά είναι τα αποτελέσματα του έργου του Πνεύματος του Θεού. Καμία ένδειξη πραγματικής μετάνοιας δεν παρατηρείται αν δεν επέλθει η αναγέννηση. Αν επιστρέψει ο αμαρτωλός το ενέχυρο, αν αποδώσει τα κλοπιμαία, αν εξομολογηθεί τις αμαρτίες του και αν αγαπά το Θεό και τους συνανθρώπους του, μπορεί τότε να είναι βέβαιος ότι απέκτησε την ειρήνη με το Θεό. Τέτοια αποτελέσματα συνόδευαν τις θρησκευτικές αφυπνιστικές εκδηλώσεις του παρελθόντος. Κρίνοντας από τους καρπούς τους μπορούσε κανείς να πει

ότι αυτές έφεραν τη σφραγίδα της ευλογίας του Θεού για τη σωτηρία των ψυχών και για την εξύψωση της ανθρωπότητας.

Πολλά όμως από τα σύγχρονα θρησκευτικά κινήματα παρουσιάζουν μία χτυπητή αντίθεση στις εκδηλώσεις αυτές της θείκης χάρης που στα περασμένα χρόνια έστεφαν με επιτυχία τους κόπους των δούλων του Θεού. Είναι αλήθεια ότι παρατηρείται ένα πλατιά διαδεδόμενο θρησκευτικό ενδιαφέρον. Πολλοί ισχυρίζονται ότι έχουν αναγεννηθεί και μεγάλη κοσμοσυρροή παρατηρείται στις εκκλησίες. Παρ' όλα αυτά όμως, η φύση των αποτελεσμάτων δεν αποτελεί εγγύηση για την προοδευτική συνύπαρξη μιας πνευματικής ζωής. Η φλόγα του φωτός, φουντώνοντας για ένα διάστημα στην καρδιά, σβήνει σε λίγο ολότελα, αφήνοντας πίσω της σκοτάδι από το προηγούμενο ακόμη πιο πυκνό.

Οι δημοφιλείς θρησκευτικές αφυπνίσεις πολλές φορές στοχεύουν στην έξαψη της φαντασίας, στην αφύπνιση των συναισθημάτων, με το να ικανοποιούν το ενδιαφέρον για κάτι το καινούργιο και εντυπωσιακό. Αυτού του είδους οι αφυπνιζόμενοι ελάχιστα επιθυμούν να ακούσουν τις Γραφικές αλήθειες, ελάχιστα ενδιαφέρονται για τη μαρτυρία των αποστόλων και προφητών. Αν οι θρησκευτικές συναθροίσεις δεν παρουσιάζουν έντονες αισθησιακές εκδηλώσεις, δεν έλκονται από αυτές. Αγγελίες απευθυνόμενες στην αισθησιακά ουδέτερη λογική δεν βρίσκουν ανταπόκριση. Οι σαφείς προειδοποιήσεις του λόγου του Θεού, οι άμεσα σχετιζόμενες με τα αιώνια διαφέροντά τους, περνούν απαρατήρητες.

Για την πραγματικά αναγεννημένη ψυχή τα σημαντικότερα θέματα της ζωής είναι οι σχέσεις με το Θεό και με τα πράγματα που αφορούν την αιωνιότητα. Που όμως στις σημερινές εκκλησίες του κόσμου συναντά κανείς το Πνεύμα της καθιέρωσης στο Θεό. Αυτοί οι αναγεννημένοι δεν αποχωρίζονται από την υπερηφάνεια, ούτε από την αγάπη των εγκοσμίων. Δεν είναι τώρα περισσότερο πρόθυμοι να απαρνηθούν τον εαυτό τους, να σηκώσουν το σταυρό τους και να ακολουθήσουν τον πρᾶο και ταπεινό Ιησού, από ότι ήταν πριν από την καθιέρωσή τους. Η θρησκεία κατάντησε το σπόρ των απίστων και σκεπτικιστών, επειδή τόσοι πολλοί που φέρουν το όνομά της αγνοούν τις αρχές της. Η δύναμη της ευσέβειας έχει σχεδόν εκλείψει από πολλές εκκλησίες. Οι εκδρομές, οι θεατρικές παραστάσεις, οι εκκλησιαστικές αγορές, τα εξεζητημένα σπίτια, η ατομική επίδειξη απομάχρυναν τη σκέψη από το Θεό. Κινητή και α-

κίνητη περιουσία και κοσμικές απασχολήσεις αιχμαλωτίζουν το νού, ενώ πράγματα με αιώνιο ενδιαφέρον περνούν σχεδόν απαρατήρητα.

Παρά την παρακμή που γενικά παρατηρείται στον τομέα της πίστης και της ευσέβειας, υπάρχουν πραγματικοί οπαδοί του Χριστού μέσα ς” αυτές τις εκκλησίες. Πριν ξεσπάσει η τελική οργή του Θεού πάνω στη γη, θα εκδηλωθεί μία τέτοια αφύπνιση της αρχικής θεοσέβειας από μέρους του λαού Του που όμοια δεν έχει ξαναπαρουσιαστεί από την εποχή των αποστόλων. Το Πνεύμα και η δύναμη του ουρανού θα περιβάλλουν τους δούλους του Θεού. Τότε πολλοί θα εγκαταλείψουν τις εκκλησίες αυτές όπου η αγάπη του κόσμου αντικατέστησε την αγάπη του Θεού και του λόγου Του. Πολλοί, τόσο από τα λαϊκά μέλη όσο και από τους ποιμένες, πρόθυμα θα ασπασθούν τις μεγάλες αυτές αλήθειες που ο Θεός γνωστοποιεί για τη σύγχρονη εποχή μας με σκοπό να προετοιμάσει ένα λαό για τη δεύτερα παρουσία του Κυρίου. Αυτό το έργο επιθυμεί να το εμποδίσει ο εχθρός των ψυχών και πριν φθάσει η ώρα της δραστηριότητας αυτής, θα προσπαθήσει να το ματαιώσει αντικαθιστώντας το με ένα άλλο επίπλαστο. Θα κάνει να φανεί ότι τις εκκλησίες εκείνες που ο ίδιος επηρεάζει ακόμη με την απατηλή του δύναμη, ο Θεός τις επισκέπτεται με ιδιαίτερες ευλογίες Του. Θα παρουσιάζει τα πράγματα έτσι που οι άνθρωποι να τα εκλαμβάνουν σαν σπουδαίες πνευματικές εκδηλώσεις. Πλήθη ολόκληρα θα πανηγυρίζουν ότι ο Θεός εργάζεται κατά ένα θαυμάσιο τρόπο γι” αυτούς, ενώ στην πραγματικότητα άλλο είναι το πνεύμα που ενεργεί. Μεταμφιεσμένος κάτω από το θρησκευτικό μανδύα, ο Σατανάς θα επιζητήσει να επεκτείνει την επιρροή του πάνω στο χριστιανικό κόσμο.

Σε πολλά από τα αναζωπυρωτικά κινήματα του περασμένου μισού αιώνα, ενεργούσαν σε ευρεία ή περιορισμένη κλίμακα οι ίδιες εκείνες υποκινητικές δυνάμεις που θα εκδηλωθούν και στα ευρύτερα θρησκευτικά κινήματα του μέλλοντος. Οι δυνάμεις αυτές εξωτερικεύονται με μία έξαψη των αισθήσεων και συνίστανται από ένα κράμα γνήσιου και επίπλαστου, κατάλληλα συνυφασμένου για εξαπατικούς σκοπούς. Δεν χρειάζεται όμως να εξαπατηθεί κανείς. Εξετάζοντας κάτω από το φως του λόγου του Θεού, η αναγνώριση της φύσης των θρησκευτικών αυτών εκδηλώσεων δεν είναι δύσκολη. Οπουδήποτε οι άνθρωποι παραμελούν τη μαρτυρία των Γραφών, περιφρονώντας τις σαφείς, ψυχοσωτήριες αλήθειες που απαιτούν την αυταπάρνηση και την εγκατάλειψη των εγχοσμίων, εκεί μπορο-

ύμε να είμαστε βέβαιοι ότι δεν υπάρχει η ευλογία του Θεού. Και κρίνοντας με τον κανόνα που ο ίδιος ο Χριστός συνιστά, «από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς,» (Ματθ. 7:16,) είναι φανερό ότι αυτές οι εκδηλώσεις δεν είναι έργο του Πνεύματος του Θεού.

Με τις αλήθειες του λόγου Του, ο Θεός έχει αποκαλύψει στους ανθρώπους τον Εαυτό Του και σε όλους όσους τις δέχονται, αυτές χρησιμεύουν σαν ασπίδα ενάντια στις πλάνες του Σατανά. Η παραμέληση των αληθειών αυτών άνοιξε διάπλατα τις πόρτες ς" όλα τα τρωτά που τώρα έχουν πια γενικευτεί στο θρησκευτικό κόσμο. Η υπόσταση και η σπουδαιότητα του νόμου του Θεού εξέλιπαν σχεδόν από τα μάτια του κόσμου. Η εσφαλμένη αντίληψη για το χαρακτήρα, το αιώνιο κύρος και την υποχρεωτική τήρηση του νόμου του Θεού, οδήγησε σε πλάνες στον τομέα της πνευματικής ανάνηψης και της καθαγιασμένης ζωής των ανθρώπων και κατέληξε στην υποστολή της σημαίας της ευλάβειας μέσα στην εκκλησία. Εδώ πρέπει να αναζητηθεί το μυστικό που εξηγεί την απουσία του Αγίου Πνεύματος και της δύναμης του Θεού από τις σύγχρονες πνευματικές αναζωπυρώσεις.

Μέσα στις διάφορες χριστιανικές εκκλησίες, άνθρωποι με ήθος και χαρακτήρα ομολογούν και θρηνούν για το γεγονός αυτό. Ο καθηγητής Εδουάρδος Πάρκ, εκθέτοντας τους κινδύνους που απειλούν το σύγχρονο θρησκευτικό κόσμο, πολύ σωστά παρατηρεί: «Μία πηγή του κινδύνου είναι η παραμέληση του άμβωνα να εφιστά την προσοχή στην εφαρμογή του νόμου του Θεού. Αλλοτε ο άμβωνας αποτελούσε την ηχώ της φωνής της συνείδησης. ... Οι διασημότεροι θεολόγοι μας, μιμούμενοι το παράδειγμα του Διδασκάλου, προσέδιδαν μία θαυμάσια αίγλη στα κηρύγματά τους αναφερόμενοι στη σπουδαιότητα του νόμου, των προσταγμάτων του και των ενημερωτικών απειλών του. Επαναλάμβαναν τα δύο μεγάλα αξιώματα ότι ο νόμος είναι το αντίγραφο της θείκης τελειότητας και ότι ο άνθρωπος που δεν αγαπά το νόμο, δεν αγαπά ούτε το ευαγγέλιο· επειδή ο νόμος, όπως και το ευαγγέλιο, είναι ένας καθρέφτης όπου αντανακλάται ο πραγματικός χαρακτήρας του Θεού. Αυτός ο κίνδυνος οδηγεί ς" έναν άλλο: στην υποτίμηση του κακού που περικλείει η αμαρτία καθώς και του μεγέθους της και της βλαβερότητάς της. Όσο σημαντική είναι η νομιμότητα της εντολής, εξίσου σημαντικό είναι και το πταίσμα της παρακοής.

[512]

«Συνακόλουθος με τους παραπάνω κινδύνους είναι ο κίνδυνος της υποτίμησης της δικαιοσύνης του Θεού. Η τάση του σύγχρονου άμβωνα είναι να διαζεύξει τη θείκη δικαιοσύνη από την καλοκαγαθία του Θεού και να υποβιβάσει την τελευταία αυτή στη μοίρα του απλού αισθήματος, αντί να την ανεβάσει στο επίπεδο του ηθικού κανόνα. Ότι ο Θεός συνέζευξε χωρίζεται από το σύγχρονο θεολογικό καλειδοσκόπιο. Ο νόμος του Θεού είναι ένα καλό ή ένα κακό· Ένα καλό. Τότε η δικαιοσύνη είναι και αυτή καλή, αφού επιλαμβάνεται την εφαρμογή του νόμου. Ξεκινώντας οι άνθρωποι από τη συνήθεια να υποτιμούν το νόμο και τη δικαιοσύνη του Θεού—συνήθεια που πηγάζει από την απεχθή ανθρώπινη παρακοή—εύκολα μετά εξοικειώνονται στο να υποτιμούν τη χάρη εκείνη που εξασφαλίζει την εξιλέωση της αμαρτίας.» Έτσι το ευαγγέλιο χάνει την αξία και τη σπουδαιότητά του στα μάτια των ανθρώπων που σε λίγο δε διστάζουν να απορρίψουν και την ίδια τη Γραφή.

Πολυάριθμοι θεολόγοι υποστηρίζουν ότι με το θάνατό Του ο Χριστός κατήργησε το νόμο και επομένως οι άνθρωποι τώρα απαλλάσσονται από την υποχρέωση να τον τηρήσουν. Μερικοί τον παριστάνουν σαν δυσβάστακτο ζυγό και, σαν αντίθεση της δήθεν υποδούλωσης στο νόμο, εκθειάζουν την ελευθερία που υπόσχεται το ευαγγέλιο.

Αλλά οι προφήτες και οι απόστολοι δεν έβλεπαν έτσι τον άγιο νόμο του Θεού. Ο Δαβίδ έλεγε: «Θέλω περιπατεί εν ευρυχωρία διότι εξεζήτησα τας εντολάς Σου.» (Ψαλμ. 119:45.) Ο απόστολος Ιάκωβος που έγραψε μετά το θάνατο του Χριστού, χαρακτηρίζει το Δεκάλογο σαν «νόμον βασιλικόν» και «τελειον νόμον της ελευθερίας.» (Ιακ. 2:8, 1:25.) Και ο οραματιστής της Πάτμου, μισόν αιώνα μετά τη σταύρωση, προφέρει έναν ιδιαίτερο μακαρισμό επιφυλασσόμενο για τους «πράττοντας τας εντολάς Αυτού, δια να έχωσιν εξουσίαν επί το δένδρον της ζωής, και να εισέλθωσιν διά των πυλώνων εις την πόλιν.» (Αποκ. 22:14.)

Ο ισχυρισμός ότι ο Χριστός με το θάνατό Του κατήργησε το νόμο του Πατέρα Του είναι αβάσιμος. Αν ήταν δυνατό να αλλάξει ή να παραμεριστεί ο νόμος, τότε δεν θα ήταν ανάγκη να πεθάνει ο Χριστός για να σώσει τον άνθρωπο από την καταδίκη της αμαρτίας. Ο θάνατος του Χριστού όχι μόνο δεν καταλύει το νόμο, αλλά αντίθετα αποδεικνύει ότι ο νόμος είναι αναλλοίωτος. Ο Υιός του Θεού ήρθε για να «μεγαλύνη τον νόμον και καταστήση αυτόν έν-

τιμον.» (Ης. 42:21.) Ο Χριστός είπε: «Μη νομίσητε ότι ήλθον να καταλύσω τον νόμον ... έως αν παρέλθῃ ἡ γῆ, ἰώτα εν, ἢ μία κεραία δεν θέλει παρέλθει ἀπὸ του νόμου.» (Ματθ. 5:17,18.) Καὶ προσωπικά για τον Ἐαυτὸ Του δηλώνει: «Χαίρω, Θεέ μου, να εκτελώ το θέλημά Σου· και ο νόμος Σου εἶναι εν τω μέσω της καρδιάς Μου.» (Ψαλ. 40:8.)

Ο νόμος του Θεοῦ αποδεικνύεται ἀμετάβλητος ἀπὸ αὐτὴ τη φύση του. Αποτελεῖ την ἀποκάλυψη του θελήματος και του χαρακτήρα του Νομοθέτη. Ο Θεός εἶναι ἀγάπη, και ο νόμος Του εἶναι ἀγάπη. Οι δύο μεγάλες ἀρχές του συνοψίζονται στην ἀγάπη για το Θεό και στην ἀγάπη για τον ἄνθρωπο. «Εἶναι λοιπὸν εκπλήρωσις του νόμου ἡ ἀγάπη.» (Ρωμ. 13:10.) Ο χαρακτήρας του Θεοῦ εἶναι δικαιοσύνη και ἀλήθεια. Τέτοια εἶναι και ἡ φύση του νόμου Του. Ο Ψαλμωδός παρατηρεῖ: «Ο νόμος Σου εἶναι ἀλήθεια» και «πάντα τα προστάγματά Σου εἶναι δικαιοσύνη.» (Ψαλμ. 119, 142, 172.) Καὶ ο ἀπόστολος Παῦλος διακηρύττει και αὐτός: «Ο νόμος Σου εἶναι ἅγιος, και ἡ ἐντολή ἀγία και δικαία και ἀγαθή.» (Ρωμ. 7:12.) Ἐνας τέτοιος νόμος που εκφράζει το πνεῦμα και το θέλημα του Θεοῦ, δεν μπορεί παρά να εἶναι το ἴδιο αἰώνιος ὅπως και ο Ἐμπνευστής του.

Το ἔργο της πνευματικῆς ἀνάτασης και του ἀγιασμοῦ εἶναι να συμφιλιώσει τους ἀνθρώπους με το Θεό φέρνοντάς τους σε πλήρη ἐναρμόνιση με τις ἀρχές του νόμου Του. Δημιουργημένος ἀρχικά κατὰ την εικόνα του Θεοῦ, ο ἄνθρωπος βρισκόνταν σε τέλεια συνταύτιση με το χαρακτήρα και το νόμο του Θεοῦ. Οι ἀρχές της δικαιοσύνης ἦταν γραμμένες στην καρδιά του. Ἀλλά ἡ ἀμαρτία τον ἀποξένωσε ἀπὸ τον Πλάστη του. Τότε ἔπαψε πια ο ἄνθρωπος να ἀντανάκλα την εικόνα του Θεοῦ. Ἡ καρδιά του ἐπαναστάτησε κατὰ των ἀπαιτήσεων του θεϊκοῦ νόμου. «Διότι το φρόνημα της σαρκός εἶναι ἐχθρα εἰς τον Θεόν ἐπειδή εἰς τον νόμον του Θεοῦ δεν υποτάσσεται, ἀλλ' οὐδέ δύναται.» (Ρωμ. 8:7.) Ὅμως «τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ὥστε ἔδωκε τον Υἱόν Αὐτοῦ τον μονογενή,» για να ἐπαναφέρει τον ἄνθρωπο σε συμφιλίωση με το Θεό. Μόνον με την ἀξία του Χριστοῦ εἶναι δυνατόν να ἀποκατασταθοῦν οι ἀρμονικές σχέσεις του με το Δημιουργό του. Ἡ καρδιά του πρέπει να ἀνακαινιστεῖ με την ἐπέμβαση της θεϊκῆς χάριτος. Πρέπει να ἀναγεννηθεῖ «ἀνωθεν.» Χωρίς τη μεταλλαγὴ αὐτή—τη γνωστὴ σαν ἀναγέννη-

ση—ο Χριστός λέγει ότι «ουδείς δύναται να ίδη την βασιλείαν του Θεού.»

Πρώτο βήμα προς τη συμφιλίωση με το Θεό είναι η συναίσθηση της αμαρτίας. «Αμαρτία είναι η ανομία.» (Α΄ Ιωάν. 3:4.) «Επειδή δια του νόμου γίνεται η γνώρισις της αμαρτίας.» (Ρωμ. 3:20.) Για να αναγνωρίσει την ενοχή του, ο αμαρτωλός οφείλει να ελέγξει το χαρακτήρα του συγκρίνοντάς τον με το μεγάλο κανόνα της δικαιοσύνης του Θεού. Αυτός είναι ο καθρέφτης που αποδίδει μια ακριβή απεικόνιση του τέλειου χαρακτήρα και ικανώνει τον άνθρωπο να ανακαλύψει τις ατέλειες του δικού του χαρακτήρα.

Ο νόμος φανερώνει στον άνθρωπο τις αμαρτίες του, χωρίς όμως να του παρέχει κανένα θεραπευτικό μέσο. Υπόσχεται ζωή στο νομοταγή, ενώ στον παραβάτη γνωστοποιεί ότι ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος. Μόνο το ευαγγέλιο του Χριστού μπορεί να απαλλάξει τον αμαρτωλό από την καταδίκη και από το μολυσμό της αμαρτίας. Οφείλει να δηλώσει μεταμέλεια προς το Θεό, του οποίου το νόμο παραβίασε—επίσης πίστη προς το Χριστό ο οποίος είναι η εξιλαστική του θυσία. Μ΄ αυτό τον τρόπο αποκτά την «άφεσιν των προηγουμένων αμαρτημάτων,» και γίνεται συμμετοχος της θείκης φύσης. Θεωρείται παιδί του Θεού, αφού έλαβε το πνεύμα της υιοθεσίας και μ΄ αυτό φωνάζει: «Αββά, ο Πατήρ!»

Είναι λοιπόν τώρα ελεύθερος ο άνθρωπος να παραβεί το νόμο του Θεού· Ο Παύλος αποφαινεται σχετικά: «Νόμον λοιπόν καταργώμεν δια της πίστεως· Μη γένοιτο· αλλά νόμον συνιστώμεν.» (Ρωμ. 3:31.) «Ημείς οίτινες απεθάνομεν κατά την αμαρτίαν, πως θέλομεν ζήσει πλέον εν αυτή.» (Ρωμ. 6:2.) Και ο Ιωάννης διακηρύττει: «Αύτη είναι η αγάπη του Θεού· το να φυλάττωμεν τας εντολάς Αυτού· και αι εντολαί Αυτού βαρείαι δεν είναι. (Α΄ Ιωάν. 5:3.) Κατά την αναγέννηση, η καρδιά εναρμονίζεται με το Θεό και συμβιβάζεται με το νόμο Του. Μόλις γίνει η σπουδαία αυτή μεταλλαγή, ο αμαρτωλός περνάει από το θάνατο στη ζωή, από την αμαρτία στην αγιότητα, από την παράβαση και την ανταρσία, στην υπακοή και στη νομιμοφροσύνη. Η πρότερη ζωή της αποξένωσης από το Θεό τελειώνει· και αρχίζει μία νέα ζωή συμφιλίωσης, πιστότητας και αγάπης. Τότε είναι δυνατό «να πληρωθή η δικαιοσύνη του νόμου εις ημάς τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα.» (Ρωμ. 8:4.) Και τότε η φωνή της καρδιάς θα είναι: «Πόσον

αγαπώ τον νόμον Σου! Όλην την ημέραν είναι μελέτη μου.» (Ψαλμ. 119:97.)

«Ο νόμος του Κυρίου είναι άμωμος, επιστρέφων ψυχήν.» (Ψαλμ. 19:7.) Χωρίς το νόμο οι άνθρωποι δεν μπορούν να ορθογνώμησουν ούτε για τον άγιο και αγνό χαρακτήρα του Θεού, ούτε για τη δική τους ενοχή και ρυπαρότητα. Δεν μπορούν να συλλάβουν την πραγματική έννοια της αμαρτίας και επομένως δεν αισθάνονται την ανάγκη της μετάνοιας. Αγνοώντας την απελπιστική κατάστασή τους, σαν παραβάτες που είναι του θεϊκού νόμου, δεν συναισθάνονται πόσο μεγάλη ανάγκη έχουν από το εξιλαστικό αίμα του Χριστού. Δέχονται την ελπίδα της σωτηρίας χωρίς τη ριζική μεταλλαγή της καρδιάς ή την αναγέννηση της ζωής. Έτσι οι επιφανειακές αναγεννήσεις πολλαπλασιάζονται και πλήθη ενώνονται με την εκκλησία, χωρίς να έχουν ποτέ πραγματικά ενωθεί με το Χριστό.

Πλανεμένες διδαχές σχετικά με τον αγιασμό, που και αυτές απορρέουν από την παραμέληση ή την παραμέριση του θεϊκού νόμου, παίζουν σημαντικό ρόλο στα αναζωπυρωτικά κινήματα των ημερών μας. Οι διδαχές αυτές είναι όχι μόνο στη θεωρία λαθεμένες, αλλά και στην εφαρμογή επικίνδυνες. Ακριβώς επειδή βρίσκουν τέτοια μεγάλη απήχηση στο κοινό, θα έπρεπε οι άνθρωποι να εφιστήσουν ακόμη περισσότερο την προσοχή τους στο να κατανοήσουν τι ακριβώς διδάσκει η Γραφή στο σημείο αυτό.

Ο πραγματικός αγιασμός είναι Βιβλική διδαχή. Ο απόστολος Παύλος στην επιστολή του προς την εκκλησία της Θεσσαλονίκης παρατηρεί: «Τούτο είναι το θέλημα του Θεού, ο αγιασμός σας.» Και η προσευχή του είναι: «Αυτός ο Θεός της ειρήνης είτε να σας αγιάση ολοκλήρως.» (Α΄ Θεσς. 4:3, 5:23.) Η Βίβλος με σαφήνεια διδάσκει τι είναι ο αγιασμός και πως μπορεί να φθάσει κανείς σ' αυτόν. Στην προσευχή για τους μαθητές Του ο Σωτήρας ανέφερε: «Αγιάσον αυτούς εν τη αληθεία Σου ο λόγος ο ιδιός Σου είναι αλήθεια.» (Ιωάν. 17:17.) Ο Παύλος διδάσκει ότι η ζωή των πιστών πρέπει να είναι «ηγιασμένη δια του Πνεύματος του Αγίου.» (Ρωμ. 15:16.) Ποιο είναι το έργο του Αγίου Πνεύματος, ο Χριστός εξήγησε στους μαθητές Του: «Όταν δε έλθη Εκείνος, το Πνεύμα της αλήθειας θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν.» (Ιωάν. 16:13.) Και ο Ψαλμωδός λέγει: «Ο νόμος Σου είναι αλήθεια.» Ωστε λοιπόν ο νόμος και το Πνεύμα του Θεού αποκαλύπτουν στους

ανθρώπους τις μεγάλες αρχές της δικαιοσύνης τις ενσωματωμένες με το νόμο Του. Και αφού η εντολή του Θεού είναι «αγία και δικαία και καλή,» ένα ακριβές αντίγραφο της θείκης τελειότητας, συνάγεται μ' αυτό ότι ο χαρακτήρας που μέσο της υπακοής σχηματίζεται σύμμορφος με την εντολή αυτή, είναι και εκείνος άγιος. Ο Χριστός αποτελεί το τέλειο πρότυπο ενός τέτοιου χαρακτήρα. Λέγει: «Εγώ ετήρησα τας εντολάς του Πατρός Μου.» (Ιωάν. 15:10.) Και αλλού: «Εγώ κάμνω πάντοτε τα αρεστά εις Αυτόν.» (Ιωάν. 8:29.) Οι οπαδοί του Χριστού οφείλουν να εξομοιωθούν με Αυτόν, οφείλουν δηλαδή να σχηματίσουν με τη χάρη του Θεού χαρακτήρα σύμφωνο προς τις αρχές του Αγίου νόμου Του. Αυτός είναι ο αγιασμός όπως τον εννοεί η Γραφή.

Ένα τέτοιο έργο μόνο με πίστη στο Χριστό και με τη δύναμη του ενοικούντος Πνεύματος του Θεού μπορεί να επιτευχθεί. Ο Παύλος συμβουλεύει τους πιστούς: «Μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την εαυτών σωτηρίαν· διότι ο Θεός είναι ο ενεργών εν υμίν και το θέλειν και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν Αυτού.» (Φίλιπ. 2:12-13.) Ο Χριστιανός εξακολουθεί να υφίσταται την εσωτερική παρόρμηση της αμαρτίας, αλλά βρίσκεται σε διαρκή πόλεμο εναντίον της. Εδώ ακριβώς χρειάζεται η βοήθεια του Χριστού. Η θείκη δύναμη συμπράττει με την ανθρώπινη αδυναμία και ο πιστός αναφωνεί: «Χάρις εις τον Θεόν όστις δίδει εις ημάς την νίκην δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.» (Α' Κορ. 15:57.)

Οι Γραφές διδάσκουν με σαφήνεια ότι το έργο του αγιασμού είναι προοδευτικό. Όταν με την προσέλευσή του στο Θεό ο αμαρτωλός αποκτά με το αίμα του εξιλασμού την ειρήνη του μ' Αυτόν, εγκαινιάζει μόλις τότε την πορεία της χριστιανικής του ζωής. Τώρα πρέπει να βαδίζει προς την τελειότητα και να προχωρήσει προς «το τέλειον μέτρον του πληρώματος της ηλικίας του Χριστού.» Ο απόστολος Παύλος λέγει: «Έν πράττω, τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος, τρέχω προς τον σκοπόν δια το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού.» (Φιλ. 3:13-14.) Και ο Πέτρος μας παρουσιάζει τα σκαλοπάτια που οδηγούν μέχρι τον αγιασμό: «Καταβαλόντες πάσαν σπουδήν προσθέσατε εις την πίστην σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώσιν, εις δε την γνώσιν την εγκράτειαν, εις δε την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν, εις δε την ευσέβειαν την φιλαδελ-

φίαν, εις δε την φιλαδελφίαν την αγάπην ... διότι ταύτα κάμνοντες, δεν θέλετε πταίσει ποτέ.» (Β΄ Πέτ. 1:5-10.)

Όσοι φθάσουν στο σημείο του αγιασμού όπως τον εννοεί η Γραφή θα εκδηλώσουν ένα πνεύμα ταπεινοφροσύνης. Όπως ο Μωϋσής, έτσι και αυτοί οραματίζονται με δέος το μεγαλείο της αγιοσύνης και αναγνωρίζουν την αναξιότητά τους σε αντίθεση με την αγνότητα και την άφθαστη τελειότητα του Άπειρου Θεού.

Παράδειγμα πραγματικού αγιασμού αποτελεί ο προφήτης Δανιήλ. Η μακρόχρονη ζωή του υπήρξε μία άψογη υπηρεσία αφιερωμένη στον Κύριό του. Σύμφωνα με την ουράνια προσφώνηση ο Δανιήλ ήταν «ανήρ σφόδρα αγαπητός.» (Δαν. 10:11.) Και όμως, αντί να ισχυρίζεται ότι είναι αγνός και άγιος, ο τιμημένος αυτός προφήτης συνταύτισε τον εαυτό του με τον αμαρτωλό Ισραήλ καθώς εκλιπαρούσε το Θεό για το καλό του λαού του: «Ημείς,» έλεγε «δεν προσφέρομεν τας ικεσίας ημών ενώπιον Σου δια τας δικαιοσύνας ημών, αλλά δια τους πολλούς οικτιρισμούς Σου.» «Ημαρτήσαμεν, ησεβήσαμεν.» (Δαν. 9:18,15.) Και πιο κάτω αναφέρει: «Εγώ ελάλουν έτι, και προσηυχόμην, και εξομολογούμην την αμαρτίαν μου, και την αμαρτίαν του λαού μου Ισραήλ.» (Δαν. 9:20.) Αργότερα, όταν ο Υιός του Θεού παρουσιάστηκε μπροστά του για να του δώσει σχετικές οδηγίες, ο Δανιήλ λέγει: «Η ακμή μου μετεστράφη εν εμοί εις μαρασμόν, και δεν έμεινεν ισχύς εν εμοί.» (Δαν. 10:8.)

Όταν ο Ιώβ διέκρινε τη φωνή του Θεού μέσα από τον ανεμοστρόβιλο, φώναξε: «Βδελύττομαι εμαυτόν και μετανοώ εν χώματι και σποδώ.» (Ιώβ 42:6.) Όταν ο Ησαΐας είδε τη δόξα του Θεού και άκουσε την προσφώνηση των χερουβείμ, «Άγιος, άγιος, άγιος. Κύριος των δυνάμεων.» αναφώνησε: «Ή τάλας εγώ! διότι εχάθην.» (Ης. 6:3,5.) Ο Παύλος, αφού «ηρπάγη έως τρίτου ουρανού και ήκουσεν ανεκκλάλητα λόγια, τα οποία δεν συγχωρείται εις άνθρωπον να λαλήση,» (Β΄ Κορ. 12:3-4,) ονομάζει τον εαυτό του «τον πλέον ελάχιστον πάντων των αγίων.» (Εφ. 3:8.) Και ο Ιωάννης, ο αγαπημένος μαθητής που έγειρε στο στήθος του Χριστού και που αντίκρισε τη δόξα Του, έπεσε σαν νεκρός στα πόδια ενός αγγέλου.

[518] (Αποκ. 1:17.) Καμία αυτοεξύψωση, καμία καυχησιολογία επειδή ε-

[519] λευθερώθηκαν από τα δεσμά της αμαρτίας δεν αρμόζει ς” αυτούς που βαδίζουν στη σκιά του σταυρού του Γολγοθά. Αναγνωρίζουν ότι οι αμαρτίες τους ευθύνονται για την σπαραξικάρδια αγωνία που προξένησαν στον Υιό του Θεού και αυτή η σκέψη τους κρατάει

ταπεινούς. Εκείνοι που ζούν πλησιέστερα στο Χριστό διακρίνουν καθαρότερα την ευπάθεια και αμαρτωλότητα της ανθρώπινης φύσης και έχουν για μοναδική τους ελπίδα την αξία ενός σταυρωμένου και αναστημένου Σωτήρα.

Ο αγιασμός που κατακτά διαρκώς έδαφος στο σημερινό θρησκευτικό κόσμο, προσκομίζει ένα πνεύμα αυτοεξύψωσης και περιφρόνησης του νόμου του Θεού που τον χαρακτηρίζει ξένο προς τη θρησκεία της Γραφής. Οι υποστηρικτές του πρεσβεύουν ότι ο αγιασμός είναι έργο της στιγμής μέσω του οποίου, μόνο με την πίστη, φθάνει κανείς στην τελειότητα της καθιερωμένης ζωής: «Πίστεψε μόνο,» λένουν, «και θα δεχθείς την ευλογία.» Υποτίθεται ότι καμία πρόσθετη προσπάθεια δεν χρειάζεται να καταβληθεί γι' αυτή τη δωρεά. Ταυτόχρονα αρνούνται το κύρος του νόμου του Θεού με το πρόσχημα ότι έχουν απαλλαγεί από την υποχρέωση της τήρησης των εντολών. Είναι όμως ποτέ δυνατόν να αγιάζονται οι άνθρωποι σύμφωνα με το θέλημα και το χαρακτήρα του Θεού, χωρίς να υποτάσσονται στις αρχές εκείνες που αποτελούν την έκφραση της φύσης και του θελήματος Του και καθιστούν γνωστό τι είναι αυτό που Τον ευαρεστεί:

Η επιθυμία των ανθρώπων να προσκολληθούν σε μία εύκολη θρησκεία, μία θρησκεία χωρίς απαιτήσεις και αγώνες, χωρίς υπαγωγή και χωρισμό από τις τρέλες του κόσμου, είναι εκείνη που κατέστησε τη διδαχή της «πίστης και αποκλειστικά της πίστης» τόσο δημοφιλή. Τι λέγει όμως ο λόγος του Θεού. Ο απόστολος Ιάκωβος τονίζει: «Τι το όφελος, αδελφοί μου, εάν λέγη τις ότι έχει πίστιν, και έργα δεν έχη· μήπως η πίστις δύναται να σώσει αυτόν· ... θέλεις να γνωρίσης ώ άνθρωπε μάταιε, ότι η πίστις χωρίς των έργων είναι νεκρά· Αβραάμ ο πατήρ ημών δεν εδικαιώθη εξ έργων, ότε προσέφερεν Ισαάκ τον υιόν αυτού επί το θυσιαστήριον· Βλέπεις ότι η πίστις συνήργει εις τα έργα αυτού, και εκ των έργων η πίστις ετελειώθη· ... Βλέπετε λοιπόν ότι εξ έργων δικαιούται ο άνθρωπος και ουχί εκ πίστεως μόνον· (Ιακ. 2:14-24.)

Η μαρτυρία του λόγου του Θεού αντιτίθεται ς' αυτή τη δελεαστική διδαχή της πίστης χωρίς έργα. Το να απαιτεί κανείς την εύνοια του Ουρανού χωρίς να συμμορφώνεται με τους όρους που εξασφαλίζουν το έλεος του Θεού, δεν είναι πίστη· είναι προπέτεια. Επειδή η πραγματική πίστη είναι θεμελιωμένη πάνω στις υποσχέσεις και στα προμηθευτικά μέσα των Γραφών.

Κανείς ας μη εξαπατάται ότι μπορεί να φθάσει στον αγιασμό αν εσκεμμένα αθετεί και μία μόνο από τις απαιτήσεις του Θεού. Η διάπραξη μιας γνωστής αμαρτίας κατασιγάζει την καταμαρτυρούσα φωνή του Πνεύματος και αποξενώνει την ψυχή από το Θεό. «Αμαρτία είναι η ανομία.» Και «πás ο αμαρτάνων [ο παραβαίνων τον νόμον] δεν είδεν Αυτόν, ουδέ εγνώρισεν Αυτόν.» (Α΄ Ιωάν. 3:6.) Αν και ο Ιωάννης στις επιστολές του ασχολείται τόσο βαθιά με το θέμα της αγάπης, δεν διστάζει όμως να αποκαλύψει τον πραγματικό χαρακτήρα εκείνης της κατηγορίας των ανθρώπων που ενώ διατείνονται ότι έφθασαν στον αγιασμό, εξακολουθούν να ζούν παραβαίνοντας το έργο του Θεού. «Όστις λέγει εγνώρισα Αυτόν, και τας εντολάς Αυτού δεν φυλάττει, ψεύστης είναι και εν τούτω η αλήθεια δεν υπάρχει. Όστις όμως φυλάττη τον λόγον Αυτού, αληθώς εν τούτω η αγάπη του Θεού είναι τετελειωμένη.» (Α΄ Ιωάν. 2:4-5.) Έτσι δοκιμάζεται η θρησκεία του καθενός. Είναι αδύνατο να αποδοθεί σε οποιονδήποτε άνθρωπο η αγιότητα αν αυτός δεν αντιπαραβληθεί με το μοναδικό του Θεού κανόνα αγιοσύνης τόσο στον ουρανό, όσο και στη γη. Άτομα που δεν εκτιμούν τη βαρύτητα του ηθικού νόμου, που υποτιμούν και κρίνουν ασήμαντα τα διατάγματα του Θεού, που παραβαίνουν έστω και μία από τις ελάχιστες εντολές του Θεού και διδάσκουν τους συνανθρώπους τους να κάνουν το ίδιο, δεν έχουν καμία αξία στα μάτια του Ουρανού και μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι οι ισχυρισμοί τους είναι αβάσιμοι.

Και μόνος ο ισχυρισμός ότι τώρα είναι χωρίς αμαρτία, αποτελεί απόδειξη ότι μακριά απέχει από του να είναι άγιος ο ισχυριζόμενος. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχει ορθή αντίληψη για την απέραντη αγνότητα και αγιοσύνη του Θεού, ούτε ξέρει σε ποιο σημείο πρέπει να φθάσουν εκείνοι που επιθυμούν να βρεθούν εναρμονισμένοι με το χαρακτήρα Του. Όταν ο άνθρωπος θεωρεί τον εαυτό του άγιο, δεν έχει πραγματική αντίληψη ούτε για την αγνότητα και την υπέροχη ερασιμότητα του Ιησού, ούτε για την κακοήθεια και τη μισαρότητα της αμαρτίας. Όσο πιο μακρινή η απόσταση που τον χωρίζει από το Χριστό, και όσο πιο ανεπαρκής η από μέρους του εκτίμηση του χαρακτήρα και των αξιώσεων του Θεού, τόσο περισσότερο δίκαιος φαίνεται στα μάτια του.

[521]

Ο αγιασμός, όπως τον περιγράφει η Γραφή, εγκολπώνεται ολόκληρη την ύπαρξη—σώμα, πνεύμα και ψυχή. Ο Παύλος προσεύχονταν για τον ολοκληρωματικό αγιασμό των Θεσσαλονικέων για

«να διατηρηθή ολόκληρον το πνεύμα σας και η ψυχή και το σώμα αμέμπτως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.» (Α΄ Θεσς. 5:23.) Σε μία άλλη περίπτωση απευθύνεται στους πιστούς με αυτά τα λόγια: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, δια των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσητε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία.» (Ρωμ. 12:1.) Στην Ιουδαϊκή εποχή, κάθε ζώο προοριζόμενο για θυσία στο Θεό έπρεπε να περάσει από προσεκτικό έλεγχο. Ζώο που παρουσίαζε ένα οποιοδήποτε ελάττωμα, απορρίπτονταν. Επειδή ο Θεός είχε διατάξει ότι η θυσία έπρεπε να είναι «άμωμος.» Το ίδιο και οι Χριστιανοί καλούνται να παραστήσουν τα σώματά τους «θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν.» Για να το επιτύχουν αυτό οφείλουν να διατηρούν όλες τους τις δυνάμεις σε όσο το δυνατόν καλύτερη κατάσταση. Κάθε έξη που τείνει να εξασθενίσει τις σωματικές ή διανοητικές δυνάμεις, καθιστά τον άνθρωπο ακατάλληλο για την υπηρεσία του Δημιουργού του. Και θα ικανοποιηθεί ο Θεός με οτιδήποτε υποδεέστερο από ότι το καλύτερο μπορούμε να Του προσφέρουμε· Ο Χριστός είπε: «Θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου.» Όσοι αγαπούν το Θεό με την καρδιά τους θα ποθούν να Του προσφέρουν την καλύτερη υπηρεσία στη ζωή τους. Θα προσπαθούν διαρκώς να υποτάξουν όλες τις δυνάμεις του είναι τους στους νόμους εκείνους που υποβοηθούν στην ανάπτυξή τους με σκοπό την αποδοτικότερη εκτέλεση του θελήματος Του. Δεν θα επιτρέψουν στην αδυναμία τους για τις ορέξεις ούτε και στα πάθη τους να εξασθενήσουν ή να μολύνουν τη θυσία της προσφοράς τους στον ουράνιο Πατέρα τους.

Ο Πέτρος συμβουλεύει: «Να απέχητε από των σαρκικών επιθυμιών, αίτινες στρατεύονται κατά της ψυχής.» (Α΄ Πέτ. 2:11.) Κάθε παραχώρηση στην αμαρτία τείνει να παραλύσει τις φυσικές δυνάμεις, να απονεκρώσει τις πνευματικές και ψυχικές ικανότητες σε σημείο που ο λόγος και το Πνεύμα του Θεού αμυδρή μόνο απήχηση μπορεί να βρουν στην καρδιά. Γράφοντας στους Κορινθίους, ο Παύλος παρότρυνε: «Ας καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού.» (Β΄ Κορ. 7:1.) Και στον κατάλογο των καρπών του Πνεύματος όπως η «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότητα,» καταχωρεί επίσης και την «εγκράτεια.» (Γαλ. 5:22-23.)

Παρ' όλες τις εμπνευσμένες αυτές δηλώσεις, πόσοι καλούμενοι Χριστιανοί φθείρουν τις δυνάμεις τους γινόμενοι σκλάβοι του κέρδους ή λάτρεις της μόδας. Πόσοι εξευτελίζουν τη θεοσύστατη αξιοπρέπεια τους παραδιδόμενοι στη λαιμαργία, στο μεθύσι και στα γλέντια. Και η εκκλησία αντί να ελέγχει, πολλές φορές ενθαρρύνει το κακό, κάνοντας έκκληση στην όρεξη, στην επιθυμία του κέρδους, ή στην αγάπη για διασκέδαση, προκειμένου να ενισχύσει τα ταμεία της που αποκλειστικά η αγάπη των πιστών για το Χριστό αδυνατεί να εφοδιάσει επαρκώς.

Αν έμπαινε ο Ιησούς στις σημερινές εκκλησίες και παρατηρούσε τα πανηγύρια και το ανόσιο εμπόριο που διοργανώνονται στο όνομα της θρησκείας, δεν θα έδιωχνε άραγε τους σύγχρονους αυτούς βεβηλωτές όπως έδιωξε άλλοτε τους αργυραμοιβούς από το ναό·

Ο απόστολος Ιάκωβος λέγει ότι «η άνωθεν σοφία πρώτον μεν είναι καθαρά.» Αν συναντούσε σήμερα αυτούς που προφέρουν το πολύτιμο όνομα του Χριστού με χείλη μολυσμένα από τον καπνό, αυτούς που η αναπνοή και οι ίδιοι ολόκληροι αποσπούν τη δηλητηριασμένη αποφορά του, μολύνοντας την ατμόσφαιρα του ουρανού και αναγκάζοντας και όλους τους άλλους γύρω τους να αναπνέουν το δηλητήριο, αν ο απόστολος ερχόταν σε επαφή με μία συνήθεια τόσο αντίθετη προς την αγνότητα του ευαγγελίου, δεν θα την καυτηρίαζε λέγοντας ότι είναι «επίγειος, ζωώδης, δαιμονιώδης;» Σκλάβοι του καπνού, ισχυρίζονται ότι έχουν υποστεί τον ολοκληρωτικό αγιασμό και μιλούν για την ελπίδα της αιώνιας ζωής. Αλλ' ο λόγος του Θεού δηλώνει με σαφήνεια ότι «δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν ουδέν το οποίον μαιίνει.» (Αποκ. 21:27.)

[523] «Δεν εξεύρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος του εν υμίν, το οποίον έχετε από Θεού, και δεν είσθε κύριοι εαυτών· Διότι ηγοράσθητε δια τιμής· δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν δια του σώματός σας, και δια του πνεύματός σας, τα οποία είναι του Θεού.» (Α' Κορ. 6:19-20.) Εκείνος του οποίου το σώμα θεωρείται ναός του Αγίου Πνεύματος δεν θα υποδουλωθεί από καμία βλαβερή συνήθεια. Οι δυνάμεις του ανήκουν στο Χριστό που τον εξαγόρασε με την τιμή του αίματός Του. Η περιουσία του είναι του Κυρίου. Πως θα δικαιολογηθεί αν κατασπαταλάει το κεφάλαιο που του έχει εμπιστευτεί· Χριστιανοί κατ' όνομα ξοδεύουν τεράστια ποσά κάθε χρόνο σε άχρηστες και βλαβερές απολαύσεις, ενώ ψυχές χάνονται από άγνοια του λόγου του Θεού. Ενώ κλέβουν το Θεό στα

δέκατα και στις προσφορές, θυσιάζουν πάνω στο βωμό της καταστρεπτικής λαγνείας ποσά μεγαλύτερα από όσα προσφέρουν για την ανακούφιση των πτωχών ή για την ενίσχυση του ευαγγελίου. Αν όλοι όσοι ισχυρίζονται ότι είναι οπαδοί του Χριστού γνώριζαν τον πραγματικό αγιασμό, τότε αντί να σπαταλούν τα πλούτη τους σε περιπτώσεις, μάλιστα και σε επιβλαβείς απολαύσεις, θα τα πρόσφεραν στο ταμείο του Κυρίου και οι Χριστιανοί θα έδιναν το καλό παράδειγμα της εγκράτειας, της αυταπάρνησης και της αυτοθυσίας. Τότε θα γίνονταν το φως του κόσμου.

Ο κόσμος έχει παραδοθεί στις απολαύσεις. «Η επιθυμία της σαρκός, η αλαζονεία των οφθαλμών και η υπερηφάνεια του βίου» έχουν κυριεύσει τις μάζες των ανθρώπων. Οι οπαδοί του Χριστού όμως έχουν μία ιερή υποχρέωση: «Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρίσθητε, λέγει Κύριος, και μη εγγίσητε ακάθαρτον.» Εξετάζοντας κάτω από το φως του λόγου του Θεού, έχουμε κάθε δικαίωμα να υποστηρίζουμε ότι αγιασμός που δεν συνεπάγεται την ολοσχερή εγκατάλειψη των αμαρτωλών κοσμικών επιδιώξεων και απολαύσεων δεν μπορεί να είναι γνήσιος.

Σε όσους συμμορφώνονται με τους όρους: «Εξέλθετε εκ μέσου αυτών, και αποχωρίσθητε ... και μη εγγίσητε ακάθαρτον,» δίνεται η υπόσχεση του Θεού: «Εγώ θέλω σας δεχθεί, και θέλω είσθαι Πατήρ σας, και σείς θέλετε είσθαι υιοί Μου και θυγατέρες Μου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.» (Β' Κορ. 6:17-18.) Η απόκτηση μιας βαθιάς και πλούσιας θρησκευτικής εμπειρίας αποτελεί προνόμιο συνάμα και καθήκον του κάθε Χριστιανού. «Εγώ είμαι το φως του κόσμου,» δήλωσε ο Χριστός. «Όστις ακολουθεί Εμέ, δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής.» (Ιωάν. 8:12.) «Η οδός των δικαίων είναι ως το λαμπρόν φως το φέγγον επί μάλλον και μάλλον εωσού γίνει τελεία ημέρα.» (Παρ. 4:18.) Κάθε προοδευτικό βήμα στον τομέα της πίστης και της υπακοής φέρνει την ψυχή σε στενότερη επαφή με το Φως του κόσμου «εν τω οποίω σκοτία δεν υπάρχει.» Η φωτεινή δέσμη του Ηλίου της Δικαιοσύνης λάμπει πάνω στους δούλους του Θεού και αυτοί οφείλουν να αντανακλούν τις ακτίνες Του. Όπως τα άστρα μας μιλούν για το μεγάλο φως του ουρανού απ' όπου δανείζονται τη δόξα της λαμπρότητάς τους, το ίδιο και οι Χριστιανοί οφείλουν να γνωστοποιήσουν ότι επάνω στο θρόνο του σύμπαντος κάθεται ένας Θεός του οποίου ο χαρακτήρας είναι άξιος για εγκωμιασμό και για απομίμηση. Η χάρη του

Πνεύματός Του και η αγνότητα και αγιότητα του χαρακτήρα Του θα εκδηλωθούν στη ζωή των αντιπροσώπων Του.

Ο Παύλος, στην επιστολή του προς τους Κολοσσαείς, εκθέτει τις ευλογίες που πλουσιοπάροχα χαρίζονται στα παιδιά του Θεού. «Δεν παύομεν,» λέγει, «προσευχόμενοι δια σας, και δεόμενοι να εμπλησθήτε από της επιγνώσεως του θελήματος Αυτού μετά πάσης σοφίας και πνευματικής συνέσεως· δια να περιπατήσητε αξίως του Κυρίου ευαρεστούντες κατά πάντα, καρποφορούντες εις παν έργον αγαθόν, και αυξανόμενοι εις την επίγνωσιν του Θεού· ενδυναμούμενοι εν πάση δυνάμει κατά το κράτος της δόξης Αυτού, εις πάσαν υπομονήν και μακροθυμίαν μετά χαράς.» (Κολ. 1:9-11.)

Αλλού πάλι εκφράζει την επιθυμία όπως οι αδελφοί της Εφέσου φθάσουν στο σημείο να κατανοήσουν κατά βάθος την αξία των χριστιανικών προνομίων. Με την πιο γλαφυρή γλώσσα τους παρουσιάζει τη θαυμασία δύναμη και γνώση που μπορεί να έχουν στη διάθεσή τους σαν γιοι και θυγατέρες του Υψίστου Θεού. Έχετε, λέγει, το προνόμιο «να κραταιωθήτε εν δυνάμει δια του Πνεύματος Αυτού εις τον εσωτερικόν άνθρωπον ... ερριζωμένοι και τεθεμελιωμένοι εν αγάπη να καταλάβητε μετά πάντων των αγίων, τι το πλάτος και μήκος και βάθος και ύψος και να γνωρίσητε την αγάπην του Χριστού, την υπερβαίνουσαν πάσαν γνώσιν.» Αλλά ο απόστολος φθάνει στο κορύφωμα του προνομίου αυτού όταν καταλήγει προσευχόμενος: «Δια να πληρωθήτε με όλον το πλήρωμα του Θεού.» (Εφ. 3:16-19.)

[525] Εδώ μας παρουσιάζεται το ύψος των επιτευγμάτων στο οποίο μπορούμε να φθάσουμε όταν, με πίστη στις υποσχέσεις του ουρανού Πατέρα μας, εκπληρώνουμε τους απαιτούμενους όρους. Τα προνόμια του Χριστού μας παρέχουν το δικαίωμα να πλησιάσουμε στο θρόνο του Παντοδυνάμου. «Όστις τον ίδιον Εαυτού Υιόν δεν εφείσθη, αλλά παρέδωκεν Αυτόν υπέρ πάντων ημών, πως και μετ' Αυτού δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα.» (Ρωμ. 8:32.) Ο Πατέρας χορήγησε στον Υιό Του το Πνεύμα Του σε απεριόριστο βαθμό· και εμείς μπορούμε να συμμεριστούμε την πληρότητα αυτή. Ο Ιησούς λέγει: «Εάν λοιπόν σείς, πονηροί όντες, εξεύρετε να δίδετε καλές δόσεις εις τα τέκνα σας, πόσον μάλλον ο Πατήρ ο ουράνιος θέλει δώσει Πνεύμα Άγιον εις τους αιτούντας παρ' Αυτού.» (Λουκ. 11:13.) «Εάν ζητήσητε τι εν τω ονόματί Μου, Εγώ θέλω

κάμει αυτό.» (Ιωάν. 14:14.) «Αιτείτε και θέλετε λαμβάνει, δια να ήναι πλήρης η χαρά σας.» (Ιωάν. 16:24.)

Αν και η ζωή του πρέπει να χαρακτηρίζεται από την ταπεινοφροσύνη, ο Χριστιανός όμως δεν πρέπει να παρουσιάζεται κατηφής, ούτε να υποτιμά τον εαυτό του. Ο καθένας έχει το προνόμιο να διδάγει βίο τέτοιο που να επισύρει την επιδοκιμασία και τις ευλογίες του Θεού. Δεν είναι θέλημα του ουρανίου Πατέρα μας να ζούμε διαρκώς μέσα στο σκοτάδι κάτω από το άγχος της καταδίκης. Να βαδίζει κανείς με σκυμμένο κεφάλι και την καρδιά απορροφημένη από ατομικές έγνοιες δεν είναι ένδειξη ταπεινοφροσύνης. Έχουμε το προνόμιο να πάμε στο Χριστό, να εξαγνιστούμε και να σταθούμε μετά αντιμέτωποι στο νόμο χωρίς ντροπή και τύψεις. «Δεν είναι τώρα λοιπόν ουδεμία κατάκρισις εις τους εν Χριστώ Ιησού, τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα.» (Ρωμ. 8:1.)

Μέσο του Ιησού οι αμαρτωλοί υιοί του Αδάμ γίνονται «υιοί του Θεού.» «Επειδή και ο αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ ενός είναι πάντες· δι' ἣν αἰτίαν δεν επαισχύνεται να ονομάζη αυτούς αδελφούς.» (Εβρ. 2:11.) Η ζωή του Χριστιανού πρέπει να είναι ζωή πίστεως, νίκης και θεόπρεπης χαράς. «Διότι παν ὅτι εγεννήθη εκ του Θεού νικά τον κόσμον· και αὕτη είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ἡμῶν.» (Α' Ιωάν. 5:4.) Είναι ορθή η παρατήρηση του Νεεμία: «Η χαρά του Κυρίου είναι η ισχύς σας.» (Νεεμ. 8:10.) Και η σύσταση του Παύλου είναι: «Χαίρετε εν Κυρίῳ πάντοτε· και πάλιν θέλω ειπεῖ, χαίρετε.» (Φιλ. 4:4.) «Πάντοτε χαίρετε αδιαλείπτως προσεύχεσθε· κατά πάντα ευχαριστεῖτε· διότι τούτο είναι το θέλημα του Θεού πρός εσάς εν Χριστώ Ιησού.» (Α' Θεσς. 5:16-18.)

Αυτοί είναι, κατά τα Γραφικά δεδομένα, οι καρποί της αναζωπύρωσης και του αγιασμού. Αν οι καρποί αυτοί σπανίζουν, αυτό συμβαίνει επειδή ο χριστιανικός κόσμος ελάχιστη σημασία αποδίδει στις σημαντικές αρχές της δικαιοσύνης όπως αυτές εκτίθενται στο νόμο του Θεού. Και αυτός είναι ο λόγος που τόσο εξασθενημένα εκδηλώνεται η βαθιά εκείνη εσωτερική επίδραση του Πνεύματος του Θεού, η τόσο γνωστή κατά τις πνευματικές αφυπνίσεις σε προγενέστερες εποχές.

Με το να παρατηρούμε μεταβαλλόμαστε. Και όταν οι ιερές αутές του Θεού εντολές όπου ενατενίζοντας ο άνθρωπος ανακαλύπτει την τελειότητα και αγιότητα του θείου χαρακτήρα παραμελούνται, και οι σκέψεις των ανθρώπων στρέφονται κατά προτίμηση σε αν-

θρώπινες διδαχές και θεωρίες, τι το περίεργο αν ακολουθεί παρακμή της ζωντανής ευλάβειας μέσα στην εκκλησία· Ο Κύριος λέγει: «Εμέ εγκατέλιπον την πηγήν των ζώντων υδάτων, και έσκαψαν εις εαυτούς λάκκους, λάκκους συντετριμμένους, οίτινες δεν δύνανται να κρατήσωσιν ύδωρ.» (Ιερ. 2:13.)

«Μακάριος ο άνθρωπος όστις δεν περιεπάτησεν εν βουλή ασεβών ... Αλλ' εν τω νόμω του Κυρίου είναι το θέλημα Αυτού, και εν τω νόμω Αυτού μελετά ημέραν και νύκτα. Και θέλει είσθαι ως δένδρον πεφυτευμένον παρά τους ρύακας των υδάτων, το οποίον δίδει τον καρπόν αυτού εν τω καιρώ αυτού, και το φύλλον αυτού δεν μαραίνεται· και πάντα, όσα αν πράττη θέλουσιν ευοδωθή.» (Ψαλμ. 1:1-3.) Μόνον όταν ο νόμος του Θεού αποκατασταθεί στη θέση που του αρμόζει, μόνο τότε μπορεί να επέλθει η αναζωπύρωση της αρχικής πίστης και θεοσεβείας ανάμεσα στο χριστιανικό κόσμο. «Ούτω λέγει Κύριος· στήτε επί τας οδούς, και ιδέτε, και ερωτήσατε περί των αιωνίων τρίβων. Που είναι η αγαθή οδός· και περιπατείτε εν αυτή και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εις τας ψυχάς σας.» (Ιερ. 6:16.)

«Ευθεώρουν,» λέγει ο προφήτης Δανιήλ, «έως ότου οι θρόνοι ετέθησαν, και ο Παλαιός των ημερών εκάθισε, του οποίου το ένδυμα ήτο λευκόν ως χιών, και αι τρίχες της κεφαλής Αυτού ως μαλλίον καθαρόν· ο θρόνος Αυτού ήτο ως φλόξ πυρός· οι τροχοί αυτού ως πύρ καταφλέγον. Ποταμός πυρός εξήρχετο και διεχέετο απ’ εμπροσθεν Αυτού· χίλια χιλιάδες υπηρέτουν εις Αυτόν, και μύρια μυριάδες παράσταντο ενώπιον Αυτού· το κριτήριον εκάθισε και τα βιβλία ηνεώχθησαν.» (Δαν. 7:9-10.) Έτσι παρουσιάστηκε στα μάτια του προφήτη η μεγάλη και επίσημη ημέρα, κατά την οποία ο χαρακτήρας και η ζωή των ανθρώπων θα ανασκοπισθούν μπροστά στον αδέκαστο Κριτή της οικουμένης και ο καθένας θα κριθεί «κατά τα έργα αυτού.» Ο Παλαιός των ημερών είναι ο Πατέρας Θεός. Όπως λέγει ο Ψαλμωδός: «Πρίν γεννηθώσι τα όρη, και πλάσης την γήν και την οικουμένην, και από του αιώνος έως του αιώνος, Σύ είσαι ο Θεός.» (Ψαλμ. 90:2.) Αυτός ο Θεός, η πηγή κάθε ζωής και η αρχή κάθε δικαίου, προΐσταται στο δικαστήριο. Και οι άγιοι άγγελοι, «χίλια χιλιάδες ... και μύρια μυριάδες» απ’ αυτούς, παράστανται λειτουργοί και μάρτυρες κατά τη μεγάλη αυτή διαδικασία.

«Και ιδού, ως Υιός ανθρώπου ήρχετο μετά των νεφελών του ουρανού, και έφθασεν έως του Παλαιού των ημερών, και εισήγαγον Αυτόν ενώπιον Αυτού. Και εις Αυτόν εδόθη η εξουσία και η δόξα, και η βασιλεία, δια να λατρεύωσιν Αυτόν πάντες οι λαοί, τα έθνη και αι γλώσσαι· η εξουσία Αυτού είναι εξουσία αιώνιος, ήτις δεν θέλει παρέλθει, και η βασιλεία Αυτού ήτις δεν θέλει φθαρεί.» (Δαν. 7:13-14.) Αυτός ο περιγραφόμενος εδώ ερχομός του Χριστού, δεν αφορά τη δευτέρα παρουσία Του στη γη. Εδώ έρχεται προς τον Παλαιό των ημερών για να παραλάβει από τα χέρια Του την εξουσία, τη δόξα και τη βασιλεία που Του απονέμεται στο τέλος του μεσιτικού Του έργου. Σ’ αυτόν τον ερχομό του Χριστού το 1844—στο τέλος των 2300 ημερών—αναφέρετο η προφητεία και όχι στη δευτέρα Παρουσία Του στη γη. Συνοδευόμενος από τους ουρανίους αγγέλους,

ο μεγάλος Αρχιερέας μας, εισέρχεται στα άγια των αγίων, όπου εμφανίζεται στην παρουσία του Θεού και αναλαμβάνει την τελευταία φάση της διακονίας Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, την υπηρεσία δηλαδή της διαδικαστικής έρευνας και του έργου του εξιλασμού όλων όσοι αποδειχτούν αντάξιοι των προνομίων που αυτός χορηγεί.

Κατά την τυπική λατρεία, έπαιρναν μέρος στην τελετή της Ημέρας του Εξιλασμού μόνον όσοι είχαν παρουσιαστεί μπροστά στο Θεό έχοντας εξομολογηθεί και μετανοήσει για τις αμαρτίες τους οι οποίες με το αίμα της προσφερόμενης θυσίας είχαν συμβολικά μεταφερθεί στο αγιαστήριο. Η ίδια διαδικασία ακολουθείται κατά τη μεγάλη ημέρα του τελικού εξιλασμού και της ερευνητικής κρίσης. Οι μόνες υποθέσεις που εξετάζονται είναι οι υποθέσεις αυτών που θεωρούνται ότι είναι ο λαός του Θεού. Η κρίση των αμαρτωλών αποτελεί ένα εντελώς ξεχωριστό έργο και μεσολαβεί αργότερα. «Έφθασεν ο καιρός να αρχίση η κρίσις του Θεού· και αν αρχίζη πρώτον αφ' ημών, τι θέλει είσθαι το τέλος των απειθούντων εις το ευαγγέλιον του Θεού.» (Α' Πέτ. 4:17.)

Τα κατάστιχα του ουρανού, στα οποία έχουν καταχωρηθεί τα ονόματα και οι πράξεις των ανθρώπων, αποτελούν τη βάση των δικαστικών αποφάσεων. Λέγει ο προφήτης Δανιήλ: «Το κριτήριο εκάθησε και τα βιβλία ηνεώχθησαν.» Περιγράφοντας την ίδια σκηνή, ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής προσθέτει: «Και βιβλίον άλλο ηνοιχθη, το οποίον είναι της ζωής· και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά τα έργα αυτών.» (Αποκ. 20:12.)

Το βιβλίο της ζωής περιέχει τα ονόματα όλων εκείνων που ανέλαβαν στη ζωή τους να υπηρετήσουν το Θεό. Ο Ιησούς έλεγε στους μαθητές Του: «Χαίρετε ότι τα ονόματά σας εγράφησαν εν τοις ουρανοίς.» (Λουκ. 10:20.) Ο Παύλος μιλούσε για τους συνεργάτες του «των οποίων τα ονόματα είναι εν βιβλίω ζωής.» (Φιλ. 4:3.) Ο Δανιήλ, βλέποντας μακριά μέχρι τον «καιρό της θλίψεως οποία ποτέ δεν έγινε, αφού υπήρξεν έθνος,» δηλώνει ότι ο λαός του Θεού θα διασωθεί, «πάς όστις ευρεθή γεγραμμένος εν τω βιβλίω.» (Δαν. 12:2.) Και ο Αποκαλυπτής αγγέλλει ότι στην πόλη του Θεού θα εισέλθουν «μόνον οι γεγραμμένοι εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου.» (Αποκ. 21:27.)

[530]

Ένα «βιβλίον ενθυμήσεως» γράφεται στην παρουσία του Θεού όπου καταχωρούνται οι αγαθές πράξεις «των φοβουμένων τον Κύριον και των ευλαβουμένων το όνομα Αυτού.» (Μαλ. 3:16.) Τα

λόγια της πίστης, τα έργα της αγάπης, όλα σημειώνονται στον ουρανό. Αυτό ακριβώς εννοεί ο Νεεμίας όταν λέγει: «Μνησθητί μου, Θεέ μου ... και μη εξαλείψεις τα ελέη μου τα οποία έκαμα εις τον οίκον του Θεού μου.» (Νεεμ. 13:14.) Στο βιβλίο της ενθύμησης του Θεού έχει αποθανατιστεί κάθε πράξη δικαιοσύνης. Κάθε απωθημένος πειρασμός, κάθε νικημένη αμαρτία, κάθε συμπονετικός λόγος, έχουν προσεκτικά καταγραφεί στα χρονικά του ουρανού.

Και κάθε θυσία, κάθε κακουχία, κάθε θλίψη χάρη του Χριστού, έχουν με λεπτομέρεια καταχωρηθεί εκεί. Ο Ψαλμωδός αναφέρει: «Σύ αριθμείς τας αποπλανήσεις μου. Θες τα δάκρυά μου εις την φιάλην Σου· δεν είναι ταύτα εν τω βιβλίω Σου.» (Ψαλμ. 56:8.)

Υπάρχουν επίσης ξεχωριστά βιβλία για τις αμαρτίες των ανθρώπων. «Επειδή ο Θεός θέλει φέρει εις κρίσιν παν έργον και παν κρυπτόν, είτε αγαθόν είτε πονηρόν.» (Εκκλ. 12:14.) «Δια πάντα λόγον αργόν, τον οποίον ήθελον λαλήσει οι άνθρωποι, θέλουσιν αποδώσει λόγον δι' αυτόν εν ημέρα κρίσεως,» προειδοποιεί ο Σωτήρας. «Διότι εκ των λόγων σου θέλεις δικαιωθεί, και εκ των λόγων σου θέλεις καταδικασθεί.» (Ματθ. 12:36-37.) Καμουφλαρισμένες προθέσεις και σκοτεινά κίνητρα, όλα φανερώνονται στα αλάθητα κατάστιχα. Επειδή ο Θεός «θέλει φέρει εις το φώς τα κρυπτά του σκότους και θέλει φανερώσει τας βουλάς των καρδιών.» (Α' Κορ. 4:5.) «Ιδού γεγραμμένον είναι ενώπιον Μου, ... θέλω ανταποδώσει ... τας ανομίας σας, και τας ανομίας των πατέρων σας ομού, λέγει Κύριος.» (Ης. 65:6,7.)

Το έργο του κάθε ανθρώπου διερευνάται ενώπιον του Θεού και ταξινομείται είτε σαν έργο πιστότητας, είτε σαν έργο απιστίας. Στα βιβλία του ουρανού, αντίστοιχα στο κάθε όνομα, καταχωρείται με τρομακτική λεπτομέρεια κάθε κακός λόγος, κάθε εγωιστική πράξη, κάθε παραμελημένο καθήκον, κάθε κρύφια αμαρτία, κάθε επιδέξια συγκάλυψη. Ουρανόπεμπτες περιφρονημένες προειδοποιήσεις, απερριμένες νουθεσίες, χαραμισμένες ώρες, ανεκμετάλλευτες ευκαιρίες, καλή ή κακή επιρροή με τα αιώνια αποτελέσματα της, όλα έχουν καταχωρηθεί από τα αγγελικά όργανα καταγραφής.

Ο νόμος του Θεού αποτελεί το γνώμονα του κριτηρίου. βάση του οποίου θα κριθεί ο χαρακτήρας και η διαγωγή των ανθρώπων. «Φοβού τον Θεόν και φύλαττε τας εντολάς Αυτού,» είναι τα λόγια του σοφού Σολομώντα. «Επειδή τούτο είναι το πάν του ανθρώπου· διότι ο Θεός θέλει φέρει εις κρίσιν παν έργον.» (Εκκλ. 12:13-14.)

«Ούτω λαλείτε και ούτω πράττετε,» συμβουλεύει τους αδελφούς του και ο Ιάκωβος, «ως μέλλοντες να κριθήτε δια του νόμου της ελευθερίας.» (Ιακ. 2:12.)

Όσοι ανακηρύσσονται «καταξιωθέντες» από το δικαστήριο, αυτοί θα πάρουν μέρος στην ανάσταση των δικαίων. Ο Χριστός δήλωσε: «Οι δε καταξιωθέντες να απολαύσωσιν εκείνον τον αιώνα και την εκ νεκρών ανάστασιν ... είναι ισάγγελοι· και είναι υιοί του Θεού, όντες υιοί της αναστάσεως.» (Λουκ. 20:35,36.) Και αλλού αναφέρει ότι «θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής.» (Ιωάν. 5:29.) Αφού οι δίκαιοι νεκροί δεν ανασταίνονται παρά μετά τη διαδικασία που τους ανακήρυξε άξιους για την «ανάστασιν ζωής,» έπεται ότι οι ίδιοι δεν παρεβρίσκονται αυτοπροσώπως στο δικαστήριο κατά την εκδίκαση της υπόθεσής τους και την έκδοση της απόφασης.

Αντιπροσωπεύονται από τον Ιησού που παρίσταται συνήγορός τους και τους υπερασπίζεται μπροστά στο Θεό. «Εάν τις αμαρτήση, έχομεν παράκλητον πρός τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον Δίκαιον.» (Α΄ Ιωαν. 2:1.) «Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλ΄ εις αυτόν τον ουρανόν δια να εμφανισθή τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών.» (Εβρ. 9:24.) «Όθεν δύναται και να σώζη εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι΄ Αυτού, ζών πάντοτε δια να μεσιτεύση υπέρ αυτών.» (Εβρ. 7:25.)

Όταν ανοίγονται τα μητρώα κατά τη δικάσιμη του ουρανού, η ζωή όλων όσων πίστεψαν στο Χριστό διερευνάται παρουσία του Θεού. Αρχίζοντας από τους πρώτους κατοίκους της γης, ο μεγάλος Συνήγορός μας αναθεωρεί τις υποθέσεις της κάθε διαδοχικής γενεάς και καταλήγει με τους ζώντες. Κάθε όνομα αναφέρεται χωριστά, κάθε περίπτωση ερευνάται προσεκτικά. Άλλα ονόματα εγκρίνονται και άλλα απορρίπτονται. Όταν τα μητρώα αποκαλύπτουν αμαρτίες που δεν έχουν εξομολογηθεί, και κατά συνέπεια ούτε έχουν συγχωρηθεί, τότε το αντίστοιχο όνομα εξαλείφεται από το βιβλίο της ζωής και οι καλές πράξεις σβήνονται από το βιβλίο της ενθύμησης του Θεού. Ο Κύριος δήλωσε στο Μωϋσή: «Όστις ημάρτησεν εναντίον Μου, τούτον θέλω εξαλείψει εκ της βίβλου Μου.» (Έξ. 32:33.) Και ο προφήτης Ιεζεκιήλ λέγει: «Όταν ο δίκαιος επιστραφή από της δικαιοσύνης αυτού και πράξη αδικίαν ... πάσα η δικαιοσύνη αυτού την οποίαν έκαμε δεν θέλει μνημονευθή» (Ιεζ. 18:24.)

Όσοι έδειξαν πραγματική μεταμέλεια για τις αμαρτίες τους και με πίστη εξεζήτησαν το αίμα του Χριστού σαν την εξιλαστική τους θυσία, έλαβαν αιθωτική απόφαση που καταχωρείται πλάι στα ονόματα τους στα βιβλία του ουρανού. Καθώς γίνονται συμμετοχοί της δικαιοσύνης του Χριστού και οι χαρακτήρες τους αποδείχονται εναρμονισμένοι με το νόμο του Θεού, οι αμαρτίες τους εξαλείφονται και οι ίδιοι κηρύσσονται άξιοι για την αιώνια ζωή. Με τον προφήτη Ησαΐα ο Θεός διακηρύττει: «Εγώ, Εγώ είμαι, όστις εξαλείφω τας παραβάσεις σου ένεκεν Εμού, και δεν θέλω ενθυμηθή τας αμαρτίας σου.» (Ης. 43:25.) Ο Ιησούς είπε: «Ο νικών, ούτος θέλει ενδυθή μάρτια λευκά και δεν θέλω εξαλείψει το όνομα αυτού εκ του βιβλίου της ζωής, και θέλω ομολογήσει το όνομα αυτού ενώπιον του Πατρός Μου, και ενώπιον των αγγέλων Αυτού.» (Αποκ. 3:5.) «Πας λοιπόν όστις Με ομολογήσει έμπροσθεν των ανθρώπων, θέλω ομολογήσει και Εγώ αυτόν έμπροσθεν του Πατρός Μου του εν τοις ουρανοίς. Όστις δε Με αρνηθή έμπροσθεν των ανθρώπων, θέλω αρνηθεί αυτόν και Εγώ έμπροσθεν του Πατρός Μου του εν τοις ουρανοίς.» (Ματθ. 10:32-33.)

Η βαθύτερη συγκίνηση που κατέχει τους ανθρώπους κατά την αναμονή της εκδοτικής απόφασης των επιγείων δικαστηρίων, δεν συγκρίνεται παρά αμυδρά μόνο με το ενδιαφέρον που εκδηλώνεται στο ουράνιο δικαστήριο την ώρα της κλήτευσης των ονομάτων του βιβλίου της ζωής για αναθεώρηση μπροστά στον αδέκαστο Κριτή της οικουμένης. Ο Θεός Μεσολαβητής εκλιπαρεί για την άφεση των αμαρτιών όσων νίκησαν με την πίστη στο όνομά Του. Επίσης για την παλινόρθωσή τους στην Εδεμική κατοικία τους, και για την αποκατάσταση της συγκληρονομίας τους μαζί Του στην «πρώτη εξουσία» Του. (Μιχ. 4:8.) Με τις προσπάθειες του να εξαπατήσει και να πειράσει τη φυλή μας, ο Σατανάς απέβλεπε στο να ματαιώσει το αρχικό σχέδιο του Θεού κατά τη δημιουργία του ανθρώπου. Ο Χριστός όμως εισηγείται τώρα την εκτέλεση του σχεδίου αυτού, το ίδιο σα να μη είχε ποτέ αμαρτήσει ο άνθρωπος. Για το λαό Του απαιτεί όχι μόνο δικαιοσύνη και άφεση τέλεια και ολοκληρωμένη, αλλά και συμμετοχή στη δόξα Του και συμμερισμό στο θρόνο Του. [533]

Ενώ ο Ιησούς ικετεύει για τους υποκειμένους στη χάρη Του, ο Σατανάς τους κατηγορεί στο Θεό για παραβάτες. Ο δεινός αποπλανητής προσπάθησε να τους παρασύρει στο σκεπτικισμό, να τους κάνει να χάσουν την εμπιστοσύνη τους στο Θεό, να χωριστούν από

την αγάπη Του και να παραβούν το νόμο Του. Ύστερα δείχνει τα ποινικά τους μητρώα, τις ελλείψεις του χαρακτήρα, τα σημεία της ανομοιότητας με το Χριστό—ατέλειες τέτοιες που προσβάλλουν το Λυτρωτή τους—όλες γενικά τις αμαρτίες τις οποίες ο ίδιος τους εξώθησε να διαπράξουν και εξαιτίας αυτών, τους διεκδικεί τώρα για δικούς του.

Ο Ιησούς δεν δικαιολογεί τις αμαρτίες τους, αλλά αναφέρεται στην πίστη και στη μεταμέλεια τους και ζητώντας την αφοσίωση τους, υψώνει μπροστά στον Πατέρα και στους αγίους αγγέλους τα πληγωμένα χέρια Του και λέγει: «Τους γνωρίζω κατ’ όνομα. Τους έχω ζωγραφισμένους στις παλάμες Μου.» «Θυσίαι του Θεού είναι πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και ταπεινωμένην. Θεέ, δεν θέλεις καταφρονήσει.» (Ψαλμ. 51:17.) Και απευθυνόμενος στον κατήγορο του λαού Του λέγει: «Θέλει σε επιτιμήσει ο Κύριος, Διάβολε· ναί θέλει σε επιτιμήσει ο Κύριος, όστις έκλεξε την Ιερουσαλήμ· δεν είναι ούτος δαυλός αποσπασμένος από πυρός·» (Ζαχ. 3:2.) Ο Χριστός περιβάλλει τους πιστούς Του με τη δικαιοσύνη Του για να τους παραστήσει στον Πατέρα «ένδοξον εκκλησίαν μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των ταύτων.» (Εφ. 5:27.) Τα ονόματα τους έχουν καταχωρηθεί στα βιβλία της ζωής και γι’ αυτούς ο Σωτήρας λέγει: «Θέλουσι περιπατήσει μετ’ Εμού με λευκά, διότι είναι άξιοι.» (Αποκ. 3:4.)

Έτσι διαπιστώνεται στην εντέλεια η εκπλήρωση της υπόσχεσης της Καινής Διαθήκης: «Θέλω συγχωρήσει την ανομίαν αυτών, και την αμαρτίαν αυτών δεν θέλω ενθυμείσθαι πλέον.» «Εν ταις ημέραις εκείνες και εν τω καιρώ εκείνω, λέγει Κύριος, η ανομία του Ισραήλ θέλει ζητηθή και δεν θέλει υπάρχει· και αι αμαρτίαι του Ιούδα, και δεν θέλουσιν ευρεθί.» (Ιερ. 50:20.) «Και εκείνη τη ημέρα ο κλάδος του Κυρίου θέλει είσθαι ωραίος και ένδοξος, και ο καρπός της γής εξαίρετος και ευφρόσυνος εις τους διωχθέντας εκ του Ισραήλ· και ο υπόλοιπος εν Σιών, και ο εντολολειφθείς εν Ιερουσαλήμ θέλει ονομασθή άγιος, πάντες οι γεγραμμένοι μεταξύ των ζώντων εν Ιερουσαλήμ.» (Ης. 4:2-3.)

[534]

Το έργο της διερευνητικής αυτής κρίσης και της εξάλειψης των αμαρτιών θα έχει επιτελεσθεί πριν από τη δευτέρα παρουσία του Κυρίου. Αφού οι νεκροί κρίνονται σύμφωνα με ότι βρίσκεται καταχωρημένο στα κατάστιχα, δεν είναι δυνατόν να εξαλειφτούν οι αμαρτίες τους πριν από τη διαδικασία που ασχολείται με τη διερε-

ύνηση των υποθέσεων τους. Ο απόστολος Πέτρος καθαρά διδάσκει ότι των πιστών οι αμαρτίες θα έχουν διαγραφεί όταν «έλθωσι καιροί αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου, και αποστειλή τον προκεκηρυγμένον εις εσάς Ιησούν Χριστόν.» (Πράξ. 3:19-20.) Όταν περατωθεί η ερευνητική αυτή κρίση, τότε εμφανίζεται ο Χριστός φέροντας μαζί Του το μισθό του καθενός ανάλογα με τα έργα του.

Όπως στην τυπική λατρεία ο αρχιερέας, αφού έκανε τον εξιλασμό για τους Ισραηλίτες, παρουσιάζονταν μετά και ευλογούσε τη σύναξη του λαού, το ίδιο και ο Χριστός στο τέλος του μεσιτικού Του έργου «θέλει φανεί εκ δευτέρου χωρίς αμαρτίας εις τους προσμένοντας Αυτόν δια σωτηρίαν» (Εβρ. 9:28,) για να ευλογήσει τον αναμένοντα λαό Του με την αιώνια ζωή. Όπως ο αρχιερέας μετέφερε τις αμαρτίες από το ιερό και τις εξομολογείτο πάνω στο κεφάλι του αποδιοπομπαίου τράγου, έτσι και ο Χριστός θα θέσει όλες αυτές τις αμαρτίες επάνω στο Σατανά, τον ηθικό αυτουργό και πρωταίτιο της αμαρτίας. Ο αποδιοπομπαίος τράγος, φορτωμένος με τις αμαρτίες του λαού Ισραήλ, αποστέλλονταν τότε μακριά «εις γήν ακατοίκητον.» (Λευ. 16:22.) Έτσι και ο Σατανάς, ενοχοποιημένος με το βάρος όλων των αμαρτημάτων που εξώθησε το λαό του Θεού να διαπράξουν, θα περιοριστεί ς” αυτή τη γη, την ερημωμένη τότε και ακατοίκητη, μέχρι που τελικά θα υποστεί την ολοκληρωτική ποινή της αμαρτίας μέσα στη φωτιά που εξολοθρεύει όλους γενικά τους ασεβείς. Έτσι το μεγάλο σχέδιο της σωτηρίας θα εκπληρωθεί με την οριστική εκρίζωση της αμαρτίας και την απολύτρωση όλων όσοι προτίμησαν να αποστραφούν το κακό.

Τον προσδιορισμένο καιρό για την κρίση—το 1844, στο τέλος των 2300 ημερών—άρχισε το έργο της ανακριτικής διαδικασίας και της εξάλειψης των αμαρτιών. Όλοι όσοι έφεραν ποτέ τον τίτλο του Χριστιανού θα περάσουν απ’ αυτόν τον εξονυχιστικό έλεγχο. Ζώντες και νεκροί θα κριθούν «εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά τα έργα αυτών.»

Αμαρτίες που δεν τις έχουν εξομολογηθεί ούτε εγκαταλείψει οι άνθρωποι δεν θα συγχωρηθούν και ούτε θα αποσβεσθούν από τα βιβλία του ουρανού, αλλά θα εξακολουθούν να παραμένουν σαν μάρτυρες κατηγορίας εναντίον του αμαρτωλού τη σημαντική εκείνη ημέρα του Θεού. Μπορεί οι κακές πράξεις να διαπράχθηκαν στο φως της ημέρας, ή στο σκότος της νύχτας. Παρουσιάζονταν όμως ολοφάνερες στα μάτια Εκείνου προς τον οποίο έχουμε να δώσουμε

λόγο. Άγγελοι του Θεού διαπίστωναν την κάθε ξέχωρη αμαρτία και την καταχωρούσαν στα αλάθητα κατάστιχα. Την αμαρτία μπορεί κανείς να την καλύψει, να την αρνηθεί, να την αποκρύψει από τον πατέρα η από τη μητέρα του, τη γυναίκα ή τα παιδιά του ή τους συνεργάτες του. Κανείς άλλος εκτός από τον ίδιο τον ένοχο δεν υποπτεύεται το παραμικρό. Παρουσιάζεται όμως ολόγυμνη μπροστά στα πνεύματα του ουρανού. Το πυκνότερο σκοτάδι, της ζοφερότερης νύχτας, η βαθύτερη μυστικότητα της πιο έντεχνης υποουλότητας δεν μπορούν να αποκρύψουν ούτε μία σκέψη από του να έρθει στη γνώση του Αιωνίου Θεού. Ο Θεός τηρεί ακριβή λογαριασμό κάθε άδικης δοσοληψίας, κάθε ανάρμοστης συμπεριφοράς. Δεν Τον εξαπατά η προσποιητή ευλάβεια. Δεν κάνει λάθη στην εκτίμηση του χαρακτήρα. Άτομα με διεφθαρμένη καρδιά μπορούν να εξαπατήσουν τους συνανθρώπους τους. Το ερευνητικό όμως βλέμμα του Θεού διαπερνά το προσώπιο και διαβάζει τα ενδόμυχα της ψυχής.

Τι τρομερή σκέψη είναι αυτή! Καθώς η μία μέρα διαδέχεται την άλλη και κυλάει στην αιωνιότητα, σέρνει πίσω της το βάρος των πρακτικών που φυλάσσονταν στα κατάστιχα του ουρανού. Έργα που διαπράχθηκαν ή λόγια που ειπώθηκαν δεν παίρνονται πια πίσω. Οι άγγελοι έχουν καταχωρήσει το καλό όπως και το κακό. Και αυτός ο ηρωικότερος πολεμιστής του κόσμου δεν είναι σε θέση να αφαιρέσει ούτε μία σελίδα από το μητρώο του. Τα έργα μας, τα λόγια μας, και αυτά τα απόκρυφα ακόμη κίνητρά μας, όλα συντελούν με τη βαρύτητά τους στην απόφαση που σφραγίζει την αιώνια ευτυχία ή δυστυχία. Μπορεί οι ίδιοι να τα έχουμε λησμονήσει. Αδιάφορο όμως, όλα αυτά προσκομίζουν τη μαρτυρία τους είτε για αθώωση είτε για καταδίκη.

[536] Όπως τα χαρακτηριστικά του προσώπου αποδίδονται με καταπληκτική ακρίβεια πάνω στο γυαλιστερό χαρτί του φωτογράφου, έτσι αποδίδεται του καθενός ο χαρακτήρας με κάθε σχολαστική λεπτομέρεια στα κατάστιχα του ουρανού. Και όμως πόσο λίγο νοιάζονται οι άνθρωποι για τα πιστά εκείνα κατάστιχα που θα εκτεθούν στα βλέμματα των ουρανίων υπάρξεων! Αν μπορούσε να τραβηχτεί ο πέπλος που χωρίζει τον ορατό από τον άορατο κόσμο, επιτρέποντας στους ανθρώπους να ρίξουν μια ματιά στο λεπτομερέστατο έργο του καταχωρητή αγγέλου για κάθε πράξη και κάθε λόγο τους με τα οποία θα έρθουν ξανά αντιμέτωποι την ημέρα της

κρίσης, πόσα λόγια από αυτά που ξεστομίζονται καθημερινά θα έμεναν ανείπωτα, πόσες πράξεις θα έμεναν ακάμωτες.

Τη δίκη αυτή θα απασχολήσει ο εξονυχιστικός έλεγχος για τη χρήση του κάθε τάλαντου στη διάθεσή μας. Πώς χρησιμοποιήσαμε το κεφάλαιο που μας δάνεισε ο Ουρανός· Όταν έρθει ο Κύριος θα λάβει πίσω το κεφάλαιό Του με τον τόκο· Αξιοποιήσαμε τις εμπιστευμένες ς” εμάς πνευματικές, ψυχικές και σωματικές δυνατότητες για τη δόξα του Θεού και το καλό του κόσμου· Πως χρησιμοποιήσαμε τον καιρό μας, την πένα μας, τη φωνή μας, το χρήμα μας, την επιρροή μας· Τι κάναμε για το Χριστό στην περίπτωση του φτωχού, του πονεμένου, της χήρας και του ορφανού· Ο Θεός μας κατέστησε θεματοφύλακες του λόγου Του. Πως διαθέσαμε το φως και την αλήθεια που μας χορήγησε για να κάνουμε τους ανθρώπους «σοφούς προς σωτηρίαν·» Καμία αξία δεν έχει η στείρα εκδήλωση πίστης προς το Χριστό. Μόνη γνήσια αγάπη θεωρείται εκείνη που εξωτερικεύεται με έργα. Οτιδήποτε γίνεται από αγάπη, όσο και αν φαίνεται στα μάτια των ανθρώπων μηδαμινό, γίνεται ευπρόσδεκτο και έχει το μισθό του από το Θεό.

Τα ουράνια βιβλία αποκαλύπτουν την καμουφλαρισμένη ανθρώπινη φιλαυτία. Στα μητρώα καταχωρούνται τα ανεκπλήρωτα καθήκοντα προς το συνάνθρωπο, η επιλήσιμη στάση προς τις απαιτήσεις του Σωτήρα. Εκεί θα φανεί πόσες φορές ο χρόνος, η σκέψη και η δύναμη που ανήκουν στο Χριστό προσφέρθηκαν στο Σατανά. Αξιοθρήνητα πρακτικά μεταφέρουν οι άγγελοι του Θεού στον ουρανό. Υπάρξεις προικισμένες με λογική, διατεινόμενες ότι ακολουθούν το Χριστό, έχουν απορροφηθεί από τις έγνοιες της επισώρευσης του πλούτου ή της απολαβής των ματαιών διασκεδάσεων. Χρήμα, χρόνος και δύναμη θυσιάζονται στο βωμό της επιδεικτικότητας και της ατομικής ικανοποίησης, ενώ ελάχιστες είναι οι ώρες οι αφιερωμένες στην προσευχή, στη μελέτη της Γραφής, στην ταπείνωση της ψυχής, στην εξομολόγηση της αμαρτίας.

Αναρίθμητα τεχνάσματα σοφίζεται ο εχθρός των ψυχών προκειμένου να αιχμαλωτίσει τη σκέψη μας με οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που οφείλει να μας απασχολεί περισσότερο. Ο αρχιαπατεώνας μισεί τις μεγάλες αλήθειες που αποκαλύπτουν την εξιλαστική θυσία και τον Παντοδύναμο Μεσολαβητή. Ξέρει καλά ότι γι’ αυτόν το πάν εξαρτάται από του να αποσπάσει την ανθρώπινη σκέψη μακριά από τον Ιησού και την αλήθεια Του.

[537]

Όσοι επιθυμούν να απολαύσουν τα προνόμια του μεσιτικού έργου του Λυτρωτή οφείλουν να μη επιτρέψουν σε τίποτε να σταθεί εμπόδιο στο καθήκον τους για την τελειοποίηση της «αγιοσύνης εν φόβω Θεού.» Ο πολύτιμος χρόνος, αντί να σπαταλάται με τις διασκεδάσεις, τις επιδείξεις ή με την απόκτηση του πλούτου, πρέπει να αφιερωθεί στη μελέτη του λόγου του Θεού με πρόθυμο πνεύμα και με προσευχή. Ο λαός του Θεού οφείλει να κατανοήσει σε όλη του την έκταση το θέμα του αγιαστήριου και της διερευνητικής κρίσης του ουρανού. Ο καθένας χρειάζεται να αποκτήσει προσωπική γνώση της αρμοδιότητας και του έργου του Μεγάλου Αρχιερέα μας. Διαφορετικά είναι αδύνατον να εξασκήσει κανείς την πίστη την τόσο απαραίτητη στην εποχή μας και να αναλάβει τη θέση που του προορίζει ο Θεός. Ο καθένας έχει μια ψυχή να σώσει ή να χάσει. Ο καθένας ευθύνεται με μια υπόθεση που εκκρεμεί στο μεγάλο εδώλιο του ουρανού. Ο καθένας πρέπει να βρεθεί προσωπικά αντιμέτωπος με τον αδέκαστο Κριτή. Πόσο λοιπόν σπουδαίο είναι για τον καθένα να απασχολεί συχνά τη σκέψη του με την επιβλητική εκείνη σκηνή όπου, όπως λέγει ο Δανιήλ, το κριτήριο θα καθίσει και τα βιβλία θα ανοιχτούν και το κάθε άτομο θα πρέπει να «σταθή εν τω κλήρω του εις το τέλος των ημερών.» (Δαν. 12:13.)

Όλοι όσοι έχουν φωτιστεί με τη διασάφηση των θεμάτων αυτών οφείλουν να μεταδίδουν στους άλλους τις πολύτιμες αλήθειες που ο Θεός τους έχει εμπιστευτεί. Το ουράνιο αγιαστήριο αποτελεί το επίκεντρο του έργου του Χριστού για τον άνθρωπο. Αφορά κάθε ψυχή που ζεί πάνω στη γη. Μας φανερώνει το απολυτρωτικό σχέδιο και μας μεταφέρει μέχρι τον έσχατο καιρό, αποκαλύπτοντας το θριαμβικό αποτέλεσμα της αγωνιστικής πάλης ανάμεσα στη δικαιοσύνη και στην αμαρτία. Είναι λοιπόν γεγονός υψίστης σημασίας για τον καθένα η έρευνα των θεμάτων αυτών, ώστε να είναι έτοιμος να δώσει απάντηση σε οποιονδήποτε ζητάει να πληροφορηθεί για την ελπίδα που περικλείουν.

[538]

Το μεσιτικό έργο του Χριστού για τον άνθρωπο στο ουράνιο αγιαστήριο είναι εξίσου σημαντικό μέσα στο σχέδιο της σωτηρίας, όπως και ο θάνατός Του επάνω στο σταυρό. Με το θάνατό Του εγκαινίασε το έργο που, μετά την ανάστασή Του, ανέβηκε να αποτελειώσει στον ουρανό. Με τα μάτια της πίστης οφείλουμε να εισχωρήσουμε «εις το εσωτερικόν του καταπετάσματος όπου ο Ιησούς εισήλθεν υπέρ ημών πρόδρομος.» (Εβρ. 6:20.) Εκεί αντανά-

κλάται το φως του Γολγοθά. Εκεί μπορούμε να έχουμε μία σαφέστερη αντίληψη του μυστηρίου της απολύτρωσης. Η σωτηρία του ανθρώπου στοίχισε στον ουρανό μία αξία ανυπολόγιστη. Η επιτελεσθείσα θυσία αποδείχεται αντάξια στις βαρύτερες αξιώσεις του παραβιασμένου νόμου του Θεού. Ο Ιησούς έκανε διάνοιξη του δρόμου προς το θρόνο του Πατέρα και με τη μεσιτεία Του, οι διακαείς επιθυμίες όλων όσων Τον πλησιάζουν με πίστη είναι δυνατόν να παρουσιάζονται ενώπιον του Θεού.

«Ο κρύπτων τας αμαρτίας αυτού, δεν θέλει ευοδωθεί, ο δε εξομολογούμενος και παραιτών αυτάς, θέλει ελεηθῆ.» (Παρ. 28:13.) Αν αυτοί που κρύβουν και δικαιολογούν τις αμαρτίες τους μπορούσαν να δουν το θρίαμβο του Σατανά για τη στάση τους, το σαρκασμό του έναντι του Χριστού και των αγίων αγγέλων για την πορεία που ακολουθούν, θα έσπευδαν να ομολογήσουν και να εγκαταλείπουν τις αμαρτίες τους. Με τις ελλείψεις του χαρακτήρα ο Σατανάς εργάζεται για να κυριαρχήσει ολοσχερώς στη σκέψη των ανθρώπων επειδή ξέρει ότι, αν οι ελλείψεις αυτές εξακολουθήσουν να υποθάλπονται, η νίκη του είναι εξασφαλισμένη. Γι' αυτό προσπαθεί διαρκώς να αποπλανήσει τους οπαδούς του Χριστού με τη μοιραία αυτή σοφιστεία ότι τις αδυναμίες τους δεν μπορούν να τις υπερνικήσουν. Ο Χριστός όμως, τους υπερασπίζεται παρουσιάζοντας τα πληγωμένα χέρια Του και το κατατρυπημένο σώμα Του και σε όλους όσους θέλουν να Τον ακολουθήσουν λέγει: «Αρκεί εις σε η χάρις Μου.» (Β' Κορ. 12:9.) «Άρατε τον ζυγόν Μου εφ' υμάς, και μάθετε απ' Εμού διότι πρᾶος εἶμαι και ταπεινός την καρδίαν και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαῖς υμών. Διότι ο ζυγός Μου είναι καλός, και το φορτίον Μου ελαφρόν.» (Ματθ. 11:29-30.) Κανείς λοιπόν ας μη νομίσει ότι τα ελαττώματά του είναι αδιόρθωτα. Ο Θεός χορηγεί την απαιτούμενη πίστη και χάρη για την εξουδετέρωσή τους.

Τώρα ακριβώς ζούμε στη μεγάλη αυτή ημέρα του εξιλασμού. Στην τυπική λατρεία, την ώρα που ο αρχιερέας καταγίνονταν με τον εξιλασμό του λαού Ισραήλ, ο καθέννας ήταν υποχρεωμένος να έρθει σε συντριβή ψυχής με μετάνοια και ταπείνωση μπροστά στον Κύριο μη τυχόν και αποκοπεί από τη σύναξη του λαού. Έτσι και όλοι αυτοί που ποθούν να διατηρήσουν τα όνοματά τους καταχωρημένα στο βιβλίο της ζωής πρέπει τώρα, στο ελάχιστο χρονικό διάστημα που τους υπολείπεται, να ταπεινώσουν τις ψυχές τους μπροστά στο Θεό με βαθιά λύπη για τις αμαρτίες τους και με πραγματική

[539]

μετάνοια. Χρειάζεται ένας ειλικρινής, εξονυχιστικός αυτοέλεγχος. Πολλοί από τους καλούμενους οπαδούς του Χριστού οφείλουν να θέσουν κατά μέρος την ελαφρότητα και επιπολαιότητα που υποθάλπουν στη ζωή τους. Μία σκληρή πάλη περιμένει όλους όσους θα ήθελαν να καθυποτάξουν τις κακές έξεις που αγωνίζονται για την υπεροχή. Το έργο της προετοιμασίας είναι έργο ατομικό. Οι άνθρωποι δεν σώζονται ομαδικά. Δεν μπορεί η αγνότητα και η καθιέρωση του ενός να καλύψουν την έλλειψη των αρετών αυτών στη ζωή του άλλου. Αν και όλα τα έθνη θα παρελάσουν μπροστά από το μεγάλο κριτήριο του Θεού, Εκείνος όμως θα εξετάσει την περίπτωση του κάθε ατόμου ξεχωριστά με τέτοια ακρίβεια και λεπτομέρεια, σαν να μη υπήρχε δεύτερος στη γη. Ο καθένας πρέπει να δοκιμαστεί χωριστά και να βρεθεί χωρίς «κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων.»

Μεγάλη επισημότητα χαρακτηρίζει τις τελευταίες σκηνές του έργου του εξιλασμού. Βαρυσήμαντο ενδιαφέρον αποδίδεται ς' αυτό. Τώρα ακριβώς μεσολαβεί η κρίση στο ουράνιο αγιαστήριο. Το έργο αυτό εκτυλίσσεται για χρόνια. Σύντομα—κανείς δεν ξέρει πόσο σύντομα—θα επιληφθεί με τις υποθέσεις των ζώντων. Η ζωή μας θα παρουσιαστεί για εξέταση μπροστά από το διαπεραστικό βλέμμα του Θεού. Σε μία τέτοια ώρα, περισσότερο παρά ποτέ άλλοτε, επιβάλλεται να δώσει ο καθένας ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια του Σωτήρα: «Αγρυπνείτε και προσεύχεσθε διότι δεν εξεύρετε πότε είναι ο καιρός.» (Μάρκ. 13: 33.) «Εάν λοιπόν δεν αγρυπνήσης, θέλω ελθεί επί σε ως κλέπτης, και δεν θέλεις γνωρίσει ποίαν ώραν θέλω ελθεί επί σε.» (Αποκ. 3:3.)

[540] Όταν το έργο της ερευνητικής κρίσης περατωθεί, η τύχη του
 [541] καθενός θα έχει πια αποφασισθεί, είτε για ζωή είτε για θάνατο. Ο καιρός της προθεσμίας της χάρης του Θεού λήγει λίγο πριν παρουσιαστεί ο Χριστός στα σύννεφα του ουρανού. Στην εποχή αυτή αναφέρεται ο Χριστός στην Αποκάλυψη όταν λέγει: «Όστις αδικεί, ας αδικήση έτι· και ο δίκαιος ας γείνη έτι δίκαιος, και ο άγιος ας γείνη έτι άγιος. Και ιδού έρχομαι ταχέως· και ο μισθός μου είναι μετ' Εμού, δια να αποδώσω εις έκαστον ως θέλει είσθαι το έργον αυτού.» (Αποκ. 22:11-12.)

Δίκαιοι και αμαρτωλοί θα ζούν ακόμη στη γη με το συνηθισμένο τους ρυθμό—τρώγοντας, πίνοντας, φυτεύοντας, οικοδομώντας—χωρίς να έχουν ιδέα ότι η τελευταία τελεσίδικη απόφαση έχει εκδοθεί στο ουράνιο αγιαστήριο. Πριν από τον κατακλυσμό, αφού ο

Νώε μπήκε στην κιβωτό, ο Θεός σφάλισε πίσω του την πόρτα κλείνοντας έξω τους αμαρτωλούς. Για άλλες επτά ημέρες, οι άνθρωποι, αγνοώντας ότι η τύχη τους είχε κριθεί, εξακολουθούσαν την ανέμελη, φιλήδονη ζωή τους και με κομπασμό χλεύαζαν τα προειδοποιητικά μηνύματα για τη επερχόμενη κρίση. «Ούτω,» λέγει ο Χριστός, «θέλει είσθαι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου.» (Ματθ. 24:39.) Σιωπηλά και απαρατήρητα, σαν τον κλέφτη τα μεσάνυχτα, θα καταφθάσει η αποφασιστική εκείνη ώρα που θα σημάνει την καθορισμένη τύχη του καθενός: την οριστική αποχώρηση της θείκης ευσπλαχνίας που είχε προσφερθεί δωρεάν στον κάθε αμαρτωλό.

«Αγρυπνείτε ... μήποτε ελθών εξαίφνης, σας εύρη κοιμωμένους.» (Μάρκ. 13:35-36.) Σε επικίνδυνη κατάσταση βρίσκονται όσοι, αποκαμωμένοι να αγρυπνούν, στρέφονται προς τις έλξεις του κόσμου. Την ώρα που ο επαγγελματίας απορροφάται από τα κέρδη του, την ώρα που ο φιλήδονος παραδίδεται στα γλέντια του, την ώρα που η φιλάρεσκη ασχολείται με τα λούσα της, ακριβώς αυτή την ώρα μπορεί ο μεγάλος Δικαστής της οικουμένης να εκδώσει την καταδικαστική απόφαση: «Εζυγίσθης εν τη πλάστιγγι και ευρέθης ελλιπής.» (Δαν. 5:27.)

Στη σκέψη πολλών η προέλευση της αμαρτίας και ο λόγος της ύπαρξής της αποτελούν την πηγή μεγάλης αμηχανίας. Βλέπουν το έργο του κακού με τα τρομερά του αποτελέσματα της συμφοράς και της θλίψης και διερωτώνται πως μπορούν να συμβαίνουν όλα αυτά κάτω από την κυριαρχική εξουσία Εκείνου του οποίου η σοφία η δύναμη και η αγάπη είναι απεριόριστες. Αυτό είναι ένα ανεξήγητο γι' αυτούς μυστήριο. Και η αβεβαιότητα και οι αμφιβολίες τους πάνω στο σημείο αυτό τους κάνουν να μωπάζουν σε βαθμό που να μη μπορούν να διακρίνουν ούτε και τις αληθοφανείς αποκαλύψεις του λόγου του Θεού, τις τόσο σημαντικές για τη σωτηρία της ψυχής. Υπάρχουν πολλοί που εξιχνιάζοντας να βρουν την εξήγηση για την ύπαρξη της αμαρτίας, επεκτείνονται ζ' έναν ανεξερεύνητο τομέα που ο Θεός δεν έχει ποτέ αποκαλύψει. Μη βρίσκοντας, όπως είναι επόμενο, τη λύση στο δύσκολο αυτό πρόβλημα, και ενεργώντας με μία προδιάθεση προς την αμφιβολία και την επίκριση, το εκλαμβάνουν αυτό σαν δικαιολογία για να απορρίψουν τα λόγια του Αγίου Πνεύματος. Άλλοι πάλι αδυνατούν να κατανοήσουν σε ικανοποιητικό βαθμό το σοβαρό αυτό θέμα του κακού, επειδή η παράδοση και η παρερμηνεία συσκοτίσαν τη Γραφική διδασκαλία σχετικά με το χαρακτήρα του Θεού, το κυβερνητικό Του σύστημα και τη στάση Του έναντι της αμαρτίας.

Δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί η προέλευση της αμαρτίας κατά τρόπο που να δικαιολογεί την ύπαρξή της. Αρκετά όμως δεδομένα μπορεί να κατανοήσει κανείς τόσο για την προέλευση, όσο και για τον τελικό διακανονισμό της αμαρτίας, ώστε η δικαιοσύνη και η αγαθότητα του Θεού στη γενική διαρρύθμιση του κακού να αποδειχτεί πληρέστατα. Τίποτε δεν διδάσκει σαφέστερα η Γραφή από την αλήθεια ότι ο Θεός είναι τελείως ανεύθυνος για τη διεΐσδυση της αμαρτίας στον κόσμο· ότι η έκρηξη της ανταρσίας δεν οφείλεται σε καμία αυθαίρετη ανάκληση της θείκης προστασίας, σε καμία ατέλεια του θείκου διακυβερνητικού συστήματος. Η αμαρτία είναι παρείσακτη και καμία δικαιολογία δεν μπορεί να βρεθεί για την εμ-

φάνισή της. Είναι μυστηριώδης, ασύλληπτη. Να τη δικαιολογεί κανείς είναι σαν να την υποστηρίζει. Αν μπορούσε να βρεθεί αιτία ή να παρουσιαστεί λόγος που να δικαιολογεί την ύπαρξή της, τότε θα έπαυε να είναι αμαρτία. Ο μοναδικός στη διάθεσή μας ορισμός της αμαρτίας δίνεται μέσα από το λόγο του Θεού. Αμαρτία είναι «η παράβαση του νόμου.» Είναι η εξωτερίκευση μιας αρχής αντιμαχόμενης στο μεγάλο νόμο της αγάπης, στο θεμέλιο αυτό της θείας διακυβέρνησης.

Πριν παρουσιαστεί η αμαρτία, ειρήνη και χαρά βασίλευαν σ' ολόκληρη την πλάση. Όλα βρίσκονταν σε τέλεια αρμονία με το θέλημα του Δημιουργού. Η αγάπη για το Θεό ήταν υπέρτατη, η αγάπη για τον πλησίον αμερόληπτη. Ο Χριστός, ο Λόγος, ο μονογενής του Θεού, ήταν ένα με τον αιώνιο Θεό,—ένα στη φύση, στο χαρακτήρα και στις προθέσεις—η μοναδική στο σύμπαν ύπαρξη που μπορούσε να συμμετέχει σε όλες τις βουλές και τις προθέσεις του Θεού. Δια του Χριστού ο Θεός επετέλεσε τη δημιουργία όλων των ουρανίων υπάρξεων. «Δι' Αυτού εκτίσθησαν τα πάντα, τα εν τοις ουρανοίς, ... είτε θρόνοι, είτε κυριότητες, είτε αρχαί, είτε εξουσίαι.» (Κολ. 1:16.) Ολόκληρος ο ουρανός ήταν αφοσιωμένος το ίδιο στο Χριστό, όπως και στον Πατέρα.

Επειδή ο νόμος της αγάπης αποτελούσε το θεμέλιο του καθεστώτος του Θεού, η ευτυχία όλων των δημιουργημάτων εξαρτώταν από την τέλεια εναρμόνισή τους προς τις μεγάλες αρχές της δικαιοσύνης. Ο Θεός επιθυμεί μία υπηρεσία αγάπης από όλα Του τα πλάσματα—μία αφοσίωση που να προέρχεται από τη λογική εκτίμηση του χαρακτήρα Του. Δεν ευχαριστείται με μία αναγκαστική υποταγή, αλλά σε όλους χορηγεί την ελεύθερη βούληση, ώστε να Τον υπηρετούν εθελοντικά.

Βρέθηκε όμως κάποιος που θέλησε να διαστρέψει την ελευθερία αυτή. Η αμαρτία πηγάζει από εκείνον που, μετά το Χριστό, είχε τιμηθεί σε μεγάλο βαθμό από το Θεό και που σε δύναμη και δόξα έστεκε ψηλότερα από όλους τους κατοίκους του ουρανού. Πριν από την πτώση του, ο Εωσφόρος ήταν ο κορυφαίος από τα επισκιάζοντα χερουβείμ, άσπιλος και αμόλυντος. «Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· συ επεσφράγισας τα πάντα, είσαι πλήρης σοφίας και τέλειος εις κάλλος. Εστάθης εν Εδέμ, τω παραδείσω του Θεού· ήσο περισκεπασμένος από παντός λίθου τιμίου ... Ήσο χερούβ κεχρισμένον δια να επισκιάζης· και Εγώ σε έστησα· ήσο εν τω όρει τω αγίω του

Θεού· περιεπάτετε εν μέσω λίθων πύρινων. Ἦσο τέλειος εν ταις οδοίς σου αφ” ης ημέρας εκτίσθης, εωσού ευρέθη αδικία εν σοι.» (Ιεζ. 28:12-15.)

Ο Εωσφόρος θα μπορούσε να εξακολουθεί να απολαμβάνει την εύνοια του Θεού, αγαπημένος και τιμημένος από τα αγγελικά πλήθη, χρησιμοποιώντας τα ευγενικά προσόντα του για το καλό των άλλων και για τη δόξα του Πλάστη του. Αλλά ο προφήτης λέγει: «Η καρδιά σου υψώθη δια το κάλλος σου· έφθειρας την σοφίαν σου δια την λαμπρότητά σου.» (Εδ. 17) Σιγά-σιγά ο Εωσφόρος άρχισε να υποθάλπει ένα πνεύμα υπεροχής για τον εαυτό του. «Έκαμες την καρδίαν σου ως καρδίαν Θεού.» «Συ δε έλεγες ... θέλω καθίσει επί το όρος της συνάξεως, ... θέλω αναβή επί τα ύψη των νεφελών· θέλω είσθαι όμοιος του Υψίστου.» (Ιεζ. 28:6, Ης. 14:13,14.) Αντί να επιδιώξει να παραστήσει το Θεό το αντικείμενο της υπέρτατης αγάπης και αφοσίωσης από μέρος των πλασμάτων Του, ο Εωσφόρος επεζήτησε να κερδίσει την υπηρεσία και την αφοσίωσή τους για τον εαυτό του. Και εποφθαλμιώντας την τιμή που ο άπειρος Πατέρας είχε απονέμει στον Υιό Του, ο αρχηγός αυτός των αγγέλων πεθύμησε την εξουσία εκείνη η εξάσκηση της οποίας αποτελούσε αποκλειστικό προνόμιο του Χριστού.

Η αντανάκλαση της δόξας του Δημιουργού και η διακήρυξη των εγκωμίων Του αποτελούσε την τέρψη του πληρώματος του ουρανού. Όσο διάστημα ο Θεός τιμώταν κατ’ αυτόν τον τρόπο, ειρήνη και χαρά βασιλεύαν παντού. Αλλά τώρα παρεισέφρησε ένας τόνος ασυμφωνίας, αλλοιώνοντας την ουράνια αρμονία. Το πνεύμα της αυτοπροβολής και αυτοεξύψωσης, αντίθετο προς τα σχέδια του Δημιουργού, ξύπνησε κακά προαισθήματα σε διάνοιες όπου μέχρι τότε η δόξα του Θεού αποτελούσε την υπέρτατη ενασχόληση. Τα ουράνια συμβούλια έκαναν έκκληση στον Εωσφόρο. Ο Υιός του Θεού του παρουσίασε το μεγαλείο, την αγαθότητα και τη δικαιοσύνη του Δημιουργού, καθώς και την άγια και αναλλοίωτη υπόσταση του νόμου Του. Ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει την ευταξία του ουρανού. Παραδρομώντας απ’ αυτή, ο Εωσφόρος θα πρόσβαλλε τον Πλάστη του και θα προξενούσε και τη δική του καταστροφή. Το μόνο που επέφερε όμως η προειδοποίηση αυτή, η απευθυνόμενη με τόση αγάπη και ευσπλαχνία, ήταν η αφύπνιση ενός αντιδραστικού πνεύματος. Το αίσθημα της ζηλοτυπίας κατά του Χριστού υπερίσχυσε μέσα του και ο Εωσφόρος έγινε ακόμη πιο αποφασιστικός.

Η υπερηφάνεια που ένοιωθε για τη δόξα του, γέννησε μέσα του την επιθυμία για την ανώτατη εξουσία. Τα υψηλά αξιώματα που απολάμβανε ο Εωσφόρος δεν τα εκτίμησε σαν δώρα Θεού, ούτε και απέδωσε καμιά ευγνωμοσύνη γι' αυτά στο Δημιουργό. Περηφανεύθηκε για τη λαμπρότητα και την εξύψωσή του και πόθησε να γίνει ίσος με το Θεό. Ήταν αγαπητός και τιμημένος από τις στρατιές του ουρανού. Οι άγγελοι με χαρά εκτελούσαν τις εντολές του και η σοφία και η δόξα που τον περιέβαλλαν, τον καθιστούσαν ανώτερο από όλους τους άλλους. Αλλ' όμως ο Υιός του Θεού ήταν ο αναγνωρισμένος Κυρίαρχος του ουρανού, ισότιμος και ισοδύναμος με τον Πατέρα. Ο Χριστός συμμετείχε σε όλα τα συμβούλια του Θεού, ενώ ο Εωσφόρος δεν είχε το ίδιο δικαίωμα να εισέρχεται στις θεϊκές βουλές. «Γιατί,» διερωτώταν ο πανίσχυρος αυτός άγγελος, «να έχει ο Χριστός την υπεροχή; Γιατί να τιμάται έτσι πάνω από τον Εωσφόρο;»

Εγκαταλείποντας τη θέση του πλάι στην άμεση παρουσία του Θεού, ο Εωσφόρος απομακρύνθηκε με σκοπό να ενσταλλάξει το πνεύμα της δυσαρέσκειας ανάμεσα στους αγγέλους. Εργαζόμενος με τέλεια μυστικότητα και αποκρύβοντας για ένα διάστημα τον πραγματικό σκοπό του κάτω από ένα κάλυμμα σεβασμού προς το Θεό, προσπάθησε να προκαλέσει δυσφορία για τους νόμους της διοίκησης των ουρανίων υπάρξεων με το πρόσχημα ότι αυτοί επέβαλλαν περιορισμούς που δεν ήταν απαραίτητοι. Ισχυρίζονταν ότι αφού οι άγγελοι είχαν άγια φύση, θα έπρεπε να υπακούουν μόνο στις υπαγορεύσεις της ατομικής τους θέλησης. Επεδίωξε να επισύρει τη συμπάθεια τους, παριστάνοντας τον εαυτό του αδικημένο από το Θεό, που την ανώτατη τιμή είχε απονέμει στο Χριστό. Διατείνονταν ότι με το να επιδιώκει να αποκτήσει μεγαλύτερη δύναμη και τιμή δεν απέβλεπε στην αυτοεξύψωσή του, αλλά στο να εξασφαλίσει για όλους τους κατοίκους του ουρανού την ελευθερία που θα τους επέτρεπε να φθάσουν υποστατικά σε ανώτερα στρώματα υπεροχής.

Για πολύ καιρό ο πολυεύσπλαχνος Θεός ανέχθηκε τον Εωσφόρο. Δεν τον υποβίβασε από την τιμητική του θέση ευθύς μόλις άρχισε να υποθάλλει το πνεύμα της δυσαρεσκείας, ούτε ακόμη και όταν επεδόθηγε να παρουσιάζει τις ψεύτικες αξιώσεις του στους πιστούς αγγέλους. Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα εξακολούθησε να παραμένει στον ουρανό. Επανειλημμένα του προσφέρθηκε

συγχώρηση αν εκδήλωνε μετάνοια και υποταγή. Προκειμένου να πειστεί για το λάθος του, καταβλήθηκαν προσπάθειες τέτοιες που μόνο η άπειρη αγάπη και σοφία μπορούσαν να επινοήσουν. Το πνεύμα της απαρésκειας ήταν άγνωστο μέχρι τότε στον ουρανό. Ούτε ο ίδιος ο Εωσφόρος μπορούσε στην αρχή να δει ως που αυτό θα τον εξωθούσε. Δεν μπορούσε να καταλάβει την πραγματική φύση των αισθημάτων του. Όταν όμως η δυσαρésχεια του αποδείχθηκε αβάσιμη, τότε ο Εωσφόρος πείστηκε ότι είχε άδικο, ότι οι θεϊκές αξιώσεις ήταν δίκαιες και ότι έπρεπε να τις αναγνωρίσει δίκαιες στην παρουσία ολόκληρου του ουρανού. Αν το έκανε αυτό, θα είχε σώσει και τον εαυτό του και πολλούς άλλους αγγέλους. Την εποχή εκείνη δεν είχε ακόμη αποστατήσει οριστικά από το Θεό. Αν και είχε εγκυκαταλείψει τη θέση του ως «χερούβ επισκιάζον,» αν ήθελε όμως να επιστρέψει στο Θεό, αναγνωρίζοντας τη σοφία του Δημιουργού και μένοντας ικανοποιημένος με την καθορισμένη θέση του μέσα στο μεγάλο θεϊκό σχέδιο, θα μπορούσε να αποκατασταθεί και πάλι στο αξίωμά του. Αλλά η υπερηφάνεια δεν τον άφηνε να υποκύψει. Τότε υποστήριξε πεισματικά τη στάση του, ισχυρίστηκε ότι δεν του χρειαζόνταν καμία μετάνοια και αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στον απηνή αγώνα εναντίον του Δημιουργού του.

Από τη στιγμή αυτή, όλες οι δυνάμεις της μεγαλοφυΐας του επιστρατεύθηκαν στο εξαπατητικό έργο που απέβλεπε στην εξασφάλιση της συμπάθειας των υποτελών του αγγέλων. Προκειμένου να εξυπηρετήσει τα προδοτικά του σχέδια, δεν δίστασε ακόμη να διαστρέψει ούτε αυτό το γεγονός της προειδοποίησης και της νουθεσίας από μέρος του Χριστού. Σ' αυτούς που με την αγάπη και αφοσίωσή τους ήταν στενότερα συνδεδεμένοι μαζί του, ο Σατανάς παρέστησε ότι άδικα κατηγορήθηκε, ότι το αξίωμά του δεν απολάμβανε τον πρέποντα σεβασμό και ότι κινδύνευε να στερηθεί την ελευθερία του. Ξεκινώντας από τη διαστρέβλωση των λόγων του Χριστού, προχώρησε στη στρεψοδικία και στα απροκάλυπτα ψεύδη, κατηγορώντας τον Υιό του Θεού ότι απέβλεπε να τον ταπεινώσει στα μάτια των κατοίκων του ουρανού. Επινοήθηκε επίσης να δημιουργήσει μία εσκεμμένη παρεξήγηση ανάμεσα στον ίδιο και στους νομοταγείς αγγέλους. Όλους όσους δεν κατόρθωσε να τους μεταπείσει και να τους πάρει με το μέρος του, τους κατηγορήσε ότι ήταν αδιάφοροι προς τα συμφέροντα των ουρανίων υπάρξεων. Το δικό του δηλαδή έργο το απέδιδε ς' εκείνους που έμειναν πιστοί

[547]

στο Θεό. Για να δώσει βάση στην κατηγορία του για την απέναντι του αδικία του Θεού, κατέφυγε στη διαστρέβλωση των λόγων και των πράξεων του Δημιουργού. Η τακτική του απέβλεπε στο να φέρει σύγχυση στους αγγέλους με επιδέξιες επιχειρηματολογίες σχετικά με τις προθέσεις του Θεού. Κάθε τι το απλό το συγκάλυπτε με μυστήριο, και με έντεχνη διαστροφή έσπειρε αμφιβολίες και προς αυτές ακόμη τις πιο σαφείς δηλώσεις του Κυρίου. Η περίοπτη θέση του, που του επέτρεπε τέτοια στενή επαφή με τη θείκη διοίκηση, πρόσδιδε μεγαλύτερο κύρος στα διαβήματά του και πολλοί παρασύρθηκαν να συμμαχήσουν μαζί του στην ανταρσία κατά της εξουσίας του Ουρανού.

Μέσα στη μεγάλη σοφία Του ο Θεός επέτρεψε στο Σατανά να προχωρήσει στο έργο του μέχρι που το πνεύμα της δυσαρέσκειας ωρίμασε και κατέληξε σε ανοικτή επανάσταση. Ήταν απαραίτητο να εξελιχθούν τα σχέδιά του στην εντέλεια ώστε όλοι να μπορέσουν να διακρίνουν την πραγματική τους φύση και τον επιδιωκόμενο σκοπό τους. Σαν «χερούβ κεχρισμένο» ο Εωσφόρος είχε πολύ εξυψωθεί. Οι ουράνιες υπάρξεις τον αγαπούσαν εξαιρετικά και αυτός ασχούσε μεγάλη επιρροή επάνω τους. Η κυβέρνηση του Θεού δεν περιλάμβανε μόνο τους κατοίκους του ουρανού, αλλά επεκτείνονταν και σε όλους τους άλλους κόσμους της δημιουργίας Του. Ο Σατανάς σκέφθηκε ότι, αν κατόρθωνε να παρασύρει τους αγγέλους με το μέρος του στην ανταρσία, θα μπορούσε επίσης να παρασύρει και τους άλλους κόσμους. Είχε έντεχνα εκιθέσει το ζήτημα από τη δική του πλευρά χρησιμοποιώντας σοφιστεία και δόλο για να πετύχει το σκοπό του. Διέθετε τεράστια δύναμη στο να εξαπατά και, καλυμμένος κάτω από το μανδύα της ψευτιάς, βρίσκονταν σε πλεονεκτική θέση. Και αυτοί ακόμη οι πιστοί άγγελοι δεν μπορούσαν να διακρίνουν καθαρά το χαρακτήρα του, ούτε να αντιληφθούν που θα απέληγε το έργο του.

Ο Σατανάς είχε τόσο πολύ τιμηθεί και οι πράξεις του όλες καλύπτονταν από ένα τέτοιο πέπλο μυστηρίου, ώστε ήταν δύσκολο για τους αγγέλους, να διακρίνουν την πραγματική φύση του έργου του. Αν δεν έφθανε μέχρι την τέλεια ωρίμανσή της η αμαρτία, δεν μπορούσε να φανεί τι πονηρό στοιχείο ήταν. Ως τότε δεν είχε καμία θέση μέσα στην πλάση του Θεού και οι άγιες υπάρξεις δεν είχαν ιδέα για τη φύση και την κακοήθειά της. Δεν μπορούσαν να συλλάβουν το μέγεθος των τρομακτικών συνεπειών που θα προέκυπταν

από την παραμέριση του θειικού νόμου. Στην αρχή ο Σατανάς είχε καλύψει το έργο του κάτω από μία επίπλαστη εκδήλωση αφοσίωσης στο Θεό. Ισχυρίζονταν ότι επεδίωκε να προάγει την υπόληψη του Θεού, την παγίωση της διακυβέρνησής Του και τα συμφέροντα των ουρανίων υπάρξεων. Ενώ ενστάλλαζε τη δυσαρέσκεια στα πνεύματα των υποτελών αγγέλων του, με συγκαλυμμένη δεξιοτεχνία, έδινε την εντύπωση ότι οι ενέργειές του απέβλεπαν στο να προλάβουν τη δυσαρέσκεια. Όταν εισηγήθηκε ότι απαιτούνται τροποποιήσεις του νομοθετικού και διοικητικού δικαίου του πολιτεύματος του Θεού, το έκανε με το πρόσχημα ότι αυτές ήταν δήθεν απαραίτητες για την παγίωση της αρμονίας του ουρανού.

Για την αντιμετώπιση της αμαρτίας ο Θεός αποκλειστικά χρησιμοποιούσε τη δικαιοσύνη και την αλήθεια. Ο Σατανάς μεταχειριζέτο ότι ακριβώς ο Θεός αδυνατούσε να χρησιμοποιήσει: την κολακεία και την απάτη. Επεχείρησε να διαστρεβλώσει τα λόγια του Θεού και να παραποιήσει το διοικητικό του σύστημα ενώπιον των αγγέλων, ισχυριζόμενος ότι δεν ήταν δίκαια από μέρους του Θεού η επιβολή νόμων και κανονισμών στους πολίτες του ουρανού και ότι απαιτώντας την υποταγή και την υπακοή των πλασμάτων Του, ο Θεός απλούστατα επιζητούσε να εξυψωθεί ο ίδιος. Έπρεπε λοιπόν να αποδειχτεί στους κατοίκους του ουρανού και των άλλων κόσμων ότι η διοίκηση του Θεού ήταν δίκαια και η νομοθεσία του ήταν τέλεια. Ο Σατανάς έδινε την εντύπωση ότι αυτός ο ίδιος επιζητούσε να προάγει το καλό του σύμπαντος. Γι' αυτό ήταν απαραίτητο να καταλάβουν όλοι τον αληθινό χαρακτήρα και τον πραγματικό σκοπό του σφετεριστή. Έπρεπε να του δοθεί καιρός για να αποκαλυφθεί από τα ίδια του τα πονηρά έργα.

Την ασυμφωνία που η στάση του προκάλεσε στον ουρανό, ο Σατανάς την απέδωσε στο νόμο και στη διακυβέρνηση του Θεού. Δήλωνε ότι όλο το κακό ήταν το αποτέλεσμα της άσκησης των διοικητικών δικαιωμάτων του Θεού. Υποστήριζε ότι ο δικός του αντικειμενικός σκοπός, ήταν η βελτίωση των θεσπισμάτων του Κυρίου. Γι' αυτό ήταν απαραίτητο να αποδειχτεί η βάση των ισχυρισμών του και να φανερωθεί που θα οδηγούσε η εφαρμογή των προτεινόμενων τροποποιήσεων του θειικού νόμου. Έπρεπε να καταδικαστεί από την ίδια του την πράξη. Απ' αρχής ο Σατανάς αρνήθηκε ότι είχε περιέλθει σε κατάσταση ανταρσίας. Ωστε το σύμπαν του Θεού έπρεπε να δει τον απατεώνα με βγαλμένη τη μάσκα.

Ο Πάνσοφος Θεός δεν επέτρεψε την καταστροφή του Σατανά ούτε ακόμη όταν αποφασίσθηκε ότι η παραμονή του δεν ήταν ανεκτή στον ουρανό. Αφού η μόνη αποδεκτή υπηρεσία για το Θεό είναι η υπηρεσία της αγάπης, η αφοσίωση των πλασμάτων Του πρέπει να βασίζεται πάνω στην αναγνώριση της δικαιοσύνης και της αγαθότητάς Του. Αδυνατώντας να κατανοήσουν τη φύση και τα αποτελέσματα της αμαρτίας, οι κάτοικοι του ουρανού και των λοιπών κόσμων, δεν θα μπορούσαν να διακρίνουν με την εξόντωση του Σατανά τη δικαιοσύνη και την ευσπλαχνία του Θεού. Αν αυτός εξολοθρεύονταν από μιας αρχής, τότε εκείνοι θα υπηρετούσαν το Θεό από φόβο μάλλον παρά από αγάπη. Η επιρροή του δολιοφθορέα δεν θα εξαλείφονταν αποτελεσματικά, ούτε το πνεύμα της ανταρσίας θα εκριζώνονταν οριστικά. Το κακό χρειαζόταν καιρό μέχρι να ωριμάσει. Για το αιώνιο συμφέρον του σύμπαντος, έπρεπε να επιτραπεί στο Σατανά να αναπτύξει πληρέστερα τις αρχές του, ώστε οι κατηγορίες του εναντίον της θείκης διακυβέρνησης να παρουσιαστούν σε όλες τις δημιουργημένες υπάρξεις με το πραγματικό τους φως και η δικαιοσύνη και η ευσπλαχνία του Θεού, καθώς και το αμετάβλητο του νόμου Του, να τεθούν μια για πάντα πέρα από κάθε αμφιβολία.

Η ανταρσία του Σατανά θα χρησίμευε για μάθημα στο σύμπαν μέσω των επερχομένων αιώνων, μία συνεχής μαρτυρία για τη φύση και τα τρομερά αποτελέσματα της αμαρτίας. Η έμπρακτη εφαρμογή της ηγεσίας του Σατανά, οι συνήθειές της πάνω σε ανθρώπους και αγγέλους, θα φανέρωναν τους καρπούς που θα επέφερε η παραμέρηση της θείας εξουσίας. Θα απέδειχναν ότι η ευτυχία όλων των πλασμάτων του Δημιουργού εξαρτάται από την υπόσταση της κυβέρνησης του Θεού και των νόμων Του. Έτσι το ιστορικό του φοβερού αυτού πειράματος της ανταρσίας θα απέβαινε για όλες τις άγιες υπάρξεις μια αιώνια προστασία. Θα τις εμπόδιζε να εξαπατηθούν ως προς τη φύση της παρανομίας, και θα τις κατοχύρωνε από του να πέσουν στην αμαρτία και να υποστούν τις τιμωρές συνέπειές της.

Ο μεγάλος σφετεριστής εξακολούθησε να δικαιολογείται για τη στάση του μέχρι την ώρα που η διαμάχη στον ουρανό έφθασε στο απροχώρητο. Όταν κοινοποιήθηκε η απόφαση ότι αυτός μαζί με όλους τους συμπαθούντες αγγέλους του, θα αποβάλλονταν από τις μονές της ευδαιμονίας, τότε πια ο αρχιεπαναστάτης ομολόγησε με

[550]

θρασύτητα την περιφρόνησή του για το νόμο του Δημιουργού. Επανέλαβε τον ισχυρισμό ότι οι άγγελοι δεν έχουν ανάγκη από έλεγχο, αλλά ότι πρέπει να αφεθούν ελεύθεροι να ακολουθήσουν την ατομική τους θέληση που μόνο στο ορθό μπορούσε να οδηγήσει. Κατέκρινε με δριμύτητα τα θεϊκά θεσπίσματα ότι περιορίζουν την ελευθερία των αγγέλων και δήλωσε ότι ο σκοπός του ήταν να επιτύχει την κατάλυση του νόμου. Και ότι αδέσμευτες τότε απ' αυτόν τον περιορισμό, οι ουράνιες υπάρξεις θα μπορούσαν να εισέλθουν σε μια ανώτερη, ενδοξότερη σφαίρα του είναι τους.

Ομόφωνα ο Σατανάς και οι ομοϊδεάτες του έριξαν ολόκληρη τη μομφή της ανταρσίας τους στο Χριστό, δηλώνοντας ότι αν δεν είχαν επιτιμηθεί, δεν θα είχαν ποτέ αποστατήσει. Έτσι, προκλητικοί και πεισματικοί για την παράνομη στάση τους, και ενώ άδικα πάσχιζαν να ανατρέψουν το θεϊκό καθεστώς, ισχυριζόμενοι με κυνισμό ότι ήταν τα αιθώα θύματα μιας καταδυναστευτικής εξουσίας, ο αρχιστασιαστής και όλοι οι ομοϊδεάτες του αποβλήθηκαν τελικά από τον ουρανό.

Το ίδιο πνεύμα που προκάλεσε ανταρσία στον ουρανό, εξακολουθεί να εμπνέει ανταρσία στη γη. Την ίδια τακτική που ακολούθησε ο Σατανάς με τους αγγέλους, την εφαρμόζει στους ανθρώπους. Το πνεύμα του τώρα εξουσιάζει τους «υιούς της απείθειας.» Όπως εκείνος, προσπαθούν και αυτοί να αποτινάξουν τους φραγμούς του νόμου του Θεού και υπόσχονται στους ανθρώπους ελευθερία που προέρχεται από την παράβαση των εντολών Του. Ο έλεγχος της αμαρτίας προκαλεί και τώρα ένα πνεύμα έχθρας και αντίστασης. Όταν με τα προειδοποιητικά του μηνύματα ο Θεός μιλάει στις συνειδήσεις των ανθρώπων, ο Σατανάς τους επηρεάζει να προβάλλουν δικαιολογίες και να αναζητούν την αλληλεγγύη των άλλων στην αμαρτωλή τους πορεία. Αντί να διορθώσουν τα σφάλματά τους, αγανακτισμένοι δυσανασχετούν εναντίον εκείνων που τους ελέγχουν, σαν να ήταν αυτοί οι αποκλειστικοί πρόξενοι των δυσκολιών. Από τον καιρό του δίκαιου Άβελ μέχρι τις μέρες μας, το ίδιο πάντοτε πνεύμα εκδηλώνεται εναντίον εκείνων που έχουν την τόλμη να επικρίνουν την αμαρτία.

[551]

[552]

Καταφεύγοντας στην ίδια διαστροφή που χρησιμοποίησε στον ουρανό για να παραστήσει το χαρακτήρα του Θεού αυστηρό και τυραννικό, ο Διάβολος κατόρθωσε να παρασύρει και τον άνθρωπο στην αμαρτία. Και αφού το κατόρθωσε, υποστήριξε μετά ότι οι

άδικοι περιορισμοί του Θεού οδήγησαν στην πτώση του ανθρώπου όπως είχαν οδηγήσει και στη δική του αποστασία.

Αλλά ο Αιώνιος Θεός γνωστοποιεί ο ίδιος το χαρακτήρα Του με αυτά τα λόγια: «Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, και αληθινός, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν και ουδόλως αθιώνων τον ένοχον.» (Έξ. 34:6-7.)

Με την απόφαση της αποβολής του Σατανά από τον ουρανό, ο Θεός διακήρυξε τη δικαιοσύνη Του και υπερασπίσθηκε την τιμή του θρόνου Του. Όταν όμως ο άνθρωπος αμάρτησε ενδίδοντας στις ραδιουργίες του αποστατικού αυτού πνεύματος, ο Θεός απέδειξε την αγάπη Του προσφέροντας το μονογενή Του Υιό να πεθάνει για το καλό της αμαρτωλής φυλής. Με τον εξιλασμό αυτόν φανερώνεται ο πραγματικός χαρακτήρας του Θεού. Το επίμαχο επιχείρημα του σταυρού αποδεικνύει στο σύμπαν ολόκληρο ότι για την πορεία της αμαρτίας που ο Εωσφόρος διάλεξε να ακολουθήσει είναι τελείως ανεύθυνο το καθεστώς του Θεού.

Με τον ανταγωνισμό μεταξύ Χριστού και Σατανά κατά το διάστημα της επίγειας διακονίας του Σωτήρα, η μάσκα που κάλυπτε το χαρακτήρα του μεγάλου δολιοφθορέα έπεσε. Τίποτε άλλο δεν θα μπορούσε να καταστήσει το Σατανά απεχθέστερο στα αισθήματα των ουρανίων αγγέλων και όλου του αφοσιωμένου σύμπαντος, όσο ο σκληρός αγώνας του ενάντια στο Λυτρωτή του κόσμου. Η βλάσφημη αναισχυντία να απαιτήσει φόρο τιμής από το Χριστό, η αλαζονική μοχθηρία να Τον μεταφέρει στην ψηλή βουνοκορφή και στο απόκρημνο περύγιο του ιερού, ο υπονοούμενος καταχθόνιος σκοπός να Τον κάνει να ριχτεί στο αχανές κενό, η ακατάπαυστη κακεντρέχεια να Τον κυνηγάει από τόπο σε τόπο επηρεάζοντας τις καρδιές λαού και ιερέων μέχρι να απορρίψουν την αγάπη Του και τελικά να κραυγάσουν «σταύρωσον, σταύρωσον Αυτόν!»—όλα αυτά προκάλεσαν την κατάπληξη και τον αποτροπιασμό του σύμπαντος.

Ο Σατανάς ήταν εκείνος που παρακίνησε τον κόσμο να απορρίψει το Χριστό. Ο αρχηγός του κακού εξάσκησε όλη τη δύναμη και την πανουργία του για να καταστρέψει τον Ιησού. Επειδή αναγνώριζε ότι η ευσπλαχνία και η αγάπη του Σωτήρα, η συμπάθεια και η τρυφερή στοργή Του φανέρωναν στον κόσμο το χαρακτήρα του Θεού. Ο Σατανάς ανταγωνίζονταν κάθε αξίωση προβαλλόμενη από τον Υιό του Θεού και έκανε τους ανθρώπους όργανά του για

[553]

να γεμίσει τη ζωή του Σωτήρα με λύπη και πόνο. Η σοφιστεία και τα ψεύδη που μεταχειρίστηκε για να εμποδίσει το έργο του Ιησού, το μίσος που εκδηλώθηκε από τους «υιούς της απείθειας,» οι σκληρές κατηγορίες εναντίον Εκείνου που η ζωή Του ήταν απaráμιλλη καλοσύνη, όλα πήγαζαν από τη βαθιά ριζωμένη εκδίκηση. Η μέχρι τότε συκρατημένη θύελλα της ζηλοφθονίας, της κακεντρέχειας, του μίσους και της εκδίκησης ξέσπασε στο Γολγοθά εναντίον του Υιού του Θεού, ενώ φρικιώνοντας, σύσσωμος ο ουρανός παρακολουθούσε τη σκηνή με νεκρική σιγή.

Όταν η μεγάλη θυσία είχε ολοκληρωθεί, ο Χριστός ανέβηκε στον ουρανό, αλλά δεν δέχθηκε τη λατρεία των αγγέλων παρά μόνο αφού υπέβαλε την αίτησή Του: «Εκείνους τους οποίους Μοι έδωκας, θέλω, όπου είμαι Εγώ, να ήναι και εκείνοι μετ' Εμού.» (Ιωάν. 17:24.) Τότε, προερχόμενη από τον Πατρικό θρόνο, ακούσθηκε η γεμάτη από ανέκφραστη αγάπη και ισχύ απάντηση: «Ας προσκυνήσωσιν εις Αυτόν πάντες οι άγγελοι του Θεού.» (Εβρ. 1:6.) Ο Χριστός ανακηρύχθηκε άσπιλος. Με τη λήξη της ταπείνωσής Του και την ολοκλήρωση της θυσίας Του, Του αποδόθηκε ένα τέτοιο όνομα που υπερβαίνει κάθε άλλο όνομα.

Τώρα η ενοχή του Σατανά αποδείχθηκε χωρίς καμία δικαιολογία. Ο εχθρός αποκαλύφθηκε με τον πραγματικό χαρακτήρα του, του ψεύτη και του ανθρωποκτόνου. Έγινε σε όλους φανερό ότι το ίδιο ακριβώς πνεύμα που χρησιμοποίησε για να κατευθύνει τους ανθρώπους και να τους καθυποτάξει θα χρησιμοποιούσε αν του επιτρέποταν να κατευθύνει και τις τύχες των κατοίκων του ουρανού. Υποστήριζε ότι η παράβαση του νόμου του Θεού θα επέφερε ελευθερία και εξύψωση. Αλλά αποδείχθηκε ότι κατέληξε στη δουλεία και στην εξαχρείωση.

[554] Οι ψευδείς κατηγορίες του Σατανά για το θείο χαρακτήρα και τη θεϊκή ηγεσία παρουσιάστηκαν κάτω από το πραγματικό τους φως. Είχε κατηγορήσει το Θεό ότι απαιτώντας υποταγή και υπακοή από τα πλάσματά Του επεδίωκε μόνο να εξυψωθεί ο ίδιος. Είχε διακηρύξει ότι ενώ ο Δημιουργός ζητούσε αυταπάρνηση από όλους τους άλλους, ο ίδιος όμως καμία αυταπάρνηση δεν εξασκούσε και σε καμία θυσία δεν υποβάλλονταν. Τώρα αποδείχθηκε ότι για τη σωτηρία της πεσμένης, αμαρτωλής φυλής ο Αρχηγός του σύμπαντος είχε υποστεί τη μεγαλύτερη θυσία που μπορούσε να εμπνεύσει η αγάπη. «Δηλονότι ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον

πρός Εαυτόν.» (Β΄ Κορ. 5:19.) Αποκαλύφθηκε επίσης ότι ενώ ο Εωσφόρος, με τον ακατανίκητο πόθο του για δόξα και υπεροχή άνοιξε διάπλατα τις πύλες για την είσοδο της αμαρτίας, αντίθετα ο Χριστός, για να επιφέρει την εξόντωση της αμαρτίας, ταπεινώθηκε «γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου.»

Ο Θεός είχε φανερώσει την απέχθειά Του για τις αρχές της ανταρσίας. Ολόκληρος ο ουρανός διαπίστωσε τώρα τη δικαιοσύνη Του όπως αυτή εκδηλώθηκε τόσο στην περίπτωση της καταδίκης του Σατανά, όσο και της απολύτρωσης του ανθρώπου. Ο Εωσφόρος είχε διακηρύξει ότι αν ο νόμος του Θεού ήταν αναλλοίωτος και η ποινή του αμετάκλητη, τότε ο κάθε παραβάτης θα έπρεπε να εκπέσει για πάντα από την εύνοια του Δημιουργού. Είχε ισχυριστεί ότι για την αμαρτωλή φυλή δεν υπήρχε λυτρωμός και ότι επομένως αυτή είχε περιέλθει στα χέρια του σαν νόμιμη λεία του. Ο θάνατος όμως του Χριστού αποτελούσε επιχείρημα αδιάσειστο για τη σωτηρία του ανθρώπου. Η τιμωρία του νόμου έπεσε πάνω ς” Εκείνον που ήταν ισόθεος. Ώστε ο άνθρωπος ήταν ελεύθερος να δεχθεί τη δικαιοσύνη του Χριστού και, με μία ζωή μετάνοιας και ταπείνωσης, να θριαμβεύσει και αυτός εναντίον του Σατανά, όπως θριάμβευσε ο Υιός του Θεού. Έτσι αποδεικνύεται δίκαιος ο Θεός και δικαιώνει επίσης όλους εκείνους που πιστεύουν στον Ιησού.

Αλλά ο Χριστός δεν ήρθε στη γη να γευτεί τα πάθη και το θάνατο με το μοναδικό σκοπό την επίτευξη της απολύτρωσης του ανθρώπου. Ήρθε για «να μεγαλύνη τον νόμον και να καταστήση αυτόν έντιμον.» Όχι μόνο για να μπορέσουν οι κάτοικοι αυτού του κόσμου να εκτιμήσουν το νόμο στην πραγματική του αξία, αλλά για να αποδειχτεί σε όλους τους κόσμους του σύμπαντος ότι ο νόμος του Θεού είναι αναλλοίωτος. Αν ήταν δυνατόν να αγνοηθούν οι αξιώσεις του, τότε δεν ήταν ανάγκη ο Υιός του Θεού να προσφέρει τη ζωή Του εξιλαστική θυσία για την παράβασή του. Ο θάνατος του Χριστού αποδεικνύει το αμετάβλητο του νόμου. Και η θυσία στην οποία οδήγησε τον Πατέρα και τον Υιό η άπειρη αγάπη για τη σωτηρία των αμαρτωλών, αποδεικνύει σε ολόκληρο το σύμπαν εκείνο που τίποτε άλλο εκτός από αυτό τούτο το σχέδιο της απολύτρωσης μπορούσε να αποδείξει: ότι ο νόμος και η διακυβέρνηση του Θεού βασιζόνταν πάνω στη δικαιοσύνη και στην ευσπλαχνία.

Κατά την τελική εκτέλεση της κρίσης του Θεού, θα φανεί ότι δεν υπάρχει δικαιολογία για την ύπαρξη της αμαρτίας. Όταν ερω-

τηθεί ο Σατανάς από τον Κριτή όλης της γης: «Γιατί επαναστάτησες εναντίον Μου, και υπέκλεψες τους υπηκόους Μου.» ο πρωταίτιος του κακού δεν μπορεί να προβάλει καμιά δικαιολογία. Όλα τα στόματα θα κλείσουν και όλα τα ανταρτικά στίφη θα μείνουν άναυδα.

Ενώ ο σταυρός του Γολγοθά διακηρύττει το αμετάβλητο του νόμου, εξαγγέλλει συνάμα ς” ολόκληρη την κτίση ότι ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος. Τη στιγμή ακριβώς της επιθανάτιας κραυγής «Τετέλεσται,» του Σωτήρα, αντήχησε η πένθιμη κωδωνοκρουσία του Σατανά. Η μεγάλη διαμάχη που για τόσον καιρό εξακολουθούσε, είχε τότε αποφασισθεί και η τελική εκρίζωση της αμαρτίας είχε εξασφαλιστεί. Ο Υιός του Θεού διάβηκε το κατώφλι του τάφου, ώστε «δια του θανάτου να καταργήση τον έχοντα το κράτος του θανάτου, τουτέστι τον διάβολον.» (Εβρ. 2:14.) Η μεγάλη επιθυμία του Εωσφόρου για αυτοεξύψωση τον έφερε στο σημείο να πει: «Θέλω υψώσει τον θρόνον μου υπεράνω των άστρων του Θεού ... θέλω είσθαι όμοιος του Υψίστου.» Ο Θεός όμως δηλώνει: «Θέλω σε καταστήσει σποδόν επί της γής, ... και δεν θέλεις υπάρξει έως αιώνος.» (Ης. 14:13,14, Ιεζ. 28:18,19.) Τότε «έρχεται ημέρα, ήτις θέλει καίει ως κλίβανος· και πάντες οι υπερήφανοι, και πάντες οι πράττοντες ασέβειαν, θέλουσιν είσθαι άχυρον· και η ημέρα η ερχομένη θέλει κατακαύσει αυτούς, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ώστε δεν θέλει αφήσει εις αυτούς ρίζαν και κλάδον. (Μαλ. 4:1.)

[556] Σύσσωμο το σύμπαν θα έχει παραστεί μάρτυρας στην αποκάλυψη της φύσης και των αποτελεσμάτων της αμαρτίας. Και η ριζική εξόντωσή της, που αν είχε πραγματοποιηθεί από μιας αρχής θα προκαλούσε το φόβο των αγγέλων και θα εξέθετε την αμεροληψία του Θεού, θα δικαιώσει τώρα την αγάπη Του και θα εδραιώσει την ακεραιότητά Του μπροστά σε όλα τα πλάσματα της οικουμένης που ευχαριστούνται να εκτελούν το θέλημά Του και που φυλάγουν το νόμο Του μέσα στην καρδιά τους. Ποτέ πια το κακό δεν θα ξαναπαρουσιασθεί. Ο λόγος του Θεού λέγει: «Θλίψις δεν θέλει επέλθει εκ δευτέρου.» (Ναούμ 1:9.) Ο νόμος του Θεού, που ο Σατανάς κατηγόρησε σαν ζυγό δουλείας, θα τιμηθεί σαν νόμος ελευθερίας. Έχοντας περάσει από τη δοκιμασία και αποκτήσει την εμπειρία, η κτίση ποτέ ξανά δεν θα παραδρομήσει από την αφοσίωσή της προς

Εκείνον του Οποίου ο χαρακτήρας της έχει ολοφάνερα αποκαλυφθεί σαν πηγή απύθμενης αγάπης και απέραντης σοφίας.

«Έχθραν θέλω στήσει αναμέσον σου και της γυναικός, και αναμέσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής· αυτό θέλει σου συντρίβει την κεφαλήν, και συ θέλεις κεντήσει την πτέρναν αυτού.» (Γέν. 3:15.) Η από μέρους του Θεού ανακοίνωση της καταδίκης του Σατανά μετά την πτώση του ανθρώπου, αποτελούσε ταυτόχρονα και μία προφητεία που χρονικά περιέκλειε όλους τους αιώνες μέχρι τη συντέλεια του κόσμου και απεικόνιζε τη μεγάλη πάλη στην οποία θα περιπλέκονταν ο πανανθρώπινος πληθυσμός της γης.

Ο Θεός δήλωσε: «Έχθραν θέλω στήσει.» Η έχθρα αυτή δεν είναι κάτι το φυσιολογικό. Όταν ο άνθρωπος έγινε παραβάτης του θεϊκού νόμου, η φύση του διαφθάρθηκε και τότε αυτός βρέθηκε σύμφωνα και όχι αντίγνωμος με το Σατανά. Η αποστασία έκανε και τους δύο αμαρτωλούς· ώστε φυσιολογική έχθρα δεν μπορεί δικαιολογημένα να υπάρχει ανάμεσα στον αμαρτωλό άνθρωπο και στον εισηγητή της αμαρτίας. Ο αποστάτης δεν βρίσκει πουθενά ανάπαυση, εκτός στις προσπάθειές του να παρασύρει και άλλους να μιμηθούν το παράδειγμά του, κερδίζοντας τη συμπάθεια και την υποστήριξή τους. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αμαρτωλοί άγγελοι και ασεβείς άνθρωποι σμίγουν ς” έναν απεγνωσμένο αλληλέγγυο εναγκαλισμό. Αν επενέβαινε ο Θεός μ” ένα εντελώς ιδιαίτερο τρόπο, οι άνθρωποι και ο Σατανάς θα έστρεφαν τη συμμαχία τους εναντίον του Ουρανού. Και αντί να νοιώθει εχθρότητα κατά του Σατανά, ολόκληρη η ανθρώπινη οικογένεια θα είχε συσπειρωθεί σε αντίδραση κατά του Θεού.

Αφού παρέσυρε τους αγγέλους στην ανταρσία, ο Σατανάς προκάλεσε επίσης την πτώση του ανθρώπου, ώστε να έχει εξασφαλισμένη και την ανθρώπινη συνεργασία στον αγώνα του κατά του Θεού. Αν και σε άλλα σημεία ο Διάβολος και οι εξαχρειωμένοι άγγελοί Του μπορούσαν να παρουσιάσουν διαφορές, το κοινό όμως μίσος τους κατά του Χριστού τους ένωσε σε σύμπνοια αναπόσπαστη. Δεν υπήρχε καμία διαφωνία μεταξύ τους προκειμένου να αντι-

δράσουν από κοινού κατά της εξουσίας του Αρχηγού του σύμπαντος. Ακούγοντας όμως ο Σατανάς τη διακήρυξη της έχθρας που θα παρεμβάλλονταν ανάμεσα σ' αυτόν και στη γυναίκα και ανάμεσα στο δικό του και στο δικό της σπέρμα, ήξερε ότι οι προσπάθειες του για τη διαφθορά της ανθρώπινης φύσης θα αναχαιτίζονταν· ότι κατά κάποιον τρόπο, ο άνθρωπος θα βρίσκονταν σε θέση να του αντισταθεί.

Εκείνο που κεντρίζει την έχθρα του Σατανά για την ανθρώπινη φυλή είναι ότι αυτή, μέσο του Ιησού Χριστού, αποτελεί το αντικείμενο της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Θεού. Επιβουλεύεται λοιπόν να τορπιλίσει το θείκό σχέδιο για την απολύτρωση του ανθρώπου, και να διασύρει την ακεραιότητα του Θεού, διαφθείροντας και εξαχρειώνοντας το έργο των χεριών Του. Αυτό θα προξενούσε θλίψη στον ουρανό και θα γέμιζε τη γη με συμφορά και ερήμωση. Τότε θα μπορούσε να παραστήσει σε όλους ότι για το γενικό κακό την ευθύνη φέρει μόνο ο Θεός που δημιούργησε τον άνθρωπο.

Η χάρη του Χριστού μεταμοσχευμένη στην ανθρώπινη καρδιά είναι εκείνη που γεννάει την έχθρα κατά του Σατανά. Δίχως αυτή την αναγεννήτρα δύναμη, ο άνθρωπος θα παρέμενε παντοτινός αιχμάλωτος του Διαβόλου, πειθήνιο όργανο στα χέρια του να εκτελεί το θέλημά του. Το καινούργιο όμως αυτό χαρακτηριστικό γνώρισμα, φυτεμένο στην ψυχή, γεννάει έχθρα εκεί όπου μέχρι τώρα υπήρχε γαλήνη. Η δύναμη που ο Χριστός χορηγεί, ικανώνει τον άνθρωπο να αντισταθεί στον τύραννο και σφετεριστή. Οποιοσδήποτε φθάνει στο σημείο να μισεί την αμαρτία αντί να την υποθάλπει, οποιοσδήποτε κατορθώνει να αντιδρά και να χαλιναγωγεί τα πάθη εκείνα που κυριαρχούσαν στον εσωτερικό του κόσμο, αποδεικνύει ότι μέσα του επενεργεί μια καθαυτού θείκη αρχή.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στο πνεύμα του Χριστού και στο πνεύμα του Σατανά εξωτερικεύθηκε κατά τον εκδηλωτικότερο τρόπο με την υποδοχή που έκαμε ο κόσμος στο Σωτήρα του. Δεν ήταν τόσο επειδή παρουσιάστηκε δίχως τα πλούτη, τα μεγαλεία και τις τιμές του κόσμου τούτου που οι Ιουδαίοι απέρριψαν το Χριστό. Είδαν καλά ότι είχε δύναμη τέτοια που θα μπορούσε να αναπληρώσει με το παραπάνω την έλλειψη των εξωτερικών αυτών προνομίων. Αλλά ήταν η αγνότητα και η αγιότητα του Χριστού εκείνη που επέσυρε το μίσος των ασεβών εναντίον Του. Η γεμάτη αυταπάρνηση και άσφογη ευλάβεια ζωή Του αποτελούσε μία διαρκή αποδοκιμασία

ενός περήφανου και φιλήδονου λαού. Αυτό ακριβώς προκάλεσε την εχθρότητα κατά του Υιού του Θεού. Σατανάς και πονηροί άγγελιο κρικοποιήθηκαν με τους πονηρούς ανθρώπους. Όλα τα αντιδραστικά στοιχεία συνομώτησαν εναντίον του Προμάχου της αλήθειας.

Η ίδια έχθρα που εκδηλώθηκε κατά του Διδασκάλου, θα εκδηλωθεί και κατά των οπαδών Του. Οποιοσδήποτε αντιλαμβάνεται το βδελυκτό χαρακτήρα της αμαρτίας και με τη δύναμη που χορηγείται από ψηλά αντιμετωπίζει τον πειρασμό, θα διεγείρει δίχως άλλο την οργή του Σατανά και των οπαδών του. Το μίσος για τις αγνές αρχές της αλήθειας, όπως και η επίκριση και ο κατατρεγμός κατά των υπερασπιστών της θα διαρκέσουν τόσο όσο εξακολουθεί να υφίσταται η αμαρτία και οι αμαρτωλοί. Οι οπαδοί του Χριστού και οι υποτακτικοί του Σατανά δεν είναι δυνατόν να βρίσκονται σε αρμονικές σχέσεις. Το σκάνδαλο του σταυρού δεν έπαυσε. «Πάντες όσοι θέλουν να ζώσιν ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού θέλουν διωχθή.» (Β΄ Τιμ. 3:12.)

Οι πράκτορες του Σατανά εργάζονται διαρκώς κάτω από την καθοδήγησή του για την εγκαθίδρυση της εξουσίας του και την εδραίωση της βασιλείας του που αντιδρά κατά της βασιλείας του Θεού. Για να φθάσουν μέχρι εκεί προσπαθούν να αποπλανήσουν τους οπαδούς του Χριστού, και να τους σαγηνεύσουν ώστε να αποσιγήσουν από την αφοσίωσή τους. Παρερμηνεύουν και αυτοί σαν τον αρχηγό τους τις Γραφές και τις διαστρεβλώνουν προκειμένου να επιτύχουν το σκοπό τους. Όπως ο Σατανάς επεδίωξε να ρίξει τη μομφή στο Θεό, έτσι και οι υποστηρικτές του επιδιώκουν να δυσφημήσουν το λαό του Θεού. Το ίδιο πνεύμα που προκάλεσε το θάνατο του Χριστού παρακινεί τους ασεβείς να εξοντώσουν τους οπαδούς Του. Όλα αυτά απεικονίζονταν μέσα στην πρώτη εκείνη προφητεία: «Έχθραν θέλω στήσει αναμέσον σου και της γυναικός και αναμέσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής.» Και θα εξακολουθούν να γίνονται μέχρι τη συντέλεια του κόσμου.

[560] Πως εξηγείται όμως ότι ενώ ο Σατανάς συγκεντρώνει και ρίχνει όλες του τις δυνάμεις ς” αυτή τη μάχη, να μη συναντά σφοδρότερη αντίσταση; Γιατί οι στρατιώτες του Χριστού δείχνονται τόσο νυσταλέοι και αδιάφοροι; Ο λόγος είναι ότι ελάχιστη έχουν πραγματική επαφή με το Χριστό· ότι στερούνται κατά πολύ το Πνεύμα Του. Δεν είναι γι” αυτούς η αμαρτία το ίδιο βδελυκτό και αποκρουστικό όπως ήταν για το Διδάσκαλό τους. Δεν την αντιμετωπίζουν

με την ίδια αποφασιστική και επίμονη αντίσταση όπως ο Χριστός. Αγνοούν την υπέρμετρη βλαβερότητα και καταστροφικότητα της αμαρτίας και έχουν υποστεί τύφλωση τόσο για το χαρακτήρα όσο και για τη δύναμη του άρχοντα του σκότους. Το περιορισμένο αίσθημα της εχθρότητας κατά του Διαβόλου και της δράσης του εξηγείται μόνο με τη μεγάλη άγνοια για την κακεντρέχεια και τη δύναμή του, καθώς και για τις διαστάσεις που παίρνει ο αγώνας του κατά του Χριστού και της εκκλησίας Του. Πλήθη πιστών εξαπατώνται στο σημείο αυτό. Δεν αναγνωρίζουν ότι ο ασπονδος εχθρός τους δεν είναι άλλος παρά ένας δεινός στρατάρχης που κυριαρχεί στα πνεύματα των πονηρών αγγέλων· ότι με καλά καταστρωμένα σχέδια και επιδέξιους στρατιωτικούς ελιγμούς διεξάγει τη μάχη κατά του Χριστού με σκοπό να ματαιώσει τη σωτηρία των ψυχών. Ελάχιστος λόγος γίνεται από τους τιτλοφορημένους Χριστιανούς και από τους κήρυκες ακόμη του ευαγγελίου για το Σατανά εκτός ίσως από κάποια συμπτωματική νύξη από τον άμβωνα. Παραβλέπουν τις ενδείξεις της ακατάπαυστης δραστηριότητάς του και των επιτυχιών του. Αφηφούν τον επερχόμενο κίνδυνο που εγκυμονεί η πανουργία του. Φαίνονται να αγνοούν και αυτή ακόμη την ύπαρξή του.

Ενώ οι άνθρωποι δεν έχουν ιδέα για τα τεχνάσματά του, ο άγρυνος αυτός εχθρός βρίσκεται διαρκώς στα ίχνη τους. Ύπουλα κάνει την εμφάνισή του μέσα σε κάθε γωνιά του σπιτιού, σε κάθε δρόμο της πόλης, μέσα στις εκκλησίες, στα εθνικά συμβούλια, στις δικαστικές αίθουσες. Συγχέει, εξαπατά, σαγηνεύει, διαλύει οικογένειες, διασπείρει μίσση, αντιζηλίες, διαμάχες, εξεγέρσεις, εγκλήματα. Και ο χριστιανικός κόσμος φαίνεται να τα ανέχεται όλα αυτά σαν προκαθορισμένα από το Θεό και επομένως αναπόφευκτα.

Ο Σατανάς προσπαθεί συνεχώς να καταβάλει το λαό του Θεού σαρώνοντας τους φραγμούς που τους χωρίζουν από τον κόσμο. Ο αρχαίος λαός του Ισραήλ παρασύρθηκε στην αμαρτία όταν επιχείρησαν να συνάψουν σχέσεις απαγορευμένες με τους εθνικούς. Κατά τον ίδιο τρόπο παρασύρεται και ο σύγχρονος Ισραήλ. «Ο Θεός του κόσμου τούτου ετύφλωσε τον νούν, δια να μη επιλάβη εις αυτούς ο φωτισμός του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, όστις είναι εικών του Θεού.» (Β' Κορ. 4:4.) Όλοι οι αναποφάσιστοι οπαδοί του Χριστού δουλικά εξυπηρετούν το Σατανά. Η μη αναγεννημένη καρδιά αγαπάει την αμαρτία και έχει την προδιάθεση να την υποθάλπει και να την εκτελεί, ενώ η ανακαινισμένη καρδιά μισεί την

αμαρτία και διάκειται εχθρικά προς αυτή. Όταν οι Χριστιανοί προτιμούν τη συναναστροφή των κοσμικών και των απίστων, εκτίθενται στον πειρασμό. Αόρατος ο Σατανάς, ρίχνει με μαεστρία ένα απατηλό κάλυμμα μπρος στα μάτια τους. Αδυνατούν να δουν ότι μια τέτοια συναναστροφή έχει με κάθε λεπτομέρεια προμελετηθεί για το κακό τους. Και καθώς αφομοιώνονται με τον κόσμο στο χαρακτήρα, στα λόγια και στις πράξεις, η τύφλωσή τους προχωρεί όλο και περισσότερο.

Η συμμόρφωση με τις κοσμικές συνήθειες εξομοιώνει την εκκλησία με τον κόσμο· δεν διαλλάσσει ποτέ τον κόσμο προς το Χριστό. Η εξοικείωση με την αμαρτία αναπόφευκτα την παρουσιάζει λιγότερο αποχρυστική. Όποιος προτιμάει τη συναναστροφή των οπαδών του Σατανά θα πάψει σε λίγο να φοβάται τον αρχηγό τους. Όταν συναντούμε δυσκολίες κατά την εκτέλεση του καθήκοντος, όπως συνέβη με το Δανιήλ στη βασιλική αυλή, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την προστασία του Θεού. Αν όμως εμείς οι ίδιοι πάμε να εκτεθούμε στον πειρασμό, νωρίς η αργά θα υποκύψουμε.

Συχνά ο πειραστής σημειώνει εξαιρετική επιτυχία συνεργαζόμενος με εκείνους τους οποίους οι άλλοι ελάχιστα υποπτεύονται ότι βρίσκονται κάτω από τον έλεγχό του. Θαυμάζουν οι άνθρωποι και υπολήπτονται άτομα προικισμένα με ταλέντα και με μόρφωση, σαν να μπορούσαν τα προνόμια αυτά να αναπληρώσουν την έλλειψη του φόβου του Θεού ή να ικανώσουν τους ανθρώπους να αποκτήσουν την εύνοιά Του. Τα ιδιαίτερα χαρίσματα και η πνευματική καλλιέργεια αποτελούν, αυτά καθεαυτά, δώρα προερχόμενα από το Θεό. Όταν όμως τα δώρα αυτά εξοστρακίζουν τη θεοσέβεια, όταν αντί να φέρουν την ψυχή πλησιέστερα στο Θεό την απομακρύνουν απ' Αυτόν, τότε καταντούν κατάρα και παγίδα. Πολλοί έχουν τη γνώμη ότι κάθε τι που αναφέρεται στην αβροφροσύνη και στους λεπτούς τρόπους σχετίζεται κατά κάποιον τρόπο με το Χριστό. Αυτό είναι το μεγαλύτερο λάθος. Οι αρετές αυτές είναι αλήθεια ότι θα έπρεπε να κοσμούν το χαρακτήρα του κάθε Χριστιανού, επειδή θα ασκούσαν τότε μεγάλη επίδραση προς όφελος της πραγματικής θρησκείας. Πρέπει όμως να είναι καθιερωμένες στο Θεό, διαφορετικά γίνονται και αυτές αφορμή για το κακό. Πολλοί άνθρωποι με καλλιεργημένο πνεύμα και διακριτικούς τρόπους και μη παρασυρόμενοι σε ανέντιμες κατά γενική ομολογία πράξεις, δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτε περισσότερο από ένα εξευγενισμένο όργανο στα

χέρια του πονηρού. Η επίβουλη και απατηλή φύση της επιρροής και του παραδείγματος του, καθιστά έναν τέτοιο άνθρωπο πιο επικίνδυνο ακόμη εχθρό των χριστιανικών επιδιώξεων από ότι θα ήταν ένας αμόρφωτος και ακαλλιέργητος.

Με ένθερμη προσευχή και προσωπική εξάρτηση από το Θεό, ο Σολομών απέκτησε μια τέτοια σοφία που επέσυρε την προσοχή και το θαυμασμό του κόσμου. Όταν στράφηκε όμως από την Πηγή της δύναμής του και άρχισε να βασίζεται στον εαυτό του, έπεσε λεία στον πειραστή. Τότε οι θαυμάσιες δυνατότητες που είχαν προικίσει το χαρακτήρα του σοφότερου των βασιλέων ήταν εκείνες που τον κατέστησαν αποτελεσματικότερο παράγοντα στα χέρια του εχθρού των ψυχών.

Ενώ ο Διάβολος καταβάλλει άοκνες προσπάθειες για να σκοτίσει τη διάνοια των ανθρώπων σχετικά με την ουσιαστική αυτή αλήθεια, ας μη λησμονούν ποτέ οι Χριστιανοί ότι «δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλά εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις.» (Εφες. 6:12.) Κυλώντας ο χρόνος έφερε μέχρι τις μέρες μας τον αντίλαλο των εμπνευσμένων αυτών συμβουλών: «Εγκρατεύθητε, αγρυπνήσατε· διότι ο αντίδικός σας διάβολος, ως λέων ωρούμενος περιέρχεται, ζητών τίνα να καταπίη.» (Α΄ Πέτ. 5:8.) «Ενδύθητε την πανοπλίαν του Θεού, δια να δυνηθήτε να σταθήτε εναντίον εις τας μεθοδείας του διαβόλου.» (Εφες. 6:11.)

Από τον καιρό του Αδάμ μέχρι την εποχή μας, ο ασπονδος εχθρός μας εξήσκησε αδιάκοπα την καταδυναστευτική και καταστρεπτική του δύναμη. Τώρα όμως ετοιμάζεται να εξαπολύσει την τελευταία του αποφασιστική επίθεση κατά της εκκλησίας. Όλοι όσοι αποφασίσουν να ακολουθήσουν το Χριστό θα εμπλακούν σε πάλη με τον αδυσώπητο αυτόν εχθρό. Όσο πιο πιστά μιμείται ο Χριστιανός το θεϊκό του Πρότυπο, τόσο πιο σθεναρή θα είναι η επίθεση του Σατανά εναντίον του. Όλοι όσοι παίρνουν ενεργό μέρος στην υπηρεσία του Θεού, προσπαθώντας να αποκαλύψουν την απατηλότητα του Πονηρού και να παρουσιάσουν στους ανθρώπους το Χριστό, θα έχουν να συμμεριστούν τη μαρτυρία του αποστόλου Παύλου η οποία ταυτίζει τη χριστιανική υπηρεσία με ταπείνωση ψυχής, με άφθονα δάκρυα και με διάφορους πειρασμούς.

Ο Διάβολος επιτέθηκε στο Χριστό με τους πιο άγριους, καταχθόνιους πειρασμούς, αλλά αποκρούστηκε στην κάθε του επίθεση. Ο Χριστός αγωνίστηκε για λογαριασμό μας. Οι νίκες Του εκείνες καθιστούν τη δική μας νίκη δυνατή. Ο Χριστός θα χορηγήσει δύναμη σε όλους όσους την εκζητήσουν. Κανέναν απολύτως δεν μπορεί να καταβάλει ο Σατανάς δίχως την ατομική του συγκατάθεση. Ο πειραστής δεν έχει τη δύναμη ούτε να εκβιάσει τη θέληση, ούτε να εξαναγκάσει την ψυχή να αμαρτήσει. Μπορεί να καταθλίψει την ψυχή που του αντιστέκεται, αλλά δεν μπορεί να τη μολύνει. Μπορεί να προξενήσει ψυχικό άγχος, αλλά όχι ψυχική ρυπαρότητα. Το γεγονός ότι ο Χριστός βγήκε από τον αγώνα νικητής, θα πρέπει να εμπνέει τους οπαδούς Του με θάρρος να αποδυθούν ρωμαλέα στον αγώνα εναντίον της αμαρτίας και του Σατανά.

Η σχέση ανάμεσα στον ορατό και αόρατο κόσμο, η διακονία των αγίων αγγέλων, και η δράση των πονηρών πνευμάτων αποτελούν θέματα αναπόσπαστα συνυφασμένα με την ανθρώπινη ιστορία και αναφέρονται με σαφήνεια μέσα στην Αγία Γραφή. Διαρκώς αυξάνει η τάση να αμφισβητούν οι άνθρωποι την ύπαρξη των πονηρών πνευμάτων, ενώ από το άλλο μέρος, τα πνεύματα των αγίων αγγέλων τα «εις υπηρεσίαν αποστελλόμενα δια τους μέλλοντας να κληρονομήσωσι σωτηρίαν» (Εβρ. 1:14) εκλαμβάνονται από πολλούς σαν πνεύματα των νεκρών. Η Γραφή όμως όχι μόνο διδάσκει την ύπαρξη των αγγέλων, αγαθών και πονηρών, αλλά παρέχει και αναντίρρηση αποδεικτικά στοιχεία ότι δεν πρόκειται για πνεύματα που έχουν αποχωριστεί από τα σώματα νεκρών ανθρώπων.

Οι άγγελοι υπήρχαν πριν από τη δημιουργία του ανθρώπου, αφού όταν θεμελιώνονταν η γη, «οι αστέρες της αυγής έψαλλαν ομού και πάντες οι υιοί του Θεού ηλάλαζον.» (Ιώβ 38:7.) Μετά την πτώση του ανθρώπου, άγγελοι είχαν σταλεί για να φυλάξουν το δένδρο της ζωής, και αυτό πριν ακόμη μεσολαβήσει ο θάνατος καμιάς ανθρώπινης ύπαρξης. Εξ άλλου η φυσική υπόσταση των αγγέλων είναι ανώτερη από την υπόσταση των ανθρώπων, επειδή ο Ψαλμωδός λέγει ότι ο Θεός έκαμε τον άνθρωπο «ολίγον τι κατώτερον των αγγέλων.» (Ψαλμ. 8:5.)

Η Γραφή μας παρέχει πληροφορίες σχετικά με τον αριθμό, τη δύναμη και τη δόξα των ουρανίων υπάρξεων, καθώς και τη θέση που κατέχουν στην επικράτεια του Θεού και ακόμη το ρόλο της συμμετοχής τους στο απολυτρωτικό έργο. «Ο Κύριος ητοίμασε τον θρόνον Αυτού εν τω ουρανών και η βασιλεία Αυτού δεσπόζει τα πάντα.» (Ψαλμ. 103:19.) Και ο προφήτης λέγει: «Έκουσα φωνήν αγγέλων πολλών κυκλόθεν του θρόνου.» (Απ. 5:11.) Στην αίθουσα της παρουσίας του «Βασιλέως των βασιλέων,» περιμένουν «άγγελοι υπερέχοντες εις δύναμιν,» «λειτουργοί Αυτού, εκτελούντες το θέλημα Αυτού,» «ακούοντες της φωνής του λόγου Αυτού.» (Ψαλμ. 103:19,21.) Ο Δανιήλ αναφέρει ότι οι ουράνιοι απεσταλ-

μένοι που αντίκρυσσε ήταν «χίλιαι χιλιάδες και μύριαι μυριάδες.» (Δαν. 7:10.) Επίσης και ο απόστολος Παύλος αναφέρεται «εις μυριάδας αγγέλων.» (Εβρ. 12:22.) Οι απεσταλμένοι αυτοί του Θεού μετακινούνται με τέτοια ένδοξη λάμψη και καταπληκτική ταχύτητα, ώστε ο προφήτης τους περιγράφει ως «θέα της αστραπής.» (Ιεζ. 1:14.) Για τον άγγελο που παρουσιάστηκε στο μνημείο του Σωτήρα μας λέγεται ότι «ήτο η όψις αυτού ως αστραπή, και το ένδυμα αυτού λευκόν ως χιών» και το αποτέλεσμα της παρουσίας του: «από του φόβου αυτού εταράχθησαν οι φύλακες, και έγειναν ως νεκροί.» (Ματθ. 28:3,4.) Όταν ο υπεροπτικός Ασσύριος μονάρχης Σενναχειρείμ, ονειδίζοντας και βλασφημώντας το Θεό, απειλούσε ότι θα αφάνιζε τελείως το λαό Του, «τη νύκτα εκείνη εξήλθεν ο άγγελος του Κυρίου, και επάταξεν εν τω στρατοπέδω των Ασσυριών εκατόν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας,» και «ηφάνισε πάντας τους δυνατούς εν ισχύ, και τους άρχοντας, και τους στρατηγούς εν τω στρατοπέδω,» ώστε ο Σενναχειρείμ επέστρεψε με κατησχυμμένον πρόσωπον εις την γήν αυτού.» (Β΄ Βας. 19:35, Β΄ Χρον. 32:21.)

Οι άγγελοι στέλνονται σε ειδικές αποστολές ευσπλαχνίας προς τα παιδιά του Θεού: στον Αβραάμ με υποσχέσεις ευλογίας· στο δίκαιο Λώτ, στις πύλες των Σοδόμων, με γλυτωμό από τη φλογερή καταστροφή της κολασμένης πόλης· στον Ηλία με ενίσχυση όταν, εξαντλημένος και νηστικός, κόντευε να αποκάμει μέσα στην ερημιά στον Ελισσαιέ, παγιδευμένο από τον εχθρό, με πλήθος πύρινα άρματα και άλογα ολόγυρα από τη μικρή του κώμη στο Δανιήλ την ώρα που στην αυλή του ειδωλολάτρη βασιλιά ζητούσε τη θεϊκή σοφία, ή ενώ κατάμονος είχε εγκαταληφθεί των λιονταριών η λεία· στον Πέτρο μελλοθάνατο στη φυλακή του Ηρώδη στους δύο φυλακισμένους ιεραποστόλους στην πόλη των Φιλίππων· στον Παύλο και στους συντρόφους του νυχτιάτικα μέσα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα· στον Κορνήλιο ανοίγοντας την καρδιά του στο άγγελμα του ευαγγελίου· στον Πέτρο με ένα σωτήριο μήνυμα για τον άγνωστο εθνικό. Έτσι βοήθησαν ανά τους αιώνες οι άγιοι άγγελοι το λαό του Θεού.

[566] Κάθε οπαδός του Χριστού έχει τον ιδιαίτερο φύλακα άγγελό του. Οι ουράνιοι αυτοί φρουροί προστατεύουν τους δικαίους από τη δύναμη του πονηρού. Αυτή την αλήθεια την αναγνωρίζει ο ίδιος ο Σατανάς όταν ισχυρίζεται: «Μήπως δωρεάν φοβείται ο Ιώβ τον Θεόν· Δεν περιέφραξας κυκλόθεν αυτόν, και την οικίαν αυτού, και

πάντα όσα έχει.» (Ιώβ 1:9,10.) Τους πράκτορες στους οποίους ο Θεός αναθέτει την προστασία του λαού Του παρουσιάζει ο Ψαλμωδός με τα ακόλουθα λόγια: «Άγγελος Κυρίου στρατοπεδεύει κύκλω των φοβουμένων Αυτόν και ελευθερώνει αυτούς.» (Ψαλ. 34:7.) Και ο Σωτήρας, αναφερόμενος στους πιστούς Του, λέγει: «Προσέχετε, μη καταφρονήσετε ένα των μικρών τούτων· διότι σας λέγω, ότι οι άγγελοι αυτών εν τοις ουρανοίς δια παντός βλέπουσι το πρόσωπον του Πατρός Μου του εν τοις ουρανοίς.» (Ματθ. 18:10.) Οι άγγελοι οι επιφορτισμένοι με το καθήκον της διακονίας των παιδιών του Θεού, μπορούν οποιαδήποτε ώρα να παρουσιάζονται μπροστά Του.

Μ' αυτόν τον τρόπο, ο λαός του Θεού, εκτεθειμένος καθώς είναι στην παραπλανητική δύναμη και στην ακοίμητη παρακολούθηση του άρχοντα του σκότους, και ερχόμενος σε σύγκρουση με όλα τα πονηρά στοιχεία, έχει εξασφαλισμένη την άγρυπνη κηδεμονία των ουρανίων αγγέλων. Και μια τέτοια εξασφαλισμένη κηδεμονία δεν χορηγείται χωρίς να υπάρχει ανάγκη. Αν ο Θεός υπόσχεται την προστατευτική Του χάρη στα παιδιά Του, αυτό συμβαίνει γιατί έχουν να αντιμετωπίσουν τις ισχυρές δυνάμεις του πονηρού—δυνάμεις πολυπληθείς, αποφασιστικές και ακούραστες των οποίων τη βία και την κακεντρέχεια κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει ή να υποτιμήσει χωρίς να εκτεθεί σε κίνδυνο.

Αναμάρτητα πλασμένα κατ' αρχή όντα, τα πονηρά πνεύματα ήταν ισότιμα στη φύση, στη δόξα και στη δύναμη με τις άγιες υπάρξεις που αποτελούν τους τωρινούς απεσταλμένους του Θεού. Αφ' ότου όμως παρασύρθηκαν στην αμαρτία, έχουν συνασπιστεί μεταξύ τους επιδιώκοντας την προσβολή του Θεού και την καταστροφή του ανθρώπου. Σύμμαχοι του Σατανά κατά την ανταρσία του, και συνεξόριστοί του κατά την αποβολή του από τον ουρανό, ανέκαθεν υπήρξαν οι αχώριστοι συνεργάτες του στον αγώνα κατά της θείκης κυριαρχίας. Οι Γραφές μας πληροφορούν για το συνασπισμό τους και για τη διοίκησή τους, για τα διάφορα τάγματά τους, για την ευφυία και την πονηρία τους, καθώς και για τα καταχθόνια σχέδιά τους να καταστρέψουν την ειρήνη και την ευτυχία του ανθρώπου.

Αφηγήσεις της Παλαιάς Διαθήκης μνημονεύουν κατά διαστήματα περιπτώσεις σχετικές με την ύπαρξη και τη δράση τους. Η δράση όμως των πονηρών πνευμάτων ποτέ δεν εκδηλώθηκε με καταπληκτικότερο τρόπο από ότι την εποχή της επίγειας ζωής του Χριστού.

Ο Χριστός είχε έρθει για να εκπληρώσει το σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου και εδώ ακριβώς ο Σατανάς ήταν αποφασισμένος να διεκδικήσει τα κυριαρχικά του δικαιώματα επάνω στη γη. Είχε κατορθώσει να βυθίσει στην παγκόσμια ειδωλολατρεία όλα τα μέρη της γης εκτός από τη χώρα της Παλαιστίνης. Σ' αυτή τη μοναδική γωνιά της γης που δεν είχε οριστικά υποκύψει στη δύναμη του πειραστή, ήρθε ο Χριστός να μεταδώσει στους ανθρώπους το φως του ουρανού. Σ' αυτό το σημείο δύο αντίπαλες δυνάμεις πρόβαλλαν κυριαρχικές αξιώσεις. Γεμάτος αγάπη, ο Χριστός, με ανοιχτές αγκάλες, καλούσε όλους όσους ήθελαν να Τον δεχθούν, προσφέροντάς τους συγχώρηση και ειρήνη. Τα στρατεύματα του σκότους αντελήφθησαν τότε ότι είχαν υποστεί εισβολή του εδάφους τους χάνοντας την αποκλειστικότητα του ελέγχου και ότι αν η αποστολή του Χριστού στέφονταν με επιτυχία, το τέλος της δικής τους κυριαρχίας δεν θα αργούσε να σημάνει. Ο Σατανάς μαίνονταν σαν αλυσοδεμένο λιοντάρι και με θρασύτητα πρόβαλε τις αξιώσεις του όχι μόνο πάνω στα σώματα, αλλά και στις ψυχές των ανθρώπων.

Περιπτώσεις δαιμονισμένων ανθρώπων αναφέρονται με σαφήνεια στην Καινή Διαθήκη. Άτομα καταδυναστευόμενα από το διάβολο δεν υπέφεραν μόνο από ασθένειες που οφείλονταν σε φυσιολογικά αίτια. Ο Χριστός είχε πλήρη συναίσθηση με ποιόν είχε να κάνει. Στις περιπτώσεις αυτές αναγνώρισε την άμεση παρουσία και δράση των πονηρών πνευμάτων.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του αριθμού, της δύναμης και της κακεντρέχειάς τους, αλλά παράλληλα και της δύναμης και ευσπλαχνίας του Χριστού, μας παρέχει η Γραφική αφήγηση της θεραπείας των δαιμονισμένων Γαδαρηνών. Οι δυστυχισμένοι εκείνοι μανιακοί, περιφρονώντας κάθε δεσμό, σπαρταρούσαν, άφριζαν, φρένιαζαν, γέμιζαν τον αέρα με τις στριγκλιές τους, πετσοκόβονταν και είχαν γίνει ο φόβος και ο τρόμος όλων όσοι τύχαιναν να βρεθούν μπροστά τους. Τα παραμορφωμένα, καταματωμένα σώματά τους και το σαλεμένο τους μυαλό παρουσίαζαν θέαμα αγαλλίασης για τον άρχοντα του σκότους. Ένας από τους καταδυνάστευτες δαίμονες των δυστυχών εκείνων δήλωσε: «Λεγεών είναι το όνομά μου· διότι πολλοί είμεθα.» (Μάρκ. 5:9.) Στο στρατό μία ρωμαϊκή λεγεώνα αποτελείτο από τρεις μέχρι πέντε χιλιάδες άντρες. Τα στρατεύματα του Σατανά συγχροτούνται και αυτά κατά παρατάξεις. Και μία

[568]

[569]

τέτοια παράταξη σαν αυτή όπου ανήκαν οι δαίμονες, αριθμούσε όχι λιγότερο από μία λεγεώνα.

Στην προσταγή του Χριστού, τα πονηρά πνεύματα εγκατέλειψαν τα θύματά τους που, ξαναβρίσκοντας την ηρεμία τους, κάθονταν τώρα υποτακτικοί, γαλήνιοι και λογικευμένοι στα πόδια του Σωτήρα. Αλλά στους δαίμονες είχε επιτραπεί να εισέλθουν ς" ένα κοπάδι χοίρων και να το παρασύρουν μαζί τους στο γκρεμό. Για τους Γαδαρηνούς η ζημιά εκείνη ήταν πολύ πιο υπολογίσιμη από το κέρδος των ευλογιών που τους χάρισε ο Χριστός: γι' αυτό και ζήτησαν από το θεικό Θεραπευτή να απομακρυνθεί από την περιοχή τους. Αυτό ακριβώς επεδίωκε ο Σατανάς. Ενοχοποιώντας το Χριστό για την απώλεια, διηγείρε τους συμφεροντολογικούς φόβους των ανθρώπων και τους εμπόδισε να δώσουν προσοχή στα λόγια Του. Έτσι πάντοτε κατηγορεί ο Διάβολος τους Χριστιανούς σαν υπαίτιους κάθε ζημιάς, κακοτυχιάς και συμφοράς, αντί να αποδώσει την κατηγορία στους πραγματικούς υπαίτιους: στον εαυτό του και στους πράκτορές του.

Τα σχέδια όμως του Χριστού δεν ματαιώθηκαν. Επέτρεψε στους δαίμονες να εξολοθρεύσουν το κοπάδι των χοίρων για να δώσει ένα μάθημα στους Εβραίους εκείνους που, χάρη του κέρδους, έτρεφαν ζώα ακάθαρτα. Αν ο Χριστός δεν συγκρατούσε τα δαιμόνια, θα είχαν παρασύρει στο βυθό της θάλασσας όχι μόνο τους χοίρους, αλλά και τους χοιροβοσκούς και τα αφεντικά τους μαζί. Τη διατήρηση της ζωής τους, τόσο οι τσομπάνηδες όσο και οι αφέντες τους, τη χρωστούσαν αποκλειστικά στην ευσπλαχνική Του δύναμη που εξήσκησε για να τους σώσει. Αλλά και για άλλον ένα λόγο επετράπηκε το γεγονός αυτό: για να μπορέσουν οι μαθητές να αντιληφθούν τη φοβερή δύναμη που ασκεί ο Σατανάς πάνω σε ζώα και σε ανθρώπους. Ο Σωτήρας επιθυμούσε να έχουν οι μαθητές Του πραγματική γνώση του εχθρού που θα αντιμετώπιζαν, ώστε να μη εξαπατηθούν και να μη νικηθούν από τις σκευωρίες του. Επιθυμούσε ακόμη ο Χριστός να αναγνωρίσουν οι κάτοικοι της περιοχής εκείνης τη δύναμή Του να σπάξει τα δεσμά του Σατανά και να ελευθερώνει τους αιχμαλώτους του. Μολονότι ο Χριστός απομακρύνθηκε, οι άνθρωποι όμως που με ένα τέτοιο θαυμάσιο τρόπο είχαν ελευθερωθεί, έμειναν για να διηγούνται την ευσπλαχνία του μεγάλου τους Ευεργέτη.

Η Γραφή αναφέρει και άλλες τέτοιες παρόμοιες περιπτώσεις. Η κόρη μιας γυναίκας Συροφοίνισας βασανίζονταν σκληρά από ένα δαιμόνιο που της αφήρεσε με ένα Του λόγο ο Χριστός. (Μάρκ. 7:26-30.) Κάποιος άλλος φέρθηκε ς' Αυτόν «δαιμονιζόμενος, τυφλός και κωφός.» (Ματθ. 12:22.) Ένας πατέρας οδήγησε το γιό του «έχοντα πνεύμα άλαλον,» «και πολλάκις αυτόν και εις πύρ έρριψε και εις ύδατα, δια να απολέση αυτόν.» (Μάρκ. 9:17-27.) Και άλλος ένας μανιακός, «έχων πνεύμα δαιμονίου ακαθάρτου,» τάραξε την ησυχία της συναγωγής την ημέρα του Σαββάτου. (Λουκ. 4:33-36.) Όλοι αυτοί θεραπεύτηκαν από το συμπονετικό Σωτήρα. Σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις ο Χριστός απευθύνονταν στο δαιμόνιο όπως σε μια οντότητα με νοημοσύνη, προστάζοντάς το να εξέλθει από το θύμα του και να πάψει να το βασανίζει. Στη θέα της μεγάλης δύναμης του Χριστού, οι προσκυνητές της Καπερναούμ «εξεπλάγησαν πάντες, και συνελάλουν πρός αλλήλους, λέγοντες, τις είναι ο λόγος ούτος, ότι μετά εξουσίας και δυνάμεως προστάζει τα ακάθαρτα πνεύματα και εξέρχονται.» (Λουκ. 4:36.)

Η εικόνα που παρουσίαζαν τα δαιμονισμένα άτομα ήταν συνήθως εικόνα φοβερών βασάνων. Υπήρχαν όμως και εξαιρέσεις στον κανόνα αυτόν. Μερικοί, επιδιώκοντας να αποκτήσουν υπερφυσική δύναμη, γίνονταν οι εκούσιοι δέκτες μιας σατανικής επιρροής. Φυσικά αυτοί δεν έρχονταν σε σύγκρουση με τους δαίμονες. Σ' αυτή την τάξη ανήκαν όσοι κατέχονταν από πνεύμα μαντείας: ο Σίμωνας ο Μάγος, ο μάγος Ελύμας, καθώς και η κόρη που ακολουθούσε το Σίλα και τον Παύλο στους Φιλίππους.

Κανείς δεν διατρέχει σοβαρότερο κίνδυνο να βρεθεί κάτω από την επιρροή των πονηρών πνευμάτων, από ότι εκείνοι που, παρά την άμεση και σαφή μαρτυρία των Γραφών, αρνούνται την ύπαρξη και τη δράση του διαβόλου και των αγγέλων του. Όσο αγνοεί κανείς τα τεχνάσματά τους, αυτοί βρίσκονται σε αφάνταστα προνομιούχο θέση. Πολλοί υπακούουν σε υποδείξεις προερχόμενες από τα πνεύματα, ενώ κατά βάθος πιστεύουν ότι ακολουθούν τις υπαγορεύσεις της δικής τους ορθής κρίσης. Αυτό εξηγεί το ότι όσο πλησιάζομε προς το τέλος—τότε που ο Σατανάς θα εργαστεί με τη μεγαλύτερη παραπλανητική και εξολοθρευτική του δύναμη—τόσο ευρύτερα διαδίδεται το μύθευμα ότι στην πραγματικότητα ο Διάβολος δεν υφίσταται. Η τακτική του ανέκαθεν ήταν να κινείται και να εργάζεται καμουφλαρισμένος.

[571]

Τίποτε δεν τρομάζει περισσότερο το μεγάλο απατεώνα από το φόβο μη τυχόν αποκαλυφθούν οι μεθοδείες του. Για την αποτελεσματικότερη παραποίηση του χαρακτήρα του και των προθέσεών του, κατόρθωσε να παραστήσει τον εαυτό του με τέτοιον τρόπο ώστε η απεικόνισή του να μη προκαλεί κανένα βαθύτερο αίσθημα από την ειρωνία και την περιφρόνηση. Ικανοποιείται όταν βλέπει να παριστάνεται από τους ανθρώπους σαν ένα γελοίο και αποκρουστικό αντικείμενο, παραμορφωμένο, μισό-ζώο και μισό-άνθρωπος. Ευχαριστείται να ακούει το όνομά του να αναφέρεται σε αστεϊσμούς ή φάρσες από εκείνους που θεωρούν τον εαυτό τους έξυπνο και ότι τα ξέρουν όλα.

Ακριβώς επειδή κατόρθωσε να παραμορφωθεί ζ' αυτό το πανέξυπνο σημείο, πολλοί διερωτώνται: «Μα μπορεί πραγματικά να υφίσταται μία τέτοια ύπαρξη;» Η τρανότερη απόδειξη της επιτυχίας του είναι ότι θεωρίες που διαψεύδουν ως ανύπαρχτες τις κατηγορηματικότερες μαρτυρίες της Γραφής βρίσκουν τέτοια γενική απήχηση στους θρησκευτικούς κύκλους. Ακριβώς επειδή ο Σατανάς μπορεί με τέτοια καταπληκτική ευκολία να κυριαρχεί στη σκέψη των ανίδεων όσον αφορά την ύπαρξή του, ο λόγος του Θεού μας παρέχει τόσα παραδείγματα της ύπουλης δράσης του. Μας αποκαλύπτει τις απόκρυφες δυνάμεις του ώστε να βρεθούμε προειδοποιημένοι για τις επιθέσεις του.

Η δύναμη και η κακεντρέχεια του Σατανά και των σατανικών οрдών θα μπορούσαν δίκαια να μας αναστατώσουν, αν για την προστασία και το γλυτωμό μας δεν μπορούσαμε να καταφύγομε στην κατά πολύ ανώτερη δύναμη του Λυτρωτή μας. Κλειδώνουμε προσεκτικά και αμπαρώνουμε τα σπίτια μας για να προφυλάξουμε την παρουσία μας και τη ζωή μας από τους κακοποιούς ανθρώπους. Σπάνια όμως σκεπτόμαστε τα κακοποιά πνεύματα που αδιάκοπα προσπαθούν να μας καταβάλουν και που για την αντίκρουσή τους, κανένα ανθρώπινο αμυντικό μέσο δεν διαθέτουμε. Αν τους επιτρεπόταν, θα μπορούσαν να διασαλεύσουν το νού μας, να βασανίσουν και να παραμορφώσουν τα σώματά μας, να καταστρέψουν την παρουσία μας και να αφανίσουν τη ζωή μας. Τη μοναδική τους απολαβή αποτελεί η συμφορά και η μιζέρια. Φοβερή είναι η κατάσταση εκείνων που προβάλλουν αντίσταση στις θείες αξιώσεις και υποχωρούν στους πειρασμούς του Σατανά, ώσπου ο Θεός βρίσκεται αναγκασμένος να τους εγκαταλείψει στον έλεγχο των πονηρών πνευμάτων. Όσοι

όμως ακολουθούν το Χριστό είναι πάντοτε ασφαλείς κάτω από την επιτήρησή Του. Άγγελοι υπερέχοντες σε δύναμη στέλνονται από τον ουρανό για την προστασία τους. Ο πονηρός δεν έχει τη δύναμη να σπάσει τη φρουρά της προστατευτικής άμυνας που περιβάλλει από παντού το λαό του Θεού.

Η μεγάλη διαμάχη που άρχισε εδώ και έξι περίπου χιλιάδες χρόνια ανάμεσα στο Χριστό και στο Σατανά πρόκειται σε λίγο να τελειώσει. Γι' αυτό και ο πονηρός εντείνει τις προσπάθειές του προκειμένου να ματαιώσει το έργο του Χριστού για τη σωτηρία του ανθρώπου και να παγιδέψει ψυχές στα βρόχια του. Ο αντικειμενικός σκοπός του είναι να κρατήσει τους ανθρώπους αμετανόητους στο σκότος μέχρι να τελειώσει το μεσιτικό έργο του Σωτήρα, οπότε θα εκλείψει κάθε εξιλαστικό μέσο για την αμαρτία.

Όταν δεν καταβάλλονται ιδιαίτερες προσπάθειες για την αντιμετώπισή του, όταν αδιαφορία επικρατεί στην εκκλησία και στον κόσμο, ο Σατανάς δεν ανησυχεί αφού δεν υπάρχει κίνδυνος να στερηθεί εκείνους που ήδη σέρνει αιχμάλωτους στο άρμα του. Όταν όμως η προσοχή στρέφεται προς τα αιώνια συμφέροντα και οι ψυχές διερωτώνται: «Τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;» τότε αυτός σπεύδει επί τόπου, προσπαθώντας να συναγωνιστεί τη δύναμη του Χριστού και να εξουδετερώσει την επιρροή του Αγίου Πνεύματος.

Η Γραφή αναφέρει ότι κάποτε, όταν οι άγγελοι του Θεού ήρθαν να παρουσιαστούν μπροστά στο Θεό, μεταξύ τους παρουσιάστηκε και ο Σατανάς (Ιώβ 1:6,) όχι για να υποκλιθεί μπροστά στον Αιώνιο Βασιλιά, αλλά για να προάγει τα κακόβουλα σχέδιά του εναντίον των δικαίων. Με τον ίδιο αντικειμενικό σκοπό παραβρίσκεται και εκεί όπου οι άνθρωποι συναθροίζονται για να λατρεύσουν το Θεό. Αν και άορατος, εργάζεται με κάθε μεθοδεία για να επικρατήσει στα πνεύματα των προσκυνητών. Με έμπειρη στρατηγική τέχνη καταστρώνει από πριν τα σχέδιά του. Παρακολουθώντας τον κήρυκα του Θεού να ερευνά τις Γραφές, επισημαίνει το θέμα που εκείνος προτίθεται να αναπτύξει στο ακροατήριό του. Τότε ο εχθρός επιστρατεύει όλη του την ευφυΐα και την πανουργία ώστε να κυριαρχήσει στην κατάσταση και το κήρυγμα να μη εγγίσει ψυχές που παρουσιάζουν ιδιαίτερη αδυναμία σ' εκείνο ακριβώς το σημείο. Αυτούς που έχουν τη μεγαλύτερη ανάγκη να ακούσουν το κήρυγμα θα τους εμποδίσει με κάποια επείγουσα εμπορική συναλλαγή όπου

η παρουσία τους είναι απαραίτητη, ή με οποιονδήποτε τρόπο θα τους σταματήσει από του να ακούσουν τα λόγια που θα μπορούσαν να αποβούν γι' αυτούς οσμή «ζωής αιωνίου.»

Άλλοτε πάλι ο Σατανάς παρακολουθεί τους δούλους του Θεού ενώ υποφέρουν για το πνευματικό σκοτάδι που σκεπάζει τον κόσμο. Ακούει τις ένθερμες προσευχές τους για τη χορήγηση θείκης δύναμης και χάρης ώστε να αποτινάξουν οι άνθρωποι την ακατανίκητη έλξη της αδιαφορίας, της αμέλειας και της νωθρότητας. Τότε, με ανανεωμένο ζήλο, χειρίζεται τα τεχνάσματά του. Παρασύρει τους ανθρώπους σε αχαλίνωτη όρεξη ή σε οποιονδήποτε τομέα αισθησιακής ακράτειας, ναρκώνοντας έτσι τις αισθήσεις τους σε σημείο που να μην είναι σε θέση να δώσουν προσοχή στα πράγματα ακριβώς που έχουν ανάγκη να προσέξουν.

Ο Σατανάς γνωρίζει πολύ καλά ότι όλους όσους κατορθώσει να οδηγήσει στην παραμέληση της προσευχής και της μελέτης των Γραφών, θα τους καταβάλει με τις επιθέσεις του. Γι' αυτό και εφευρίσκει όλων των ειδών τα τεχνάσματα για να απορροφήσει τη σκέψη. Ανέκαθεν υπήρξε μία τάξη ανθρώπων με φαινομενική ευλάβεια που αντί να καταγίνονται με τη γνώση της αλήθειας, καθιστούν θρησκεία τους το να ανακαλύπτουν ελαττώματα στο χαρακτήρα ή λάθη στην πίστη εκείνων που δεν συμφωνούν μαζί τους. Αυτοί γίνονται το δεξί χέρι του Σατανά. Και δεν είναι λιγιστοί οι κατήγοροι των αδελφών. Τη δραστηριότητά τους την αναπτύσσουν εκεί όπου εργάζεται ο Θεός και όπου οι δούλοι Του Του απονέμουν ειλικρινή υποταγή. Σκόπιμα διαστρέφουν τα λόγια και τα έργα αυτών που εκτιμούν την αλήθεια και την ακολουθούν. Παριστάνουν τους πιο ειλικρινείς, τους πιο ζηλωτές και τους πιο γεμάτους αυταπάρηση δούλους του Χριστού σαν να είναι «πλανώντες ή πλανώμενοι.» Η δουλειά τους είναι να παραποιούν τα ελατήρια κάθε αληθινής και ευγενικής πράξης, να διασπείρουν υπόνοιες και να διεγείρουν υποψίες στη σκέψη των αφελών. Όλα τα μέσα που μπορούν να σοφιστούν τα χρησιμοποιούν για να παραστήσουν κάθε τι το αγνό και ενάρετο σαν ύπουλο και παραπλανητικό.

[575] Δεν είναι ανάγκη όμως να εξαπατηθεί από τα άτομα αυτά κανείς. Εύκολα διακρίνεται τίνος οπαδοί είναι αυτοί, τίνος το παράδειγμα ακολουθούν και τίνος τα έργα εκτελούν. «Από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς.» (Ματθ. 7:16.) Η μέθοδός τους είναι πα-

ρόμοια με αυτή που μεταχειρίζεται ο Σατανάς, ο φαρμακερός συκοφάντης, ο «κατήγορος των αδελφών ημών.» (Αποκ. 12:10.)

Ο δεινός απατεώνας διαθέτει μεγάλες εφεδρικές δυνάμεις έτοιμες να χαλκεύουν κάθε είδος πλάνης με σκοπό να παγιδεύουν ψυχές. Σοφίζονται κάθε λογής αιρέσεις που να προσαρμόζονται με τα ιδιαίτερα γούστα και τις ικανότητες αυτών που επιβουλεύεται να καταστρέψει. Το σχέδιό του είναι να μπάσει στην εκκλησία στοιχεία ανειλικρινή, μη αναγεννημένα που ενισχύουν την αμφιβολία και την απιστία και γίνονται εμπόδιο σε όλους όσους ποθούν να δουν την πρόοδο του έργου του Θεού καθώς και την ατομική τους πρόοδο. Πολλοί, χωρίς να κατέχονται από ειλικρινή πίστη για το Θεό ή για το λόγο Του, συναινούν με ορισμένες μόνο αρχές της αλήθειας και θεωρούνται Χριστιανοί. Με αυτό το μέσο κατορθώνουν να παρουσιάζουν τις δικές τους πλάνες σαν Γραφικές δοξασίες.

Η γνώμη ότι δεν έχει σημασία τι ακριβώς πιστεύουν οι άνθρωποι είναι ένα από τα πιο επιτυχημένα τεχνάσματα του Σατανά. Αυτός γνωρίζει ότι η αλήθεια την οποία δέχεται κανείς με αγάπη εξαγιάζει την ψυχή εκείνων που τη δέχονται. Γι' αυτό και προσπαθεί διαρκώς να αντικαταστήσει την αλήθεια με ψευδείς θεωρίες, με μυθεύματα, με ένα διαφορετικό ευαγγέλιο. Από μιας αρχής οι δούλοι του Θεού είχαν να αγωνιστούν εναντίον των ψευτοδιδασκάλων, όχι απλώς σαν ανθρώπους κακοήθεις, αλλά σαν εισηγητές πλανών που αποβαίνουν θανατηφόρες για την ψυχή. Ο Ηλίας, ο Ιερεμίας και ο Παύλος, σταθεροί και απόητοι αντέδρασαν εναντίον εκείνων που απομάχρυναν τους ανθρώπους από το λόγο του Θεού. Το φιλελεύθερο αυτό φρόνημα, που δεν αποδίδει καμία σπουδαιότητα στην ορθότητα της θρησκευτικής πίστης, δεν βρήκε καμία υποστήριξη από μέρους των αγίων εκείνων υπερασπιστών της αλήθειας.

Οι αόριστες και φαντασιώδεις ερμηνείες της Γραφής και οι διάφορες αντιφατικές θεωρίες της θρησκευτικής πίστης που απαντώνται στο χριστιανικό κόσμο, είναι έργο του μεγάλου μας αντιπάλου που δημιουργεί σύγχυση στις διάνοιες των ανθρώπων ώστε να μη μπορούν να διακρίνουν την αλήθεια. Η ασυμφωνία και η διαίρεση των εκκλησιών της Χριστιανοσύνης οφείλονται κατά το μεγαλύτερο μέρος στην επικρατούσα συνήθεια να διαστρεβλώνονται οι Γραφές προκειμένου να υποστηριχτεί κάποια προσφιλή θεωρία. Αντί να μελετούν το λόγο του Θεού με προσοχή και με ταπείνωση ψυχής

με σκοπό να γνωρίσουν το θέλημά Του, πολλοί επιζητούν μόνο να ανακαλύψουν κάτι το εκκεντρικό και αλλόκοτο ζ' αυτόν.

Αποβλέποντας να υποστηρίξουν στρεβλές διδαχές ή αντιχριστιανικές συνήθειες, μερικοί πιάνονται από ορισμένα χωρία της Γραφής, αποσπώντας τα από το γενικό τους πλαίσιο και κάποτε αναφέροντας το μισό μόνο εδάφιο για να δώσουν βάση στην άποψή τους, ενώ το άλλο παραλειπόμενο μισό θα αποδείκνυε την εντελώς αντίθετη εκδοχή. Με την πανουργία του φιδιού κατοχυρώνονται πίσω από αποσυνδεδεμένες εκφράσεις, επίτηδες διαλεγμένες για την ικανοποίηση των δικών τους σαρκικών επιθυμιών. Έτσι πολλοί από πρόθεση διαστρέφουν το λόγο του Θεού. Άλλοι πάλι, προικισμένοι με μια γόνιμη φαντασία, καταπιάνονται με τους αριθμούς και τα σύμβολα του Αγίου Πνεύματος και τα ερμηνεύουν σαν αποκυήματα της φαντασίας τους, ελάχιστη δίνοντας σημασία στη Γραφή με την αυτοερμήνευτη μαρτυρία της. Κατόπιν παρουσιάζουν τους παραλογισμούς τους αυτούς για βιβλικές διδασκαλίες.

Κάθε φορά που η μελέτη της Γραφής γίνεται χωρίς πνεύμα ταπεινοφροσύνης, προσευχής και επιδεκτικότητας για μάθηση, και αυτές ακόμη οι πιο σαφείς και απλές, όπως και οι δυσκολότερες περικοπές της θα παρουσιαστούν αποχωρισμένες από την πραγματική τους έννοια. Οι παπικοί αρχηγοί εκλέγουν τα χωρία εκείνα της Γραφής που εξυπηρετούν καλύτερα τους σκοπούς τους, τα ερμηνεύουν όπως τους συμφέρει, και κατόπιν τα παρουσιάζουν στους ανθρώπους, στερώντας τους το προνόμιο να μελετήσουν οι ίδιοι τη Βίβλο για να καταλάβουν τις θεϊκές της αλήθειες. Ολόκληρη η Βίβλος πρέπει να τεθεί στη διάθεση του λαού όπως ακριβώς είναι γραμμένη. Θα ήταν προτιμότερο γι' αυτούς να μη είχαν καμιά βιβλική καθοδήγηση παρά να δεχθούν μια τέτοια χονδροε/δη παραποίηση των Γραφών.

Η Βίβλος προορίζετο να αποβεί ο οδηγός όλων εκείνων που επιθυμούν να γνωρίσουν το θέλημα του Πλάστη τους. Ο Θεός έδωσε στους ανθρώπους το βέβαιο λόγο της προφητείας. Άγγελοι, ακόμη και ο ίδιος ο Χριστός, ήρθαν για να καταστήσουν γνωστά

[577]

στο Δανιήλ και στον Ιωάννη τα όσα «πρέπει να γίνωσι ταχέως.» Τα σημαντικά θέματα που αφορούν τη σωτηρία μας δεν περιβάλλονται από μυστήριο. Δεν αποκαλύφθηκαν με τρόπο που να σαστίζουν ή να αποπλανούν τους ειλικρινείς ερευνητές της αλήθειας. Στον προφήτη Αββακούμ ο Κύριος λέγει: «Γράψον την όρασιν, και έκθεσον

[απλοποίηση] αυτήν, ... ώστε τρέχων να αναγινώσκη τις αυτήν.» (Αββ. 2:2.) Ο λόγος του Θεού είναι απλός για όλους όσους τον μελετούν με προσευχή. Κάθε πραγματικά ειλικρινής ψυχή θα οδηγηθεί στο φως της αλήθειας. «Φώς σπείρεται δια τον δίκαιον.» (Ψαλμ. 97:11.) Και καμία εκκλησία δεν μπορεί να προοδεύσει στην αγιοσύνη αν τα μέλη της δεν ερευνούν με ζήλο να βρουν την αλήθεια όπως θα ερευνούσαν για ένα κρυμμένο θησαυρό.

Το σύνθημα Φιλελευθερισμός τυφλώνει τους ανθρώπους για να μη διακρίνουν τα τεχνάσματα του αντιπάλου τους, ενώ εκείνος ακατάπαυστα εργάζεται με μεθοδικότητα για να εκπληρώσει το σκοπό του. Η επιτυχία του στο να αντικαταστήσει τη Βίβλο με ανθρώπινες θεωρίες, παραμερίζει το νόμο του Θεού και οι εκκλησίες βρίσκονται σκλαβωμένες με τα δεσμά της αμαρτίας ενώ ισχυρίζονται ότι είναι ελεύθερες.

Για πολλούς η επιστημονική έρευνα έχει καταντήσει γάγγραινα. Με τις διάφορες επιστημονικές και τεχνολογικές ανακαλύψεις, ο Θεός επέτρεψε να περιβληθεί ο κόσμος με ένα άπλετο φως. Αλλά και οι δεινότερες ακόμη μεγαλοφυές, αν στις έρευνές τους δεν καθοδηγούνται από το λόγο του Θεού, περιέρχονται σε σύγχυση προσπαθώντας να εξακριβώσουν τη σχέση ανάμεσα στην επιστήμη και στην αποκάλυψη.

Η ανθρώπινη γνώση, τόσο στον υλικό όσο και στον πνευματικό τομέα, είναι ατελής και μεροληπτική γι' αυτό ακριβώς πολλοί αδυνατούν να εναρμονίσουν τις επιστημονικές γνώσεις τους με τα Γραφικά δεδομένα. Πολλοί παραδέχονται τις απλές θεωρίες και ειδικασίες σαν επιστημονικά ντοκουμέντα και φρονούν ότι ο λόγος του Θεού πρέπει να δοκιμαστεί με βάση τις διδασχές της «ψευδώνυμου γνώσεως.» (Α' Τιμ. 6:20.) Ο Δημιουργός και τα έργα Του ξεπερνούν τα όρια της αντίληψής τους· και επειδή αδυνατούν να τα ερμηνεύσουν σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους, αποφαινόμενοι ότι η Βιβλική εξιστόρηση είναι αναξιόπιστη. Εκείνοι που αμφισβητούν την αξιοπιστία της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, πολύ συχνά προχωρούν άλλο ένα βήμα και αμφιβάλλουν και γι' αυτή την ύπαρξη του Θεού, συνταυτίζοντας την ανώτερα δύναμη με τη φύση. Αφήνοντας να τους γλιστρήσει η άγκυρα, χτυπιούνται πάνω στα βράχια της απιστίας.

Πολλοί μ' αυτόν τον τρόπο δελεάζονται από τον πονηρό και αποπλανώνται από την πίστη. Οι άνθρωποι βάλθηκαν να ξεπεράσουν

τον Πλάστη τους στη σοφία. Η ανθρώπινη φιλοσοφία προσπάθησε να διεισδύσει και να εξακριβώσει μυστήρια που ανά τους ατελεύτητους αιώνες δεν πρόκειται ακόμη να αποκαλυφθούν. Αν ήθελαν μόνο οι άνθρωποι να ερευνήσουν και να κατανοήσουν τα όσα ο Θεός γνωστοποίησε για τον εαυτό Του και για τις προθέσεις Του, θα είχαν σχηματίσει μια τέτοια γνώμη για τη δόξα, το μεγαλείο και τη δύναμη του Κυρίου, ώστε θα αναγνώριζαν πόσο ασήμαντοι είναι οι ίδιοι και θα έμεναν ικανοποιημένοι με όσα έχουν αποκαλυφθεί για το καλό το δικό τους και των παιδιών τους.

Αριστούργημα πραγματικό των σατανικών παραπλανήσεων είναι ο αιχμαλωτισμός της ανθρώπινης σκέψης με έρευνες και συμπεράσματα πάνω σε θέματα που ο Θεός ποτέ δεν γνωστοποίησε και ούτε προτίθεται να καταστήσει νοητά για μας. Αυτό ακριβώς στοίχισε στον Εωσφόρο τη θέση του στον ουρανό. Δυσχερестημένος επειδή όλα τα απόρρητα του Θεού δεν του είχαν γνωστοποιηθεί, καταφρόνησε εντελώς ότι του είχε αποκαλυφθεί για καθήκον του στην περίοπτη θέση που απολάμβανε. Ενσταλάζοντας την ίδια δυσσέσκεια στους υποτελείς αγγέλους του, προκάλεσε την πτώση τους. Τώρα προσπαθεί να εμποτίσει με το ίδιο πνεύμα τη σκέψη των ανθρώπων για να τους κάνει να περιφρονήσουν και αυτοί τις σαφείς εντολές του Θεού.

Όσοι απαξιούν να δεχθούν τις σαφείς και αιχμηρές αλήθειες της Γραφής, ψάχνουν διαρκώς να βρουν μυθεύματα τερπνά, κατάλληλα να καθησυχάσουν τη συνείδηση. Όσο λιγότερο πνευματικές είναι οι διδαχές αυτές, όσο λιγότερη απαιτούν ταπείνωση και υπατάχνηση τόσο προθυμότερα γίνονται αποδεκτές. Τα πρόσωπα αυτά θυσιάζουν την αξία των διανοητικών δυνάμεων στο βωμό των σαρκικών επιθυμιών. Υπέρμετρα σοφοί κατά την κρίση τους ώστε να καταδεχθούν να ερευνήσουν τη Γραφή με ταπείνωση ψυχής και με ένθερμη προσευχή για θεία καθοδήγηση, μένουν ανυπεράσπιστοι έναντι της πλάνης. Πρόθυμος ο Σατανάς να ικανοποιήσει την επιθυμία της ψυχής τους, τους πασάρει με επιτηδειότητα στη θέση της αλήθειας τις δικές του τις απάτες. Έτσι κατόρθωσε ο παπισμός να επιβληθεί στη σκέψη των ανθρώπων. Και οι Διαμαρτυρόμενοι ακολουθούν και αυτοί τον ίδιο δρόμο όταν απορρίπτουν την αλήθεια επειδή συνεπάγεται σταυρό. Όλοι όσοι παραμελούν το λόγο του Θεού για να μελετήσουν ότι τους βολεύει και ότι τους συμφέρει ώστε να μη διαφέρουν από τον υπόλοιπο κόσμο, θα καταλήξουν να

[579]

ασπασθούν ολέθριες αιρέσεις που θα εκλάβουν για θρησκευτικές αλήθειες. Κάθε μορφή πλάνης που μπορεί να συλλάβει ο νούς θα υιοθετηθεί από όσους εσκεμμένα απορρίπτουν την αλήθεια. Όποιος δέχεται μία πλάνη δεν θα δυσκολευτεί να δεχθεί και άλλες. Μιλώντας για μία τάξη ανθρώπων «οίτινες δεν εδέχθησαν την αγάπην της αλήθειας δια να σωθώσι,» ο απόστολος Παύλος λέγει: «Δια τούτο θέλει πέμψει επ' αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος, δια να κατακριθώσι πάντες οι μη πιστεύσαντες εις την αλήθειαν, αλλ' ευαρεστηθέντες εις την αδικίαν.» (Β' Θεσς. 2:10-12.) Έχοντας μία τέτοια προειδοποίηση κατά νού, επιβάλλεται να προσέχομε τι είδους διδασκαλίες ασπαζόμαστε.

Ανάμεσα στα πιο επιτυχημένα τεχνάσματα του μεγάλου απατεώνα είναι οι παραπλανητικές διδαχές και τα ψεύτικα θαύματα του πνευματισμού. Μετασχηματισμένος σε άγγελο φωτός, ο πονηρός ρίχνει τα δίχτυα του εκεί όπου ελάχιστα τον υποπτεύονται. Αν μόνο μελετούσαν οι άνθρωποι το Βιβλίο του Θεού με ένθερμη προσευχή για την κατανόησή του, δεν θα εγκαταλείπονταν στο σκότος παρασυρόμενοι από τα ρεύματα των ψευτοδιδασκαλιών. Απορρίπτοντας όμως την αλήθεια, πέφτουν θύματα του ψεύδους.

Άλλη επικίνδυνη πλάνη είναι η δοξασία που αρνείται τη θεότητα του Χριστού και ισχυρίζεται ότι πριν από την ενανθρώπισή Του ζ' αυτόν τον κόσμο δεν υφίστατο ο Χριστός. Τη θεωρία αυτή τη δέχεται με ευμένεια μία μεγάλη κατηγορία ανθρώπων που διατείνονται ότι πιστεύουν στη Βίβλο. Και όμως η θεωρία αυτή άμεσα αντιτίθεται προς τις απλούστερες ακόμη δηλώσεις του Σωτήρα μας για τη σχέση Του προς τον Πατέρα για το θεϊκό Του χαρακτήρα και για την προϋπαρξή Του. Δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή χωρίς την εκ προμελέτης διαστροφή των Αγίων Γραφών. Όχι μόνο υποβιβάζει την ανθρώπινη αντίληψη ως προς το έργο της σωτηρίας, αλλά υποσκάπτει και την πίστη στη Βίβλο σαν θεία αποκάλυψη. Την καθιστά όχι μόνο πιο επικίνδυνη, αλλά και πιο δυσκολοεφάρμοστη. Αν οι άνθρωποι απορρίπτουν τη μαρτυρία της θεόπνευστης Γραφής σχετικά με τη θεότητα του Χριστού, τότε κάθε συζήτηση του θέματος με αυτούς περιττεύει: επειδή κανένα επιχείρημα, οσοδήποτε αναντίρρητο, είναι ικανό να τους πείσει. «Ο φυσικός όμως άνθρωπος δεν δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού· διότι είναι μωρία εις αυτόν, και δεν δύναται να γνωρίσει αυτά διότι πνευματικώς ανακρίνονται.» (Α' Κορ. 2:14.) Κανείς από όσους παραδέχονται αυ-

τή την πλάνη δεν μπορεί να έχει ορθή αντίληψη για το χαρακτήρα και την αποστολή του Χριστού, ή για το μεγάλο σχέδιο του Θεού σχετικά με τη σωτηρία του ανθρώπου.

Μία άλλη επιδέξια και κακόβουλη πλάνη είναι η δοξασία που κερδίζει διαρκώς έδαφος ότι ο Σατανάς δεν υπάρχει σαν προσωπική οντότητα και ότι ο τίτλος χρησιμοποιείται στη Γραφή απλώς και μόνο για να περιγράψει τις πονηρές σκέψεις και επιθυμίες των ανθρώπων.

Η διδασκαλία που τόσο διατυμπανίζεται από δημοφιλείς άμβωνες ότι η δευτέρα παρουσία του Χριστού πραγματοποιείται για τον κάθε άνθρωπο κατά την ώρα του θανάτου, είναι άλλο ένα τέχνασμα για να στρέψει την προσοχή των ανθρώπων μακριά από την προσωπική παρουσία Του ανάμεσα στα σύννεφα του ουρανού. Χρόνια τώρα ο Σατανάς επαναλαμβάνει: «Ίδού εν τοις ταμίσις είναι,» (Ματθ. 24:23-26,) και πολλές ψυχές έχουν χαθεί παγιδευμένες σ' αυτό το δόξανο της απάτης.

Και πάλι η σοφία του κόσμου διδάσκει ότι η προσευχή δεν είναι απαραίτητη. Επιστήμονες ισχυρίζονται ότι δεν μπορεί να δοθεί πραγματική απάντηση στην προσευχή, αφού αυτό θα αποτελούσε παράβαση των φυσικών νόμων. Θα ήταν ένα θαύμα· και θαύματα δεν υπάρχουν στο φυσικό κόσμο. Λέγουν ότι το σύμπαν διοικείται από καθορισμένους νόμους και ότι ο ίδιος ο Θεός δεν προβαίνει σε καμία ενέργεια αντίθετη προς τους νόμους αυτούς. Παρουσιάζουν μ' αυτό τον τρόπο το Θεό να δεσμεύεται από τους ίδιους Του τους νόμους, σαν να ήταν ποτέ δυνατό η εφαρμογή των θείων νόμων να αποκλείει τη θεική ελευθερία. Μία τέτοια διδαχή αντιτίθεται στη μαρτυρία των Αγίων Γραφών. Δεν έγιναν μήπως θαύματα από το Χριστό και τους αποστόλους Του· Ο ίδιος σπλαχνικός Σωτήρας ζεί και σήμερα και είναι το ίδιο πρόθυμος να εισακούσει την προσευχή της πίστης όπως και όταν ορατός κυκλοφορούσε ανάμεσα στους ανθρώπους. Τα φυσικά στοιχεία συνεργάζονται με τα υπερφυσικά. Αποτελεί μέρος του σχεδίου του Θεού να μας χαρίζει σαν απάντηση της πιστής προσευχής αυτό που δεν θα μας παραχωρούσε αν δεν το ζητούσαμε με προσευχή.

[581]

Αναρίθμητες είναι οι πλανημένες δοξασίες και οι αλλοπρόσαλλες εικασίες που επικρατούν στις εκκλησίες του Χριστιανισμού. Αδύνατο είναι να υπολογιστούν τα επιζήμια αποτελέσματα που προκύπτουν από τη μετακίνηση των οροθεσιών των καθορισμένων από

το λόγο του Θεού. Ελάχιστοι από αυτούς που ριψοκινδυνεύουν ένα τέτοιο πράγμα περιορίζονται στην απόρριψη μιας μόνο αλήθειας. Οι περισσότεροι εξακολουθούν να παραμερίζουν τις αρχές της αλήθειας τη μια μετά την άλλη, μέχρι που κατανοούν τελείως άπιστοι.

Οι πλάνες που παρουσιάζει η δημοφιλής θεολογία οδήγησαν στο σκεπτικισμό πολλές ψυχές που θα μπορούσαν να έχουν πιστέψει στις Γραφές. Οι άνθρωποι αυτοί δεν μπορούν να παραδεχθούν διδασχές τόσο τρομερά ασυμβίβαστες με τη δική τους αντίληψη για τη δικαιοσύνη, την ευσπλαχνία και την καλοκαγαθία. Και αφού οι δοξασίες αυτές αποτελούν μέρος της Γραφικής διδασκαλίας, αρνούνται να δεχθούν τη Γραφή σαν λόγο του Θεού.

Αυτό ακριβώς επιδιώκει να κατορθώσει ο Σατανάς. Τίποτε δεν επιθυμεί περισσότερο από του να υποσκάψει την εμπιστοσύνη του ανθρώπου στο Θεό και στο λόγο Του. Ο Σατανάς βρίσκεται επικεφαλής της μεγάλης παράταξης όλων αυτών των δυσπιστούντων και εξασκει όλη του τη δύναμη προκειμένου να δελεάσει περισσότερες ψυχές για να πυκνώσει τις τάξεις του. Οι αμφισβητήσεις θεωρούνται του συρμού. Για μία πολυπληθή μερίδα ανθρώπων, ο λόγος του Θεού κατάντησε να υποβλέπεται με δυσπιστία για τον ίδιο λόγο που υποβλέπεται και ο Συγγραφέας του: επειδή αποδοκιμάζει και καυτηριάζει την αμαρτία. Αυτοί που αρνούνται να συμμορφωθούν με τις απαιτήσεις του, βάλθηκαν να ανατρέψουν το κύρος του. Είτε διαβάζουν τη Γραφή, είτε ακούν τα διδάγματα της όπως εκτίθενται από τον ιερό άμβωνα, ο μοναδικός σκοπός τους είναι να ανακαλύπτουν σφάλματα στη Γραφή ή στο κήρυγμα. Πολλοί γίνονται άπιστοι προκειμένου να βρουν κάποια δικαιολογία για την παραμέληση του καθήκοντος. Άλλοι ασπάζονται σκεπτικιστικές αρχές από υπεροψία ή από νωθρότητα. Άνθρωποι των ανέσεων, αντί να προσπαθήσουν να αναδειχθούν κάνοντας κάτι το αξιέπαινο που απαιτεί μόχθο και αυταπάρνηση, στοχάζονται να αποκτήσουν φήμη σαν μεγάλες διάνοιες με τις επικριτικές απόψεις τους κατά της Γραφής. Υπάρχουν πολλά πράγματα τα οποία ο περιορισμένος νους, ο μη φωτισμένος με τη θείκη σοφία, αδυνατεί να συλλάβει. Τότε βρίσκει την αφορμή να τα επικρίνει. Και για πολλούς η υποστήριξη της απιστίας και του σκεπτικισμού αποτελεί ηθική αρετή. Κάτω όμως από τη φαινομενική ειλικρίνεια, τα άτομα αυτά για κίνητρα έχουν τη μεγάλη τους αυτοπεποίθηση και την υπεροψία. Πολλοί βρίσκουν ευχαρίστηση να ανακαλύπτουν στη Γραφή κάτι που να σαστίζει τη σκέψη των άλ-

λων. Στην αρχή μερικοί μπλέκονται σε επικριτικές και αντιφατικές συζητήσεις μόνο και μόνο επειδή τους αρέσει να λογοφέρνουν. Δεν αντιλαμβάνονται ότι μ' αυτό τον τρόπο παγιδεύονται στο δόκανο του κυνηγού. Αλλά μια και εξέφρασαν τη δυσπιστία τους μπροστά στους άλλους, θεωρούν ότι πρέπει να εμμένουν στην άποψή τους. Έτσι γίνονται ένα με τους ασεβείς και με τα ίδια τους τα χέρια φράζουν τις πύλες του Παραδείσου.

Ο λόγος του Θεού παρέχει ικανοποιητική απόδειξη για το θείκό του χαρακτήρα. Οι μεγάλες αλήθειες που αφορούν τη σωτηρία μας παρουσιάζονται με σαφήνεια. Ο καθένας μπορεί να τις κατανοήσει, για τον εαυτό του με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος το οποίο ο ουρανός υπόσχεται σε όσους το εκζητούν με ειλικρίνεια. Ο Θεός έχει χορηγήσει στους ανθρώπους ένα γερό θεμέλιο πάνω στο οποίο να στηρίζουν την πίστη τους.

Μολαταύτα το περιορισμένο ανθρώπινο μυαλό αδυνατεί να κατανοήσει κατά βάθος τα σχέδια και τις προθέσεις του Άπειρου Θεού. Με την έρευνα δεν θα μπορέσουμε ποτέ να ανακαλύψουμε το Θεό. Δεν πρέπει να αποτολμήσουμε με θρασύ χέρι να σηκώσουμε την αυλαία που καλύπτει τη μεγαλειότητά Του. Ο απόστολος αναφωνεί: «Πόσον ανεξερεύνητοι είναι αι κρίσεις Αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί Αυτού!» (Ρωμ. 11:33.) Είμαστε πρός το παρόν σε θέση να καταλάβουμε την απέναντι μας συμπεριφορά Του καθώς και τα κίνητρα που Τον ωθούν ώστε να διακρίνουμε μία ανυπολόγιστη αγάπη και ευσπλαχνία συνυφασμένη με μία δύναμη απεριόριστη. Ο ουράνιος Πατέρας μας κατευθύνει τα πάντα με σοφία και δικαιοσύνη, και δεν χρειάζεται ούτε να δυσπιστούμε ούτε να δυσανασχετούμε, αλλά οφείλουμε να υποκλιθούμε μπροστά Του με ευλαβική υποταγή. Αυτός θα μας αποκαλύψει τόσο μόνο από τις προθέσεις Του όσο είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε για το καλό μας. Από εκεί και πέρα ας έχουμε εμπιστοσύνη στο χέρι Του το παντοδύναμο και στην καρδιά Του την ξέχειλη από αγάπη.

[583]

Αν και ο Θεός χορήγησε άφθονα απτά στοιχεία για τη θεμελίωση της πίστης, ποτέ όμως δεν θα σηκώσει την κάθε παρείσακτη αφορμή για δυσπιστία. Όλοι όσοι γυρεύουν αφορμές για να αμφιβάλλουν θα τις βρουν. Από το άλλο μέρος, όσοι δεν συγκατανεύουν να δεχθούν και να ακολουθήσουν το λόγο του Θεού αν δεν αφαιρεθεί προηγουμένως κάθε αντίρρηση και δεν εξαφανιστεί η παραμικρή αιτιολογία για αμφιβολία, αυτοί δεν θα έρθουν ποτέ στο φως.

Η δυσπιστία πρὸς το Θεό είναι η φυσιολογική απόρροια της μη αναγεννημένης καρδιάς που βρίσκεται σε εχθρική στάση απέναντι Του. Η πίστη όμως εμπνέεται από το Άγιο Πνεύμα και ευδοκιμεί αποκλειστικά εκεί όπου υποθάλπεται. Κανείς δεν μπορεί να αποκτήσει στερεά πίστη χωρίς να καταβάλει επίμονες προσπάθειες. Η απιστία αυξάνει όταν ενθαρρύνεται. Όταν λοιπόν οι άνθρωποι, αντί να εμμένουν στα αποδεικτικά στοιχεία τα χορηγημένα από το Θεό για τη θεμελίωση της πίστης τους, επιδίδονται στο να αναζητούν αμφισβητήσεις και ψεγάδια, θα βρίσκουν τις αμφιβολίες τους διαρκώς πιο δικαιολογημένες.

Αλλ' όμως εκείνοι που αμφιβάλλουν για τις υποσχέσεις του Θεού και δεν έχουν εμπιστοσύνη στη διαβεβαίωση της χάρις Του, Τον προσβάλλουν. Και με την επιρροή τους, αντί να ελκύσουν άλλους στο Χριστό, τείνουν να τους απομακρύνουν από Αυτόν. Αυτοί είναι δένδρα άκαρπα που απλώνουν από άκρη σ' άκρη τα σκιερά κλωνάρια τους, αποστερώντας τον ήλιο και από τα άλλα τα φυτά και προκαλώντας το μαρασμό και το θάνατό τους κάτω από τον παγερό τους ίσκιο. Το ισόβιο έργο των ανθρώπων αυτών θα παρουσιαστεί σαν ένας αιώνιος μάρτυρας κατηγορίας. Οι σπόροι της αμφιβολίας και του σκεπτικισμού που σπέρνουν τώρα, θα καρποφορήσουν δίχως άλλο.

Ένα μόνο πράγμα έχουν να κάνουν όσοι πραγματικά επιθυμούν να απαλλαγούν από τις αμφιβολίες. Αντί να αμφισβητούν και να λεπτολογούν πάνω σε θέματα που δεν τους είναι κατανοητά, ας δώσουν προσοχή στο φως που τους έχει χορηγηθεί και τότε θα δεχθούν περισσότερο ακόμη φως. Ας εκτελέσουν όλα τους τα καθήκοντα όπως ακριβώς τα αντιλαμβάνονται, και τότε θα μπορέσουν να καταλάβουν και να εκτελέσουν και εκείνα ακόμη για τα οποία έχουν τώρα αμφιβολίες.

Ο Σατανάς είναι σε θέση να κιβδηλοποιήσει την αλήθεια σε τέτοιο σημείο, ώστε δεν είναι διόλου δύσκολο να αποπλανηθούν εκείνοι οι οποίοι θέλουν να πλανηθούν, θέλουν να αποτραβηχθούν από την αυταπάρνηση και τη θυσία που απαιτεί η αλήθεια. Του είναι όμως αδύνατο να αιχμαλωτίσει και μία ακόμη ψυχή όταν αυτή ειλικρινά επιθυμεί με κάθε θυσία να γνωρίσει την αλήθεια. Ο Χριστός είναι η αλήθεια και το «Φώς το οποίον φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον.» (Ιωάν. 1:9.) Το Πνεύμα της αλήθειας έχει σταλεί για να οδηγήσει τους ανθρώπους στην αλήθεια. Και οι

δηλώσεις: «Ζητείτε και θέλετε ευρεί,» και «Εάν τις θέλει να κάμη το θέλημα Αυτού θέλει γνωρίσει περί της διδασχής,» (Ματθ. 7:7, Ιωάν. 7:17,) πάνω στο κύρος του Υιού του Θεού στηρίζονται.

Ελάχιστα οι οπαδοί του Χριστού υποπτεύονται τις πλεκτάνες που ο Σατανάς και τα στρατεύματα του καταστρώνουν εναντίον τους. Εκείνος όμως που έχει το θρόνο Του στον ουρανό, ανατρέπει όλα αυτά τα τεχνάσματα και εργάζεται για την εκπλήρωση των δικών Του στοχαστικών σκοπών. Ο Κύριος επιτρέπει να δοκιμαστεί ο λαός Του μέσα στις οδυνηρές φλόγες του πειρασμού, όχι γιατί βρίσκει καμία ευχαρίστηση στη θλίψη και στην αγωνία τους, αλλά επειδή η διαδικασία αυτή είναι απαραίτητη για την εξασφάλιση της τελικής τους νίκης. Δεν θα ήταν συνεπής ως προς την ίδια Του τη δόξα αν τους διαφύλαπτε από τον κάθε πειρασμό. Και τούτο επειδή ο αποκλειστικός σκοπός της δοκιμασίας είναι να τους ικανώσει να αντισταθούν σε όλα τα δελεάσματα του πονηρού.

Ούτε οι πονηροί άνθρωποι ούτε οι δαίμονες μπορούν να εμποδίσουν το έργο του Θεού ή να αποκρύψουν την παρουσία Του από το λαό Του, αν ο λαός αυτός με ταπεινή και συντριμμένη καρδιά ομολογήσει και εγκαταλείψει τις αμαρτίες του και με πίστη εκζητήσει τις υποσχέσεις Του. Θα μπορέσουν να υπερνικήσουν κάθε πειρασμό, κάθε αντιδραστική επιρροή—καλυμμένη η ακάλυπτη—«ουχί διά δυνάμεως, ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός Μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.» (Ζαχ. 4:6.)

[585] «Οι οφθαλμοί του Κυρίου είναι επί τους δικαίους, και τα ότα Αυτού εις την δέησιν αυτών- ... και τις θέλει σας κακοποιήσει εάν γίνητε μιμητοί του αγαθού.» (Α΄ Πετρ. 3:12,13.) Όταν ο Βαλαάμ, δελεασμένος από τις πλουσιοπάροχες αμοιβές που του έταξαν μεταχειρίζονταν τις μαγείες του εναντίον του Ισραήλ και εξευμενίζοντας με θυσίες τον κύριο προσπαθούσε να επιφέρει την κατάρα πάνω στο λαό Του, το Πνεύμα του Θεού εμπόδισε το κακό που η ψυχή του λαχταρούσε να προφέρει και ο Βαλαάμ βρέθηκε αναγκασμένος να φωνάξει: «Πως να καταρασθώ τον οποίον ο Θεός δεν καταράται ... Είθε να αποθάνω κατά τον θάνατον των δικαίων, και το τέλος μου να ήναι όμοιον με το τέλος αυτού.» (Αρ. 23:8,10.) Μετά την προσφορά και δεύτερης θυσίας, ο ασεβής προφήτης διακήρυξε: «Ιδού, ευλογίαν παρέλαβον· και ευλόγησε· και εγώ δεν δύναμαι να μετατρέπω αυτήν. Δεν ευθώρησεν ανομίαν εις τον Ιακώβ, ουδέ είδε διαστροφήν εις τον Ισραήλ. Κύριος ο Θεός αυτού είναι μετ' αυτού

και αλαλαγμός Βασιλέως είναι μεταξύ αυτών.» «Βεβαίως ουδεμία γοητεία δεν ισχύει κατά του Ιακώβ, ουδέ μαντεία κατά του Ισραήλ· κατά καιρόν θέλει λαληθή περί του Ιακώβ, και περί του Ισραήλ, τι κατόρθωσεν ο Θεός! (Αρ. 23:20-21,23.) Παρ' όλα αυτά, για τρίτη φορά στήθηκαν τα θυσιαστήρια και γι' άλλη μια φορά ο Βαλαάμ προσπάθησε να προφέρει την κατάρα. Με τα απρόθυμα όμως χείλη του προφήτη το Πνεύμα του Θεού διακήρυξε την ευημερία του εκλεκτού λαού Του και επέπληξε την παραφροσύνη και την κακία των εχθρών τους: «Ευλογημένος ο ευλογών σε, και κατηραμένος ο καταρώμενός σε.» (Αρ. 24:9.)

Ο λαός του Ισραήλ ήταν την εποχή εκείνη πιστός στο Θεό. Και όσο εξακολουθούσαν να εκδηλώνουν υπακοή στο νόμο Του, καμία απολύτως δύναμη, ούτε επίγεια ούτε καταχθόνια, μπορούσε να ισχύσει εναντίον τους. Αλλά η κατάρα που ο Βαλαάμ εμποδίστηκε να προφέρει κατά του λαού του Θεού, ξέσπασε τελικά επάνω τους όταν αυτός κατόρθωσε να τους παρασύρει στην αμαρτία. Παραβαίνοντας τις εντολές του Θεού, αποχωρίστηκαν τότε απ' Αυτόν και εγκαταλήφθηκαν έρμια στη δύναμη του καταστροφέα.

Ο Σατανάς γνωρίζει πολύ καλά ότι και η πιο αδύναμη ψυχή, όταν στηρίζεται στο Χριστό, είναι ισχυρότερη από όλα τα στρατεύματα του σκότους και ότι αν αυτός αποκαλύπτετο, θα αντιμετώπιζετο ανάλογα και θα απωθείτο. Γι' αυτό και προσπαθεί να αποσπάσει τους στρατιώτες του σταυρού από το ισχυρό οχύρωμά τους, ενώ αυτός ενεδρεύει με τις δυνάμεις του, έτοιμος να καταστρέψει όλους εκείνους που ριψοκινδυνεύουν να βάλουν πόδι στο δικό του το έδαφος. Η μόνη μας ασφάλεια είναι η ταπεινή εξάρτησή μας από το Θεό και η υπακοή μας σε όλες γενικά τις εντολές Του.

Χωρίς την προσευχή κανένας δεν είναι ασφαλής ούτε για μία μέρα, ούτε για μια ώρα. Ιδιαίτερα θα έπρεπε να επικαλούμαστε τη βοήθεια του Κυρίου για σοφία να κατανοήσουμε το λόγο Του. Μέσα ς' αυτόν παρουσιάζονται οι σκευωρίες του πειραστή καθώς και τα μέσα τα απαιτούμενα για την επιτυχή απόκρουσή του. Ο Σατανάς είναι άφθαστος στο να αναφέρει με μεγάλη μαεστρία τις Άγιες Γραφές, ερμηνεύοντας όπως τον συμφέρει ορισμένα εδάφια με τα οποία ελπίζει να προκαλέσει την πτώση μας. Πρέπει να μελετούμε τη Γραφή με ταπεινή καρδιά, χωρίς ποτέ να χάνομε την εξάρτησή μας από το Θεό. Ενώ οφείλουμε διαρκώς να φυλαγόμαστε από τα

τεχνάσματα του Σατανά, πρέπει αδιάκοπα να προσευχόμαστε: «Μη φέρης ημάς εις πειρασμόν.»

Μόλις πρωτοεμφανίστηκε ο άνθρωπος, ο Σατανάς άρχισε τις προσπάθειες του για να εξαπατήσει τη φυλή μας. Εκείνος που πρωτοστάτησε στην ανταρσία του ουρανού ήθελε να κάνει τους κατοίκους της γης να συμμαχήσουν μαζί του στον αγώνα του εναντίον της διακυβέρνησης του Θεού. Ο Αδάμ και η Εύα ήταν τρισευτυχισμένοι εκδηλώνοντας υπακοή στο νόμο του Θεού, γεγονός που αποτελούσε μία διαρκή μαρτυρία εναντίον του ισχυρισμού που ο Σατανάς πρόβαλε στον ουρανό ότι ο νόμος του Θεού ήταν καταπιεστικός και αντίθετος προς το καλό των δημιουργημάτων Του. Επί πλέον ο φθόνος του Σατανά είχε εξαφθεί ενώ παρατηρούσε την ωραία κατοικία, την ετοιμασμένη για το αναμάρτητο ζευγάρι. Πήρε την απόφαση να προκαλέσει την πτώση τους και όταν θα τους χώριζε από το Θεό και θα τους υπέβαλε κάτω από τη δική του δύναμη, τότε θα αποκτούσε την κυριότητα της γής πάνω στην οποία θα ίδρυε το δικό του βασίλειο σε αντιπολίτευση του Υψίστου.

Εάν ο Σατανάς είχε αποκαλύψει τον πραγματικό του χαρακτήρα, θα είχε αμέσως απωθηθεί, επειδή ο Αδάμ και η Εύα είχαν προειδοποιηθεί για τον επικίνδυνο αυτόν εχθρό. Εργάζονταν όμως στα κρυφά, συγκαλύπτοντας τα σχέδιά του, για να μπορέσει να επιτύχει το σκοπό του κατά τρόπο αποτελεσματικότερο. Μεταχειριζόμενος για μεσάζοντα το φίδι—την εποχή εκείνη μια ύπαρξη με συναρπαστική όψη—απευθύνθηκε στην Εύα: «Τω όντι είπεν ο Θεός, Μη φάγητε από παντός δένδρου του παραδείσου.» (Γέν. 3:1.) Αν η Εύα απέφευγε να μπλέξει σε συζήτηση με τον πειραστή, θα ήταν ασφαλής. Αλλά αποτόλμησε να πιάσει την κουβέντα μαζί του και έπεσε θύμα της πονηριάς του. Με τον ίδιο τρόπο πολλοί νικούνται και σήμερα. Αμφιβάλλουν και προβάλλουν αντιρρήσεις εν σχέση με τις απαιτήσεις του Θεού. Και αντί να υπακούσουν στις θείκες εντολές, παραδέχονται τις ανθρώπινες θεωρίες οι οποίες δεν είναι τίποτε άλλο παρά καλυμμένα τεχνάσματα του Σατανά.

«Είπεν η γυνή προς τον όφιν, Από του καρπού των δένδρων του παραδείσου δυνάμεθα να φάγωμεν· από δε του καρπού του δέν-

δρου το οποίο είναι εν τω μέσω του παραδείσου είπε ο Θεός, Μη φάγητε απ' αυτού, μηδέ εγγίσητε αυτόν δια να μη αποθάνητε. Και είπεν ο όφης προς την γυναίκα, Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει· αλλ' εξεύρει ο Θεός ότι καθ' ήν ημέραν φάγητε απ' αυτού, θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ως θεοί, γνωρίζοντες το καλόν και το κακόν.» (Εδ. 2-5.) Δήλωσε ότι θα γίνονταν σαν το Θεό, ότι θα αποκτούσαν σοφία ανώτερη από αυτή που είχαν μέχρι τότε και ότι θα ήταν ικανοί να εισέλθουν σε σφαίρες ανώτερες του είναι τους. Η Εύα ενέδωσε στον πειρασμό και με την επιρροή της παρέσυρε και τον Αδάμ στην αμαρτία. Παραδέχθηκαν τα λόγια του φιδιού ότι ο Θεός δεν εννοούσε αυτά που έλεγε. Δεν έδωσαν εμπιστοσύνη στον Πλάστη τους και νόμισαν ότι περιόριζε την ελευθερία τους και ότι παραβαίνοντας το νόμο Του θα μπορούσαν να αποκτήσουν μεγαλύτερη σοφία και εξύψωση.

Τι ανακάλυψε όμως αφού αμάρτησε ο Αδάμ ότι σήμαιναν τα λόγια: «Καθ' ήν ημέραν φάγης απ' αυτού θέλεις εξάπαντος αποθάνει.» (Γεν.2:17.) Ανακάλυψε μήπως ότι σήμαιναν, όπως ο Σατανάς τον έκανε να πιστέψει, ότι θα εισέρχονταν στην υψηλότερη εκείνη σφαίρα της ευδαιμονίας. Στην περίπτωση αυτή η παράβαση θα είχε φέρει σαν αποτέλεσμα ένα μεγάλο καλό και ο Σατανάς θα είχε αποδειχτεί ευεργέτης της ανθρώπινης φυλής. Ο Αδάμ όμως διαπίστωσε ότι αυτή δεν ήταν η σημασία της θεϊκής φράσης. Ο Θεός ανακοίνωσε ότι ο άνθρωπος θα επέστρεφε στη γη από την οποία προήρχετο. «Γή είσαι και εις γήν θέλεις επιστρέφει.» (Γεν. 3:19.) Τα λόγια του Σατανά: «Θέλουσιν ανοιχθεί οι οφθαλμοί σας,» αποδείχθηκαν αληθινά μόνο κάτω από αυτή την έννοια. Μετά την παρακοή τους στο Θεό, τα μάτια του Αδάμ και της Εύας άνοιξαν για να διακρίνουν την απομάρα τους· γνώρισαν πράγματι το κακό και γεύτηκαν τον πικρό καρπό της παρακοής.

[589] Στη μέση του Εδεμικού κήπου βρίσκονταν το δένδρο της ζωής του οποίου ο καρπός είχε την ιδιότητα να διατηρεί τη διαιώνιση της ζωής. Αν ο Αδάμ είχε παραμείνει υπάκουος στο Θεό, θα εξακολούθουσε να νέμεται ελεύθερα τον καρπό του δένδρου αυτού και θα ζούσε αιωνίως. Αφότου όμως αμάρτησε, αποκλείσθηκε από τη συμμετοχή του καρπού του δένδρου της ζωής και υπήχθη στο θάνατο. Η θεϊκή έκφραση: «Γή είσαι και εις γήν θέλεις επιστρέφει,» σημαίνει τον ολοσχερή αφανισμό της ζωής.

Η αθανασία η οποία είχε δοθεί σαν υπόσχεση στον άνθρωπο με τον όρο της υπακοής, είχε ακυρωθεί με την παρακοή. Ο Αδάμ δεν μπορούσε να μεταβιβάσει στους απογόνους του αυτό που δεν κατείχε πλέον. Και δεν θα υπήρχε καμία ελπίδα για την αμαρτωλή φυλή, αν ο Θεός μέσω της θυσίας του Υιού Του, δεν καθιστούσε την αθανασία και πάλι εφικτή στον άνθρωπο. Ενώ «διήλθεν ο θάνατος εις πάντας ανθρώπους, επειδή πάντες ήμαρτον,» ο Χριστός «κατήργησε μεν τον θάνατον, έφερε δε εις φώς την ζωήν και την αφθαρσίαν δια του ευαγγελίου.» (Ρωμ. 5:12, Τιμ. 1:10.) Και η αφθαρσία μόνο μέσω του Χριστού μπορεί να αποκτηθεί. «Όστις πιστεύει εις τον Υιόν έχει ζωήν αιώνιον· όστις όμως απειθεί εις τον Υιόν δεν θέλει ιδεί ζωήν.» (Ιωάν. 3:36.) Ο κάθε άνθρωπος μπορεί να αποκτήσει την ανεκτίμητη αυτή ευλογία όταν συμμορφώνεται με τους όρους. Σε όλους «τους ζητούντας δι' υπομονής έργου αγαθού, δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν,» ο Κύριος απονέμει «ζωήν αιώνιον.» (Ρωμ. 2:7.)

Ο μόνος που υποσχέθηκε ζωή σαν αποτέλεσμα της παρακοής ήταν ο μεγάλος απατεώνας. Και η δήλωση του φιδιού προς την Εύα στην Εδέμ—«Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει,»—αποτελεί το πρώτο κήρυγμα που έγινε ποτέ περί της αθανασίας της ψυχής. Και όμως η ανακοίνωση αυτή που βασίζεται ολότελα πάνω στην εξουσία του Σατανά αντηχεί από τους άμβωνες του χριστιανικού κόσμου και γίνεται ασπαστή από την πλειοψηφία των ανθρώπων με την ίδια ευκολία που την ασπασθησαν οι προπάτορές μας. Η θεική ρήση : «Η ψυχή η αμαρτάνουσα αυτή θέλει αποθάνει,» (Ιεζ. 18:20,) κατέληξε να σημαίνει: Η ψυχή η αμαρτάνουσα, αυτή δεν θέλει αποθάνει, αλλά θέλει ζήσει αιωνίως. Δεν μπορεί παρά να απορεί κανείς με τον ανεξήγητο παραλογισμό που δείχνουν οι άνθρωποι όταν γίνονται τόσο ευκολόπιστοι στα λόγια του Σατανά, ενώ δυσπιστούν στα λόγια του Θεού.

Αν μετά την πτώση του επιτρεπόταν στον άνθρωπο να έρχεται ελεύθερα σε επαφή με το δένδρο της ζωής, τότε θα ζούσε αιωνίως και η αμαρτία θα διαιωνίζετο. Στα χερουβείμ όμως με τη ρομφαία τη φλογίνη ανατέθηκε «να φυλάττωσι την οδόν του ξύλου της ζωής» (Γεν. 3:24) και δεν επιτράπηκε σε κανένα απολύτως μέλος της οικογενείας του Αδάμ να περάσει το φράγμα και να φάγει από το ζωοδότη καρπό. Επομένως δεν υπάρχει αθάνατος αμαρτωλός.

Μετά την Πτώση όμως, ο Σατανάς ζήτησε από τους αγγέλους του να καταβάλουν μία ιδιαίτερη προσπάθεια για να ενσταλάξουν στον άνθρωπο την πεποίθηση της φυσικής του αθανασίας. Και αφού θα παρέσυρε τους ανθρώπους να πιστέψουν στην πλάνη αυτή, θα τους έκανε μετά να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι ο αμαρτωλός θα εξακολουθούσε να ζει μέσα στην αιώνια δυστυχία. Έτσι ο άρχοντας του σκότους, εργαζόμενος μέσω των πρακτόρων του, παριστάνει το Θεό σαν ένα τύραννο εκδικητικό, δηλώνοντας ότι βυθίζει στην κόλαση όλους εκείνους που δεν Του προξενούν ευχαρίστηση και τους αναγκάζει, να γεύονται την παντοτινή οργή Του· και ότι ενώ αυτοί υποφέρουν από απερίγραπτη αγωνία, και σφαδάζουν μέσα στις αιώνιες φλόγες, ο Δημιουργός τους τους βλέπει από ψηλά με ικανοποίηση.

Με αυτό τον τρόπο ο μεγάλος εχθρός αποδίδει τα δικά του χαρακτηριστικά στο Δημιουργό και Ευεργέτη της ανθρωπότητας. Η σκληρότητα είναι σατανική. Ο Θεός είναι αγάπη και κάθε τι που δημιούργησε ήταν αγνό, άγιο και πανέμορφο μέχρις ότου η αμαρτία διαπράχθηκε από τον πρώτο μεγάλο αντάρτη. Αυτός ο ίδιος ο Σατανάς είναι ο εχθρός ο οποίος πειράζει τον άνθρωπο να αμαρτήσει και μετά, εκεί όπου μπορεί, τον καταστρέφει. Και όταν βεβαιωθεί για την τύχη των θυμάτων του, τότε πανηγυρίζει για την καταστροφή που προξένησε. Αν είχε το δικαίωμα θα παρέσυρε ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή στα δίχτυα του. Αν δεν επενέβαινε η θείκη δύναμη, ούτε ένας από τους απογόνους του Αδάμ θα γλύτωνε.

Ο Σατανάς προσπαθεί να νικήσει τους ανθρώπους σήμερα όπως νίκησε τους προπάτορές μας με το να υποσκάπτει την εμπιστοσύνη τους προς το Δημιουργό τους και να τους κάνει να αμφιβάλουν για την ορθότητα του διακυβερνητικού του συστήματος και για τη δικαιοσύνη της νομοθεσίας Του. Ο Σατανάς και οι απεσταλμένοι του παριστάνουν το Θεό χειρότερο ακόμη από τον εαυτό τους προκειμένου να δικαιολογήσουν τη δική τους κακεντρέχεια και ανταρσία. Ο μεγάλος απατεώνας προσπαθεί να ρίξει την τρομερή σκληρότητα του δικού του χαρακτήρα επάνω στον ουράνιο Πατέρα μας για να παρουσιάσει τον εαυτό του αφάνταστα αδικημένο με την αποβολή του από τον ουρανό όταν δεν μπορούσε να υποταχθείς” ένα τέτοιο άδικο κυβερνήτη. Παριστάνει στον κόσμο την ελευθερία που θα απολαύσει κάτω από τη δική του επιεική κυριαρχία την τόσο διαφορετική από τη σκλαβιά που επιβάλλουν τα αυστηρά διατάγματα του

Κυρίου. Έτσι πετυχαίνει να αποσπάσει τους ανθρώπους από την αφοσίωσή τους προς το Θεό. Πόσο αποκρουστική σε κάθε αίσθημα αγάπης και ευσπλαχνίας, ακόμη και ε” αυτή την αντίληψή μας της δικαιοσύνης, είναι η διδασκαλία ότι οι νεκροί αμαρτωλοί βασανίζονται με φωτιά και θειάφι σε μια διαρκώς καιομένη κόλαση: ότι για τις αμαρτίες της σύντομης επίγειας ζωής πρέπει να υπομένουν βασανιστήρια τόσο διάστημα όσο ζει και ο αιώνιος Θεός. Μολατούτα η διδασκαλία αυτή διδάσκεται ευρύτατα και βρίσκεται ακόμη ενσωματωμένη σε πολλά από τα σύμβολα πίστης του χριστιανικού κόσμου. Κάποιος διάσημος διδάκτορας της θεολογίας αποφαινεται: «Η θέα των βασάνων της κόλασης θα θέλγει με παντοτινή ευτυχία τους αγίους. Όταν θα αντικρύζουν άλλους που είχαν την ίδια μ” αυτούς φύση και είχαν γεννηθεί κάτω από τις ίδιες με αυτούς συνθήκες, να είναι βυθισμένοι σε μια τέτοια δυστυχία, ενώ εκείνοι ζούν τόσο τιμημένοι, αυτό θα τους βοηθήσει να καταλάβουν πόσο ευτυχείς είναι.» Κάποιος άλλος χρησιμοποιεί τα ακόλουθα λόγια: «Ενώ η καταδικαστική ποινή εκτελείται αιωνίως επάνω στα σκεύη της οργής, παράλληλα, ο καπνός του βασανισμού τους θα ανεβαίνει αιωνίως μπροστά στα μάτια των σκευών της ευσπλαχνίας τα οποία, αντί να παίρνουν το μέρος των αθλίων αυτών αντικειμένων, θα λέγουν: Αμήν, αλληλούια! Δόξα στο Θεό!»

Σε ποιο μέρος στις σελίδες του λόγου του Θεού απαντάται μια τέτοια διδαχή; Θα απογυμνωθούν λοιπόν οι λυτρωμένοι από κάθε αίσθημα λύπης και συμπόνοιας ακόμη και από αυτά τα αισθήματα της στοιχειώδους ανθρωπιάς; Θα αντικατασταθούν μήπως αυτά με την αδιαφορία των στοϊκών ή με τη σκληρότητα των αγρίων; Ασφαλώς όχι. Τέτοια πράγματα δεν διδάσκει το Βιβλίο του Θεού. Αυτοί οι οποίοι εκφράζουν τις παραπάνω απόψεις μπορεί να είναι μορφωμένοι, μάλιστα και έντιμοι άνθρωποι, πλανώνται όμως από τις σοφιστείες του Σατανά. Αυτός τους οδηγεί να παραποιήσουν ορισμένες έντονες εκφράσεις των Γραφών προσδίδοντας στο λεκτικό τη χροιά της πικρίας και της κακεντρέχειας που αρμόζει στον ίδιο, αλλά όχι στο Δημιουργό μας. «Ζώ Εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψη ο ασεβής από της οδού αυτού και να ζή επιστρέψατε, επιστρέψατε από των οδών υμών των πονηρών διατί να αποθάνητε.» (Ιεζ. 33:11.)

Τι θα κέρδιζε ο Θεός αν παραδεχόμαστε ότι τέρπεται να παρακολουθεί τα βασανιστήρια τα δίχως τελειωμό; Ότι αγαλλιάται να

ακούει τα βογγητά και τις τσιρίδες και τα αναθήματα των βασανισμένων υπάρξεων που διατηρεί μέσα στις φλόγες της κόλασης. Μπορούν αυτοί οι φρικιαστικοί θόρυβοι να ακούονται σαν μουσική στα αυτιά της Άπειρης Αγάπης. Υποστηρίζεται ότι με την επιβολή ατέλειωτης δυστυχίας στους ασεβείς φανερώνεται το μίσος που τρέφει ο Θεός για την αμαρτία η οποία είναι καταστρεπτική για την ειρήνη και την ευταξία του σύμπαντος. Τι τρομερή βλασφημία! Σαν να είναι το μίσος του Θεού κατά της αμαρτίας αφορμή για τη διαιώνισή της. Επειδή, σύμφωνα με τις διδασκαλίες των θεολόγων αυτών, τα συνεχή βασανιστήρια χωρίς καμιά ελπίδα ευσπλαχνίας εξαγριώνουν μέχρι τρέλας τα πανάθλια θύματά τους που εξωτερικεύουν την παραφορά τους με κατάρες και βλαστήμιες, αυγατίζοντας έτσι συνεχώς το βάρος της ενοχής τους. Η δόξα του Θεού δεν εξαιρείται με τη διαιώνιση της κατ' αυτόν τον τρόπο διαρκώς αυξανόμενης αμαρτίας μέσα στο άναο κύλισμα του χρόνου.

Ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί να υπολογίσει το μέγεθος της βλάβης που προξένησε η αιρετική εκδοχή των αιωνίων βασάνων. Η θρησκεία της Βίβλου, όλο αγάπη και καλοσύνη και γεμάτη από συμπόνια, αμαυρώνεται από τη δεισιδαιμονία και καλύπτεται από τρόμο. Όταν αναλογίζεται κανείς με ποια μελανά χρώματα ο Σατανάς αναπαρέστησε το χαρακτήρα του Θεού, είναι μετά να απορεί ότι ο ευσπλαχνικός Δημιουργός μας εμπνέει με φόβο και με τρόμο ακόμη και με μίσος τους ανθρώπους. Οι απαίσιες απόψεις περί Θεού, οι οποίες διαδόθηκαν στον κόσμο από τις διδασκαλίες του άμβωνα έχουν δημιουργήσει χιλιάδες, μάλιστα εκατομμύρια, σκεπτικιστών και απίστων.

[593] Η θεωρία των αιωνίων βασάνων είναι μία από τις ψευτοδιδασκαλίες που αποτελούν το κρασί των βδελυγμάτων της Βαβυλώνας με το οποίο πότισε όλα τα έθνη. (Αποκ. 14:8, 17:2.) Το ότι χριστιανοί ιεροκήρυκες θα μπορούσαν ποτέ να δεχθούν μία τέτοια αίρεση και να τη μεταδώσουν από τον ιερό άμβωνα, είναι ένα πραγματικό μυστήριο. Την πήραν από τη Ρώμη όπως πήραν και το κίβδηλο Σάββατο. Είναι αλήθεια ότι την έχουν διδάξει μεγάλοι και καλοί άνθρωποι. Αλλά εκείνοι δεν είχαν φωτιστεί στο σημείο αυτό με το φως που έφθασε σ' εμάς. Αυτοί ευθύνονται μόνο για το φως που έφεγγε στις μέρες τους. Και εμείς είμαστε υπεύθυνοι για το φως που φέγγει στις μέρες μας. Αν αποστρεφόμεστε τη μαρτυρία του λόγου του Θεού και δεχόμαστε τις νόθες διδασκαλίες μόνο και

μόνο επειδή μας τις δίδαξαν οι πατέρες μας, τότε υποκειμείθα στην καταδίκη που προφέρεται εναντίον της Βαβυλώνας. Πίνομε από το κρασί των βδελυγμάτων της.

Μία άλλη κατηγορία ανθρώπων, επειδή απεχθάνονται τη διδαχή των αιωνίων βασάνων, καταλήγουν στην εντελώς αντίθετη πλάνη. Αντιλαμβάνονται ότι οι Γραφές παριστάνουν το Θεό σαν μία ύπαρξη αγάπης και συμπόνοιας και δεν μπορούν να πιστέψουν ότι Αυτός θα παρέδιδε ποτέ τα πλάσματά Του στις φλόγες μιας κόλασης που καίει στην αιωνιότητα. Παραδεχόμενοι όμως ότι η ψυχή είναι από φυσικού της αθάνατη, δεν βρίσκουν άλλη διέξοδο από του να καταλήξουν στο ότι ολόκληρη η ανθρωπότητα τελικά θα σωθεί. Πολλοί ερμηνεύουν τις απειλές της Βίβλου ότι αποσκοπούν μόνο στο να φοβήσουν τους ανθρώπους για να υπακούσουν, αλλ' ότι δεν εκπληρώνονται στην πραγματικότητα. Έτσι λοιπόν ο αμαρτωλός μπορεί να ζεί ευχαριστούμενος μέσα στη φιλαυτία του, αφηφώντας τις απαιτήσεις του Θεού, αλλά περιμένοντας να γίνει στο τέλος ευνοούμενος Αυτού. Μία τέτοια διδαχή που προϋποθέτει την ευσπλαχνία του Θεού, αλλά αγνοεί τη δικαιοσύνη Του, ευχαριστεί τη σαρκική καρδιά και ενθαρρύνει τους ασεβείς στο να παρανομοούν.

Προκειμένου να αποδείξει κανείς πως αυτοί που πιστεύουν στην Παγκόσμια Σωτηρία διαστρεβλώνουν τις Γραφές για να υποστηρίξουν τα ψυχοφθόρα δόγματά τους, θα αρκούσε μόνο να αναφερθεί στα λεγόμενα αυτών των ιδίων. Στην κηδεία ενός αρνησίθρησκου νέου ο οποίος είχε σκοτωθεί αυτοστιγμή ζ' ένα δυστύχημα, ο αντιπροσωπευτικός της Παγκόσμιας Σωτηρίας ιεροκήρυκας διάλεξε για Γραφικό εδάφιο της ομιλίας του την περικοπή που λέγει για το Δαβίδ ότι «είχε παρηγορηθή δια τον θάνατον του Αμνών.» (Β' Σαμ. 13:39.)

«Συχνά με ρωτούν,» ανέφερε ο ομιλητής, «ποια θα είναι η μοίρα αυτών που φεύγουν από αυτόν τον κόσμο ζώντας μέσα στην αμαρτία, που πεθαίνουν πιθανόν πάνω στο μεθύσι, πεθαίνουν χωρίς τα αιμοσταγή στίγματα του εγκλήματος να έχουν πλυθεί από τα ρούχα τους, η πεθαίνουν όπως αυτός εδώ ο νέος, χωρίς ποτέ να έχουν κάνει μία ομολογία πίστης ή να έχουν ποτέ δοκιμάσει μία θρησκευτική εμπειρία. Οι Γραφές μας ικανοποιούν. Η απάντηση που μας δίνουν λύνει το φοβερό αυτό πρόβλημα. Ο Αμνών ήταν στο άκρο αμαρτωλός. Έμενε αμεταμέλητος, μέθυσε και επάνω στο μεθύσι του σκοτώθηκε. Ο Δαβίδ ήταν προφήτης του Θεού. Θα έπρεπε να

ξέρει αν στον επόμενο κόσμο θα ήταν ευτυχισμένος ή δυστυχισμένος ο Αμνών. Πώς αισθανόταν η καρδιά του· «Επεπόθησε ο βασιλεύς Δαβίδ να υπάγη προς τον Αβεσσαλώμ, διότι είχε παρηγορηθή δια τον θάνατον του Αμνών.» (εδ. 39.)

«Τι συμπέρασμα εξάγεται από τα λεγόμενα αυτά· Δεν είναι φανερό ότι τα βάσανα δεν αποτελούσαν μέρος των θρησκευτικών του πεποιθήσεων· Αυτό καταλαβαίνουμε. Και μ' αυτό ανακαλύπτομε ένα θριαμβευτικό επιχείρημα για την υποστήριξη της περισσότερο ευχάριστης, περισσότερο διαφωτιστικής και περισσότερο φιλόανθρωπης υπόθεσης της τελειωτικής παγκόσμιας αγνότητας και ειρήνης. Παρηγορήθηκε ξέροντας το γιό του νεκρό. Και γιατί αυτό· Επειδή με το προφητικό του μάτι μπορούσε να ατενίσει μακριά στο λαμπρό μέλλον και να διακρίνει το γιό εκείνο απομακρυσμένο από όλους τους πειρασμούς, αποδεσμευμένο από τη σκλαβιά της αμαρτίας και εξαγνισμένο απ' αυτή και, αφού πια καταστεί αρκετά άγιος και διαφωτιστεί, γίνεται δεκτός στη σύναξη των εξυψωμένων και αγαλλιασμένων πνευμάτων. Η μόνη του παρηγοριά ήταν ότι αφού μετατέθηκε από την παρούσα αμαρτωλή και ταλαίπωρη κατάστασή του, ο αγαπημένος του γιός είχε πάει εκεί όπου μεγαλόπρεπα πνέει το Πνεύμα το Άγιο φέγγοντας μέσα στη σκοτεινιασμένη του ψυχή, εκεί όπου η σκέψη του θα μπορούσε να εκτεθεί στη σοφία του ουρανού και στη γλυκιά αγαλλίαση της αιώνιας αγάπης· και τότε, εφοδιασμένος με μία άγια φύση, να απολαύσει την ανάπαυση και την κοινωνία της επουράνιας κληρονομιάς.»

[595] «Οι σχέψεις αυτές μας κάνουν να πιστεύομε ότι η ουράνια σωτηρία μας δεν εξαρτάται από τίποτα που μπορούμε να κάνομε ς' αυτή τη ζωή· ούτε από καμιά τωρινή μεταλλαγή της καρδιάς, ούτε από καμιά τωρινή πίστη, ή τωρινή θρησκευόμενη ζωή.» Μ' αυτόν τον τρόπο ο δήθεν κήρυκας του Χριστού επαναλαμβάνει το ψέμα που το φίδι χρησιμοποίησε στην Εδέμ: «Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει.» «Καθ' ἣν ἡμέραν φάγητε απ' αυτού, θέλουσιν ανοιχθῆ οι οφθαλμοί σας, και θέλετε εἰσθαι ως θεοί.» Δηλώνει ότι ο απεχθέστερος αμαρτωλός—ο εγκληματίας, ο κλέφτης και ο μοιχός—θα βρεθεί έτοιμος μετά το θάνατο να εισαχθεί στην αιώνια μακαριότητα.

Και από που ορμώμενος ο διαστρεβλωτής αυτός των Γραφών καταλήγει στα συμπεράσματά του· Από μία απλή φράση που εκφράζει την υποταγή του Δαβίδ στη βούληση της Πρόνοιας. Η καρδιά του «επεπόθησε ... να υπάγη προς τον Αβεσσαλώμ, διότι είχε

παρηγορηθή δια τον θάνατον του Αμνών.» Όταν κόπασε κάπως με τον καιρό η μεγάλη του θλίψη, η σκέψη του στράφηκε από το νεκρό γιό στο ζωντανό που είχε αυτοεξοριστεί φοβούμενος τη δίκαια τιμωρία για το έγκλημά του. Και αυτό εκλαμβάνεται σαν απόδειξη ότι ο αιμομίκτης και μέθυσος Αμνών την ώρα του θανάτου του μεταφέρθηκε αυτόματα στις μονές της ευδαιμονίας για να καθαριστεί εκεί και να ετοιμαστεί για τη συντροφιά των αναμαρτήτων αγγέλων! Ευχάριστος πράγματι μύθος αυτός, κατάλληλος για την ικανοποίηση της σαρκικής καρδιάς! Αυτή δεν είναι άλλη παρά η διδαχή του Σατανά και εκπληρεί το έργο του αποτελεσματικότερα. Πρέπει να απορούμε μετά αν με μία τέτοια διδασκαλία αυξάνει η εξαχρείωση:

Η τακτική που ακολουθεί ο ένας αυτός ψευτοδιδάσκαλος αποτελεί παράδειγμα της τακτικής πολλών άλλων. Μερικά λόγια της Γραφής αποχωρίζονται από το κείμενο το οποίο σε πολλές περιπτώσεις θα απέδειχνε εντελώς την αντίθετη έννοια από την ερμηνεία που προσδίδουν στα λόγια αυτά. Και τέτοιες αποσυνδεμένες περικοπές διαστρεβλώνονται και χρησιμοποιούνται σαν αποδεικτικά στοιχεία για διδαχές οι οποίες δεν έχουν καμία βάση μέσα από το λόγο του Θεού. Η μαρτυρία που αναφέρεται σαν απόδειξη ότι ο μέθυσος Αμνών βρίσκεται στον ουρανό είναι απλώς ένα συμπέρασμα που άμεσα αντιφάσκει με την απλή και θετική Γραφική δήλωση ότι κανένας μέθυσος δεν θα κληρονομήσει τη βασιλεία του Θεού. (Α΄ Κορ. 6:10.) Μ΄ αυτό το σύστημα οι αμφισβητούντες, οι άπιστοι και οι σκεπτικιστές διαστρέφουν την αλήθεια σε ψεύδος. Και πλήθη ανθρώπων έχουν εξαπατηθεί από τις σοφιστείες τους και ναυουρίζονται μ΄ αυτές να κοιμηθούν μέσα στο λίκνο της σαρκικής ασφάλειας.

Αν ήταν αλήθεια ότι όλοι γενικά οι άνθρωποι τραβούν κατευθειαν για τον ουρανό την ώρα της αποσύνθεσης που μεσολαβεί με το θάνατο, τότε θα κάναμε καλύτερα να επιθυμούμε το θάνατο μάλλον παρά τη ζωή. Πολλοί έχουν επηρεαστεί από τη σκέψη αυτή για να θέσουν τέρμα στη ζωή τους. Όταν κυριεύεται κανείς από την απελπισία, τη δυσκολία και την αμηχανία, εύκολο του φαίνεται να κόψει το νήμα της ζωής και να πετάξει στη μακαριότητα του κόσμου της αιωνιότητας.

Μέσα στο λόγο Του ο Θεός έχει δώσει αναμφισβήτητη μαρτυρία ότι θα τιμωρήσει τους παραβάτες του νόμου Του. Αυτοί που τους αρέσει να κολακεύονται ότι ο Θεός είναι τόσο ευσπλαχνικός

[596]

που δεν μπορεί να εφαρμόσει τη δικαιοσύνη Του κατά των αμαρτωλών, δεν έχουν παρά να κοιτάξουν στο σταυρό του Γολγοθά. Ο θάνατος του άσπιλου Υιού του Θεού μαρτυρεί ότι «ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος,» ότι κάθε παράβαση του νόμου του Θεού θα λάβει τη δίκαια μισθαποδοσία. Ο αναμάρτητος Χριστός έγινε αμαρτία για τον άνθρωπο. Άντεξε σηκώνοντας την ενοχή της παράβασης και την αποστροφή του προσώπου του Πατέρα Του. Υπέστη όλη αυτή τη θυσία για να καταστήσει δυνατή την απολύτρωση των αμαρτωλών. Με κανένα άλλο τρόπο δεν μπορούσε ο άνθρωπος να απαλλαγεί από την ποινή της αμαρτίας. Και κάθε ψυχή που αρνείται να συμμετάσχει στον εξιλασμό αυτόν που εξασφαλίστηκε με ένα τέτοιο κόστος, αναλαμβάνει να σηκώσει μόνη της την ενοχή και την τιμωρία της παράβασης.

Ας εξετάσουμε τι διδάσκει περαιτέρω η Γραφή σχετικά με τους άθεους και αμεταμέλητους τους οποίους οι οπαδοί της Παγκόσμιας Σωτηρίας τοποθετούν στον ουρανό σαν αγίους και ευτυχημένους αγγέλους.

«Εγώ θέλω δώσει εις τον διψώντα εκ της πηγής του ύδατος της ζωής δωρεάν.» (Αποκ. 21:6.) Αυτή η υπόσχεση δίνεται μόνο σ' αυτούς που διψούν. Κανένας άλλος εκτός από εκείνους που νοιώθουν την ανάγκη του νερού της ζωής και που το αναζητούν έστω και αν πρόκειται να χάσουν ότι άλλο έχουν, θα εφοδιαστούν με αυτό. «Ο νικών θέλει κληρονομήσει τα πάντα, και θέλω είσθαι εις αυτόν Θεός, και αυτός θέλει είσθαι εις Εμέ υιός.» (Εδ. 7.) Και εδώ επίσης οι όροι διευθετούνται. Προκειμένου να κληρονομήσει κανείς τα πάντα, πρέπει προηγουμένως να αντισταθεί και να νικήσει την αμαρτία.

[597]

Με τον προφήτη Ησαΐα δηλώνει τα ακόλουθα ο Θεός: «Είπατε προς τον δίκαιον ότι καλόν θέλει είσθαι εις αυτόν ... Ουαί εις τον άνομον! κακόν θέλει είσθαι εις αυτόν· διότι θέλει φάγει τον καρπόν των έργων αυτού.» (Ης. 3:10,11.) «Αν και ο αμαρτωλός πράττη κακόν εκατοντάκις και μακροημερεύη,» λέγει ο φιλόσοφος Σολομώντας, «εγώ όμως γνωρίζω βεβαίως ότι θέλει είσθαι καλόν εις τους φοβουμένους τον Θεόν, οίτινες φοβούνται από προσώπου Αυτού· εις δε τον ασεβή δεν θέλει είσθαι καλόν.» (Εκκλ. 8:12,13.) Και ο Παύλος επίσης μαρτυρεί ότι ο αμαρτωλός θησαυρίζει για τον εαυτό του «οργήν εν τη ημέρα της οργής και της αποκαλύψεως της δικαιοκρισίας του Θεού, όστις θέλει αποδώσει εις έκαστον κατά τα

έργα αυτού ... θλίψις και στενοχώρια επί πάσαν ψυχήν ανθρώπου του εργαζομένου το κακόν.» (Ρωμ. 2:5-6,9.)

«Πας πόρνος ή ακάθαρτος ή πλεονέκτης, όστις είναι ειδωλολάτρης, δεν έχει κληρονομίαν εν τη βασιλεία του Χριστού και Θεού.» (Εφ. 5:5.) «Ζητείτε ειρήνην μετά πάντων και τον αγιασμόν, χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον.» (Εβρ. 12:14.) «Μακάριοι οι πράττοντες τας εντολάς Αυτού, δια να έχωσιν εξουσίαν επί το δένδρον της ζωής και να εισέλθωσι δια των πυλώνων εις την πόλιν. Έξω δε είναι οι κύνες και οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλολάτραι και πάς ο αγαπών και πράττων το ψεύδος.» (Απ. 22:14-15.)

Ο Θεός έκανε στους ανθρώπους μία διακήρυξη του χαρακτήρα Του και της μεθόδου την οποία εφαρμόζει έναντι της αμαρτίας: «Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, και αληθινός, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν και ουδόλως αθώνων τον ένοχον.» (Εξ. 34:6-7.) «Θέλει εξολοθρεύσει πάντας τους ασεβείς.» «Οι παραβάται θέλουσιν όλως εξολοθρευθεί.» (Ψαλμ. 145:20, 37:38.) Η δύναμη και η εξουσία της θεϊκής διακυβέρνησης θα χρησιμοποιηθούν για την εξουδετέρωση της ανταρσίας. Όλες όμως οι ενδείξεις της απονομής δικαιοσύνης θα αποδειχτούν κατά πάντα συνεπείς με το χαρακτήρα του Θεού, χαρακτήρα μιας ευσπλαχνικής, μακρόθυμης και καλοκάγαθης ύπαρξης.

Ο Θεός δεν βιάζει το θέλημα ούτε την κρίση κανενός. Δεν ευχαριστείται με μία δουλική υπακοή. Επιθυμεί όπως τα πλάσματά των χειρών Του Τον αγαπούν επειδή είναι άξιος της αγάπης τους. Θέλει να Τον υπακούουν επειδή έχουν τη λογική ικανότητα να εκτιμούν τη σοφία Του, τη δικαιοσύνη και την καλοκαγαθία Του. Και όλοι όσος έχουν ορθή αντίληψη των προσόντων αυτών θα Τον αγαπούν επειδή έλκονται προς Αυτόν από θαυμασμό για τις ιδιότητές Του.

Οι αρχές της καλοσύνης, της ευσπλαχνίας και της αγάπης όπως τις δίδαξε και τις έζησε ο Σωτήρας μας, αποτελούν αντίγραφο του θελήματος και του χαρακτήρα του Θεού. Ο Χριστός δήλωσε ότι δεν δίδαξε τίποτε άλλο εκτός από αυτό που έλαβε από τον Πατέρα Του. Οι αρχές του θεϊκού καθεστώτος βρίσκονται σε τέλεια εναρμόνιση με την εντολή του Σωτήρα, «Αγαπάτε τους εχθρούς σας.» Ο Θεός εφαρμόζει τη δικαιοσύνη Του πάνω στους ασεβείς για το καλό του σύμπαντος, ακόμη και για το καλό αυτών που

θα υποστούν την τιμωρία Του. Θα τους καθιστούσε ευτυχείς αν αυτό μπορούσε να γίνει σύμφωνα με τους νόμους της διακυβέρνησής Του και με το δίκαιο χαρακτήρα Του. Τους περιβάλλει με τα δείγματα της αγάπης Του, τους χορηγεί τη γνώση του νόμου Του, τους συνοδεύει με τη προσφορά της ευσπλαχνίας Του. Αλλά αυτοί περιφρονούν την αγάπη Του, ακυρώνουν το νόμο Του και απορρίπτουν την ευσπλαχνία Του. Ενώ διαρκώς δέχονται τα δώρα Του, δεν τιμούν όμως το Δωρητή. Μισούν το Θεό επειδή ξέρουν ότι απεχθάνεται τα αμαρτήματά τους. Ο Θεός ανέχεται επί πολύ τη διαστρεβλωμένη διαγωγή τους. Φθάνει όμως κάποτε η αποφασιστική εκείνη ώρα κατά την οποία θα κριθεί η τύχη τους. Και τότε πρόκειται μήπως ο Θεός να τους δέσει τους αντάρτες αυτούς στο πλευρό Του· Να τους εξαναγκάσει να εκτελούν το θέλημά Του·

Αυτοί που διάλεξαν το Σατανά για αρχηγό τους και καθοδηγούνται από τη δύναμή του, δεν είναι έτοιμοι να παρουσιαστούν μπροστά στο Θεό. Η υπερηφάνεια, η απάτη, η ακολασία, η βαναισότητα ρίζωσαν στο χαρακτήρα τους. Μπορούν ποτέ να πάνε στον ουρανό και να συγκατοικούν παντοτινά με εκείνους που περιφρονούσαν και μισούσαν στη γη· Η αλήθεια δεν θα είναι ποτέ ευχάριστη στον ψεύτη. Η πραότητα δεν θα ικανοποιεί την αυτοπροβολή και την υπερηφάνεια. Η αγνότητα δεν είναι ευπρόσδεκτη από τον διεφθαρμένο. Η αφίλαυτη αγάπη δεν είναι επιθυμητή από τον εγωκεντρικό άνθρωπο. Ποια πηγή ευχαρίστησης θα μπορούσε ο ουρανός να προσφέρει σ' αυτούς που έχουν απορροφηθεί ολότελα από τα επίγεια και εγωιστικά τους ενδιαφέροντα·

[599]

Θα μπορούσαν αυτοί οι οποίοι πέρασαν τη ζωή τους επαναστατούντες κατά του Θεού να μεταφερθούν ξαφνικά στον ουρανό και να παρατηρούν την πανάγια και κατά πάντα τέλεια κατάσταση που πάντοτε επικρατεί εκεί—την κάθε ψυχή να ξεχειλίζει από χαρά, τη συναρπαστική μουσική να υψώνεται μελωδικά προς τιμή του Θεού και του Αρνίου και τις ακατάπαυστες δέσμες του φωτός να ξεχύνονται πάνω στους λυτρωμένους προερχόμενες από το πρόσωπο του καθημένου στο θρόνο—θα μπορούσαν αυτοί των οποίων οι καρδιές είναι γεμάτες από μίσος για το Θεό, για την αλήθεια και την αγιότητα να αναμιχθούν με το ουράνιο πλήθος και να πάρουν μέρος στους ύμνους της δοξολογίας· Θα μπορούσαν να αντέξουν στη δόξα του Θεού και του Αρνίου· Όχι, όχι. Πολλά χρόνια προθεσμίας τους είχαν χορηγηθεί για να σχηματίσουν χαρακτήρες κα-

τάλληλους για τον ουρανό. Αλλά δεν εξήσκησαν ποτέ τη σκέψη τους στο να εκτιμήσουν την αγνότητα. Δεν έμαθαν ποτέ τη γλώσσα του ουρανού και τώρα είναι πια πολύ αργά, Μια ολόκληρη ζωή ανταρσίας κατά του Θεού τους κατέστησε ακατάλληλους για τον ουρανό. Η αγνότητα, η αγιοσύνη και η ειρήνη του ουρανού θα τους ήταν μαρτύριο. Η δόξα του Θεού θα τους γίνονταν εξολοθρευτική φωτιά. Θα λαχταρούσαν να απομακρυνθούν από τον άγιο εκείνο τόπο. Θα δέχονταν ευχαρίστως την καταστροφή για να μπορέσουν να κρυφθούν από το πρόσωπο Εκείνου ο οποίος πέθανε για να τους απολυτρώσει. Η μοίρα των ασεβών καθορίζεται κατόπιν της ίδιας τους της εκλογής. Ο αποκλεισμός τους από τον ουρανό είναι εθελοντικός από μέρους τους και θεωρείται δίκαιος και ελεητικός από μέρους του Θεού.

Όπως τα νερά του Κατακλυσμού, έτσι και οι φωτιές της μεγάλης εκείνης ημέρας διακηρύττουν την απόφαση του Θεού ότι οι ασεβείς είναι ανεπανόρθωτοι. Δεν έχουν καμιά διάθεση να υποταχθούν στη θεϊκή εξουσία. Το θέλημά τους έχει εξοικειωθεί στην ανταρσία. Και όταν σταματήσει η ζωή, είναι τότε πια πολύ αργά για να στραφεί το ρεύμα των σκέψεών τους προς την αντίθετη κατεύθυνση, πολύ αργά για να επιστρέψουν από την παράβαση στην υπακοή, από το μίσος στην αγάπη.

Διατηρώντας τη ζωή του δολοφόνου Κάϊν, ο Θεός έδωσε στον κόσμο ένα παράδειγμα για το ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αν επιτρεπόταν στον αμαρτωλό να ζεί συνεχίζοντας μια πορεία αχαλίνωτης παρανομίας. Με την επίδραση του δασκαλέματος και του παραδείγματος του Κάϊν πλήθη των απογόνων του οδηγήθηκαν στην αμαρτία μέχρι που «επληθύνετο η κακία του ανθρώπου επί της γής, και πάντες οι σκοποί των διαλογισμών της καρδιάς αυτού ήσαν μόνον κακία πάσας τας ημέρας.» «Διεφθάρη δε η γή ενώπιον του Θεού, και ενεπλήσθη η γή αδικίας.» (Γεν. 6:5,11.)

Από ευσπλαχνία για τον κόσμο ο Θεός εξολοθρεύσε τους ασεβείς συγχρόνους του Νώε. Από ευσπλαχνία κατέστρεψε τους διεφθαρμένους κατοίκους των Σοδόμων. Με την εξαπατική δύναμη του Σατανά οι εργάτες της ανομίας αποκτούν τη συμπάθεια και το θαυμασμό, εξακολουθώντας με αυτό τον τρόπο να παρασύρουν διαρκώς και άλλους στην εξέγερση. Έτσι έγινε στις μέρες του Κάϊν και του Νώε. Έτσι έγινε στον καιρό του Αβραάμ και του Λώτ. Και

[600]

έτσι γίνεται στην εποχή μας. Από ευσπλαχνία Του προς το σύμπαν ο Θεός τελικά θα καταστρέψει τους καταφρονητές της χάρις Του.

«Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος· το δε χάρισμα του Θεού, ζωή αιώνιος δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.» (Ρωμ. 6:23.) Αν η ζωή είναι η κληρονομιά των δικαίων, ο θάνατος είναι η μερίδα των ασεβών. Ο Μωϋσής δήλωσε στο λαό του Ισραήλ: «Ιδού, εγώ έθεσα ενώπιον σου σήμερα την ζωήν και το αγαθόν, και τον θάνατον και το καχόν.» (Δευτ. 30:15.) Ο θάνατος που αναφέρεται στο γραφικό αυτό κείμενο δεν είναι αυτός στον οποίο καταδικάσθηκε ο Αδάμ, επειδή ολόκληρη η ανθρωπότητα υφίσταται την τιμωρία της παράβασής του. Εδώ αναφέρεται «ο θάνατος ο δεύτερος,» ο οποίος αντιπαραβάλλεται με την αιώνια ζωή.

Σαν αποτέλεσμα της αμαρτίας του Αδάμ, ο θάνατος μεταδόθηκε σε ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή. Όλοι το ίδιο καταλήγουν στον τάφο. Και με τα μέσα του σχεδίου της απολύτρωσης, όλοι πρόκειται να βγουν μια μέρα από τους τάφους τους. «Μέλλει να γίνη ανάστασις νεκρών, δικαίων τε και αδίκων.» «Επειδή πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ.» (Πραξ. 24:15, Α΄ Κορ. 15:22.) Αλλά υπάρχει διάκριση ανάμεσα στις δύο τάξεις των αναστημένων. «Πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν Αυτού και θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως.» (Ιωάν. 5:28-29.) Όσοι κρίνονται άξιοι για την ανάσταση της ζωής είναι «μακάριοι και άγιοι.» «Επί τούτων ο θάνατος ο δεύτερος δεν έχει εξουσίαν.» (Αποκ. 20:6.) Όσοι όμως δεν απέκτησαν την άφεση με τη μετάνοια και την πίστη, θα δεχθούν την τιμωρία της παράβασής που είναι «ο μισθός της αμαρτίας.» Η τιμωρία που δέχονται ποικίλλει σε διάρκεια και σε ένταση ανάλογα με «τα έργα αυτών,» αλλά απολήγει τελικά στο δεύτερο θάνατο. Αφού είναι αδύνατο για το Θεό να παραμείνει συνεπής προς τη δικαιοσύνη και την ευσπλαχνία Του σώζοντας τον αμαρτωλό που εξακολουθεί να εμμένει στην αμαρτία, του στερεί τελικά την ύπαρξη την οποία διαχύβευσε με τις παραβάσεις του και για την οποία αποδείχθηκε ανάξιος. Ένας εμπνευσμένος συγγραφέας λέγει: «Έτι μικρόν και ο ασεβής δεν θέλει υπάρχει και θέλεις ζητήσει τον τόπον αυτού και δεν θέλει ευρεθή.» Και κάποιος άλλος δηλώνει: «Θέλουσιν είσθαι ως οι μη υπάρχοντες.» (Ψαλμ. 37:10, Αβδ. 16.) Βουτηγμένοι στο αίσχος βυθίζονται στην αμετάλλακτη, αιώνια λησμονιά.

[601]

Έτσι δίνεται τέλος στην αμαρτία μαζί με όλη τη συμφορά και την καταστροφή που είχε για επακόλουθό της. Ο Ψαλμωδός λέγει: «Εξολόθρευσας τον ασεβή· το όνομα αυτών εξήλειψας εις τον αιώνα του αιώνας. Εχθρέ, αι ερημώσεις εξέλιπον διαπαντός.» (Ψαλμ. 9:5-6.) Στην Αποκάλυψη ο Ιωάννης, ατενίζοντας στη μελλοντική κατάσταση, ακούει ένα παγκόσμιο τροπάριο δοξολογίας το οποίο καμία νότα παραφωνίας δεν ασχημίζει. Κάθε ύπαρξη του ουρανού και της γης ακούονταν να αποδίδει δόξα στο Θεό. (Αποκ. 5:13.) Δεν υπάρχουν τότε χαμένες ψυχές για να βλασφημούν το Θεό σπαρταρώντας μέσα στα αιώνια μαρτύρια. Δεν υπάρχουν άθλιες υπάρξεις στην κόλαση για να σμίξουν τα τσιρίγματά τους με τους ύμνους των λυτρωμένων.

Πάνω στη βασική πλάνη της αθανασίας της ψυχής στηρίζεται η διδαχή της συνειδητής κατάστασης του ανθρώπου κατά το θάνατο—μία διδαχή η οποία, όπως και τα αιώνια βάσανα, αντίκειται στις Γραφικές διδασκαλίες, στις υπαγορεύσεις της λογικής και στα αισθήματα του ανθρωπισμού. Σύμφωνα με τη λαϊκή εκδοχή οι λυτρωμένοι στον ουρανό έχουν συναίσθηση για το κάθε τι που γίνεται στη γη, ιδίως κάθε τι που αφορά τη ζωή των φίλων τους οποίους φεύγοντας άφησαν πίσω τους. Αλλά πως μπορούσε να αποβεί πηγή ευλογίας για τους νεκρούς το να γνωρίζουν τις στενοχώριες των ζωντανών, να συνειδητοποιούν τις αμαρτίες που διαπράττουν τα αγαπητά τους πρόσωπα και να τους βλέπουν να υποφέρουν με όλες τις θλίψεις, τις απογοητεύσεις και την αγωνία αυτής της ζωής; Πόση από την ουράνια ευδαιμονία θα μπορούσαν να απολαύσουν αυτοί που θα αιωρούνται πάνω από τους επιγείους φίλους τους; Και πόσο αφάνταστα αποκρουστική είναι η εκδοχή ότι μόλις η πνοή εγκαταλήψει το σώμα, η ψυχή των αμετανοήτων παραδίδεται στις φλόγες της κόλασης! Τι τρομερή αγωνία θα πρέπει να περνούν αυτοί που βλέπουν τους φίλους τους να κατεβαίνουν ανέτοιμοι στον τάφο για να εισέλθουν σε μία αιωνιότητα συμφοράς και αμαρτίας! Πολλοί έπαθαν παράκρουση από αυτή τη σπαραξικάρδια σκέψη.

Τι λέγει η Γραφή για τα πράγματα αυτά: Ο Δαβίδ αναφέρει ότι με το θάνατο οι αισθήσεις του ανθρώπου χάνονται. «Το πνεύμα αυτού εξέρχεται· αυτός επιστρέφει εις την γήν αυτού· εν εκείνη τη ημέρα οι διαλογισμοί αυτού αφανίζονται.» (Ψαλμ. 146:4.) Το ίδιο πιστοποιεί και ο Σολομώντας: «Οι ζώντες γνωρίζουσιν ότι θέλουσιν αποθάνει· αλλ' οι νεκροί δεν γνωρίζουσιν ουδέν, ουδέ έχουσι

πλέον απόλαυσιν. ... Έτι και η αγάπη αυτών, και το μίσος αυτών, και ο φθόνος αυτών ήδη εχάθη· και δεν θέλουσιν έχει πλέον εις τον αιώνα μερίδα εις πάντα όσα γίνονται υπό τον ήλιον.» «Δεν είναι πράξεις, ούτε λογισμός, ούτε γνώσις, ούτε σοφία εν τω άδη όπου υπάγεις.» (Εκκλ. 9:5,6,10.)

Μετά τη δεκαπενταετή παράταση ζωής που δόθηκε στον Εζεκία ως απάντηση στην προσευχή του, ευγνώμονας ο βασιλιάς απέδωσε στο Θεό το σεβασμό του δοξολογώντας Τον για τη μεγάλη Του ευσπλαχνία. Στη δοξολογία αυτή αναφέρει το λόγο της αγαλλίασής του εκείνης: «Ο τάφος δεν θέλει Σε υμνήσει· ο θάνατός δεν θέλει Σε δοξολογήσει- οι καταβαίνοντες εις τον λάκκον δεν θέλουσιν ελπίζει επί την αλήθειάν Σου. Ο ζών, ο ζών, αυτός θέλει Σε υμνεί καθώς εγώ ταύτην την ημέραν.» (Ης. 38:18-19.) Η εκκλησιαστική θεολογία παριστάνει τους δικαίους νεκρούς ότι βρίσκονται στον ουρανό, ότι έχουν εισέλθει μέσα σε μία σφαίρα ευδαιμονίας και δοξολογούν αιωνίως το Θεό. Ο Εζεκίας όμως δεν μπορούσε να διακρίνει καμία τέτοια προοπτική στο θάνατο. Και η μαρτυρία που δίνει ο Ψαλμωδός συμφωνεί με τα λόγια του: «Εν τω θανάτω δεν υπάρχει ενθύμησις περί Σου· εν τω άδη τις θέλει Σε δοξολογήσει.»» [603] Οι νεκροί δεν θέλουσιν αιnéσει τον Κύριον, ουδέ πάντες οι καταβαίνοντες εις τον τόπον της σιωπής.» (Ψαλμ. 6:5, 115:17.)

Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Πέτρος διακήρυξε ότι ο Δαβίδ «και ετελεύτησε και ετάφη και το μνήμα αυτού είναι παρ' ημίν μέχρι της ημέρας ταύτης.» «Διότι ο Δαβίδ δεν ανέβη εις τους ουρανούς.» (Πραξ. 2:29,34.) Το γεγονός ότι ο Δαβίδ παραμένει στο μνήμα μέχρι τον καιρό της ανάστασης είναι απόδειξη ότι οι δίκαιοι πεθαίνοντας δεν πηγαίνουν στον ουρανό. Μόνο με την ανάσταση και χάρη στο γεγονός ότι ο Χριστός αναστήθηκε, θα μπορέσει τελικά ο Δαβίδ να καθήσει στα δεξιά του Θεού.

Επίσης και ο Παύλος λέγει: «Εάν δεν ανασταίνονται οι νεκροί, ουδ' ο Χριστός ανέστη. Αλλ' εάν ο Χριστός δεν ανέστη, ματαία η πίστις σας· έτι είσθε εν ταις αμαρτίαις υμών. Άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απωλέσθησαν.» (Α' Κορ. 15:16-18.) Αν αλήθευε ότι επί τέσσερεις χιλιάδες χρόνια οι δίκαιοι πεθαίνοντας πήγαιναν κατευθείαν στον ουρανό, τότε πως μπορούσε ο Παύλος να πει ότι αν δεν υπάρχει ανάσταση, «οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απωλέσθησαν.» Δεν θα χρειάζονταν καν η ανάσταση.

Ο μάρτυρας Τύνδαλος, αναφερόμενος στην κατάσταση των νεκρών, δήλωσε: «Απροκάλυπτα ομολογώ ότι δεν είμαι πεπεισμένος πως βρίσκονται ήδη στη σφαίρα της απόλυτης δόξας μέσα στην οποία βρίσκεται ο Χριστός ή οι εκλεκτοί άγγελοι του Θεού. Ούτε και αποτελεί αυτό άρθρο του Πιστεύω μου. Γιατί αν ήταν έτσι, τότε δεν βλέπω στο κήρυγμα της ανάστασης της σαρκός παρά κάτι το μάταιο.» (Ωιλιαμ Τψνδαλε, Εισαγωγή στην Καινή Διαθήκη (Εκδ. 1534.) Επανεκδοση των «Βριτιση Ρεφορμερς—Τινδαλ, Φιρτη, Βαρνες,» π. 349.)

Αποτελεί γεγονός αναντίρρητο ότι η μακαρία ελπίδα της αθανασίας ευθύς μετά το θάνατο οδήγησε στη μεγάλη παραμέληση της Βιβλικής διδαχής σχετικά με την ανάσταση. Την τάση αυτή παρατήρησε ο Δόκτορας Αδάμ Κλάρκ ο οποίος είπε: «Φαίνεται ότι η διδαχή της ανάστασης είχε πολύ μεγαλύτερη σημασία για τους πρώτους Χριστιανούς από ότι έχει τώρα! Γιατί αυτό· Οι απόστολοι επέμεναν συνεχώς πάνω στο θέμα αυτό και με αυτό παρακινούσαν τους οπαδούς του Θεού στην επιμέλεια, στην υπακοή και στην ενθάρρυνση. Αλλά οι διάδοχοί τους στη σημερινή εποχή ελάχιστα το αναφέρουν. Έτσι κήρυτταν οι απόστολοι και έτσι πίστευαν οι πρώτοι Χριστιανοί. Και εμείς έτσι κηρύττουμε και έτσι πιστεύουν οι ακροατές μας. Δεν υπάρχει διδαχή ίου ευαγγελίου στην οποία να δίνεται μεγαλύτερη έμφαση από αυτή. Και δεν υπάρχει διδαχή στο σύγχρονο σύστημα του κηρύγματος στην οποία να δείχνεται μεγαλύτερη αμέλεια!» («ὄμμενταρψ,» Παρατηρήσεις στο κεφάλαιο 15 των Κορινθίων, παράγραφος 3.)

Η τακτική αυτή συνεχίστηκε μέχρις ότου η ένδοξη αλήθεια της ανάστασης σκοτίστηκε εντελώς και χάθηκε από τα μάτια του χριστιανικού κόσμου. Έτσι ένας διαπρεπής θρησκευτικός συγγραφέας, σχολιάζοντας τα λόγια του αποστόλου Παύλου στην πρώτη προς Θεσσαλονικείς επιστολή κεφάλαιο 4 εδάφιο 13-18, λέγει: «Από κάθε πρακτική άποψη, πολύ πιο άνετα αισθανόμαστε αν την κάθε αμφίβολη διδασκαλία περί της δευτέρας παρουσίας του Χριστού την αντικαταστήσουμε με τη διδασκαλία της μακαρίας αθανασίας των δικαίων. Ο Χριστός έρχεται για μας όταν πεθαίνουμε. Αυτό είναι εκείνο για το οποίο πρέπει να αγρυπνούμε και να προσευχόμαστε. Οι νεκροί έχουν ήδη μεταβεί στη δόξα. Δεν περιμένουν τη σάλπιγγα προκειμένου να κριθούν και να λάβουν τη μακαριότητα.»

Όταν πλησίαζε όμως να αποχωριστεί από τους μαθητές Του, ο Ιησούς δεν τους είπε ότι σε λίγο θα πήγαιναν κοντά Του. «Υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον,» είπε, «και αφού υπάγω και σας ετοιμάσω τόπον, πάλιν έρχομαι και θέλω σας παραλάβει προς Εμαυτόν.» (Ιωάν. 14:2-3.) Και ο Παύλος συνεχίζοντας λέγει ότι «Αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον· έπειτα ημείς οι ζώντες όσοι απομόνομεν, θέλομεν αρπαχθή μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις τον αέρα· και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου.» Και καταλήγει. «Λοιπόν παρηγορείτε αλλήλους με τους λόγους τούτους.» (Α' Θεσ. 4:16-18.) Τι μεγάλη αντίθεση ανάμεσα ς" αυτά τα παρήγορα λόγια και ς" εκείνα του ιεροκήρυκα της Παγκόσμιας Σωτηρίας που αναφέρθηκαν προηγουμένως! Ο τελευταίος αυτός παρηγορούσε τους θλιμμένους φίλους με τη διαβεβαίωση ότι όσο αμαρτωλός και αν υπήρξε ο νεκρός, μόλις παρέδωσε την τελευταία του πνοή εδώ στη γη, έγινε αμέσως δεκτός μεταξύ των αγγέλων. Ο Παύλος στρέφει την προσοχή των αδελφών του στο μελλοντικό ερχομό του Κυρίου όταν τα δεσμά του τάφου θα σπάσουν και οι «κοιμηθέντες εν Χριστώ» θα αναστηθούν για να ζήσουν αιωνίως.

[605]

Πριν μπορέσει κανείς των ανθρώπων να εισέλθει στις μονές της μακαριότητας οι υποθέσεις τους πρέπει να εξεταστούν και οι χαρακτήρες και οι πράξεις τους πρέπει να ανασκοπισθούν ενώπιον του Θεού. Όλοι πρόκειται να κριθούν σύμφωνα με τα όσα είναι γραμμένα στα βιβλία και να αμειφτούν ανάλογα με τα έργα τους. Η κρίση αυτή δεν πραγματοποιείται την ώρα του θανάτου. Σημειώστε τα λόγια του Παύλου: «Διότι προσεδιώρισεν ημέραν εν η μέλλει να κρίνη την οικουμένην εν δικαιοσύνη δια ανδρός τον οποίον προσεδιώρισε και έδωκεν εις πάντας βεβαίωσιν περί τούτου, αναστήσας Αυτόν εκ νεκρών.» (Πραξ. 17:31.) Εδώ ο απόστολος διασαφίζει ότι ένας ιδιαίτερος καιρός, μελλοντικός ακόμη, είχε προσδιοριστεί για την κρίση του κόσμου.

Στην ίδια εποχή αναφέρεται και ο Ιούδας όταν λέγει: «Αγγέλους οίτινες δεν εφύλαξαν την εαυτών αξίαν, αλλά κατέλιπον το ίδιον αυτών κατοικητήριον, εφύλαξε με παντοτινά δεσμά υποκάτω του σκοτους, δια την κρίσιν της μεγάλης ημέρας.» Και στη συνέχεια επαναλαμβάνει τα λόγια του Ενώχ: «Ιδού, ήλθεν ο Κύριος με μυριάδες αγίων Αυτού, δια να κάμη κρίσιν κατά πάντων.» (Ιούδα 6,14-

15.) Ο Ιωάννης λέγει: «Είδον τους νεκρούς μικρούς και μεγάλους, ισταμένους ενώπιον του Θεού, και τα βιβλία ηνοιχθήσαν ... και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις.» (Αποκ. 20:12.)

Αλλ' εάν οι νεκροί ήδη απολαμβάνουν την ευδαιμονία του ουρανού, ή αν σφαδάζουν μέσα στις φλόγες της κόλασης, τότε τι χρειάζεται η μελλοντική κρίση; Οι διδασκαλίες του λόγου του Θεού πάνω στα σοβαρά αυτά θέματα ούτε σκοτεινές είναι, ούτε αντιφάσκουσες. Άνθρωποι με στοιχειώδη αντίληψη μπορούν να τις καταλάβουν. Ποια όμως ειλικρινής διάνοια μπορεί να διακρίνει τη σοφία ή τη δικαιοσύνη στην εξελιγμένη αυτή θεωρία; Θα δεχθούν δηλαδή οι δίκαιοι, μετά την εξέταση των υποθέσεών τους κατά την κρίση, την επιδοκιμασία, «Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ ... είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου,» τη στιγμή που θα έχουν ήδη διαμείνει στην παρουσία Του για ολόκληρους ίσως αιώνες. Και θα κληθούν μήπως οι άδικοι από τον τόπο των βασάνων για να δεχθούν την τιμωρία τους από τον Κριτή όλης της γης: «Υπάγετε απ' Εμού, οι κατηραμένοι εις το πύρ το αιώνιον.» (Ματθ. 25:21,41.) Ω, τι οικτρή ειρωνία! Επαίσχυντη προσβολή της σοφίας και της δικαιοσύνης του Θεού!

Η θεωρία της αθανασίας της ψυχής αποτελεί μία από τις ψευτοδιδασκαλίες τις οποίες η Ρώμη δανείστηκε από τον παγανισμό και ενσωμάτωσε μετά στη χριστιανική θρησκεία. Ο Μαρτίνος Λούθηρος την κατέτασσε ανάμεσα στους «τερατώδεις μύθους οι οποίοι αποτελούν μέρος των Ρωμαϊκών απορριμάτων και δεκρεταλίων.» (Ε. Πεταελ, «Της Προβλεμ οφ Ιμμορταλιτψ,» π.255.) Σχολιάζοντας τα λόγια του Σολομώντα στο βιβλίο του Εκκλησιαστή ότι οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτε, ο Μεταρρυθμιστής λέγει: «Άλλο ένα σημείο όπου αποδεικνύεται ότι οι νεκροί ... είναι αναίσθητοι. Μας λέγει ότι ούτε καθήκον, ούτε επιστήμη, ούτε γνώση, ούτε σοφία υπάρχουν εκεί. Ο Σολομώντας θεωρούσε ότι οι νεκροί κοιμούνται και ότι δεν αισθάνονται απολύτως τίποτε. Επειδή οι νεκροί παραμένουν εκεί χωρίς να λογαριάζουν ούτε μέρες ούτε χρόνια, αλλά όταν θα ξυπνήσουν θα τους φαίνεται ότι κοιμήθηκαν μόλις ένα λεπτό.» (Μαρτιν Λυτηρ, «Εξποσιτιον οφ Σολομον'ς Βοοκε άλλεδ Εςζλεσιαστες,» π.152.)

Πουθενά μέσα στις Άγιες Γραφές δεν απαντάται η δήλωση ότι κατά το θάνατο οι δίκαιοι λαβαίνουν αμέσως την αμοιβή τους και οι

άδικοι την τιμωρία τους. Οι πατριάρχες και οι προφήτες δεν άφησαν καμιά τέτοια διαβεβαίωση. Ο Χριστός και οι απόστολοί του δεν έκαναν καμιά νύξη γι' αυτό. Η Βίβλος διδάσκει με σαφήνεια ότι οι νεκροί δεν πηγαίνουν αμέσως στον ουρανό. Τους παρουσιάζει να κοιμούνται μέχρι την ημέρα της ανάστασης. (Α' Θεσ. 4:14, Ιώβ 14:10-12.) Την ημέρα ακριβώς κατά της οποίας θα «λυθή η αργυρά άλυσος και σπάση ο λύχνος ο χρυσούς» (Εκκλ. 12:6,) οι διαλογισμοί του ανθρώπου αφανίζονται. Αυτοί που κατεβαίνουν στον τάφο ησυχάζουν. Δεν έχουν καμιά ιδέα για οτιδήποτε συμβαίνει κάτω από τον ήλιο. (Ιώβ 14:21.) Μακαρία ανάπαυση για τους αποκαμωμένους δικαίους! Ο χρόνος, είτε μακρύς είτε σύντομος, δεν είναι παρά ένα λεπτό γι' αυτούς. Κοιμούνται και ξυπνούν με τη σάλπιγγα του Θεού σε μια δοξασμένη αθανασία. «Διότι θέλει σαλπίσει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι. ... Όταν δε το φθαρτόν τούτο ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο ενδυθή αθανασίαν, τότε θέλει γίνει ο λόγος ο γεγραμμένος, Κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη.» (Α' Κορ. 15:52-54.) Όταν καλούνται από το βαθύ τους ύπνο συνεχίζουν τον ειρμό των σκέψεών τους εκεί όπου αυτός είχε διακοπεί. Το τελευταίο αίσθημα που είχαν νοιώσει ήταν ο πόνος του θανάτου. Η τελευταία τους σκέψη ήταν ότι έπεφταν κάτω από τη δύναμη του τάφου. Όταν βγαίνουν από τον τάφο, η πρώτη τους χαρούμενη σκέψη θα εξωτερικευτεί με την αντήχηση της θριαμβικής κραυγής: «Πού, θάνατε, το κέντρον σου· πού, άδη, η νίκη σου.» (Εδ. 55.)

[607]

Η διακονία των αγίων αγγέλων όπως την παρουσιάζουν οι Γραφές είναι μία από τις πιο παρήγορες και πολύτιμες αλήθειες για τον κάθε οπαδό του Χριστού. Αλλά η Βιβλική διδασκαλία του θέματος αυτού έχει συσκοτιστεί και διαστραφεί από τις πλάνες της εκλαϊκευμένης θεολογίας. Η διδασκαλία της φυσιολογικής αθανασίας της Ψυχής, προερχόμενη από την ειδωλολατρική φιλοσοφία, συγχωνεύτηκε με την πίστη της χριστιανικής Εκκλησίας κατά τα ζοφερά χρόνια της μεγάλης αποστασίας, εκτοπίζοντας τη σαφή Γραφική αλήθεια ότι «οι νεκροί δεν γνωρίζουν ουδέν.» Μ' αυτό τον τρόπο πλήθη ανθρώπων κατέληξαν να πιστεύουν πως τα «λειτουργικά πνεύματα εις υπηρεσίαν αποστελλόμενα δια τους μέλλοντας να κληρονομήσωσι σωτηρίαν,» είναι τα πνεύματα των νεκρών. Και αυτό παρά τη βιβλική μαρτυρία ότι οι άγιοι άγγελοι προϋπήρχαν και ότι έπαιξαν το ρόλο τους στην ανθρώπινη ιστορία πριν ακόμη από το θάνατο του ανθρώπου.

Η δοξασία ότι ο άνθρωπος εξακολουθεί να συναισθάνεται μετά το θάνατο και ιδιαίτερα ότι τα πνεύματα των νεκρών επιστρέφουν για να συμπαρασταθούν στους ζώντες, προλείανε το δρόμο για το σύγχρονο πνευματισμό. Αν οι νεκροί ήδη απολαμβάνουν την προνομιούχο θέση τους ενώπιον του Θεού και των αγίων αγγέλων και κατέχουν τώρα γνώσεις κατά πολύ ανώτερες από ότι είχαν πρώτα, γιατί τάχα να μη επιστρέφουν στη γη για να διαφωτίσουν και να νουθετούν τους ζωντανούς. Αν, σύμφωνα με τη διδαχή ορισμένων λαοφιλών θεολόγων, τα πνεύματα των νεκρών φτερουγίζουν πάνω από τους επίγειους φίλους τους, τότε γιατί άραγε να μη έχουν το δικαίωμα να επικοινωνούν μαζί τους και να τους προειδοποιούν για τους κινδύνους ή να τους παρηγορούν στη θλίψη τους. Πως μπορούν όσοι πιστεύουν στη μετά θάνατο φυσιολογική κατάσταση του ανθρώπου να απορρίψουν κάτι που τους παρουσιάζεται σαν φως του ουρανού και τους μεταδίδεται από πνεύματα που έχουν περάσει στη σφαίρα της δόξας. Να ένα ιερό θεωρούμενο κανάλι μέσο του οποίου ο Σατανάς εργάζεται για την εκπλήρωση των προθέσεών

του. Οι αποστάτες άγγελοι οι οποίοι εκτελούν τις διαταγές του, παρουσιάζονται σαν απεσταλμένοι από τον κόσμο των πνευμάτων. Ενώ προσποιείται ότι φέρνει τους ανθρώπους σε επικοινωνία με τους νεκρούς, ο άρχοντας του κακού ασκεί επάνω τους τη μαγική επιρροή του.

Έχει τη δύναμη να παρουσιάζει στους ανθρώπους τη μορφή των πεθαμένων φίλων τους. Η παραποίηση είναι τέλεια. Το γνώριμο βλέμμα, τα λόγια, ο τόνος της φωνής αποδίδονται με καταπληκτική ακρίβεια. Πολλοί παρηγορούνται με τη βεβαιότητα ότι τα αγαπητά τους πρόσωπα απολαμβάνουν τη μακαριότητα του ουρανού και χωρίς να υποπτεύονται τον κίνδυνο, δίνουν προσοχή «εις πνεύματα πλάνης και εις διδασκαλίας δαιμόνιων.»

Αφού τους πείσει ότι πραγματικά οι νεκροί επιστρέφουν και επικοινωνούν μαζί τους, τότε ο Σατανάς τους παρουσιάζει εκείνους που κατέβηκαν στον άδη απροετοίμαστοι. Αυτοί ισχυρίζονται ότι ζούν ευτυχισμένοι στον ουρανό και μάλιστα ότι κατέχουν εξέχουσες θέσεις εκεί. Έτσι γενικεύεται η πλάνη ότι καμία διάκριση δεν γίνεται ανάμεσα σε δικαίους και αδίκους. Οι προφασιζόμενοι επισκέπτες από τον κόσμο των πνευμάτων κάνουν ενημερώσεις και προειδοποιήσεις που τυχαίνει κάποτε να βγουν σωστές. Μόλις κερδίσουν την εμπιστοσύνη, παρουσιάζουν τότε διδαχές που κατευθείαν υπονομεύουν την πίστη στην Αγία Γραφή. Κάτω από το κάλυμμα γνησίου ενδιαφέροντος για το καλό των επιγείων φίλων τους, ύπουλα εισάγουν τις πιο επικίνδυνες πλάνες. Το γεγονός ότι λέγουν και ορισμένες αλήθειες, και κάποτε μάλιστα είναι σε θέση να προλέγουν μελλοντικά συμβάντα, εμπνέει εμπιστοσύνη στα λεγόμενά τους, ώστε πλήθη ανθρώπων καταντούν να ασπάζονται τις ψευτοδιδασκαλίες με την ίδια προθυμία και να τις πιστεύουν με την ίδια βαθιά πεποίθηση σαν να ήταν οι πιο ιερές αλήθειες της Βίβλου. Ο νόμος του Θεού αφήνεται κατά μέρος, το Πνεύμα της χάρης περιφρονείται, το αίμα της διαθήκης λογίζεται κοινό. Τα πνεύματα αρνούνται τη θεότητα του Χριστού και βάζουν ακόμη και το Δημιουργό στο ίδιο με αυτά επίπεδο. Έτσι κατορθώνει ο Αρχιστσιαστής, κάτω από καινούργια μεταμφίεση να κατευθύνει εναντίον του Θεού τον ίδιο αγώνα που άρχισε στον ουρανό και που για έξη περίπου χιλιάδες χρόνια συνεχίζεται στη γη.

Πολλοί προσπαθούν να ερμηνεύσουν τα πνευματιστικά φαινόμενα αποδίδοντάς τα γενικά στο δόλο και στην ταχυδακτυ-

λουργία του μέντιουμ. Αλλά αν και είναι αλήθεια ότι συχνά τα τεχνάσματα της κατεργαριάς εκλαμβάνονται σαν αυθεντικά φαινόμενα, πολλές φορές όμως έχουν παρατηρηθεί αξιοσημείωτες επιδείξεις υπερφυσικών δυνάμεων. Οι μυστηριακοί κτύποι που σήμαναν την αφετηρία του σύγχρονου πνευματισμού δεν οφείλονται σε ανθρώπινα τεχνάσματα και πανουργίες, αλλά στην άμεση δράση των πονηρών αγγέλων που εγκαινιάζουν μ' αυτόν τον τρόπο μία από τις πιο επιτυχημένες ψυχοφθόρες πλάνες. Πολλοί θα παγιδευτούν από την εκδοχή ότι ο πνευματισμός είναι απλώς μία ανθρώπινη αγυρτεία. Μόλις όμως αυτοί παρευρεθούν σε μία πνευματιστική συγκέντρωση με εκδηλώσεις που δεν μπορούν παρά να παραδεχθούν σαν υπερφυσικές, τότε θα παραπλανηθούν και θα βρεθούν αναγκασμένοι να τις αναγνωρίσουν σαν εξάσκηση της μεγάλης δύναμης του Θεού.

Τα άτομα αυτά παραβλέπουν τη μαρτυρία των Γραφών για τα θαύματα που γίνονται από το Σατανά και τους αγγέλους του. Ήταν με τη σατανική επέμβαση που ο Φαραώ και οι μάγοι του κατόρθωσαν να πλαστοποιήσουν τα θαύματα του Θεού. Ο Παύλος πιστοποιεί ότι πριν από τη δευτέρα παρουσία του Χριστού θα μεσολαβήσουν παρόμοιες εκδηλώσεις σατανικής δύναμης. Ο ερχομός του Κυρίου πρόκειται να προηγηθεί από αυτή την «ενέργειαν του Σατανά εν πάση απάτη της αδικίας.» (Β' Θεσ. 2:9-10.) Και ο απόστολος Ιωάννης, περιγράφοντας τη θαυματουργική δύναμη που μέλλει να εκδηλωθεί στις έσχατες ημέρες, λέγει: «Και έκαμε σημεία μεγάλα, ώστε και πύρ έκαμνε να καταβαίνει εκ του ουρανού εις την γήν ενώπιον των ανθρώπων και επλάνα τους κατοικούντας επί της γής, δια τα σημεία τα οποία εδόθησαν εις αυτόν να κάμα» (Αποκ. 13:13-14.) Εδώ δεν γίνεται λόγος για απλές αγυρτείες. Οι άνθρωποι πλανώνται από τα θαύματα που οι άγγελοι του Σατανά έχουν τη δύναμη να κάνουν, όχι από αυτά που προσποιούνται ότι κάνουν.

Ο άρχοντας του σκότους, ύστερα από τέτοια μακράιωνη εξάσκηση της μεγαλοφυΐας του στον τομέα της απάτης, προσαρμόζει με δεξιοτεχνία τους πειρασμούς του σύμφωνα με τις κλίσεις των ανθρώπων κάθε κοινωνικής και πνευματικής χροιάς. Σε καλλιεργημένα, ραφιναρισμένα άτομα, παρουσιάζει τον πνευματισμό στις πιο λεπτεπίλεπτες και διανοούμενες μορφές του, πετυχαίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο να παρασύρει πολλούς στα δίχτυα του. Για τη σοφία που μεταβιβάζεται μέσο του πνευματισμού, ο απόστολος Ι-

άκωβος μας πληροφορεί ότι «δεν είναι άνωθεν καταβαίνουσα, αλλά είναι επίγειος, ζωώδης, δαιμονιώδης.» (Ιακ. 3:15.) Αυτό όμως ο μεγάλος απατεώνας έχει τον τρόπο να το καμουφλάρει, ανάλογα με το πώς εξυπηρετούνται καλύτερα οι σκοποί του. Αυτός που είχε τη δυνατότητα να παρουσιαστεί μπροστά στο Χριστό στην έρημο του πειρασμού μεταμφιεσμένος σε λαμπρό ουράνιο σεράφ, εμφανίζεται και στους ανθρώπους με αυτόν τον πιο ελκυστικό τρόπο σαν άγγελος φωτός. Γοητεύει το νού με το να παρουσιάζει θέματα βαθυστόχαστα. Τέρπει τις ψευδαισθήσεις με συγκλονιστικές παραστάσεις. Αιχμαλωτίζει τα συναισθήματα με τις διθυραμβικές επιδείξεις του για αγάπη και φιλανθρωπία. Εξάπτει τη φαντασία κάνοντάς την να πετάει σε σφαίρες μεταρσίωσης και οδηγεί τους ανθρώπους να νοιώθουν τέτοια υπερηφάνεια για τη δική τους σοφία, ώστε στην καρδιά τους να αισθάνονται περιφρόνηση για τον Αιώνιο Θεό. Η δυναμική αυτή ύπαρξη η οποία μπόρεσε να φέρει το Λυτρωτή του κόσμου ς” ένα πανύψηλο βουνό και να παραστήσει μπροστά του όλα τα βασίλεια της γης και τη δόξα τους, θα παρουσιάσει τους πειρασμούς της και στους ανθρώπους με τρόπο που να διαστρέψει τις αισθήσεις όλων εκείνων οι οποίοι δεν προστατεύονται από τη θεϊκή δύναμη.

Στις μέρες μας ο Σατανάς παραπλανά τους ανθρώπους το ίδιο όπως παραπλάνησε την Εύα στον κήπο της Εδέμ: με την κολακεία, με τη δημιουργία σφοδρής επιθυμίας για την απόκτηση απαγορευμένης γνώσης, με το κέντρισμα της φιλοδοξίας για αυτοεξύψωση. Αυτά ακριβώς τα τρωτά προκάλεσαν τη δική του πτώση και μ” αυτά πάλι σκοπεύει να επιφέρει την καταστροφή του ανθρώπου. «Θέλετε εισθαι ως θεοί,» δηλώνει, «γνωρίζοντες το καλόν και το καχόν.» (Γέν. 3:5.) Ο πνευματισμός διδάσκει ότι «ο άνθρωπος είναι το δημιουργήμα της εξέλιξης· ότι το πεπρωμένο του από τη μέρα της γέννησής του και καθόλη την αιωνιότητα είναι η ανοδική πρόοδος προς τη Θεότητα.» Διατείνεται ότι «Κάθε πνεύμα θα κριθεί από τον εαυτό του και όχι από κανέναν άλλον.» «Η κρίση θα είναι δίκαιη, αφού καθένας είναι κριτής του εαυτού του. ... Ο θρόνος είναι μέσα σας.» Ένας καθηγητής του πνευματισμού έκανε αυτή τη δήλωση τη στιγμή της «αφύπνισης της πνευματικής του συνείδησης»: «Τους συνανθρώπους μου τους βλέπω όλους σαν αναμάρτητους ημίθεους.» Και άλλος ένας διακηρύττει ότι οποιαδήποτε δίκαια και τέλεια ύπαρξη είναι Χριστός.»

Έτσι, στη θέση της δικαιοσύνης και της τελειότητας του Άπειρου Θεού, του πραγματικού αντικειμένου της λατρείας, στη θέση της άψογης δικαιοσύνης του νόμου Του, του πραγματικού γνώμονα της ανθρώπινης επίτευξης, ο Σατανάς έθεσε την αμαρτωλή και σε λάθη υποκείμενη φύση του ίδιου του ανθρώπου σαν το μοναδικό αντικείμενο της λατρείας, το μοναδικό κανόνα της κρίσης, και εκτίμησης του χαρακτήρα. Αυτή είναι η πρόοδος· όχι όμως προς τα άνω αλλά προς τα κάτω.

Κανόνας τόσο της πνευματικής όσο και της διανοητικής φύσης του ανθρώπου είναι ότι με την παρατήρηση μεταβαλλόμαστε. Λίγο κατ' ολίγο το πνεύμα προσαρμόζεται προς το αντικείμενο γύρω από το οποίο συγκεντρώνεται. Τελικά αφομοιώνεται με αυτό που έμαθε να αγαπά και να εκτιμά. Αλλά ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να υπερβεί τον ιδανικό κανόνα που ο ίδιος έθεσε ως προς την αγνότητα, τη χρηστότητα ή την αλήθεια. Αν στη θέση του προσφιλέστερου ιδανικού του έχει θέσει το εγώ του, δεν θα κατορθώσει ποτέ τίποτε παραπάνω από αυτό. Μόνο η χάρη του Θεού έχει την ικανότητα να εξυψώσει τον άνθρωπο. Αν αφεθεί στον εαυτό του, αναπόφευκτα θα πάρει τον κατήφορο.

Σε άτομα που ζούν μέσα στην τρυφηλότητα, στις τέρψεις και στον αισθησιασμό, ο πνευματισμός παρουσιάζεται λιγότερο καμουφλαρισμένος σε επίδειξη από ότι σε διανοουμένους και ραφιναρισμένους ανθρώπους. Στα γούστα αυτών ανταποκρίνεται καλύτερα με την πιο χονδροειδή μορφή του. Ο Σατανάς μελετά κάθε παθολογικό σύμπτωμα της ευπαθούς ανθρώπινης φύσης. Επισημαίνει τις αμαρτωλές ροπές κάθε ατόμου· και τότε φροντίζει ώστε να μη λείπει καμία ευκαιρία για την ικανοποίηση της τάσης αυτής προς το κακό. Εξωθεί τους ανθρώπους να κάμουν κατάχρηση των μη βασικά βλαβερών έξεων, ώστε με την ακράτεια να εξασθενήσουν τις φυσικές, διανοητικές και ηθικές τους δυνάμεις. Έχει καταστρέψει και εξακολουθεί να καταστρέφει χιλιάδες ψυχών με την ικανοποίηση των παθών που τελικά αποκτηνώνουν τελικά ολόκληρη τη φύση του ανθρώπου. Και για κορωνίδα του έργου του, χρησιμοποιεί τη διακήρυξη των πνευματιστών ότι «η πραγματική γνώση τοποθετεί τον άνθρωπο πάνω από κάθε νόμο.» ότι «κάθε τι που υπάρχει είναι νόμιμο,» και ότι «όλες οι αμαρτίες που διαπράττει ο άνθρωπος είναι αθώες.» Όταν οι άνθρωποι πείθονται μ' αυτόν τον τρόπο ότι η επιθυμία αποτελεί τον ύψιστο κανόνα, ότι η ελευθερία είναι

συνώνυμη της αχαλίνωτης συμπεριφοράς, και ότι ο άνθρωπος είναι υπόλογος μόνο στον εαυτό του, είναι να απορεί κανείς αν η διαφθορά και η εξαχρείωση βασιλεύουν παντού. Πρόθυμα τα πλήθη ασπάζονται διδασκαλίες που τους παρέχουν πλήρη ανεξαρτησία για να ακολουθούν τις κλίσεις της σαρκικής τους καρδιάς. Οι χαλινόι του αυτοέλεγχου παραδίδονται στα χέρια της λαγνείας, οι διανοητικές και οι ψυχικές δυνάμεις υποσκελίζονται από τις σαρκικές ροπές, και με θριαμβευτική χαρά ο Σατανάς παρασύρει στα δίχτυα του χιλιάδες ατόμων που διατείνονται ότι είναι οπαδοί του Χριστού.

Δεν είναι ανάγκη όμως κανείς να παρασυρθεί από τους ψεύτικους ισχυρισμούς του πνευματισμού. Ο Θεός χορήγησε στον κόσμο φως ικανό για να ανακαλύψουν την παγίδα. Όπως ήδη αναφέραμε, αυτή η βασική θεωρία του πνευματισμού, αντιστρατεύεται στις απλούστερες ακόμη δηλώσεις της Γραφής. Η Βίβλος αναφέρει ότι οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτε· ότι οι διαλογισμοί τους εξαφανίζονται· ότι δεν έχουν μέρος σε ότι συμβαίνει κάτω από τον ήλιο· ότι δεν έχουν ιδέα για τις χαρές και τις λύπες των πιο αγαπημένων τους προσώπων στη γη.

Επί πλέον ο Θεός απαγορεύει αυστηρά κάθε προσποιητή επικοινωνία με τα πνεύματα των νεκρών. Στην Εβραϊκή εποχή, υπήρχε μια ορισμένη κατηγορία ανθρώπων που ισχυρίζονταν, όπως οι σύγχρονοι πνευματιστές, ότι έρχονται σε επικοινωνία με τους νεκρούς. Αλλά τα «πνεύματα της μαντείας.» όπως ονομάζονται αυτοί οι επισκέπτες από το υπερέραν, η Γραφή τα ονομάζει «πνεύματα δαιμόνιων.» (Σύγκρ. με Αρ.25:1-3, Ψαλμ. 106:28, Α΄ Κορ.10:20, Αποκ. 16:14.) Κάθε δοσοληψία με τα πνεύματα της μαντείας ο Κύριος την αποκαλεί βδέλυγμα και την απαγόρευε αυστηρότατα με την επιβολή της θανατικής ποινής. (Βλέπε Λευιτ. 19:31, 20:27.) Στη σύγχρονη εποχή μας, ο τίτλος της μαγείας αντιμετωπίζεται με περιφρόνηση. Ο ισχυρισμός ότι οι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα να έρχονται σε επικοινωνία με πονηρά πνεύματα θεωρείται μύθος του Μεσαίωνα. Και όμως ο πνευματισμός ο οποίος αριθμεί εκατοντάδες χιλιάδων μελών, μάλιστα και εκατομμύρια, αυτός που παρεισέφησε μέσα σε επιστημονικούς κύκλους, εισέβαλε μέσα σε εκκλησίες, κατέκτησε την εύνοια νομοθετικών σωμάτων και βασιλικών ακόμη αυλών—αυτό το κολοσσιαίο σύστημα απατεωνιάς δεν είναι παρά η αναγεννημένη, καμουφλαρισμένη μαγεία.

Και αν ακόμη δεν είχαν κανένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο οι Χριστιανοί για την πραγματική υπόσταση του πνευματισμού, και μόνο το γεγονός ότι τα πνεύματα δεν κάνουν καμία διάκριση ανάμεσα στη δικαιοσύνη και στην αμαρτία, ανάμεσα στους ευγενέστερους και αγνότερους αποστόλους του Χριστού και στους πιο διεφθαρμένους οπαδούς του Σατανά, θα έπρεπε να αποτελεί ικανό τεκμήριο. Με το να παρουσιάζει τους χυδαιότερους των ανθρώπων ότι βρίσκονται στον ουρανό απολαμβάνοντας επίζηλες θέσεις εκεί, ο Διάβολος λέγει στον κόσμο: «Δεν έχει σημασία πόσο αμαρτωλός είσαι· δεν παίζει ρόλο αν πιστεύεις ή δεν πιστεύεις στο Θεό ή στη Γραφή. Ζήσε όπως σου αρέσει. Σπίτι σου μια φορά θα είναι ο ουρανός.» Στην ουσία οι θιασώτες του πνευματισμού κηρύττουν: «Ο κάθε κακοποιός θεωρείται καλός από το Θεό που μένει ευχαριστημένος από όλους αυτούς.» Η ρωτούν: «Που είναι ο Θεός της κρίσεως;» (Μαλ. 2:17.) Ο λόγος του Θεού όμως λέγει: «Ουαί εις εκείνους οίτινες λέγουσι το κακόν καλόν και το καλόν κακόν· οίτινες θέτουν το σκότος δια φώς και το φώς δια σκότος.» (Ησ. 5:20.)

Προσωποποιημένοι από τα απατηλά αυτά πνεύματα, οι απόστολοι παριστάνονται ότι φάσκουν και αντιφάσκουν με ότι έγραψαν κατά την επίγεια ζωή τους κατά την υπαγόρευση του Αγίου Πνεύματος. Παρουσιάζονται αρνούμενοι τη θεϊκή προέλευση των Αγίων Γραφών, υποσκάπτοντας έτσι αυτό τούτο το θεμέλιο της ελπίδας του Χριστιανού και εξαλείφοντας το φως που δείχνει το δρόμο προς τον ουρανό. Ο Σατανάς κάνει τον κόσμο να πιστεύει ότι η Βίβλος δεν αποτελεί παρά ένα απλό μύθευμα, ή τουλάχιστο ένα βιβλίο προοριζόμενο για τη βρεφική ηλικία του ανθρώπινου γένους· αλλά ανάξιο λόγου τώρα για να το πάρει κανείς στα σοβαρά, πρέπει να παραμεριστεί σαν απαρχαιωμένο. Την κενή θέση του λόγου του Θεού αντικαθιστούν οι σκηές των πνευματιστικών συγκεντρώσεων. Αυτό είναι ένα κανάλι που υπάγεται ολοκληρωτικά στον έλεγχό του. Με τον τρόπο αυτό έχει τη δυνατότητα να κάνει τον κόσμο να πιστεύει όπως ακριβώς αυτός θέλει. Το Βιβλίο που πρόκειται μια μέρα να δικάσει και αυτόν και τους οπαδούς του, το τοποθετεί στην αφάνεια, ακριβώς εκεί όπου το θέλει. Το Σωτήρα του κόσμου Τον παριστάνει σαν τίποτε περισσότερο από ένα κοινό άνθρωπο. Και μιμούμενοι τα ψέματα της Ρωμαϊκής φρουράς του τάφου του Χριστού που, μλημένοι από τους ιερείς και άρχοντες, διέψευσαν την

ανάστασή Του, οι θιασώτες των πνευματιστικών συγκεντρώσεων προσπαθούν να αποδείξουν ότι δεν υπάρχει τίποτε το θαυματουργικό στη ζωή του Σωτήρα μας. Και αφού παραμερίζουν έτσι το Χριστό στα παρασκήνια, επιστούν την προσοχή στα δικά τους θαύματα που τα εκθειάζουν για πολύ ανώτερα από τα έργα του Χριστού.

Είναι αλήθεια ότι ο πνευματισμός αλλάζει μορφή στις μέρες μας και ότι, καμουφλάροντας τώρα μερικές από τις πιο απαράδεκτες φάσεις του, φορεί το πλαστό κάλυμμα της απομίμησης της χριστιανικής θρησκείας. Μολαταύτα, οι δηλώσεις στις οποίες προβαίνει τόσο από τον άμβωνα όσο και από τον τύπο χρόνια ολόκληρα, απευθύνονται στο κοινό και εκεί ακριβώς αποκαλύπτεται ο πραγματικός χαρακτήρας του. Τις διδασκαλίες του αυτές ούτε να τις αρνηθεί μπορεί κανείς, ούτε να τις αποσοβήσει.

Αλλά ς' αυτή τη σύγχρονη μορφή του, αντί να θεωρείται αβλαβέστερος από πριν, κατάντησε περισσότερο επικίνδυνος, επειδή εξελίχθηκε σε πιο διακριτική απάτη. Ενώ άλλοτε αποκήρυττε τόσο το Χριστό όσο και τη Γραφή, τώρα προσποιείται ότι παραδέχεται και τα δυο. Η Γραφή όμως ερμηνεύεται με τέτοιο τρόπο, που για να βρει απήχηση στη μη αναγεννημένη καρδιά, παρουσιάζεται χωρίς την αποτελεσματικότητα των πιο επισήμων και ζωτικών αληθειών της. Μιλάει πολύ για την αγάπη σαν το κυριότερο γνώρισμα του Θεού, αλλά την υποβιβάζει σε μία αδύναμη συναισθηματικότητα, ελάχιστη κάνοντας διάκριση μεταξύ καλού και κακού. Η δικαιοσύνη του Θεού, η από μέρους Του δημόσια επίκριση της αμαρτίας, οι αξιώσεις του αγίου νόμου Του, εξαφανίζονται. Οι άνθρωποι διδάσκονται να θεωρούν το Δεκάλογο σαν γράμμα νεκρό. Ευχάριστα, γοητευτικά μυθεύματα αιχμαλωτίζουν τις αισθήσεις και κάνουν τους ανθρώπους να απορρίπτουν το λόγο του Θεού σαν θεμέλιο της πίστης τους. Ο Χριστός απορρίπτεται το ίδιο όπως και πριν. Αλλά ο Σατανάς έχει τυφλώσει τους ανθρώπους σε τέτοιο σημείο, ώστε να μη μπορούν να διακρίνουν την απάτη.

Πολλοί λίγοι είναι εκείνοι που έχουν πραγματική συναίσθηση της εξαπατικής δεινότητας του πνευματισμού και των κινδύνων που διατρέχουν όσοι τίθενται κάτω από την επίδρασή του. Πολλοί μπλέκουν μ' αυτόν μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους. Δεν πιστεύουν κατά βάθος ς' αυτόν και θα φριχιάσαν στη σκέψη ότι υποβάλλονται στον έλεγχο των πνευμάτων. Αποτολμούν όμως να πατήσουν σε απαγορευμένο έδαφος και ο με-

γάλος δολιοφθορέας εξασκεί όλη του τη δύναμη επάνω τους παρά τη θέλησή τους. Μία μοναδική φορά αν παρασυρθούν να υποτάξουν τη σκέψη τους στη δική του κατεύθυνση, αιχμαλωτίζονται για πάντα. Με την ατομική τους δύναμη είναι αδύνατον να αποσπασθούν από τα δίχτυα της σαγήνης του. Τίποτε άλλο εκτός από τη δύναμη του Θεού, που χορηγείται ύστερα από ένθερμη, καταλυτική προσευχή, μπορεί να ελευθερώσει τις παγιδευμένες αυτές ψυχές.

Όλοι όσοι επιτρέπουν αμαρτωλές ροπές στο χαρακτήρα τους ή εσκεμμένα υποθάλπουν μία αναγνωρισμένη αμαρτία, προκαλούν τους πειρασμούς του Σατανά. Αποχωρίζονται από το Θεό και από τη φρούρηση των αγίων αγγέλων Του. Και απροσπάτευτοι πλέον, όταν ο πονηρός τους παρουσιάζει τις απάτες του, πέφτουν εύκολη λεία του. Όσοι με αυτόν τον τρόπο τοποθετούνται στη σφαίρα της δύναμής του, ελάχιστα αντιλαμβάνονται που θα καταλήξει ο δρόμος που πήραν. Αφού πρώτα ανατρέψει τους ίδιους, ο πειραστής τους χρησιμοποιεί μετά σαν όργανά του για να δελεάσουν και άλλους στην καταστροφή.

Ο προφήτης Ησαΐας λέγει: «Όταν σας είπωσιν ερωτήσατε τους έχοντας πνεύμα μαγείας, και τους νεκρομάντεις, τους μορμουρίζοντας και ψιθυρίζοντας, αποκρίθητε, Ο λαός δεν θέλει ερωτήσει τον Θεόν αυτού· θέλει προστρέξει εις τους νεκρούς περί των ζώντων· Εις τον νόμον και εις την μαρτυρίαν· εάν δεν λαλώσι κατά τον λόγον τούτον, βεβαίως δεν είναι φώς εν αυτοίς.» (Ης. 8:19-20.) Αν δέχονταν οι άνθρωποι τις αληθοφανείς δηλώσεις της Γραφής για τη φύση του ανθρώπου και για την κατάσταση των νεκρών, θα αναγνώριζαν στα επιχειρήματα και στις παραστάσεις του πνευματισμού την «ενέργειαν του Σατανά εν πάση δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψεύδους.» Αντί όμως να θυσιάσουν την τόσο αγαπητή στη σαρκική καρδιά ελευθερία και να εγκαταλείψουν τις προσφιλείς τους αμαρτίες, πλήθη ανθρώπων κλείνουν τα μάτια στο φως και προχωρούν μέσα στα όλα περιφρονώντας τις προειδοποιήσεις, ενώ στο μεταξύ ο Σατανάς πλέκει τα δίχτυα του ολόγυρά τους και αυτοί πέφτουν στην παγίδα. «Διότι δεν εδέχθησαν την αγάπην της αλήθειας δια να σωθώσι. Και δια τούτο θέλει πέμψει εις αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος.» (Β' Θεσς. 2:10-11.) Όσοι αντιτίθενται στις διδασκαλίες του πνευματισμού δεν επιτίθενται μόνο σε ανθρώπους αλλά επίσης στο Σατανά και στους αγγέλους του. Έχουν εμπλακεί ς" έναν αγώνα «εναντίον

[618]

[619]

εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηριάς τα εν τοις επουρανόις.» Ο Σατανάς δεν υποχωρεί ούτε κατά ένα εκατοστόμετρο του εδάφους του εκτός μόνο όταν απωθείται από τη δύναμη των ουρανίων απεσταλμένων. Ο λαός του Θεού πρέπει να είναι έτοιμος να τον αντικρούσει όπως ακριβώς ο Σωτήρας τον αντέκρουσε με το «Είναι γεγραμμένον.» Ο Διάβολος μπορεί και σήμερα να αναφέρει τη Γραφή όπως και στην εποχή του Χριστού, διαστρέφοντας τη διδασκαλία της για να υποστηρίξει τις απάτες του. Όσοι θέλουν να μείνουν ακλόνητοι ς” αυτούς τους χαλεπούς καιρούς του κινδύνου οφείλουν να αποκτήσουν προσωπική γνώση της μαρτυρίας των Γραφών.

Πολλοί θα αντιμετώπιστούν από δαιμονικά πνεύματα που προσποιούνται ότι εκπροσωπούν αγαπημένα συγγενικά ή φιλικά άτομα και μεταδίδουν τις πιο επικίνδυνες αιρέσεις. Αυτοί οι επισκέπτες από το υπερπέραν θα αποτείνονται στα τρυφερότερα αισθήματα της καρδιάς και θα επιτελούν θαύματα για να δώσουν κύρος στους ισχυρισμούς τους. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τους αντικρούσουμε με τη βιβλική αλήθεια ότι οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτε και ότι οι παρείσακτοι αυτοί δεν είναι παρά πνεύματα δαιμόνων.

Βρισκόμαστε ακριβώς στα πρόθυρα της «ώρας του πειρασμού ήτις μέλλει να έλθη επί της οικουμένης όλης, δια να δοκιμάση τους κατοικούντας επί της γής.» (Αποκ. 3:10.) Όλοι όσων η πίστη δεν στηρίζεται γερά πάνω στο λόγο του Θεού θα παρασυρθούν και θα νικηθούν. Ο Σατανάς «ενεργεί εν πάση απάτη της αδικίας,» για να κυριαρχήσει στις διάνοιες των ανθρώπων και οι απάτες του θα πολλαπλασιάζονται συνεχώς. Παρ’ όλα αυτά, δεν μπορεί να πετύχει το σκοπό του παρά μόνο όταν οι άνθρωποι θεληματικά υποχωρούν μπροστά στους πειρασμούς του. Όσοι ειλικρινά επιθυμούν να γνωρίσουν την αλήθεια και αγωνίζονται για την κάθαρση της ψυχής τους με μία ζωή υπακοής, καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια ώστε να βρεθούν προετοιμασμένοι για τον αγώνα, θα βρουν στο Θεό της αλήθειας εξασφαλισμένη υπεράσπιση. Ο Σωτήρας υπόσχεται: «Επειδή εφύλαξας τον λόγον της υπομονής Μου και Εγώ θέλω σε φυλάξει.» (Αποκ. 3:10.) Θα προτιμήσει να στείλει και τον τελευταίο άγγελό από τον ουρανό στο πλευρό του λαού Του, παρά να εγκαταλείπει στη διάθεση του Σατανά έστω και μία μόνο ψυχή που επαναπαύεται ς” Αυτόν.

[620]

Ο προφήτης Ησαΐας φέρνει στα προσκήνια, τη φοβερή εξαπάτηση των ασεβών που βαυκαλίζονται με την ιδέα ότι έχουν εξασφαλιστεί από τη δικαιοκρισία του Θεού: «Ημείς εκάμομεν συνθήκην μετά του θανάτου, και συνεφωνήσαμεν μετά του άδου· όταν η μάστιξ πλημμυρούσα διαβαΐνη, δεν θέλει ελθεί εις ημάς· διότι εκάμομεν καταφύγιον ημών το ψεύδος, και υπό την ψευδοσύνην θέλομεν κρυφθή.» (Ης. 28:15.) Στην κατηγορία της περιγραφής αυτής ανήκουν όσοι, ζώντας μία ζωή πεισματικής αμετανοησίας, παρηγορούνται με τη σιγουριά ότι καμία τιμωρία δεν επιβάλλεται στον αμαρτωλό· ότι όλα γενικά τα ανθρώπινα πλάσματα, όσο και διεφθαρμένα, προάγονται στον ουρανό και γίνονται ίσοι με τους αγγέλους του Θεού. Αλλά αυτοί που εμφαντικότερα ακόμη μιλούν για τη συνθήκη τους με το θάνατο και τη συμφωνία τους με τον άδη είναι εκείνοι που απορρίπτουν τις αλήθειες τις παραχωρημένες από τον ουρανό για την άμυνα των δικαίων την ημέρα της μεγάλης θλίψης, προτιμώντας να καταφύγουν στα ψεύδη που προσφέρει στη θέση τους ο Σατανάς,—τους δόλιους ισχυρισμούς του πνευματισμού.

Τύφλωση σε απερίγραπτο βαθμό έχουν υποστεί οι άνθρωποι της γενεάς αυτής. Χιλιάδες απορρίπτουν το λόγο του Θεού σαν αναξιόπιστο, ενώ με εμπιστοσύνη πρόθυμα ασπάζονται τις παραπλανήσεις του Σατανά. Σκεπτικιστές και εμπαικτες κατηγορούν για θρησκομανείς όσους υπερασπίζονται την πίστη των αποστόλων και προφητών και διασκεδάζουν με το να γελοιοποιούν τις ιερές γραφικές περιγραφές τις αναφερόμενες στο πρόσωπο του Χριστού, στο σχέδιο της σωτηρίας και στη μελλοντική ανταπόδοση των περιφρονητών της αλήθειας. Αισθάνονται πραγματικό οίκτο για άτομα με τέτοια περιορισμένη αντίληψη, τέτοια δειλία και προκατάληψη, ώστε να αναγνωρίζουν τις απαιτήσεις του Θεού και να δηλώνουν υπακοή στο νόμο Του. Τόση σιγουριά έχουν στον εαυτό τους, σαν να είχαν πραγματικά υπογράψει συνθήκη με το θάνατο και συμφωνήσει με τον άδη σαν να είχαν υψώσει φράγμα απόρθητο, αδιαπέραστο ανάμεσα στον εαυτό τους και στην εκδίκηση του Θεού. Τίποτε δεν εξάπτει τους φόβους τους. Τόσο ολοκληρωτικά έχουν παραδοθεί στον πειραστή, τόσο στενά έχουν συνδεθεί μαζί του, και τόσο βαθιά έχουν εμποτιστεί με το πνεύμα του, ώστε δεν έχουν ούτε το σθένος, ούτε τη διάθεση να αποσχιρτήσουν από το δόκανό του.

Από πολύ καιρό ο Σατανάς καταρτίζεται γι' αυτή την τελική προσπάθεια της παραπλάνησης του κόσμου. Το θεμέλιο του έργου

του το κατέθεσε με τη διαβεβαίωση που έδωσε στην Εύα στον κήπο της Εδέμ: «Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει. ... Καθ' ἡν ἡμέραν φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θέλουσιν ανοιχθεῖ οἱ ὀφθαλμοί σας, καὶ θέλετε εἰσθαι ὡς θεοί, γνωρίζοντες τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν.» (Γέν. 3:4-5.) Σιγά-σιγά ἀπὸ τότε προετοίμασε τὸ δρόμο γιὰ τὸ κορύφωμα τῆς ἀπάτης με τὴν ἀνάπτυξη τοῦ πνευματισμοῦ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν ἔχει ἀκόμη φθάσει στὴν ὀλοσχερὴ εκπλήρωση τῶν σχεδίων του. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ γίνῃ στὸ ελάχιστο χρονικὸ διάστημα που μας ὑπολείπεται. Ὁ προφήτης λέγει: «Εἶδον τρία ἀκάθαρτα πνεύματα ὅμοια με βατράχους. ... Εἶναι πνεύματα δαιμόνων, ἐκτελοῦντα σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐκπορεύονται πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, διὰ νὰ συνάξωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.» (Ἀποκ. 16:13-14.) Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι φυλάττονται ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ με τὴν πίστη που ἔχουν στὸ λόγο Του, ὁλόκληρος ὁ ὑπόλοιπος κόσμος θὰ παρασυρθεῖ μέσα στα πλαίσια αὐτῆς τῆς πλάνης. Σύντομα ἡ ἀνθρωπότητα νανουρίζεται στὸ λίκνο μίας μοιραίας σιγουριάς καὶ δὲν θὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴν νάρκη τῆς παρά μόνο με τὸ ξέσπασμα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ.

Λέγει Κύριος ὁ Θεός: «Θέλω βάλῃ τὴν κρίσιν Μου εἰς τὸν κανόνα, καὶ τὴν δικαιοσύνην Μου εἰς τὴν στάθμην καὶ ἡ χάλαζα θέλει ἐξαφανίσει τὸ καταφύγιον τοῦ ψεύδους, καὶ τὰ ὕδατα θέλουσι πλημμυρίσει τὸν κρυφώνα. Καὶ ἡ μετὰ τοῦ θανάτου συνθήκη σας θέλει ἀκυρωθῆ· καὶ ἡ μετὰ τοῦ ἄδου συμφωνία σας δὲν θέλει σταθῆ· ὅταν ἡ πλημμυρούσα μᾶστιξ διαβαίνῃ, τότε θέλετε καταπατηθῆ ὑπ' αὐτῆς.» (Ἠς. 28:17-18.)

Η στάση του σύγχρονου Προτεσταντικού κόσμου έναντι του Ρωμαιοκαθολικισμού είναι πολύ πιο διαλλακτική από άλλοτε. Σε χώρες στις οποίες δεν υπερτερεί ο Καθολικισμός και στις οποίες οι παπιστές τηρούν συμβιβαστική στάση αποβλέποντας στην αύξηση της επιρροής τους, παρατηρείται μία διαρκώς αυξανόμενη αδιαφορία για τις διδασκαλίες εκείνες που χωρίζουν τις μεταρρυθμισμένες εκκλησίες από την παπική ιεραρχία. Η γνώμη ότι στο κάτω-κάτω της γραφής δεν διαφέρουμε και τόσο πολύ στα ζωτικά σημεία της πίστης όσο νομίζονταν άλλοτε, και ότι μια μικρή υποχώρηση από μέρους μας θα μας βοηθούσε να καταλάβουμε καλύτερα τη στάση της Ρώμης, κερδίζει διαρκώς έδαφος. Υπήρξε καιρός όπου οι Διαμαρτυρόμενοι απέδιδαν μεγάλη σημασία στην τόσο ακριβοαγορασμένη ελευθερία της συνείδησης. Δίδασκαν στα παιδιά τους να αποστρέφονται το σύστημα του παπισμού και να θεωρούν τις αρμονικές σχέσεις με τη Ρώμη έλλειψη νομιμοφροσύνης προς το Θεό. Πόσο όμως διαφορετικά αισθήματα εκδηλώνονται σήμερα! Οι υπερασπιστές της παποσύνης ισχυρίζονται ότι η εκκλησία έχει δυσφημιστεί στο παρελθόν και ο Διαμαρτυρόμενος κόσμος φαίνεται να συμερίζεται τη γνώμη αυτή. Πολλοί θεωρούν άδικο να κρίνεται η σύγχρονη εκκλησία από τα βδελύγματα και τους παραλογισμούς που αμαύρωσαν την κυριαρχία της κατά τους αιώνες της άγνοιας και του σκότους. Αποδίδουν τη βάνουση σκληρότητά της στα επικρατούντα βάρβαρα έθιμα της εποχής και διατείνονται ότι με την επίδραση του σύγχρονου πολιτισμού τα αισθήματα της έχουν μεταβληθεί.

Λησμόνησαν λοιπόν τα άτομα αυτά τον ισχυρισμό του «αλαθήτου» της υπεροπτικής αυτής δύναμης εδώ και οκτακόσια χρόνια· Μακριά από του να ανακληθεί, ο ισχυρισμός αυτός επικυρώθηκε στο δέκατο ένατο αιώνα με μεγαλύτερη παρά ποτέ έμφαση. Αφού η Ρώμη διαπιστώνει ότι η εκκλησία «ουδέποτε έσφαλε» και, κατά τις Γραφές, «ούτε πρόκειται ποτέ να σφάλη.» (Θοην Λ. ον Μοσημ, [623] «Ινστιτυτες οφ Εςςλεσιαστικαλ Ηιστορφ,» Βιβλίο 3, Αιώνας 11, [624]

μέρος 2, κεφ. 2, παραγρ. 9, σελ.17,) τότε πως είναι δυνατό να αποκηρύξει τις αρχές που υπαγόρευαν την πολιτική της κατά τους περασμένους αιώνες·

Η παπική εκκλησία ποτέ δεν θα αναιρέσει το «περί του αλάθητου» δόγμα της. Όλες οι βιαιοπραγίες που διαπράχθηκαν εις βάρος των αντιφρονούντων προς τα δόγματά της, τις θεωρεί πρόπουσες. Δεν θα επαναλάμβανε μήπως τα ίδια αν της παρουσιάζετο πάλι η ευκαιρία: Ας καταργηθούν μια φορά οι περιορισμοί που επιβάλλονται τώρα από τους κυβερνητικούς κύκλους, και δεν θα αργήσει να ξαναζωντανέψει το ίδιο εκείνο τυραννικό πνεύμα της καταδυνάστευσης και του κατατρεγμού.

Ένας διαπρεπής συγγραφέας εκφράζει με τα ακόλουθα λόγια τη στάση της παπικής ιεραρχίας όσον αφορά την ελευθερία της συνείδησης, καθώς και τους κινδύνους που διατρέχουν ιδιαίτερα οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αν η πολιτική αυτή πετύχαινε.

«Πολλοί είναι διατεθειμένοι να αποδώσουν οποιονδήποτε φόβο περί του Ρωμαιοκαθολικισμού των Ηνωμένων Πολιτειών στη θρησκοληψία ή σε κάτι το παιδιάστικο. Τα άτομα αυτά δεν βλέπουν τίποτε στο χαρακτήρα και στη στάση του παπισμού που να εναντιώνεται στους ελεύθερους θεσμούς μας, ούτε και βρίσκουν τίποτε το δυσοίωνο με την ανάπτυξή του. Ας συγκρίνομε λοιπόν πρώτα απ' όλα μερικές από τις θεμελιώδεις αρχές του έθνους μας με τις αρχές της Καθολικής Εκκλησίας.

«Το σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών εγγυάται την ελευθερία της συνείδησης. Τίποτε δεν είναι πολυτιμότερο ή στοιχειωδέστερο από αυτό. Ο Πάπας Πίος ο Θ' στην Εγκύκλια Επιστολή του στις 15 Αυγούστου του 1854 δήλωνε: «Οι παράλογες, εσφαλμένες, διθυραμβικές δοξασίες για την υπεράσπιση της ελευθερίας της συνείδησης αποτελούν την πιο δηλητηριασμένη πλάνη, τη χειρότερη πανώλη που έχει να φοβηθεί ένα κράτος.» Ο ίδιος πάπας, στην Εγκύκλια Επιστολή του στις 8 Δεκεμβρίου του 1864, αναθεματίζει «όσους υποστηρίζουν την ελευθερία της συνείδησης και της θρησκευτικής λατρείας,» καθώς και «όλους όσους ισχυρίζονται ότι η εκκλησία δεν έχει το δικαίωμα να μεταχειρίζεται τη βία.»

[625] «Το ειρηνικό ύφος της Ρώμης στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν προϋποθέτει αλλαγή αισθημάτων. Επειικής δείχνεται εκεί όπου είναι ανίσχυρη. Ο επίσκοπος Ο' δννορ λέγει: «Η θρησκευτική ελευθερία μπορεί να θεωρηθεί ανεκτή μόνο μέχρι την εφαρμογή του εναντίου

χωρίς να εκτεθεί σε κίνδυνο ο Καθολικός κόσμος.» ... Επίσης ο Αρχιεπίσκοπος του Σαιντ Λουίς δήλωσε κάποτε: «Η αίρεση και η απείθεια είναι εγκλήματα και σε χριστιανικές χώρες, όπως αίφνης στην Ιταλία και στην Ισπανία, όπου ολόκληρος ο πληθυσμός είναι Καθολικός και όπου το Καθολικό θρήσκευμα εκπροσωπεί τη στοιχειώδη μορφή της κρατικής νομοθεσίας, τιμωρούνται όπως τιμωρούνται τα άλλα εγκλήματα.»

«Κάθε καρδινάλιος, επίσκοπος ή αρχιεπίσκοπος της Καθολικής Εκκλησίας απονέμει όρκο αφοσίωσης στον πάπα όπου περιέχονται τα ακόλουθα λόγια: «Θα εναντιωθώ και θα πατάξω με όλες μου τις δυνάμεις αιρετικούς, σχισματικούς και αντιφρονούντες προς τον ονομαζόμενο Κύριό μας, [τον πάπα,] ή προς τους προαναφερθέντας διαδόχους του.» (Θοσιαη Στρονγ, «Ουρ δυντρψ,» κεφ. 5, παράγ. 2-4.)

Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν πραγματικά ειλικρινείς Χριστιανοί μέσα στο Ρωμαιοκαθολικό κόσμο. Χιλιάδες οπαδοί της εκκλησίας αυτής λατρεύουν το Θεό σύμφωνα με το φως που κατέχουν. Μη έχοντας τη Γραφή στη διάθεσή τους, δεν μπορούν να διακρίνουν την αλήθεια. Δεν αισθάνθηκαν ποτέ τη διαφορά ανάμεσα στην αυθόρμητη λατρεία που πηγάζει από την καρδιά και στον επαναληπτικό κύκλο από απλούς τύπους και ιεροτελεστίες. Ο Θεός βλέπει με τρυφερότητα και οίκτο τις ψυχές αυτές που έχουν ανατραφεί μέσα σε μια πίστη που είναι παραπλανητική. Θα κάνει τις ακτίνες του φωτός να διαπεράσουν το πυκνό σκότος που τους περιβάλλει. Θα τους αποκαλύψει την αλήθεια όπως παρουσιάζεται μέσω του Ιησού και πολλοί θα βρεθούν μια μέρα ανάμεσα στις τάξεις του λαού του Θεού.

Σαν θρησκευτικό σύστημα όμως, ο Καθολικισμός δεν βρίσκεται σήμερα περισσότερο εναρμονισμένος με το ευαγγέλιο του Χριστού από ότι σε οποιαδήποτε άλλη περίοδο της ιστορίας του. Αν οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες δεν βρίσκονταν βυθισμένες σε τέτοιο βαθύ σκοτάδι, θα μπορούσαν να διακρίνουν τα σημεία των καιρών. Η Ρωμαϊκή Εκκλησία έχει μεγάλες βλέψεις όταν καταστρώνει τα σχέδιά της και επιζητεί μεθόδους για την πραγματοποίησή τους. Χρησιμοποιεί κάθε μέσο για την επέκταση της επιρροής της και την αύξηση της δύναμής της ενώ προετοιμάζεται για μία άγρια και αποφασιστική

Προτεσταντισμού. Ο Καθολικισμός κερδίζει έδαφος σε όλους τους τομείς. Προσέξτε πως πληθύνονται διαρκώς οι Καθολικές εκκλησίες και τα παρεκκλήσια στις Διαμαρτυρόμενες χώρες. Κοιτάξτε πόση δημοτικότητα απέκτησαν τα Καθολικά κολέγια και σεμινάρια στην Αμερική τα οποία τόσο πολύ υποστηρίζονται από τους Διαμαρτυρομένους. Παρατηρήστε την εξέλιξη του τελετουργικού συστήματος στην Εκκλησία της Αγγλίας και τις συχνές αποστασίες προς τις τάξεις του Καθολικισμού. Τα πράγματα αυτά θα έπρεπε να εμπνέουν ανησυχία σε όλους όσους εκτιμούν τις αγνές αρχές του ευαγγελίου.

Οι Διαμαρτυρόμενοι πλαστογραφούν την παποσύνη και της προσφέρουν την υποστήριξή τους. Έρχονται σε συμβιβασμούς και προβαίνουν σε παραχωρήσεις ώστε παραξενεύουν και αυτούς ακόμη τους παπιστές που δεν μπορούν να καταλάβουν τι συμβαίνει. Οι άνθρωποι κλείνουν τα μάτια μπροστά στον πραγματικό χαρακτήρα του παπισμού και στους κινδύνους που εγκυμονεί η άνοδος του στην κυριαρχία. Είναι ανάγκη να αφυπνιστεί ο κόσμος για να αναχαιτίσει την πρόοδο του πιο επικίνδυνου αυτού εχθρού της πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας.

Πολλοί Διαμαρτυρόμενοι φαντάζονται ότι η Καθολική θρησκεία είναι άχαρη και ότι η λειτουργία της είναι μία ανιαρή επανάληψη από άσκοπες τσιριμόνιες. Εδώ όμως κάνουν λάθος. Αν και το εκκλησιαστικό αυτό σύστημα βασίζεται στην πλάνη, δεν πρόκειται όμως για καμιά χονδροειδή και αδέξια εξαπάτηση. Η λειτουργία της Καθολικής Εκκλησίας είναι μια επιβλητικότερη ιεροτελεστία. Η φανταχτερή επίδειξη και η πανηγυρική επισημότητα γοητεύουν τις αισθήσεις του λαού και κατασιγάζουν τη φωνή της συνείδησης και της λογικής. Το βλέμμα μαγεύεται. Οι μεγαλόπρεπες εκκλησίες, οι επιβλητικές λιτανείες, οι χρυσοποίκιλτοι βωμοί, οι πλουμιστές λειψανοθήκες, οι εκλεκτοί πίνακες ζωγραφικής και τα θεσπέσια έργα γλυπτικής, συγκινούν κάθε εκτιμητή του ωραίου. Και το αυτό αιχμαλωτίζεται από την ασύγκριτη μουσική. Οι βαθυχούσες νότες των πλουσίων αρμονιών, συνοδευόμενες από τις μελωδικές φωνές πολυμελών χορωδιών καθώς πλημμυρίζουν τους πανύψηλους τρούλους και τους κολωνάτους διαδρόμους των μεγάλων καθεδρικών ναών της, δεν μπορεί παρά να επιδράσουν στην ψυχή προξενώντας δέος και ευλάβεια.

Αυτή η εξωτερική επίδειξη, η λαμπρότητα και η τελετουργική επισημότητα που μόνο ξεγελούν τη βαθιά δίψα της εξασθενημένης από την αμαρτία ψυχής, προδίδουν μια εσωτερική πνευματική γυμνότητα. Η θρησκεία του Χριστού δεν έχει ανάγκη να διαδοθεί με τέτοια επίδειξη. Μέσα στο φωτεινό πλαίσιο του σταυρού, το πραγματικό νόημα της Χριστιανοσύνης παρουσιάζεται τόσο αγνό και ελκυστικό, ώστε δεν χρειάζεται καμιά επίπλαστη διακόσμηση για να αναδείξει την αξία της. Η ωραιότητα της καθαγιασμένης ζωής, το πράο και ήσυχο πνεύμα, αυτά είναι που εκτιμά ο Θεός.

Η εκθαμβωτική αρχιτεκτονική δεν είναι αναγκαστικά ένδειξη αγνής, εξυψωμένης σκέψης. Εξαιρετα καλλιτεχνικά ταλέντα και λεπτά ραφιναρισμένα γούστα εδρεύουν κάποτε σε διάνοιες με γήϊνα και αισθησιακά διαφέροντα. Συχνά χρησιμοποιούνται από τον εχθρό για να κάνουν τους ανθρώπους να λησμονήσουν τις ανάγκες της ψυχής να παραμελήσουν τη μελλοντική αιώνια ζωή, να απομακρυνθούν από το μεγάλο τους Συμπαράστατη και να μη ζούν παρά μόνο για τούτον τον παρόντα κόσμο.

Η θρησκεία η εκδηλωμένη με εξωτερικούς τύπους παρουσιάζεται ελκυστική στη μη αναγεννημένη καρδιά. Με τις φαντασμαγορικές επιδείξεις και τις τελετές η Καθολική λειτουργία ασκεί μια δελεαστική, γοητευτική επίδραση που παραπλανά πολλούς να θεωρούν την Καθολική Εκκλησία σαν την πύλη του ουρανού. Μόνο όσοι έχουν στηριχτεί πάνω στο στερεό θεμέλιο της αλήθειας και οι καρδιές τους έχουν ανανεωθεί από το Πνεύμα του Θεού, δεν θα παρασυρθούν από την επιρροή της. Χιλιάδες ψυχές στερούμενες την έμπρακτη γνωριμία με τον Ιησού Χριστό, θα καταντήσουν να δεχθούν μία «μορφή ευσέβειας, ... ηρνημένοι την δύναμιν αυτής.» Μια τέτοια θρησκεία είναι ότι ακριβώς ζητούν τα πλήθη.

Ο ισχυρισμός της εκκλησίας ότι έχει το δικαίωμα να συγχωρεί, είναι για τους οπαδούς της μια ενθάρρυνση προς την αμαρτία. Και το μυστήριο της εξομολόγησης, που χωρίς αυτή δεν χορηγείται η άφεση της εκκλησίας, τείνει επίσης να θεωρηθεί σαν παροχή αδείας για το κακό. Αυτός που γονατίζει μπροστά σ' έναν αμαρτωλό συνάνθρωπο και εξομολογούμενος ανοίγει τους μυστικούς θαλάμους της ψυχής και εκθέτει τις απόρρητες σκέψεις της καρδιάς, υποτιμά τον ανθρωπισμό του και εξευτελίζει κάθε ευγενικό στοιχείο της ψυχής. Εκμυστηρευόμενος τις αμαρτίες της ζωής στον ιερέα—έναν κοινό θνητό, υποκείμενο στην αμαρτία, πολλές φορές ο ίδιος θύμα

[628]

[629]

του ποτού και της ακόλαστης ζωής,—ο άνθρωπος υποβιβάζει τα κριτήρια του χαρακτήρα του και συνεχδοχικά μολύνεται και αυτός ο ίδιος. Στη σκέψη του εξομοιάζει το Θεό με την αμαρτωλή ανθρώπινη φύση, αφού ο ιερέας θεωρείται αντιπρόσωπος του Θεού. Αυτή η υποτιμητική εξομολόγηση του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο αποτελεί τη μυστική πηγή από όπου ξεπήδησε το περισσότερο κακό που μόλυνε τον κόσμο και τον προετοιμάζει για τη μεγάλη τελική καταστροφή. Ο παραδομένος όμως στις τρυφηλότητες άνθρωπος προτιμά να εκμυστηρεύεται στο θνητό συνάνθρωπο παρά να ανοίξει την καρδιά του στο Θεό. Στην ανθρώπινη φύση είναι πιο ευπρόδεκτη η επιβαλλόμενη ποινή για την αμαρτία παρά η εγκατάλειψη της αμαρτίας. Είναι ευκολότερο να απονεκρώσει τη σάρκα με το σάκο, με τις τσουκνίδες και με τις επώδυνες αλυσίδες, παρά να σταυρώσει τις σαρκικές επιθυμίες. Σε βαρύ πράγματι ζυγό προτιμά να υποβληθεί η σαρκική καρδιά αντί να υποκύψει στο ζυγό του Χριστού.

Υπάρχει μια καταπληκτική ομοιότητα ανάμεσα στη Ρωμαϊκή Εκκλησία και στην Ιουδαϊκή Εκκλησία της εποχής του Χριστού. Αν και στα κρυφά οι Ιουδαίοι παρέβαιναν κάθε αρχή του νόμου του Θεού, έδειχναν όμως υπέρμετρο ζήλο στην εξωτερική τήρηση των κανονισμών του, επιφορτώνοντάς τους επί πλέον με ένα σωρό λεπτολογίες και παραδόσεις που καθιστούσαν την υπακοή κοπιαστική και οχληρή. Όπως οι Ιουδαίοι ισχυρίζονταν ότι σέβονταν το νόμο, έτσι οι παπιστές ισχυρίζονται ότι σέβονται το σταυρό. Εκθειάζουν το σύμβολο των παθημάτων του Χριστού, ενώ με τον τρόπο της ζωής τους αρνούνται Εκείνον τον οποίο παριστάνει ο σταυρός.

Οι παπιστές τοποθετούν σταυρούς πάνω στις εκκλησίες τους, πάνω στο ιερό, πάνω στα άμφιά τους. Παντού το έμβλημα του σταυρού. Παντού η φαινομενική απόδοση τιμής και εκθειασμού του σταυρού. Οι διδασκαλίες όμως του Χριστού είναι βαθιά θαμμένες κάτω από ένα σωρό παράλογες παραδόσεις, πλανεμένες ερμηνείες και σχολαστικές λεπτομέρειες. Τα λόγια του Σωτήρα προς τους

[630]

[631]

αδιάλλακτους Ιουδαίους ταιριάζουν ακόμη περισσότερο στους αρχηγούς της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας: «Δένουσι φορτία βαρέα και δυσβάστακτα, και επιθέτουσιν επί τους ώμους των ανθρώπων· δεν θέλουσιν όμως ουδέ διά του δακτύλου αυτών να κινήσωσιν αυτά.» (Ματθ. 23:4.) Ενώ αθώες ψυχές ζούν διαρκώς με το φόβο της οργής ενός προσβεβλημένου τιμωρού Θεού, πολλοί από τους επι-

σήμους εκπροσώπους της εκκλησίας περνούν τον καιρό τους μέσα στη χλιδή και στη φιληδονία.

Η λατρεία των εικόνων και των ιερών λειψάνων, η επίκληση των αγίων και η μεταρσίωση του πάπα αποτελούν επινοήματα του εχθρού των ψυχών για να αποσπάσει τη σκέψη των ανθρώπων από το Θεό και τον Υιό Του. Αποβλέποντας να επιφέρει την καταστροφή τους, προσπαθεί να στρέψει την προσοχή τους μακριά από Αυτόν που αποτελεί το μοναδικό μέσο της σωτηρίας τους. Τους οδηγεί σε οτιδήποτε άλλο που τείνει να αντικαταστήσει Εκείνον ο οποίος είπε: «Έλθετε πρός Με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και Εγώ θέλω σας αναπαύσει.» (Ματθ. 11:28.)

Ο Σατανάς προσπαθεί διαρκώς να παραποιήσει το χαρακτήρα του Θεού, τη φύση της αμαρτίας καθώς και τα φλέγοντα ζητήματα που διακυβεύονται στη μεγάλη διαμάχη. Το σοφιστικό του σύστημα απαλλάσσει τους ανθρώπους από την υποχρέωση της τήρησης του θεϊκού νόμου και τους χορηγεί την άδεια για την εξάσκηση της αμαρτίας. Παράλληλα τους κάνει να υποθάλπουν εσφαλμένες αντιλήψεις περί του Θεού για να αποβλέπουν ς” Αυτόν μάλλον από φόβο και μίσος παρά από αγάπη. Την αυθύπαρκτη σκληρότητα του δικού του χαρακτήρα την αποδίδει στο Δημιουργό. Είναι συγχωνευμένη στα θρησκευτικά συστήματα και εξωτερικεύεται με τους διάφορους τρόπους λατρείας. Σκοτίζοντας έτσι τη σκέψη των ανθρώπων, ο Σατανάς τους χρησιμοποιεί σαν όργανά του στον αγώνα του κατά του Θεού. Έχοντας διαστρεβλωμένες αντιλήψεις για τις ιδιότητες του Θεού, τα ειδωλολατρικά έθνη κατόντησαν να πιστεύουν ότι προκειμένου να εξευμενίσουν τη Θεότητα, έπρεπε να προσφέρουν ανθρώπινες θυσίες- και ακατονόμαστες ωμότητες έχουν διαιωνισθεί κάτω από τις ποικίλες μορφές της ειδωλολατρείας.

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, συγχωνεύοντας τους τύπους της ειδωλολατρείας και του Χριστιανισμού, και παραποιώντας όπως η

[632]

ειδωλολατρεία το χαρακτήρα του Θεού, προσέφυγε σε μεθόδους όχι λιγότερο σκληρές και αποκρουστικές. Τον καιρό της Ρωμαϊκής υπεροχής η εκκλησία κατέφυγε σε βασιανιστικά μέσα προκειμένου να εξαναγκάσει τους ανθρώπους να αποδεχθούν τις διδαχές της. Όσους δεν συγκατατίθονταν να υποκύψουν στις αξιώσεις της τους περίμενε ο πάσσαλος του μαρτυρίου. Οι οργανωμένες σφαγές ανέρχονται σε τέτοιο βαθμό που ο αριθμός των θυμάτων τους δεν είναι δυνατό να μαθευτεί παρά μόνο την ημέρα της κρίσης. Με την καθο-

δήγηση του πάτρονά τους, του Σατανά, κορυφαίοι εκπρόσωποι της εκκλησίας ασχολούνταν να εφεύρουν μεθόδους για να επιβάλουν τα φρικτότερα και τα πιο παρατεταμένα μαρτύρια. Σε πολλές περιπτώσεις η καταχθόνια διαδικασία επαναλαμβάνονταν μέχρι που το τελευταίο όριο της ανθρώπινης αντοχής εξαντλείτο, η φύση εγκατέλειπε τον αγώνα και ο μάρτυρας χαιρέτιζε το θάνατο σαν γλυκιά απολύτρωση.

Αυτή ήταν η μοίρα των αντιπάλων της Ρώμης. Όσο για τους οπαδούς της, αυτούς τους πειθαρχούσε με τους ραβδισμούς, τις εξαντλητικές νηστείες, και κάθε είδος αποκαρδιωτικών σωματικών κακώσεων που μπορεί να φανταστεί κανείς. Για να εξασφαλίσουν την εύνοια του Ουρανού, οι υποβαλλόμενοι σε κανόνες αμαρτωλοί γίνονταν παραβάτες των νόμων του Θεού με το να παραβιάζουν τους νόμους της φύσης. Διδάσκονταν να αποχωρίζονται από τους δεσμούς τους οποίους Εκείνος είχε συστήσει αποβλέποντας στη χαρά και στην ευτυχία της επίγειας παρεπιδημίας του ανθρώπου. Εκατομμύρια θυμάτων βρίσκονται θαμμένα στα προαύλια των εκκλησιών, αφού πέρασαν τη ζωή τους μέσα σ' έναν άνισο αγώνα να καθυποτάξουν τα φυσιολογικά τους αισθήματα και να καταπνίξουν μέσα τους κάθε σκέψη και αίσθημα συμπάθειας προς τον συνάνθρωπο, ξεριζώνοντας τα σαν προσβλητικά για το Θεό.

Αν θέλουμε να αντιληφθούμε την αποφασιστική σκληρότητα του Σατανά όπως αυτή για εκατοντάδες χρόνια εκδηλώθηκε όχι μεταξύ εκείνων που ποτέ δεν άκουσαν για το Θεό, αλλά σ' αυτή την καρδιά και μέσα στα όρια της Χριστιανοσύνης, δεν έχουμε παρά να ανατρέξουμε στην ιστορία του παπισμού. Με αυτό το γιγαντιαίο σύστημα της απάτης ο Άρχοντας του κακού πετυχαίνει το σκοπό του στο να επιφέρει την προσβολή του Θεού και την εξαθλίωση του ανθρώπου. Κρίνοντας από την επιτυχία που σημειώνει με το να συγκαλύπτεται και να επιτελεί το έργο του μέσω των εκκλησιαστικών αρχηγών, μπορούμε να εξηγήσουμε καλύτερα τη μεγάλη αντιπάθειά του για τη Γραφή. Η μελέτη του βιβλίου αυτού αποκαλύπτει την ευσπλαχνία και την αγάπη του Θεού. Εκεί φαίνεται ότι ο Θεός δεν επιβάλλει κανένα από αυτά τα βαριά φορτία στους ανθρώπους και ότι το μόνο που ζητεί είναι μια ταπεινή, υπάκουη καρδιά και ένα συντριμμένο πνεύμα υποταγής.

Με τη ζωή Του ο Χριστός δεν έδωσε κανένα τέτοιο παράδειγμα σε άντρες και γυναίκες να το ακολουθήσουν κλεισμένοι στα

μοναστήρια με σκοπό να αποκτήσουν την καταλληλότητα για τον ουρανό. Ποτέ δεν δίδαξε ότι η αγάπη και η συμπάθεια είναι ένστικτα που πρέπει να καταπνιγούν. Η καρδιά του Σωτήρα μας ξεχείλιζε από αγάπη. Όσο πλησιέστερα έρχεται ο άνθρωπος προς την ηθική τελειότητα, τόσο περισσότερο λεπτύνονται οι αισθήσεις του, τόσο περισσότερο οξύνεται η αντίληψή του ως προς την αμαρτία, και τόσο βαθύτερη αισθάνεται συμπάθεια γι' αυτούς που υποφέρουν. Ο πάπας ισχυρίζεται ότι είναι ο αντιπρόσωπος του Χριστού. Σε τι όμως ο χαρακτήρας του μπορεί να συγκριθεί με το χαρακτήρα του Λυτρωτή μας; Ακούστηκε ποτέ ότι ο Χριστός παρέδιδε ανθρώπους στις φυλακές ή τους υπέβαλλε σε βασανιστήρια επειδή δεν Τον αναγνώριζαν για Βασιλιά του ουρανού; Υψώθηκε ποτέ η φωνή Του για να καταδικάσει σε θάνατο αυτούς που δεν Τον δέχονταν; Όταν κάποτε οι Σαμαρίτες κάτοικοι ενός χωριού Τον απέπεμψαν και αγανακτισμένος ο Ιωάννης Τον ρώτησε: «Κύριε, θέλεις να είπωμεν να καταβή πύρ από του ουρανού, και να αφανίση αυτούς, καθώς και ο Ηλίας έκαμε;» ο Χριστός κοιτάζοντας με οίκτο το μαθητή Του, επέπληξε την αδιαλλαξία του πνεύματός του με τα λόγια: «Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να απολέση ψυχάς ανθρώπων, αλλά να σώση.» (Λουκ. 9:54,56.) Τι διαφορά ανάμεσα στο πνεύμα του Χριστού και στο πνεύμα του τιτλοφορουμένου αντιπροσώπου Του!

Η Ρωμαϊκή Εκκλησία των ημερών μας παρουσιάζεται με καθαρό το μέτωπο στον κόσμο, καλύπτοντας με απολογίες τις τρομερές ωμότητες που αναφέρονται στο παθητικό της. Κάτω όμως από τη χριστιανική λιβρέα με την οποία έχει καλυφθεί, εξακολουθεί να είναι η ίδια. Όλες οι μακραίωνες θρησκευτικές αρχές του παρελθόντος υφίστανται και σήμερα. Διδαχές επινοημένες κατά τα σκοτεινότερα χρόνια του Μεσαίωνα εξακολουθούν και τώρα να ισχύουν. Κανείς ας μη εξαπατάται. Ο παπισμός, στον οποίο οι σύγχρονοι Διαμαρτυρόμενοι προθυμοποιούνται να αποτήσουν φόρο τιμής, είναι ο ίδιος εκείνος κυρίαρχος του κόσμου των Μεταρρυθμιστικών χρόνων, τότε που οι άνθρωποι του Θεού εξανέστησαν για να εκθέσουν με κίνδυνο της ζωής τους τα έκτροπά του. Κατέχεται από το ίδιο αγέρωχο πνεύμα και την κομπορημοσύνη που τον ώθησαν να επιβληθεί σε βασιλείς και ηγεμόνες και να εγείρει αξιώσεις πάνω σ' αυτά τα προνόμια του Θεού. Σήμερα το πνεύμα αυτό δεν είναι ούτε λιγότερο αμείλικτο, ούτε λιγότερο δεσποτικό απ' ότι την ε-

[634]

[635]

ποχή που καταπάτησε τις ανθρώπινες ελευθερίες και αφάνισε τους αγίους του Υψίστου.

Η παποσύνη είναι ακριβώς εκείνο που η προφητεία είπε ότι θα ήταν, δηλαδή η αποστασία του εσχάτου καιρού. (Β΄ Θεσ. 2:3-4.) Αποτελεί μέρος της πολιτικής της να οικειοποιείται κάθε φορά τη μορφή που εκπληρεί καλύτερα τους σκοπούς της. Κάτω όμως από τη μεταβλητή όψη του χαμαιλέοντα, κρύβεται πάντοτε το αμετάβλητο δηλητήριο του φιδιού. «Καμία πίστη δεν μπορεί να αποδοθεί στους αιρετικούς ή σε όσους θεωρούνται ύποπτοι για αίρεση,» δηλώνει. (Λενφαντ, «Historical Foundations of the Church», Τόμ.1, σελ. 516.) Μπορεί τώρα μία τέτοια δύναμη που η χιλιετής ιστορία της είναι γραμμένη με το αίμα των αγίων να θεωρηθεί αναγνωρισμένο μέλος της εκκλησίας του Χριστού;

Δεν είναι αβάσιμος ο ισχυρισμός που κυκλοφορεί στις Προτεσταντικές χώρες ότι σήμερα ο Καθολικισμός δεν διαφέρει τόσο από τον Προτεσταντισμό όσο διέφερε κατά το παρελθόν. Κάτι έχει αλλάξει. Αλλά η αλλαγή δεν έγινε στον Παπισμό. Πράγματι ο Καθολικισμός παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με το υφιστάμενο σήμερα Προτεσταντισμό και τούτο γιατί ο τελευταίος αυτός ξέφυγε πολύ από τις αρχές του της εποχής των Μεταρρυθμιστών.

Προσπαθώντας οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες να αποκτήσουν την εύνοια του κόσμου, έχουν υποστεί μία τύφλωση που οφείλεται στην κακώς εννοούμενη χριστιανική αγάπη. Το μόνο που βλέπουν είναι ότι πρέπει να αναγνωρίζουν καλό μέσα σε κάθε τί το κακό και σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα θα καταλήξουν να μη βλέπουν παρά μόνο κακό μέσα σε κάθε τι το καλό. Αντί ακλόνητα να υπερασπίζονται «την πίστιν ήτις άπαξ παρεδόθη εις τους αγίους.» σήμερα εκφράζουν κατά κάποιον τρόπο τη λύπη τους προς τη Ρώμη για την απάνθρωπη γνώμη που είχαν σχηματίσει γι' αυτή και ζητούν συγνώμη για την αδιαλλαξία τους.

Μία μεγάλη κατηγορία ανθρώπων, ακόμη και μεταξύ εκείνων που δεν διάκεινται ευνοϊκά προς το Ρωμαιοκαθολικισμό, ελάχιστα υποπεύονται τον κίνδυνο που διατρέχουν από τη δύναμη και την επιρροή του. Πολλοί διατείνονται ότι το μεγάλο διανοητικό και ηθικό σκότος που επικρατούσε κατά το Μεσαίωνα ευνόησε τη διάδοση των δογμάτων της, των δεισιδαιμονιών της και των καταδυναστεύσεων της, αλλά το ανώτερο διανοητικό επίπεδο των νεωτέρων χρόνων, η γενική διάδοση των γνώσεων και η συνεχώς αυξάνουσα

ελευθεροφροσύνη στον τομέα των θρησκευτικών θεμάτων αποκλείουν την αναβίωση του πνεύματος της μισαλλοδοξίας και της τυραννίας. Και μόνη η σκέψη ότι μια τέτοια κατάσταση πραγμάτων θα μπορούσε ποτέ να επικρατήσει ζ' αυτόν το φωτισμένο αιώνα, τους φαίνεται γελοία. Είναι γεγονός ότι η γενεά μας έχει ευνοηθεί με ένα απεριόριστο φως διάχυτο στο διανοητικό, ηθικό και θρησκευτικό τομέα. Από τις ανοικτές σελίδες του αγίου λόγου του Θεού άπλετο φως του ουρανού απαυγάζει στον κόσμο. Ας μη λησμονούμε όμως ότι όσο λαμπρότερο το χορηγούμενο φως, τόσο ζοφερότερο κατ' αναλογία το σκότος αυτών που το διαστρέφουν και το απορρίπτουν.

Η με προσευχή επιτελούμενη μελέτη της Γραφής θα απεκάλυπτε στους Διαμαρτυρομένους τον πραγματικό χαρακτήρα του παπισμού και θα τους έκανε να τον αποφεύγουν και να τον αποστρέφονται. Πολλοί όμως θεωρούν τον εαυτό τους σε τέτοιο σημείο σοφό μέσα στην επιτήδευση της σκέψης τους ώστε δεν βλέπουν την ανάγκη να εκζητήσουν με ταπεινοφροσύνη το Θεό για να βρουν την αλήθεια. Όσο διαφωτισμένοι και αν κολακεύονται ότι είναι, οι άνθρωποι αυτοί αγνοούν τόσο τις Άγιες Γραφές, όσο και τη δύναμη του Θεού. Ζητώντας κατά κάποιο τρόπο να καθησυχάσουν τη συνείδησή τους, διαλέγουν τα μέσα εκείνα που είναι λιγότερο πνευματικά, λιγότερο ταπεινωτικά. Αυτό που στην πραγματικότητα επιθυμούν είναι να ανακαλύψουν μία μέθοδο που θα τους έκανε να λησμονήσουν το Θεό ενώ θα έδινε την εντύπωση ότι συντελεί στο να Τον σκέπτονται. Η παπική θρησκεία προσαρμόζεται κατάλληλα στις ανάγκες όλων αυτών των ανθρώπων. Ανταποκρίνεται στις προσδοκίες δύο μεγάλων τάξεων ατόμων που αντιπροσωπεύουν σχεδόν ολόκληρη την ανθρωπότητα: αυτούς που επιδιώκουν να ζωθούν με την αξία των έργων τους, και εκείνους που προσπαθούν να σωθούν παραμένοντας στην αμαρτία. Σ' αυτό έγκειται το μυστικό της δύναμής της.

Μία εποχή μεγάλου διανοητικού σκότους απέδειξε κατά το παρελθόν ότι ευνοεί την επιτυχία της παποσύνης. Και τώρα θα αποδειχτεί ότι μία εποχή μεγάλου διανοητικού φωτός ευνοεί εξίσου το θρίαμβό της. Κατά τους περασμένους αιώνες, όταν ο κόσμος ζούσε χωρίς το λόγο του Θεού και χωρίς τη γνώση της αλήθειας, οι άνθρωποι βιάδιζαν με δεμένα μάτια και, μη μπορώντας να διακρίνουν τα απλωμένα δίχτυα γύρω τους, παγιδεύονταν κατά χιλιάδες. Στη σημερινή μας γενεά πολλοί είναι εκείνοι των οποίων τα μάτια έχουν

θαμπωθεί από το εκτυφλωτικό φως των ανθρωπίνων θεωριών— «της ψευδωνύμου γνώσεως,»—και μη διακρίνοντας τα δίχτυα, βαδίζουν κατευθείαν ς” αυτά σαν με δεμένα μάτια. Η πρόθεση του Θεού ήταν όπως όλες οι διανοητικές δυνάμεις του ανθρώπου εκλαμβάνονται σαν δώρο του Δημιουργού του προς αυτόν και όπως τεθούν στην υπηρεσία της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Όταν όμως υποθάλπεται η υπερηφάνεια και η φιλοδοξία και οι άνθρωποι βάζουν τις δικές τους θεωρίες πάνω από το λόγο του Θεού, τότε η ευφυΐα μπορεί να προξενήσει μεγαλύτερη ακόμη βλάβη από την αμάθεια. Έτσι η νόθα επιστήμη των ημερών μας, υπονομεύοντας την πίστη στην Αγία Γραφή, θα καταστεί το ίδιο επιτυχής στην προετοιμασία του δρόμου για την αποδοχή του παπισμού με όλες του τις ευχάριστες φάσεις, όπως άλλοτε η κατακράτηση της γνώσης άνοιξε το δρόμο για τη μεγαλοποίησή του κατά τα σκοτεινά χρόνια του Μεσαίωνα.

Στις ενέργειες που καταβάλλονται σήμερα στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής για την εξασφάλιση της κρατικής υποστήριξης των εκπαιδευτικών και εκκλησιαστικών ιδρυμάτων, οι Διαμαρτυρόμενοι βαδίζουν στα ίχνη των Καθολικών. Μάλιστα χειρότερα ακόμη, ανοίγουν τη θύρα στον παπισμό για να επανακτήσει στη Διαμαρτυρόμενη Αμερική την υπεροχή που έχασε στη Γηραιά Ευρώπη. Εκείνο που καθιστά την κίνηση αυτή ακόμη πιο σημαντική είναι ότι ως βασικός αντικειμενικός σκοπός της τίθεται η εξαναγκαστική επιβολή της τήρησης της Κυριακής αργίας—μια συνήθεια που την καταγωγή της έλκει από τη Ρώμη και που προβάλλεται σαν αποδεικτικό στοιχείο της αυθεντίας της. Το ίδιο πνεύμα του παπισμού—το πνεύμα της προσαρμογής με τις συνήθειες του κόσμου, και της αποδοχής των ανθρωπίνων παραδόσεων πάνω από τις εντολές του Θεού—εμποτίζει τις Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες και τις παρακινεί να επιδοθούν ακριβώς στο ίδιο έργο ως προς την καθιέρωση της Κυριακής όπως έκανε ο παπισμός πριν απ’ αυτές.

[638]

Αν ο αναγνώστης επιθυμεί να μάθει ποια μέσα πρόκειται να χρησιμοποιηθούν στον αγώνα που θα αποδυθεί σε λίγο η Ρώμη, δεν έχει παρά να ανατρέξει στο ιστορικό των παπικών μεθοδολογιών για την αναχαίτηση του ίδιου ζητήματος σε προγενέστερους καιρούς. Αν θέλει να γνωρίσει πως Καθολικοί και Διαμαρτυρόμενοι ενωμένοι θα φερθούν προς εκείνους που δεν συμφωνούν με τις

απόψεις τους, δεν έχει παρά να δει ποιο πνεύμα εκδήλωσε η Ρώμη ως προς το θέμα του Σαββάτου και των υπερασπιστών του.

Βασιλικά διατάγματα, γενικοί σύνοδοι, εκκλησιαστικοί κανονισμοί με την υποστήριξη του κρατικού μηχανισμού, ήταν τα μέσα που απέδωσαν στην πρώην ειδωλολατρική γιορτάσιμη ημέρα την τιμητική της θέση μέσα στο χριστιανικό κόσμο. Το πρώτο επίσημο θέσπισμα για την επιβολή της Κυριακής αργίας ήταν το διάταγμα που εξέδωσε ο Μέγας Κωνσταντίνος το 321 μ.Χ. Το διάταγμα αυτό επέβαλε στους κατοίκους των πόλεων να αναπαύονται «κατά την σεβαστήν του ηλίου ημέραν,» αλλά παράλληλα επέτρεπε στους αγρότες να καταγίνονται με τις γεωργικές ασχολίες τους. Αν και ομολογουμένως ειδωλολατρικός ο θεσμός αυτός, επεβλήθηκε μολαταύτα από τον αυτοκράτορα μετά που αυτός είχε ασπασθεί τη χριστιανική τότε θρησκεία.

Κρίνοντας ασφαλώς ότι το αυτοκρατορικό διάταγμα δεν επαρκούσε για να αναπληρώσει την έλλειψη της θεϊκής αυθεντίας, ο επίσκοπος Ευσέβειος, που επεδίωκε την εύνοια των αρχόντων και ήταν στενός φίλος και κόλακας του Κωνσταντίνου, υποστήριξε την εκδοχή ότι ο Χριστός είχε δήθεν μεταφέρει την αργία του Σαββάτου στην Κυριακή. Αφού ήταν αδύνατο να εξευρεθεί έστω και μία μόνη Γραφική απόδειξη για την υποστήριξη της καινοφανούς δοξασίας, ο Ευσέβειος θέλοντας και μη, αναγνωρίζει την ανακρίβεια και απροκάλυπτα υποδεικνύει τους πραγματικούς εισηγητές της αλλαγής. «Όλα όσα έπρεπε να γίνονται το Σάββατο,» αναφέρει, «αυτά εμείς τα μεταφέραμε στην Κυριακή.» (Ροβερτ δξ, «Σαββατη Λαως ανδ Σαββατη Δυτιες,» σελ.538.) Όσο αβάσιμο και αν ήταν το επιχείρημα της αλλαγής της ημέρας της αργίας, οδήγησε όμως τους ανθρώπους να τολμήσουν να ποδοπατήσουν το πραγματικό Σάββατο του Κυρίου. Όλοι όσοι επιζητούσαν τις κοσμικές τιμές δέχθηκαν τη δημοφιλή αυτή πανήγυρη.

Με την παγίωση του παπισμού, συνεχίστηκαν και οι προσπάθειες για την εξύψωση της Κυριακής ημέρας. Για ένα διάστημα οι άνθρωποι καταγίνονταν με τις αγροτικές τους εργασίες τις ώρες που δεν ήταν στην εκκλησία και η έβδομη ημέρα της εβδομάδας εξακολούθουσε να θεωρείται το Σάββατο του Κυρίου. Συνεχδοχικά όμως επήλθε η οριστική μεταλλαγή. Απαγορεύτηκε πρώτα στους εκκλησιαστικούς ειρηνοδίκες να επιληφθούν με οποιαδήποτε ρύθμιση πολιτικής διένεξης την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, την Κυρια-

κή. Λίγο αργότερα, ολόκληρος ο πληθυσμός, άσχετα σε ποια τάξη ανήκαν, έλαβαν εντολή να απέχουν από τις συνηθισμένες εργασίες τους, με επιβαλλόμενη ποινή το πρόστιμο για τους ελεύθερους πολίτες και το μαστίγωμα στην περίπτωση των δούλων. Και αργότερα εκδόθηκε το διάταγμα που τιμωρούσε τους πλουσίους με δήμευση της μισής περιουσίας τους και, αν δεν συμμορφώνονταν ούτε και μ' αυτό, τελικά έχαναν την προσωπική τους ελευθερία και γίνονταν σκλάβοι. Όσο για τις κατώτερες τάξεις, αυτοί τιμωρούνταν με ισόβια εξορία.

Στην ανάγκη γίνονταν προσφυγή και σε θαύματα. Ανάμεσα σε άλλα είχε διαδοθεί ότι ένας αγρότης που ετοιμάζονταν να οργώσει το χωράφι του, το υνί κόλλησε στο χέρι του και ήταν αναγκασμένος να το σέρνει δυο χρόνια μαζί του «πρός υπερβολικόν πόνον και εντροπήν του.» (Φρανσις Ωεστ, «*Ηστορικαλ ανδ Πραστισαλ Δισουρσε ον τηε Λορδ'ς Δαψ.*» σελ. 174.)

Αργότερα οι ενοριακοί ιερείς έλαβαν συστάσεις από τον πάπα να επιπλήττουν τους παραβάτες της Κυριακής συνιστώντας ζ' αυτούς να πηγαίνουν στην εκκλησία και να προσεύχονται για να μη τους βρει καμιά μεγάλη συμφορά, τόσο αυτούς όσο και τους γείτονές τους. Μία εκκλησιαστική σύνοδος πρόβαλε το επιχείρημα—που τόσο ευρύτατα έκτοτε έχουν μεταχειριστεί οι άνθρωποι, ακόμη και οι Διαμαρτυρόμενοι—ότι επειδή μερικά άτομα είχαν φονευτεί από κεραυνούς ενώ δούλευαν την ημέρα της Κυριακής, θα πει ότι αυτή είναι το πραγματικό Σάββατο. «Ολοφάνερη,» είπαν οι ιεράρχες είναι η μεγάλη του Θεού δυσμένεια για την περιφρόνηση της ημέρας αυτής.» Τότε μια γενική έκκληση απευθύνθηκε στους ιερείς, υπουργούς, βασιλείς και πρίγκηπες και προς όλο το χριστεπώνυμο λαό «να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια και μέριμνα ώστε να αποκατασταθεί η μέρα αυτή στην τιμητική της θέση και προς έπαινο της Χριστιανοσύνης να τηρηθεί με μεγαλύτερη ευλάβεια στο μέλλον.» (Τηomas Μορερ, «*Δισουρσε ιν Σιξ Διαλογυες ον τηε Ναμε, Νοτιον ανδ Οβσερατιον οφ τηε Λορδ'ς Δαψ.*» σελ. 271.)

[640]

Επειδή οι συνοδικές αποφάσεις δεν επέφεραν ικανοποιητικά αποτελέσματα, έγινε προσφυγή στις πολιτικές αρχές για την έκδοση ενός νομοθετικού διατάγματος που να εμπνέει την τρομοκρατία στους ανθρώπους αναγκάζοντάς τους να απέχουν από την εργασία κατά την Κυριακή. Σε μία σύνοδο που συνήλθε στη Ρώμη, όλες οι προηγούμενες αποφάσεις επικυρώθηκαν με μεγαλύτερη ισχύ και

επισιμότητα. Ενσωματώθηκαν επίσης στον εκκλησιαστικό κώδικα και εφαρμόστηκαν από την πολιτική εξουσία σε όλα σχεδόν τα κράτη του χριστιανικού κόσμου. (Βλέπε Ηεψλψν, «Ηιστορψ οφ τηε Σαββατη,» Μέρος Β΄ κεφ.5, τμήμα 7.)

Παρ' όλα αυτά, η έλλειψη Γραφικού κύρους για την τήρηση της Κυριακής εξακολουθούσε να δημιουργεί δυσχέρειες. Ο λαός αμφισβητούσε το δικαίωμα των θρησκευτικών καθοδηγητών του στο να παραμερίσουν τη σαφή διακήρυξη του Κυρίου, «Η ημέρα η εβδόμη είναι Σάββατον Κυρίου του Θεού σου,» για να τιμήσουν στη θέση της την ημέρα του ηλίου. Προκειμένου να πληρωθεί η χηρεύουσα θέση της Βιβλικής μαρτυρίας, έπρεπε να αναζητηθούν άλλα τεχνάσματα. Κάποιος ένθερμος υποστηρικτής της Κυριακής που επισκέφτηκε τις εκκλησίες της Αγγλίας πρὸς το τέλος του δωδεκάτου αιώνα συνάντησε αντίσταση από αφοσιωμένους υποστηρικτές της αλήθειας. Τόσο άκαρπες απέβησαν οι προσπάθειές του, που αναγκάστηκε να απομακρυνθεί για ένα διάστημα από τη χώρα με σκοπό να επινοήσει αποτελεσματικότερα πειστήρια για την επιβολή των διδασκαλιών του. Όταν βρήκε αυτό που γύρευε, επέστρεψε και οι κατοπινές ενέργειές του στέφθηκαν με μεγαλύτερη επιτυχία. Έφερε μαζί του ένα πάπυρο, γραμμένο δήθεν από τον ίδιο το Θεό που περιείχε την απαραίτητη εντολή για την τήρηση της Κυριακής συνοδευόμενη από φοβερές απειλές για την τρομοκράτηση των αντιφρονούντων. Το πολύτιμο αυτό τεκμήριο—μια παραποίηση το ίδιο εξευτελιστική όπως και η εντολή που συνιστούσε—υποτίθετο ότι έπεσε από τον ουρανό στα Ιεροσόλυμα, πάνω στο βωμό του Αγίου Συμεών, στο Γολγοθά. Φυσικά την προέλευση του ανάγει στο ποντιφικό μέγαρο της Ρώμης, όπου οι απάτες και οι πλαστογραφήσεις για την προαγωγή της δύναμης και της ευημερίας της εκκλησίας θεωρήθηκαν ανέκαθεν νόμιμα μέσα από την παπική ιεραρχία.

Ο πάπυρος αυτός απαγόρευε κάθε εργασία από την εννάτη ώρα, δηλαδή στις τρεις το απόγευμα του Σαββάτου, μέχρι την ανατολή του ηλίου τη Δευτέρα. Διάφορα θαύματα πιστοποιούσαν το κύρος του. Ανέφερε ότι άτομα που εξακολουθούσαν να εργάζονται πέρα από την καθορισμένη ώρα είχαν παταχθεί με παραλυσία. Ένας μωλωνάς, προσπαθώντας να αλέσει το σιτάρι του, είδε να βγαίνει αντί για αλεύρι, ένα ποτάμι αίμα και, παρά την ορμητική δύναμη του νερού, η μυλόπετρα σταμάτησε να γυρίζει. Μία γυναίκα που έβαλε το ζυμωμένο της ψωμί στο φούρνο, το έβγαλε άψητο παρ' όλο ότι ο

φούρνος έκαιγε υπερβολικά. Ενώ μία άλλη γυναίκα που είχε έτοιμη τη ζύμη για να φτιάξει το ψωμί της στις εννιά η ώρα, αλλά τελικά άλλαξε γνώμη και την έβαλε στην άκρη για τη Δευτέρα το πρωί, διαπίστωσε την επομένη ότι η ζύμη έγινε καρβέλια που ψήθηκαν με θεϊκή επέμβαση. Κάποιος άλλος που έψησε ψωμί μετά τις εννιά η ώρα του Σαββάτου, παρατήρησε αίμα να ξεπηδάει απ' αυτό καθώς το έκοβε το επόμενο πρωί. Με τέτοια ανόητα και δεισιδαιμονικά τεχνάσματα προσπάθησαν οι υποστηρικτές της Κυριακής να εδραιώσουν την ιερότητά της. (Βλέπε Ρογερ δε Ηοεδεν, «Ανναλς,» Τόμος 2, σελ. 528-530.)

Στη Σκωτία, όπως και στην Αγγλία, μεγαλύτερο σέβας αποδόθηκε στην Κυριακή από τους ανθρώπους χάρη στην ενσωμάτωση μέρους της εντολής του Σαββάτου στην καινούργια εντολή. Μόνο το χρονικό διάστημα του αγιασμού άλλαξε. Το βασιλικό διάταγμα της Σκωτίας εντέλλετο ότι «το Σάββατο έπρεπε να τιμάται σαν ημέρα αγία από τις δώδεκα το μεσημέρι,» και ότι «πέρα απ' αυτή την ώρα μέχρι τη Δευτέρα το πρωί κανείς δεν έπρεπε να καταγίνεται με κοσμικές ασχολίες.» (Μορερ, «Διαλογυες ον τηε Λορδ'ς Δαψ» σελ. 290-291.)

Παρ' όλες όμως τις προσπάθειες για την επιβολή αυτής της αγιασμένης Κυριακής, οι ίδιοι οι παπιστές ανεπιφύλακτα ομολογούσαν το θεϊκό κύρος του Σαββάτου καθώς και την ανθρώπινη προέλευση της εντολής που το αντικατέστησε. Μία παπική σύνοδος του δεκάτου έκτου αιώνα δήλωνε κατηγορηματικά: «Ας μη λησμονούν οι Χριστιανοί ότι την έβδομη ημέρα αγίασε ο Θεός και ότι αυτή την ημέρα αναγνώριζαν και τηρούσαν όχι μόνο οι Ιουδαίοι, αλλά και όλοι οι άλλοι προφασιζόμενοι λατρευτές του Θεού. Εμείς όμως οι Χριστιανοί αλλάξαμε το Σάββατό τους στην Κυριακή. (Ιδιο μέρος, σελ. 281, 282.) Οι παραχαράκτες του νόμου του Θεού δεν αγνοούσαν τη φύση του έργου τους. Με πλήρη συναίσθηση τοποθετούσαν τον εαυτό τους παραπάνω από το Θεό.

Μία καταπληκτική απεικόνιση της πολιτικής της Ρώμης έναντι αυτών που δεν συμφωνούσαν με τη στάση της παρουσιάζουν οι μακροχρόνιοι και αιματηροί διωγμοί των Βαλδενσίων, μερικοί από τους οποίους ήταν τηρητές του Σαββάτου. Αλλά και άλλοι κακουχήθηκαν κατά παρόμοιο τρόπο για την πιστότητά τους προς την τετάρτη εντολή. Η ιστορία των εκκλησιών της Αιθιοπίας και της Αβυσσινίας παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Μέσα στο ζοφερό

σκοτάδι του Μεσαίωνα, οι Χριστιανοί της Κεντρίας Αφρικής, απομονωμένοι και λησμονημένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, για αιώνες χαίρονταν τη θρησκευτική τους ελευθερία. Τελικά όμως η Ρώμη τους ανακάλυψε, και ο αυτοκράτορας της Αβυσσινίας, πέφτοντας θύμα, δεν άργησε να αναγνωρίσει τον πάπα, σαν αντιπρόσωπο του Χριστού. Άλλες υποχωρήσεις ακολούθησαν. Εκδόθηκε ένα διάταγμα που απαγόρευε την τήρηση του Σαββάτου με την επιβολή αυστηρότατων κυρώσεων. (Βλέπε Μιχαήλ Γεδδες, «Ἡ ἱστορία τῆς Ἔθιοπιας,» σελ. 311, 322.) Σε μικρό διάστημα όμως η παπική τυραννία είχε καταστεί τόσο απεχθής ζυγός, ώστε οι Αβυσσινιοί αποφάσισαν να τον αποτινάξουν. Ὑστερα από σκληρούς αγώνες, απέβαλαν τους παπιστές από τη χώρα τους και η αρχαία πίστη τους αποκαταστάθηκε. Οι εκκλησίες απολάμβαναν πάλι την ελευθερία τους και ποτέ δεν λησμόνησαν το μάθημα που διδάχθηκαν για την απατηλότητα, το φανατισμό και τη δεσποτική δύναμη της Ρώμης. Μέσα στο απομονωμένο τους βασίλειο, δεν ζητούσαν τίποτε περισσότερο από το να μείνουν αγνοημένοι από τον υπόλοιπο κόσμο της Χριστιανοσύνης.

Οι Αφρικανικές εκκλησίες τηρούσαν το Σάββατο όπως το τηρούσε η παπική εκκλησία πριν από την ολοσχερή αποστασία. Ενώ τηρούσαν την έβδομη ημέρα σύμφωνα με την εντολή του Θεού, απέφευγαν συνάμα κάθε εργασία την πρώτη ημέρα της Κυριακής, συμμορφούμενοι με τα εκκλησιαστικά έθιμα. Και όταν απέκτησε την απόλυτη κυριαρχία, η Ρώμη ακύρωσε το Σάββατο του Θεού, επιβάλλοντας το δικό της. Οι εκκλησίες της Αφρικής όμως, απομονωμένες για χίλια περίπου χρόνια, δεν συμμετείχαν στο έργο αυτό της αποστασίας. Όταν αργότερα τέθηκαν κάτω από την εξουσιοδότηση της Ρώμης, βρέθηκαν αναγκασμένες να αγνοήσουν το γνήσιο Σάββατο και να το αντικαταστήσουν με το κίβδηλο. Μόλις όμως απέκτησαν την ελευθερία τους, επανήλθαν στην τήρηση της τετάρτης εντολής.

Αυτά τα ιστορικά ντοκουμέντα του παρελθόντος αποκαλύπτουν την κατάφωρη εχθρότητα της Ρώμης εναντίον του πραγματικού Σαββάτου και των υποστηρικτών του, καθώς και τα μέσα που μετέρχεται προκειμένου να καθιερώσει το ιδιοσκεύασμά της. Ο λόγος του Θεού διδάσκει ότι οι ίδιες σκηνές θα επαναληφθούν όταν Ρωμαιοκαθολικοί και Διαμαρτυρόμενοι θα ενώσουν τις προσπάθειες τους για την εξύψωση της Κυριακής.

[643]

Η προφητεία του κεφαλαίου 13 της Αποκάλυψης τονίζει ότι η δύναμη που αντιπροσωπεύεται από το δικέρατο, όμοιο με αρνί θηρίο θα εξαναγκάσει «την γήν και τους κατοικούντας εν αυτή» να προσκυνήσουν τον παπισμό—συμβολιζόμενο στο σημείο αυτό με το θηρίο το «όμοιον με πάρδαλιν.» Το δικέρατο θηρίο πρόκειται επίσης να διατάξει «τους κατοικούντας επί της γής, να κάμωσιν εικόνα εις το θηρίον,» και ακόμη θα υποχρεώσει «πάντας, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους πλουσίους και τους πτωχούς,» να δεχθούν το χάραγμα του θηρίου. (Αποκ. 13:11-16.) Είδαμε ήδη ότι αυτό το δικέρατο θηρίο με τη μορφή του προβάτου συμβολίζει τις Ηνωμένες Πολιτείες. Επίσης ότι η προφητεία αυτή θα εκπληρωθεί όταν η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών θα επιβάλει την εξαναγκαστική τήρηση της Κυριακής αργίας την οποία η Ρώμη διεκδικεί σαν αποδεικτικό στοιχείο της υπεροχής της. Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν θα είναι οι μόνες που θα δηλώσουν υποταγή στον παπισμό. Η Ρωμαϊκή επιρροή πάνω στις χώρες εκείνες που άλλοτε αναγνώριζαν την υπεροχή της, δεν έχει χαθεί. Και στην προφητεία αναφέρεται η επαναφορά της δύναμής της. «Είδον μίαν των κεφαλών αυτού ως πεπληγωμένην θανατηφόρος· και η θανατηφόρος πληγή αυτού εθεραπεύθη, και εθαύμασεν όλη η γή οπίσω του θηρίου.» (Αποκ. 13:13.) Η καταφορά της θανατηφόρου πληγής συμβολίζει την πτώση του παπισμού το 1798. Αλλά στη συνέχεια ο προφήτης λέγει: «Η πληγή αυτού εθεραπεύθη· και εθαύμασεν όλη η γή οπίσω του θηρίου.» Ο απόστολος Παύλος αναφέρει κατηγορηματικά ότι «ο άνθρωπος της αμαρτίας» θα εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι τον καιρό της δευτέρας παρουσίας. (Β΄ Θεσ. 2:3-8.) Μέχρι τη συντέλεια του αιώνας θα εξακολουθεί το έργο της απάτης. Συγκεκριμένα ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής αναφέρει για τον παπισμό ότι «θέλουσι προσκυνήσει αυτό πάντες οι κατοικούντες επί της γής των οποίων τα ονόματα δεν εγράφησαν εν τω βιβλίω της ζωής.» (Αποκ. 13:8.) Τόσο η Γηραιά Ευρώπη, όσο και ο Νέος Κόσμος θα αποδώσουν φόρο τιμής στον παπισμό, τιμώντας την εντολή της Κυριακής η οποία βασίζεται αποκλειστικά στο κύρος της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.

[644]

Από τα μέσα του δεκάτου ενάτου αιώνα, άνθρωποι που καταγίνονται με τη μελέτη της προφητείας στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής παρουσιάζουν στον κόσμο τη μαρτυρία αυτή. Η ραγδαία εξέλιξη των γεγονότων της εποχής μας μας φέρει πολύ κοντά στην

εκπλήρωση της προφητείας αυτής. Οι Διαμαρτυρόμενοι θρησκευτικοί ηγέτες προτείνουν τους ίδιους ισχυρισμούς θείκου κύρους για την Κυριακή αργία και αντιμετωπίζουν την ίδια έλλειψη γραφικών τεκμηρίων όπως και οι Καθολικοί ιεράρχες που σκηνοθέτησαν διάφορα θαύματα για να δικαιολογήσουν την αντικατάσταση της εντολής του Θεού. Οι ίδιοι ισχυρισμοί θα αναζητήσουν—και ήδη άρχισαν να κυκλοφορούν—ότι οι κρίσεις του Θεού θα επισκεφτούν τους ανθρώπους επειδή παραβαίνουν την Κυριακή αργία. Και η κίνηση για την εξαναγκαστική τήρηση της Κυριακής κερδίζει διαρκώς έδαφος.

Η Καθολική Εκκλησία είναι καταπληκτική σε οξυδέρκεια και επιδεξιότητα. Είναι ικανή να διαγνώσει το μέλλον. Εξαγοράζει τον καιρό της με το να παρατηρεί τις Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες να της αποδίδουν φόρο τιμής αποδεχόμενες το κίβδηλο Σάββατο και προετοιμαζόμενες να επιβάλουν την εξαναγκαστική τήρησή του καταφεύγοντας στις ίδιες ακριβώς μεθόδους που η ίδια χρησιμοποίησε σε χρόνια περασμένα. Όσοι περιφρονούν το φως της αλήθειας θα ζητήσουν ακόμη και τη συνδρομή της αυτοτιτλοφορημένης αυτής αλάνθαστης δύναμης για να εξάρουν ένα θεσμό που την καταγωγή του έλκει από αυτήν. Δεν είναι δύσκολο να συμπεράνει κανείς με πόση προθυμία θα προσφερθεί στους Διαμαρτυρόμενους η βοήθεια αυτή. Ποιος άλλος εκτός από τους παπικούς αρχηγούς ξέρει καλύτερα πως να μεταχειριστεί τους αντιφρονούντες προς την εκκλησία:

Η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία με το ευρύ δίκτυο των παγκοσμίων διακλαδώσεών της αποτελεί ένα κολοσσιαίο οργανισμό [645] κάτω από την αιγίδα της ποντιφικής καθέδρας της οποίας τα συμφέροντα έχει την ιερή υποχρέωση να υποστηρίζει. Τα εκατομμύρια των οπαδών της σε κάθε χώρα της υδρογείου διδάσκονται ότι θεωρούνται δεσμευμένα με την υποχρέωση να δείξουν αφοσίωση στον πάπα. Άσχετα σε ποιο κράτος ή εθνικότητα ανήκουν, οφείλουν να θεωρούν την εκκλησιαστική εξουσία πάνω από κάθε άλλη. Μπορεί να ορκίζονται νομιμοφροσύνη προς το κράτος, αλλά πίσω από τον όρκο αυτόν κρύβεται ο όρκος της υποταγής στη Ρώμη που τους αποδεσμεύει από κάθε υπόσχεση αντικείμενη στα συμφέροντά της.

Η ιστορία μαρτυρεί για τις επιτηδευμένες, επίμονες προσπάθειές της να αναμειχθεί στις εσωτερικές υποθέσεις των εθνών. Και μόλις κατακτήσει βήμα ποδός, προχωρεί στην προώθηση των σκο-

πών της έστω και με την καταστροφή αρχηγών ακόμη και λαών. Ο πάπας Ιννοκέντιος Γ΄ απέσπασε το 1204 αυτόν τον καταπληκτικό όρκο από το βασιλιά της Αρραγωνίας Πέτρο Β΄. «Εγώ ο Πέτρος, βασιλιάς των Αρραγώνων, ομολογώ και υπόσχομαι ότι θα παραμείνω πάντοτε πιστός και υποτακτικός στον κύριό μου, τον Πάπα Ιννοκέντιο, στους Καθολικούς διαδόχους του, και στην Καθολική Εκκλησία και ότι θα διατηρήσω το βασίλειό μου αφοσιωμένο στην υποταγή του προς αυτόν, προστατεύοντας την Καθολική πίστη και πατάσοντας την αιρετική κακοήθεια.» (Θοην Δοωλινγ, «Τηε Ηιστορψ οφ Ρομανισμ,» Βιβλ. 5, κεφ. 6, τμήμα 55.) Αυτό συμφωνεί με τις αξιώσεις του Ρωμαίου ποντίφηκα ότι «έχει το δικαίωμα να εκθρονίζει αυτοκράτορες.» και ότι «δύναται να απαλλάσσει υπηκόους από τη δεσμευτική υποταγή προς μη δικαίους άρχοντες.» (Μοσημι, «Εςζλεσιαστισαλ Ηιστορψ,» Βιβλ. 3, 11 αιώνας, μέρος 2, κεφ. 2, τμήμα 9, σημ. 17.)

Και ας μη λησμονείται επίσης ότι το καύχημα της Ρώμης είναι το ότι δεν αλλάζει ποτέ. Οι αρχές του Γρηγορίου Ζ΄ και του Ιννοκεντίου Γ΄ εξακολουθούν να είναι οι αρχές της σημερινής Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Και αν είχε τη δύναμη θα τις έθετε και τώρα ακόμη σε εφαρμογή με τον ίδιο ζήλο όπως στα περασμένα χρόνια. Δεν έχουν ιδέα οι Διαμαρτυρόμενοι τι πάνε να κάνουν όταν προσφεύγουν στη βοήθεια της Ρώμης για το ζήτημα της καθιέρωσης της Κυριακής. Ενώ αυτοί προσπαθούν να εκπληρώσουν το σκοπό τους, η Ρώμη αποσκοπεί στην επανάκτηση της δύναμής της, στην αποκατάσταση της χαμένης της υπεροχής. Ας υιοθετηθεί μόνο από τις Ηνωμένες Πολιτείες η αρχή ότι η εκκλησία έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιεί ή να ελέγχει την κρατική δύναμη ότι θρησκευτικά θεσπίσματα μπορούν να επιβληθούν μέσω των πολιτικών νόμων· με μια λέξη, ότι πολιτική και θρησκευτική εξουσία μπορούν να επιβληθούν στις συνειδήσεις των ανθρώπων και ο θρίαμβος της Ρώμης έχει ήδη εξασφαλιστεί ς” ετούτη τη χώρα.

Ο λόγος του Θεού μας προειδοποιεί για το μελλοντικό αυτό κίνδυνο. Αν δεν δοθεί η δέουσα προσοχή στην προειδοποίηση, ο Προτεσταντικός κόσμος θα μάθει ποιες είναι οι πραγματικές προθέσεις της Ρώμης όταν θα είναι πια πολύ αργά για να αποφύγει την παγίδα. Η δύναμη της παπικής εκκλησίας αυξάνει χωρίς να γίνεται αντιληπτή. Οι δοξασίες της επιδρούν μέσα στις νομοθετικές αίθουσες στις διάφορες εκκλησίες και στις ανθρώπινες καρδιές.

Αυξάνεται ο αριθμός των μεγαλοπρεπών, γιγαντιαίων εκκλησιαστικών οικοδομημάτων της, στους απόκρυφους χώρους των οποίων θα διαδραματιστούν οι επαναληπτικές σκηνές του κατατρεγμού του παρελθόντος. Κατά μυστηριώδη και ανύποπτο τρόπο επιστρατεύει τις δυνάμεις της προκειμένου να επιτύχει το σκοπό της για να επιτεθεί μόλις έρθει ο καιρός. Το μόνο που ζητάει είναι το κατάλληλο έδαφος. Και αυτό της έχει ήδη παραχωρηθεί. Ποιος είναι ο αντικειμενικός σκοπός του Καθολικού στοιχείου όχι μόνο θα το δούμε, αλλά και θα το αισθανθούμε σε λίγο. Οποιοσδήποτε μείνει πιστός και υπάκουος στο λόγο του Θεού θα υποβληθεί στον από μέρους του εξευτελισμό και στον κατατρεγμό.

Αφ' ότου άρχισε η μεγάλη διαμάχη στον ουρανό, ο σκοπός του Σατανά ανέκαθεν ήταν η ανατροπή του νόμου του Θεού. Ακριβώς για την επίτευξη αυτού του σκοπού σήκωσε επανάσταση κατά του Δημιουργού και, αφού αποβλήθηκε από τον ουρανό, συνέχισε τον ίδιο αγώνα του στη γη. Να εξαπατήσει τους ανθρώπους παρσύροντάς τους κατόπιν να παραβούν το νόμο του Θεού, είναι ο αντικειμενικός σκοπός που σθεναρά επιδιώκει. Αν αυτό θα το επιτύχει με τη γενική απόρριψη του νόμου ή με την απόρριψη μιας μόνο εντολής, τελικά το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο. Ο παραβάτης ενός σημείου, «όστις πταίση εις έν,» δείχνει ότι καταφρονεί ολόκληρο το νόμο. Με την επιρροή και το παράδειγμά του τάσσεται με το μέρος της παράβασης, και θεωρείται «ένοχος πάντων.» (Ιακ. 2:10.)

Για να επιδείξει την περιφρόνησή του προς τα θεϊκά διατάγματα, ο Σατανάς διέστρεψε τις βιβλικές διδασκαλίες και έτσι διάφορες πλάνες συγχωνεύτηκαν με την πίστη χιλιάδων ανθρώπων που ομολογούν ότι πιστεύουν στην Αγία Γραφή. Η τελευταία μεγάλη διαμάχη μεταξύ—αλήθειας και πλάνης αποτελεί το τελειωτικό μαχητικό επεισόδιο του μακραίωνα αγώνα με επίκεντρο το νόμο του Θεού. Σ' αυτή ακριβώς τη φάση του αγώνα εισερχόμαστε τώρα—ένός αγώνα ανάμεσα στους νόμους των ανθρώπων και στα διατάγματα του Παντοδυνάμου, ανάμεσα στη θρησκεία της Βίβλου και στη θρησκεία των μύθων και των παραδόσεων.

Οι δυνάμεις που θα συσπειρωθούν κατά της αλήθειας και της δικαιοσύνης ζ' αυτόν τον αγώνα δρουν ήδη στις ημέρες μας. Ο άγιος λόγος του Θεού, που με τόσα βάσανα και αιματοχυσίες έφθασε στα χέρια μας, ελάχιστα εκτιμάται. Η Γραφή είναι προσιτή σε όλους, αλλά λίγοι τη δέχονται για πραγματικό οδηγό της ζωής τους. Η απιστία κυριαρχεί σε ανησυχαστικό βαθμό, όχι μόνο στον κόσμο, αλλά και μέσα ζ' αυτή την εκκλησία. Πολλοί έφθασαν στο σημείο να αρνούνται τέτοιες βασικές διδασκαλίες που αποτελούν τους στύλους της χριστιανικής πίστης. Οι μεγάλες αλήθειες που παρουσιάζουν οι θεόπνευστοι συγγραφείς γύρω σε θέματα τέτοια όπως

η δημιουργία του κόσμου, η πτώση του ανθρώπου, το εξιλαστικό έργο του Χριστού και το αιώνιο κύρος του νόμου του Θεού ουσιαστικά απορρίπτονται, είτε καθολοκληρία, είτε κατά μέρος από μία μεγάλη μερίδα του λεγομένου χριστιανικού κόσμου. Χιλιάδες ανθρώπων που καυχώνται για τις γνώσεις και την ανεξαρτησία τους, κρίνουν πως η απονομή απόλυτης εμπιστοσύνης στη Βίβλο είναι ένδειξη αδυναμίας. Θεωρούν απόδειξη ασυνήθιστης ιδιοφυΐας και επιστημολογίας να φέρουν αντιρρήσεις στα λεγόμενα των Αγίων Γραφών, να εξαϋλώνουν και να αποδίδουν αλληγορική έννοια στις πιο βαρυσήμαντες αλήθειες της. Δεν είναι λίγοι οι ιεροκήρυκες που διδάσκουν στο εκκλησίασμά τους, ούτε είναι λίγοι οι καθηγητές που διδάσκουν στους μαθητές τους ότι ο νόμος του Θεού έχει μεταβληθεί ή και ότι έχει καταργηθεί τελείως. Και αυτοί που πιστεύουν ότι οι απαιτήσεις του εξακολουθούν να είναι έγκυρες και ότι πρέπει να εκπληρώνονται με κάθε λεπτομέρεια, υποβλέπονται με ειρωνία και με περιφρόνηση.

Απορρίπτοντας την αλήθεια, οι άνθρωποι απορρίπτουν τον Αρχηγό της αλήθειας. Ποδοπατώντας το νόμο του Θεού, αρνούνται το κύρος του Νομοθέτη. Είναι εξίσου εύκολο να δημιουργήσει κανείς ένα είδωλο από ψευδείς διδασκαλίες και θεολογικές πλάνες, όπως να διαμορφώσει ένα είδωλο από ξύλο ή από πέτρες. Παρουσιάζοντας τις ιδιότητες του Θεού διαστρεβλωμένες, ο Σατανάς παρασύρει τους ανθρώπους να σχηματίσουν μια σφαλερή ιδέα για το χαρακτήρα Του. Πολλοί έχουν ενθρονίσει στη θέση Κυρίου του Θεού ένα υποκατάστατο φιλοσοφικό είδωλο, ενώ ο Αληθινός Θεός, όπως μας Τον αποκαλύπτουν ο λόγος Του, ο Χριστός και τα έργα της δημιουργίας, λιγοστούς συναντάει λατρευτές. Χιλιάδες θεοποιούν τη φύση, ενώ αγνοούν το Θεό της φύσης. Αν και κάτω από διαφορετική μορφή, η ειδωλολατρεία υπάρχει τόσο αναντίρρητα μέσα στο χριστιανικό κόσμο των ημερών μας, όπως υπήρχε ανάμεσα στο λαό του Ισραήλ στην εποχή του Ηλία. Ο θεός για πολλούς αναγνωρισμένους εκπροσώπους της επιστήμης, της φιλοσοφίας, της ποίησης, της πολιτικής, της δημοσιογραφίας, ο θεός των αριστοκρατικών κοσμικών κύκλων, ο θεός πολλών ανωτέρων και ανωτάτων σχολών, ακόμη και μερικών θεολογικών ιδρυμάτων, ελάχιστα διαφέρει από τον Βάαλ το θεό-ήλιο της αρχαίας Φοινίκης.

Καμία πλάνη από όσες υιοθέτησε ο χριστιανικός κόσμος δεν καταφέρεται με μεγαλύτερη θρασύτητα εναντίον της εξουσίας του

Ουρανού, καμία δεν έρχεται σε πιο άμεση αντίθεση με τις υπαγορεύσεις της λογικής, καμία δεν έχει καταστρεπτικότερες συνέπειες από τη σύγχρονη διδασκαλία που διαρκώς κατακτά έδαφος ότι οι άνθρωποι δεν δεσμεύονται πια με την τήρηση του νόμου του Θεού. Κάθε κράτος έχει τη δική του νομοθεσία που επιβάλλει το σεβασμό και την υπακοή. Χωρίς αυτή καμία κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να σταθεί. Αλλά πως είναι δυνατό να φανταστεί κανείς ότι ο Δημιουργός του ουρανού και της γης κυβερνάει χωρίς νόμο τις υπάρξεις της δημιουργίας Του· Ας υποτεθεί ότι διαπρεπείς ιεροκήρυκες δίδασκαν από τον άμβωνα πως οι νόμοι που διοικούν τη χώρα τους και προστατεύουν τα δικαιώματα των πολιτών της δεν είναι υποχρεωτικοί. Ότι περιορίζουν την ατομική ελευθερία και, κατά συνέπεια, δεν πρέπει να υπακούονται. Πόσο διάστημα θα μπορούσαν οι άνθρωποι αυτοί να σταθούν στον άμβωνα· Αλλά είναι μήπως βαρύτερο παράπτωμα η περιφρόνηση των νομοθετημάτων των διαφόρων εθνών και κρατών από την καταπάτηση των θείων εντολών που αποτελούν τη βάση του κάθε κυβερνητικού συστήματος·

Θα ήταν κατά πολύ λογικότερο αν τα διάφορα έθνη καταργούσαν τη βασική νομοθεσία τους και άφηναν ασύδοτο το λαό να κάνει ότι θέλει, παρά ο Διοικητής του σύμπαντος να καταλύσει το νόμο Του και να αφήσει τον κόσμο δίχως κανόνα για την κρίση του ενόχου και για τη δικαίωση του αθώου. Θέλομε να γνωρίσουμε ποιες θα ήταν οι συνέπειες της κατάργησης του νόμου του Θεού· Το πείραμα ήδη έγινε. Τρομερές σκηνές διαδραματίστηκαν στη Γαλλία την εποχή που ο αθεϊσμός είχε καταστεί η διοικούσα αρχή. Αποδείχθηκε τότε στα μάτια του κόσμου ότι το τίμημα της αποσπίρτησης από τους θείους περιορισμούς είναι η υποδούλωση στο σκληρότερο των τυράννων. Μόλις ο κανόνας της δικαιοσύνης παραμεριστεί, ο δρόμος είναι ελεύθερος για την εγκαθίδρυση της επίγειας εξουσίας του πάτρωνα της αμαρτίας.

Εκεί όπου περιφρονούνται οι θείες εντολές, η αμαρτία παύει να παρουσιάζεται αμαρτωλή και η δικαιοσύνη να είναι επιθυμητή. Όσοι αρνούνται να υποταχθούν στη διοίκηση του Θεού είναι εντελώς ανίκανοι να διευθύνουν τον εαυτό τους. Με τις ολέθριες διδασκαλίες τους εμφυτεύουν το πνεύμα της ανυποταξίας στις καρδιές μικρών παιδιών και εφήβων—που από φυσικού ρέπουν στην ανυποταγή—και το αποτέλεσμα είναι μια κοινωνική τάξη παρανομίας και διαφθοράς. Ενώ χλευάζουν για αφελείς τους νομοταγείς οπαδούς του

[650]

Θεού, τα πλήθη πρόθυμα ασπάζονται τα απατηλά κελύσματα του Σατανά. Αχαλίνωτοι παραδίδονται στην ασέλγεια και επιδίδονται σε αμαρτίες τέτοιες που στο παρελθόν προκάλεσαν τη θεία δίκη για τον εξολοθρεμό των ειδωλολατρών.

Αυτοί που διδάσκουν τους άλλους να μη παίρνουν στα σοβαρά τις εντολές του Θεού, σπείρουν την παρακοή και θα θερίσουν την παρακοή. Αν καταλύονταν εντελώς οι από το θείκό νόμο επιβαλλόμενοι περιορισμοί, σε λίγο θα παραβλέπονταν και οι ανθρωπίνι νόμοι. Επειδή ο νόμος του Θεού απαγορεύει τις κακοήθεις πράξεις—την απληστία για τα αγαθά του πλησίον, το ψέμα και την εξαπάτηση—οι άνθρωποι σπεύδουν να τον ποδοπατήσουν σαν κώλυμα που παρεμβάλλεται στην ευτυχία της πρόσκαιρης αυτής ζωής τους. Είναι αδύνατο όμως να προβλέψουν τι αποτελέσματα μπορούν να προκύψουν από την καταπάτηση των εντολών αυτών. Αν δεν ήταν απαραίτητη η επιβολή του νόμου, τότε γιατί να φοβούνται οι άνθρωποι την παράβαση; Η ιδιοκτησία δεν θα ήταν πια εξασφαλισμένη. Ο καθένας θα άρπαζε την περιουσία του γείτονά του με τη βία και ο πλουσιότερος θα ήταν πάντοτε ο ισχυρότερος. Ούτε αυτή η ζωή δεν θα ήταν σεβαστή. Η ιερή υπόσχεση του γάμου θα έπαυε να αποτελεί στερεό προπύργιο της οικογενειακής προστασίας. Αυτός που θα είχε τη δύναμη θα έπαιρνε, φθάνει να το ήθελε, τη γυναίκα του πλησίον του με τη βία. Η πέμπτη εντολή θα έμπαινε στην πάντα το ίδιο όπως και η τετάρτη και τα παιδιά δεν θα δίσταζαν να σκοτώσουν τους γονείς, αν με αυτό θα εκπληρώνονταν η επιθυμία της εξαχρειωμένης τους ψυχής. Ο πολιτισμένος κόσμος θα μετατρέπετο σε ένα απειθάρχητο συρφετό από ληστές και δολοφόνους, και η ειρήνη, η ησυχία και ευτυχία θα εξαφανίζονταν από το πρόσωπο της γης.

Ήδη η διδασκαλία ότι οι άνθρωποι απαλλάσσονται από την υποχρέωση της τήρησης των εντολών του Θεού εξασθένησε το ηθικό σφρίγος και ο χείμαρρος της ανομίας κατέκλυσε τον κόσμο. Παρανομία, ασυδοσία και διαφθορά ξεχύθηκαν σαν ασυγκράτητο κύμα πάνω στην κοινωνία. Και η οικογένεια έγινε ο στόχος του Σατανά. Η σημαία του κυματίζει πάνω και σε αυτά ακόμη τα υποτιθέμενα χριστιανικά σπίτια όπου απαντάται ο φθόνος, η υποψία, η υποκρισία, η αποξένωση, η αντιζηλία, η φιλονικία, η προδοσία ιερών παρακαταθηκών, η ασέλγεια. Ολόκληρο το σύστημα των θρησκευτικών αρχών και διδασκαλιών που όφειλαν να αποτελούν τη βάση

και τα πλαίσια της κοινωνικής ζωής, μοιάζει με μία κλωνιζόμενη, ετοιμόρροπη μάζα. Οι χειρότεροι εγκληματίες, όταν κλείνονται στις φυλακές για τα αδικοπραξήματά τους, πολλές φορές γίνονται αντικείμενα φιλοφρονήσεων και δέκτες δώρων από τον κόσμο σαν να είχαν διαπράξει κανένα επίζηλο επίτευγμα. Μεγάλη διαφήμιση γίνεται τόσο για το χαρακτήρα όσο και για τα εγκλήματά τους. Ο τύπος δημοσιεύει φρικιαστικές εγκληματικές λεπτομέρειες που εξωθούν και άλλους να προβούν σε παρόμοιες απάτες, ληστείες και φόνους. Και ο Σατανάς θριαμβεύει με την επιτυχία των καταχθονίων σχεδίων του. Το ακαταλόγιστο πάθος του εγκλήματος, η δίχως λόγο αφαίρεση της ζωής, η τρομερή αύξηση της ακολασίας και της παρανομίας κάθε είδους και βαθμού, θα έπρεπε να κάνουν όλους τους θεοσεβείς ανθρώπους να αναρωτηθούν, τι πρέπει να γίνει για να αναχαιτιστεί το ρεύμα του κακού.

Τα δικαστήρια έχουν διαφθαρεί. Οι πολιτικοί ηγέτες τρέχουν πίσω από το κέρδος και ρέπουν προς τη φιληδονία. Η παραλυσία σκότισε τις διανοητικές ικανότητες πολλών, ώστε ο Σατανάς ασκεί απεριόριστο σχεδόν έλεγχο επάνω τους. Δικαστές εξαχρειώνονται, δωροδοκούνται, εξαπατούνται. Μέθη και κραιπάλη, πάθη και ζηλοτυπίες και κάθε είδους ανεντιμότητες χαρακτηρίζουν τους αντιπροσώπους της Θέμιδος. «Η δικαιοσύνη ίσταται μακράν· διότι η αλήθεια έπεσεν εν τη οδώ και η ευθύτης δεν δύναται να εισχωρήσει.» (Ης. 59:14.)

Η παρανομία και το πνευματικό σκότος που επικράτησαν κατά την κυριαρχία της Ρώμης, ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της από μέρους της απαγόρευσης των Αγίων Γραφών. Που όμως πρέπει να αναζητηθεί η αιτία της γενικής απιστίας, της απόρριψης του νόμου του Θεού και της επακόλουθης διαφθοράς ε" αυτό το μεσουράνημα του ευαγγελικού φωτός και σε μία εποχή θρησκευτικής ανεξαρτησίας· Τώρα που ο Διάβολος δεν μπορεί πια να κρατήσει τους ανθρώπους κάτω από τον έλεγχό του με την απαγόρευση των

[652]

Γραφών, καταφεύγει σε διαφορετικά μέσα για να εκπληρώσει το σκοπό του. Με την υπονόμευση της εμπιστοσύνης των ανθρώπων στη Βίβλο, τα σχέδιά του εξυπηρετούνται εξίσου αποτελεσματικά όπως και με την ολοσχερή καταστροφή της Βίβλου. Εισάγοντας την καινοτομία της παραδοχής ότι ο νόμος του Θεού καταργήθηκε, ο Σατανάς ουσιαστικά καθιστά τους ανθρώπους το ίδιο παραβάτες όπως αν είχαν ολοσχερή άγνοια των προσταγμάτων του. Όπως σε

περασμένους αιώνες, έτσι και τώρα, χρησιμοποιεί την εκκλησία για την προώθηση των σχεδίων του. Οι σύγχρονες θρησκευτικές οργανώσεις, κλείνοντας τα αυτιά στις αληθοφανείς, αλλά αντιλαϊκές Γραφικές διδασκαλίες, και τηρώντας εχθρική στάση εναντίον τους, υιοθέτησαν ερμηνείες που συνέβαλαν στην ευρεία διασπορά των κόκκων του σκεπτικισμού. Με την προσκόλλησή τους στην παπική πλάνη ως προς την αθανασία της ψυχής και την εξακολούθηση της φυσιολογικής μετά θάνατο κατάστασης του ανθρώπου, απέρριψαν τη μοναδική αμυντική δύναμη κατά του εξαπατικού μετώπου του πνευματισμού. Η διδασκαλία των αιωνίων βασάνων έκανε πολλούς να χάσουν την εμπιστοσύνη τους στη Βίβλο. Επίσης όταν παρουσιάζεται το ζήτημα της υποχρεωτικής τήρησης της τετάρτης εντολής κατά τα γραφικά δεδομένα, πολλοί δημοφιλείς κήρυκες του λόγου του Θεού, προσπαθώντας να παρακάμψουν ένα ανεπιθύμητο καθήκον, διακηρύττουν ότι ο νόμος του Θεού καταργήθηκε. Απορρίπτοντας έτσι το νόμο του Θεού, απορρίπτουν μαζί και το Σάββατο. Καθώς προχωρεί το μεταρρυθμιστικό έργο για την επαναφορά του Σαββάτου, η απόρριψη του θείκου νόμου για να αποφευχθεί η ανεπιθύμητη τήρηση της τετάρτης εντολής θα λάβει παγκόσμιες σχεδόν διαστάσεις. Τα διδακτικά νάματα των θρησκευτικών αρχηγών άνοιξαν τις πύλες για την είσοδο της απιστίας, του πνευματισμού και της κατάργησης του ιερού νόμου του Θεού. Οι αρχηγοί αυτοί φέρουν την τρομερή ευθύνη για την ανομία που κυριαρχεί στο χριστιανικό κόσμο.

Και όμως αυτή ακριβώς η ίδια τάξη ανθρώπων ισχυρίζονται ότι για τη συνεχώς αυξανόμενη διαφθορά η αιτία κατά πρώτιστο βαθμό πρέπει να αναζητηθεί στη βεβήλωση του λεγομένου «Χριστιανικού Σαββάτου» και ότι η αναγκαστική επιβολή της Κυριακής αργίας θα βελτίωνε κατά πολύ το ηθικό επίπεδο της κοινωνίας. Ο ισχυρισμός αυτός απαντάται ιδιαίτερα στην Αμερική όπου η διδασκαλία του πραγματικού Σαββάτου έχει διαδοθεί σε ευρεία κλίμακα. Στη χώρα αυτή η σταυροφορία της Εγκράτειας—μία από τις σημαντικότερες και προεξέχουσες ηθικοπλαστικές μεταρρυθμίσεις—συχνά συνταυτίζεται με τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες της Κυριακής αργίας.

Οι υποστηρικτές της κίνησης αυτής εμφανίζονται σαν πρωτεργάτες που άοκνα μοχθούν για την προαγωγή των υψηλότερων κοινωνικών συμφερόντων και θεωρούν εχθρούς της εγκράτειας και της

μεταρρύθμισης όλους όσους αρνούνται να συνεργαστούν με αυτούς. Το γεγονός όμως ότι μία κίνηση για την παγίωση μίας πλάνης σχετίζεται με ένα έργο που είναι κατά βάθος καλό, δεν αποτελεί επιχείρημα για την υποστήριξη της πλάνης. Μπορούμε να αποκρύψουμε το δηλητήριο αν το αναμιξουμε με υγιεινή τροφή, αλλά με αυτό δεν αλλάζουμε την ιδιότητά του. Αντίθετα γίνεται τότε ακόμη πιο επικίνδυνο, γιατί είναι ευκολότερο να παρθεί από άγνοια. Ακριβώς ένα τέχνασμα του Σατανά είναι να αναμιγνύει με το ψεύδος τόση μόνο δόση αλήθειας όση ακριβώς χρειάζεται για να το παραστήσει αξιόπιστο. Μπορεί οι πρωτοστατούντες στο κίνημα αυτό της Κυριακής αργίας να συνηγορούν για μεταρρυθμίσεις που χρειάζονται στον κόσμο, για αρχές που συμφωνούν με τη Γραφή. Όταν όμως ανάμεσα στις αυτές συμπεριλαμβάνεται μία απαίτηση αντίθετη προς το νόμο του Θεού, τότε οι δούλοι του Κυρίου δεν μπορούν να συνεργαστούν μαζί τους. Τίποτε δεν μπορεί να δικαιολογήσει την παραμέριση των εντολών του Θεού χάρι των ανθρωπίνων ενταλμάτων.

Με τις δύο μεγάλες πλάνες, την αθανασία της ψυχής και την ιερότητα της Κυριακής, ο Σατανάς θα παρασύρει τους ανθρώπους στην παραπλάνηση. Η πρώτη απ' αυτές θέτει το θεμέλιο του πνευματισμού, ενώ η δεύτερη δημιουργεί φιλικούς δεσμούς με τη Ρώμη. Οι Διαμαρτυρόμενοι των Ηνωμένων Πολιτειών θα είναι οι πρώτοι που θα τείνουν τα χέρια πάνω από το χάσμα για να σφίξουν γερά το χέρι του πνευματισμού. Και θα απλώσουν επίσης το χέρι πάνω από την άβυσσο σε μία θερμή χειραψία με τη δύναμη της Ρώμης. Κάτω από την επιρροή της τριπλής αυτής συμμαχίας, η Αμερική θα βαδίσει στα ίχνη της Ρώμης για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

[654] Καθώς ο πνευματισμός μιμείται όλο και πιστότερα τον τιτλοφορούμενο σύγχρονο Χριστιανισμό, αποκτά μεγαλύτερη δύναμη στο να εξαπατά και να παγιδεύει τους ανθρώπους. Αυτός ο ίδιος εύκολα προσαρμόζεται σύμφωνα με τη νέα τάξη πραγμάτων και θα παρουσιαστεί σαν άγγελος φωτός. Με το μέντιουμ του πνευματισμού θα κάνει θαύματα, θα θεραπεύει ασθενείς και θα κατορθώνει πολλά και αναντίρρητα καταπληκτικά πράγματα. Τα πνεύματα θα ομολογούν πίστη στη Γραφή και θα εκδηλώνουν σεβασμό προς τις διατάξεις της εκκλησίας, ώστε οι ενέργειες τους θα εκληφθούν σαν εκδηλώσεις θεϊκής δύναμης.

Η διαφορά ανάμεσα στους λεγομένους Χριστιανούς και στον κόσμο των απίστων έγινε σχεδόν ανεπαίσθητη. Αγαπώντας τα εγκόσμια, τα μέλη της εκκλησίας είναι έτοιμα να συμπράξουν με τον κόσμο. Και ο Σατανάς είναι αποφασισμένος να τους ενώσει ς' ένα σώμα, κατοχυρώνοντας τα σχέδιά του και παρασύροντας τελικά όλους μαζί στις φάλαγγες του πνευματισμού. Οι Καθολικοί που καυχώνται ότι τα θαύματα αποτελούν ιδιαίτερα σημεία της πραγματικής εκκλησίας, εύκολα θα παρασυρθούν από τη δύναμη αυτή των συγκροτούμενων θαυμάτων. Όσο για τους Διαμαρτυρομένους, αφού απορρίψουν την ασπίδα της αλήθειας, δεν θα δυσκολευτούν και αυτοί να εξαπατηθούν. Καθολικοί, Διαμαρτυρόμενοι και κοσμικοί θα ασπασθούν από κοινού τη μορφή αυτή της ευσέβειας, της χωρίς καμία δύναμη μέσα της και θα αναγνωρίσουν στην ένωσή τους αυτή μία μεγάλη κίνηση για τη μεταλλαγή του κόσμου και τον εγκαινιασμό της πολυπόθητης χιλιετηρίδας.

Ο πνευματισμός παρουσιάζει το Σατανά σαν ευεργέτη του κόσμου να θεραπεύει τις ασθένειες των ανθρώπων και να επαγγέλλεται ένα καινούργιο και ανώτερο θρησκευτικό σύστημα. Παράλληλα όμως αυτός εργάζεται σαν καταστροφέας. Με τους πειρασμούς του τα πλήθη οδηγούνται στην απώλεια. Με τις ασυγκράτητες ορέξεις η λογική εκτοπίζεται. Επακολουθούν οι σαρκικές απολαύσεις, οι διαμάχες, οι αιματοχυσίες. Το Σατανά τον γοητεύει ο πόλεμος επειδή ξυπνάει τα χαμερπέστερα πάθη της ψυχής και τελικά, βουτηγμένα στην κακία και στο αίμα, παρασύρει τα θύματά του στην αιώνια καταστροφή. Από αυτόν ωθούμενα τα έθνη ξεσηκώνονται σε πόλεμο μεταξύ τους, επειδή έτσι μπορεί να αποσπά τη σκέψη των ανθρώπων από το έργο της προετοιμασίας για τη μεγάλη ημέρα του Θεού.

Και με τα στοιχεία της φύσης εργάζεται επίσης ο Σατανάς προκειμένου να συνάξει το θηρισμό του από απροετοίμαστες ψυχές. Γνώστης των μυστηρίων του πολύπλοκου εργαστηρίου της φύσης, χρησιμοποιεί όλη του τη δύναμη για να φέρει τα φυσικά στοιχεία κάτω από τον έλεγχό του μέχρι το σημείο που επιτρέπει ο Θεός. Όταν του δόθηκε η άδεια να πειράσει τον Ιώβ, με τι καταπληκτική ταχύτητα σαρώθηκαν τα πάντα, κοπάδια και αγέλες, σπίτια και δούλοι και παιδιά, η μία συμφορά πάνω στην άλλη, σχεδόν αυτοστιγμή. Ο Θεός είναι εκείνος που προστατεύει τα πλάσματά Του και τα φρουρεί από τη δύναμη του εξολοθρευτή. Ο χριστιανικός

όμως κόσμος καταφρόνησε το νόμο του Υψίστου. Γι' αυτό και ο Θεός θα κάνει ακριβώς αυτό που δήλωσε ότι θα έκανε: θα αποσύρει τις ευλογίες Του από τη γη και θα σηκώσει την προστασία Του από αυτούς που επαναστατούν εναντίον του νόμου Του και διδάσκουν και αναγκάζουν τους άλλους να κάνουν το ίδιο. Όσοι δεν τίθενται κάτω από την ιδιαίτερη προστασία του Θεού υπάγονται στον έλεγχο του Σατανά. Και εκείνος, προάγοντας τα σχέδιά του, μερικούς τους ευνοεί και τους κάνει να ευημερούν, ενώ σε άλλους προξενεί τη συμφορά και κάνει τον κόσμο να πιστεύει ότι ο Θεός είναι υπεύθυνος για τα βάσανά τους.

Ενώ από το ένα μέρος θα εμφανίζεται στον κόσμο σαν μεγάλος θεραπευτής που μπορεί να γιατρέψει όλες τις αρρώστιες, από το άλλο μέρος θα προκαλεί διάφορες ασθένειες και θεομηνίες τόσο καταστρεπτικές, που ολόκληρες πολυπληθείς πόλεις θα βυθιστούν στην ερήμωση και στον εξολοθρευμό. Και τώρα ακόμη καταγίνεται με τα έργα του αυτά. Σε δυστυχήματα και συμφορές, σε θάλασσα και σε στεριά, σε μεγάλες πυρκαγιές, σε τρομακτικούς τυφώνες και φοβερές χαλαζοθύελλες, σε καταιγίδες και πλημμύρες, ανεμοστρόβιλους και παλίρροιες και σεισμούς, ς' όλους τους τόπους και με χίλιους τρόπους, ο Σατανάς εξασκεί τη δύναμή του. Αφανίζει το θερισμό και επακολουθεί η πείνα και η δυστυχία. Μολύνει την ατμόσφαιρα με το θανατηφόρο μίasma του και χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν δηλητηριασμένοι. Αυτού του είδους οι δοκιμασίες θα αυξάνουν διαρκώς τόσο σε συχνότητα όσο και σε καταστρεπτικότητα. Άνθρωποι και ζώα εξίσου θα γευτούν τη συμφορά. «Η γή πενθεί, μαραίνεται,» «οι υψηλοί εκ των λαών ... είναι ητονισμένοι· η γή εμολύνθη υποκάτω των κατοίκων αυτής- διότι παρέβησαν τους νόμους, ήλλαξαν το διάταγμα, ηθέτησαν διαθήκην αιώνιον.» (Ης. 24:4,5.)

[656] Και τότε ο μεγάλος απατεώνας θα πείσει τους ανθρώπους ότι
 [657] υπαίτιοι όλων αυτών των συμφορών είναι οι πιστοί οπαδοί του Θεού. Η τάξη των ανθρώπων που προκαλεί τη δυσμένεια του Ουρανού, θα ενοχοποιήσει για όλες της τις δυσπραγίες αυτούς που με την υπακοή τους στις εντολές του Θεού γίνονται ένας ακατάπαυστος έλεγχος στους παραβάτες. Τότε θα διαδοθεί ότι οι άνθρωποι προσβάλλουν το Θεό με το να παραβαίνουν την Κυριακή αργία· ότι όλες οι θεομηνίες που προκάλεσε η παράβαση αυτή δεν θα σταματήσουν παρά τότε μόνο όταν η Κυριακή αργία επιβληθεί με αυστηρές κυρώσεις και ότι αυτοί οι οποίοι μιλούν για τις αξιώσεις της τετάρτης

εντολής, καταστρέφοντας την ευλάβεια που οφείλεται στην Κυριακή, ταράζουν το λαό εμποδίζοντας την επαναφορά του στη θειική εύνοια και στην επίγεια ευημερία. Η κατηγορία που ειπώθηκε παλαιά εναντίον του πιστού δούλου του Θεού θα επαναληφθεί και μάλιστα πάνω στα ίδια γερά βήθρα: «Και ως είδεν ο Αχάβ τον Ηλίαν, είπε προς αυτόν ο Αχάβ, συ είσαι ο διαταράττων τον Ισραήλ· Ο δε είπε, δεν διαταράττω εγώ τον Ισραήλ, αλλά συ και ο οίκος του πατρός σου· διότι σεις εγκαταλίπετε τας εντολάς του Κυρίου, και υπήγες κατόπιν των Βααλείμ.» (Α΄ Βας. 18:17-18.) Όταν η οργή του λαού εξαφθεί με τις ψευδείς κατηγορίες κατά των απεσταλμένων του Κυρίου, τότε οι άνθρωποι θα στραφούν εναντίον τους με την ίδια μανία όπως ο αποστάτης Ισραήλ στράφηκε εναντίον του προφήτη Ηλία.

Η με θαύματα εκδηλούμενη δύναμη του πνευματισμού θα στραφεί εναντίον εκείνων που προτιμούν να υπακούουν στο Θεό μάλλον παρά στους ανθρώπους. Επικοινωνιά πνεύματα από τον κόσμο του υπερέραν θα εξαγγέλλουν ότι είναι σταλμένα από το Θεό με σκοπό να πείσουν για την πλάνη τους όσους δεν συμμορφώνονται με την Κυριακή αργία και θα διακηρύττουν ότι οι νόμοι του κράτους πρέπει να τηρούνται σαν νόμοι του Θεού. Θα θρηνούν για τη μεγάλη διαφθορά του κόσμου και θα επικυρώνουν την εκδοχή των θρησκευτικών καθοδηγητών ότι η μεγάλη έκλυση των ηθών στον κόσμο απορρέει από τη βεβήλωση της Κυριακής ημέρας. Τότε μεγάλη αγανάκτηση θα εξαφθεί εναντίον όλων εκείνων που θα αρνούνται να συμμορφωθούν με τη μαρτυρία αυτή των πνευμάτων.

Η στρατηγική του Σατανά κατά την τελευταία αυτή πάλη εναντίον του λαού του Θεού, θα είναι η ίδια που χρησιμοποίησε στην αρχή της μεγάλης διαμάχης στον ουρανό. Ενώ διατείνεται τότε ότι επεδίωκε να προάγει τη σταθερότητα της θειικής διακυβέρνησης, κρυφά επιστράτευε όλες του τις δυνάμεις για να επιφέρει την ανατροπή του, αποδίδοντας το δικό του έργο στους πιστούς αγγέλους. Την ίδια εξαπατική μέθοδο υιοθέτησε στην ιστορία της η Ρωμαϊκή εκκλησία. Ενώ διακήρυττε ότι ενεργούσε σαν εκπρόσωπος του Θεού, ζητούσε ταυτόχρονα να εξυψωθεί η ίδια πάνω από το Θεό και να αλλοιώσει το λόγο Του. Κατά τη Ρωμαϊκή κυριαρχία, όσοι καταδικάζονταν σε θάνατο για την πιστότητα τους στο ευαγγέλιο, χαρακτηρίζονταν σαν κακοποιά στοιχεία. Στιγματισμένοι σαν σύμμαχοι του Σατανά, επιβαρύνονταν με όλων των ειδών τις κατηγορίες

ώστε να παρουσιάζονται στα μάτια του κόσμου, ακόμη και στα δικά τους μάτια, σαν απεχθέστεροι εγκληματίες. Το ίδιο θα επαναληφθεί και τώρα. Ενώ ο Σατανάς προσπαθεί να εξοντώσει τους νομοταγείς οπαδούς του Θεού, στον κόσμο θα τους ενοχοποιεί σαν παραβάτες του νόμου, σαν άτομα που προσβάλλουν το Θεό και προκαλούν τα δεινά της ανθρωπότητας.

Ο Θεός ποτέ δεν εκβιάζει τη θέληση ούτε τη συνείδηση του ανθρώπου. Αντίθετα ο Σατανάς ε" αυτό το μέσο του άγριου εξαναγκασμού καταφεύγει προκειμένου να ασκεί τον έλεγχο του επάνω ε" αυτούς που δεν μπορεί να εξαπατήσει διαφορετικά. Είτε με το φόβο είτε με τη βία αγωνίζεται να κυριαρχήσει στις συνειδήσεις των ανθρώπων και να εξασφαλίσει την εκδήλωση υποταγής ε" αυτόν τον ίδιο. Για την πραγματοποίηση του σκοπού αυτού εργάζεται μέσο των θρησκευτικών και πολιτικών αρχών με το να τους παρακινεί να επιβάλουν τους ανθρώπινους νόμους, καταφρονώντας το νόμο του Θεού.

Όσοι τιμούν το Σάββατο της Γραφής θα κατηγορηθούν σαν εχθροί του νόμου και διασαλευτές της τάξης, σαν παραβιαστές των ηθικοκοινωνικών θεσμών, σαν πρόξενοι της αναρχίας και της διαφθοράς και σαν υπαίτιοι της οργής του Θεού πάνω στη γη. Οι περιορισμοί τους οποίους υπαγορεύει η συνείδηση θα χαρακτηριστούν σαν ισχυρογνωμοσύνη, σαν πείσμα και σαν περιφρόνηση της εξουσίας. Θα κατηγορηθούν για δυσμένεια κατά του καθεστώτος. Κήρυκες του ευαγγελίου, μη αναγνωρίζοντες την υποχρέωση της τήρησης του θείκου νόμου, θα υποστηρίζουν από τον άμβωνα ότι οι άνθρωποι υποχρεούνται να υποτάσσονται στις αξιώσεις των πολιτικών αρχών, αφού αυτές είναι από το Θεό ταγμένες. Μπροστά σε νομοθετικά σώματα σαν σε ποινικά δικαστήρια, οι τηρητές των θείκων ενταλμάτων θα ενοχοποιούνται και θα καταδικάζονται. Τα λόγια τους θα παρερμηνεύονται και τα ελατήριά τους θα διαστρέφονται με το χειρότερο τρόπο.

[659]

Απορρίπτοντας οι Διαμαρτυρόμενες Εκκλησίες τα σαφή Γραφικά επιχειρήματα τα αναφερόμενα στην υπεράσπιση του νόμου του Θεού, θα θελήσουν να κάνουν αυτούς τους οποίους δεν μπορούν να ανατρέψουν με Βιβλικές αποδείξεις να σιγήσουν. Αν και δεν το αναγνωρίζουν, εγκαινιάζουν τώρα μια ταχτική που θα οδηγήσει στον κατατρεγμό όσων συνειδητά αρνούνται να μιμηθούν τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο και να αναγνωρίσουν το παπικό Σάββατο.

Επίσημοι εκκλησιαστικοί και πολιτικοί εκπρόσωποι θα συνεργαστούν στις προσπάθειες τους να δωροδοκήσουν, να πείσουν ή να εξαναγκάσουν όλες τις κοινωνικές τάξεις να τιμήσουν την Κυριακή ημέρα. Η έλλειψη της θείας αυθεντίας θα αναπληρωθεί με εξαναγκαστικά νομοθετικά θεσπίσματα. Η πολιτική διαφθορά εξαφανίζει την αγάπη για τη δικαιοσύνη και το σεβασμό για την αλήθεια. Καις” αυτή ακόμη τη φιλελεύθερη Αμερική κυβερνήτες και νομοθέτες, για να μη χάσουν την εύνοια του λαού, θα ενδώσουν στη γενική απαίτηση για την έκδοση ενός νομοθετικού διατάγματος που θα κατοχυρώνει την Κυριακή αργία. Η ελευθερία της συνείδησης που με τόσες θυσίες αποκτήθηκε, δεν θα υπολογίζεται πια. Στη μελλοντική αυτή σύγκρουση θα παραστούμε μάρτυρες της έμπρακτης εφαρμογής των προφητικών αυτών λόγων: «Ωργίσθη ο δράκων κατά της γυναικός, και υπήγε να κάμη πόλεμον με τους λοιπούς του σπέρματος αυτής, τους φυλάττοντας τας εντολάς του Θεού και έχοντας την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού.» (Αποκ. 12:17.)

«Εις τον νόμον και εις την μαρτυρίαν- εάν δεν λαλώσι κατά τον λόγον τούτον, βεβαίως δεν είναι φως εν αυτοίς.» (Ης. 8:20.) Στο λαό του Θεού συνιστάται να στραφούν στην Αγία Γραφή, το σίγουρο καταφύγιο που προστατεύει από την επιρροή των ψευτοδιδασκάλων και την απατηλή δύναμη των πνευμάτων του σκότους. Ο Σατανάς μετέρχεται κάθε τέχνασμα για να εμποδίσει τους ανθρώπους να εξοικειωθούν με τη Βίβλο, επειδή οι σαφείς δηλώσεις της αποκαλύπτουν τις απατηλές προθέσεις του. Σε κάθε αναζωπύρωση του έργου του Θεού ο άρχοντας του κακού εξεγείρεται με εντονότερη ακόμη δραστηριότητα. Επιστρατεύει τώρα όλες του γενικά τις δυνάμεις για μία τελειωτική πάλη εναντίον του Χριστού και των οπαδών Του. Σε λίγο θα δούμε να διαδραματίζεται μπροστά μας η τελευταία μεγάλη απάτη. Ο Αντίχριστος θα εκτελεί τα καταπληκτικά κατορθώματα του μπροστά στα μάτια μας. Η πλαστογράφηση του γνησίου θα αποδοθεί με τέτοια ακρίβεια, ώστε να είναι αδύνατο να κάνει κανείς τη διάκριση παρά μόνο με την προσφυγή στην Αγία Γραφή. Η κάθε δήλωση, το κάθε θαύμα πρέπει να αντιπαραβληθούν με τη μαρτυρία των Αγίων Γραφών.

Όσοι επιμένουν στη νομιμοφροσύνη τους προς όλες γενικά τις εντολές του Θεού θα συναντήσουν αντίσταση και χλευασμό. Μόνο με τη δύναμη του Θεού θα επιβιώσουν. Για να μπορέσουν να αντέξουν στη δοκιμασία που τους περιμένει, οφείλουν να εννοήσουν ποιο είναι το θέλημα του Θεού όπως αυτό αποκαλύπτεται στο λόγο Του. Μόνο τότε μπορούν να Τον τιμήσουν όταν έχουν σχηματίσει την ορθή αντίληψη για το χαρακτήρα Του, το διοικητικό Του και τις προθέσεις Του ώστε να φέρονται ανάλογα. Μόνο όσοι θα έχουν κατοχυρώσει τη σκέψη τους με τις βιβλικές αλήθειες θα μπορέσουν να επιζήσουν κατά τον τελευταίο μεγάλο αγώνα. Ο καθένας θα βρεθεί αντιμέτωπος με το σοβαρότατο αυτό δίλημμα: Θα υπακούσω στο Θεό ή στους ανθρώπους; Βρισκόμαστε στα πρόθυρα της αποφασιστικής αυτής στιγμής. Πατούν τα πόδια μας στερεά πάνω στο βράχο του αναλλοίωτου λόγου του Θεού. Είμαστε έτοιμοι να

υπερασπιστούμε ακλόνητοι τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού·

Πριν από τη σταύρωσή Του ο Σωτήρας εξήγησε στους μαθητές Του ότι έμελλε να σταυρωθεί και πάλι να αναστηθεί από τον τάφο και άγγελοι παραβρίσκονταν σιμά τους για να χαράξουν βαθιά τα λόγια Του εκείνα στο νού και στην καρδιά τους. Οι μαθητές όμως, αποβλέποντας στην άμεση απαλλαγή από το Ρωμαϊκό ζυγό, δεν μπορούσαν να ανεχθούν τη σκέψη ότι Εκείνος στον οποίο είχαν στηρίξει όλες τους τις ελπίδες θα έπρεπε να υποστεί ένα τέτοιο εξευτελιστικό θάνατο. Τα λόγια που είχαν ανάγκη να θυμούνται περισσότερο, είχαν εξαφανιστεί από το νού τους· ώστε όταν έφθασε η ώρα της δοκιμασίας τους βρήκε τελείως ανέτοιμους. Με το θάνατο του Ιησού οι ελπίδες τους κατέρρευσαν, σαν να μη τους είχε ο Κύριος προειδοποιήσει καθόλου. Στον προφητικό λόγο το μέλλον σκιαγραφείται σήμερα μπροστά μας με την ίδια γλαφυρότητα, όπως το είχε σκιαγραφήσει τότε στους μαθητές με τα λόγια Του ο Χριστός. Τα γεγονότα τα αναφερόμενα στο τέλος της περιόδου της δοκιμασίας και στο έργο της προετοιμασίας για τον καιρό της θλίψης, περιγράφονται με κάθε σαφήνεια. Και όμως πλήθη ανθρώπων αγνοούν τις σημαντικές αυτές αλήθειες σαν να μη είχαν ποτέ αποκαλυφθεί. Ο Σατανάς караδοκει να εξουθενώσει κάθε εντύπωση που θα μπορούσε να τους κάνει «σοφούς προς σωτηριάν» και έτσι ο καιρός της θλίψης θα τους βρει ανέτοιμους.

Όταν ο Θεός στέλνει στον κόσμο τέτοιες βαρυσήμαντες προειδοποιήσεις οι οποίες παρουσιάζονται να μεταδίδονται από αγίους αγγέλους που πετούν στο μεσουράνημα, έχει την αξίωση όπως η κάθε λογική ύπαρξη αποδώσει τη δέουσα προσοχή σ' αυτές. Οι τρομερές τιμωρίες που αγγέλλονται εναντίον όσων προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του (Αποκ. 14:9-11), θα έπρεπε να παρακινήσουν τον καθένα σε μια προσεκτική μελέτη των προφητειών, ώστε να γνωρίσουν τι είναι το χάραγμα του θηρίου και με ποιόν τρόπο θα μπορέσουν να το αποφύγουν. Οι μάζες όμως του λαού προτιμούν να κλείνουν τα αυτιά στην αλήθεια και εκτρέπονται στους μύθους. Αναφερόμενος στην επικρατούσα κατάσταση των εσχάτων ημερών, ο απόστολος Παύλος λέγει: «Θέλει ελθεί καιρός ότε δεν θέλουσιν υποφέρει την υγιαίνουσαν διδασκαλίαν.» (Β' Τιμ. 4:3.) Αυτός ο καιρός έφθασε ήδη. Οι περισσότεροι αποστρέφονται τις βιβλικές αλήθειες επειδή έρχονται σε σύγκρουση με τις επιθυ-

μίες της αμαρτωλής κοσμικής καρδιάς· και ο Σατανάς τους εφοδιάζει με τις χίμαιρες που αγαπούν.

Αλλά ο Θεός θα έχει ένα λαό στη γη ο οποίος θα υπερασπίζεται τη Γραφή και μόνο τη Γραφή σαν γνώμονα κάθε διδασκαλίας και βάση κάθε μεταρρύθμισης. Ούτε οι γνώμες των σοφών, ούτε τα συμπεράσματα των επιστημόνων, ούτε τα σύμβολα ή οι αποφάσεις των εκκλησιαστικών συνόδων—πολυάριθμες και ασύμφωνες και αυτές σαν τις εκκλησίες που εκπροσωπούν—ούτε η φωνή της πλειοψηφίας, ούτε ένα, ούτε όλα τους μαζί αυτά θα μπορούσαν ποτέ να εκληφθούν σαν απόδειξη για την αποδοχή ή την απόρριψη οποιοσδήποτε θρησκευτικής πεποίθησης. Πριν παραδεχθούμε οποιαδήποτε διδασκαλία ή εντολή, πρέπει να ζητήσουμε να βρούμε αν αυτές στηρίζονται στον απλό γνώμονα του «Ούτω λέγει Κύριος.»

Ο Σατανάς προσπαθεί διαρκώς να καταστήσει επίκεντρο της προσοχής τον άνθρωπο αντί για το Θεό. Κάνει τους ανθρώπους να στρέφονται για καθοδήγηση στους επισκόπους, στους ιεροκλήρυκες, στους καθηγητές της θεολογίας αντί να ερευνούν τις Γραφές για να πληροφορηθούν οι ίδιοι ποιο είναι το καθήκον τους. Κατόπιν, ασκώντας τον έλεγχο του πάνω στα πνεύματα των ποιμαντορικών αυτών στελεχών, είναι ικανός να επηρεάσει τα πλήθη κατά βούληση.

Όταν ο Χριστός ήρθε να κηρύξει τα λόγια της ζωής, οι κοινοί άνθρωποι Τον άκουγαν με προθυμία. Πολλοί επίσης από τους ιερείς και άρχοντες πίστεψαν σ' Αυτόν. Ο αρχηγός του εκκλησιαστικού σώματος όμως και οι επίσημοι εκπρόσωποι του έθνους ήταν αποφασισμένοι να κατακρίνουν και να απορρίψουν τη διδασκαλία Του. Αν και όλες οι προσπάθειες τους να προβάλουν κατηγορίες εναντίον Του απέτυχαν, αν και αδύνατο να μη έχουν αναγνωρίσει την επίδραση της θείκης δύναμης που συνόδευε τα λόγια Του, αφέθηκαν μολαταύτα να κυριευτούν από την προκατάληψη. Απέρριψαν την περίτρανη απόδειξη της Μεσσιανικής Του ιδιότητας, μη τυχόν και αναγκαστούν να γίνουν μαθητές Του. Οι αντίπαλοι αυτοί του Ιησού ήταν άνθρωποι τους οποίους ο λαός είχε διδαχθεί να σέβεται από βρεφική ακόμη ηλικία και μπροστά στην υπεροχή των οποίων είχε συνηθίσει να υποκλίνεται ανεπιφύλακτα. «Πως είναι δυνατόν,»

[663]

[664]

διερωτάτο ο κόσμος, «οι αρχηγοί μας και οι σπουδασμένοι γραμματείς μας να μη πιστεύουν στον Ιησού· Αν αυτός ήταν ο Χριστός δεν θα Τον πίστευαν οι καθιερωμένοι αυτοί άνθρωποι.» Ήταν η επιρρο-

ή τέτοιων δασκάλων που εξώθησε το Ιουδαϊκό έθνος να απορρίψει το Λυτρωτή του.

Το ίδιο πνεύμα που υποκινούσε τους ιερείς και άρχοντες εκείνους του λαού εξακολουθεί να εκδηλώνεται ακόμη από πολλούς οι οποίοι προσποιούνται μεγάλη θεοσέβεια. Αρνούμενοι να ασχοληθούν με την έρευνα των Γραφών για να ανακαλύψουν τις αλήθειες που αφορούν την εποχή μας, αναφέρονται στο μεγάλο ρεύμα των οπαδών τους, στον πλούτο και στη δημοτικότητά τους, και βλέπουν περιφρονητικά τους υποστηρικτές της αλήθειας σαν ολιγάριθμους, πτωχούς και καταφρονεμένους, με μία πίστη που τους κάνει να ξεχωρίζουν από τον υπόλοιπο κόσμο.

Ο Χριστός το πρόβλεψε ότι η παράνομη οικειοποίηση της εξουσίας που ασκούσαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι δεν επρόκειτο να σταματήσει με τη διασπορά του Εβραϊκού λαού. Με προφητική διορατικότητα έβλεπε τα αποτελέσματα της κατάχρησης της ανθρώπινης εξουσίας για να επιβληθεί στη συνείδηση του κόσμου—μία κατάσταση που αποδείχθηκε πραγματική πληγή στη μακραίωνη ζωή της εκκλησίας. Τα φοβερά εκείνα επικριτικά Του λόγια εναντίον των γραμματέων και Φαρισαίων, καθώς και οι προειδοποιητικές παραινέσεις Του στο λαό να πάψει να ακολουθεί τους τυφλούς αρχηγούς του, έχουν καταχωρηθεί για τη νουθεσία των επερχόμενων γενεών.

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία επιφυλάσσει στον κλήρο το δικαίωμα να ερμηνεύει τις Γραφές. Με τη δικαιολογία ότι μόνο οι ιερωμένοι είναι σε θέση να εξηγούν το λόγο του Θεού, τον στέρησαν από τους λαϊκούς. Αν και η Μεταρρύθμιση έθεσε τη Γραφή στη διάθεση του καθενός, μολαταύτα, η ίδια δικαιολογία που μεταχειρίζεται η Ρώμη, χρησιμοποιείται και από πολλούς μέσα στις Διαμαρτυρούμενες Εκκλησίες προκειμένου να ερευνήσουν τη Βίβλο καθέννας για τον εαυτό του. Οι άνθρωποι διδάσκονται ότι πρέπει να παραδέχονται τις διδασκαλίες της έτσι ακριβώς όπως τις ερμηνεύει η εκκλησία. Όπως είναι επόμενο, χιλιάδες πιστών δεν τολμούν να παραδεχθούν απολύτως τίποτε, άσχετα πόσο αναντίρρητη είναι η Γραφική εκδοχή, αν αυτό αντίκειται στο σύμβολο της πίστης τους ή στα αναγνωρισμένα από την εκκλησία τους δόγματα.

[665]

Παρ' όλες τις νουθεσίες της Βίβλου κατά των ψευτοδιδασκάλων, πολλοί με τον τρόπο αυτόν αποφασίζουν να εμπιστευτούν τη φρούρηση των ψυχών τους στα χέρια του κλήρου. Σε χιλιάδες α-

νέρχονται σήμερα οι Χριστιανοί οι οποίοι δεν μπορούν να στηρίζουν τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους σε κανένα άλλο λόγο εκτός από το ότι έτσι διδάχθηκαν από τους πνευματικούς αρχηγούς τους. Οι διδαχές του Σωτήρα τους περνούν σχεδόν απαρατήρητες, ενώ τα λόγια των ιεροκηρύκων τους κερδίζουν την απόλυτη εμπιστοσύνη τους. Είναι όμως οι ιεροκήρυκες αλάνθαστοι· Πως μπορούμε να εμπιστευτούμε τις ψυχές μας στην καθοδήγησή τους εκτός αν γνωρίζουμε από το λόγο του Θεού ότι αυτοί είναι οι φορείς του πραγματικού φωτός· Όσοι δεν έχουν το σθένος να στραφούν από την πατροπαράδοτη πορεία που ακολουθεί ο κόσμος, θα βαδίσουν ακολουθώντας τα ίχνη των πολυμαθών ανθρώπων. Απρόθυμοι να ερευνήσουν για λογαριασμό τους, δένονται απεγνωσμένα στον τροχό της πλάνης. Βλέπουν ότι η παρούσα αλήθεια εκτίθεται στη Γραφή με κάθε σαφήνεια και αναγνωρίζουν ότι η διακήρυξή της συνοδεύεται από τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Και όμως επιτρέπουν στην αντίσταση των κληρικών να τους αποστρέψει από το φως. Αν και με τη λογική και με τη συνείδηση έχουν πια πειστεί, οι παραπλανημένες αυτές ψυχές δεν τολμούν να σκεφθούν διαφορετικά από τον πνευματικό τους και θυσιάζουν την ατομική τους κρίση και τα αιώνια συμφέροντά τους πάνω στο βωμό της απείθειας, της υπερηφάνειας και της προκατάληψης των άλλων.

Ποικίλους τρόπους ανθρώπινης επιρροής μετέρχεται ο Σατανάς για να κρατήσει δεμένους τους αιχμαλώτους του. Χιλιάδες ψυχών τις κάνει δικές του σχετίζοντάς τες με τρυφερούς δεσμούς προς εκείνους που είναι οι εχθροί του σταυρού του Χριστού. Οποιαδήποτε τα αντικείμενα των δεσμών αυτών—είτε γονείς, είτε παιδιά, είτε σύζυγοι, είτε φίλοι—το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Οι εχθροί της αλήθειας ασκούν την επιρροή τους στο να ελέγχουν τη συνείδηση των άλλων που, εξαρτώμενοι απ' αυτούς, δεν έχουν ούτε το απαιτούμενο θάρρος, ούτε το πνεύμα της ανεξαρτησίας για να υπακούσουν στις υποδείξεις της δικής τους συνείδησης ως προς το καθήκον.

[666] Η αλήθεια και η δόξα του Θεού είναι αναπόσπαστες. Εφόσον η Γραφή έχει τεθεί στη διάθεσή μας, δεν μπορούμε ποτέ να τιμήσουμε το Θεό με πλανεμένες δοξασίες. Πολλοί ισχυρίζονται ότι δεν έχει σημασία τι πιστεύει κανείς, φθάνει η ζωή του να είναι εντάξει. Αλλά η ζωή του ανθρώπου διαμορφώνεται σύμφωνα με την πίστη του. Αν το φως και η αλήθεια βρίσκονται στη διάθεσή μας και αμελούμε

να επωφεληθούμε από το προνόμιο αυτό, στην παργματικότητα το απορρίπτουμε και προτιμούμε το σκότος παρά το φως.

«Υπάρχει οδός ήτις φαίνεται ορθή εις τον άνθρωπον, αλλά τα τέλη αυτής είναι θάνατος.» (Παρ. 16:25.) Η άγνοια δεν δικαιολογεί την πλάνη ούτε την αμαρτία στην περίπτωση όπου έχει παρουσιαστεί κάθε ευκαιρία για να γνωρίσει κανείς το θέλημα του Θεού. Στο ταξίδι του βίου του, ο άνθρωπος φθάνει κάποτε σ' ένα σταυροδρόμι όπου μια οδική πινακίδα δείχνει που οδηγεί ο κάθε δρόμος. Αν όμως αγνοώντας τις πληροφορίες της πινακίδας, ακολουθήσει το δρόμο που κατά την κρίση του φαίνεται να είναι ο σωστός, μπορεί μεν η απόφασή του να είναι παρά πάνω από καλοπροαίρετη, κατά πάσα πιθανότητα όμως δεν θα αργήσει να ανακαλύψει ότι πήρε λάθος το δρόμο.

Ο Θεός μας έχει χορηγήσει το λόγο Του για να εξοικειωθούμε με τις διδασκαλίες του και να γνωρίσομε ο καθένας μας τι ακριβώς Αυτός ζητάει από εμάς. Όταν ο νεαρός νομικός ήρθε στον Ιησού υποβάλλοντας την ερώτηση: «Τι πράξας θέλω κληρονομήσει ζωήν αιώνιον·» Ο Σωτήρας τον παρέπεμψε στις Γραφές λέγοντας: «Εν τω νόμω τι είναι γεγραμμένον· Πως αναγινώσχεις·» Η άγνοια δεν πρόκειται να δικαιολογήσει κανένα, ούτε νέο ούτε γέρο, ούτε να τον απαλλάξει από την αναπόφευκτη τιμωρία της παράβασης του θείκου νόμου. Επειδή ο καθένας έχει στα χέρια του ένα πιστό αντίγραφο αυτού του νόμου, των αρχών του και των αξιώσεών του. Οι καλές προθέσεις δεν είναι αρκετές. Δεν αρκεί να κάνει ο άνθρωπος αυτό που ο ίδιος θεωρεί σωστό, ή αυτό που ο πνευματικός καθοδηγητής του παρουσιάζει για σωστό. Εδώ διακυβεύεται η σωτηρία της ψυχής του και έχει την υποχρέωση να ερευνήσει τις Γραφές για λογαριασμό του. Όσο σίγουρος και αν είναι για τις πεποιθήσεις του, όση εμπιστοσύνη και αν έχει στις γνώσεις του πνευματικού του, δεν μπορεί να βασιστεί σ' αυτά. Έχει στη διάθεσή του τον οδικό χάρτη όπου το κάθε σημείο της διαδρομής προς τον ουρανό είναι καταχωρημένο με λεπτομέρεια και δεν του χρειάζεται να στηρίζεται σε εικασίες.

Το πρώτιστο και ύψιστο καθήκον κάθε λογικού ανθρώπου είναι να μάθει από τις Γραφές τι είναι αλήθεια ώστε να την ακολουθήσει, ενθαρρύνοντας και άλλους να μιμηθούν το παράδειγμά του. Καθημερινά θα πρέπει να μελετούμε τη Βίβλο με επιμέλεια, εμβαθύνοντας προσεκτικά στην κάθε σκέψη και συγκρίνοντας τα διάφορα εδάφια

[667]

μεταξύ τους. Με τη βοήθεια του Θεού, οφείλουμε να μορφώσουμε γνώμη εμείς οι ίδιοι, αφού εμείς οι ίδιοι είμαστε υπόλογοι στο Θεό για τον εαυτό μας.

Οι πιο αληθοφανείς εκδοχές της Βίβλου έχουν περιπλεχτεί μέσα στη σκιά και στην αμφιβολία από ανθρώπους εγγραμμάτους οι οποίοι με τη δικαιολογία της πολυμάθειας διδάσκουν ότι υπάρχουν στη Γραφή μυστικές, απόρρητες πνευματικές έννοιες που η χρησιμοποιούμενη γλώσσα τις καθιστά ακατανόητες. Αυτοί είναι οι ψευτοδιδάσκαλοι. Σ' αυτή την κατηγορία των ανθρώπων απευθύνονταν ο Χριστός όταν είπε: «Πλανάσθε μη γνωρίζοντες τας Γραφάς μηδέ την δύναμην του Θεού.» (Μάρκ. 12:24.) Η γλώσσα της Βίβλου πρέπει να ερμηνεύεται με την πιο ευνόητη σημασία της, εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες όπου χρησιμοποιούνται σύμβολα ή παραστάσεις. Ο Χριστός έδωσε την υπόσχεση: «Εάν τις θέλη να κάμη το θέλημα Αυτού, θέλει γνωρίσει περί της διδαχής.» (Ιωάν. 7:17.) Αν ήθελαν μόνο οι άνθρωποι να δεχθούν τη Βίβλο όπως είναι γραμμένη, αν δεν επενέβαιναν οι ψευτοδιδάσκαλοι για να παραπλανούν και να συγχέουν τα πνεύματά τους, θα επιτελείτο ένα τέτοιο έργο στη γη που θα χαροποιούσε τους αγγέλους και θα οδηγούσε στην ποίμνη του Χριστού χιλιάδες πρόβατα χαμένα τώρα μέσα στην πλάνη.

Θα έπρεπε να ενασκήσουμε όλες μας τις πνευματικές δυνάμεις στη μελέτη των Γραφών και να καταπονήσουμε την αντίληψη ώστε να συλλάβει κατά το ανθρώπινο δυνατό τη βαθυστόχαστη έννοια των θεϊκών πραγμάτων. Παράλληλα όμως, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι το γνήσιο πνεύμα του μαθητευομένου είναι η ευπείθεια και η υπακοή του μικρού παιδιού. Οι δυσκολίες της Γραφής δεν αντιμετωπίζονται ποτέ με τις ίδιες μεθόδους που χρησιμοποιούνται για την επίλυση φιλοσοφικών προβλημάτων. Δεν πρέπει να επιδοθούμε στη μελέτη της Βίβλου με την αυτοπεποίθηση η οποία συχνά χαρακτηρίζει αυτούς που ασχολούνται στον τομέα της επιστήμης, αλλά μόνο με προσευχή, με ταπεινή εξάρτηση από το Θεό και με ειλικρινή επιθυμία να γνωρίσουμε το θέλημά Του. Οφείλουμε να πλησιάσουμε με πνεύμα ταπεινοφροσύνης και επιδεκτικότητας για μάθηση ώστε να αποκτήσουμε τη γνώση από Εκείνον του οποίου το όνομά είναι ο ΩΝ. Διαφορετικά, πονηροί άγγελοι θα σκοτίσουν τη σκέψη μας και θα σκληρύνουν την καρδιά μας σε τέτοιο σημείο ώστε η αλήθεια να μη μας κάνει καμιά εντύπωση.

Πολλές γραφικές περικοπές τις οποίες οι πολύξεροι αποκαλούν μυστηριώδεις ή υποσκελίζουν για ασήμαντες, είναι γεμάτες νουθεσία και παρηγοριά για όσους μαθητεύουν στο σχολείο του Χριστού. Μία αιτία για την οποία πολλοί θεολόγοι δεν είναι καλύτερα καταρτισμένοι στο λόγο του Θεού είναι ότι κλείνουν τα μάτια στις αλήθειες που δεν επιθυμούν να εφαρμόσουν. Η κατανόηση της βιβλικής αλήθειας δεν εξαρτάται τόσο από τη μεγάλη αντίληψη για την έρευνά της, όσο από την ειλικρινή πρόθεση και από την ακατάβλητη επιθυμία για τη δικαιοσύνη.

Ποτέ δεν πρέπει να μελετάται η Γραφή χωρίς προσευχή. Μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας κάνει να αισθανθούμε τη σπουδαιότητα των ευκολονόητων σημείων και να μας αποτρέψει από τη ματαιοπονία να καταπιαστούμε με δυσεξήγητες φάσεις της αλήθειας. Στους αγγέλους του Θεού έχει ανατεθεί το καθήκον να προδιαθέτουν την καρδιά ώστε να κατανοεί το λόγο Του με τρόπο που να μας γοητεύει με την ομορφιά του, να μας παραινεί με τα μηνύματά του και να μας εμπυχώνει και ενισχύει με τις υποσχέσεις Του. Το αίτημα του Ψαλμωδού πρέπει να γίνει και δικό μας αίτημα: «Άνοιξον τους οφθαλμούς μου, και θέλω βλέπει τα θαυμάσια τα εκ του νόμου Σου.» (Ψαλμ. 119:18.) Αν πολλές φορές οι πειρασμοί φαίνονται ακατανίκητοι, αυτό οφείλεται στην παραμέληση της προσευχής και της μελέτης της Βίβλου, ώστε ο πειραζόμενος δεν μπορεί να θυμηθεί εύκολα τις υποσχέσεις του Θεού και να αντιμετωπίσει το Σατανά με τα όπλα της Γραφής. Αλλά οι άγγελοι του Θεού περιστοιχίζουν όσους προθυμοποιούνται να διδαχθούν τα πνευματικά. Και σε μια ώρα ανάγκης θα τους υπενθυμίσουν εκείνα ακριβώς τα σημεία της αλήθειας που τους χρειάζονται. Έτσι «όταν ο εχθρός επέλθη ως ποταμός, το Πνεύμα του Κυρίου θέλει υψώσει σημαίαν εναντίον αυτού.» (Ης.59:19.)

Ο Ιησούς υποσχέθηκε στους μαθητές Του. «Ο δε Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιον, το οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί Μου, Εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα, και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον πρός εσάς.» (Ιωάν. 14:26.) Αλλά οι διδασκαλίες του Χριστού πρέπει να έχουν αποταμιευτεί από πριν στην καρδιά για να μπορέσει το Πνεύμα του Θεού να μας τις υπενθυμίσει την ώρα του κινδύνου. «Εν τη καρδιά μου εφύλαξα τα λόγια Σου,» έλεγε ο Δαβίδ, «δια να μη αμαρτάνω εις Σε.» (Ψαλμ. 119:11.)

Όλοι όσοι νοιάζονται για τα αιώνια συμφέροντά τους, θα πρέπει να λάβουν τα μέτρα τους κατά της εισβολής του σκεπτικισμού. Και αυτοί ακόμη που θεωρούνται οι στύλοι της αλήθειας θα υποστούν την επίθεσή του. Είναι αδύνατο να μείνει κανείς ανέπαφος από τους σαρκασμούς, τις σοφιστείες και από τις ύπουλες και ολέθριες διδασκαλίες της σύγχρονης απιστίας. Ο Σατανάς προσαρμόζει τους πειρασμούς του προς όλες τις κοινωνικές τάξεις. Στους ακαλλιέργητους εξακοντίζει σαρκαστικά και χονδροειδή αστεία, ενώ στους μορφωμένους απευθύνεται με επιστημονικές αντιρρήσεις και φιλοσοφικές σκέψεις- αλλά οι πειρασμοί είναι το ίδιο υπολογισμένοι για να προκαλέσουν τη δυσπιστία ή την περιφρόνηση για τη Γραφή. Ακόμη και οι νέοι, με την ελάχιστη πείρα τους τολμούν να κάνουν υπαινιγμούς, αμφισβητώντας τις θεμελιώδεις αρχές του Χριστιανισμού. Όσο επιφανειακή και αν φαίνεται η νεανική απιστία, ασκεί όμως και αυτή την επιρροή της. Πολλοί παρασύρονται κατ' αυτόν τον τρόπο να χλευάζουν το πνεύμα της χάρης. (Εβρ. 10:29.) Πολλών η ζωή, ενώ προορίζονταν για τη δόξα του Θεού και το καλό της ανθρωπότητας, φθίνει μέσα στις μολυσματικές αναθυμιάσεις της απιστίας. Όλοι όσοι βασίζονται στα υπεροπτικά συμπεράσματα της ανθρώπινης λογικής και πιστεύουν ότι είναι σε θέση να ερμηνεύσουν τα θεϊκά μυστήρια και να βρουν την αλήθεια χωρίς να βοηθούνται από τη σοφία του Θεού, έχουν μπλεχτεί στα δίχτυα του Σατανά.

Ζούμε στη σοβαρότερη περίοδο της ιστορίας του κόσμου. Η τύχη του αμέτρητου πλήθους των θνητών θα έχει σε λίγο κριθεί. Η ατομική μελλοντική ευημερία μας, καθώς και η σωτηρία άλλων ψυχών εξαρτάται από την τωρινή πορεία που ακολουθούμε. Μας χρειάζεται η καθοδήγηση του Πνεύματος της αλήθειας, κάθε οπαδός του Χριστού πρέπει να υποβάλει αυτό το σοβαρό ερώτημα «Κύριε τι θέλεις να κάμω.» Είναι ανάγκη να ταπεινωθούμε ενώπιον του Κυρίου με νηστεία και προσευχή και να τρέφουμε το νού μας με τα νάματα του λόγου Του, ιδιαίτερα με τις σκηνές της κρίσης του Θεού. Τώρα είναι καιρός να επιδιώξουμε να αποκτήσουμε μια βαθιά, ζώσα εμπειρία για τα πνευματικά. Δεν έχουμε ούτε στιγμή να χάσουμε. Γεγονότα ζωτικής σημασίας εξελίσσονται γύρω μας. Βρισκόμαστε πάνω στο γητεμένο έδαφος του Σατανά Μη κοιμάστε, σείς οι φρουροί του Θεού. Ο εχθρός караδοκεί από όλες τις μεριές,

[670]

έτοιμος κάθε στιγμή,—μόλις σας βρει χαλαρούς ή νυσταγμένους— να πηδήσει καταπάνω σας και να σας καταστήσει λεία του.

Πολλοί ζουν με μια ψευδαίσθηση για την πραγματική τους κατάσταση έναντι του Θεού. Νοιώθουν ικανοποιημένοι που δεν βαρύνονται με ορισμένες αδικοπραγίες στη ζωή τους. Δεν υπολογίζουν όμως όλες τις καλές και ευγενικές αλλά παραμελημένες από μέρους τους πράξεις, για τις οποίες θα τους ζητήσει μια μέρα λόγω ο Θεός. Δεν αρκεί να είναι δένδρα στον κήπο του Θεού. Πρέπει να ανταποκρίνονται στις προσδοκίες Του παράγοντας καρπούς. Θεωρούνται υπεύθυνοι για όλο το παραμελημένο καλό που περίμενε να έχουν επιτελέσει με την ενίσχυση της χάρης Του. Στα βιβλία του ουρανού καταχωρούνται σαν χαραμιστές του εδάφους. Αλλά η κατάσταση των ανθρώπων αυτών δεν είναι εντελώς απελπιστική. Η μακρόθυμη καρδιά της Αγάπης εξακολουθεί να εκλιπαρεί αυτούς που καταφρόνησαν το έλεος του Θεού και καταχράσθηκαν τη χάρη Του. «Δια τούτο λέγει, Σηκώθητι ο κοιμώμενος, και ανάστηθι εκ των νεκρών και θέλει σε φωτίσει ο Χριστός. Προσέχετε λοιπόν πως να περιπατήτε ακριβώς ... εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, διότι αι ημέραι είναι πονηραί.» (Εφες. 5:14-16.)

Όταν έρθει ο καιρός της δοκιμασίας θα φανούν αυτοί που είχαν κάνει οδηγό της ζωής τους το λόγο του Θεού. Το καλοκαίρι η διαφορά ανάμεσα στα αειθαλή και στα άλλα δένδρα είναι ανεπαίσθητη. Σαν ξεσπάσουν όμως τα παγερά ξεροβόρια του χειμώνα, τα αειθαλή μένουν αμετάβλητα, ενώ τα υπόλοιπα δένδρα γυμνώνονται από το φύλλωμά τους. Έτσι και οι κατ' όνομα μόνο θρησκευόμενοι μπορεί να μη διακρίνονται τώρα από τους γνήσιους Χριστιανούς. Πλησιάζει όμως ο καιρός που θα φανεί η διαφορά. Μόλις ξεσηκωθεί η αντίσταση, μόλις ξανακυριαρχήσει ο φανατισμός και η αδιαλλαξία και έρθουν οι διωγμοί, τότε οι χλιαροί και οι υποκρινόμενοι θα κλονιστούν και θα εγκαταλείψουν την πίστη. Οι πραγματικοί όμως Χριστιανοί θα μείνουν στερεοί σαν βράχος, με μεγαλύτερη ακόμη πίστη και σθεναρότερη ελπίδα από ότι όταν όλα πήγαιναν καλά.

Ο Ψαλμωδός λέγει: «Τα μαρτύριά Σου είναι η μελέτη μου.» «Εκ των εντολών Σου έγειαυα συνετός· δια τούτο εμίσησα πάσαν οδόν ψεύδους.» (Ψαλμ. 119:99,104.)

«Μακάριος ο άνθρωπος όστις εύρηκε σοφίαν.» (Παρ 3:13.) «Διότι θέλει είσθαι ως δένδρον πεφυτευμένον πλησίον των υδάτων το οποίον εξαπλώνει τας ρίζας αυτού πλησίον του ποταμού, και δεν

[671]

θέλει ιδεί όταν έρχηται το καύμα, αλλά το φύλλον αυτού θέλει θάλ-
λει· και δεν θέλει μεριμνήσει εν τω έτει της ανομβρίας, ουδέ θέλει
παύσει από του να κάμη καρπόν.» (Ιερ 17:8.)

Κεφάλαιο 38: Η τελευταία προειδοποίηση

[672]

[673]

«Και μετά ταύτα είδον άγγελον καταβαίνοντα εκ του ουρανού, όστις είχεν εξουσίαν μεγάλην· και η γη εφωτίσθη εκ της δόξης αυτού. Και έκραξε δυνατά μετά φωνής μεγάλης λέγων. Έπεσεν, έπεσε, Βαβυλών η μεγάλη και έγινε κατοικητήριον δαιμόνων, και φυλακή παντός πνεύματος ακαθάρτου και μισητού.» «Και ήκουσα άλλην φωνήν εκ του ουρανού λέγουσαν. εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός Μου, δια να μη συγκοινωνήσητε εις τας αμαρτίας αυτής, και να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής.» (ΑΠΟΚ 18:1-2,4.)

Το γραφικό αυτό κείμενο αναφέρεται στην εποχή όπου η αγγελία της πτώσης της Βαβυλώνας η οποία διακηρύχθηκε από το δεύτερο άγγελο του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, θα επαναληφθεί με μία πρόσθετη πληροφορία: τις διαφθορές που έχουν εισχωρήσει στις διάφορες οργανώσεις οι οποίες αποτελούν τη Βαβυλώνα, αφότου το μήνυμα μεταδόθηκε για πρώτη φορά το καλοκαίρι του 1844. Εδώ περιγράφεται η τρομερή κατάσταση του θρησκευτικού κόσμου. Με την κάθε απόρριψη της αλήθειας, οι διάνοιες των ανθρώπων σκοτίζονται και οι καρδιές τους σκληρύνονται, ώσπου απολιθώνονται εντελώς από την αποθρασυμένη απιστία. Περιφρονώντας τις προειδοποιήσεις του Θεού, θα εξακολουθούν να καταπατούν την τετάρτη εντολή του Δεκαλόγου και θα καταλήξουν να καταδιώξουν εκείνους που την τηρούν αγία. Με αυτή την περιφρόνηση του λόγου του θεού και του λαού Του, ο Χριστός περιέρχεται στην αφάνεια. Καθώς οι διδαχές του πνευματισμού κατακτούν τις εκκλησίες, οι φραγμοί που συγκρατούν τα πάθη της καρδιάς εξαφανίζονται και η δήθεν θρησκευόμενη ζωή θα καταντήσει ένα πανωφόρι κάτω από το οποίο θα κρύβονται οι χαμερπέστερες παρανομίες. Η πίστη στις πνευματικές εκδηλώσεις ανοίγει το δρόμο για τη δράση των απατηλών πνευμάτων και των σατανικών διδασκαλιών και τότε οι εκκλησίες θα υποστούν την επιρροή των πονηρών αγγέλων.

Την εποχή της εκπλήρωσης της προφητείας αυτής αναφέρεται σχετικά με τη Βαβυλώνα ότι «αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του

[674]

ουρανού, και ενεθυμήθη ο Θεός τα αδικήματα αυτής.» (Αποκ. 18:5.) Ξεπέρασε τα όρια της αντοχής της και η καταστροφή είναι έτοιμη να ξεσπάσει επάνω της. Ακόμη όμως ο Θεός έχει λαό μέσα στη Βαβυλώνα. Και πριν την επισκεφτεί με την τιμωρή κρίση Του, στους πιστούς εκείνους δίνεται η κλήση να βγουν έξω από αυτήν για να μη γίνουν συνένοχοι στις αμαρτίες της και συμμετοχοί στις πληγές της. Αυτό ακριβώς συμβολίζει ο άγγελος που κατεβαίνει από τον ουρανό και φωτίζει τη γη με τη δόξα του, γνωστοποιώντας με δυνατή φωνή τις αμαρτίες της Βαβυλώνας. Παράλληλα με την αγγελία αυτή δίνεται η κλήση: «Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός Μου.» Οι ανακοινώσεις αυτές, από κοινού με την αγγελία του τρίτου αγγέλου, αποτελούν την τελευταία προειδοποίηση που θα δοθεί στους κατοίκους της γης.

Ο κόσμος θα έρθει αντιμέτωπος με ένα τρομακτικό δίλημμα. Τα κράτη της γης, συσπειρωμένα στον αγώνα τους κατά των εντολών του Θεού, θα εκδώσουν ένα διάταγμα που να εξαναγκάζει «πάντας, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους πλουσίους και τους πτωχούς, και τους ελευθέρους και τους δούλους,» (Αποκ. 13:16,) να συμμορφωθούν με τα εκκλησιαστικά έθιμα τιμώντας την κίβδηλη ημέρα της ανάπαυσης. Όλοι όσοι αρνούνται να συμβιβαστούν θα υποστούν ποινικές κυρώσεις και τελικά θα ανακηρυχθεί ότι είναι άξιοι της ποινής του θανάτου. Από το άλλο μέρος, ο νόμος του Θεού ο οποίος συμπεριλαμβάνει την πραγματική ημέρα ανάπαυσης του Δημιουργού, απαιτεί την υπακοή και απειλεί με τη θείκη οργή όλους όσους παραβαίνουν τα διατάγματά του.

Έτσι καθαρά όπως τίθεται τώρα το ζήτημα, οποιοσδήποτε αποφασίζει να παραβεί το νόμο του Θεού προκειμένου να υπακούσει σε ένα ανθρώπινο διάταγμα, δέχεται το χάραγμα του θηρίου. Δέχεται το σημείο της υποταγής στη δύναμη την οποία προτιμάει να υπακούσει αντί για το Θεό. Ο ουρανός στέλνει την προειδοποίηση: «Όστις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτού και λαμβάνει χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή επί της χειρός αυτού, και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού, του κεκερασμένου ακράτου εν τω ποτηρίω της οργής Αυτού.» (ΑΠΟΚ. 14:9-10.)

[675] Κανένας όμως δεν πρόκειται να υποστεί την οργή του Θεού πριν να παρουσιαστεί η αλήθεια στη σκέψη του και στη συνείδησή του και να έχει απορριφθεί. Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι ποτέ δεν είχαν την ευκαιρία να ακούσουν τις ιδιαίτερες αλήθειες που αφορούν

την εποχή μας. Η υποχρέωση του ανθρώπου έναντι της τετάρτης εντολής δεν τους παρουσιάστηκε ποτέ με το πραγματικό της φως. Εκείνος ο οποίος γνωρίζει την κάθε καρδιά και εξετάζει το κάθε κίνητρο δεν θα επιτρέψει ποτέ σε όποιον πονεί να γνωρίσει την αλήθεια, να πλανηθεί ως προς τα ζητήματα τα αφορώντα τη διαμάχη. Το διάταγμα δεν πρόκειται να επιβληθεί στους ανθρώπους στα τυφλά. Ο καθένας θα έχει δεχθεί αρκετό φως ώστε να είναι σε θέση να πάρει μια λογική απόφαση.

Το Σάββατο θα αποβεί το μεγάλο κριτήριο της πιστότητας του καθενός, επειδή αυτό ιδιαίτερα κατάντησε σημείο αντιλεγόμενο της αλήθειας. Όταν οι άνθρωποι υποβληθούν στην ύστατη αυτή σφιγμομετρική δοκιμή, τότε θα χαραχτεί καθαρά η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε αυτούς που υπηρετούν το Θεό και σε αυτούς που δεν Τον υπηρετούν. Ενώ από το ένα μέρος η τήρηση του επίπλαστου Σαββάτου σύμφωνα με τα κρατικά θεσπίσματα και αντίθετα προς την τετάρτη εντολή, αποτελεί ομολογία υποταγής σε μία δύναμη αντιμαχόμενη προς το Θεό, η τήρηση από το άλλο μέρος του πραγματικού Σαββάτου, σύμφωνα με τις υπαγορεύσεις του θείκου νόμου, είναι μία ένδειξη αφοσίωσης προς το Δημιουργό. Ενώ η μία τάξη ανθρώπων με το να υποτάσσεται στις κοσμικές εξουσίες λαβαίνει το χάραγμα του θηρίου, η άλλη τάξη, προτιμώντας να δείξει αφοσίωση προς τη θείκη εξουσία, δέχεται τη σφραγίδα του Θεού.

Μέχρι τώρα εκείνοι που εξέθεταν τις αλήθειες του τρίτου αγγέλου είχαν συχνά αποκληθεί διαδοσίες ανησυχαστικών ειδήσεων. Οι προρρήσεις τους ότι η θρησκευτική αδιαλλαξία έμελλε να κυριαρχήσει στις Ηνωμένες Πολιτείες, ότι κράτος και εκκλησία θα γίνονταν ένα προκειμένου να καταδιώξουν τους τηρητές των εντολών του Θεού, χαρακτηρίζονταν παράλογες και αβάσιμες. Οι άνθρωποι υποστήριζαν με μεγάλη βεβαιότητα ότι η χώρα αυτή δεν θα παρουσιάζετο ποτέ διαφορετική από ότι ανέκαθεν υπήρξε: η υπέρμαχος της θρησκευτικής ανεξαρτησίας. Καθώς όμως το θέμα της αναγκαστικής επιβολής της Κυριακής αργίας συζητείται εκτεταμένα, το επίμαχρον αμφισβητούμενο και αντιλεγόμενο αυτό γεγονός πλησιάζει και η αγγελία του τρίτου αγγέλου θα βρει τέτοια απήχηση που θα ήταν αδύνατο να έχει βρει προηγουμένως.

Σε κάθε αντιπροσωπευτική γενεά ο Θεός είχε τους απεσταλμένους Του εξουσιοδοτημένους να ψέγουν την αμαρτία τόσο μέσα στον κόσμο, όσο και μέσα στην εκκλησία. Οι άνθρω-

ποι όμως θέλουν να ακούν πράγματα ευχάριστα, ενώ την απλή, την καθαρή αλήθεια δεν τη δέχονται. Πολλοί μεταρρυθμιστές, εγκαινιάζοντας το έργο τους, ήταν αποφασισμένοι να δείξουν μεγάλη σύνεση καυτηριάζοντας τα έκτροπα της εκκλησίας και του κράτους. Πήγαιναν με την ελπίδα ότι το παράδειγμα της αγνής χριστιανικής ζωής θα μπορούσε να επαναφέρει τον κόσμο στις διδασκαλίες της Βίβλου. Το Πνεύμα όμως του Θεού επεσκέφθη και αυτούς όπως και τον Ηλία όταν τον παρακίνησε να ελέγξει την αμαρτωλή ζωή ενός ασεβή βασιλιά και ενός λαού αποστάτη. Τότε βρέθηκαν αναγκασμένοι να διακηρύξουν τις απλές Βιβλικές αλήθειες—τις διδασκαλίες που δίσταζαν προηγουμένως να εκθέσουν. Αισθάνονταν την παρόρμηση να γνωστοποιήσουν με ζήλο την αλήθεια, καθώς και τον κίνδυνο που απειλούσε τις ψυχές των ανθρώπων. Τότε μιλούσαν τα λόγια που τους ήθελε ο Κύριος να πουν χωρίς να φοβούνται για τις συνέπειες και αναγκαστικά οι άνθρωποι άκουγαν την προειδοποίηση.

Έτσι θα διαδοθεί και η αγγελία του τρίτου αγγέλου. Καθώς πλησιάζει η ώρα της διάδοσής της με τη μεγαλύτερη δυνατή έμφαση, ο Κύριος θα ενεργήσει με όργανα ταπεινά, καθοδηγώντας τη σκέψη αυτών που έχουν καθιερωθεί στην υπηρεσία Του. Η καταλληλότητα των εργατών Του θα εξαρτηθεί μάλλον από το ατομικό τους χρίσμα με το Πνεύμα το Άγιο, παρά από την εκπαίδευσή τους στα φιλολογικά ιδρύματα. Άνθρωποι πίστης και προσευχής, ωθούμενοι από μια ακατανίκητη έλξη και εξαγιασμένο ζήλο, θα εξαγγέλλουν τα λόγια που τους εμπιστεύεται ο Θεός. Οι αμαρτίες της Βαβυλώνας θα αποκαλυφθούν. Τα τρομερά αποτελέσματα της αναγκαστικής επιβολής των εκκλησιαστικών θεσπισμάτων με τη βοήθεια της πολιτικής εξουσίας, η εχθρική επέλαση του πνευματισμού, η κρυφή αλλά ραγδαία άνοδος της δύναμης του παπισμού—όλα θα ξεσκαπαστούν. Ο κόσμος θα ταραχθεί από τις σοβαρές αυτές προειδοποιήσεις. Χιλιάδες άνθρωποι θα δώσουν προσοχή στα λόγια αυτά, παρόμοια των οποίων δεν άκουσαν ποτέ προηγουμένως. Έκπληκτοι θα πληροφορηθούν ότι η Βαβυλώνα είναι η εκκλησία που ξέπεσε εξαιτίας της πλανημένης και αμαρτωλής στάσης της. εξαιτίας της από μέρους της απόρριψης της ουρανόπεμπτης αλήθειας. Καθώς οι άνθρωποι στρέφονται προς τους πνευματικούς ηγέτες τους με την ειλικρινή επιθυμία να πληροφορηθούν αν πραγματικά έτσι έχουν τα πράγματα, οι τελευταίοι αυτοί τους αποκρίνονται με μύθους και

[677]

προλέγουν ευχάριστο το μέλλον για να καθησυχάσουν την αφυπνισμένη τους συνείδηση. Επειδή όμως πολλοί, ανικανοποίητοι από την ανεπαρκή ανθρωπινή δικαιοδοσία, θα απαιτήσουν μια εξήγηση προερχομένη από το βιβλικό «Ούτω λέγει Κύριος,» τότε οι θρησκευτικοί αυτοί ποιμένες, σαν τους Φαρισαίους της παλιάς εποχής, εξοργισμένοι επειδή θα βλέπουν το κύρος τους να αμφισβητείται, θα στηλιτεύσουν την αγγελία ότι προέρχεται από το Σατανά και θα ξεσηκώσουν τα προς την αμαρτία ρέποντα πλήθη να διασύρουν και να καταδιώξουν αυτούς που τη διαδίδουν.

Καθώς το θέμα αυτό της διαμάχης θα επεκτείνεται σε νέους τομείς, επισύροντας την προσοχή των ανθρώπων προς τον ποδοπατούμενο λόγο του Θεού, ο Σατανάς θα εξάπτεται περισσότερο και η δύναμη που συνοδεύει την αγγελία θα εξοργίζει χειρότερα τους εναντίους. Υπεράνθρωπες σχεδόν προσπάθειες θα καταβληθούν από τον κλήρο για να εμποδίσουν το φως από του να φθάσει μέχρι το ποιμνιό τους. Θα αγωνιστούν με κάθε μέσο στη διάθεσή τους για να απαγορεύσουν τις συζητήσεις πάνω ς” αυτά τα βαρυσήμαντα θέματα. Η εκκλησία θα κάνει προσφυγή στον ισχυρό βραχίονα της πολιτικής δύναμης και στην ενέργεια αυτή, Καθολικοί και Διαμαρτυρόμενοι γίνονται ένα. Καθώς το κίνημα της αναγκαστικής επιβολής της Κυριακής αργίας καθίσταται πιο αποφασιστικό και τολμηρό, ποινικές κυρώσεις θα επιβληθούν στους τηρητές των εντολών του Θεού. Θα απειληθούν με πρόστιμο και με φυλάκιση. Σε ορισμένους θα προσφερθούν μεγάλες θέσεις, σε άλλους αμοιβές και προνόμια με τα οποία να δελεαστούν για να απαρνηθούν την πίστη τους. Η στερεότυπη απάντησή τους όμως είναι ίδια με εκείνη του Λουθήρου σε παρόμοιες περιστάσεις: «Αποδείξτε μας το λάθος μας μέσα από το λόγο του Θεού.» Όσοι εγκυβόλονται στα δικαστήρια, υπεραμύνονται την αλήθεια με τέτοιο θάρρος, ώστε μερικοί από τους ακροατές τους θα πάρουν την απόφαση να τηρήσουν όλες τις εντολές του Θεού. Μ” αυτό τον τρόπο το φως θα μεταδοθεί σε χιλιάδες οι οποίοι διαφορετικά δεν θα ήξεραν τίποτε από τις αλήθειες αυτές.

Η υπακοή στο λόγο του Θεού κατά τις υποδείξεις της συνείδησης θα χαρακτηριστεί σαν ανταρσία. Τυφλωμένοι από το Σατανά, οι γονείς θα φέρονται σκληρά και θα κακομεταχειρίζονται τα πιστά τους παιδιά. Ο κύριος ή η κυρία του σπιτιού θα καταπιέζουν τους υπηρέτες που θα τηρούν την εντολή του Θεού. Η αγάπη θα εκλείψει.

Παιδιά θα αποκληρωθούν και θα διωχτούν από το σπίτι. Τα λόγια του Παύλου θα εκπληρωθούν κατά λέξη: «Πάντες οι θέλοντες να ζώσιν ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού, θέλουσι διωχθεί.» (Β΄ Τιμ. 3:12.) Επειδή οι υποστηρικτές της αλήθειας θα αρνηθούν να τηρήσουν την Κυριακή αργία, μερικοί από αυτούς θα ριχτούν στη φυλακή, άλλοι θα εξοριστούν και άλλοι θα κακουχηθούν σαν νάταν σκλάβοι. Για την ανθρώπινη λογική, όλα αυτά μπορεί τώρα να φαίνονται απίθανα. Όταν όμως η αναχαιτιστική επιρροή του Πνεύματος του Θεού αποσυρθεί από τους ανθρώπους και περιέλθουν τότε αυτοί στον έλεγχο του Σατανά ο οποίος εχθρεύεται τα θεϊκά διατάγματα, τότε παράξενα γεγονότα θα εξελιχθούν. Η ανθρώπινη καρδιά μπορεί να σκληρυνθεί αφάνταστα όταν απομακρυνθεί από την αγάπη και το φόβο του Θεού.

Ενώ πλησιάζει η θύελλα, μία μεγάλη τάξη ανθρώπων οι οποίοι είχαν εκδηλωθεί θιασώτες της τριπλής αγγελίας, χωρίς όμως να έχουν υποστεί τον αγιασμό μέσο της υπακοής προς την αλήθεια, θα αποσιγήσουν και θα προσχωρήσουν στην αντίθετη παράταξη. Οι σχέσεις τους με τον κόσμο και η συμμόρφωσή τους με το πνεύμα του κόσμου τους έκανε να βλέπουν τα πράγματα σχεδόν κάτω από το ίδιο πρίσμα. Και όταν έρθει η δοκιμασία, είναι έτοιμοι να ταχθούν με την εύκολη, δημοφιλή πλευρά. Άνθρωποι προικισμένοι με χαρίσματα και με μελιστάλαχτη γλώσσα, άνθρωποι που άλλοτε ήταν ενθουσιώδεις οπαδοί της αλήθειας, θα χρησιμοποιήσουν τις δυνάμεις τους για να εξαπατήσουν και να παρασύρουν ψυχές. Θα αποδειχτούν οι πιο άσπονδοι εχθροί των πρώην αδελφών τους. Όταν οι τηρητές του Σαββάτου σέρνονται στα δικαστήρια για να λογοδοτήσουν για την πίστη τους, οι αποστάτες αυτοί αποβαίνουν οι αποδοτικότεροι πράκτορες του Σατανά στο να τους κατηγορήσουν και να τους διασύρουν με ψευδομαρτυρίες και προσβλητικούς υπαινιγμούς για να στρέψουν την οργή των δικαστών εναντίον τους.

Την ώρα αυτή του κατατρεγμού, η πίστη των δούλων του Κυρίου θα δοκιμαστεί. Μετέδωσαν την προειδοποίηση πιστά αποβλέποντας μόνο στο Θεό και στο λόγο Του. Ενεργώντας στις καρδιές τους, το Πνεύμα του Θεού τους ανάγκασε να μιλήσουν Υποκινούμενοι από ευλαβικό ζήλο και θεϊκό αυθορμητισμό ανέλαβαν την εκτέλεση των καθηκόντων τους χωρίς να υπολογίσουν τις συνέπειες που θα είχαν γι' αυτούς τα λόγια τους προς τους ανθρώπους. Ούτε τα επίγεια συμφέροντα τους λογάριασαν, ούτε

σκέφτηκαν να προστατεύσουν την υπόληψή τους ή και αυτή τη ζωή τους. Όταν όμως ξεσπάσει επάνω τους η θύελλα της αντίδρασης και των κατηγοριών μερικοί, αποκαμωμένοι από την καταθροσύνη, θα έρθουν στο σημείο να πουν: Αν μπορούσαμε να προβλέψουμε τις συνέπειες που θα είχαν τα λόγια μας, θα είχαμε σιωπήσει.» Περικυκλωμένοι από δυσκολίες, υφιστάμενοι τις άγριες επιθετικές διαθέσεις του Σατανά, βλέπουν ότι το έργο που ανέλαβαν μακριά απέχει από του να τελειώσει με τις δικές τους προσπάθειες και τον εαυτό τους απειλούμενο να εξοντωθεί. Χάνουν τον ενθουσιασμό που τους ενέπνεε μέχρι τότε. Ούτε όμως και μπορούν να γυρίσουν πίσω. Τότε, συναισθανόμενοι την απελπιστική τους κατάσταση, προστρέχουν στη δύναμη του Παντοδυνάμου. Θυμούνται ότι τα λόγια που μίλησαν δεν ήταν τα δικά τους αλλά Εκείνου που τους πρόσταξε να μεταδώσουν την προειδοποίηση. Ο Θεός είχε βάλει την αλήθεια στις καρδιές τους και δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά παρά να την εξαγγείλουν.

Τις ίδιες δοκιμασίες αντιμετώπισαν οι άνθρωποι του Θεού των περασμένων γενεών. Ο Ουίκλιφ, ο Χούς, ο Λούθηρος, ο Τύνδαλος, ο Μπάξτερ, ο Ουέσλεη, υποστήριζαν ότι κάθε διδαχή πρέπει να συγκρίνεται με τη Γραφή και αντιτάσσονταν σε κάθε τι που αυτή απαγόρευε. Εναντίον των ανθρώπων αυτών ξέσπασε άγριος διωγμός με αδυσώπητη μανία. Και όμως δεν έπαυσαν να διακηρύττουν την αλήθεια. Κάθε αντιπροσωπευτική περίοδος της εκκλησιαστικής ιστορίας χαρακτηρίζεται από την ανάπτυξη μιας ειδικής αλήθειας που ανταποκρίνεται στις εκάστοτε ανάγκες του λαού του Θεού. Κάθε τέτοια καινοφανής εκδοχή χρειάστηκε να περάσει ανάμεσα από το μίσος και τον ανταγωνισμό. Όσοι ευλογήθηκαν με τα ευεργετικά αποτελέσματα της υπέστησαν πειρασμούς και δοκιμασίες. Όταν ο Θεός στέλνει στον κόσμο μία ιδιαίτερη αλήθεια στον καιρό μιας έκτακτης ανάγκης, ποιος τολμάει να αρνηθεί να τη μεταδώσει; Διατάσσει τώρα τους δούλους Του να παρουσιάσουν στον κόσμο την τελευταία έκκληση της ευσπλαχνίας. Δεν μπορούν να σιγήσουν παρά μόνο με κίνδυνο της ψυχής τους. Οι απεσταλμένοι του Χριστού δεν έχουν να κάνουν τίποτε με τα αποτελέσματα. Οφείλουν μόνο να διεκπεραιώσουν το καθήκον τους, αφήνοντας τις συνέπειες στην πρόνοια του Θεού.

Ενώ η αντίδραση παίρνει τρομακτικές διαστάσεις, οι δούλοι του Θεού βρίσκονται και πάλι σε αμηχανία και διερωτώνται μήπως οι

ίδιοι προκάλεσαν την κρίση. Τόσο η συνείδησή τους όμως όσο και ο λόγος του Θεού, τους διαβεβαιούν ότι ενέργησαν όπως έπρεπε και, παρόλο ότι οι δοκιμασίες συνεχίζονται, αυτοί δέχονται την απαιτούμενη δύναμη για να τις υποστούν. Μπορεί ο αγώνας να έρχεται πλησιέστερα και να παρουσιάζεται σκληρότερος, αλλά το θάρρος και η πίστη τους δυναμώνουν ανάλογα με την παρουσιάζομενη ανάγκη. Η μαρτυρία τους είναι: «Εμείς δεν τολμούμε να παραποιήσουμε το λόγο του Θεού και να διχοτομήσουμε τον άγιο νόμο Του αποκαλώντας ένα τμήμα του σημαντικό και το άλλο ασήμαντο για να κερδίσουμε την εύνοια του κόσμου. Ο Θεός που λατρεύουμε είναι σε θέση να μας λυτρώσει. Ο Χριστός νίκησε τις δυνάμεις του κόσμου. Και εμείς θα φοβηθούμε ένα κόσμο ήδη ηττημένο.»

Ο διωγμός κάτω από τις ποικίλες μορφές του δεν είναι παρά η διαρκής εξέλιξη μιας ορισμένης αρχής που θα εξακολουθεί να υφίσταται όσο υφίσταται και ο Σατανάς και όσο ο Χριστιανισμός παραμένει ζωτική δύναμη. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να υπηρετήσει το Θεό χωρίς να προκαλέσει την εναντίον του επίθεση από μέρους των δυνάμεων του σκότους. Πονηροί άγγελοι θα του επιτίθενται, φοβούμενοι ότι με την επιρροή του αυτός τους αποσπά τη λεία τους μέσα από τα χέρια τους. Πονηροί άνθρωποι, ελεγχόμενοι από την υποδειγματική ζωή του, θα συνεργάζονται με αυτούς για να τον αποσπάσουν με δελεαστικές προτάσεις από το Θεό. Και όταν αυτά τα μέσα αποτύχουν, τότε γίνεται προσφυγή στην εξαναγκαστική δύναμη για την παραβίαση της συνείδησης.

Όσο όμως εξακολουθεί ο Ιησούς να μεσιτεύει στο ουράνιο αγιαστήριο για λογαριασμό του ανθρώπου, η αναχαιτιστική επίδραση του Αγίου Πνεύματος γίνεται αισθητή από τους κυβερνήτες και από το λαό. Μέχρι ένα ορισμένο σημείο η επίδραση αυτή εξωτερικεύεται με τη νομοθεσία του κάθε κράτους. Αν δεν υπήρχαν αυτοί οι νόμοι, η κατάσταση του κόσμου θα ήταν πολύ χειρότερη από ότι είναι τώρα. Αν και πολλοί από τους πολιτικούς έχουν μεταβληθεί σε ενεργούς πράκτορες του Σατανά, ο Θεός όμως έχει και Εκείνος τους πράκτορές Του ανάμεσα στα ηγετικά στελέχη του κράτους. Όταν ο εχθρός παρακινεί τους υποτελείς του να προτείνουν τη λήψη μέτρων για τη χόλωση του έργου του Θεού, κυβερνητικοί επίτροποι που διέπονται από το φόβο του Κυρίου, παροτρύνονται με στοιχεία ακαταμάχητα από τους αγίους αγγέλους να καταψηφίσουν παρόμοιες προτάσεις. Έτσι μία μειονότητα ανθρώπων θα αναχαιτίσει

[681]

[682]

το ορμητικό ρεύμα του κακού. Η αντίσταση των εχθρών της αλήθειας θα αναχαιτιστεί προκειμένου να διεκπεραιωθεί το έργο της αγγελίας του τρίτου αγγέλου. Όταν δοθεί η τελευταία προειδοποίηση, θα προσελκύσει την προσοχή των ηγετικών αυτών στελεχών μέσω των οποίων εργάζεται τώρα ο Θεός και μερικοί από αυτούς θα την παραδεχθούν και θα ενωθούν με το λαό του Θεού κατά τον καιρό της θλίψης.

Ο άγγελος που προστίθεται στη διακήρυξη της τριπλής αγγελίας φωτίζει με τη δόξα του ολόκληρη τη γη. Με την περιγραφή αυτή κοινοποιείται ένα έργο με παγκόσμια απήχηση και με καταπληκτική δραστηριότητα. Η κίνηση του Αντβεντισμού στα χρόνια 1840-1844 ήταν μία ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού. Η αγγελία του πρώτου αγγέλου είχε φθάσει σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου και σε μερικές χώρες εμφανίστηκε το βαθύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που εκδηλώθηκε ποτέ σε οποιαδήποτε γωνιά της γης από τη Μεταρρυθμιστική εποχή του δεκάτου έκτου αιώνα. Αυτό όμως θα ξεπερασθεί από τη μεγάλη κίνηση που θα δημιουργηθεί με την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου.

Το έργο αυτό θα είναι ανάλογο με το έργο της Ημέρας της Πεντηκοστής. Όπως χορηγήθηκε τότε η «πρώιμος βροχή» με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την εγκαινιαστική περίοδο του ευαγγελίου για να συντελέσει στη βλάστηση του πολύτιμου σπόρου, έτσι και η «όψιμος βροχή» θα χορηγηθεί κατά την τελευταία φάση του ευαγγελικού έργου για την ωρίμαση του θερισμού. «Τότε θέλομεν γνωρίσει και θέλομεν εξακολουθεί να γνωρίζωμεν τον Κύριον η έξοδος Αυτού είναι προδιατεταγμένη ως η αυγή και θέλει ελθεί προς ημάς ως υετός, ως βροχή όψιμος και πρώιμος επί την γήν.» (Ωσηέ 6:3.) «Τα τέκνα της Σιών, χαίρετε και ευφραίνεσθε εις Κύριον τον Θεόν σας· διότι έδωκεν εις εσάς πρώιμον βροχήν εγκαίρως, και θέλει βρέξει εις εσάς βροχήν πρώιμον και όψιμον ως πρότερον.» (Ιωήλ 2:23.) «Εν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από του πνεύματός Μου επί πάσαν σάρκα.» «Και πας όστις επικαλεσθεί το όνομά του Κυρίου θέλει σωθή.» (Πράξ. 2:17,21.)

[683]

Το τέλος του μεγάλου ευαγγελιστικού έργου δεν πρόκειται να επισημανθεί με κατώτερες θεικές εκδηλώσεις από εκείνες που επεσήμαναν την αρχή του. Οι προφητείες που εκπληρώθηκαν με την έκχυση της πρώιμης βροχής κατά την αρχή του ευαγγελίου, πρόκειται να εκπληρωθούν και πάλι τώρα προς το τέλος με την έκχυση

της όψιμης βροχής. Αυτοί είναι οι «καιροί αναψυχής» στους οποίους αναφέρετο ο απόστολος Πέτρος όταν έλεγε: «Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε δια να εξαλειφθώσιν αι αμαρτίαι σας και να έλθωσιν καιροί αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου και αποστείλη τον προκεκυρυγμένον εις εσάς Ιησούν Χριστόν.» (Πράξ. 3:19-20.)

Δούλοι του Θεού με τη θεϊκή καθιέρωση ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, θα σπεύδουν από μέρος σε μέρος για να διαδώσουν την ουράνια αγγελία. Και η προειδοποιητική αυτή αγγελία θα αντηχήσει από χιλιάδες φωνές φθάνοντας μέχρι τα πέρατα της γης. Θαύματα θα γίνονται, ασθενείς θα θεραπεύονται και διάφορα σημεία θα συνοδεύουν τους πιστούς. Παράλληλα εργάζεται και ο Σατανάς με πλαστοποιημένα θαύματα: μέχρι και φωτιά θα κατεβάσει από τον ουρανό μπροστά στα μάτια των ανθρώπων. (Αποκ. 13:13.) Έτσι οι κάτοικοι της γης θα βρεθούν αναγκασμένοι να πάρουν μια απόφαση.

Η διάδοση της αγγελίας δεν βασίζεται τόσο στην επιχειρηματολογία, όσο στη δεινή πεινώ του Πνεύματος του Θεού. Τα επιχειρήματα θα έχουν ήδη παρουσιαστεί. Ο σπόρος θα έχει σπαρεί από πριν. Τώρα θα βλαστολογήσει και θα καρποφορήσει. Τα βιβλία και τα φυλλάδια, σκορπισμένα από τους ιεραποστόλους εργάτες, θα έχουν μιλήσει στις καρδιές των ανθρώπων. Πολλοί όμως στους οποίους αυτά είχαν κάνει εντύπωση, συναντούσαν εμπόδια στο να κατανοήσουν την αλήθεια σε όλη της την έκταση ή να συμμορφωθούν με αυτή. Αλλά τώρα, οι φωτεινές ακτίνες εισχωρούν παντού, η αλήθεια παρουσιάζεται με όλη της τη σαφήνεια και οι ειλικρινείς ψυχές σπάζουν τα δεσμά που τους στέκονταν εμπόδιο. Ούτε τα μέλη της οικογένειας. ούτε οι σχέσεις της εκκλησίας μπορούν πια να τους σταματήσουν. Η αλήθεια είναι πολυτιμότερη από κάθε τι άλλο. Παρά τις συσπειρωμένες δυνάμεις κατά της αλήθειας, πολλοί είναι εκείνοι που τάσσονται με το μέρος του Κυρίου.

«Εν τω καιρώ εκείνω θέλει εγερθεί Μιχαήλ, ο άρχων ο μέγας, ο ιστάμενος υπέρ των υιών του λαού σου και θέλει είσθαι καιρός θλίψεως, οποία ποτέ δεν έγινεν αφού υπήρξεν έθνος, μέχρις εκείνου του καιρού· και εν τω καιρώ εκείνω θέλει διασωθεί ο λαός σου, πας όστις ευρεθεί γεγραμμένος εν τω βιβλίω.» (Δαν 12:1.)

Όταν σταματήσει να δίνεται η αγγελία του τρίτου αγγέλου, η θειική ευσπλαχνία παύει πια να συνηγορεί για τους ενόχους κατοίκους της γης. Ο λαός του Θεού έχει εκπληρώσει το καθήκον του. Δέχθηκαν την «όψιμον βροχήν,» τους «καιρούς αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου» και έχουν προετοιμαστεί για την ώρα της δοκιμασίας που τους περιμένει. Άγγελοι πηγαινοέρχονται βιαστικά στον ουρανό. Ένας άγγελος επιστρέφει από τη γη και αναγγέλλει ότι το έργο του τελείωσε. Ο κόσμος πέρασε την τελευταία του δοκιμασία και όλοι όσοι έμειναν πιστοί στις θεικές εντολές έλαβαν τη «σφραγίδα του Θεού του ζώντος.» Τότε ο Ιησούς σταματάει το μεσιτικό του έργο στο ουράνιο αγιαστήριο. Υψώνει τα χέρια και με δυνατή φωνή λέγει: «Ετελέσθη.» Κατόπιν και ενώ σύσσωμα τα αγγελικά πλήθη αφαιρούν τα διαδήματά τους, Αυτός προβαίνει στην ακόλουθη επίσημη δήλωση: «Όστις αδικεί ας αδικήση έτι και όστις είναι μεμολυσμένος ας μολυνθή έτι· ο δίκαιος ας γίνη έτι δίκαιος, και ο άγιος ας γίνη έτι άγιος.» (Αποκ. 22:11.) Η τύχη του καθενός έχει κριθεί, είτε για ζωή είτε για θάνατο. Ο Χριστός έκαμε την εξιλέωση για το λαό Του και εξάλειψε τις αμαρτίες του. Ο αριθμός των υπηκόων Του είναι συμπληρωμένος: «Η βασιλεία και η εξουσία, και η μεγαλοσύνη των βασιλειών των υποκάτω παντός του ουρανού» πρόκειται σε λίγο να έρθει στην κατοχή των κληρονόμων της σωτηρίας και ο Ιησούς θα βασιλεύσει «ως Βασιλεύς βασιλέων και Κύριος Κυρίων.»

Όταν ο Ιησούς εγκαταλείπει το αγιαστήριο, οι κάτοικοι της γης βυθίζονται στο σκότος. Κατά το τρομερό αυτό διάστημα, οι δίκαιοι είναι υποχρεωμένοι να ζουν στην παρουσία ενός πανάγιου Θεού χωρίς Μεσίτη. Όταν οι περιορισμοί που συγκροτούσαν τις

[686]

[687]

ενέργειες των ασεβών αφαιρεθούν, ο Σατανάς ασκεί απεριόριστο έλεγχο πάνω στους οριστικά αμεταμέλητους ανθρώπους. Η μακροθυμία του Θεού έληξε. Ο κόσμος απέρριψε την ευσπλαχνία Του, περιφρόνησε την αγάπη Του και καταπάτησε το νόμο Του. Οι ασεβείς ξεπέρασαν τα όρια της προθεσμίας τους. Το Πνεύμα του Θεού, στο οποίο τέτοια πείσμονα αντίσταση πρόβαλαν, τελικά αποσύρθηκε. Απροστάτευτοι από τη θειική χάρη, παραδίδονται στη διάθεση του πονηρού και ο Σατανάς θα βυθίσει τότε τους κατοίκους της γης σε μια τελευταία μεγάλη θλίψη. Όταν οι άγγελοι του Θεού παύουν να συγκροτούν τους θυελλώδεις ανέμους των ανθρωπίνων παθών, όλα τα ανταγωνιστικά στοιχεία θα αφευθούν ελεύθερα. Η ανθρωπότητα θα εμπλακεί σε μια παγκόσμια καταστροφή, τρομακτικότερη ακόμη από την καταστροφή της αρχαίας Ιερουσαλήμ.

Ένας μόνο άγγελος είχε σταλεί να θανατώσει τα πρωτότοκα παιδιά των Αιγυπτίων, και η χώρα ολόκληρη βυθίστηκε στο πένθος. Στην περίπτωση που ο Δαβίδ πρόσβαλε το Θεό με την απαγορευμένη καταμέτρηση του λαού, ένας πάλι άγγελος επέφερε την τρομερή καταστροφή που ακολούθησε σαν τιμωρία του κρίματός του. Την ίδια καταστρεπτική δύναμη που εξήσκησαν οι άγιοι άγγελοι με την εντολή του Θεού, θα την εξασκήσουν τώρα οι πονηροί άγγελοι με την ανοχή του Θεού. Και τώρα ακόμη υπάρχουν δυνάμεις έτοιμες να δράσουν. Το μόνο που περιμένουν είναι η άδεια από το Θεό για να σκορπίσουν παντού τον όλεθρο.

Αυτοί που τιμούν το νόμο του Θεού έχουν κατηγορηθεί σαν υπαίτιοι για τα δεινά του κόσμου και τώρα θα θεωρηθούν πρόξενοι των τρομερών θεομηνιών, της αιματοχυσίας, και του αλληλοσπαραγμού που βύθισε στη συμφορά την ανθρωπότητα. Η δυναμική διάδοση της τελευταίας προειδοποιητικής αγγελίας προκάλεσε τον εξοργισμό των ασεβών. Η οργή τους στρέφεται εναντίον όλων όσων δέχθηκαν την προειδοποίηση και ο Σατανάς θα διεγείρει σε μεγαλύτερη ακόμη ένταση το πνεύμα του μίσους και του κατατρογμού.

Όταν η παρουσία του Θεού είχε τελικά αποσυρθεί από το Ιουδαϊκό έθνος, ιδέα δεν είχαν γι' αυτό ούτε οι ιερείς ούτε ο λαός. Παραδομένοι όπως ήταν στον έλεγχο του Σατανά και παρασυρμένοι από τα πιο μισαρά και ακατονόμαστα πάθη, εξακολούθουσαν ακόμη να πιστεύουν ότι αποτελούσαν τον εκλεκτό λαό του Θεού. Η ιερατική υπηρεσία συνεχίζονταν στο ναό. Οι θυσίες εξακολου-

θούσαν να προσφέρονται πάνω στους μολυσμένους βωμούς του και καθημερινά υψώνονταν η επίκληση για τη θείκη ευλογία πάνω ζ” ένα λαό που βαρύνονταν με το αθώο αίμα του αγαπητού Υιού του Θεού και με την καταδικαστική μανία κατά των μαθητών και αποστόλων Του. Το ίδιο και όταν η τελεσίδικη απόφαση στο ουράνιο αγιαστήριο θα έχει εκδοθεί και η τύχη του κόσμου θα έχει πια για πάντα κριθεί, οι κάτοικοι της γης θα βρίσκονται στην άγνοια. Οι θρησκευτικοί τύποι θα συνεχίζονται από μέρους ενός λαού από τον οποίο το Πνεύμα του Θεού θα έχει οριστικά αποσυρθεί και ο σατανικός ζήλος από τον οποίο θα εμπνέονται από τον αρχηγό του κακού για την εκτέλεση των μοχθηρών σχεδίων του θα φαίνεται σαν ζήλος του Θεού.

Επειδή το Σάββατο θα έχει αποβεί το καθαυτού αντιλεγόμενο σημείο και οι θρησκευτικές και πολιτικές αρχές θα έχουν συμπράξει στην επιβολή κυρώσεων για την τήρηση της Κυριακής, η επίμονη άρνηση μιας ασήμαντης μειονότητας να υποχωρήσει μπροστά στη γενική αξίωση, θα τους κάνει στόχο της παγκόσμιας αποστροφής. Θα υποστηριχτεί η γνώμη ότι οι ελάχιστοι αυτοί που προβάλλουν αντίσταση σε ένα εκκλησιαστικό θέσπισμα και σε ένα κρατικό νομοθέτημα δεν πρέπει να εξακολουθήσουν να γίνονται ανεκτοί: ότι είναι προτιμότερο αυτοί να εκλείψουν παρά ολόκληρα έθνη να βυθιστούν στη σύγχυση και στην παρανομία. Το ίδιο επιχείρημα χρησιμοποιήσαν πριν δύο χιλιάδες χρόνια περίπου, οι «άρχοντες του λαού» κατά του Χριστού. «Μας συμφέρει να αποθάνη εις άνθρωπος υπέρ του λαού,» πρότεινε ο υστερόβουλος Καϊάφας, «και να μη απωλεσθή όλον το έθνος.» (Ιωάν. 11:50.) Το επιχείρημα θα αποδειχθεί αποτελεσματικό και το διάταγμα που θα εκδοθεί τελικά εναντίον των τηρητών του Σαββάτου της τετάρτης εντολής, τους κηρύττει άξιους της εσχάτης των ποινών και χορηγεί στους πολίτες την άδεια να τους εκτελέσουν σε μια καθορισμένη ημερομηνία. Ο Καθολικισμός στη Γηραιά Ευρώπη καθώς και ο Προτεσταντισμός στο Νέο Κόσμο εφαρμόζουν τα ίδια μέτρα εναντίον εκείνων που σέβονται όλα τα θείκα διατάγματα.

Τότε ο λαός του Θεού θα βυθιστεί μέσα ζ” εκείνες τις θλιβερές σκηνές αγωνίας που ο προφήτης περιγράφει σαν τον «καιρό της στενοχώριας του Ιακώβ.» «Ούτω λέγει Κύριος ηκούσαμεν φωνήν τρομεράν, φόβον και ουχί ειρήνην. ... Πάντα τα πρόσωπα εστράφησαν εις ωχρίασιν. Ουαί! διότι μεγάλη είναι η ημέρα εκείνη· ομοία

αυτής δεν υπήρξε και είναι καιρός της στενοχώριας του Ιακώβ· πλὴν θέλει σωθῆ ἐξ αὐτῆς.» (Ιερ. 30:5.7.)

Ἡ νύχτα ἐκεῖνη τῆς εντονότατης οδύνης τοῦ Ιακώβ, ὅταν ἀγωνίζονταν προσευχόμενος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ησαΐ, (Γέν. 32:24-30,) ἀπεικονίζει τὴν πείρα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν καιρὸ τῆς θλίψης. Ἀφοῦ με δόλο εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν εὐλογία τὴν προορισμένη γιὰ τὸν Ησαΐ, τρομοκρατημένος μετὰ ὁ Ιακώβ ἀπὸ τὶς θανάσιμες ἀπειλές τοῦ ἀδελφοῦ του, φυγαδεύτηκε ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ γλυτώσει τὴ ζωὴ του. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν ἐξορία, ξεκίνησε κατὰ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Θεοῦ, με τὶς γυναῖκες του καὶ τὰ παιδιὰ του, με τὰ κοπάδια του καὶ τὶς αγέλες του, γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς στὴν πατρίδα. Φθάνοντας στα σύνορα τῆς χώρας, ἡ εἶδηση τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐπικεφαλῆς μιᾶς ομάδας πολεμιστῶν γυρεύοντας ἀσφαλῶς ἐχδίκηση, τὸν τρομοκράτησε. Ἄοπλη καὶ ἀπροστάτευτη ἡ συνοδεία τοῦ Ιακώβ, φαίνονταν ὅτι προορίζονταν νὰ πέσουν ὅλοι τοὺς θύματα τῆς βίας καὶ τῆς σφαγῆς. Καὶ σαν νὰ μὴ ἐφθανε ἡ ἀγωνία καὶ ὁ φόβος, τῶρα τὸν βασάνιζε ἐπὶ πλεόν καὶ τὸ καταπιεστικὸ ἀγχος τῶν τύψεων. Ἐπειδὴ ἦταν ἡ δική του ἀμαρτία που τοὺς ἔφερε εἰς αὐτὴν τὴν ἐπικίνδυνη θέση. Μόνη του ἐλπίδα ἀπέμεινε ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Μόνον τοῦ ἀμυντικὸ ὄπλο ἡ προσευχὴ. Μολαταῦτα κάνει ὅτι περνάει ἀπὸ τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἐξιλεωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀδικία που προξένησε στὸν ἀδελφὸ του καὶ νὰ ἀποτρέψει τὸν κίνδυνο που τὸν ἀπειλεῖ. Καθὼς πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς θλίψης, οἱ οπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ οφείλουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιο νὰ καταβάλουν κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ παρουσιαστοῦν στὸν κόσμον μέσα στα πλαίσια τοῦ πραγματικοῦ φωτός, νὰ σπάσουν τὴν προκατάληψη καὶ νὰ ἀποτρέψουν τὸν κίνδυνο που ἀπειλεῖ τὴν ἐλευθερία τῆς συνείδησης.

Ὁ Ιακώβ, ἀφοῦ ἀπομάκρυνε τὴν οἰκογένειά του ὥστε νὰ μὴ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀπόγνωσή του, ἔμεινε μόνος του ἰκετεύοντας γιὰ τὴ μεσολάβηση τοῦ Θεοῦ. Ἐξομολογεῖται τότε τὴν ἀμαρτία του καὶ με εὐγνωμοσύνη ἀναγνωρίζει τὴν πρὸς αὐτὸν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Με βαθιὰ κατάνυξη ψυχῆς ἐπικαλεῖται τὴ διαθήκη τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πατέρες του, καθὼς καὶ τὶς υποσχέσεις που τοῦ δόθηκαν στὸ νυχτερινὸ ὄραμα τῆς Βαιθήλ καὶ τοῦ ἐπαναλήφθηκαν στὸν τόπο τῆς ἐξορίας του. Ἡ κρίσιμη ὥρα τῆς ζωῆς του σήμανε. Τὰ πάντα διακυβεύονται. Μέσα στὸ σκότος καὶ στὴν ἐρημιά, ἐξακολουθεῖ νὰ

[690]

[691]

προσεύχεται και να ταπεινώνεται μπροστά στο Θεό. Ξαφνικά ένα χέρι τον αγγίζει στον ώμο. Νομίζει ότι είναι εχθρός που ζητάει να του αφαιρέσει τη ζωή. και συγκεντρώνοντας όλη του τη δύναμη, παλεύει απεγνωσμένα εναντίον του. Καθώς πλησιάζει η χαραυγή, ο άγνωστος χρησιμοποιεί την υπεράνθρωπη δύναμή του. Στο άγγιγμά του ο γεροδεμένος βοσκός παραλύει και, εξαντλημένος, ρίχνεται στο λαιμό του παράξενου ανταγωνιστή του, ικετεύοντας με ολοφυρμούς· επειδή τώρα αναγνωρίζει ο Ιακώβ ότι αυτός που είχε εμπλακεί σε πάλη μαζί του ήταν ο Άγγελος της διαθήκης. Αν και χωλαίνοντας τώρα και κατατρυχόμενος από αβάσταχτο πόνο. δεν εγκαταλείπει το σκοπό του. Αρκετά αντιμετώπισε το αδιέξοδο, τις τύψεις και τη θλίψη για το αμάρτημά του. Τώρα πια του χρειάζεται η διαβεβαίωση ότι έχει συγχωρηθεί γι' αυτό. Και καθώς ο ουράνιος επισκέπτης είναι έτοιμος να απομακρυνθεί, ο Ιακώβ αρπάζεται από πάνω του και ζητάει την ευλογία του. Ο Άγγελος τον πιέζει: «Άφες Με να απέλθω· επειδή εχάραξεν η αυγή.» Ο πατριάρχης όμως φωνάζει: «Δεν θέλω σε αφήσει να απέλθης εάν πρώτα δεν με ευλογήσεις.» Τι μεγάλη εμπιστοσύνη, αποφασιστικότητα και επιμονή φανερώνουν τα λόγια αυτά. Αν η απαίτησή του ήταν αυθάδης και αλαζονική, ο Ιακώβ θα είχε πάραυτα θανατωθεί. Αλλά αυτή ήταν αποκλειστικά η σιγουριά ενός ανθρώπου που, αφού ομολόγησε την αδυναμία και την αναξιότητά του, έχει ακλόνητη εμπιστοσύνη στην ευσπλαχνία ενός Θεού τηρητού της διαθήκης.

«Ενίσχυσε μετά αγγέλου, και υπερίσχυσεν.» (Ως. 12 :4) Χάρη στην ταπείνωση, στη μετάνοια και στην παραχώρηση του εγώ, ο αμαρτωλός, παραστρατημένος αυτός θνητός υπερίσχυσε στον αγώνα του με τη Μεγαλειότητα του ουρανού Με το τρεμάμενο χέρι του γαντζώθηκε από τις υποσχέσεις του Θεού και η καρδιά της Άπειρης Αγάπης δε βάσταξε να απορρίψει τις ικεσίες του μετανοημένου αμαρτωλού. Σαν απόδειξη του θριάμβου του και ενθάρρυνση για τους άλλους να μιμηθούν το παράδειγμα του, επηκολούθησε η αλλαγή του ονόματος του. από εκείνο που του υπενθύμιζε διαρκώς την αμαρτία του, σε ένα καινούργιο αναμνηστικό της νίκης του. Επίσης το γεγονός ότι ο Ιακώβ υπερίσχυσε αγωνιζόμενος με το Θεό, αποτελούσε τη διαβεβαίωση ότι θα υπερίσχυε και με τους ανθρώπους. Τώρα πια δεν φοβόταν την οργή του αδελφού του επειδή ο Θεός ήταν ο υπερασπιστής του.

Ο Σατανάς είχε κατηγορήσει τον Ιακώβ στους ουρανίους αγγέλους, ισχυριζόμενος ότι είχε το δικαίωμα να τον θανατώσει εξ αιτίας της αμαρτίας του. Αυτός παρεκίνησε τον Ησαΐ να βαδίσει εναντίον του, και αυτός προσπάθησε, κατά την ατέλειωτη εκείνη νύχτα της αγωνίας του πατριάρχη, να τον κάνει να αποθαρρυνθεί κάτω από το βαρύ αίσθημα της ενοχής και να χαλαρώσει το πιάσιμό του από το Θεό. Ο Ιακώβ είχε φθάσει σχεδόν στην απόγνωση. Ήξερε όμως ότι χωρίς τη βοήθεια του ουρανού ήταν χαμένος. Είχε ειλικρινά μεταμεληθεί για το αμάρτημά του και επικαλείτο τώρα το έλεος του Θεού. Αποφασισμένος να μη εγκαταλείψει το σκοπό του, πιάστηκε γερά από τον άγγελο και τον εκλιπαρούσε για το αίτημά του με γοερές κραυγές βαθιάς αγωνίας, ώσπου υπερίσχυσε.

Τον καιρό της θλίψης, ο Σατανάς θα διεγείρει τους ασεβείς να εξοντώσουν το λαό του Θεού όπως επηρέασε τον Ησαΐ να βαδίσει κατά του Ιακώβ. Και θα κατηγορήσει το λαό του Θεού το ίδιο όπως κατηγορήσε τον Ιακώβ. Διεκδικεί τον κόσμο ολόκληρο δικούς του υπηκόους. Μόνο ο μικρός όμιλος των τηρητών των εντολών του Θεού ανθίσταται στην εξουσία του και αν μπορούσε να τούς εξαφανίσει από το πρόσωπο της γης, ο θρίαμβός του θα ολοκληρώνονταν. Βλέποντάς τους να προστατεύονται από τους αγίους αγγέλους, συμπεραίνει ότι οι αμαρτίες τους έχουν συγχωρηθεί· αγνοεί όμως ότι οι υποθέσεις όλων τους έχουν αμετάκλητα κριθεί στο επάνω αγιαστήριο. Γνωρίζει με κάθε λεπτομέρεια τις αμαρτίες που ο ίδιος τους εξώθησε να διαπράξουν και τις παρουσιάζει τώρα στο Θεό μεγαλοποιημένες κατά το χονδροειδέστερο τρόπο, παριστάνοντας το λαό αυτόν ότι είναι εξίσου άξιος να στερηθεί την εύνοια του Θεού όπως και αυτός ο ίδιος. Δηλώνει ότι δεν είναι δίκαιο από μέρους του Θεού να συγχωρήσει τις δικές τους αμαρτίες, ενώ αυτόν και τους αγγέλους του τους προορίζει για την καταστροφή. Τους διεκδικεί για λεία του και απαιτεί να του παραδοθούν στο χέρι του για να τους εξοντώσει.

[693] Ενώ ο Σατανάς κατηγορεί το λαό του Θεού για αμαρτωλούς, ο Κύριος του επιτρέπει να τους περάσει από τους δριμύτερους πειρασμούς του. Η εμπιστοσύνη τους στο Θεό και η σταθερότητά τους θα υποστούν σκληρή δοκιμασία. Καθώς αναλογίζονται το παρελθόν, βυθίζονται στην απελπισία. Ανασκοπώντας ολόκληρη τη ζωή τους πολύ λίγο καλό ανακαλύπτουν. Έχουν πλήρη συναίσθηση της αδυναμίας τους και της αναξιότητάς τους. Ο Σατανάς προσπαθεί

να τους τρομοκρατήσει, παρουσιάζοντας την κατάσταση τους απελπιστική και το στίγμα της μολυσμένης τους ζωής ανεξίτηλο. Μ' αυτόν τον τρόπο ελπίζει να υποσκάψει την πίστη τους, ώστε να ενδώσουν στους πειρασμούς του, και να εγκαταλείψουν την αφοσίωσή τους στο Θεό. Αν και περιστοιχισμένος από εχθρούς αποφασισμένους να τους εξοντώσουν, η αγωνία όμως που περνάει την ώρα αυτή ο λαός του Θεού δεν οφείλεται στο φόβο του κατατρογμού χάρη της αλήθειας. Φοβούνται τώρα ότι πιθανόν να υπήρξαν ορισμένες αμαρτίες στη ζωή τους για τις οποίες δεν έχουν μετανοήσει, ή ότι εξαιτίας κάποιου προσωπικού τους σφάλματος δεν θα μπορέσουν να ευργετηθούν από την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Σωτήρα: «Θέλω σε φυλάξει εκ της ώρας του πειρασμού ήτις μέλλει να έλθη επί της οικουμένης όλης.» (Αποκ. 3:10.) Αν είχαν τη διαβεβαίωση ότι έχουν κατά πάντα συγχωρεθεί, δεν θα δίσταζαν μπροστά στα βασανιστήρια η στο θάνατο. Σε περίπτωση όμως που θα κριθούν ανάξιοι και χάσουν τη ζωή τους εξαιτίας των ατελειών του χαρακτήρα τους, τότε το άγιο όνομα του Θεού θα διασυρθεί.

Όπου στραφούν δεν ακούν παρά προδοτικές σκευωρίες και δεν βλέπουν παρά την ενεργή δράση της ανταρσίας. Και αυτό γεννάει μέσα τους τη σφοδρή επιθυμία, το διακαή πόθο της ψυχής να πάψει πια η μεγάλη αυτή αποστασία και η κακία των ασεβών να πάρει τέλος. Ενώ όμως ικετεύουν το Θεό να θέσει τέρμα στο έργο της ανταρσίας, ταυτόχρονα περνούν από ένα δριμύ αυτοέλεγχο γιατί δεν έχουν περισσότερη δύναμη μέσα τους να αντισταθούν και να απωθήσουν τα ορμητικά κύματα του κακού. Αισθάνονται ότι αν είχαν πάντοτε χρησιμοποιήσει όλη τους την ικανότητα στην υπηρεσία του Χριστού, ενδυναμούμενοι όλο και περισσότερο στον αγώνα τους αυτόν, οι δυνάμεις του Σατανά θα ήταν πιο εξασθενημένες στην εναντίον τους επίθεση.

Ταπεινώνουν τις ψυχές τους μπροστά στο Θεό, υπενθυμίζοντας τη μετάνοια που εκδήλωσαν για τα πολλαπλά τους σφάλματα και ικετεύουν για την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Σωτήρα τους: «Ας πιασθή από της δυνάμεως Μου, δια να κάμη ειρήνην μετ' Εμού· και θέλει κάμη μετ' Εμού ειρήνην.» (Ης. 27:5.) Η πίστη τους δεν

της ψυχής τους είναι: «Δεν θέλω σε αφήσει να απέλθης εάν δεν με ευλογήσης.»

Αν ο Ιακώβ δεν είχε προηγουμένως μετανοήσει για την αμαρτία του που είχε με δόλο αποκτήσει τα πρωτοτόκια, ο Θεός δεν θα άκουγε την προσευχή του, και δεν θα είχε ευσπλαχνικά προστατεύσει τη ζωή του. Και στον καιρό της θλίψης, αν ο λαός του Θεού, αγωνιώντας μέσα στη βαθιά οδύνη και στο φόβο, έβλεπε ακόμη να παρελαύνουν μπροστά του ανεξομολόγητα αμαρτήματα, θα είχε λυγίσει κάτω από το βάρος. Η απόγνωση θα εξουδετέρωνε την πίστη τους και δεν θα είχαν το σθένος να συνεχίσουν τις παρακλήσεις τους στο Θεό για απελευθέρωση. Αλλά ενώ έχουν πλήρη συναίσθηση της αναξιότητάς τους, δεν υπάρχουν την ώρα αυτή κρύφια ανομήματα για να αποκαλυφθούν. Οι αμαρτίες τους, έχοντας προηγηθεί στην κρίση του Θεού, έχουν τώρα εξαληφθεί και δεν ξανάρχονται στη θύμηση.

Ο Διάβολος κάνει πολλούς να πιστεύουν ότι ο Θεός θα παραβλέψει την ανειλικρινή στάση τους σε ορισμένες μικρολεπτομέρειες της ζωής. Ο Θεός όμως δείχνει με την συμπεριφορά Του προς τον Ιακώβ ότι δεν προτίθεται με κανένα τρόπο ούτε να επιδοκιμάσει, ούτε να ανεχθεί το κακό. Όλοι όσοι προσπαθούν είτε να αποκρύψουν είτε να βρουν κάποια δικαιολογία για τις αμαρτίες τους και τις αφήνουν να παραμένουν καταχωρημένες στα κατάστιχα του ουρανού όπως είναι ανεξομολόγητες και ασυγχώρητες, θα ηττηθούν από το Σατανά. Όσο ανώτερη η επαγγελματική τους θέση και εντιμότερη η κοινωνική τους τάξη, τόσο πιο επιλήψιμη η διαγωγή τους στα μάτια του Θεού και τόσο μεγαλύτερος ο θρίαμβος στα χέρια του μεγάλου τους εχθρού. Αυτοί που αναβάλλουν την προετοιμασία τους για την ημέρα του Θεού, δεν θα μπορέσουν να την αποκτήσουν στον καιρό της θλίψης, ούτε σε κανένα κατοπινό καιρό. Η κατάσταση όλων αυτών των ανθρώπων είναι απελπιστική.

[695] Όσοι από τους επιφανειακούς Χριστιανούς βρεθούν απροετοίμαστοι στην τελευταία αυτή φάση της τρομερής πάλης, θα εξομολογούνται τις αμαρτίες τους μέσα στην απόγνωσή τους με εκφράσεις αβάσταχτης αγωνίας, ενώ οι εχθροί τους θα θριαμβεύουν βλέποντας τη δυστυχία τους. Οι εξομολογήσεις αυτές είναι του ίδιου φυράματος με εκείνες του Ησαύ και του Ιούδα. Αυτοί που τις κάνουν θρηνούν για τα αποτελέσματα της παράβασης και όχι για την ενοχή της. Δε νοιώθουν καμιά πραγματική συντριβή, καμιά α-

ποστροφή για το κακό. Μόνο ο φόβος της τιμωρίας τους κάνει να ομολογήσουν την αμαρτωλότητά τους. Αλλά όπως ο Φαραώ στην παλιά εποχή, θα επέστρεφαν και αυτοί άμα εξέλειπε η τιμωρία, στην ίδια περιφρονητική τους στάση απέναντι του Ουρανού.

Η ιστορία του Ιακώβ μας διαβεβαιώνει επίσης ότι ο Θεός δεν εγκαταλείπει αυτούς που εξαπατήθηκαν, πειράσθηκαν και εξωθήθηκαν στην αμαρτία, αλλά επέστρεψαν κατόπιν κοντά Του με ειλικρινή μετάνοια. Ενώ ο Σατανάς προσπαθεί να καταστρέψει αυτή την τάξη των ανθρώπων, ο Θεός θα στείλει τους αγγέλους Του για να τους παρηγορήσουν και να τους προστατεύσουν την ώρα του κινδύνου. Οι επιθέσεις του Σατανά είναι άγριες και αποφασιστικές, οι απάτες του τρομακτικές· το βλέμμα όμως του Κυρίου είναι επάνω στο λαό Του και το αυτί Του συλλαμβάνει τις κραυγές τους. Αν η θλίψη τους είναι μεγάλη και οι φλόγες στο καμίνι απειλούν να τους καταναλώσουν, ο μεγάλος όμως Μεταλλουργός θα τους βγάλει από αυτό «ως χρυσίον δεδοκιμασμένον δια πυρός.» Η αγάπη του Θεού για τα παιδιά Του στο διάστημα αυτό της πιο σκληρής δοκιμασίας τους είναι η ίδια σε ένταση και τρυφερότητα όπως και στις ημέρες της πιο μεγάλης ευτυχίας τους. Είναι όμως απαραίτητο να περάσουν από το φλογερό καμίνι της φωτιάς, ώστε κάθε εγκόσμιο χαρακτηριστικό να καταναλωθεί και η εικόνα του Χριστού να αναπαρασταθεί με όλες τις λεπτομέρειες της καταπληκτικής ομορφιάς της.

Ο καιρός της δυστυχίας και της έντονης οδύνης που μας περιμένει απαιτεί πίστη που να αντέχει στην κούραση, στη χρονοτριβή και στην πείνα—πίστη που να μη ατονεί όσο σκληρά και αν δοκιμάζεται. Γι' αυτό ακριβώς δίνεται ο «καιρός της χάριτος» ώστε όλοι να προετοιμαστούν για τις ημέρες εκείνες. Αν ο Ιακώβ τελικά υπερίσχυσε, αυτό οφείλεται στη μεγάλη του επιμονή και αποφασιστικότητα. Η νίκη του είναι απόδειξη της δυναμικότητας της επίμονης προσευχής. Οποιοσδήποτε στηριχτεί στις υποσχέσεις του Θεού όπως εκείνος στηρίχτηκε, και επιμένει το ίδιο όπως εκείνος επέμενε, θα πετύχει και αυτός όπως εκείνος πέτυχε. Όσοι δεν είναι πρόθυμοι να αρνηθούν το εγώ να αγωνιστούν στην προσευχή με το Θεό και να ζητήσουν ειλικρινά και παρατεταμένα την ευλογία Του, ποτέ τους δεν θα την αποκτήσουν. Να αγωνιστεί κανείς με το Θεό! Πόσο λίγοι έχουν συναίσθηση του τι σημαίνει αυτό! Πόσο λίγοι αφέθηκαν ποτέ να ελκυσθούν από το Θεό με τέτοιο βαθύ πόθο της ψυχής, ώσπου να νοιώσουν όλες τους τις δυνάμεις να έρχονται σε

[696]

[697]

υπερένταση. Όταν κύματα απεριγράπτης απελπισίας ξεσπούν ορμητικά εναντίον του ικέτη, πόσο λίγοι μένουν προσκολλημένοι στις υποσχέσεις του Θεού με την πίστη τους ακλόνητη!

Όσοι εξασκούν λιγοστή πίστη τώρα, διατρέχουν το μεγαλύτερο κίνδυνο να ατονίσουν κάτω από την πίεση της σατανικής πλεκτάνης και του διατάγματος κατά της ελευθερίας της συνείδησης. Και αν ακόμη αντέξουν στη δοκιμασία, θα βυθιστούν στην πιο βαθιά και επώδυνη αγωνία στον καιρό της θλίψης επειδή δεν έμαθαν ποτέ να εμπιστεύονται στο Θεό. Το παραμελημένο μάθημα της πίστης θα βρεθούν αναγκασμένοι να το μάθουν κάτω από την τρομερή πίεση της αποθάρρυνσης.

Πρέπει από τώρα να γνωριστούμε με το Θεό δοκιμάζοντας τις υποσχέσεις Του. Οι άγγελοι καταγράφουν κάθε ειλικρινή και ένθερμη προσευχή. Πρέπει να θέσουμε κατά μέρος μάλλον τη φιλαυτη καλοπέραση, παρά την επικοινωνία με το Θεό. Η μεγαλύτερη φτώχεια, οι χειρότερες στερήσεις με την έγκρισή Του, είναι προτιμότερες από τα πλούτη, τις τιμές, την άνεση και τη φιλία χωρίς την επιδοκιμασία Του. Πρέπει να βρίσκουμε καιρό για προσευχή. Αν επιτρέπουμε να απορροφάται η σκέψη μας από τα επίγεια ενδιαφέροντα, τότε μπορεί να μας κάνει ο Κύριος να βρούμε τον απαιτούμενο καιρό, αφαιρώντας τα διάφορα είδωλά μας, αποτελούμενα από χρυσάφι, σπίτια ή κτήματα παραγωγικά.

Οι νέοι δεν θα παρασύρονταν τόσο πολύ από την αμαρτία, αν απέφευγαν να συχνάζουν σε μέρη όπου δεν μπορούν να επικαλεστούν την ευλογία του Θεού. Αν οι κομιστές, της τελευταίας επίσημης προειδοποίησης στον κόσμο προσεύχονταν για την ευλογία του Θεού όχι με ένα ψυχρό, ξεψυχισμένο, και νωθρό τρόπο, αλλά με τη ζέση και την πίστη του Ιακώβ, θα είχαν σε πολλές περιπτώσεις το προνόμιο να πουν όπως εκείνος: «Είδον τον Θεόν πρόσωπον προς πρόσωπον και εφυλάχθη η ζωή μου. (Γεν. 32:30.) Θα θεωρούντο πρίγκηπες στα μάτια του ουρανού προικισμένοι με δύναμη για να υπερिσχύσουν αγωνιζόμενοι με το Θεό και με ανθρώπους.

[698]

Ο «καιρός της θλίψεως οποία ποτέ δεν έγινε» πρόκειται να μας επισκεφθεί πολύ σύντομα και έχουμε ανάγκη από μία εμπειρία που για την ώρα δεν κατέχομε, και που πολλοί δείχνουν μεγάλη αδράνεια να αποκτήσουν. Συχνά συμβαίνει οι άνθρωποι να βλέπουν τις δοκιμασίες πολύ μεγαλύτερες από ότι είναι στην πραγματικότητα. Όμως αυτό δεν αληθεύει για την κρίσιμη περίσταση που μας πε-

ριμένει. Και η γονιμότερη ακόμη φαντασία δεν μπορεί να συλλάβει το μέγεθος των δεινοπαθημάτων. Την ώρα εκείνη της δοκιμασίας, κάθε ψυχή είναι υποχρεωμένη να σταθεί μόνη της στην παρουσία του Θεού. «Εάν ευρίσκοντο εν μέσω αυτής [της γής] Νώε, Δανιήλ και Ιώβ, ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν ήθελον σώσει ούτε υιόν ούτε θυγατέρα· ούτοι μόνον ήθελον σώσει τας ψυχάς αυτών δια την δικαιοσύνην αυτών.» (Ιεζ. 14:20.)

Τώρα που ο μεγάλος Αρχιερέας μας εκτελεί το εξιλαστικό Του έργο για μάς, τώρα είναι καιρός να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε την τελειότητα μέσω του Χριστού. Ούτε κατά διάνοια μπορούσε ποτέ ο Σωτήρας μας να ενδώσει στη δύναμη του πειρασμού. Στην ανθρώπινη καρδιά όμως ο Σατανάς ανακαλύπτει κάποιο σημείο όπου μπορεί να βάλει το πόδι του. Μια υποθαλπόμενη αμαρτωλή επιθυμία του προσφέρει το μέσον με το οποίο οι πειρασμοί του ασκούν τη δύναμή τους. Αλλά ο Χριστός είπε για τον Εαυτό Του: «Έρχεται ο άρχων του κόσμου τούτου, και δεν έχει ουδέν εν Εμοί.» (Ιωάν. 14:30.) Τίποτε το επιλήψιμο δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ο Σατανάς στη ζωή του Υιού του Θεού για να ιδιοποιηθεί τη νίκη. Ο Χριστός τήρησε τις εντολές του Πατέρα Του και δεν υπήρχε μέσα Του ίχνος αμαρτίας να εκμεταλλευτεί ο Διάβολος προς όφελος του. Σ' αυτή την κατάσταση πρέπει να φθάσουν όσοι θα περάσουν από τον καιρό της θλίψης.

Οφείλουμε τώρα, σ' αυτή τη ζωή, να αποχωριστούμε από την αμαρτία με την πίστη στο απολυτρωτικό αίμα του Χριστού. Ο πολύτιμος Λυτρωτής μας μας προσκαλεί να συνταυτιστούμε μαζί Του, να ενώσουμε την αδυναμία μας με τη δύναμή Του, την αναξιότητά μας με την αξία Του. Η πρόνοια του Θεού αποτελεί το σχολείο όπου πρέπει να διδαχθούμε την πραότητα και την ταπεινοφροσύνη του Ιησού. Ο Κύριος παρουσιάζει πάντοτε μπροστά μας όχι τον ευκολότερο, τον πιο ευχάριστο δρόμο που θα διαλέγαμε εμείς οι ίδιοι, αλλά τις πραγματικές αξίες της ζωής. Από εμάς εξαρτάται να συνεργαστούμε με τους παράγοντες που χρησιμοποιεί ο Ουρανός για το έργο της διάπλασης του χαρακτήρα μας κατά το θείο πρότυπο. Το καθήκον αυτό κανείς δεν μπορεί να το αγνοήσει ή να το παραμελήσει παρά μόνο με τρομερό κίνδυνο της ίδιας του ψυχής.

Σε όραμα ο απόστολος Ιωάννης άκουσε μία δυνατή φωνή να λέγει: «Ουαί εις τους κατοικούντας την γήν και την θάλασσαν, διότι κατέβη ο διάβολος εις εσάς έχων θυμόν μέγαν. επειδή γνωρίζει

ότι ολίγον καιρόν έχει.» (Αποκ. 12:12.) Φοβερές είναι οι σκηνές που προκαλούν το επιφώνημα αυτό του ουρανού αγγέλου. Όσο λιγοστεύει ο καιρός του, τόσο αυξάνει η οργή του Σατανά και το απατηλό, ολέθριο έργο του φθάνει στον κολοφώνα του τον καιρό της θλίψης.

Τρομακτικά υπερφυσικά φαινόμενα, σημεία της θαυματουργικής δύναμης των δαιμόνων, πρόκειται σε λίγο να παρουσιαστούν στον ουρανό. Τα πονηρά πνεύματα θα κατευθυνθούν «πρός τους βασιλείς της γης και της οικουμένης όλης,» για να τους παρασύρουν στην πλάνη και να τους εξωθήσουν να ενωθούν με το Σατανά στον ύστατο αγώνα του κατά του καθεστώτος του ουρανού. Τόσο οι άρχοντες όσο και ο λαός το ίδιο θα εξαπατηθούν από τις ενέργειες αυτές, θα παρουσιαστούν άτομα προσποιούμενα ότι είναι ο ίδιος ο Χριστός, και θα διεκδικούν τον τίτλο και τη λατρεία που ανήκουν στο Λυτρωτή του κόσμου. Θα εκτελούν θεραπευτικά θαύματα και θα ισχυρίζονται ότι έχουν δεχθεί θείκες αποκαλύψεις που θα αντιφάσκουν με τις μαρτυρίες των Γραφών.

Το κορύφωμα του μεγάλου δράματος της εξαπάτησης αποτελέσει η προσωποποίηση του Χριστού από τον ίδιο το Σατανά. Από πολύ καιρό η εκκλησία αποβλέπει στην παρουσία του Σωτήρα για την ολοκληρωμένη εκπλήρωση των ελπίδων της. Τώρα ο μεγάλος απατεώνας θα κάνει να φανεί ότι ήρθε πράγματι ο Χριστός. Σε διάφορα μέρη της γης αυτός ο ίδιος ο Διάβολος κάνει την εμφάνισή του μεταξύ των ανθρώπων σαν μια ηγεμονική ύπαρξη με εκθαμβωτική λαμπρότητα σύμφωνα με την περιγραφή του Υιού του Θεού από τον Ιωάννη στην Αποκάλυψη (Κεφ. 1:13-15.) Τίποτε από ότι το ανθρώπινο μάτι αντίκρυσε ποτέ δεν ξεπερνάει τη δόξα που τον περιβάλλει. Μια θριαμβευτική κραυγή σχίζει τον αέρα: «Ήρθε ο Χριστός! Ήρθε ο Χριστός! Οι άνθρωποι πέφτουν κατά γης και τον προσκυνούν, ενώ αυτός υψώνει τα χέρια και τους ευλογεί το ίδιο όπως ο Χριστός ευλογούσε τους μαθητές Του όταν ήταν στη γη. Η φωνή του είναι απαλή, υποτακτική, αλλά εξαιρετικά μελωδική. Με ήρεμο συμπονετικό τόνο εκθέτει μερικές από τις ίδιες ελκυστικές ουράνιες αλήθειες που ο Σωτήρας πρόφερε. Θεραπεύει τις ασθένειες των ανθρώπων και κατόπιν, υποδουόμενος πάντοτε το ρόλο του Χριστού, δηλώνει ότι το Σάββατο το άλλαξε στην Κυριακή και δίνει σε όλους διαταγή να αγιάζουν την ημέρα που έχει ευλογήσει. Διακηρύττει ότι όσοι επιμένουν να αγιάζουν την έβδομη ημέρα βλα-

[700]

σφημούν το όνομά του με την άρνησή τους να υπακούουν στους αγγέλους τους απεσταλμένους από αυτόν για να τους φέρουν το φως και την αλήθεια. Αυτή είναι η μεγάλη, η σχεδόν ακατανίκητη απάτη. Σαν τους Σαμαρείτες που εξαπατήθηκαν από το Σίμωνα το Μάγο, έτσι και τα πλήθη τώρα, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο, συνεπαρμένοι από όλες αυτές τις μαγείες φωνάζουν: «Η δύναμις του Θεού η μεγάλη.» (Πράξ. 8:10.)

Ο λαός του Θεού όμως δεν θα παρασυρθεί. Τα λεγόμενα του ψευδόχριστου αυτού δεν συμφωνούν με τις Άγιες Γραφές. Η ευλογία του απευθύνεται στους προσκυνητές του θηρίου και της εικόνας του, στην τάξη ακριβώς εκείνη των ανθρώπων που, κατά τα γραφικά δεδομένα, ο Θεός θα επισκεφτεί με τον άκρατο θυμό Του.

Επίσης δεν θα επιτραπεί στο Σατανά να μιμηθεί το θεαματικό τρόπο της παρουσίας του Χριστού. Ο Χριστός προειδοποίησε τους οπαδούς Του για τις προσπάθειες της απομίμησης του γεγονότος αυτού και περιέγραψε με λεπτομέρεια τον τρόπο της δευτέρας παρουσίας Του: «Θέλουσιν εγερθεί ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται, και θέλουσι δείξει σημεία μεγάλα και τέρατα, ώστε να πλανήσωσιν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς. ... Εάν λοιπόν είπωσι προς υμάς, ιδού, εν τη ερήμω είναι μη εξέλθηγε· ιδού εν τοις ταμείοις, μη πιστεύσητε. Διότι καθώς η αστραπή εξέρχεται από ανατολών και φαίνεται έως δυσμών, ούτω θέλει είσθαι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου.» (Ματθ. 24:24-27. Επίσης 24:31, 25:31, Αποκ. 1:7, Α΄ Θεσ. 4:16-17.) Μία τέτοια παρουσία είναι αδύνατο να παραποιηθεί. Θα γνωστοποιηθεί ς" ολόκληρη την οικουμένη και θα είναι ορατή από όλο τον κόσμο.

Μόνο όσοι ασχολήθηκαν στα σοβαρά με τη μελέτη των Αγίων Γραφών και δέχθηκαν την αγάπη της αλήθειας θα προστατευτούν από την απάτη που θα αιχμαλωτίσει τον κόσμο. Με τη μαρτυρία της Βίβλου θα μπορέσουν να ανακαλύψουν τον απατεώνα κάτω από το προσωπίο. Ο καιρός της δοκιμασίας έρχεται για όλους και με το κοσκίνισμα του πειρασμού θα φανερωθούν οι πραγματικοί Χριστιανοί. Είναι άραγε ο λαός του Θεού τόσο στερεά θεμελιωμένος στο λόγο Του ώστε να μη παρασυρθεί από αυτού του είδους τις ψευδαισθήσεις; Θα μείνει σε μια τέτοια κρίσιμη στιγμή προσκολλημένος στη Γραφή. αποκλειστικά και μόνο στη Γραφή; Ο Σατανάς θα κάνει ότι είναι δυνατό για να τους εμποδίσει να προετοιμαστούν για να αντιμετωπίσουν την ημέρα εκείνη. Θα δημιουργήσει κατα-

[701]

στάσεις τέτοιες που να τους φράξει το δρόμο· να τους μπλέξει με γήινους θησαυρούς· να τους δημιουργήσει βαριές, κοπιαστικές ευθύνες, ώστε οι καρδιές τους να απορροφηθούν από τις μέριμνες αυτής της ζωής και η ημέρα της δοκιμασίας να τους έρθει σαν τον κλέφτη.

Όταν το νομοθετικό διάταγμα των ηγετών των διαφόρων χριστιανικών κρατών στερήσει τους τηρητές του Δεκαλόγου από την προστασία της πολιτείας εγκαταλείποντάς τους στο έλεος εκείνων που θέλουν την καταστροφή τους. τότε ο λαός του Θεού θα εγκαταλείψει τις πόλεις και τα χωριά και, συγκεντρωμένος σε μικρές ομάδες, θα ζητήσει καταφύγιο στα πιο ερημικά και απομονωμένα μέρη. Πολλοί θα βρουν άσυλο στα οχυρά των βουνών. Όπως άλλοτε οι Χριστιανοί των κοιλάδων του Πιδεμοντίου, θα κάνουν και αυτοί αγιαστήριά τους τους υψηλούς τόπους της γης και θα ευχαριστούν το Θεό για τα «οχυρώματα των βράχων.» (Ης. 33:16.) Πολλοί όμως προερχόμενοι από όλα τα έθνη και όλες τις κοινωνικές τάξεις, ανώτεροι ή κατώτεροι πλούσιοι ή φτωχοί, μαύροι ή λευκοί θα γίνουν αντικείμενα τις πιο άδικης και σκληρής μεταχείρισης. Φρικτές μέρες θα είναι αυτές για τους εκλεκτούς του Θεού: αλυσοδεμένοι, κλεισμένοι πίσω από τα σίδερα της φυλακής, καταδικασμένοι να εκτελεστούν αφημένοι να χαθούν από την ασιτία μέσα σε σκοτεινά, απαίσια μπουντρούμια. Κανένα ανθρώπινο αυτί δεν αφουγκράζεται τα βογγητά τους, κανένα ανθρώπινο χέρι δεν κινείται προς βοήθεια τους.

[702] Είναι δυνατόν όμως να λησμονήσει ο Θεός το λαό Του την ώρα αυτή της δοκιμασίας· Λησμόνησε μήπως το Νώε όταν οι τιμωρές κρίσεις Του έπληξαν τους προκατακλυσμιαίους· Λησμόνησε το Λώτ όταν η φωτιά κατέβηκε από τον ουρανό για την καταστροφή των πόλεων της πεδιάδας· Λησμόνησε τον Ιωσήφ ανάμεσα στους ειδωλολάτρες της Αιγύπτου· Λησμόνησε τον Ηλία απειλούμενο από την ορκωτή απόφαση της Ιεζάβελ να συμμεριστεί την τύχη των προφητών του Βάαλ· Λησμόνησε τον Ιερεμία μέσα στο σκοτεινό και καταθλιπτικό βόρβορο της φυλακής του· Λησμόνησε τους γενναίους τρεις εφήβους μέσα στο φλογερό καμίνι, ή το Δανιήλ στη σπηλιά των λιονταριών·

Η «Σιών είπεν, ο Κύριος με εγκατέλιπεν και ο Κύριός μου με ελησμόνησε. Δύναται γυνή να λησμονήσει το θηλάζον βρέφος αυτής, ώστε να μη ελεήσει το τέκνον της κοιλίας αυτής· αλλά και

αν αύται λησμονήσωσιν, Εγώ όμως δεν θέλω σε λησμονήσει. Ιδού επί των παλαμών Μου σε εζωγράφισα.» (Ης. 49:14-16.) Ο Κύριος των δυνάμεων είπε: «Όστις εγγίζει εσάς, εγγίζει την κόρην του οφθαλμού Αυτού.» (Ζαχ. 2:8.)

Οι εχθροί μπορούν να ρίξουν το λαό του Θεού στις φυλακές. Αλλά οι τοίχοι των φυλακών δεν μπορούν να εμποδίσουν την ψυχική επικοινωνία τους με το Χριστό. Εκείνος που παρακολουθεί όλη την αδυναμία τους και που γνωρίζει την κάθε δοκιμασία τους, είναι ανώτερος από όλες τις δυνάμεις της γης. Αγγελοι θα σταλούν κοντά τους, φέρνοντας μέσα στα μοναχικά κελιά τους το φως και την ειρήνη του ουρανού. Κλείνοντας μέσα τους άτομα με ένα τέτοιο θησαυρό πίστης, οι φυλακές μετατρέπονται σε παλάτια. Οι σκοτεινοί τοίχοι τους θα φωτιστούν με το φως του ουρανού, όπως οι φυλακές των Φιλίππων όταν ο Παύλος και ο Σίλας μεσάνυχτα προσεύχονταν και μνωδούσαν το Θεό.

Οι τιμωρίες του Θεού θα επισκεφτούν αυτούς που επιδιώκουν να καταδυναστεύσουν και να εξοντώσουν το λαό Του. Η μεγάλη του Θεού μακροθυμία προς τους ασεβείς αποθρασύνει τους ανθρώπους στο να παρανομούν· η τιμωρία τους όμως είναι σίγουρη και φοβερή λόγω της μεγάλης της επιβράδυνσης. «Διότι ο Κύριος θέλει σηκωθεί ως εν τω όρει Φερασείμ, θέλει θυμωθεί ως εν τη κοιλάδι του Γαβαών, δια να ενεργήση το έργον Αυτού, το παράδοξον έργον Αυτού, και να εκτελέση την πράξιν Αυτού, την εξάϊσιον πράξιν Αυτού.» (Ης. 28:21.) Για τον ευσπλαχνικό Πατέρα μας το έργο της τιμωρίας είναι έργο παράδοξο. «Ζώ Εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός δεν θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού.» (Ιεζ. 33:11.) «ο Κύριος είναι οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος, και πολυέλεος και αληθινός . . συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν,» αλλά και «ουδόλως αθώνων τον ένοχον.» (Εξ 34:6,7.) «ο Κύριος είναι μακρόθυμος και μέγας εις ισχύν και ουδόλως θέλει αθώσσει τον ασεβή.» (Ναούμ 1:3.) Θα υπερασπιστεί το κύρος του ποδοπατημένου νόμου Του εκτελώντας τρομερές πράξεις δικαιοσύνης. Η δριμύτητα της ανταπόδοσης που επιφυλάσσεται στους παραβάτες μπορεί να υπολογιστεί από τη διατακτική στάση του Θεού να προβεί στην εκτέλεση της δικαιοσύνης. Ένα έθνος που το ανέχθηκε επί πολύ και που δεν θα πατάξει παρά μόνο όταν κατά τους θεϊκούς υπολογισμούς θα έχει ξεπεράσει τα όρια της παρανομίας του, τε-

λικά θα πιεί το ποτήρι της οργής που δεν θα περιέχει ούτε ίχνος ευσπλαχνίας.

Μόλις παύσει στο αγιαστήριο η μεσιτεία του Χριστού, τότε ο άκρατος θυμός του Θεού που απειλούσε όσους προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του, ή δέχονται το χάραγμά του θα ξεσπάσει επάνω τους. (Αποκ. 14:9-10.) Οι πληγές της Αιγύπτου. λίγο πριν ο Θεός λυτρώσει το λαό Του Ισραήλ, είχαν κοινά χαρακτηριστικά με τις πληγές που θα πέσουν στον κόσμο λίγο πριν από την τελειωτική λύτρωση του λαού του Θεού· μόνο που οι τελευταίες αυτές υπερέχουν σε δριμύτητα και καλύπτουν μεγαλύτερη έκταση. Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής περιγράφει τις ολέθριες αυτές μάστιγες με τα ακόλουθα λόγια: «Έγεινεν έλκος κακόν και πονηρόν εις τους ανθρώπους τους έχοντας το χάραγμα του θηρίου, και τους προσκυνούντας την εικόνα αυτού.» Η θάλασσα «έγεινεν αίμα ως νεκρού· και πάσα ψυχή ζώσα απέθανεν εν τη θαλάσση.» Και «εις τους ποταμούς και εις τας πηγάς των υδάτων ... έγεινεν αίμα.» Όσο φοβερές και αν φαίνονται οι πληγές αυτές αποδείχνουν πληρέστατα τη δικαιοσύνη του Θεού. Ο άγγελος του Θεού διακηρύττει: «Δίκαιος είσαι. Κύριε, διότι έκρινας ταύτα.» Επειδή αίμα αγίων και προφητών εξέχεαν, και αίμα έδωκας εις αυτούς να πίωσι διότι άξιοι είναι.» (Αποκ. 16:2-6.) Καταδικάζοντας σε θάνατο το λαό του Θεού θεωρούνται εξίσου ένοχοι για το αίμα τους, σαν να το είχαν χύσει με τα χέρια τους. Κατά παρεμφερή τρόπο ο Χριστός ανακήρυξε τους Ιουδαίους της εποχής Του ένοχους για το αίμα όλων των αγίων από τον καιρό του Αβελ μέχρι των ημερών του. Επειδή το ίδιο πνεύμα τους κατείχε και ήταν έτοιμοι να μιμηθούν τους δολοφόνους εκείνους των προφητών.

[704]

Με την επόμενη πληγή, δύναμη χορηγείται στον ήλιο «να καυματίσει τους ανθρώπους με πύρ. Και εκαυματίσθησαν οι άνθρωποι καύμα μέγα.» (Αποκ. 16:8,9.) Οι προφήτες δίνουν την ακόλουθη περιγραφή της φοβερής αυτής κατάστασης της γης: «Πενθεί η γή ... διότι ο θερισμός του αγρού απωλέσθη ... πάντα τα δένδρα του αγρού εξηράνθησαν· ώστε εξέλιπεν η χαρά από των υιών των ανθρώπων.» «Οι σπόροι φθείρονται υπό τους βώλους αυτών, αι σιτοθήκαι ηρημώθησαν. ... Πως στενάζουσι τα κτήνη! αδημονούσιν αι αγέλαι των βοών, διότι δεν έχουσι βοσκήν ... εξηράνθησαν αι ρύακες των υδάτων, και πύρ κατέφαγε τας βοσκάς της ερήμου.» (Ιωήλ 1:10-12, 17-20.) «Άσματα του ναού θέλουσιν είσθαι ολολυγμοί εν

τη ημέρα εκείνη, λέγει Κύριος ο Θεός: Πολλά πτώματα θέλουσιν είσθαι εν παντί τόπω θέλουσιν εκρίψει αυτά εν σιωπή.» (Αμώς 8:3.)

Οι πληγές αυτές δεν έχουν παγκόσμια έκταση ειδική θα αφανίζονταν ολόκληρος ο πληθυσμός της γης. Οπωσδήποτε θα είναι οι πιο θανατηφόρες μάστιγες που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα. Όλες οι προηγούμενες τιμωρίες του Θεού προς τους ανθρώπους μέχρι το κλείσιμο του καιρού αυτού της προθεσμίας ήταν ανάμικτες με μία δόση ευσπλαχνίας. Συνηγορώντας το αίμα του Χριστού προφύλαγε στο παρελθόν τους αμαρτωλούς από του να τιμωρηθούν με την ακριβή ποσολογία της ενοχής τους. Στις τελευταίες όμως αυτές μάστιγες η οργή του Θεού ξεσπάει αμιγής, χωρίς κανένα ίχνος ευσπλαχνίας.

Την ημέρα εκείνη πολλοί θα αποζητήσουν το καταφύγιο της ευσπλαχνίας του Θεού που για τόσα χρόνια καταφρόνησαν. «Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος ο Θεός, και θέλω εξαποστείλει πείναν επί την γήν· ουχί πείναν άρτου, ουδέ δίψαν ύδατος, αλλ' ακροάσεως των λόγων του Κυρίου· Και θέλousι περιπλανάσθαι από θαλάσσης έως θαλάσσης, και από βορρά έως ανατολής θέλousι περιτρέχει ζητούντες τον λόγον του Κυρίου και δεν θέλousιν ευρεί.» (Αμώς 8:11-12.)

Οι πιστοί του Θεού δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση στις κακουχίες αυτές. Παρόλο όμως ότι θα διώκονται και θα ταλαιπωρούνται, θα υποβληθούν σε στερήσεις και θα αισθανθούν την έλλειψη τροφής, δεν θα εγκαταλειφθούν αβοήθητοι. Ο ίδιος Θεός που φρόντισε για τις ανάγκες του Ηλία, δεν θα αγνοήσει ούτε ένα από τα αυτοθυσιαζόμενα παιδιά Του. Εκείνος που μετράει τις τρίχες της κεφαλής τους, θα μεριμνήσει γι' αυτούς και στον καιρό της πείνας αυτοί θα χορτασθούν. Ενώ οι ασεβείς θα πεθαίνουν από την πείνα και το λοιμό, οι δίκαιοι θα τεθούν κάτω από την προστασία των αγγέλων που θα πληρούν όλες τους τις ανάγκες. Για τον «περιπατούντα εν δικαιοσύνη» ισχύει η υπόσχεση: «Άρτος θέλει δοθή εις αυτόν· το υδών αυτού θέλει είσθαι βέβαιον.» (Ης. 33:15,16.) «Όταν οι πτωχοί και ενδεείς ζητήσωσιν ύδωρ, και δεν υπάρχει, η γλώσσα δε αυτών ξηραίνεται από δίψης, Εγώ ο Κύριος θέλω εισακούσει αυτούς, ο Θεός του Ισραήλ δεν θέλω εγκαταλείπει αυτούς.» (Ης. 41:17.)

«Αν και η συκή δεν θέλει βλαστήσει, μηδέ θέλει είσθαι καρπός εν ταις αμπέλοις· ο κόπος της ελαίας θέλει ματαιωθή, και οι αγροί δεν θέλousι δώσει τροφήν· το ποιμνιον θέλει εξολοθρευθή

[705]

[706]

από της μάνδρας, και δεν θέλουσιν είσθαι βόες εν τοις σταύλοις,» μολαταύτα, εκείνοι που Τον σέβονται θα πουν: «Εγώ όμως θέλω ευφραίνεσθαι εις τον Κύριον, θέλω χαίρει εις τον Θεόν της σωτηρίας μου.» (Αββακ. 3:17,18.)

«Ο Κύριος είναι ο φύλαξ σου· ο Κύριος είναι η σκέπη σου εκ δεξιών σου. Την ημέραν ο ήλιος δεν θέλει σε βλάψει, ουδέ η σελήνη την νύκτα. Ο Κύριος θέλει σε φυλάττει από παντός κακού· θέλει φυλάττει την ψυχήν σου.» (Ψαλμ. 121:5-7.) «Αυτός θέλει σε λυτρώνει εκ της παγίδος των κυνηγών, και εκ θανατηφόρου λοιμού. Με τα πτερά Αυτού θέλει σε σκεπάζει, και υπό τας πτέρυγας Αυτού θέλεις είσθαι ασφαλής· η αλήθεια Αυτού είναι πανοπλία και ασπίς. Δεν θέλεις φοβείσθαι από φόβου νυκτερινού, την ημέραν από βέλους πετωμένου· από θανατικού, το οποίον περιπατεί εν σκότει· από ολέθρου όστις ερημώνει εν μεσημβρία. Χιλιάς θέλει πίπτει εξ αριστερών σου, και μυριάς εκ δεξιών σου· πλήν εις σε δεν θέλει πλησιάζει. Μόνον με τους οφθαλμούς σου θέλεις θεωρεί, και θέλεις βλέπει των ασεβών την ανταπόδοσιν. Επειδή συ τον Κύριον, την ελπίδα μου, τον Ύψιστον, έκαμες καταφύγιόν σου, δεν θέλει συμβαίνει εις σε καχόν, και μάστιξ δεν θέλει πλησιάζει εις την σκηνήν σου.» (Ψαλμ. 91:3-10.)

[707] Και όμως στα ανθρώπινα μάτια θα φανεί ότι ο λαός του Θεού σύντομα θα σφραγίσει τη μαρτυρία του με το αίμα του όπως έγινε με τους μάρτυρες πριν από αυτούς. Και αυτοί οι ίδιοι θα αρχίσουν να φοβούνται ότι ο Κύριος θα επιτρέψει να καταναλωθούν από τους εχθρούς τους. Αυτός είναι καιρός τρομερής αγωνίας. Μέρα και νύχτα βρουν στο Θεό για απολύτρωση. Οι αμαρτωλοί θριαμβεύουν και η σαρκαστική κατακραυγή ακούγεται: «Που είναι τώρα η πίστη σας· Αν είσθε ο πραγματικός λαός του Θεού, γιατί δεν σας λυτρώνει από τα χέρια μας;» Αλλά αυτοί που περιμένουν αναλογίζονται τον Ιησού να ψυχορραγεί πάνω στο σταυρό και τους αρχιερείς και τους άρχοντες να καγχάζουν περιπαιχτικά από κάτω: «Άλλους έσωσεν. Εαυτόν δεν δύναται να σώση αν ήναι βασιλεύς του Ισραήλ, ας καταβή τώρα από του σταυρού, και θέλομεν πιστεύσει εις Αυτόν.» (Ματθ. 27:42.) Σαν τον Ιακώβ, όλοι τους αγωνίζονται και αυτοί με το Θεό. Η εσωτερική τους πάλη είναι ζωγραφισμένη στην έκφρασή τους. Όλων τα πρόσωπα είναι χλωμά. Δεν σταματούν όμως τις ένθερμες ικεσίες τους.

Αν οι άνθρωποι μπορούσαν να δουν με τα πνευματικά τους μάτια, θα διέκριναν πλήθη αγγέλων, καταπληκτικούς σε δύναμη, να στρατοπεδεύουν ολόγυρα από αυτούς που διατήρησαν το λόγο της υπομονής του Χριστού. Με τρυφερή συμπάθεια οι άγγελοι αυτοί παρακολούθησαν τη θλίψη τους και ακροάστηκαν τις προσευχές τους. Περιμένουν ένα λόγο από τον Αρχηγό τους. για να τους αποσπάσουν από τον κίνδυνο. Χρειάζεται όμως να περιμένουν λίγο ακόμη. Ο λαός του Θεού πρέπει να πιεί το ποτήρι και να βαπτισθεί το βάπτισμα του Σωτήρα. Αυτή ακριβώς η τόσο επώδυνη χρονοτριβή είναι η σπουδαιότερη απάντηση στις προσευχές τους. Καθώς αγωνίζονται να περιμένουν με εμπιστοσύνη τη θείκη επέμβαση, πρέπει ταυτόχρονα να ενασχέσουν την πίστη, την ελπίδα και την υπακοή που ελάχιστα εξήσκησαν κατά τη θρησκευτική τους πείρα. Αλλά χάρη των εκλεκτών ο καιρός της δοκιμασίας θα συντηρηθεί. «Ο δε Θεός δεν θέλει κάμει εκδίκησιν των εκλεκτών Αυτού, των βοόντων προς Αυτόν ημέραν και νύκτα· ... Σας λέγω ότι θέλει κάμει την εκδίκησιν αυτών ταχέως.» (Λουκ. 18:7,8.) Το τέλος θα έρθει συντομότερα από ότι περιμένουν οι άνθρωποι. Το σιτάρι θα συγκεντρωθεί και θα δεθεί σε δεμάτια προοριζόμενο για την αποθήκη του Θεού. Τα ζιζάνια θα μαζευτούν και αυτά σε σωρούς προορισμένους για τις φλόγες του εξολοθρευμού.

Πιστοί στο καθήκον τους, οι ουράνιοι φρουροί εξακολουθούν τη βάρδια τους. Αν και σε ένα γενικό διάταγμα η ακριβής ημερομηνία της θανάτωσης των νομοταγών οπαδών του Θεού έχει προσδιοριστεί, σε μερικές περιπτώσεις όμως οι εχθροί τους θα επισπεύσουν τις κυρώσεις του διατάγματος, και θα επιδιώξουν να τους εκτελέσουν πριν την καθορισμένη ώρα. Κανείς όμως δεν μπορεί να διεισδύσει ανάμεσα στους πανίσχυρους φρουρούς που παραστέκουν γύρω από κάθε πιστή ψυχή. Μερικοί δέχονται την επίθεση την ώρα που εγκαταλείπουν βιαστικά τις πόλεις και τα χωριά. Αλλά τα όπλα τα υψωμένα εναντίον τους αχρηστεύονται και πέφτουν κατά γης σαν νάταν καλαμένα. Άλλους τους υπερασπίζονται άγγελοι μετασχηματισμένοι σε πολεμιστές.

Σε κάθε εποχή ο Θεός εργάστηκε για την υπεράσπιση και την απολύτρωση του λαού Του με τη σύμπραξη των αγίων αγγέλων. Οι ουράνιες αυτές υπάρξεις αναμίχθηκαν παίρνοντας ενεργό μέρος στις υποθέσεις των ανθρώπων. Παρουσιάστηκαν περιβλημένοι με το εκτυφλωτικό φως της αστραπής. Εμφανίσθηκαν μεταμφιεσμένοι

σε οδοιπόρους. Πλησίασαν τους δούλους του Θεού με ανθρώπινη μορφή. Αναπαύθηκαν προσποιούμενοι κούραση κάτω από σκιερές βελανιδιές μέσα στον καύσωνα του μεσημεριού. Δέχθηκαν την ανθρώπινη φιλοξενία. Έκαναν τον οδηγό σε νυχτωμένους ταξιδιώτες. Άναψαν με τα ίδια τους τα χέρια του θυσιαστηρίου τις φωτιές. Άνοιξαν πόρτες δεσμοτηρίων και ελευθέρωσαν τους δούλους του Κυρίου. Φορώντας την πανοπλία του ουρανού, ήρθαν να κυλήσουν την πέτρα από τον τάφο του Σωτήρα.

Πολλές φορές οι άγγελοι παρεβρίσκονται με ανθρώπινη μορφή στις συναθροίσεις των ευσεβών ανθρώπων, και επισκέπτονται επίσης τις συγκεντρώσεις των ασεβών, όπως στην περίπτωση των Σοδόμων, για να προβούν στην καταγραφή των πράξεών τους ή να αποφανθούν αν έχουν υπερβεί τα όρια της θείκης ανοχής. Ο Θεός αρέσκεται στο έλεος και χάρη των ελάχιστων που Τον υπηρετούν πιστά, συγκρατεί τις συμφορές και παρατείνει τις ήσυχες ημέρες της μεγάλης πλειοψηφίας. Όσοι αμαρτάνουν κατά του Θεού ελάχιστα σκέπτονται ότι για την παράταση της ζωής τους χρωστούν χάρη στους λιγοστούς πιστούς, αυτούς που βρίσκουν ευχαρίστηση να τους γελοιοποιούν και να τους καταδυναστεύουν.

[709]

Χωρίς οι μεγάλοι του κόσμου να το γνωρίζουν, συχνά κατά τα διάφορα συμβούλιά τους, εισηγητές θεμάτων ήταν αυτοί οι ίδιοι οι άγγελοι. Ανθρώπινα μάτια καρφώθηκαν επάνω τους. Ανθρώπινα αυτιά ακροάστηκαν τα αιτήματά τους. Ανθρώπινα χείλη εκφράστηκαν εναντίον των προτάσεων τους και ειρωνεύτηκαν τις συμβουλές τους. Ανθρώπινα χέρια έφεραν αντίρρηση στις απόψεις τους με κακοήθεις προσβλητικές χειρονομίες. Μέσα στις αίθουσες των συνεδριάσεων και στα δικαστικά μέγαρα, οι ουράνιοι αυτοί απεσταλμένοι αποδείχθηκαν βαθείς γνώστες της ανθρώπινης ιστορίας. Αμύνθηκαν υπερασπιζόμενοι τη δίκη των καταδυναστευομένων καλύτερα από τους πιο δεινούς και ρητορικούς συνηγόρους τους. Ανέτρεψαν σχέδια και ανέστειλαν το κακό που θα μπορούσε να επιφέρει σημαντική χόλωση στο έργο του Θεού και να προξενήσει μεγάλη ηθική ζημιά στο λαό Του. Την ώρα του κινδύνου και της συμφοράς «άγγελος στρατοπεδεύει κύκλω των φοβουμένων Αυτόν και ελευθερώνει αυτούς» (Ψαλμ. 34:7.)

Με μεγάλη λαχτάρα οι πιστοί του Θεού περιμένουν να διακρίνουν τα σημεία του ερχομού του Βασιλιά τους. Όταν απευθύνονται στους φρουρούς τους με την ερώτηση: «Φρουρέ, τι περί της

νυκτός:» η απάντηση έρχεται κατηγορηματική: «Το πρωί ήλθεν, έτι και η νύξ.» (Ης. 21:11,12.) Ένα φως ροδίζει λάμποντας ψηλά στα σύννεφα, πάνω από τις βουνοκορφές. Σε λίγο θα αποκαλυφθεί η δόξα Του. Έτοιμος είναι να λάμψει ο Ήλιος της Δικαιοσύνης. Η μέρα και η νύχτα προχωρούν μαζί χέρι-χέρι—η πρώτη οδηγεί στη χαραυγή μιας ατέλειωτης ημέρας για τους δικαίους, η δεύτερη απολήγει στην αιώνια νύχτα για τους ασεβείς

Ενώ οι αγωνιζόμενοι πιστοί παρουσιάζουν τις ικεσίες τους μπροστά στο Θεό, το πέπλο που τους χωρίζει από τον άορατο κόσμο φαίνεται να υψώνεται. Ο ουρανός φωτίζεται με την αυγή μιας αιώνιας ημέρας και στα αυτιά τους αντηχούν λόγια μελωδικά αγγελικών χορών: «Μείνετε σταθεροί στην αφοσίωση σας. Καταφθάνει η βοήθεια.» Ο Χριστός, ο πανίσχυρος Νικητής, δείχνει στους αποκαμωμένους στρατιώτες Του το στέφανο τη: ατελεύτητης δόξας και από τις μισανοιγμένες πύλες του ουρανού τους απευθύνει αυτά τα λόγια: «Εγώ είμαι μαζί σας. Μη φοβάσθε. Ξέρω όλες σας τις θλίψεις. Γεύτηκα τις στενοχώριες σας. Δεν πολεμάτε αδόκιμους εχθρούς. Εγώ πολέμησα για σας και φέροντας το όνομά Μου θεωρείσθε παραπάνω από νικητές.»

Ο πολύτιμος Σωτήρας μας θα μας στείλει βοήθεια ακριβώς τον καιρό που τη χρειαζόμαστε. Το μονοπάτι του ουρανού έχει αγιαστεί με τα ίχνη των ποδιών Του. Κάθε αγκάθι που πληγώνει τα πόδια μας, πλήγωσε πρώτα τα δικά Του. Κάθε σταυρό που καλούμαστε να σηκώσουμε, τον σήκωσε Εκείνος πριν από μας. Ο Θεός επιτρέπει τον αγώνα για να μας προετοιμάσει για την ειρήνη. Ο καιρός της θλίψης είναι ένα τρομερό δεινοπάθημα για το λαό του Θεού. Αλλά είναι επίσης ο καιρός για κάθε πραγματικά πιστό να κοιτάξει ψηλά και με τα μάτια της πίστης να διακρίνει το τόξο της υπόσχεσης που τον περιβάλλει.

«Οι λελυτρωμένοι του Κυρίου θέλουσιν επιστρέψει, και ελθεί εν αλαλαγμώ εν Σιών· και ευφροσύνη αιώνιος θέλει είσθαι επί της κεφαλής αυτών· αγαλλίασιν και ευφροσύνην θέλουσιν απολαύσει· η λύπη και ο στεναγμός θέλουσι φύγει. Εγώ, Εγώ είμαι ο παρηγορών υμάς. Συ τις είσαι, και φοβείσαι από ανθρώπου θνητού, και από υιού ανθρώπου, όστις θέλει γείνει ως χόρτος· και ελησμόνησας Κύριον τον Ποιητήν σου ... και εφοβού πάντοτε καθ' ημέραν την οργήν του καταθλίβοντός σε, ως εάν ήτο έτοιμος να καταστρέψη· και που είναι τώρα η οργή του καταθλίβοντος· Ο ηχημαλωτισμένος σπεύδει

[710]

να λυθή και να μή αποθάνη εν τω λάκκω, μηδέ να στερηθή τον άρτον αυτού διότι Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο ταράττων την θάλασσαν, και ηχούσι τα κύματα αυτής· Κύριος των δυνάμεων το όνομα Αυτού. Και έθεσα τους λόγους Μου εις το στόμα σου, και σε εσχέπασα με την σκιάν της χειρός Μου.» (Ης. 51:11-16.) «Όθεν, άκουσε τώρα τούτο, τεθλιμμένη και μεθύουσα, πλήν ουχί εξ οίνου ούτω λέγει Κύριός σου, ο δικολογών υπέρ του λαού Αυτού. Ιδού έλαβον εκ των χειρών σου το ποτήριον της ζάλης, την τρυγίαν του ποτηριού του θυμού Μου· δεν θέλεις πίοι αυτό του λοιπού και θέλω βάλει αυτό εις την χείρα των καταθλιβόντων σε, οίτινες είπον πρόσ την ψυχήν σου, Κύψον, δια να περάσωμεν· και συ έβαλες το σώμα σου ως γήν, και ως οδόν, εις τους διαβαίνοντας.» (Ης. 51:21-23.)

Το βλέμμα του Θεού, περιτρέχοντας τους μακρινούς αιώνες, στηρίχτηκε με εμπιστοσύνη επάνω στην κρίσιμη αυτή περίοδο που θα περάσει ο λαός Του, όταν οι επίγειες δυνάμεις θα παραταχθούν εναντίον του. Όπως οι εξόριστοι αιχμάλωτοι, θα αισθάνονται το φόβο ότι θα πεθάνουν ή από την ασιλία ή από τη βία. Αλλά ο Πανάγαθος Θεός που χώρισε την Ερυθρά θάλασσα μπροστά στο λαό του Ισραήλ θα δείξει τη μεγάλη Του δύναμη και θα θέσει τέρμα στην αιχμαλωσία τους. «Θέλουσιν εισθαι Εμού, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, εν τη ημέρα εκείνη, όταν Εγώ ετοιμάσω τα πολύτιμό Μου· και θέλω σπλαχνισθή αυτούς, καθώς σπλαχνίζεται άνθρωπος τον υιόν αυτού, όστις δουλεύει αυτόν» (Μαλ. 3:17.) Αν ς” αυτή την περίσταση επιτρεπόταν στους μάρτυρες του Χριστού να χύσουν ελεύθερα το αίμα τους. αυτό δεν θα ωφελούσε όπως το αίμα προγενέστερων μαρτύρων που χύθηκε σαν σπόρος για τη συγκομιδή του Θεού. Η πιστότητά τους αυτή δεν θα γινόταν μαρτυρία να πειστούν άλλοι για την αλήθεια. Επειδή η ακαμψία της ανθρώπινης καρδιάς απώθησε τα κύματα της ευσπλαχνίας σε σημείο που δεν επανέρχονται πια. Αν αφήνονταν τώρα οι δίκαιοι να πέσουν λεία στα χέρια του εχθρού τους, αυτό θα αποτελούσε το θρίαμβο του άρχοντα του σκότους Ο Ψαλμωδός λέγει: «Εν ημέρα συμφοράς θέλει με κρύψει εν τη σκηνή Αυτού- θέλει με κρύψει εν τω αποκρύφω της σκηνής Αυτού.» (Ψαλμ. 27:5.) Και ο Χριστός προσθέτει: «Ελθέ, λαέ Μου. είσελθε εις τα ταμεία σου, και κλείσον τας θύρας σου οπίσω σου κρύφθητι δια ολίγον καιρόν, εωσού παρέλθη η οργή. Διότι. ιδού. ο Κύριος εξέρχεται από του τόπου Αυτού δια να παιδεύση τους κατοίκους της γής ένεκεν της ανομίας αυτών.» (Ης. 26:20-21.) Έν-

δοξη προμηνύεται η απολύτρωση εκείνων που καρτερικά περίμεναν τον ερχομό Του και που τα ονόματά τους έχουν καταχωρηθεί στο βιβλίο της ζωής.

[712]

Κεφάλαιο 40: Η απολυτρωση του λαου του θεου

[713]

Όταν οι ανθρώπινοι νόμοι παύσουν να προστατεύουν αυτούς που τιμούν το νόμο του Θεού, θα κινητοποιηθεί σε διάφορες ταυτόχρονα χώρες του κόσμου μία οργανωμένη εξέγερση για την εξολόθρευσή τους. Όταν θα πλησιάζει η καθορισμένη από το διάταγμα προθεσμία, οι άνθρωποι θα συνωμοτήσουν για να ξεριζώσουν τη μισητή αίρεση. Θα ληφθεί η απόφαση να καταφερθεί σε μια ορισμένη νύχτα ένα καίριο πλήγμα ώστε να αποσοβηθεί οριστικά η φωνή της διαφωνίας και του ελέγχου.

Ο λαός του Θεού—άλλοι κλεισμένοι στα κελιά της φυλακής, άλλοι κρυμμένοι σε απομονωμένα κρησφύγετα στα δάση και στα βουνά—εξακολουθεί να επικαλείται τη θεϊκή προστασία, ενώ σε κάθε συνοικία οπλισμένες ομάδες ανθρώπων, καθοδηγούμενες από στρατιές πονηρών αγγέλων, καταρτίζονται για το εξολοθρευτικό τους έργο. Τώρα ακριβώς, την κρίσιμη αυτή ώρα του εσχάτου κινδύνου, ο Θεός του Ισραήλ θα επέμβει για την απελευθέρωση των εκλεκτών Του. Ο Κύριος λέγει: «Εις εσάς θέλει είσθαι άσμα, καθώς εν τη νυκτί πανηγυριζομένης εορτής, και ευφροσύνη καρδιάς, καθώς ότε υπάγωσι ... διά να έλθωσιν εις το όρος του Κυρίου προς τον Ισχυρόν του Ισραήλ. Και θέλει κάμει ο Κύριος να ακουσθή η δόξα της φωνής Αυτού, και θέλει δείξει την κατάβασιν του βραχίονος Αυτού, μετά της αγανακτήσεως του θυμού, και της φλογός του κατατρώγοντος πυρός, των εκτιναγμών και της ανεμοζάλης, και των λίθων της χαλάζης.» (Ης. 30:29.30)

[714]

Με θριαμβικές κραυγές, με καγχασμούς και αναθηματισμούς, πλήθη πονηρών ανθρώπων ετοιμάζονται να ορμήσουν επάνω στη λεία τους. Ακριβώς εκείνη την ώρα, ένα πυκνό σκοτάδι, πυκνότερο από τη σκοτεινότερη νύχτα, σκεπάζει τη γη. τότε ένα ουράνιο τόξο, ακτινοβολώντας από τη δόξα του Θεού, διαγράφεται στον ουρανό και φαίνεται να περικυκλώνει κάθε προσευχόμενη ομάδα των πιστών. Ξαφνικά τα εξοργισμένα πλήθη καθηλώνονται. Οι χλευαστικές φωνές τους σβήνουν. Τα αντικείμενα της φονικής μανίας τους λησμονούνται. Ατενίζοντας το σύμβολο της διαθήκης του Θεού,

καταλαμβάνονται από κακά προαισθήματα και το μόνο που ζητούν είναι να προφυλαχθούν από την εκθαμβωτική του λάμψη.

Από το λαό του Θεού ευδιάκριτα ακούγεται μία μελωδική φωνή που λέει: «Κοιτάξτε προς τα πάνω» και στρέφοντας τα μάτια προς τον ουρανό, αντικρύζουν το τόξο της επαγγελίας. Τα μαύρα απειλητικά σύννεφα που σκέπαζαν το στερέωμα χωρίζονται και όπως ο Στέφανος, ατενίζουν και αυτοί τη δόξα του Θεού και τον Υιό του ανθρώπου καθισμένο στο θρόνο Του. Στη θεϊκή μορφή Του διακρίνουν τα ίχνη της ταπεινωτικής θυσίας Του και από τα χείλη Του ακούν να απευθύνεται στην παρουσία του Πατέρα και των αγίων αγγέλων η αίτηση: «Εκείνους τους οποίους Μοι έδωκας, θέλω όπου είμαι Εγώ να είναι και εκείνοι μετ' Εμού.» (Ιωάν. 17:24.) Η μελωδική και θριαμβευτική φωνή ακούγεται και πάλι: «Έρχονται! έρχονται! άγιοι, άσπιλοι και αμόλυντοι. Φύλαξαν το λόγο της υπομονής Μου. Θα βαδίσουν μεταξύ των αγγέλων.» Από τα ωχρά, τρεμάμενα χείλη των ακλόνητων αυτών πιστών βγαίνουν νικητήριες κραυγές.

Μεσάνυχτα ο Θεός φανερώνει τη δύναμή Του για την απελευθέρωση του λαού Του. Ο ήλιος παρουσιάζεται ξαφνικά λάμποντας με όλη του τη δόξα. Σημεία και τέρατα αλληλοδιαδέχονται το ένα το άλλο με γοργό ρυθμό. Φοβισμένοι και κατάπληκτοι οι ασεβείς ατενίζουν τη σκηνή, ενώ οι δίκαιοι παρακολουθούν με ιεροπρεπή χαρά τα σημεία της απολύτρωσής τους. Κάθε στοιχείο του φυσικού κόσμου φαίνεται να έχει ξεφύγει από την τροχιά του. Οι ποταμοί σταματούν να τρέχουν. Πελώρια μαύρα σύννεφα σηκώνονται και συγκρούονται το ένα με το άλλο. Στη μέση του σκυθρωπού ουρανού διακρίνεται ένας φωτεινός χώρος απερίγραπτης λαμπρότητας, από όπου η φωνή τη Θεού ακούγεται καθαρή σαν «φωνή υδάτων πολλών,» λέγοντας: «Ετελέσθη.» (Αποκ. 16:17.)

Στο άκουσμα της φωνής αυτής σείονται ουρανός και γη. Ακολουθεί ένας σεισμός τόσο ισχυρός που ποτέ παρόμοιος «δεν έγινε αφού οι άνθρωποι υπήρξαν επί της γής, τόσον πολλά μεγάλος σεισμός.» (Αποκ. 16:17,18.) Το στερέωμα φαίνεται να ανοιγοκλείνει. Η δόξα του θρόνου του Θεού παρουσιάζεται αστραποβολώντας. Τα βουνά σείονται από θεμέλια, σαν την καλαμιά στο φύσημα του ανέμου, και πελώριοι βράχοι σκορπίζονται προς όλες τις κατευθύνσεις. Ακούγεται ένας υπόκωφος κρότος προμηνύοντας το ξέσπασμα της καταιγίδας Η θάλασσα χτυπιέται με λύσσα. Τα ουρλιαχτά του

τυφώνα ακούγονται σαν φωνές δαιμόνων που εξαπολύονται σε εξολοθρευτική αποστολή. Ολόκληρη η γη κλονίζεται και εξογκώνεται σαν φουρτουνιασμένη θάλασσα. Η επιφάνειά της σχίζεται. Φαίνεται να γκρεμίζεται από θεμέλια. Οροσειρές ολάκερες καταπίνονται. Κατοικημένα νησιά καταποντίζονται λιμάνια, πραγματικά Σόδομα αμαρτίας, σαρώνονται από τα αφρισμένα κύματα. «Βαβυλών η μεγάλη ήλθεν εις ενθύμησιν ενώπιον του Θεού, δια να δώση εις αυτήν το ποτήριον του οίνου, του θυμού της οργής Αυτού.» (Αποκ. 16:19.) Και «χάλαζα μεγάλη έως ενός τάλαντου,» (Εδ. 21,) συμπληρώνει το έργο της καταστροφής. Οι πόλεις οι πιο ξακουστές του κόσμου, ισοπεδώνονται. Τα αρχοντικά παλάτια, άντρα της επιδεικτικής σπατάλης του πλούτου των μεγάλων της γης για τον αυτοδοξασμό τους, σωριάζονται σε ερείπια μπροστά στα μάτια τους. Οι τοίχοι των φυλακών γκρεμίζονται και ο λαός του Θεού, κρατημένος αιχμάλωτος για την πίστη του, ελευθερώνεται.

Τάφοι ανοίγονται και «πολλοί εκ των κεκοιμημένων αγίων εν τω χώματι της γής ... εγείρονται, οι μόν εις αιώνιον ζώην. οι δε εις ονειδισμόν και εις καταισχύνην αιώνιον.» (Δαν. 12:2.) Όλοι όσοι έχουν πεθάνει με την πίστη στην αγγελία του τρίτου αγγέλου βγαίνουν δοξασμένοι από τους τάφους τους για να ακούσουν τη διακήρυξη της συνθήκης της ειρήνης του Θεού με τους πιστούς τηρητές του νόμου Του. «Και εκείνοι οίτινες εξεκένησαν Αυτόν.» (Αποκ. 1:7,) και εκείνοι που κοροΐδευαν και χλεύαζαν την επιθανάτια αγωνία του Χριστού, καθώς και του λαού Του. ανασταίνονται για να Τον ατενίσουν μέσα στη δόξα Του και να δουν τις τιμές που απονέμονται στους νομοταγείς και υπάκουους.

Ο ουρανός εξακολουθεί να είναι σκεπασμένος από πυκνά σύννεφα. Πότε-πότε όμως ο ήλιος γλιστράει ανάμεσά τους μοιάζοντας με το τιμωρό μάτι του Παντοκράτορα Θεού Μανιασμένες αστραπές διασχίζουν τους ουραμούς και περιβάλλουν τη γη με γιγαντιαίες φλόγες. Και πάνω από τους τρομερούς βρυχηθμούς της βροντής, μυστηριώδεις αγριωπές φωνές αγγέλλουν την τύχη των αμαρτωλών. Τα λόγια που προφέρονται δεν γίνονται αντιληπτά από όλους.

[716] Οι ψευτοδιδάσκαλοι όμως τα καταλαβαίνουν με όλη τους τη σημασία. Εκείνοι που λίγο πριν ακόμη ήταν τόσο απερίσκεπτοι, τόσο κομπαστικοί και προκλητικοί, τόσο απορροφημένοι από τη σκληρότητά τους προς το νομοταγή λαό του Θεού, κυριεύονται τώρα από σαστιμάρα και φρίττουν από φόβο. Οι γοερές κραυγές τους

Ξεχωρίζουν ανάμεσα από τον πάταγο των στοιχείων της φύσης. Οι δαίμονες αναγνωρίζουν τη θεότητα του Χριστού και τρέμουν αντιμετωπίζοντας τη δύναμή Του, ενώ οι άνθρωποι, κατειλημμένοι από έξαλλο φόβο, σέρνονται στο χώμα ικετεύοντας για έλεος.

Βλέποντας σε όραμα την ημέρα του Θεού οι προφήτες της παλιάς εποχής την περιγράφουν με αυτά τα λόγια: «Ολολύζετε· διότι η ημέρα του Κυρίου επλησίασε· θέλει ελθεί ως όλεθρος από του Παντοδυνάμου.» (Ης. 13:6.) «Είσελθε εις τον βράχον, και κρύφθητι εις το χώμα, δια τον φόβον του Κυρίου, και δια την δόξαν της μεγαλειότητος Αυτού. Οι υπερήφανοι οφθαλμοί του ανθρώπου θέλουσι ταπεινωθεί, και η έπαρσις των ανθρώπων θέλει υποκύψει· μόνος δε ο Κύριος θέλει υψωθή εν εκείνη τη ημέρα. Διότι η ημέρα του Κυρίου των δυνάμεων θέλει επέλθει επί πάντα αλαζόνα και υπερήφανον, και επί πάντα υψωμένον· και θέλει ταπεινωθεί.» «Εν εκείνη τη ημέρα θέλει ρίψει ο άνθρωπος εις τους ασπάλακας και εις τας νυκτερίδας τα αργυρά αυτού είδωλα, και τα χρυσά αυτού είδωλα τα οποία έκαμεν εις εαυτόν δια να προσκυνηί· δια να εισέλθωσιν εις τας σχισμάς των βράχων και εις τα σπήλαια των πετρών, δια τον φόβον του Κυρίου, και δια την δόξαν της μεγαλειότητος Αυτού, όταν εγερθή διά να κλονίση την γήν.» (Ης. 2:10-12, 20, 21.)

Ανάμεσα από μια ρωγμή στα σύννεφα, ακτινοβολεί ένα άστρο με καταπληκτική λαμπρότητα, όπως παρουσιάζεται σε αντίθεση με το βαθύ σκοτάδι. Στους πιστούς φέρνει ελπίδα και χαρά, αλλά για τους παραβάτες του νόμου του Θεού σημαίνει οργή και συμφορά. Εκείνοι που τα θυσίασαν όλα για το Χριστό είναι τώρα ασφαλείς, προφυλαγμένοι μέσα στο μυστικό θάλαμο της σκηνης του Κυρίου. Δοκιμάσθηκαν και απέδειξαν στον κόσμο και στους καταφρονητές της αλήθειας την πιστότητά τους προς Εκείνον που έδωσε τη ζωή Του γι' αυτούς. Θαυμάσια μεταλλαγή έχουν υποστεί όσοι απτόητοι διετήρησαν την ακεραιότητά τους, αντιμετωπίζοντας το θάνατο. Ελευθερώθηκαν ξαφνικά από τη μαύρη τυραννία ανθρώπων μετασχηματισμένων σε δαιμόνους. Τα πρόσωπά τους, πριν από λίγο ωχρά, φοβισμένα και καταβεβλημένα, τώρα λάμπουν από θαυμασμό, πίστη και αγάπη. Οι φωνές τους υψώνονται ς' ένα θριαμβευτικό ύμνο: «Ο Θεός είναι η καταφυγή ημών και δύναμις, βοήθεια ετοιμοτάτη εν ταις θλίψεσι. Δια τούτο δεν θέλομεν φοβηθεί και αν σαλευθή η γη και μετατοπισθώσι τα όρη εις το μέσον των θαλασσών· και αν

ηχώσι και ταράττωνται τα ύδατα αυτών και σείωνται τα όρη δια το έπαρμα αυτών.» (Ψαλμ. 46:1-3.)

Ενώ τα με ευλάβεια και εμπιστοσύνη αυτά τα λόγια ανέρχονται προς το Θεό, τα σύννεφα αποσύρονται, και ανάμεσα από το αγριωπό στερέωμα, δεξιά και αριστερά, παρουσιάζεται σε αντίθεση ο ξάστερος ουρανός με απερίγραπτη ακτινοβολία. Η ένδοξη λαμπρότητα της ουράνιας πόλης ξεχύνεται από τις μισανοιγμένες πύλες της. Διακρίνεται τότε ένα χέρι στον ουρανό κρατώντας δύο λίθινες πλάκες πτυσσόμενες σαν βιβλίο. Όπως αναφέρει ο προφήτης: «Οι ουρανοί θέλουσιν αναγγέλει την δικαιοσύνην Αυτού· διότι ο Θεός Αυτός είναι ο κριτής.» (Ψαλμ 50:6.) Αυτός ο άγιος νόμος, η δικαιοσύνη του Θεού, που ανάμεσα στις βροντές και φλόγες του Σινά γνωστοποιήθηκε σαν οδηγός της ανθρώπινης ζωής, αποκαλύπτεται τώρα στους ανθρώπους σαν κανόνας της κρίσης του Θεού. Το χέρι ανοίγει τις διπλωμένες πλάκες και τότε παρουσιάζονται οι εντολές του Δεκαλόγου χαραγμένες με πύρινη γραφίδα. Είναι τόσο καθαρογραμμένες, που όλοι μπορούν να τις διαβάσουν. Η μνήμη αφυπνίζεται, το σκότος της διαφωνίας και της δεισιδαιμονίας διασκορπίζεται από του καθενός τη σκέψη, και οι δέκα εντολές του Θεού. σύντομες, περιεκτικές και αυθεντικές παρουσιάζονται μπροστά στα μάτια όλων των κατοίκων της γης.

Είναι αδύνατο να περιγράψει ο τρόμος και η απόγνωση αυτών που καταπάτησαν το λόγο του Θεού. Ο Κύριος τους έδωσε το λόγο Του. Μπορούσαν να παραβάλουν το χαρακτήρα τους με αυτόν και να αναγνωρίσουν τις ατέλειές τους ενώ υπήρχε ακόμη καιρός για μεταμέλεια και για επανόρθωση. Αλλά για να εξασφαλίσουν την εύνοια του κόσμου παραγκώνησαν τα διατάγματά του, διδάσκοντας και άλλους να γίνουν παραβάτες. Επεδίωξαν να εξαναγκάσουν το λαό του Θεού να βεβηλώσει το Σάββατό Του. Τώρα καταδικάζονται από τον ίδιο αυτό νόμο που καταφρόνησαν. Τρομοκρατημένοι βλέπουν τώρα καθαρά ότι είναι αδικαιολόγητοι. Μόνοι τους διάλεξαν ποιόν προτίμησαν να υπηρετήσουν και να λατρεύσουν. «Τότε θέλετε επιστρέφει, και διακρίνει μεταξύ δικαίου και ασεβούς, μεταξύ του δουλεύοντος τον Θεόν και του μη δουλεύοντος Αυτόν.» (Μαλ 318)

[718]

[719]

Οι εχθροί του νόμου του Θεού, από τους ιερωμένους μέχρι τους ελάχιστα καθιερωμένους, βλέπουν τη σημασία της αλήθειας και του καθήκοντος κάτω από νέο φως Πολύ αργά αντιλαμβάνονται ότι το

Σάββατο της τετάρτης εντολής είναι η σφραγίδα του ζώντος Θεού. Πολύ αργά ανακαλύπτουν την πραγματική φύση της δικής τους κίβδηλης ημέρας αργίας και το αμμουδερό θεμέλιο πάνω στο οποίο οικοδόμησαν. Αναγνωρίζουν ότι υπήρξαν θεομάχοι. Θρησκευτικοί καθοδηγητές έστειλαν ψυχές στην απώλεια, ενώ διατείνονταν ότι τις οδηγούσαν στις πύλες του Παραδείσου. Μόνο την ημέρα αυτή των τελικών λογαριασμών θα φανερωθεί πόσο τεράστια είναι η ευθύνη αυτών που κατέχουν ιερά αξιώματα, και πόσο τρομερά είναι τα αποτελέσματα της απείθειάς τους. Μόνο στην αιωνιότητα θα μπορέσει να υπολογιστεί σωστά η απώλεια και μιας μόνο ανθρώπινης ψυχής Φοβερή η μοίρα εκείνου που θα ακούσει από τον Κύριό του: «Ύπαγε, δούλε πονηρέ.»

Τότε η φωνή του Θεού ακούγεται από τον ουρανό εξαγγέλλοντας την ημέρα και την ώρα της παρουσίας του Ιησού και της μεταβίβασης της αιώνιας διαθήκης στο λαό Του Σαν αντίλαλος δυνατής βροντής, τα λόγια Του κάνουν το γύρο της γης. Ο εκλεκτός λαός του Θεού τα ακούει, ακίνητος με τα μάτια προσηλωμένα στον ουρανό. Η μορφή τους ακτινοβολεί από τη δόξα Του και λάμπει, όπως έλαμπε το πρόσωπο του Μωϋσή όταν κατέβηκε από το όρος Σινά. Οι ασεβείς δεν αντέχουν στη θέα τους αυτή. Και όταν προφέρεται η ευλογία ζ' εκείνους που τίμησαν το Θεό αγιάζοντας το Σάββατό Του, ακούγεται μια ουρανομήκης κραυγή θριάμβου.

Σε λίγο παρουσιάζεται στο ανατολικό μέρος του ουρανού ένα μικρό μαύρο σύννεφο, περίπου όσο είναι η μιση ανθρώπινη παλάμη. Είναι το σύννεφο που περιβάλλει το Σωτήρα και που η μακρινή απόσταση του προσδίδει αυτή τη μαυριδερή όψη. Ο λαός του Θεού το αναγνωρίζει σαν το σημείο του Υιού του ανθρώπου. Με επιβλητική σιωπή στρέφουν τα βλέμματά τους προς το μέρος του και το παρακολουθούν να πλησιάζει στη γη, διαρκώς πιο φωτεινό και ένδοξο μέχρι που ξεδιαλέγεται ένα μεγάλο, λευκό σύννεφο, με βάση του μια φαντασμαγορία σαν εξολοθρευτική φωτιά και με θόλο του το ουράνιο τόξο της διαθήκης. Ο Ιησούς ελαύνει έφιππος σαν αήττητος κατακτητής, όχι πια σαν «Άνθρωπος Θλίψεων» για να πιεί το πικρό ποτήρι της αισχύνης και του πόνου, αλλά έρχεται νικητής του ουρανού και της γης για να κρίνει ζώντες και νεκρούς. «Πιστός και Αληθινός,» «κρίνει και πολεμεί εν δικαιοσύνη.» Και «τα στρατεύματα τα εν τω ουρανώ ακολουθούσιν Αυτόν.» (Αποκ. 19:11,14.) Ένα αναρίθμητο πλήθος αγίων αγγέλων Τον συνοδεύουν στην πο-

ρεία Του, ψάλλοντας τροπάρια ουράνιας μελωδίας. Το στράτευμα πλημμυρίζει από «χιλιάδες χιλιάδων και μυριάδες μυριάδων» μορφών που ακτινοβολούν. Καμία ανθρώπινη πένα θα μπορούσε ποτέ να περιγράψει τη σκηνή αυτή. Κανένας ανθρώπινος νους είναι ικανός να συλλάβει τη λαμπρότητά της. «Εκάλυψεν ουρανοὺς ἡ δόξα Αὐτοῦ καὶ τῆς αἰνέσεως Αὐτοῦ ἦτο πλήρης ἡ γῆ καὶ ἡ λάμψις Αὐτοῦ ἦτο ὡς φῶς.» (Αββ. 3:3-4.) Καθώς το ζωντανό αυτό σύννεφο πλησιάζει στη γη, το κάθε ανθρώπινο μάτι διακρίνει τον Αρχηγό της ζωής. Κανένα ακάνθινο στεφάνι δεν παραμορφώνει τώρα το ιερό εκείνο κεφάλι, αλλά ένα ένδοξο διάδημα είναι τοποθετημένο στο άγιο μέτωπό Του. Η όψη Του είναι φωτεινότερη από την εκθαμβωτική λάμψη του μεσημβρινού ηλίου. «Και ἐπὶ τὸ ἰμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν Αὐτοῦ ἔχει γεγραμμένον τὸ ὄνομα, Βασιλεὺς Βασιλέων καὶ Κύριος κυρίων.» (Αποκ. 19:16.)

Στην παρουσία Του, «πάντα τα πρόσωπα εστράφησαν πρὸς ὠχρίασιν.» Οι καταφρονητές της θεϊκής ευσπλαχνίας κυριεύονται από τον τρόπο μιας αιώνιας απόγνωσης. «Ἡ καρδιά διαλύεται, καὶ τὰ γόνατα κλονίζονται, ... τὰ δε πρόσωπα πάντων εἶναι ἀποσβωλωμένα.» (Ιερ. 30:6, Ναούμ 2:10.) Οι δίκαιοι τρέμοντας αναφωνούν: «Τις δύναται να σταθῆ;» Η αγγελική υμνωδία διακόπτεται και ένα διάστημα απόλυτης σιγῆς ακολουθεῖ. Κατόπιν ακούγεται η φωνή του Ιησού. «Ἀρκεῖ εἰς ἐσὰς ἡ χάρις Μου.» Τότε τα πρόσωπα των δικαίων φωτίζονται, χαρά πλημμυρίζει την κάθε καρδιά και οι άγγελοι επαναλαμβάνουν την υμνωδία τους πλησιάζοντας όλο και περισσότερο στη γη.

«Ο Βασιλεὺς τῶν βασιλέων» εισέρχεται στο σύννεφο, περιβλημένος από φλογερή φωτιά. Οι ουρανοί αποχωρίζονται «ὡς βιβλίον τετυλιγμένον,» η γη ταλαντεύεται στην παρουσία Του και «πάν ὄρος καὶ νῆσος ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸν τόπον αὐτῶν.» «Θέλει ελθεῖ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ δὲν θέλει σιωπήσει· πῦρ κατατρώγον θέλει εἰσθαι ἐμπροσθεν Αὐτοῦ καὶ ὀπισθεν Αὐτοῦ σφοδρὰ ἀνεμοζάλη. Θέλει προσκαλέσει τοὺς οὐρανοὺς ἀνωθεν καὶ τὴν γῆν δια να κρίνη τὸν λαόν Αὐτοῦ.» (Ψαλμ. 50:3-4.)

[721]

«Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ μεγιστάνες, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ χιλίαρχοι, καὶ οἱ δυνατοί, καὶ πᾶς δούλος, καὶ πᾶς ἐλεύθερος ἐκρυψαν εαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ορέων, καὶ λέγουσι πρὸς τὰ ὄρη καὶ πρὸς τὰς πέτρας. Πέσατε εφ' ἡμᾶς, καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ

από της οργής του Αρνιού, διότι ήλθεν η ημέρα η μεγάλη της οργής Αυτού· και τις δύναται να σταθή·» (Αποκ. 6:15-17.)

Τα χλευαστικά πειράγματα σταμάτησαν. Πάγωσαν στα χείλη τα ψέματα. Σίγησε η κλαγγή των όπλων και η οχλοβοή της μάχης, «μετά θορύβου, και πάσα στολή κεκυλισμένη εις αίματα.» (Ης. 9:5.) Τίποτε πια δεν ακούγεται τώρα εκτός από τη φωνή της παράκλησης και το βουητό της θρηνωδίας και του οδυρμού. Μία κραυγή αγωνίας ξεφεύγει από τα μέχρι τότε κοροϊδευτικά χείλη: «Ήλθεν η ώρα η μεγάλη της οργής Αυτού, και τις δύναται να σταθή·» Οι ασεβείς παρακαλούν να ταφούν κάτω από τους βράχους των βουνών παρά να δουν κατά πρόσωπο Εκείνον που καταφρόνησαν και απέρριψαν.

Η φωνή εκείνη που διαπερνάει τα αυτιά των νεκρών, τους είναι γνωστή. Πόσες φορές άκουσαν τον τρυφερό, ικετευτικό της τόνο να τους καλεί σε μετάνοια! Πόσες φορές τους μίλησε με τις συγκινητικές παραινέσεις ενός φίλου, ενός αδελφού, ενός Λυτρωτή! Για τους περιφρονητές της χάρις Του, καμία άλλη φωνή θα μπορούσε να ηχεί πιο επιπληκτική, πιο κατηγορηματική από την ίδια εκείνη φωνή που επί τόσο διάστημα ικέτευε: «Επιστρέψατε, επιστρέψατε από των οδών υμών των πονηρών· διατί να αποθάνητε·» (Ιεζ. 33:11.) Μακάρι να τους ήταν άγνωστη η φωνή αυτή! Ο Ιησούς λέγει: «Εγώ έκραζον, και σείς δεν υπηκούετε, εξέτεινον την χείρα Μου, και ουδείς προσείχεν· αλλά κατεφρονείτε πάσας τας εντολάς Μου, και τους ελέγχους Μου δεν εδέχεσθε.» (Παρ. 1:24-25.) Η φωνή αυτή ξυπνάει μέσα τους αναμνήσεις που θα ήθελαν με κάθε τρόπο να τις λησμονήσουν: περιφρονημένες προειδοποιήσεις, απεριμμένες προσκλήσεις, αγνοημένες ευκαιρίες.

Είναι ύστερα και εκείνοι που ενέπαιζαν το Χριστό κατά τη μεγάλη Του ταπείνωση. Με συγκλονιστική δύναμη τα λόγια του Πονεμένου Εκείνου έρχονται στη θύμησή τους όταν, ορκισμένος από τον αρχιερέα έκανε την επίσημη ανακοίνωση: «Εις το εξής θέλετε ιδεί τον Υιόν του ανθρώπου καθήμενον εκ δεξιών της δυνάμεως, και ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού.» (Ματθ. 26:64.) Τώρα Τον απενίζουν μέσα στη δόξα Του και ακόμη θα Τον ιδούν σε λίγο «καθήμενον εκ δεξιών της δυνάμεως.»

Εκείνοι που Τον χλεύαζαν για τον ισχυρισμό Του ότι είναι Υιός του Θεού, μένουν τώρα άναυδοι. Εκεί βρίσκεται ο κομपाστικός Ηρώδης που, περιπαίζοντας το βασιλικό τίτλο του Χριστού, διέταξε τους χλευαστές στρατιώτες του να Τον στέψουν βασιλιά. Εκεί ε-

ίναι τα ίδια εκείνα άτομα των οποίων τα βέβηλα χέρια Του φόρεσαν την κόκκινη χλαμύδα, τοποθέτησαν το ακάνθινο στεφάνι στο άγιο μέτωπό Του και το περιπαικτικό σκήπτρο στο ασάλευτο χέρι Του και οι οποίοι γονάτισαν μετά μπροστά Του σε στάση βλάσφημης κοροϊδίας. Αυτοί που ράπισαν και έφτυσαν στο πρόσωπο του Άρχοντα της ζωής στρέφουν τώρα αλλού τα μάτια για να αποφύγουν το διαπεραστικό Του βλέμμα και προσπαθούν να κρυφθούν από τη συντριπτική δόξα της παρουσίας Του. Αυτοί που έμπηξαν τα καρφιά στα χέρια και στα πόδια Του, ο στρατιώτης που τρύπησε με τη λόγχη το πλευρό Του, ατενίζοντας τώρα τα σημάδια εκείνα, κυριεύονται από τρόμο και τύψεις.

Τα γεγονότα του Γολγοθά ξανάρχονται με τρομακτική διαύγεια στη θύμηση των ιερέων και των αρχόντων του λαού. Τρέμοντας σύγκορμοι από το φόβο θυμούνται πως φώναζαν κουνώντας τα κεφάλια τους, έξαλλοι από σατανική χαρά: «Άλλους έσωσεν. Εαυτόν δεν δύναται να σώσιν αν είναι βασιλιάς του Ισραήλ, ας καταβή τώρα από του σταυρού, και θέλομεν πιστεύσει εις Αυτόν· πέποιθεν επί τον Θεόν· ας σώσει τώρα Αυτόν, εάν θέλη Αυτόν.» (Ματθ. 27:42-43.)

Θυμούνται πολύ καλά την παραβολή των γεωργών που αρνήθηκαν να παραδώσουν τους καρπούς του αμπελιού στον κύριό τους, κακοποίησαν τους δούλους του και φόνευσαν το γιό του. Θυμούνται ακόμη και την καταδίκη που άθελά τους πρόφεραν εναντίον τους: «Ο κύριος του αμπελώνος ... καχούς καχώς θέλει απωλέσει αυτούς.» Στην αμαρτωλή στάση και στην τιμωρία των απίστων εκείνων γεωργών, οι ιερείς και οι πρεσβύτεροι αναγνωρίζουν τη δική τους διαγωγή και τη δική τους δικαία καταδίκη. Και τότε υψώνεται μία κραυγή επιθανάτιας αγωνίας. Ακόμη δυνατότερη από τις φωνασχίες, «Σταύρωσον, σταύρωσον Αυτόν» που αντηχούσαν στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, διογκώνεται τώρα η τρομερή και απελπιστική θρηνωδία: «Αυτός είναι ο Υιός του Θεού! Αυτός είναι ο πραγματικός Μεσσίας!» Ζητούν να εξαφανιστούν από την παρουσία του Βασιλέα των βασιλέων και μάταια προσπαθούν να κρυφθούν μέσα στις βαθιές σπηλιές και στις ρωγμές της παραμορφωμένης γης.

[723]

Στη ζωή όλων αυτών που απορρίπτουν την αλήθεια, έρχονται στιγμές όπου η συνείδηση κάποτε ξυπνά, όπου η θύμηση ανακαλεί επώδυνες αναμνήσεις μιας υποκριτικής ζωής και η ψυχή βασανίζεται

και ματαιοπονεί με τύψεις. Που μπορεί όμως η κατάσταση αυτή να συγκριθεί με τις τύψεις εκείνης της ημέρας «όταν ο φόβος επέρχεται ως ερήμωσις, και η καταστροφή εφορμά ως ανεμοστρόβιλος!» (Παρ. 1:27.) Αυτοί που επεδίωξαν να εξοντώσουν το Χριστό και τον πιστό λαό Του, τους αντικρύζουν τώρα μέσα στη δόξα που τους περιβάλλει. Καθηλωμένοι από το φόβο, ακούν τις ζωηρές χαρούμενες φωνές των αγίων: «Ιδού, ούτος είναι ο Θεός ημών· περιεμείναμεν Αυτόν, και θέλει σώσει ημάς.» (Ης. 25:9.)

Και μέσα ς” αυτή την αναταραχή της γης, στη λάμψη της αστραπής και στο βρυχηθμό της βροντής, η φωνή του Υιού του Θεού καλεί τους κοιμωμένους αγίους. Παρατηρεί τους τάφους των δικαίων και, υψώνοντας μετά τα χέρια προς τον ουρανό, ο Χριστός τους κράζει: «Ξυπνήστε, ξυπνήστε, ξυπνήστε, σείς που κοιμάστε στη γή και σηκωθείτε!» Τη φωνή αυτή θα την ακούσουν οι νεκροί απ’ άκρη ς” άκρη της γης. Και όσοι την ακούν θα ζήσουν. Ολόκληρη η γη θα αντηχήσει από τον ήχο των βημάτων της ατέλειωτης εκείνης στρατιάς από κάθε έθνος και φυλή και γλώσσα και λαό. Βγαίνουν από τη φυλακή του Άδη, ντυμένοι με την ένδοξη αθανασία, αναφωνώντας: «Που, θάνατε το κέντρον σου· που άδη η νίκη σου.» (Α’ Κορ. 15:55.) Και οι ζώντες δίκαιοι, μαζί με τους αναστημένους αγίους, ενώνουν τις φωνές τους σε μια παρατεταμένη χαρούμενη νικητήρια κραυγή.

Όλοι βγαίνουν από τους τάφους τους με το ίδιο παράστημα που είχαν όταν κατέβηκαν ς” αυτούς. Ο Αδάμ, διακρίνεται ανάμεσα στο πλήθος των αναστημένων από τη μεγαλόπρεπη μορφή και το ψηλό του ανάστημα, κατά τι χαμηλότερος από τον Υιό του Θεού. Παρουσιάζει χτυπητή αντίθεση με τους αντιπροσωπευτικούς τύπους των κατοπινών γενεών. Αυτή είναι η μόνη ένδειξη του μεγάλου εκφυλισμού του ανθρωπίνου γένους. Όλοι όμως βγαίνουν από τους τάφους με την ίδια ιχμάδα και το σφρίγος της αιώνιας νειότης. Στην αρχή ο άνθρωπος είχε πλαστεί κατά την ομοιότητα του Θεού, όχι μόνο ομοιότητα του χαρακτήρα αλλά και των φυσικών χαρακτηριστικών. Η αμαρτία παραμόρφωσε και σχεδόν εξολοκλήρου εξάλειψε την εικόνα αυτή της θείκης ομοιότητας. Ο Χριστός όμως ήρθε στον κόσμο για να αποκαταστήσει κάθε υ που είχε χαθεί. Αυτός θα μετασχηματίσει τα ευτελή σώματά μας σύμφωνα με το δικό Του ένδοξο σώμα. Το θνητό και φθαρτό σώμα, το ασχημισμένο και μολυσμένο από την αμαρτία, αποκτά την ομορφιά, την τελειότητα και

[724]

την αθανασία. Όλες οι ατέλειες και οι δυσμορφίες αφήνονται στον τάφο. Όταν θα ξαναποκτήσουν τα δικαιώμα να συμμετέχουν στον καρπό του δένδρου της ζωής του Εδεμικού κήπου που για τόσους αιώνες στερήθηκαν, οι λυτρωμένοι «θα αυξηθούν» και πάλι (Μαλ. 4:12) σύμφωνα με το τέλειο παράστημα της ανθρώπινης φυλής κατά την πρωταρχική της δόξα. Τα τελευταία υπολείμματα της κατάρας της αμαρτίας θα εξαλειφτούν και οι πιστοί του Χριστού θα εμφανιστούν «εν τη ωραιότητι Κυρίου του Θεού ημών,» αντανακλώντας την τέλεια διανοητική, ψυχική και σωματική εικόνα του Κυρίου τους. Ω θαυμαστή απολύτρωση! Πόσον καιρό απετέλεσε το θέμα της ομιλίας, το αντικείμενο της ελπίδας, το σκοπό της καρτερικής προσμονής, χωρίς ποτέ να έχει παίρεια κατανοηθεί.

Οι ζώντες δίκαιοι μεταμορφώνονται «εν μιά στιγμή, εν ριπή οφθαλμού.» Με το κέλευσμα του Θεού περιβάλλονται τη δόξα. Τώρα τους απονέμεται η αθανασία και μαζί με τους αναστημένους αγίους υψώνονται από τη γή για να συναντήσουν τον Κύριό τους στον αέρα. Άγγελοι συνάγουν «τους εκλεκτούς Αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων, απ' άκρων ουρανών έως άκρων αυτών.» Μικρά παιδιά φέρονται από τους αγίους αγγέλους στην αγκαλιά των μητέρων τους. Φίλοι, χωρισμένοι για πολύ καιρό από το θάνατο, ξανασιμίζουν για να μη χωριστούν ποτέ πια και ανταμωμένοι ανεβαίνουν με χαρούμενα άσματα στην πόλη του Θεού.

Σε κάθε πλευρά του αιθέριου άρματος υπάρχουν πτέρυγες και από κάτω του κινούνται ζωντανοί τροχοί. Καθώς το άρμα κυλάει προς τα πάνω, οι τροχοί φωνάζουν, «Άγιος» και οι πτέρυγες ανοιγοκλείνοντας φωνάζουν, «Άγιος» και η ακολουθία των αγγέλων κράζει «Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος ο Θεός, ο Παντοκράτωρ.» Και οι λυτρωμένοι αλαλάζουν, «Αλληλούια!» ενώ το άρμα προχωρεί διαρκώς κατευθυνόμενο προς τη Νέα Ιερουσαλήμ.

Πριν μπούν στην πόλη του Θεού, ο Σωτήρας προσφέρει στους οπαδούς Του τα σύμβολα της νίκης και τους απονέμει τα διακριτικά του βασιλικού τους αξιώματος. Αστραφτοκοπούν οι τάξεις των πιστών καθώς ανεβαίνουν παρατεταγμένες σε ημικύκλιο ολόγυρα από το Βασιλιά τους. Η μεγαλόπρεπη μορφή Του προεξέχει πάνω από αγίους και αγγέλους και η όψη Του ακτινοβολεί γεμάτη καλοκάγαθη αγάπη. Από το αναρίθμητο πλήθος των λυτρωμένων, κάθε βλέμμα προσηλώνεται επάνω Του. κάθε μάτι ατενίζει τη δόξα Εκείνου του οποίου «το πρόσωπον ήτο τόσον άδοξον παρά παντός ανθρώπου,

και το είδος Αυτού παρά των υιών των ανθρώπων.» (Ης. 52:14.) Με το ίδιο Του το χέρι ο Χριστός τοποθετεί στα κεφάλια των πιστών το στεφάνι της δόξας. Για τον καθένα υπάρχει ένα ζέχωρο στεφάνι πάνω στο οποίο βρίσκεται «όνομα νέον γεγραμμένον» (Αποκ. 2:17,) καθώς και η επιγραφή, «Αγιασμός εις τον Κύριον.» Σε κάθε χέρι τοποθετείται το δάφνινο κλαδί του νικητή και μία αστραφτερή άρπα. Τότε, στο σύνθημα των αρχηγών αγγέλων, κάθε χέρι αγγίζει επιδέξια τις χορδές της άρπας που σκορπά γλυκιά μουσική, σε πλούσια μελωδική συμφωνία. Κάθε καρδιά πάλλεται από ανέκφραστη αγαλλίαση και κάθε φωνή υψώνεται σε αίνο ευγνωμοσύνης: «Εις τον αγαπήσαντα ημάς και λούσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών με το αίμα Αυτού, και όστις έκαμεν ημάς βασιλείς και ιερείς εις τον Θεόν και Πατέρα Αυτού· εις Αυτόν είη η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.» (Αποκ. 1:5-6.)

Το πλήθος των λυτρωμένων φθάνει μπροστά στην Αγία Πόλη. Ο Ιησούς ανοίγει διάπλατα τους μαργαριταρένιους πυλώνες και τα έθνη που φύλαξαν την αλήθεια εισέρχονται. Εκεί αντικρύζουν τον Παράδεισο του Θεού, την κατοικία του Αδάμ στην εποχή της αθωότητάς του. Και τότε η φωνή εκείνη, η μελωδικότερη από κάθε μουσική που έφθασε ποτέ σε ανθρώπινο αυτί, ακούγεται να λέει: «Ο αγώνας έληξε.» «Έλθετε, οι ευλογημένοι του Πατρός Μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένον εις εσάς βασιλείαν από καταβολής κόσμου.»

Τώρα βρίσκει την εκπλήρωσή της η προσευχή του Χριστού για τους οπαδούς Του: «Εκείνους τους οποίους Μοι έδωκας, θέλω όπου είμαι Εγώ, να είναι και εκείνοι μετ' Εμού.» «Τους κατενώπιον της δόξης Αυτού αμώμους εν αγαλλιάσει,» (Ιουδ. 24,) ο Χριστός τους παρουσιάζει στον Πατέρα σαν τίμημα του αίματός Του λέγοντας: «Ιδού Εγώ και τα παιδιά τα οποία Μοι έδωκας.» «Εκείνους τους οποίους Μοι έδωκας εφύλαξα.» Ό, τα θαυμαστά αποτελέσματα της απολυτρωτικής αγάπης! Η εκστατική εκείνη στιγμή κατά την οποία ο αιώνιος Πατέρας, βλέποντας τους λυτρωμένους, αντικρίζει την εικόνα Του, αποκαταστημένη από τη δυσμορφία της αμαρτίας και απαλλαγμένη από τη φθορά - το ανθρώπινο στοιχείο σε τέλεια πάλι αρμονία με το θεϊκό πρωτότυπο!

Με ανέκφραστη αγάπη ο Ιησούς υποδέχεται τους πιστούς Του στη «χαρά του Κυρίου» τους. Η χαρά του Σωτήρα είναι να δει στην ένδοξη βασιλεία Του τις ψυχές που απέκτησαν τη σωτηρία τους με

τη δική Του αγωνία και ταπείνωση. Οι λυτρωμένοι πάλι συμεριζονται τη χαρά Του όταν, ανάμεσα στο πλήθος των αγίων, διακρίνουν αυτούς που δέχθηκαν το Χριστό χάρη στις δικές τους προσευχές, προσπάθειες και στοργικές θυσίες. Όπως συγκεντρώνονται γύρω από το μεγάλο, λευκό θρόνο, ανεκλάλητη χαρά πλημμυρίζει τις καρδιές τους, θεωρώντας αυτούς που οι ίδιοι είχαν οδηγήσει στο Χριστό, καθώς και άλλους που εκείνοι πάλι έφεραν ς” Αυτόν, και άλλους ακόμη που ακολούθησαν, ώστε όλοι μαζί να καταλήξουν στο λιμάνι της ευδαιμονίας όπου εναποθέτουν τα διαδήματα τους στα πόδια του Χριστού και Τον δοξολογούν στον αέναο κύκλο των ατελεύτητων αιώνων.

Την ώρα που οι λυτρωμένοι γίνονται δεκτοί στην πόλη του Θεού μία ουρανομήκη κραυγή ενθουσιασμού και λατρείας σχίζει τον αέρα. Ο πρώτος και ο δεύτερος Αδάμ μέλλουν να συναντηθούν. Ο Υιός του Θεού περιμένει με ανοικτές αγκάλες να υποδεχθεί τον πατέρα της φυλής μας—εκείνον που ο ίδιος δημιούργησε, εκείνον που αμάρτησε στο Δημιουργό του και που η αμαρτία του είναι υπεύθυνη για τα στίγματα του σταυρικού θανάτου, χαραγμένα ανεξίτηλα στο Λυτρωτή το σώμα. Διακρίνοντας ο Αδάμ τις ουλές των καρφιών, δε γέρνει στο στήθος του Κυρίου του, αλλά ρίχνεται ταπεινά στα πόδια Του αναφωνώντας: «Άξιόν, άξιον, άξιον είναι το Αρνίον το οποίον εσφάγη!» Με τρυφερότητα ο Σωτήρας τον σηκώνει και του λέει να κοιτάξει πάλι την Εδεμική κατοικία του από όπου εξορίσθηκε για τέτοιο ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

[727] Μετά την αποβολή του από την Εδέμ, η επίγεια ζωή του Αδάμ ήταν ολόγιομη από λύπη. Κάθε πεσμένο νεκρό φύλλο, κάθε ζώο προσφερόμενο θυσία, κάθε δυσμορφία πάνω στη μέχρι τότε άψογη φύση, κάθε νέα κηλίδα πάνω στον αγνό ανθρώπινο χαρακτήρα, ήταν μία καινούργια υπενθύμιση της αμαρτίας Τρομερή ήταν η αγωνία και οι τύψεις που πέρασε όταν έβλεπε την ανομία να πληθύνεται και όταν σε απάντηση των προειδοποιήσεων που έδινε δέχονταν τον ψόγο των συνανθρώπων του ότι αυτός ήταν ο υπαίτιος της αμαρτίας. Με ταπείνωση και με υπομονή υπέφερε για χίλια περίπου χρόνια τις συνέπειες της παρανομίας του. Βαθιά μετανοιωμένος για το αμάρτημά του, βασίσθηκε στις αρετές του αναμενόμενου Σωτήρα και πέθανε με την ελπίδα της ανάστασης. Ο Υιός του Θεού πλήρωσε τα λύτρα για την αποτυχία και την πτώση του ανθρώπου.

Και έτσι, χάρη στο εξιλαστικό έργο του Χριστού, ο Αδάμ αποκαθίσταται στην πρώτη του εξουσία.

Γοητευμένος παρατηρεί τα δένδρα που αποτελούσαν άλλοτε τη χαρά του—τα ίδια εκείνα δένδρα που τους καρπούς τους αρέσκονταν να συνάγει στην εποχή της αιωρότητας και της χαράς του. Θωρεί τα κλήματα, τα φροντισμένα άλλοτε με τα ίδια του τα χέρια, και τα άνθη, τα αντικείμενα των στοργικών φροντίδων του. Συνεπαρμένος από τη γοητεία της σκηνής, διαπιστώνει ότι αυτός είναι πράγματι ο αποκαταστημένος Παράδεισος, πολυτιμότερη ακόμη τώρα απόλαυση από ότι τον καιρό που φυγαδεύτηκε από αυτόν. Ο Σωτήρας τον οδηγεί στο δένδρο της ζωής, κόβει από τον αγλαό καρπό του και του προσφέρει να φάγει. Κοιτάζει ολόγυρά του ο Αδάμ και αναγνωρίζει το λυτρωμένο πλήθος της οικογένειας του, συγκεντρωμένο στον παράδεισο του Θεού. Τότε εναποθέτει το λαμπρό του διάδημα στα πόδια του Ιησού και, πέφτοντας στο στήθος Του, εναγκαλίζεται το Λυτρωτή. Κρούοντας τη χρυσή του άρπα, κάνει να αντηχεί ο θόλος του ουρανού από τον ύμνο του θριάμβου: «Άξιόν, άξιόν, άξιόν είναι το Αρνίον το οποίον εσφάγη και ανέζησεν!» Τα πλήθη της οικογένειας του Αδάμ συμμετέχουν στη μελωδία και εναποθέτοντας τα διαδήματα τους στα πόδια του Ιησού, υποκλίνονται και Τον προσκυνούν.

Στη συγκινητική αυτή σκηνή της συνάντησης παρευρίσκονται μάρτυρες οι άγγελοι που έκλαψαν όταν έπεσε ο Αδάμ στην αμαρτία και σκίρτησαν από χαρά όταν ο Χριστός ανέβηκε στους ουραμούς μετά την ανάστασή Του, ελευθερώνοντας από τα δεσμά του θανάτου όλους όσους θα πίστευαν στο όνομά Του. Διαπιστώνουν τώρα την ολοκλήρωση του απολυτρωτικού έργου και ενώνουν τις φωνές τους στον αίνο της δοξολογίας.

Επάνω στην κρυστάλλινη θάλασσα που απλώνεται μπροστά από το θρόνο, τη θάλασσα ανάμικτη από γυαλί και φωτιά—τόσο πολύ αστραφτοκοπάει από την αντανάκλαση της δόξας του Θεού—έχει συγκεντρωθεί ο ιδιαίτερος όμιλος εκείνων που «ενίκησαν κατά του θηρίου και κατά της εικόνας αυτού, και κατά του χαράγματος αυτού και κατά του αριθμού του ονόματος αυτού.» (Αποκ. 15:2.) Επάνω στο όρος Σιών, μαζί με το Αρνίο «έχοντες κιθάρας του Θεού,» στέκουν οι «εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ... οίτινες ηγοράσθησαν από των ανθρώπων.» Τότε τα πλήθη ακούν την «φωνήν εκ του ουρανού, ως φωνήν υδάτων πολλών, και ως

[728]

φωνήν βροντής μεγάλης ... φωνήν κιθαρῶδών οίτινες εκιθάριζον με τας κιθάρας αυτών και έψαλλον ως ωδήν νέαν ενώπιον του θρόνου.» (Αποκ. 14:1-3.) Την ωδή αυτή κανείς άλλος δεν μπορεί να τη μάθει εκτός από τις εκατόν σαράντα τέσσερεις χιλιάδες. Είναι ο ύμνος του Μωϋσή και του Αρνίου (Αποκ. 15:3,)—ένas ύμνος απολυτρωτικός. Μόνο οι εκατόν σαράντα τέσσερεις χιλιάδες μπορούν να τη μάθουν επειδή είναι ο ύμνος της προσωπικής τους πείρας, μιας πείρας τέτοιας που ποτέ καμία ομάδα δεν έχει δοκιμάσει. «Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη.» Έχουν μεταφερθεί από τη γη, διαλεγμένοι ανάμεσα στους ζώντες και θεωρούνται «απαρχή εις τον Θεόν και το Αρνίον.» (Αποκ. 14:4.) «Ούτοι είναι οι ερχόμενοι εκ της θλίψεως της μεγάλης.» (Αποκ. 7:14.) Πέρασαν τον καιρό της θλίψης, θλίψης τέτοιας που ποτέ δεν ξανάγινε αφ'ότου υπήρξε έθνος επί της γης. Υπέμειναν την αγωνία της θλίψης του καιρού του Ιακώβ. Επέζησαν χωρίς την παρουσία του Μεσίτη τον καιρό που έπεφταν οι τιμωρές πληγές του Θεού. Απολυτρώθηκαν όμως επειδή «έπλυναν τας στολάς αυτών και ελεύκαναν αυτάς εν τω αίματι του Αρνίου» (Αποκ. 7:14,) και «εν τω στόματι αυτών δεν ευρέθη δόλος· διότι είναι άμωμοι ενώπιον του θρόνου του Θεού.» (Αποκ. 14:5.) «Δια τούτο είναι ενώπιον του θρόνου του Θεού, και λατρεύουσιν Αυτόν ημέραν και νύκτα εν τω ναώ Αυτού· και ο καθημένος επί του θρόνου θέλει κατασκηνώσει επ' αυτούς.» (Αποκ. 7:15.) Είδαν τη γη να αφανίζεται από την πείνα και το λοιμό· είδαν τον καυτερό ήλιο να καυματίζει με τα θανατηφόρα έλκη τους ανθρώπους και αυτοί οι ίδιοι πέρασαν από κακουχίες, από πείνα και από δίψα. Αλλ' όμως «δεν θέλουσι πεινάσει πλέον, ουδέ, θέλουσι διψήσει πλέον, ουδέ θέλει πέσει επ' αυτούς ο ήλιος, ουδέ κανέν καύμα. Διότι το Αρνίον το αναμέσον του θρόνου θέλει ποιμάνει αυτούς, και οδηγήσει αυτούς εις ζώσας πηγάς υδάτων· και θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών.» (Αποκ. 7:16-17.)

Σε κάθε εποχή οι εκλεκτοί του Σωτήρα διδάχθηκαν την παιδεία και την πειθαρχία μέσα στο σχολείο της δοκιμασίας. Βάδισαν στο στενό μονοπάτι της ζωής. Καθορίστηκαν μέσα στο καμίνι της θλίψης. Αντικρούστηκαν, μισήθηκαν και συκοφαντήθηκαν χάρη του Χριστού. Τον ακολούθησαν ανάμεσα στις πιο επώδυνες συγκρούσεις. Υπέστησαν θυσίες και γεύτηκαν πικρές απογοητεύσεις. Από προσωπική σκληρή πείρα γνώρισαν σε όλο της το

πλάτος, της αμαρτίας το κακό, τη δύναμη, την ενοχή, τη συμφορά και γι' αυτό την αποστρέφονται. Η αναγνώριση της ανυπολόγιστης θυσίας που απαιτήθηκε για την εκρίζωσή της, τους καθιστά ταπεινούς και γεμίζει την καρδιά τους με ευγνωμοσύνη και δοξολογία η οποία είναι αδύνατο να υπολογιστεί από όσους δεν έπεσαν ποτέ στην αμαρτία. Αγαπούν πολύ επειδή πολύ έχουν συγχωρηθεί. Επειδή υπήρξαν συμμετοχοί των παθημάτων του Χριστού, κρίνονται άξιοι να συμμετέχουν και στη δόξα Του.

Οι κληρονόμοι του Θεού βγαίνουν από τις σοφίτες, τις τρώγλες, τα κελιά της φυλακής, τα ικριώματα, τα βουνά, τις ερημιές, τις σπηλιές της γης, και τα βάθη της θάλασσας. Σ' αυτή τη γη υπήρξαν «υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι.» Εκατομμύρια από αυτούς κατέβηκαν στον τάφο με το στίγμα της ατιμίας εξαιτίας της άκαμπτης άρνησής τους να ενδώσουν στις μηχανορραφίες του Σατανά. Τα ανθρώπινα δικαστήρια τους κήρυξαν ενόχους σαν τους χειρότερους εγκληματίες. Τώρα όμως «ο Θεός, αυτός είναι ο Κριτής» (Ψαλμ. 50:6,) και οι δικαστικές αποφάσεις αντιστρέφονται. «Θέλει εξαλείψει το όνειδος του λαού Αυτού από πάσης της γής» (Ης. 25:8.) «Θέλουσιν ονομάσει αυτούς ο άγιος λαός, ο λελυτρωμένος του Κυρίου.» Και ο Θεός θα δώσει «εις αυτούς ωραιότητα αντί της στάκτης, έλαιον ευφροσύνης αντί του πένθους, στολήν αιnéσεως αντί του πνεύματος της ακηδίας.» (Ης. 62:12, 61:3.) Δεν είναι πια εξουθενωμένοι, ταλαιπωρημένοι, διασκορπισμένοι και βασανισμένοι. Απ' εδώ κι εμπρός θα είναι πάντα μαζί με τον Κύριό τους. Στέκουν μπροστά στο θρόνο ντυμένοι με στολές ακόμη πιο πλουσιοπάροχες από αυτές που φόρεσαν ποτέ οι πιο τιμημένοι της γης. Είναι στεφανωμένοι με διαδήματα πιο ένδοξα από αυτά που κόσμησαν ποτέ κεφάλια επιγείων μοναρχών. Οι μέρες του πόνου και του κλαυθμού πέρασαν για πάντα. Ο Βασιλιάς της δόξας σκούπισε τα δάκρυα από τα πρόσωπά τους. Κάθε αιτία που μπορεί να προκαλέσει λύπη εξέλιπε. Πάνω από τα σειόμενα φοινικόκλαδα υψώνεται το άσμα της δοξολογίας τους ευδιάκριτο, μελωδικό, αρμονικό. Κάθε φωνή παίρνει τώρα μέρος μέχρι που η υμνωδία αυτή πλημμυρίζει τον ουράνιο θόλο: «Η σωτηρία είναι του Θεού ημών του καθημένου επί του θρόνου και του Αρνίου.» Και όλοι οι ουράνιοι κάτοικοι αποκρίνονται αντιφωνικά: «Αμήν: η ευλογία, και η δόξα, και η σοφία, και η ευχαριστία, και η τιμή, και η δύναμις, και

[730]

η ισχύς ανήκει εις τον Θεόν ημών, εις τους αιώνας των αιώνων.» (Αποκ. 7:10,12.)

Σ' αυτή τη ζωή δεν μπορούμε παρά αμυδρά μόνο να συλλάβουμε την έννοια του θαυμαστού θέματος της απολύτρωσης. Με την περιορισμένη μας αντίληψη έχουμε την ικανότητα να εμβραθύνουμε μόνο στους τομείς της αισχύνης και της δόξας, της ζωής και του θανάτου, της δικαιοσύνης και του ελέους όπως απαντώνται στο σταυρό. Όσο όμως και αν εντείνουμε τις διανοητικές μας ικανότητες, είναι αδύνατο να συλλάβουμε την πλήρη σημασία του. Το μήκος και πλάτος, το βάθος και ύψος της λυτρωτικής αγάπης, ελάχιστα μόνο γίνονται αντιληπτά. Το σχέδιο της σωτηρίας είναι αδύνατο να κατανοηθεί εντελώς, ούτε ακόμη και τότε όταν οι λυτρωμένοι «θέλουσι βλέπει καθώς βλέπονται και θέλουσι γνωρίσει καθώς και εγνωρίσθησαν.» Αλλά στο αέναο κύλισμα του χρόνου, διαρκώς νέες πτυχές της αλήθειας θα εξακολουθούν να παρελαύνουν μπροστά στον κατάπληκτο, καταγοητεύμενο νού. Αν και οι λύπες, οι πόνοι και οι πειρασμοί της επίγειας ζωής θα έχουν εξαφανιστεί και η αιτία θα έχει εκλείψει, μολαταύτα ο λαός του Θεού θα διατηρεί πλήρη συναίσθηση του κόστους της σωτηρίας του.

Ο σταυρός του Χριστού θα αποτελεί το αιώνιο θέμα της σπουδής και το άσμα των λυτρωμένων. Βλέποντας το Χριστό δοξασμένο, θα θεωρούν το Χριστό σταυρωμένο. Ποτέ δεν πρόκειται να λησμονηθεί το γεγονός ότι Εκείνος του Οποίου η δύναμη δημιούργησε και βαστάζει τους αναρίθμητους κόσμους στο αχανές διάστημα, ο Αγαπητός Υιός του Θεού, η Μεγαλειότητα του Ουρανού, Αυτός τον οποίο τα χερουβείμ και τα ένδοξα σεραφείμ αρέσκονται να λατρεύουν, υπέστη την ταπείνωση για να εξυψώσει τον πεσμένο στην αμαρτία άνθρωπο. Ποτέ δεν πρόκειται να λησμονηθεί ότι Εκείνος σήκωσε το βάρος της ενοχής και της αισχύνης της αμαρτίας· ότι γεύτηκε την οδυνηρή πείρα της αποστροφής του προσώπου του Πατέρα, μέχρι που η καρδιά Του σπάρραξε από τον πόνο για τη χαμένη ανθρωπότητα και η ζωή Του καταθρυμματίστηκε πάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Η σκέψη ότι Αυτός ο Δημιουργός του σύμπαντος. Αυτός ο απόλυτος Ρυθμιστής κάθε πεπρωμένου, καταδέχθηκε να αφήσει κατά μέρος τη δόξα Του και να ταπεινωθεί από αγάπη για τον άνθρωπο, θα προκαλεί τον αιώνιο θαυμασμό και τη λατρεία του σύμπαντος. Κάθε φορά που τα έθνη των λυτρωμένων θα ατενίζουν στο Σωτήρα τους και θα θεωρούν τη δόξα του Πατέρα να αντανά-

[731]

[732]

κλά στη μορφή Του, κάθε φορά που θα αντικρίζουν το θρόνο Του στερεωμένο στους αιώνες των αιώνων, ξέροντας ότι η βασιλεία Του δεν έχει τέλος, θα ξεσπούν στον εκστατικό αυτόν ύμνο: «Άξιον, άξιον, άξιον είναι το Αρνιον το εσφαγμένον το οποίον εξηγόρασεν ημάς εις τον Θεόν με το πολύτιμον Αυτού αίμα.»

Το μυστήριο του σταυρού εξηγεί όλα τα άλλα μυστήρια. Στο φως του Γολγοθά, οι χαρακτηριστικές ιδιότητες του Θεού που μας ενέπνεαν με φόβο και με δέος, εμφανίζονται μέσα σε όλη την ελκυστική ομορφιά τους. Η ευσπλαχνία, η στοργή και η πατρική Του αγάπη παρουσιάζονται αλληλένδετες με την αγιότητα, τη δικαιοσύνη και τη δύναμή Του. Παρατηρώντας τη μεγαλοπρέπεια του θρόνου Του, του «υψηλού και επηρμένου,» διακρίνομε τις ευγενικές ιδιότητες του χαρακτήρα Του και εκτιμούμε όσο ποτέ προηγουμένως τη σημασία του αιωνίου εκείνου τίτλου, «Πάτερ ημών.»

Θα αποδειχτεί τότε ότι ο άπειρος σε σοφία Θεός δεν μπορούσε να επινοήσει κανένα άλλο σχέδιο για τη σωτηρία μας εκτός από τη θυσία του Υιού Του. Το αντιστάθμισμα της θυσίας αυτής είναι η επανακατοίκηση της γης με απολυτρωμένες, ευτυχισμένες, άγιες και αθάνατες υπάρξεις. Τα αποτελέσματα του αγώνα του Σωτήρα κατά των δυνάμεων του σκότους είναι η χαρά των λυτρωμένων και η επαυξημένη δόξα του Θεού στους ατελεύτητους αιώνες. Τόσο ανυπολόγιστη είναι η αξία της ανθρώπινης ψυχής, που ο Θεός είναι ικανοποιημένος με το αντίλυτρο που καταβλήθηκε γι' αυτή. Και [733] οι καρποί της ανεκτίμητης θυσίας Του είναι τόσο πολύτιμοι, ώστε θεωρώντας τους ο Χριστός, μένει κατά πάντα ικανοποιημένος και Αυτός.

«Αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ενεθυμήθη ο Θεός τα αδικήματα αυτής.» «Με το ποτήριον με το οποίον εκέρασεν, διπλάσιον κεράσατε εις αυτήν. Όσον εδόξασεν εαυτήν και κατετρύφησε, τόσον βασανισμόν και πένθος δότε εις αυτήν· διότι λέγει εν τη καρδιά αυτής. Κάθημαι βασίλισσα, και χήρα δεν είμαι, και πένθος δεν θέλω ιδεί. Δια τούτο εν μιά ημέρα θέλουσιν ελθεί αι πληγαί αυτής θάνατος και πένθος και πείνα· και θέλει κατακαυθεί εν πυρί, διότι ισχυρός είναι ο Κύριος ο Θεός ο κρίνων αυτήν. Και θέλουσι κλαύσει αυτήν και πενήσει δι’ αυτήν οι βασιλείς της γής οι πορνεύσαντες και κατατρυφήσαντες μετ’ αυτής ... λέγοντες, ουαί, ουαί, η πόλις η μεγάλη, η Βαβυλών, η πόλις η ισχυρά, διότι εν μιά ώρα ήλθεν η κρίσις σου.» (Αποκ. 18:5-10.)

«Οι έμποροι της γής,» οίτινες «επλούτησαν εκ της υπερβολής της εντρυφήσεως αυτής,» «θέλουσι σταθή από μακρόθεν δια τον φόβον του βασανισμού αυτής, κλαίοντες και πενθούντες, και λέγοντες, Ουαί, ουαί, η πόλις η μεγάλη, η ενδεδυμένη βύσσινον και πορφυρούν και κόκκινον, και κεχρυσωμένη με χρυσόν και λίθους τιμίους και μαργαρίτας· διότι εν μιά ώρα ηρημώθη ο τοσούτος πλούτος.» (Αποκ. 18:11,3,15-17.)

Τέτοιες είναι οι τιμωρίες που πέφτουν πάνω στη Βαβυλώνα την ημέρα της οργής του Θεού. Το ποτήρι της ανομίας της ξεχείλισε. Η ώρα της σήμανε. Ωρίμασε πια για την καταστροφή.

Όταν η φωνή του Θεού αγγέλλει την απολύτρωση του λαού Του, τότε ξυπνούν μπροστά στην τρομερή πραγματικότητα αυτοί που τα έχασαν όλα στο μεγάλο αγώνα της ζωής. Όσο ήταν ακόμη καιρός, τυφλωμένοι από τις απάτες του πονηρού, εξακολούθουσαν να βρίσκουν δικαιολογίες για την αμαρτωλή πορεία τους. Οι πλούσιοι περηφανεύονταν θεωρώντας τον εαυτό τους ανώτερο από τους λιγότερο ευνοημένους από την τύχη συνανθρώπους τους. Τα αγαθά αυτά όμως τα απέκτησαν παραβαίνοντας το νόμο του Θεού. Αδιαφόρησαν να θρέψουν τους νηστικούς, να ντύσουν τους γυμνούς, να πράξουν τη δικαιοσύνη και να ενδιαφερθούν για την ελεημοσύνη.

Επεδίωξαν να εξυψωθούν οι ίδιοι και να επισύρουν το θαυμασμό των συνανθρώπων τους. Απογυμνωμένοι τώρα από όλα τους τα μεγαλεία, βρέθηκαν απροστάτευτοι και μέσα στην ένδεια. Παρακολουθούν με τρόμο την καταστροφή των ειδώλων τους που τα είχαν θέσει σε ανώτερη μοίρα από το Δημιουργό τους. Πούλησαν την ψυχή τους ανταλλάσσοντάς την με τα πλούτη και τις απολαύσεις του κόσμου, αντί να ζητήσουν να αποκτήσουν τα πνευματικά πλούτη. Το αποτέλεσμα είναι ότι η ζωή τους πήγε χαμένη οι απολαύσεις μετατράπηκαν σε πικρία, οι θησαυροί τους σε φθορά και τα κέρδη μιας ολόκληρης ζωής εξανεμίστηκαν μέσα σε ένα λεπτό. Οι πλούσιοι θρηνούν για την καταστροφή των επιβλητικών μεγάρων τους, το πεταμένο τους χρυσάφι και το ασήμι. Σε λίγο όμως παύουν να θρηνούν για την απώλεια των αγαθών τους συνεπαρμένοι από τον ξαφνικό φόβο ότι κινδυνεύουν να χαθούν και οι ίδιοι μαζί με τα είδωλά τους.

Οι ασεβείς θλίβονται όχι επειδή με την αμαρτωλή διαγωγή τους αγνόησαν το Θεό και τους συνανθρώπους τους, αλλά επειδή νίκησε ο Θεός. Θρηνούν γι' αυτά τα αποτελέσματα, αλλά δεν αισθάνονται καμιά μεταμέλεια για την κακία τους. Αν τους δίνονταν η ευκαιρία δεν θα άφηναν τίποτε που να μη το δοκιμάσουν προκειμένου να βγουν νικητές αν θα μπορούσαν.

Ο κόσμος βλέπει εκείνους που είχε χλευάσει, γελοιοποιήσει και προσπαθήσει να εξοντώσει, να περνούν σώοι και αβλαβείς ανάμεσα από τις θύελλες, τους σεισμούς και τους λοιμούς. Ο Θεός, ο οποίος για τους παραβάτες του νόμου Του είναι εξολοθρευτική φωτιά, για τους πιστούς Του είναι ένα καταφύγιο σιγουριάς.

Οι πνευματικοί ποιμένες που θυσιάσαν την αλήθεια για να εξασφαλίσουν την εύνοια των ανθρώπων, τώρα αντιλαμβάνονται τη φύση και την επίδραση των διδασκαλιών τους. Είναι φανερό ότι το βλέμμα του Παντογνώστη Θεού τους παρακολουθούσε ενώ στέκονταν στον άμβωνα, ή βάδιζαν στο δρόμο, ή επικοινωνούσαν με τους ανθρώπους στις διάφορες φάσεις της ζωής. Η κάθε ψυχική συγκίνηση που προκάλεσαν, το κάθε τι που έγραψαν, ο κάθε λόγος που πρόφεραν, η κάθε πράξη με την οποία ενθάρρυναν τους ανθρώπους να επαναπαύονται σε ένα ψεύτικο καταφύγιο, όλα αυτά ήταν σπαρμένος σπόρος που καρποφόρησε. Και οι δυστυχημένες, χαμένες ψυχές ολόγυρά τους είναι τώρα ο θερισμός.

«Ίάτρευσαν το σύντριμμα της θυγατρός του λαού Μου επιπολαίως, λέγοντες, Ειρήνη, ειρήνη· και δεν υπάρχει ειρήνη.» Λέγει ο Κύριος. (Ιερ. 8:11.) «Διότι με τα ψεύδη εθλίψατε την καρδίαν του δικαίου, τον οποίον Εγώ δεν ελύπησα· και ενισχύσατε τας χείρας του κακούργου, ώστε να μή επιστρέψη από της οδού αυτού της πονηράς, δια να σώσω την ζωήν αυτού.» (Ιεζ. 13:22.)

«Ουαί εις τους ποιμένας, τους φθείροντας και διασκορπίζοντας τα πρόβατα της βοσκής Μου! ... Ίδού, Εγώ θέλω επισκευθή εφ' υμάς την κακίαν των έργων ημών.» «Ολολύζατε ποιμένες και αναβοήσατε· και κυλίσθητε εις το χώμα, οι έγκριτοι του ποιμνίου· διότι επληρώθησαν αι ημέραι σας δια την σφαγήν, και δια τον διασκορπισμόν σας. ... Και θέλει λείψει η φυγή από των ποιμένων, και η σωτηρία από των εγκρίτων του ποιμνίου.» (Ιερ. 23:1,2, 25:34,35.)

Ποιμένες και λαός βλέπουν ότι οι σχέσεις τους με το Θεό δεν ήταν οι ενδεδειγμένες. Βλέπουν ότι αντέδρασαν εναντίον του Νομοθέτου κάθε αγίας και δικαίας εντολής. Η παραγκώνιση των θεϊκών διαταγμάτων προκάλεσε ανυπολόγιστο κακό όπως οι διενέξεις, τα μίσση, η παρανομία, μέχρι που η γη κατάντησε ένα αχανές πεδίο μάχης, ένα καταγώγιο διαφθοράς. Αυτή η εικόνα παρουσιάζεται τώρα μπροστά ς" εκείνους που απέρριψαν την αλήθεια και αγάπησαν την πλάνη. Καμία γλώσσα δεν μπορεί να περιγράψει την πικρή απογοήτευση των απίστων και αντιδραστικών όταν διαπιστώνουν ότι αυτό που έχασαν για πάντα είναι η αιώνια ζωή. Άνθρωποι που ειδωλοποιήθηκαν από τον κόσμο για τα ταλέντα τους και τη ρητορική τους δεινότητα, βλέπουν τώρα τις αξίες αυτές της ζωής κάτω από το πραγματικό τους πρίσμα. Συναισθάνονται τι έχασαν με την παράβαση και πέφτοντας στα πόδια εκείνων που κοροΐδεψαν και περιφρόνησαν για την πιστότητά τους, ομολογούν ότι πράγματι τους αγαπούσε ο Θεός.

Τα πλήθη βλέπουν ότι εξαπατήθηκαν. Ρίχνουν ο ένας στον άλλον την ευθύνη της καταστροφής τους. Όλοι όμως από κοινού στρέφουν τις δριμύτερες επικρίσεις τους εναντίον των πνευματικών λειτουργών. Απειθείς ποιμένες τα πρόβλεπαν όλα ευχάριστα. Ώθησαν τους ακροατές τους να ακυρώσουν το νόμο του Θεού και να κατατρέχουν εκείνους που ήθελαν να τον τηρήσουν άγιο. Τώρα, μέσα στην απόγνωσή τους, οι κατηχητές αυτοί ομολογούν μπροστά στον κόσμο το έργο τους της πλάνης και τα πλήθη φωνάζουν συνεπαρμένα από την οργή: «Εμείς χανόμαστε και η αιτία της κατα-

[737]

στροφής μας είστε εσείς.» Στρέφονται κατά των ψευδοποιμένων. Οι τρομερότερες κατάρεις εναντίον τους εκτοξεύονται από εκείνους που τους είχαν θαυμάσει περισσότερο. Τα ίδια χέρια που τους έστεφαν με δάφνες, θα είναι τα πρώτα που θα υψωθούν για την εξόντωσή τους. Τα όπλα που προορίζονταν για να θανατώσουν το λαό του Θεού χρησιμοποιούνται για να καταστρέψουν τους εχθρούς Του. Παντού κυριαρχούν συγκρούσεις και αιματοχυσίες.

«Θόρυβος θέλει φθάσει έως των περάτων της γής· διότι ο Κύριος έχει κρίσιν μετά των εθνών· Αυτός διαδικάζεται μετά πάσης σαρκός· θέλει παραδώσει τους ασεβείς εις μάχαιραν.» (Ιερ. 25:31.) Επί έξη χιλιάδες χρόνια συνεχίζεται η μεγάλη διαμάχη. Ο Υιός του Θεού και οι ουράνιοι απεσταλμένοι Του, ανταγωνίστηκαν με τις δυνάμεις του Πονηρού για να προειδοποιήσουν, να διαφωτίσουν και να σώσουν τα πλήθη των ανθρώπων. Τώρα ο καθένας πήρε την απόφασή του. Οι αμαρτωλοί συνταυτίστηκαν κατά πάντα με το Σατανά στον αγώνα του κατά του Θεού. Έφθασε ο καιρός να αποκαταστήσει ο Θεός το κύρος του παραβιασμένου νόμου Του. Σ' αυτό τώρα το σημείο ο αγώνας δεν στρέφεται μόνο εναντίον του Σατανά, αλλά και των ανθρώπων. «Ο Κύριος έχει κρίσιν μετά των εθνών» «Θέλει παραδώσει τους ασεβείς εις μάχαιραν.»

Όσοι «στενάζουν και βοούν δια τα γενόμενα βδελύγματα» έχουν σφραγιστεί με το σημείο της απελευθέρωσης. Τώρα προχωρεί ο άγγελος του θανάτου ο οποίος στο όραμα του Ιεζεκιήλ παριστάνεται με τους ανθρώπους που είναι οπλισμένοι με εξολοθρευτικά όπλα και επιφορτισμένοι με την εντολή: «Πατάξατε· ας μή φεισθή ο οφθαλμός σας, και μη ελεήσητε· γέροντας, νέους και παρθένους, και νήπια και γυναίκας, φονεύσατε μέχρις εξαλείψεως· εις πάντα όμως άνθρωπον εφ' ου είναι το σημείον, μή πλησιάσητε· και αρχίσατε από του αγιαστηρίου Μου.» (Ιεζ. 9:1-6.) Ο προφήτης λέγει: «Και ήρχισαν από των ανδρών των πρεσβυτέρων των έμπροσθεν του οίκου.» (Εδ. 6.) Το έργο της καταστροφής εγκαινιάζεται με τους θεωρούμενους πνευματικούς καθοδηγητές του λαού. Οι ψευδοφρουροί πέφτουν πρώτοι. Κανένας οίκτος δεν υπάρχει. Καμιά εξαίρεση δε γίνεται. Άντρες, γυναίκες, νέες κοπέλες και μικρά παιδιά εξολοθρεύονται ομαδικά.

«Ο Κύριος εξέρχεται από του τόπου Αυτού δια να παιδεύση τους κατοίκους της γής ένεκεν της ανομίας αυτών· η γή θέλει ανακαλύψει τα αίματα αυτής και δεν θέλει σκεπάσει πλέον τους πε-

φονευμένους αυτής.» (Ης. 26:21.) «Και αυτή θέλει είσθαι η πληγή, με την οποίαν ο Κύριος θέλει πληγώσει πάντας τους λαούς τους στρατεύσαντας κατά της Ιερουσαλήμ· η σάρξ αυτών θέλει τήκεσθαι ενώ ίστανται επί τους πόδας αυτών, και οι οφθαλμοί αυτών θέλουσι διαλυθή εν ταις οπαίς αυτών. Και εν τη ημέρα εκείνη, ταραχή του Κυρίου μεγάλη θέλει είσθαι μεταξύ αυτών· και θέλουσι πιάνει έκαστος την χείρα του πλησίον αυτού, και η χείρ αυτού θέλει εγείρεσθαι κατά της χειρός του πλησίον αυτού.» (Ζαχ. 14:12-13.) Μέσα σε μια έξαλλη πάλη αγρίων ανθρωπίνων παθών και κάτω από το καίριο πλήγμα της άκρατης θεϊκής οργής εξαφανίζονται οι ασεβείς κάτοικοι της γης: κληρικοί, πολιτικοί και λαϊκοί, πλούσιοι και φτωχοί, μεγάλοι και μικροί. «Εν εκείνη τη ημέρα θέλουσι κοίτεσθαι τεθανατωμένοι παρά Κυρίου απ' άκρου της γής έως άκρου της γής· δεν θέλουσι θρηνηλογηθή, ουδέ συναχθή, ουδέ ταφή.» (Ιερ. 25:33.)

Όταν επιστρέφει ο Χριστός οι αμαρτωλοί έχουν τελείως εξολοθρευτεί από το πρόσωπο της γης. Ο Κύριος θα τους έχει «απολέσει με το πνεύμα του στόματος Αυτού και εξαφανίσει με την επιφάνειαν της παρουσίας Αυτού.» (Β' Θεσ. 2:8.) Τους πιστούς Του ο Χριστός τους οδηγεί στην πόλη του Θεού και έτσι η γη μένει εντελώς άδεια από τους κατοίκους της. «Ιδού, ο Κύριος κενώνει την γήν, και ερημώνει αυτήν, και ανατρέπει αυτήν, και διασκορπίζει τους κατοίκους αυτής.» «Ολοκλήρως θέλει κενωθή η γή, και ολοκλήρως θέλει γυμνωθή· διότι ο Κύριος ελάλησε τον λόγον τούτον.» «Διότι παρέβησαν τους νόμους, ήλλαξαν το διάταγμα, ηθέτησαν διαθήκην αιώνιον. Δια τούτο η αρά κατέφαγε την γήν, και οι κατοικούντες εν αυτή ηρημώθησαν· δια τούτο οι κάτοικοι της γής κατεκαύθησαν.» (Ης. 24:1,3,5-6.)

Ολόκληρη η γη μοιάζει με μία αχανή έρημο. Οι ερειπωμένες από το σεισμό πόλεις και τα χωριά, τα ξεριζωμένα δένδρα, τα εκβρασμένα από τη θάλασσα ή αποσπασμένα από τη στεριά βράχια, είναι όλα σκορπισμένα επάνω στην επιφάνεια της, ενώ σαν πελώριες απύθμενες κόχες χάσκουν τα σημεία όπου άλλοτε περήφανα ορθώνονταν βουνά.

[739]

[740]

Και τώρα μεσολαβεί το παραστατικό γεγονός της τελευταίας επίσημης φάσης της Ημέρας του Εξιλασμού. Όταν η υπηρεσία στα άγια των αγίων έληγε και με το αίμα της εξιλαστικής θυσίας οι αμαρτίες του λαού Ισραήλ εξαλείφονταν, τότε φέρονταν στην πα-

ρουσία του Θεού ο «τράγος ο αποδιοπομπαίος,» ώστε μπροστά στη σύναξη του λαού ο αρχιερέας να «εξομολογηθή επ' αυτού πάσας τας ανομίας των υιών Ισραήλ, και πάσας τας παραβάσεις αυτών καθ' όλας αυτών τας αμαρτίας, και επιθέσει αυτάς επί της κεφαλής του τράγου.» (Λευ. 16:21.) Κατά τον ίδιο τρόπο όταν περατωθεί το εξιλαστικό έργο στο ουράνιο αγιαστήριο, τότε παρουσία του Θεού, των αγίων αγγέλων και του πλήθους των λυτρωμένων, οι αμαρτίες του λαού του Θεού θα τεθούν επάνω στο Σατανά. Θα ανακηρυχθεί ένοχος όλων των αμαρτημάτων που τους εξώθησε να διαπράξουν. Και όπως ο αποδιοπομπαίος τράγος εξαποστέλλονταν μακριά, σε ερημικό ακατοίκητο μέρος, το ίδιο και ο Διάβολος θα εξοριστεί στην ερειπωμένη γη, μια απέραντη, ακατοίκητη και καταθλιπτική ερημιά.

Ο αποκαλυπτής της Πάτμου προφήτευσε την εκτόπιση του Σατανά καθώς και τη χαώδη, απελπιστική κατάντια της γής και αναφέρει ότι η κατάσταση αυτή θα διαρκέσει χίλια χρόνια. Μετά την περιγραφή των σκηνών της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου και της καταστροφής των ασεβών, η προφητεία συνεχίζει: «Είδον άγγελον καταβαίνοντα εκ του ουρανού, όστις είχε το κλειδίον της άβυσσου, και άλυσιν μεγάλην εν τη χειρί αυτού. Και επίασε τον δράκοντα, τον όφιν τον αρχαίον, όστις είναι Διάβολος και Σατανάς και έδεσεν αυτόν χίλια έτη. Και έρριψεν αυτόν εις την άβυσσον, και εσφράγισεν επάνω αυτού, δια να μη πλανήση τα έθνη πλέον, εωσού πληρωθώσι τα χίλια έτη και μετά ταύτα πρέπει να λυθή ολίγον καιρόν.» (Αποκ. 20:1-3.)

Όπως αποδεικνύεται από άλλα γραφικά κείμενα, η λέξη «άβυσσος» υπονοεί τη γη σε μία χαώδη και σκοτεινή κατάσταση. Η γη, σύμφωνα με τη Βιβλική καταχώρηση, «εν αρχή ... ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της άβυσσου.» (Γεν. 1:2.) Η προφητεία μας πληροφορεί ότι η γη θα επανέλθει, τουλάχιστο μέχρι ενός σημείου, στην ίδια αυτή κατάσταση. Ατενίζοντας από μακριά τη μεγάλη ημέρα του θεού, ο προφήτης Ιερεμίας καταχωρεί την ακόλουθη περιγραφή: «Επέβλεψα επί την γην, και ιδού, άμορφος και έρημος· και εις τους ουρανούς, και δεν υπήρχε το φώς αυτών. Είδον τα όρη, και ιδού, έτρεμον, και πάντες οι λόφοι κατεσειόντο. Είδον και ιδού, δεν υπήρχεν άνθρωπος, και πάντα τα πετεινά του ουρανού είχαν φύγει. Είδον, και ιδού, ο Κάρμηλος έρημος, και πάσαι αι πόλεις αυτού κατηδαφισμένοι από προσώπου Κυρίου, από του φλο-

γερού θυμού Αυτού. Διότι ούτω λέγει Κύριος. Πάσα η γή θέλει είσθαι έρημος· συντέλειαν όμως δεν θέλω κάμει.» (Ιερ. 4:23-27.)

Αυτή θα είναι η κατοικία του Σατανά και των αγγέλων του για χίλια χρόνια. Περιορισμένος σ' αυτή τη γη, δεν θα μπορεί να πλησιάσει τους άλλους πλανήτες για να πειράζει και να ενοχλεί αυτούς που δεν έπεσαν στην αμαρτία. Αυτή την έννοια έχει το δέσιμό του. Δεν υπάρχει κανείς για να επιχειρήσει να εξασκήσει τη δύναμή του επάνω του. Έχει ολοκληρωτικά αποκοπεί από το έργο του της απάτης και της καταστροφής που για τόσους αιώνες αποτελούσε τη μοναδική του απόλαυση.

Οραματιζόμενος αυτόν τον καιρό της ανατροπής του Σατανά, ο προφήτης Ησαΐας αναφωνεί: «Πως έπεσες εκ του ουρανού, Εωσφόρε, υιέ της αυγής! συνετρίφθης κατά γής, συ ο καταπατών τα έθνη! ... Συ δε έλεγες εν τη καρδία σου. Θέλω αναβή εις τον ουρανό, θέλω υψώσει τον θρόνον μου υπεράνω των άστρων του Θεού... θέλω είσθαι όμοιος του Υψίστου. Εις τον άδην όμως θέλεις καταβή, εις τα βάθη του λάκκου. Οι βλέποντές σε θέλουσιν εναντίσει πρός σε, θέλουσι σε παρατηρεί λέγοντες. Ούτος είναι ο άνθρωπος, ο ποιών την γήν να τρέμη, ο σείων τα βασίλεια· ο ερημώνων την οικουμένην, και καταστρέφων τας πόλεις αυτής· ο μη απολύων εις τας οικίας αυτών τους δεσμίους αυτού.» (Ης. 14:12-17.)

Για έξη χιλιάδες χρόνια αυτό το επαναστατικό έργο έκανε ο Σατανάς «ποιών την γήν να τρέμη.» «ερημώνων την οικουμένην και καταστρέφων τας πόλεις αυτής.» και «μη απολύων εις τας οικίας αυτών τους δεσμίους αυτού.» Για έξη χιλιάδες χρόνια κράτησε το λαό του Θεού δέσμιο στη φυλακή του και θα τους κρατούσε για πάντα αιχμαλώτους του αν ο Χριστός δεν έσπαζε τα δεσμά του για να ελευθερώσει τους δέσμιους.

Τώρα όμως και αυτοί ακόμη οι ασεβείς βρίσκονται έξω από τη σφαίρα της επιρροής του. Μόνος, με τους πονηρούς αγγέλους του, έμεινε να αναλογισθεί τα αποτελέσματα της κατάρας της αμαρτίας.

[742] «Πάντες οι βασιλείς των εθνών, πάντες αναπαύονται εν δόξη, έκαστος εν τη οικία [εν τω τάφω] αυτού- συ δε απερρίφθης του τάφου σου ως κλάδος βδελυκτός ... Δεν θέλεις ενωθή μετ' αυτών εις ενταφιασμόν, διότι ηφάνισας την γήν σου, εφόνευσας τον λαόν σου.» (Ης. 14:18-20.)

Χίλια χρόνια ο Σατανάς θα περιέρχεται το πλάτος και το μήκος της ρημαγμένης γης, για να παρατηρεί τα αποτελέσματα της ανταρσίας του κατά του νόμου του Θεού. Σ' αυτό το διάστημα ζεί σε μία εντονότατη μιζέρια. Από την πτώση του και δώθε, ο αεικίνητος ρυθμός της ζωής του δεν του άφηγε καιρό ελεύθερο για να σκεφθεί. Τώρα όμως η δύναμη του έχει αφαιρεθεί και είναι ελεύθερος να συλλογιστεί το ρόλο που έπαιξε αφ' ότου πρωτοστασίασε εναντίον της ουράνιας κυβέρνησης· να αναλογισθεί με φόβο και τρόμο το φρικτό μέλλον που τον περιμένει όταν ο ίδιος θα πρέπει να υποστεί τις συνέπειες για όλο το κακό που έκανε και να τιμωρηθεί για όλες τις αμαρτίες που προκάλεσε να διαπραχθούν.

Η αιχμαλωσία του Σατανά προξενεί χαρά και αγαλλίαση στο λαό του Θεού. Ο προφήτης λέγει: «Καθ' ην ημέραν ο Κύριος θέλει σε αναπαύσει από της θλίψεώς σου, και από του φόβου σου, και από της σκληράς δουλείας εις την οποίαν ήσο καταδεδουλευμένος, θέλεις μεταχειρισθεί την παροιμίαν ταύτην κατά του βασιλέως της Βαβυλώνος [ο οποίος εδώ υπονοεί το Σατανά,] λέγων, Πως επαύθη ο καταδυνάστης! ... Ο Κύριος συνέτριψε τη ράβδον των ασεβών, το σκήπτρον των δυναστών· ο πατάσων εν θυμώ τον λαόν με ακατάπαυστον κτύπημα, ο δεσπόζων εν οργή επί τα έθνη, καταδιώκεται, και ουδείς ο κωλύων.» (Ης. 14:3-6.)

Κατά τη διάρκεια των χιλίων ετών ανάμεσα στην πρώτη και στη δεύτερη ανάσταση, μεσολαβεί η κρίση των ασεβών. Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος στο γεγονός αυτό, το τοποθετεί συνεχόμε- νο με τη δευτέρα παρουσία: «Ωστε μη κρίνετε υηδέν πρό καιρού, έως αν έλθη ο Κύριος· όστις και θέλει φέρει εις το φώς τα κρυπτά του σκοτους και θέλει φανερώσει τας βουλάς των καρδιών.» (Α' Κορ. 4:5.) Ο Δανιήλ δηλώνει ότι όταν «ήλθεν ο Παλαιός των ημερών... εδόθη η κρίσις εις τους αγίους του Υψίστου.» (Δαν. 7:22.) Στο διάστημα αυτό οι δίκαιοι βασίλευουν σαν βασιλείς και ιερείς του Θεού. Ο Ιωάννης λέγει στην Αποκάλυψη: «Είδον θρόνους· και εκάθισαν επ' αυτών, και κρίσις εδόθη εις αυτούς.» «Θέλουσιν ε- ίσθαι ιερείς του Θεού και του Χριστού και θέλουσι βασιλεύσει μετ' Αυτού χίλια έτη.» (Αποκ. 20:4,6.) Αυτός είναι ο καιρός για τον οποίο ο Παύλος προείπε ότι «οι άγιοι θέλουσι κρίνει τον κόσμον.» (Α' Κορ. 6:2.) Μαζί με το Χριστό διαδικάζουν τις υποθέσεις των αμαρτωλών, αντιπαραβάλλοντας τις πράξεις τους με τον καταστατι- κό χάρτη, την Αγία Γραφή, και αποφαινόνται για την κάθε υπόθεση

ξεχωριστά «κατά τα πεπραγμένα εν τω σώματι.» Τότε απονέμεται η τιμωρία που αναλογεί στον καθένα, σύμφωνα με τα έργα του και καταχωρείται απέναντι στου καθενός το όνομα στο βιβλίο του θανάτου.

Παράλληλα κρίνονται και ο Σατανάς και οι άγγελοί του από το Χριστό και το λαό Του. Ο Παύλος λέγει: «Δεν εφεύρετε ότι αγγέλους θέλομεν κρίνει.» (Α΄ Κορ. 6:3.) Και ο Ιούδας επίσης τονίζει: «Αγγέλους οίτινες δεν εφύλαξαν την εαυτών αξίαν, αλλά κατέλιπον το ίδιον αυτών κατοικητήριον, εφύλαξε με παντοτεινά δεσμά υποκάτω του σκότους, δια την κρίσιν της μεγάλης ημέρας.» (Ιουδ. 6.)

Στο τέλος των χιλίων ετών μεσολαβεί η δεύτερη ανάσταση. Τότε οι ασεβείς ανασταίνονται και παρουσιάζονται ενώπιον του Θεού για την εκτέλεση της «γραπτής καταδίκης.» Αυτό εννοεί ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη όταν, μετά την περιγραφή της ανάστασης των δικαίων, αναφέρει: «Οι δε λοιποί των νεκρών δεν ανέζησαν εωσού πληρωθώσι τα χίλια έτη.» (Αποκ. 20:5.) Και ο Ησαΐας αποφαίνεται επίσης για τους ασεβείς με τα ακόλουθα λόγια: «Θέλουσι συναχθή καθώς συνάγονται οι αιχμάλωτοι εις τον λάκκον, και θέλουσι κλεισθή εν τη φυλακή, και μετά πολλάς ημέραις θέλει γείνει επίσκεψις εις αυτούς.» (Ης. 24:22.)

Κεφάλαιο 42: Η τραγωδία εληξε

[744]

[745]

Στο τέλος των χιλίων ετών ο Χριστός επιστρέφει πάλι στη γη συνοδευόμενος από τα πλήθη των λυτρωμένων και ακολουθούμενος από τους χορούς των αγίων αγγέλων. Καθώς κατεβαίνει περιβαλλόμενος από καταπληκτική μεγαλοπρέπεια, προστάζει τους αμαρτωλούς νεκρούς να αναστηθούν για να υποστούν την καταδίκη τους. Βγαίνουν από τη γη, ατέλειωτος ένας συρφετός, μάζες απειράριθμες σαν της θάλασσας την άμμο. Τι αντίθεση παρουσιάζουν με εκείνους που πήραν μέρος στην πρώτη ανάσταση! Οι δίκαιοι είχαν περιβληθεί με άφθαρτη νειότη και ομορφιά. Οι αμαρτωλοί φέρουν έντονα τα ίχνη της αρρώστιας και του θανάτου.

Κάθε μάτι στο τεράστιο εκείνο πλήθος στρέφεται να αντικρίσει τη δόξα του Υιού του Θεού. Με μια φωνή τα πλήθη των αμαρτωλών κραυγάζουν: «Ευλογημένος ο Ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!» Η κραυγή αυτή δεν εμπνέεται από αγάπη για το Χριστό αλλά η δυναμική γλώσσα της αλήθειας αποσπά τις λέξεις από τα απρόθυμα χείλη τους. Ακριβώς τέτοιοι όπως κατέβηκαν στους τάφους τους, ξαναβγαίνουν από αυτούς οι ασεβείς με την ίδια εχθρότητα κατά του Χριστού και με το ίδιο πνεύμα της ανταρσίας. Δεν πρόκειται να τους δοθεί καινούργια ευκαιρία να επανορθώσουν σφάλματα του παρελθόντος. Σε τίποτε δεν θα ωφελούσε αυτό. Οι καρδιές τους σκληρύνθηκαν από μία ολόκληρη ζωή παρανομίας. Αν τους δίνονταν μία δεύτερη ευκαιρία, θα περνούσε και αυτή όπως η προηγούμενη παρακάμπτοντας τις απαιτήσεις του Θεού και εξάπτοντας την ανταρσία εναντίον Του.

Ο Χριστός κατεβαίνει στο Όρος των Ελαιών από όπου αναλήφθηκε μετά την ανάστασή Του και όπου οι άγγελοι επανέλαβαν την υπόσχεση της επιστροφής Του. Όπως λέγει ο προφήτης: «Κύριος ο Θεός μου θέλει ελθεί, και μετά Σου πάντες οι άγγελοι Αυτού θέλουσι σταθή κατά την ημέραν εκείνην επί του όρους των Ελαιών, του απέναντι της Ιερουσαλήμ εξ ανατολών· και το όρος των Ελαιών θέλει σχισθή κατά το μέσον αυτού ... και θέλει γείνει κοιλάς μεγάλη σφόδρα.» «Και ο Κύριος θέλει είσθαι βασιλεύς εφ’

[746]

όλην την γην· εν τη ημέρα εκείνη θέλει εἰσθαι Κύριος εἰς και το ὄνομα Αὐτοῦ εν.» (Ζαχ. 14:5,4,9.) Καθώς η Νέα Ιερουσαλήμ κατεβαίνει ἀπό τον ουρανὸ μέσα στο εκθαμβωτικὸ της μεγαλείο και καταλήγει στον τόπο που ἔχει καθαριστεί και προετοιμαστεί για να καταληφθεῖ ἀπὸ αὐτή, ο Χριστός, ακολουθούμενος ἀπὸ το λαὸ Του και τους αγίους αγγέλους, εισέρχεται στην Αγία Πόλη.

Τώρα ο Σατανάς ετοιμάζεται να αποδυθεῖ τον τελευταῖο ἀποφασιστικὸ ἀγώνα για την οριστικὴ επικράτηση. Ὅσο ζούσε στερημένος ἀπὸ τη δύναμή του και ἀποσυνδεδεμένος ἀπὸ το παραπλανητικὸ του ἔργο, ο ἀρχηγὸς του κακοῦ ἐνοιωθε ἀξιοθρήνητος και ἀπερριμένος. Μόλις ὁμως ἀντικρίζει τα πλήθη των ἀναστημένων ἀμαρτωλῶν που ἀναγνωρίζει με το μέρος του, οι ἐλπίδες του ξαναζωντανεύουν και ἀποφασίζει να μη παραιτηθεῖ ἀπὸ τη μεγάλη διαμάχη. Θα παρατάξει ὅλα τα στρατεύματα των καταδικασμένων κάτω ἀπὸ το λάβαρό του και θα προσπαθήσει με τη βοήθεια τους να θέσει σε ἐφαρμογὴ τα σχέδιά του. Οι ἀσεβεῖς εἶναι οι ἀιχμάλωτοι του Σατανά. Απορρίπτοντας το Χριστὸ τέθηκαν κάτω ἀπὸ την ἐξουσία του ἀρχιεπαναστάτη. Εἶναι και πάλι ἐτοιμοι να δεχθῶν τις εισηγήσεις του και να ἐκτελέσουν τις ἐντολές του. Ακολουθώντας ὁμως την παλιά του τακτικὴ, δεν παρουσιάζεται σαν Σατανάς. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ο ἀρχηγὸς και ο νόμιμος κυρίαρχος του κόσμου και ὅτι η κληρονομία του ἔχει παράνομα ἀποσπασθεῖ. Παρουσιάζεται στους ἐξαπατημένους υπηκόους του σαν σωτήρας τους και τους βεβαιώνει ὅτι με τη δύναμή του βγήκαν ἀπὸ τους τάφους τους και ὅτι τώρα ἀκριβῶς πρόκειται να τους ἀπαλλάξει ἀπὸ την πιο σκληρὴ τυραννία. Τώρα που η παρουσία του Χριστοῦ δεν εἶναι πια στη μέση, ο Σατανάς κάνει θαύματα για να υποστηρίξει τους ἰσχυρισμούς του. Δυναμώνει τους ἀδύνατους και ἐμπνέει τους πάντες με το πνεῦμα του και με την ἐνεργητικότητά του. Προτείνει να τους ὀδηγήσει στην ἐπίθεση κατὰ του στρατοπέδου των αγίων και να κατακτήσει την πόλη του Θεοῦ. Με σατανικὴ χαρά τους δείχνει τα ἀναρίθμητα πλήθη των ἀναστημένων και δηλώνει ὅτι, σαν ἀρχηγὸς τους που εἶναι, ἔχει ὅλη την ἰκανότητα να ἀνατρέψει την πόλη και να ἐπανακτήσει το θρόνο του και το βασίλειό του.

[747]

Ανάμεσα στο μεγάλο ἐκείνο συρφετὸ ὑπάρχουν μεγάλα πλήθη ἀντιπροσωπευτικὰ της μακρόβιας προκατακλυσμιαίας γενεάς. Ἄνθρωποι με πανύψηλο ἀνάστημα και γιγαντιαῖο νού, οι οποίοι παρασυρόμενοι ἀπὸ τους πονηροὺς αγγέλους, διέθεσαν ὅλη τους τη

γνώση και την επιδεξιότητα για να εκθειάσουν τον εαυτό τους. Άνθρωποι των οποίων τα θαυμάσια έργα τέχνης έκαναν τους συγχρόνους τους να τους λατρεύσουν σαν είδωλα για τη μεγαλοφυΐα τους, αλλά των οποίων η σκληρότητα και οι κακοπήβολες εφευρέσεις μόλυναν τη γη και παραποίησαν την εικόνα του Θεού σε σημείο που Τον ανάγκασαν να τους εξαλείψει από το πρόσωπο της δημιουργίας Του. Βρίσκονται εκεί βασιλείς και στρατηγοί, κατακτητές εθνών, γενναίοι άντρες, αήττητοι στο πεδίο της μάχης, αγέρωχοι, φιλόδοξοι πολεμιστές που η προσέγγισή τους έκανε τα έθνη να τρέμουν. Με το θάνατο δεν υπέστησαν καμιά μεταβολή. Βγαίνοντας από τον τάφο ο ειρμός των σκέψεών τους επανασυνδέεται ακριβώς στο σημείο όπου είχε διακοπεί. Εμφороούνται από το ίδιο κατακτητικό πνεύμα που τους διείπε την ώρα που βρήκαν το θάνατο.

Αφού συσκέπτεται πρώτα με τους αγγέλους του, ο Σατανάς συμβουλευεται κατόπιν με αυτούς τους βασιλείς, τους κατακτητές και τους ισχυρούς του κόσμου. Υπολογίζουν τη δική τους δυναμική και αριθμητική υπεροχή, συγκρίνοντάς την με τα στρατεύματα της Αγίας Πόλης, και αποφαινόνται ότι αυτά μπορούν να υπερνικηθούν. Καταστρώνουν τα σχέδιά τους για την κατάκτηση του πλούτου και της δόξας της Νέας Ιερουσαλήμ. Όλοι ετοιμάζονται αμέσως για τη μάχη. Η προετοιμασία των πολεμοφοδίων ανατίθεται σε δεινούς εξοπλιστές, ενώ στρατιωτικοί ηγέτες μεγάλης ολκής παρατάσσουν τον πολεμοχαρή συρφετό κατά τάγματα και μεραρχίες.

Τελικά δίνεται η διαταγή να ξεκινήσουν και το αναρίθμητο πλήθος προχωρεί—ένα στράτευμα τέτοιο που ποτέ δεν συγκεντρώθηκε από επίγειους κατακτητές,—ένα στράτευμα με το οποίο ποτέ δεν μπορούν να συγκριθούν όλες μαζί συσπειρωμένες οι μαχητικές δυνάμεις αφ’ ότου ο πόλεμος πρωτάρχισε στη γη. Ο Σατανάς, ο δεινότερος των πολεμιστών, αναλαμβάνει την αρχιστρατηγία και οι άγγελοί του επιστρατεύουν όλες τους τις δυνάμεις για τον τελειωτικό αυτόν αγώνα. Βασιλείς και στρατηγοί είναι στη συνοδεία του, ενώ τα πλήθη ακολουθούν παρατεταγμένα σε απέραντες φάλαγγες, καθένας βαδίζοντας πίσω από το διορισμένο αρχηγό του. Με μαθηματική ακρίβεια, η συμπυκνόμενη στρατιωτική παράταξη προχωρεί στην ανώμαλη, γεμάτη ρωγμές επιφάνεια της γης προς την Πόλη του Θεού. Με την εντολή του Ιησού οι πύλες της

Νέας Ιερουσαλήμ κλείνουν, ενώ τα στρατεύματα του Σατανά περικυκλώνουν την πόλη και ετοιμάζονται για την επίθεση.

Τότε παρουσιάζεται και πάλι ο Χριστός στη θέα των εχθρών Του. Στο βάθος, ψηλότερα από την υπόλοιπη πόλη, στημένος επάνω σε μία βάση από αστραφτερό χρυσάφι φαντάζει ο θρόνος, «υψηλός και επηρμένος.» Επάνω στο θρόνο αυτό κάθεται ο Υιός του Θεού και ολόγυρά του συγκεντρώνονται οι υπήκοοι της βασιλείας Του. Τη δύναμη και τη μεγαλειότητα του Χριστού καμιά γλώσσα δεν μπορεί να περιγράψει, με καμιά πένα δεν μπορεί να αποδοθεί. Η δόξα του Αιωνίου Πατέρα περιβάλλει τον Υιό Του. Η λαμπρότητα της παρουσίας Του πλημμυρίζει την Πόλη του Θεού και ξεχύνεται έξω από τους πυλώνες, κατακλύζοντας με την ακτινοβολία της ολόκληρη τη γη.

Πλησιέστερα στο θρόνο βρίσκονται εκείνοι οι οποίοι ήταν άλλοτε ένθερμοι οπαδοί του Σατανά, αλλά οι οποίοι «ως δαυλός απεспаμένος από πυρός,» ακολούθησαν μετά το Σωτήρα τους με βαθιά, ακλόνητη αφοσίωση. Έπονται σε σειρά όσοι επέδειξαν ένα τέλειο χριστιανικό χαρακτήρα, ενώ ζούσαν μέσα σ' ένα περιβάλλον ψεύδους και απιστίας, όσοι τίμησαν το νόμο του Θεού όταν ο υπόλοιπος χριστιανικός κόσμος τον ανακήρυσσε άκυρο, και κατόπιν τα εκατομμύρια των πιστών όλων των αιώνων που μαρτύρησαν για την πίστη τους. Τελικά έρχεται ο «όχλος ο πολύς τον οποίον ουδείς ηδύνατο να αριθμήση εκ παντός έθνους και φυλών και λαών και γλωσσών... ενώπιον του θρόνου και ενώπιον του Αρνίου, ενδεδυμένοι στολάς λευκάς, έχοντες φοίνικας εν ταις χερσίν αυτών.» (Αποκ. 7:9.) Ο αγώνας τους έληξε, τη νίκη τους την κέρδισαν. Το δρόμο τον τελείωσαν, το βραβείο τους το έλαβαν. Ο θρίαμβός τους συμβολίζεται με τα κλαδιά του φοίνικα στα χέρια τους, ενώ οι λευκές στολές είναι το έμβλημα της άσπιλης δικαιοσύνης του Χριστού που τώρα γίνεται δική τους.

Οι λυτρωμένοι ψάλλουν ένα ύμνο δοξολογίας που ηχεί και αντιλαλεί στους ουράνιους θόλους: «Η σωτηρία είναι του Θεού ημών του καθημένου επί του θρόνου και του Αρνίου.» (εδ. 10.) Στον αίνο αυτό της λατρείας συμμετέχουν και τα σερραφείμ με τις αγγελικές φωνές τους. Οι λυτρωμένοι διαπιστώνουν τη δύναμη και την κακεντρέχεια του Σατανά και αντιλαμβάνονται όσο ποτέ άλλοτε ότι καμιά άλλη δύναμη εκτός από τη δύναμη του Χριστού θα ήταν ικανή να τους καταστήσει νικητές. Ούτε ένας δεν υπάρχει σε ολόκληρο

[749]

[750]

εκείνο το περίλαμπρο πλήθος που να αποδίδει τη σωτηρία στον ε-
αυτό του, που να ισχυρίζεται ότι υπερίσχυσε με δική του δύναμη
και αγαθοσύνη. Δεν αναφέρουν τίποτε για τα όσα έκαναν ή υπέφε-
ραν· αλλά η κεντρική σκέψη και η επωδός του κάθε ύμνου είναι: «Η
σωτηρία είναι του Κυρίου ημών και του Αρνίου.»

Παρουσία του συγκεντρωμένου πληρώματος των επιγείων και
ουρανίων υπάρξεων, τελείται η επίσημη στέψη του Υιού του Θεού.
Περιβλημένος τώρα την υπέρτατη μεγαλειότητα και ισχύ, ο «Βασι-
λεύς των βασιλέων» προφέρει την καταδίκη εναντίον των στασια-
στών του καθεστώτος Του και απονέμει τη δικαιοσύνη κατά των
παραβατών του νόμου Του και των καταδυναστών του λαού Του.
Ο προφήτης του Θεού λέγει: «Είδον θρόνον λευκόν μέγαν, και τον
καθήμενον επ' αυτού, από προσώπου του οποίου έφυγεν η γή και
ο ουρανός· και δεν ευρέθη τόπος δι' αυτά· και είδον τους νεκρούς
μικρούς και μεγάλους, ισταμένους ενώπιον του Θεού, και τα βιβλία
ηνοιχθήσαν· και βιβλίον άλλο ηνοιχθή το οποίον είναι της ζωής·
και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά
τα έργα αυτών.» (Αποκ. 20:11-12.)

Μόλις ανοίγονται τα κατάστιχα του ουρανού και ο Ιησούς
στρέφει το βλέμμα προς τους ασεβείς, αμέσως αυτοί συναισθάνον-
ται την κάθε ξέχωρη αμαρτία που διέπραξαν στη ζωή τους. Δια-
κρίνουν ακριβώς τα σημεία εκείνα στα οποία τα πόδια τους εξέκλει-
ναν από το μονοπάτι της αγνότητας και της αγιοσύνης και διαπι-
στώνουν πόσο μακριά τους οδήγησε η υπερηφάνεια και η ανταρσία
στην παράβαση του νόμου του Θεού. Οι δελεαστικοί πειρασμοί τους
οποίους ενεθάρρυναν με το να εντρυφούν στην αμαρτία, οι ευλογίες
που διαστρέβλωσαν, οι αγγελιοφόροι του Θεού που περιφρόνησαν,
οι προειδοποιήσεις που απέρριψαν, τα κύματα της ευσπλαχνίας που
απωθήθηκαν από την πεισματωμένη, αμετανόητη καρδιά, όλα πα-
ρουσιάζονται ολοζώντανα μπροστά τους σαν νάναι γραμμένα με
πύρινα γράμματα.

Πάνω από το θρόνο διακρίνεται ο σταυρός και, σαν σε πανοραμι-
κή θέα, διαγράφονται οι σκηνές του πειρασμού και της πτώσης του
Αδάμ, καθώς και τα αλληλοδιαδοχικά βήματα του μεγάλου σχεδίου
της απολύτρωσης: η ταπεινή γέννηση του Σωτήρα, τα παιδικά Του
χρόνια όλο απλότητα και υπακοή, το βάπτισμά Του στον Ιορδάνη,
η νηστεία και οι πειρασμοί στην έρημο, η δημόσια διακονία Του
αποκαλύπτοντας στους ανθρώπους τις πολυτιμότερες ευλογίες του

ουρανού, οι γεμάτες με έργα αγάπης και ευσπλαχνίας ημέρες, και οι νύχτες της προσευχής και νηστείας στη μοναξιά του βουνού, οι συνωμοσίες του φθόνου, του μίσους και της κακεντρέχειας με τα οποία αμείφτηκε για τα ευεργετήματά Του, η φρικτή, μυστηριακή αγωνία της Γεθσημανή κάτω από το συντριπτικό βάρος των αμαρτιών ενός ολόκληρου κόσμου, η προδοσία Του στα φονικά χέρια του συρφετού, τα απαίσια γεγονότα της φρικιαστικής εκείνης νύχτας, η αδιαμαρτύρητη στάση του υπόδικου, η εγκατάλειψή Του από τους πιο αγαπημένους μαθητές Του, το άκαρδο σβάρνισμα μέσα στις Ιερουσαλήμ τους δρόμους, ο έξαλλος θεατρνισμός του Υιού του Θεού μπροστά στον Άννα, η προσαγωγή στο αρχιερατικό μέγαρο, στο πραιτώριο του Πιλάτου, στην αυλή του σκληρού και άνανδρου Ηρώδη, παντού εμπαιγμένος, υβρισμένος, βασανισμένος και σε θάνατο καταδικασμένος—όλα αυτά απεικονίζονται ολοζώντανα.

Και μετά, μπροστά στα μάτια του ταραγμένου πλήθους, εκτυλίσσονται οι τελευταίες σκηνές του δράματος: ο καρτερικός Μάρτυρας βαδίζοντας το δρόμο του Γολγοθά, ο Άρχοντας του ουρανού κρεμασμένος στο σταυρό, οι κομπαστικοί ιερείς και οι χλευαστικοί όχλοι γιουχαΐζοντας την επιθανάτια αγωνία Του, το ξαφνικό, υπερφυσικό σκοτάδι, η τρεμάμενη γη, τα σχισμένα βράχια, οι ορθάνοιχτοι τάφοι—όλα επισημαίνοντας τη στιγμή που ο Σωτήρας του κόσμου παρέδιδε το πνεύμα.

Το φρικιαστικό θέαμα παρουσιάζεται ακριβώς έτσι όπως συνέβη. Ο Σατανάς, οι άγγελοί του και οι ακόλουθοί του, δεν έχουν τη δύναμη να αποτραβηχθούν από τη σκηνή που απεικονίζει το έργο τους. Καθένας αναγνωρίζει το ρόλο που διεδραμάτισε ς" αυτό. Ο σκληρός Ηρώδης που έσφαξε τα αιθώα νήπια της Βηθλεέμ για να εξοντώσει το βασιλιά του Ισραήλ, η χυδαία Ηρωδιάδα, με την ψυχή της βαρυμένη από το αίμα του Βαπτιστή, ο άτολμος, καιροσκόπος Πιλάτος, οι εμπαικτες στρατιώτες, οι ιερείς και οι άρχοντες και ο αφηνιασμένος όχλος που ωρύονταν: «Το αίμα Αυτού εφ" ημάς και επί τα τέχνα ημών!»—όλοι τώρα βλέπουν το μέγεθος της ενοχής τους. Μάταια προσπαθούν να κρυφθούν από το πρόσωπο Εκείνου του οποίου η μεγαλοπρέπεια υπερβαίνει τη δόξα του ηλίου, ενώ οι λυτρωμένοι, ρίχνουν τα διαδήματα τους στα πόδια του Σωτήρα και αναφωνούν: «Για μένα πέθανε Αυτός!»

[752]

Ανάμεσα στα πλήθη των λυτρωμένων βρίσκονται οι απόστολοι του Χριστού, ο ηρωικός Παύλος, ο ζηλωτής Πέτρος, ο αγαπημένος

και γεμάτος αγάπη Ιωάννης, και οι ομόψυχοι αδελφοί τους, μαζί με το άπειρο πλήθος των μαρτύρων. Ενώ έξω από τα τείχη, συντροφιά με όλα τα βδελυκτά και κακοποιά στοιχεία, βρίσκονται εκείνοι που τους δίωξαν, τους φυλάκισαν και τους θανάτωσαν. Εκεί είναι ο Νέρων, το τερατόμορφο αυτό δημιουργήμα της απανθρωπιάς και της ακολασίας. Παρακολουθεί τη χαρά και την έξαρση των άλλοτε βασανισμένων θυμάτων του που στο θέαμα της πιο φριχτής αγωνίας τους ένοιωθε σατανική αγαλλίαση. Η μητέρα του είναι και αυτή εκεί για να παραστεί μάρτυρας των αποτελεσμάτων του δικού της έργου. Για να διαπιστώσει πως τα κακά αποτυπώματα του χαρακτήρα που κληροδότησε στο γιό της και τα πάθη που καλλιεργήθηκαν και αναπτύχθηκαν με την επιρροή και το παράδειγμά της, καρποφόρησαν σε εγκλήματα μπροστά στα οποία φριχιάσε ο κόσμος.

Είναι επίσης εκεί ιερείς και επίσκοποι οι οποίοι, ενώ από το ένα μέρος ισχυρίζονταν ότι ήταν απεσταλμένοι του Χριστού, από το άλλο μεταχειρίζονταν τα βασανιστήρια, τη φυλακή και τη φωτιά για να κυριαρχήσουν στη συνείδηση του λαού Του. Εκεί είναι οι υπεροπτικοί ποντίφηκες που εξυψώθηκαν πάνω από το Θεό και διανοήθηκαν να μεταβάλουν το νόμο του Υψίστου. Αυτοί οι ισχυριζόμενοι πατέρες της εκκλησίας έχουν να αποδώσουν λογαριασμό στο Θεό, πράγμα που θα εύχονταν με όλη τους την καρδιά να μπορούσαν να αποφύγουν. Διαπιστώνουν τώρα πολύ αργά ότι όσον αφορά το νόμο Του, ο Πάνσοφος Θεός ζηλοτυπεί για το νόμο Του και ότι με κανένα τρόπο δεν πρόκειται να αθωώσει τους ενόχους. Τώρα αντιλαμβάνονται ότι ο Χριστός συνταυτίζει το συμφέρον Του με το συμφέρον του μαρτυρικού λαού Του και αισθάνονται τη δυναμική σημασία των λόγων Του: «Καθ' όσον εκάμετε εις ένα τούτων των αδελφών Μου των ελάχιστων, εις Εμέ εκάμετε.» (Ματθ. 25:40.)

Ολόκληρος ο ασεβής κόσμος εγκαλείται να παρουσιαστεί στο βήμα του Χριστού με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας κατά του καθεστώτος του ουρανού. Δεν έχουν κανένα ο οποίος να συνηγορήσει γι' αυτούς. Είναι αδικαιολόγητοι. Και εναντίον τους εκδίδεται η καταδίκη του αιωνίου θανάτου.

Τώρα πιά όλοι αντιλαμβάνονται ότι ο μισθός της αμαρτίας δεν είναι ούτε καμία αξιοσέβαστη ανεξαρτησία, ούτε η αιώνια ζωή, αλλά σκλαβιά, καταστροφή και θάνατος. Οι ασεβείς βλέπουν τι έχασαν με τη ζωή της ανταρσίας τους. Περιφρόνησαν το «καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης» όταν τους είχε προσφερθεί. Πόσο

[753]

όμως επιθυμητό τους φαίνεται τώρα! «Όλα αυτά,» φωνάζει απεγνωσμένα η χαμένη ψυχή, «θα μπορούσα να τα είχα, αλλά προτίμησα να τα στερήσω από τον εαυτό μου. Τι παράλογο τυφλό πάθος! Αντάλλαξα την ειρήνη, την ευτυχία και την τιμή με την αθλιότητα, το αίσχος και την απόγνωση.» Όλοι αναγνωρίζουν ότι δικαιολογημένα έχουν αποκλεισθεί από τον ουρανό. Με τον τρόπο της ζωής τους δήλωσαν: «Δεν θέλομεν τούτον [τον Ιησού] να βασιλεύη εφ' ημάς.»

Σαν μαγεμένοι οι ασεβείς παρακολούθησαν τη στέψη του Υιού του Θεού. Διέκριναν στα χέρια Του τις πλάκες του θεϊκού νόμου, τα διατάγματα που περιφρόνησαν και παρέβηκαν. Παρίστανται μάρτυρες του παραληρήματος του θαυμασμού, της έξαρσης και της λατρείας των λυτρωμένων. Ακούν τους μελωδικούς τους ύμνους που ξεχύνονται πάνω στην ανθρωποθάλασσα, έξω από την Αγία Πόλη και αναφωνούν τότε όλοι μαζί με μια φωνή: «Μεγάλα και θαυμαστά τα έργα Σου, Κύριε Θεέ Παντοκράτωρ· δίκαιαι και αληθιναί αι οδοί Σου, Βασιλεύ των αγίων.» (Αποκ. 15:3.) Και πέφτοντας κατά γης, προσκυνούν τον Άρχοντα της ζωής.

Ο Σατανάς φαίνεται να παραλύει ενώ παρατηρεί τη δόξα και τη μεγαλειότητα του Χριστού. Αυτός, το άλλοτε «επισκιάζον χερούβ,» θυμάται από που ξέπεσε. Ένα αστραφτερό σεράφ, αυτός ο «Εωσφόρος, ο υιός της αυγής» πως άλλαξε! Πως κατάντησε! Αποκλεισμένος είναι τώρα για πάντα από τα ανώτερα συμβούλια στα οποία άλλοτε ήταν τόσο τιμημένος. Άλλον βλέπει τώρα να στέκει πλάι στον Πατέρα καλύπτοντας τη δόξα Του. Είδε να τοποθετείται το στέμμα στο κεφάλι του Χριστού από έναν ένδοξο άγγελο με θεωρητικό παράστημα και μεγαλόπρεπο παρουσιαστικό και ξέρει ότι η υψηλή θέση του αγγέλου αυτού θα μπορούσε να είναι δική του.

[754]

Ανακαλεί στη μνήμη του την κατοικία του της αθωότητας και της αγνότητας· την ειρήνη και τη χαρά που απολάβαινε ώσπου επεδόθη σε γογγυσμούς κατά του Θεού και σε φθόνο κατά του Χριστού. Οι κατηγορίες του, η ανταρσία του, τα απατηλά του σχέδια προκειμένου να κερδίσει τη συμπάθεια και την υποστήριξη των αγγέλων, η πεισματική επιμονή του να αρνείται να ανανήψει όταν ο Θεός θα του είχε προσφέρει τη συγχώρηση, όλα αυτά διαδραματίζονται ξανά μπροστά του. Ανασκοπεί το έργο του μεταξύ των ανθρώπων και τα επακόλουθα αποτελέσματά του: έχθρα του ανθρώπου προς το συνάνθρωπό του, τρομακτικός αφανισμός της ζωής, ακιμή και

παρακμή των εθνών, ανατροπή θρόνων, ατέλειωτη αλληλοδιαδοχή εξεγέρσεων, ταραχών και επαναστάσεων. Θυμάται τις άοκνες προσπάθειές του για να καταπολεμήσει το έργο του Χριστού και να βυθίσει τον άνθρωπο όλο και βαθύτερα στη συμφορά. Βλέπει την αποτυχία των καταχθονίων σχεδίων του για την καταστροφή εκείνων που στηρίζονταν με εμπιστοσύνη στον Ιησού. Στρέφοντας ο Σατανάς τα μάτια πάνω στο βασίλειό του—τον καρπό των μόχθων του—το μόνο που διαπιστώνει είναι οικτρή αποτυχία και καταστροφή. Και αν έκανε τα πλήθη να πιστέψουν ότι η Αγία Πόλη του Θεού θα ήταν εύκολη λεία, ξέρει όμως ότι αυτό είναι ψέμα. Κατά τη διάρκεια της μεγάλης διαμάχης, γνώρισε επανειλημμένες ήττες και βρέθηκε αναγκασμένος να υποχωρήσει. Είναι βαθύς γνώστης της δύναμης και της μεγαλειότητας του Αιωνίου Θεού.

Ανέκαθεν ο σκοπός του αρχιεπαναστάτη ήταν να δικαιολογήσει τη στάση του και να αποδείξει ότι υπεύθυνο για την ανταρσία ήταν το καθεστώς του Θεού. Για την εκπλήρωση του σκοπού αυτού επιστράτευσε όλες τις γιγαντιαίες διανοητικές δυνάμεις του. Εργάστηκε με προμελέτη και με σύστημα. Και με καταπληκτική επιτυχία επηρέασε πλήθη ανυπολόγιστα να παραδεχθούν τη δική του εκδοχή για τη μεγάλη και μακρόβια διαμάχη. Χιλιάδες χρόνια ο πρωταίτιος αυτός της συνομωσίας παρουσίαζε με καταπληκτική επιτυχία το ψέμα για αλήθεια. Έφθασε όμως ο καιρός όπου τελικά η ανταρσία θα εκλείπει και το ιστορικό και το ποιόν του Σατανά θα αποκαλυφθούν. Η τελευταία του μεγάλη προσπάθεια να εκθρονίσει το Χριστό, να εξοντώσει το λαό Του και να εκπορθήσει την πόλη του Θεού, αφήρεσε εντελώς τη μάσκα του αρχιαπατεώνα. Οι οπαδοί του διαπιστώνουν την παταγώδη αποτυχία του σκοπού του. Οι ακόλουθοι του Χριστού και οι αφοσιωμένοι άγγελοί Του παρακολουθούν την οικτρή έκβαση των μηχανορραφιών του κατά του καθεστώτος του Θεού. Γίνεται το αντικείμενο της παγκόσμιας αποστροφής.

Ο Σατανάς γνωρίζει ότι η εκούσια ανταρσία του τον απέκλεισε από τον ουρανό. Διέθεσε τις δυνάμεις του στο να καταπολεμήσει το Θεό. Η αγνότητα, η ειρήνη και η αρμονία του ουρανού θα ήταν γι' αυτόν μαρτύριο αβάσταχτο. Οι κατηγορίες του κατά της ευσπλαχνίας και της δικαιοσύνης του Κυρίου σίγησαν πια για πάντα. Η μομφή που προσπάθησε να ρίξει στο Θεό έπεσε με όλο της το

[755]

βάρος πάνω ς” αυτόν τον ίδιο. Έτσι υποκλίνεται τώρα ο Σατανάς και ομολογεί ότι η τιμωρία που του επιβάλλεται είναι δίκαια.

«Τις δεν θέλει Σε φοβηθή, Κύριε, και δοξάσει το όνομά Σου· διότι είσαι μόνος όσιος· πάντα τα έθνη θέλουσιν ελθεί και προσκυνήσει ενώπιον Σου· διότι αι κρίσεις Σου εφανερώθησαν.» (Αποκ. 15:4.) Κάθε πρόβλημα που είχε αναφυεί σχετικά με την αλήθεια και την πλάνη στο διάστημα της μακραίωνης διαμάχης έχει τώρα διασαφηνιστεί. Τα αποτελέσματα της ανταρσίας, οι καρποί της παραμέρισης των θείων εντολών, έχουν εκτεθεί στα μάτια όλων των λογικών πλασμάτων της δημιουργίας. Το διοικητικό σύστημα του Σατανά, συγκρινόμενο με τη διακυβέρνηση του Θεού παρουσιάστηκε μπροστά σε ολόκληρη την κτίση. Ο Σατανάς καταδικάσθηκε από τα ίδια του τα έργα. Η σοφία του Θεού, η δικαιοσύνη Του και η αγαθότητά Του δικαιώθηκαν πληρέστατα. Αποδείχθηκε ότι η όλη συμπεριφορά Του κατά τη μεγάλη διαμάχη διέπετο αποκλειστικά από ενδιαφέρον για το αιώνιο συμφέρον του λαού Του και το καλό όλων των υπολοίπων κόσμων της δημιουργίας Του. «Πάντα τα ποιήματά Σου, Κύριε, θέλουσι Σε αινεί· και οι όσιόί Σου θέλουσι Σε ευλογεί.» (Ψαλμ. 145:10.) Στους ατελεύτητους αιώνες, η ιστορία της αμαρτίας θα αποτελεί αδιάσειστη μαρτυρία ότι η ευτυχία όλων των δημιουργημάτων Του είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με την ύπαρξη του νόμου Του. Εν όψη όλων των δεδομένων της μεγάλης διαμάχης, σύσσωμη η οικουμένη—νομοταγείς και ανυπότακτοι, χωρίς καμιά εξαίρεση—ομόφωνα ομολογούν: «Δίκαιαι και αληθιναί αι οδοί Σοι, Βασιλεύ των αγίων.»

[756] Η μεγάλη θυσία που υπέστησαν Πατέρας και Υιός χάρη του ανθρώπου παρουσιάζεται ξεκάθαρα στα μάτια του σύμπαντος. Έφθασε η ώρα να καταλάβει ο Χριστός τη νόμιμη θέση Του και να δοξαστεί «υπεράνω πάσης εξουσίας και δυνάμεως, και παντός ονόματος ονομαζόμενου.» «Υπέρ της χαράς της προκειμένης εις Αυτόν—φέρων εις δόξαν πολλούς υιούς—» «υπέμεινε σταυρόν καταφρονήσας την αισχύνην.» Όσο ανυπολόγιστα μεγάλη και αν ήταν η λύπη και η αισχύνη, η χαρά όμως και η δόξα είναι κατά πολύ μεγαλύτερες. Αντικρύζοντας τους λυτρωμένους Του, ανακαινισμένους τώρα σύμφωνα με την εικόνα Του, διαπιστώνει πάνω σε κάθε καρδιά την τέλεια αποτύπωση του θεικού, πάνω σε κάθε πρόσωπο την αντανάκλαση της ομοιότητάς τους με το Βασιλιά τους. Αναγνωρίζεις ς” αυτούς «τον καρπόν του πόνου της ψυχής Αυτού» και μένει ι-

κανοποιημένος. Τότε με φωνή που αντηχεί στα αυτιά δικαίων και αδίκων διακηρύττει: «Αυτό είναι το τίμημα του αίματός Μου! Γι' αυτούς υπέφερα, γι' αυτούς έδωσα τη ζωή Μου, για να τους έχω παντοτινά μπροστά Μου στην αιωνιότητα.» Και τα ασπροντυμένα πλήθη ολόγυρα στο θρόνο ψάλλουν τον ύμνο της δοξολογίας: «Άξιόν είναι το Αρνίον το εσφαγμένον να λάβη την δύναμιν, και πλοῦτον, και σοφίαν, και ισχύν, και τιμήν, και δόξαν, και ευλογίαν.» (Αποκ. 5:12.)

Παρ' όλο που ο Σατανάς βρέθηκε αναγκασμένος να αναγνωρίσει τη δικαιοσύνη του Θεού και να υποκλιθεί μπροστά στην υπεροχή του Χριστού, ο χαρακτήρας του παραμένει αμετάβλητος. Το επαναστατικό πνεύμα φουντώνει πάλι μέσα του σαν ασυγκράτητος χερίμαρρος. Κυριεύεται από φρενίτιδα και αποφασίζει να μη εγκαταλείψει το μεγάλο αγώνα. Έφθασε η ώρα για μια ύστατη, απεγνωσμένη προσπάθεια να ανατρέψει το Βασιλιά του ουρανού. Ορμάει ανάμεσα στους υπηκόους του και προσπαθεί να τους εμπνεύσει τη δική του παραφορά και να τους ξεσηκώσει να αποδυθούν πάραυτα τον αγώνα. Από όλα όμως τα αναρίθμητα εκατομμύρια που παρέσυρε στην ανταρσία δεν βρίσκεται κανένας που να αναγνωρίζει την κυριαρχία του. Η δύναμή του έληξε. Το ίδιο μίσος του Σατανά εναντίον του Θεού εμπνέει πάντοτε τους αμαρτωλούς. Αλλά αυτοί έχουν τώρα αντιληφθεί ότι η υπόθεση είναι χαμένη και ότι δεν μπορούν να υπερισχύσουν κατά του Παντοδυνάμου. Η λύσσα τους στρέφεται τότε κατά του Σατανά και των συνεργατών του στο εξαπατικό του έργο και με δαιμονική ορμή ρίχνονται κατά πάνω τους.

Ο Κύριος λέγει: «Επειδή έκαμες την καρδίαν σου ως καρδίαν Θεού, ιδού δια τούτο θέλω φέρει εναντίον σου ξένους, τους τρομερότερους των εθνών και θέλουσιν εκσπάσει τα ξίφη αυτών κατά του κάλλους της σοφίας σου, και θέλουσι μολύνει την λαμπρότητά σου. Θέλουσι σε καταβιβάσει εις τον λάκκον.» «Θέλω σε καταστρέψει εν μέσω των πυρίνων λίθων. ... θέλω σε ρίψει κατά γης· θέλω σε εκθέσει ενώπιον βασιλέων δια να βλέπωσιν εις σε... θέλω σε καταστήσει σποδόν επί της γής, ενώπιον πάντων των βλεπόντων σε. ... Φρίκη θέλεις είσθαι, και δεν θέλεις υπάρξει έως αιώνας.» (Ιεζ. 28:6-8, 16-19.)

«Πάσα περικνημής πολεμιστού μαχομένου μετά θορύβου και πάσα στολή κεκυλισμένη εις αίματα θέλει είσθαι δια καύσιν και ύλην πυρός.» «Διότι ο θυμός του Κυρίου είναι επί πάντα τα έθνη,

και η φλογερά οργή Αυτού επί πάντα τα στρατεύματα αυτών· κατέστρεψεν αυτά ολοκλήρως· παρέδωκεν αυτά εις σφαγήν.» (Ης. 9:5. 34:2.) «Θέλει βρέξει επί τους ασεβείς παγίδας· πύρ και θείον, και ανεμοζάλη είναι η μερίς του ποτηριού αυτών.» (Ψαλμ. 11:6.) Ο Θεός ρίχνει φωτιά από τον ουρανό. Η γη διαλύεται. Κρυμμένα στα σπλάχνα της, τα όπλα της γης βγαίνουν στην επιφάνεια. Γιγαντιαίες, καταναλωτικές φλόγες ξεχύνονται από κάθε ορθάνοιχτο χάσμα. Και αυτά τα βράχια ακόμη φλέγονται. Έφθασε η ημέρα «ήτις θέλει καίει ως κλίβανος.» (Μαλ. 4:1.) «Τα στοιχεία πυρακτούμενα θέλουσι διαλυθή και η γή και τα εν αυτή έργα θέλουσι κατακαή.» (Πέτρ. 3:10.) Η επιφάνεια της γης μοιάζει με λιωμένο μέταλλο—μια απέραντη κοχλάζουσα λίμνη φωτιάς. Αυτή είναι η ώρα της κρίσης και του εξολοθρεμού των ασεβών ανθρώπων. Είναι η «ημέρα της εκδικήσεως του Κυρίου, ενιαυτός ανταποδόσεων δια την κρίσιν της Σιών.» (Ης. 34:8.)

Οι ασεβείς αμείβονται για τις πράξεις τους πάνω ς” αυτή τη γη. (Παρ. 11:8.) «Θέλουσιν είσθαι άχυρον· και η ημέρα η ερχόμενη θέλει κατακαύσει αυτούς, λέγει Κύριος των δυνάμεων.» (Μαλ. 4:1.) Άλλοι εξολοθρεύονται μέσα σε ένα λεπτό, άλλοι βασανίζονται για μέρες. Ο καθένας τιμωρείται «κατά τα έργα αυτού.» Αφού οι αμαρτίες των δικαίων έχουν μεταβιβαστεί πάνω στο Σατανά, αυτός είναι αναγκασμένος να υποφέρει όχι μόνο για τη δική του την ανταρσία, αλλά και για όλες τις αμαρτίες που εξώθησε το λαό του Θεού να διαπράξει. Η δική του τιμωρία είναι ασύγκριτα βαρύτερη από την τιμωρία των θυμάτων του. Αφού πια αφανιστούν όλοι εκείνοι τους οποίους εξαπάτησε, ο ίδιος θα εξακολουθεί να ζεί και να βασανίζεται. Οι καθαρτήριες φλόγες τελικά εξολοθρεύουν τους ασεβείς, «ρίζαν και κλάδον,»—ρίζα είναι ο Σατανάς και κλάδοι οι οπαδοί του. Η τιμωρία της παρανομίας απονεμήθηκε. Το κύρος της δικαιοσύνης αποκαταστάθηκε. Γη και ουρανός, παριστάμενοι μάρτυρες, ανακηρύσσουν το δίκαιο χαρακτήρα του Υψίστου.

[758]

Το ολέθριο έργο του Σατανά έληξε για πάντα. Για έξη χιλιάδες χρόνια έκανε ότι ήθελε γεμίζοντας τη γη με συμφορά και προκαλώντας θλίψη στο απέραντο σύμπαν. Ολόκληρη η κτίση συστέναζε και συναγωνιούσε με την κατάσταση αυτή. Τώρα τα πλάσματα του Θεού λυτρώθηκαν για πάντα από την παρουσία του και από τους πειρασμούς του. «πάσα η γή αναπαύεται, ησυχάζει· εκφωνούσιν [οι δίκαιοι] άσματα αγαλιάσεως.» (Ης. 14:7.) Μία θριαμβευτική κραυγή

αντηχεί από ολόκληρη την αφοσιωμένη πλάση του Θεού, «ως φωνή όχλου πολλού,» «ως φωνή υδάτων πολλών, και ως φωνή βροντών ισχυρών,» λέγοντας: «Αλληλούια· διότι εβασίλευσε Κύριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ.» (Αποκ. 19:6.)

Όσο διάστημα η γη φλέγονταν από την εξολοθρευτική φωτιά, ο δίκαιος λαός του Θεού βρισκονταν ασφαλής μέσα στην Αγία Πόλη. Για όσους πήραν μέρος στην πρώτη ανάσταση, ο δεύτερος θάνατος δεν έχει εξουσία. (Αποκ. 20:6.) Ο Θεός είναι «πύρ καταναλίσκον» για τους ασεβείς· για το λαό Του όμως είναι «ήλιος και ασπίς.» (Ψαλμ. 84:11.) «Είδον ουρανόν νέον και γήν νέαν· διότι ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γή παρήλθε.» (Αποκ. 21:1.) Η φωτιά που εξολοθρεύει τους ασεβείς καθαρίζει συνάμα τη γη. Κάθε ίχνος της κατάρτας εξαφανίζεται. Δεν υπάρχει καμιά αιώνια κόλαση για να παρουσιάζει διαρκώς στα μάτια των λυτρωμένων τις φρικτές συνέπειες της αμαρτίας.

Μία μόνο υπενθύμιση παραμένει: ο Λυτρωτής μας θα φέρει για πάντα τα ίχνη του σταυρικού Του θανάτου. Πάνω στο πληγωμένο Του κεφάλι, στο πλευρό, στα χέρια και στα πόδια Του, έχουν αποτυπωθεί τα ανεξίτηλα σημάδια του απάνθρωπου έργου της αμαρτίας. Παρατηρώντας το Χριστό μέσα στην ανταύγεια της δόξας Του, ο προφήτης καταχωρεί: «Ακτίνες εξήρχοντο εκ της χειρός Αυτού, και εκεί ήτο ο κρυψών της ισχύος Αυτού.» (Αβ. 3:4.) Στο τρυπημένο εκείνο πλευρό από όπου ξεπήδησε το κατακόκκινο πολύτιμο αίμα που συμφιλίωσε τον άνθρωπο με το Θεό, εκεί είναι η δόξα του Σωτήρα, εκεί είναι «ο κρυψών της ισχύος Αυτού.» «Ισχυρός εις το σώζειν,» με τη θυσία του εξιλασμού, ο Λυτρωτής, έχει επίσης και τη δύναμη να εφαρμόσει τη δικαιοσύνη έναντι των περιφρονητών της ευσπλαχνίας του Θεού. Τα σημάδια όμως της ταπείνωσής Του αποτελούν το ύψιστο τεκμήριο τιμής γι' Αυτόν. Στο κύλισμα της αιωνιότητας, οι πληγές του Γολγοθά θα υπενθυμίζουν τη δόξα Του και θα διακηρυχτούν τη δύναμή Του.

«Και Συ, Πύργε του ποιμνίου, οχύρωμα της θυγατρός Σιών, εις Σε θέλει ελθεί η πρώτη εξουσία.» (Μιχ. 4:8.) Ο καιρός που νοσταλγούσαν να δουν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού αφότου η πύρινη ρομφαία έφραζε το δρόμο της Εδέμ στους πρωτοπλάστους—ο καιρός «της απολυτρώσεως του αποκτηθέντος λαού Αυτού»—έφθασε: (Εφ. 1:14.) Η γη, χαρισμένη αρχικά στον άνθρωπο για βασιλείό του, προδομένη μετά απ' αυτόν στα χέρια του Σατανά και αιχμα-

λωτισμένη τόσα χρόνια από τον ισχυρό εχθρό, επαναφέρεται τώρα χάρη στο μεγάλο σχέδιο της σωτηρίας. Κάθε απώλεια που προκάλεσε η αμαρτία αποκαθίσταται. «Ούτω λέγει Κύριος ... ο πλάσας και ποιήσας αυτήν- όστις Αυτός εστερέωσεν αυτήν, έκτισεν αυτήν ουχί ματαιώς, αλλ' έπλασεν αυτήν δια να κατοικήται.» (Ης. 45:18.) Ο αρχικός σκοπός για τον οποίο ο Θεός δημιούργησε τη γη εκπληρώνεται. Γίνεται τώρα αυτή το αιώνιο κατοικητήριο των λυτρωμένων. «Οι δίκαιοι θέλουσι κληρονομήσει την γήν, και επ' αυτής θέλουσι κατοικεί εις τον αιώνα.» (Ψαλμ. 37:29.)

Από φόβο μήπως υλοποιήσουν πέραν του κανονικού την ουράνια κληρονομιά των λυτρωμένων, πολλοί κατέληξαν να προσδώσουν μία αποκλειστικά πνευματική έννοια στην περιγραφή που δίνεται για τη μελλοντική μας κατοικία. Ο Χριστός διαβεβαίωσε τους μαθητές Του ότι πήγαινε να τους ετοιμάσει τόπους κατοικίας στο σπίτι του Πατέρα Του. Όσοι παραδέχονται τις διδαχές του λόγου του Θεού δεν αφήνονται στην άγνοια όσον αφορά την ουράνια κατοικία. Γεγονός βέβαια παραμένει ότι «οφθαλμός δεν είδε, και ωτίον δεν ήκουσε, και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ητοίμασεν εις τους αγαπώντας Αυτόν.» (Α' Κορ. 2:9.) Η ανθρώπινη γλώσσα αδυνατεί να περιγράψει την αμοιβή των δικαίων. Μόνο αυτοί που θα την απολαύσουν θα μπορέσουν να την κατανοήσουν. Η περιορισμένη ανθρώπινη διάνοια δεν είναι σε θέση να συλλάβει τη δόξα του Παραδείσου του Θεού.

[760] Στη Βίβλο η κληρονομιά των λυτρωμένων ονομάζεται πατρίδα.
 [761] (Εβρ. 11:14-16.) Εκεί ο ουράνιος Ποιμένας οδηγεί το ποίμνιό Του σε ζωντανές πηγές υδάτων. Εκεί το δένδρο της ζωής καρποφορεί κάθε μήνα και τα φύλλα του προορίζονται για τη χρήση των εθνών. Εκεί υπάρχουν αστέρευτα ποτάμια, καθάρια σαν το κρύσταλλο, και στην ακροποταμιά δένδρα κυματίζοντας στην αύρα σκιάζουν τα μονοπάτια από όπου διαβαίνουν οι λυτρωμένοι του Κυρίου. Εκεί οι απλόχωρες πεδιάδες διαμορφώνονται σε γοητευτικούς λόφους και τα βουνά του Θεού υψώνουν τις μεγαλόπρεπες κορφές τους. Σ' αυτό το ειδυλλιακό περιβάλλον, ο λαός του Θεού, εξόριστος και περιπλανώμενος τόσα χρόνια, θα βρει τελικά κατοικία.

«Ο λαός Μου θέλει κατοικεί ειρηνικήν κατοικίαν, και οικήματα ασφαλή, και ησύχους τόπους ευπορίας.» «Δεν θέλει πλέον ακούεσθαι βία εν τη γή σου, ερήμωσις και καταστροφή εν τοις ορίοις σου· αλλά θέλεις ονομάζει τα τείχη σου Σωτηρίαν, και τας πύλας σου

Αίνεσιν.» «Θέλουσιν οικοδομήσει οικίας, και κατοικήσει· και θέλουσι φυτεύσει αμπελώνας και φάγει τον καρπόν αυτών. Δεν θέλουσι κτίσει αυτοί, και άλλος να κατοικήση· δεν θέλουσι φυτεύσει αυτοί και άλλος να φάγη. ... Οι εκλεκτοί Μου θέλουσι παλαιώσει το έργον των χειρών αυτών.» (Ης. 32:18, 60:18, 65:21,22.)

Εκεί «η έρημος και η άνυδρος θέλουσιν ευφρανθεί δι' αυτά, και η ερημία θέλει αγαλλιασθεί και ανθίσει ως ρόδον.» «Αντί της ακάνθης θέλει αναβή κυπάρισσος και αντί της κνίδης θέλει αναβή μυρσίνη.» «Ο λύκος θέλει συγκατοικεί μετά του αρνίου, και η λεοπάρδαλις θέλει αναπαύεσθαι μετά του εριφίου ... και μικρόν παιδίον θέλει οδηγεί αυτά.» «Δεν θέλουσι κακοποιεί ουδέ φθείρει εν όλω τω αγίω Μου όρει, λέγει Κύριος.» (Ης. 35:1, 55:13, 11:6,9.)

Πόνος δεν μπορεί να υπάρξει στην ατμόσφαιρα του ουρανού. Ούτε δάκρυα υπάρχουν εκεί, ούτε νεκρικές πομπές, ούτε πένθημα διακριτικά. «Ο θάνατος δεν θέλει υπάρχει πλέον· ούτε πένθος, ούτε κραυγή ... διότι τα πρώτα παρήλθον.» (Αποκ. 21:4.) «Ο κάτοικος δεν θέλει λέγει, Ητόνησα· ο λαός ο κατσικών εν αυτή θέλει λάβει άφεσιν ανομίας.» (Ης. 33:24.)

Εκεί βρίσκεται η Νέα Ιερουσαλήμ, η μητρόπολη της δοξασμένης, νέας γης, ένας «στέφανος δόξης εν χειρί Κυρίου, και διάδημα βασιλικόν εν τη παλάμη του Θεού σου.» (Ης. 62:3.) «Και η λαμπρότης αυτής ήτο ομοία με λίθον πολύτιμον ως λίθον ίασπιν χρυσταλλίζοντα.» «Τα έθνη των σωζομένων θέλουσι περιπατεί εν τω φωτί αυτής· και οι βασιλείς της γης φέρουσι την δόξαν και την τιμήν αυτών εις αυτήν.» (Αποκ. 21:11,24.) Ο Κύριος λέγει: «Θέλω αγάλλεσθαι εις την Ιερουσαλήμ και θέλω ευφραίνεσθαι εις τον λαόν Μου.» (Ης. 65:19.) «Ιδού η σκηνή του Θεού μετά των ανθρώπων, και θέλει σκηνώσει μετ' αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαοί Αυτού, και Αυτός ο Θεός θέλει είσθαι μετ' Αυτών Θεός Αυτών.» (Αποκ. 21:3.)

«Νύξ δεν θέλει είσθαι εκεί,» στην πόλη του Θεού. Κανείς δεν νοιώθει ούτε την ανάγκη, ούτε την επιθυμία να ξεκουραστεί. Κανείς δεν κουράζεται να εκτελεί το θέλημα του Θεού και να δοξολογεί το όνομά Του. Η πρωινή δροσιά θα γίνεται διαρκώς αισθητή, χωρίς ποτέ να παίρνει τέλος. «Και δεν έχουσι χρείαν λύχνου και φωτός ηλίου· διότι Κύριος ο Θεός φωτίζει αυτούς.» (Αποκ. 22:5.) Το φως του ηλίου υπερβάλλεται από μία ακτινοβολία που, χωρίς να γίνεται εκτυφλωτική, ξεπερνάει σε αφάνταστο βαθμό τη λαμπρότητα του

[762]

[763]

μεσουρανήματος. Η δόξα του Θεού και του Αρνίου πλημμυρίζει την Αγία Πόλη με αιώνιο φως. Οι λυτρωμένοι περιφέρονται μέσα στον ένδοξο φωσφορισμό μιας ατέλειωτης ημέρας.

«Και ναόν δεν είδον εν αυτή- διότι ναός αυτής είναι Κύριος ο Θεός ο Παντοκράτωρ και το Αρνίον.» (Αποκ. 21:22.) Ο λαός του Θεού έχει το προνόμιο να βρίσκεται σε διαρκή επικοινωνία με τον Πατέρα και τον Υιό. «Τώρα βλέπομεν δια κατόπτρου αι- νιγματωδώς.» (Α΄ Κορ. 13:12.) Με τα έργα της φύσης και με τη συμπεριφορά Του προς τους ανθρώπους, τώρα έχουμε μόνο μία αν- τανακλαστική εικόνα του Θεού όπως σε καθρέφτη. Τότε όμως θα Τον αντικρίσουμε πρόσωπο προς πρόσωπο, χωρίς το θαμπό πέπλο να παρεμβάλλεται ανάμεσά μας. Θα σταθούμε στην παρουσία Του και θα ατενίσουμε τη δόξα του προσώπου Του.

Εκεί οι πιστοί του Θεού θα γνωρίσουν όπως και γνωρίζονται. Τα αισθήματα της αγάπης και συμπάθειας, φυτεμένα στην ψυχή από τον ίδιο το Θεό, θα βρουν εκεί την πιο γλυκιά και ειλικρινή εξάσκηση. Η αγνή επικοινωνία με άγιες υπάρξεις, η αρμονική συνα- ναστροφή με τους μακαρίους αγγέλους και με τους πιστούς όλων των αιώνων, οι οποίοι έπλυναν και λεύκαναν τις στολές τους με το αίμα του Αρνίου, οι ιεροί δεσμοί που συνδέουν «πάτριάς εν ου- ρανοίς και επί γής,» (Εφ. 3:15,) να ποια πράγματα αποτελούν την ευτυχία των λυτρωμένων.

[764] Εκεί απείθαντες διάνοιες θα μελετούν με ανεξάντλητη ευχαρίστηση τα θαυμαστά έργα της δημιουργικής δύναμης και τα μυστήρια της απολυτρωτικής αγάπης. Δεν υπάρχει πια εκεί αδυ- σώπητος, απατηλός εχθρός να επιβουλεύεται την απομάκρυνση από το Θεό. Κάθε ιδιότητα αξιοποιείται, κάθε ικανότητα αναπτύσσεται. Η απόκτηση γνώσεων δεν προξενεί ούτε διανοητική κόπωση, ούτε σωματική εξάντληση. Εκεί μπορούν οι τολμηρότερες πρωτοβουλίες να προαχθούν, οι ευγενέστερες προσδοκίες να εκπληρωθούν, οι μεγαλύτερες φιλοδοξίες να πραγματοποιηθούν. Πάντοτε όμως θα υπάρχουν νέα ύψη για κατάκτηση, νέες εκπλήξεις για θαυμασμό, νέες αλήθειες για κατανόηση, νέα θέματα για ανάπτυξη διανοητι- κών, ψυχικών και σωματικών δυνάμεων.

Οι λυτρωμένοι του Θεού θα έχουν το προνόμιο να ερευνούν διαρκώς τους ανεξάντλητους θησαυρούς του σύμπαντος. Ελεύθεροι τώρα από τα δεσμά της θνησιμότητας, συνεχίζουν την ακούραστη πτήση τους προς τους μακρινούς κόσμους, τους κόσμους που φρι-

κίασαν από λύπη στη θέα της ανθρώπινης συμφοράς και που σκιρτούσαν από χαρά στο κάθε άκουσμα της σωτηρίας μιας ψυχής. Με ανέκφραστη αγαλλίαση οι κάτοικοι της γης συμμετέχουν στη χαρά και στη σοφία των αναμαρτήτων υπάρξεων. Συμμερίζονται τους θησαυρούς της γνώσης και της κατανόησης που οι τελευταίοι αυτοί απέκτησαν με την αδιάκοπη παρακολούθηση των έργων του Θεού στο αέναο διάβα των αιώνων. Θα διακρίνουν χωρίς να θαμπώνονται ποτέ τη δόξα της δημιουργίας—ήλιους, άστρα και πλανήτες, όλα ακολουθώντας την καθορισμένη τους τροχιά περιστρεφόμενα γύρω από το θρόνο της Θεότητας. Πάνω στο κάθε έργο της δημιουργίας, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο, βρίσκεται γραμμένο το όνομα του Δημιουργού και σε όλα επάνω φανερώνεται ο πλούτος της δύναμής Του.

Και καθώς κυλούν τα χρόνια της αιωνιότητας, παρουσιάζουν διαρκώς σπουδαιότερες και ενδοξότερες αποκαλύψεις του Θεού και του Χριστού. Παράλληλα με την προοδευτική επίτευξη της γνώσης, αυξάνουν και η αγάπη, ο σεβασμός και η ευτυχία. Όσο καλύτερα γνωρίζονται οι άνθρωποι με το Θεό, τόσο βαθύτερα θαυμάζουν το χαρακτήρα Του. Και όσο ο Χριστός τους αποκαλύπτει τα πλούτη της απολύτρωσης και τα καταπληκτικά επιτεύγματα στον τομέα της μεγάλης διαμάχης με το Σατανά, οι καρδιές των λυτρωμένων πάλλονται από την πιο θέρμη αφοσίωση και με εκστατική χαρά κρούουν τις χρυσές άρπες, ενώ χίλιες χιλιάδες και μύριες μυριάδες φωνές προστίθενται στην κραταιά αυτή χορωδία της δοξολογίας.

[765]

«Και πάν κτίσμα το οποίον είναι εν τω ουρανώ, και επί της γής, και υποκάτω της γής, και όσα είναι εν τη θαλάσση και πάντα τα εν αυτή, ήκουσα ότι έλεγον. Εις τον καθημένον επί του θρόνου και εις το Αρνίον έστω η ευλογία, και η τιμή, και η δόξα, και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.» (Αποκ. 5:13.)

Η μεγάλη διαμάχη έληξε. Αμαρτία και αμαρτωλοί δεν υπάρχουν πια. Το σύμπαν είναι καθαρó. Ο ίδιος παλμός αρμονίας και χαράς δονεί την απέραντη κτίση. Κύματα φωτός, ζωής και χαράς πηγάζουν από το θρόνο του Δημιουργού των πάντων και ξεχύνονται ς” όλες τις σφαίρες του απείρου διαστήματος. Από το μικροσκοπικό πολοστημόριο, μέχρι το μεγαλύτερο πλανήτη, τα πάντα, έμψυχα και άψυχα, μέσα στην ασχίαστη ομορφιά τους και στην τέλεια χαρά τους διακηρύττουν ότι ο Θεός είναι αγάπη.